This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

1837
ARTES VERITAS SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE
DUPL
A 469113

In Lib. III c l 18

ANIMADVERSION

IN

ATHENAEI

DEIPNOSOPHIST

POST

ISAACUM CASAUBONU

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEU

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PRO

TOMUS SECUNDUS.

ANIMADVERS. IN LIB. III. ET

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONT

ANNO X. (1802.)

ANIMADVERSIONE

IN ATHENAE

IN EPITOMEN

LIBRI TERTII.

Ed. Caf.
p. 72.

AD CAP. I.

a ΟΤΙ Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς, τὸ μέγα βιβ
ἔλεγεν, εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. » Non eſt iſte Ca
» *Grammaticus* alius a Cyrenenſi poëta omnib
» *Grammaticum* appellat, propter humaniorum l
» profeſſionem: [& propter plura edita opuſcula
» gici argumenti.] Calumniandi anſam invidenti
» buerat, quod multa quidem, ſed brevia carmi
» Ipſe de hac malevolorum calumnia conqueritur
» linis hymno: [vſ. 105.]

Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν·
οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ' ὅσα πόντος

» Propterea ſolitus dicere Callimachus, *Magnun*
» *magnum eſſe malum*. Martialis alluſit: [lib. I. Epi

Cui legiſſe ſatis non eſt epigrammata centum,
nil illi ſatis eſt, Seditiane, [Caeciliane,] *m*

» Tandem, ut os obturaret malevolis hominibus,
» poëma Hecalen inſcriptum [citatum Noſtro, Il
» coactus eſt edere. Scholiaſtes ad ſuperiores ver
» καλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ
» ποιῆσαι μέγα ποίημα· ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι
» λην. « CASAUB. Praepoſitam particulam Ὅτ
omiſerant ſuperiores editores, dedere noſtri mss

285774

Epitomatoris, de quo dixi ad I. 4. a. pag. 47. ha
Animadv.

In NICANDRI *versus de Faba Aegyptiaca* & *Ciborio*, c
mentatus est Hadr. Iunius, Animadversor. lib. I. c. 1
Gruteri Thes. Crit. T. IV. p. 332. Plura ad istam p
tam spectantia collegit Bodaeus a Stapel ad Theophr.
10. (ubi & iconem fructus exhibet p. 446.) & Sal
Exercit. Plin. pag. 678 sqq. cum quibus contulisse iu
bit quae docuit Mahudel in commentatione inserta
Histoire de l'Académie des Inscript. T. III. pag. 181
In *vers.* 1. ante Casaub. ὄφρα θερίεσης editum e
ex Musuri (puto) παραδιορθώσει: inde, *ut post messas*,
rit Dalech. Recte Casaub. e msstis, θερείης repos
i. e. *per aestatem*, *aestate*. Similiter θερείας est in
Vocabulo ἡ θέρεια vel θερεία, pro τὸ θέρος, *aestas*
quenter usum esse Polybium olim notavimus.
Si ἄνθειον legas cum msstis nostris, subintelliges
positionem, & duabus syllabis pronunciabis v
efficiat spondeum pedem. Sed exquisitior for
nullis videbitur edita scriptura ἄνθεα, *flores faci*
i. e. *ex floribus*. *Ibid.* Minime opus videtur
mas. l. c. p. 679 sq. πεπτηῶτος legamus. κιβ
τα (ἐξ) ἀκμαίου καρποῦ, *ciboria quae e mat*
derunt, sunt *grana* seu *fabae*, quae e locu
turi, vesparum favis similibus, exciderur
ab eodem etiam Salmasio ibidem obser
quidem auctoribus tota planta κιβώριον di
fructus, calicis formam referens, intus l
in quibus grana seu fabae insunt; aliis ir
seu *grana*, quae *iuvenibus exoptatum esse*
Vers. 4. εἰς χεῖρας habent mssti, contra
Ῥίζας δὲ λέγει. Sic commode mssti
κυάμους λέψας &c. » Scribendum κ
» *gyptiae colocasium*, id est radicem, *dec*
» hoc modo, κυάμους λέψας, κολοκάσ
» *bam demto cortice*, & *colocasium sim*
CASAUB. — Priorem rationem prob
καὶ κυάμου λέψας legens. Sic nir
tam dixerit plantam, cuius fructu
colocasium apud Alexandrinos voc
II. 97. Ex vulgata ratione verte
colocasio. Κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερόν

sio nomen illud habuisse *Minervam*, sed a *curta ac succincta veste*, qua amictum fuit eius simulacrum, post Salmas. pag. 679. monuit Palmerius in Exercitat. in Auctores Graecos pag. 488 sq. Ἔστι δὲ καὶ κιβώριον, εἶδος ποτηρίου. *Ciborii* in variis *calicum* generibus nominibusque suo loco rursus meminit noster XI. 477. e.

AD CAP. II.

c Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ Φυτῶν. Histor. Plant. IV. 10. » Theophrasti descriptionem confer cum ea quae extat in » Epitome Stephani, voce Ἄκη. Scribe autem apud Ste» phanum, ἧς ὁ καρπὸς ἥ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ » ποικίλῳ καὶ ταῖς κεφαλαῖς: &, κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι » τὴν ῥίζαν· τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιβώριον, ὄψιν ἰδίαν ἔχον, » ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχον. « CASAUB. — Monuit vero Salmas. pag. 683 extr. auctorem illum, e quo ista protulit Stephanus, confudisse, ut passim ab aliis factum, colocasiam quae faba est Agyptia, cum alia colocasia radice aro simillima. In Theophrasti verbis εἰς τέσσαρας πήχεις consentit Eustath. ad Od. ί. p. 337, 34. ubi ex Athenaeo haec citat: sic & Plin. XVIII. 12, 30. Strabo vero ὅσον δέκα πόδας, lib. XIV. p. 799. d. Nempe, quod commode adnotavit Villebrune, variare debet altitudo caulis pro diversa aquae altitudine. δακτυλιαῖος recte edd. & Eust. Perperam δακτυλαῖος mssti nostri. In καλάμῳ μακρῷ consentit Eustathius. Plinius vero cum Theophrasti libris, *molli calamo*. τοῖς κηρίοις recte apud Athen. agnoscunt omnes; apud Theophr. editiones veteres τοῖς κρίνοις habebant. Sed aliâ ratione, & magis quidem propriâ, hîc intelligenda ista comparatio est, quam II. 50. c. ubi κηριῶδες ἄνθος erat flos umbellatus. ἡ κωδία. ἡ κωδύα mss. nostri & Eustath. Commode vero h. l. apud Theophr. adiiciuntur verba nonnulla, quae apud Athen. nolebam omissa: ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ· καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ· πλῆθος δὲ οἱ πλεῖστοι τριάκοντα. τὸ δὲ ἄνθος &c. id est: *caput favo vesparum orbiculato simile: in cuius singulis cellulis singulae fabae continentur, paululum super cellulam eminentes; nu-*
d *mero utplurimum triginta.* Particulam καὶ ad κατὰ Κιλικίαν ex Theophr. adieci. Et sic scripsisse etiam Athenaeum, testatur pluralis numerus, αἱ χῶραι, qui continuo sequitur.

Ἐκπέττουσι, & paulo poſt πέττει, u
libri, ſic & noſtri dedere mssti. μι
ed. Caſ. ut apud Theophr. Pro quo μ
malebant Viri docti DUTHEIL & Co
ad λίμνην, referentes. Ac ſane μετρί
tur in ed. Ven. & Baſ. E codicibus v
ed. Caſ. collati ſunt, nihil enotatum
καὶ τελειοῖ καὶ τελεοκαρπεῖ eſt apud

Δίφιλος δ' ὁ Σιφ. Deeſt coniunct
msstis. Mox pro εὐστόμαχός τέ ἐστι
στομόν τε ἐστὶ καὶ τρόφιμον in ms. a.
δυσέκκριτος conſentit. δυσέκκριτος δὲ.
coniect. adiecta. διὰ τὸ παραστύφειν
tum adſtringit, interpretatur Coray ad
Aquat. p. 160. ubi vim illam praepoſi
nuit. τὸ ἥκιστα ἐριῶδες. » Quod Dipl
» vocat, id Plinius *araneoſum*. XXI. 1
» [XIII. 57.] *Niliacum ridebis olus la*
SAUB. ... δὲ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶ
» proprie ipſa eſt faba Aegyptia vel
» planta quae fert fabam. Pro planta al
» hic Diphilus. Sic *colocaſia* proprie f
» nium [l. c.] eſt integra planta. « I
fuſione, quae in uſu iſtorum nomi
diverſae admodum plantae promiſcu
indigitantur, vide quae ad Plinium n
conſule quos ille citavit auctores:
huc ſpectantia apud Bodaeum relata
del, in Commentatione ſuperius laud

Γίνεται δὲ ὄντως ἐκ τῶν κιβωρίων
κόν. καλοῦσι δ' Αἰγύπτιοι μὲν αὐτὸ λ
-- μελίλωτον. Recte ὄντως dedere no
quae particula reſpicit iſta Nicandri
ἄνθεα μὲν στεφάνους ἀνύῃς, III. 72. a.
quae vocula & alibi locum alterius
137. d. *Corona melilotina* commemora
at ea huc non ſpectat, quia e flore fa
creſcente. *Lotina* vero *corona* (ex lot
memoratur XV. 677. d. e. Et nunc
Athenaeo *loton*, quae *nymphaeae* ſpec
gyptiaca, monuere Bodaeus pag. 440.
689. At idem pariter & a multis vu

Theophrasti d
μεγέθει. Sic
in recto casu
l ῥίζαν, non
: iota scribi-
ris, qui cum
τελειωμένες.

ticula nostris
φιμος, est εὔ-
ien deinde in
ctio a nobis e
m aliquan-
r. de Alim. ex
ρὰ inesse mo-
ώδες, lanosum,
.] Martialis:
equaces. α Cα-
ων. η Ciborium
lliculus, non
accipiunt, ut
lix: apud Pli-
- Sed de con-
itinet, quibus
tis auctoribus
Harduinus, &
i verba etiam
. Adde Mahu-

ος στεφανωτι-
αυκρατῖται δὲ
i, i. e. revera ;
supra adlata,
am οὕτως edd.
verat, ut IV.
ra XV. 678. c.
Graecia vulgo
ptiacae flore
i confundi ab
, cum faba Ae-
nas. p. 686. &
ι a Plutarcho.

a quem mox citat Noster, factum videtur: & do
hudel (loc. cit.) ciborium sive fabam Aegyptiaca
nymphaea fere nonnisi colore differre, quem illa
haec candidum habeat. Quo minus mirum vide
utramque plantam eodem nomine subinde fuisse
tam. Praeterea Athenaeo Naucratitae credere p
eamdem rursus plantam, quam alii *loton* vocaban
cratitis *meliloton* solitam esse adpellari.

AD CAP. III.

b Κύαμον Αἰγύπτιον &c. Videtur utique, ut m
nui, etiam Phylarchus hic *fabam Aegyptiacam* ea
que *lotum* dixisse. Lotum quidem Aegyptiacam,
herbariae peritis *Nymphaea lotus* audit, hodiequ
tibus multo etiam magis, quam Epirus, ad septe
vergentibus, in superiori Hungaria, prope Varad
pidum, in rivo e calido fonte exeunte, nuperri
reperta est, & in *Plantis Rarioribus Hungariae* (
1800.) delineata; quod his ipsis diebus ex Nov
riis Goettingensibus anni 1800, num. 208. cogno
μιν praeeunte Dalecampio correxit Casaub. Θύμ
vett. cum msstis. Vide Cellarii Geogr. Ant. T. I
De emendando nomine iam monuerat editor B
monitus ipse ab Hermolao Barbaro in Castig. Pli
c Τὸ παραπλήσιον ἐγένετο καὶ ἐν Αἰδεψῷ. Sic
nec aliud e nostris msstis enotatum. Ἐδεψῷ edd.
Δηψὸς vero nomen eiusdem oppidi Euboeae scrib
Steph. Byz. & Strab. IX. 425. & I. 60. Quod
ctor χωρὶς τῶν ἄλλων ὑδάτων, id est, *praeter reliq*
thermas illas, id est, calidas aquas dicere videt
rum Strabo locis citatis meminit, qui thermas e
depsanas aliquando per aliquod tempus fluere d
d morat, ac deinde ex aliis fontibus erupisse. Δ
τι ἔταξαν διδόναι. διάφορον pro *certa pecunia* acc
tavit Casaub. de quo vocab. commentatus iden
Theophr. Charact. p. 229 sqq. ad cap. περὶ Μι
Eâdem notione Polybio frequentatum idem voc
τὸν πρὸ τοῦ χρόνον. Sic ex certa coniectur
Saepe sic usus est Polybius: vide Lexic. Polyb
Casaubonum miratus sum, vulgatum χρόνου int
linquentem. Corayi nostri acumen non effugit il

a quo pariter adnotatum video, χρόνον scriptu
se. τὴν Τραγασαῖον ἅλα. » Salem Tragasaeum
» Troade Athenaeus collocat, consentientib
» phis. Diverse tamen sententium opinionem
» lux lib. VI. cap. 10. [sect. 63.] « CASAUB.
saeo sale iam dictum est ad II. 43. a. (pag. 30
Animadv.) Auctoribus ibi citatis adiici poterat
in Τράγασαι, & Hesych. in Τραγασαῖοι ἅλι
ferendae virorum doctorum Notae.

AD CAP. IV.

Παροιμία. Τὸν σικυὸν τρώγουσα, γύναι, '
ὕφαινε. *Proverbium: Cucumerem edens, mulier,*
» Apparet (inquit ERASMUS, in Adag. *Sicyon*
» *lucernam texe.*) esse verba mariti, iubentis u
» contenta victu perageret opus suum. « — I
dubie CASAUBONUS: » Quomodo ex Aristc
» bium illud interpretati sint peritissimi rei l
» dici [Hermolaus Barbarus, in Corollarii
» dem, num. 366.] non me latet: frigida
» facultatem, & Veneri noxiam, putan
» hoc dicto. Non negamus, & cucumeri
» frigidum esse temperamentum, atque ἀ
» lim tamen hoc proverbium aliter inter
» ter rusticos iactatum existimamus, ut
» familiaris curam, non disciplinam r
» Admonebantur hoc dicto mulieres,
» stes olim confectae, ut, *cum erit mat.*
» *me cogitent*, & *parandis familiae hibern*
» di est *laena.* Viri docti, si attendissen
» interpretationem nostrae huic nor
» simplicissima est, &, nisi fallor,
» Graecis aliud significat id nomen,
» *tum:* ut, in alio proverbio, Χλ
» [Suid. in Ἐν θέρει. Zenob. Cent. II
» Σικυὸν in hoc versu & *cucumerem* ℓ
» terpretari: affecta aestate & cu
» Huic adagio simile est, Βαῖτη καὶ
» νάρίστη; [in Proverbiis Metric
» sunt Proverbiis Graecorum ab
» nonnihil mutatis verbis apud S
» nentur matres familiarum, ut l

d »paratas habeant; hieme propter frigus, aeſtate propter »imbres & alia aëris incommoda.« — Initio Proverbii, Τὸν articulus deeſt ed. Ven. & noſtris msstis; adiectus a Baſileenſi editore, cui praeiverat Eraſmus in Adagiis. Dorico idiomate (neſcio qua auctoritate) effertur idem proverbium in Proverbiis Metricis a Schotto collectis, *verſ.* 135. ubi τρώγοισα ſcribitur, & τὰν χλαῖναν.

Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Nil hic mutant, quod ſciam, libri noſtri; qui rectius (ut videtur) Παρῳδίαις dederant e H. 64. c. MATRONIS verſus repetiit Brunck in Analect. T. II. p. 250. quos ad imitationem Odyſſ. λ'. 575 ſq. effectos eſſe, iam ab Euſtathio obſervatum eſt ad Od. pag. 456, 38. In *vſ.* 2. deſunt verba ἐν λαχάναις cod. *b.* ſed tenet eadem cod. *a.* cum edd.

Φρύνιχος δ' ἐντραγεῖν, φησὶ, σικύδιον. Corruptiſſime Φρύνιχος δ' ἐν Τραγαῖς φησὶ edd. quod ex ἐν Τραγῳδοῖς ortum ſuſpicatus erat Caſaub. quam fabulam Phrynichi & Athenaeus ſaepius & Suidas commemoravit: cogitaveratque idem Caſaub. etiam de Τραγάσαις Troadis, ubi *Tragaſaeus* dictus *ſal* colligebatur, de quo conf. II. 43. a. & ibi notata: quarum coniecturarum neutri nunc erat locus. In noſtro cod. *b.* quidem eſt Φρύνιχος δὲ τραγεῖν: in cod. *a.* vero perſpicue Φρύνιχος δ' ἐντραγεῖν ſcriptum, quam ſcripturam etiam ex aliis msstis Caſaubonus adnotavit. Eſſe autem hoc veriſſimum, declarant ea quae continuo ſequuntur, in quibus

NON AMPLIUS EPITOMATOR,

SED IPSE DEHINC ATHENAEUS LOQUITUR;

ipſe, inquam, *Athenaeus*, quatenus ſcilicet non a librariis vel mutilata ſubinde vel corrupta auctoris oratio eſt: de cuius generis cladibus, quamquam inde ab hoc loco, in quo nunc verſamur, *optimarum* quae ſuperſunt *vetuſtiſſimarumque Membranarum* praeſidio uti nobis licet, tamen vel ſic nobis nimis etiamnum frequens conquerendi occaſio erit. Nam ſicut ille Athenaei Codex, quo olim uſus eſt Epitomator, iam multis modis miſere erat corruptus, ſic nec hae *Veneto-Pariſienſes Membranae*, (quae a nobis dehinc eàdem brevi notà *cod. A.* vel *ms. A.* deſignabuntur, qua iam in Lectionibus contextui ſubiectis uſi ſumus) triſte illud fatum effugere potuerunt; de cuius codicis cum univerſa ratione, tum huius loci ſcriptura, con-

ferat Lector quae in Praefatione contextui praemiſſa (pa
LXXXVIII ſeqq.) diximus. Is igitur codex, poſtquam
abrupto ab illis verbis Στελέω (non στελέων, ut
editum) ῥαφανίδας, σικυοὺς τέτταρας, initium cepit, (
στελέω pro στελῶ, prima futuri a verbo στέλλω acce
ſic pergit: Σικύδιον δ' ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρύνιχος ἐν
νοτρόπῳ· κἀντραγεῖν σικύδιον. &c. Cuius ſcrip
quum nullam prorſus mentionem in Italicis ſuis No
ctam repererit Caſaubonus; ſatis intelligitur, qu
corrupti in ipſo initio fuerint iidem Italici Codic
rum excerptis ad emendandum Athenaeum uſus i
vel quam parum diligenter enotatae lectiones eo
codicum fuerint. Denique vero in *Addendis* ad ſu
adv. haec adnotavit CASAUB. »At in ms. cod
»mihi nuper copiam fecit vir ampl. Andr. Hur
»ſaeus [cf. noſtram Praef. p. LX. not. s.] ita legi
»διον δ' ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρύνιχος . . . τρ
»lo dubio pro Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Ea fabu
»notiſſima eſt, ſaltem titulo tenus, inter l
»Adi ad lib. VI. cap. 12.« — Scilicet apud
noſtrum VI. 248. c. citatur Φρύνιχος ἐν Μον
Indice quidem Auctorum ab Athenaeo lauc
bula non comparet: nam cum in editione I
quo confectus ille Index eſt) per errorem
Μονότροπος eſſet poſitum, idem error in Caſ
tionibus eſt repetitus. Eadem vero fabula
da & bis a Polluce citata eſt. Quam v
in codice Huraldaeo reperit Caſaubonus,
truncatam in aliis mſstis libris reperiri
LXIX. not. *f*.) monuimus. Eamdemque ſcri
πῳ ſuo in codice invenerat etiam Vene
cum in Epitome pro verbo ἐντραγεῖν,
pturae in fine vocis deceptus, ἐν Τρο
loco pariter illud ἐν τρόπῳ ex ἐν Τραγ
tavit, & temere hoc illius loco poſi
primi e vetuſtiſſimo noſtro cod. *A*.
naei Deipnoſophiſtas, (ſive nonniſi
rectà ex ipſo illo fonte hauſit, e cuiu
dein reliqua omnia, quae hodie ſup
narunt) primores literas vocis μονοτ
repererant, ut eas transſcribere vel
auderent. Noſter vero iuvenis ſpe

a dens oculos, tamen adhuc his nostris diebus liquido cognoverat, *μονοτρόπῳ* in eisdem membranis scriptum esse, eamque ipsam scripturam ex illis adnotaverat; quamquam, cum ita legeret, ignoraverat Casauboni coniecturam de lacuna aliorum librorum eodem modo supplenda.

AD CAP. V.

Θεόφραστος δὲ &c. Theophr. Hist. Plant. VII. 4. τὸν μὲν Λακ. -- ἀνύδρους. τὸ μὲν edd. ubi ex ipso Theophrast. τὸν μὲν & dein ἀνυδρεύτους corrigi iussit Casaub. Et τὸν μὲν dedere utraeque nostrae membranae, *A.* & *Ep.* quae & ambae in ἀΰδρους consentiunt; quod tenere fortasse debueram. Voces ἄϋδρος & ἀϋδρία adnotavit H. Steph. in Thes. III. 1783. b. c. nulla quidem certa auctoritate; nam de versu quem pro Hesiodeo ille citat vide Strab. VIII. 371. b. c. *Ibid.* γίνονται δὲ, φησὶ, καὶ εὐχυλότεροι &c. »Pro εὐχυλότεροι codices Theophrasti habent »γλυκύτεροι.« CASAUB. Scil. sic de Causs. Plant. II. 19. & III. 12. sed διαφορὰν λαμβάνειν κατὰ τοὺς χύμους ait in Hist. Plant. VII. 3 extr. ubi quidem solum *lac* nominatur; *mulsum* adiicitur de Causs. II. 19. & III. 12. nusquam vero eadem plane, quae hic adferuntur, verba occurrunt. Quae sequuntur, ἱστορεῖ δὲ ταῦτα usque κατατεθῆναι βραχῆ, praetermisit Epitomator. Sunt autem ista, θᾶττον αὔξεσθαι &c. non ex libris de Causs. ducta, sed ex Hist. Plant. VII. 1. Quare suspicatus eram, post Αἰτίοις excidisse fortasse κἂν ἄλλοις φασὶ, aut alia quaedam in eam sententiam verba. Rursus vero ne haec quidem ad verbum ex Theophrasto transscripta sunt; nam ibi sic legitur: ἔνιοι δὲ καὶ προβρέχουσι τὸ μὲν σίκυον [τὸ μὲν τοῦ σικύου oportebat, scil. σπέρμα, ut cap. 3 extr.] πρὸς τὸ θᾶττον (scil. παραγίνεσθαι) ἢ ἐν γάλακτι, ἢ ἐν ὕδατι.

b εἶδος σικυῶν εἶναι τοὺς προσαγ. δρακοντίας. Vide Salmas. Hyle Iatr. p. 39. col. *a.* sub fin. coll. Plin. XIX. 5, 24. Ὠνομάσθαι δὲ σικυούς. σικυὸν malim, quia sequitur ὁρμητικὸν in sing. nisi ibi ὁρμητικοὺς oportuit. Epitomator scripsit, Ἰξίων δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸν ἀπὸ &c. *Ibid.* ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι καὶ κίειν. Cum κύειν esset editum, CASAUBONUS, postquam multus fuit ut probaret ferri istud non posse, sic pergit: »Literae unius mutatione scribendum aio κίειν, *progredi*, »pro κύειν, *uterum gerere*. Sensus est, σικυὸν dici a σεύεσθαι

» & *κίειν*, quae verba *motum & progressum in ulteriora* signi- b
» ficant; quia haec planta est ὁρμητικὴ, id est, *late funditur*
» in cucumerario. Erat scribendum σικὺς, sed facta est
» duarum vocalium υ & ι transpositio. Eustathius quinto
» in Iliadem Commentario [immo ad Il. δ'. p. 532, 21.
» conf. ad Odyss. ρ'. p. 634, 14 sq.] de vocibus disputans,
» quae sunt compositae ex duabus significationis eiusdem,
» ἐκ τοῦ σ ύ ε σ θ α ι, (inquit) ἤγουν ὁρμᾷν, καὶ τοῦ κ ί ε ι ν,
» ἡ σ υ κ ῆ. καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ
» ὁ σ ι κ υ ὸ ς κατὰ μετάθεσιν ἢ τροπὴν διχρόνων. « [δίχρονοι Graecis grammaticis sunt vocales ancipites.] » Significatione parum differunt σεύεσθαι & σύεσθαι: tamen ad
» Etymon satius est cum Eustathio scribere σύεσθαι. « Sic
ille: in quo rursus mireris, veram scripturam nec Notarum Italicarum nec Epitomae Hoeschelianae auctoritate
firmasse Casaubonum: atqui noster codex uterque *A.* &
Ep. sicut in σεύεσθαι non male consentiunt, sic perspicue
κ ί ε ι ν non κύειν habent.

ἠ δ ύ γ α ι ο ν καλεῖ τὸν σικυόν. » Vellem adiecisset, utrum
» κυρίως, an ἐπιθετικῶς. Nam quicquid ubere & laeto so
» lo provenit, ἠδύγαιον appelles licet, tanquam ἠδεῖαν
» ve καλὴν ἔχον γῆν. « CASAUB. — » Forsan, quod
» ἡδεία γῇ proveniat: « ait H. Steph. in Indice Thes. N
pe ἠδύγαιον, τὸ καλὴν ἔχον γῆν interpretatus est Su
vide vero, ne pariter significare possit quod *laeta*
pulcram adspectu terram reddat.

Δ ι ο κ λ ῆ ς δ' ὁ Καρύστιος τὸν σικυὸν, φησί. Δι
editum erat; quod mireris non modo intactum rel
Casaubonum, sed & prorsus silentio praeteriisse.
Siphnius erat Diphilus, *Carystius* vero Diocles;
medicus, frequenter Nostro laudatus: & Διοκλ
Καρύστιος perspicue dedere mss. *A.* & *Ep.* Delea
posthac *Diphilus Carystius* ex Catalogo Medicor
rum, in quo a Fabricio in Bibl. Graec. T. XI
positus est, qui nullus umquam aut usquam fi
corruptis nonnullis Athenaei codicibus. Tum
borum in edd. haec erat, Δίφιλος δέ φησιν ὁ
in *ms. Ep.* vero, Διοκ. δὲ ὁ Καρ. φησὶ τὸν σι
ms. *A.* sicut edidimus, τὸν σικυὸν φησί. Porr
ba μετὰ σίων, quibus carebant edd. & E
dere membr. *A.* quae sane non erant respue
herbis, quibus in gustationibus utebantur

UNIVERSITY OF MICH

tum supra vidimus II. 61. c. & habet sion vim quamdam aromaticam: quo magis credibile est, *cucumeres cum sio edi* solitas esse. De sio conf. Bod. ad Theophr. p. 691 sq. & quem is laudat Dioscorid. lib. II. cap. 116. Quod paulo
c post ait, ἑφθὸν δὲ, καὶ διουρητικὸν μετρίως ὑπάρχειν, idem fere iam ex eodem Diocle Carystio supra commemoratum est, II. 68. e.

δυσυποβίβαστος, non facile per alvum succedens. δυσυποβίαστος *ms. Ep.* perperam: nec minus corrupte δυποβιβαστος editt. vett. *Ibid.* αὔξονται -- οἱ σικυοὶ κατὰ τὰς πανσελήνους &c. »*Plenilunio manifestum in hortis capere cu-» cumeres incrementum*, probat Deipnosophista exemplo *echi-» norum.* Clarum id exemplum & omnibus notum ex phi-» losophis & poëtis etiam. Sunt ad manum Oppiani de ea »re versus elegantissimi, quos inde lector petat. [Ἁλιευτ. » lib. V. vs. 589 sqq.] Lucilius: [apud A. Gellium, quem »vide, lib. XX. cap. 8.]

» *Luna alit ostrea, & implet echinos: muribus fibras*
» *& pecui addit.* « CASAUB.

Ibid. καθάπερ καὶ οἱ θαλ. ὡς οἱ *ms. Ep.*

AD CAP. VI.

ΣΥ'ΚΑ. Ἡ συκῆ, φησὶν ὁ Μάγνος. οὐδενὶ γὰρ &c. Pro istis omnibus, quae eodem modo dedere optimae nostrae *membranae A.*, nihil aliud hic editum legebatur, nisi haec sic scripta: Ἡ ΣΥΚΗ'. Οὐδενὶ γὰρ &c. neque ex Italicis suis codicibus quidquam aliud adnotaverat Casaub. At perspecte Dalecampius iam ex coniectura haec ipsa verba, *inquit Magnus*, suppleverat; intelligens scilicet ex pag. 79. a. illius Deipnosophistae sermonem h. l. initium sumere. Breviter Epitomator: Σύκα. (sic constanter noster *ms. Ep.* σύκα & σύκον acuto accentu scribit) tum statim: Ἡ συκῆ ἡγεμὼν τοῦ καθαρείου βίου &c. *Ibid.* τῶν περὶ σύκων λόγων. Sic haud dubie scriptum oportuit, περὶ σύκων, i. e. de *ficis*, fructibus; non περὶ συκῶν, ut erat
d editum, i. e. de *ficubus arboribus.* *Ibid.* Temere a me factum intelligo, quod δὲ particulam inseruerim non modo contra membranarum auctoritatem, sed & nulla prorsus necessitate urgente. In errorem me induxerat, quod post παραχωρ. in superioribus editionibus nullum prorsus distinctionis signum, post δέῃ vero in ed. Cas. maxima ora-

tionis distinctio posita erat. *Post* παραχωρήσαιμι *minus* d *punctum pone*, & ista verba φιλόσυκος γάρ εἰμι δαιμονίως nudis commatibus, tamquam novae parentheseos signis intercipe, ut cohaerere intelligantur ista: κἂν ἀποκρέμασθαι δέῃ, λέξω τά μοι προσπίπτοντα, id est: *immo, si vel suspendi me oporteat, dicam tamen quae mihi occurrent.* Respexit proverbium, Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, de quo vide Schol. ad Aristoph. Ran. 748. & Suid. in Ἀπὸ & in Ἄξιον. Confer etiam historiolam apud Ciceron. de Orat. II. 69.

ἡ συκῆ -- ἡγεμὼν τοῦ καθαρίου βίου τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. Sic edd. nec aliud quid ex *ms. A.* enotatum. καθαροῦ maluerat Dalech. alios autem μακαρίου coniectasse ait: quos praeter rationem ingeniosos fuisse recte monuit CASAUBONUS, haec simul ad h. l. adnotans: »Initio ci»bus hominum glandes fagineae quernae fuerunt: deinde »cognita est ficus, & eius fructus prae glandibus proba»tus. Hoc fuit alius vitae initium, quam solent Graeci »modo ἥμερον vel ἀληλεσμένον, ut docemus lib. XIV. »[ad pag. 642. a.] appellare; modo καθάρειον, - - quam »lectionem etiam Eustathius habet.« — Quamquam parum interesse inter καθαρίου & καθαρείου videatur, lubens tamen ab Eustath. ad Od. ν'. 839, a. istam vocis formam καθαρείου, quam & noster *ms. Ep.* hoc loco offert, accipiam: de qua forma vide quae supra notavimus ad II. 65. d. In *ms. A.* quidem ει & ι frequenter praeter rationem atque etiam imperite inter se permutantur.

δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους Ἱερὰν μὲν συκῆν τὸν τόπον &c. Particulam μὲν, quae deerat editi commode dedit *ms. A.* Ad ista verba CASAUBONUS: »Eg »inquit, non reperio ullum locum in urbe Athenis, a »agro Attico, qui diceretur ἱερὰ συκῆ: fructum ipsum »vocatum memini legere in epigrammate de Phytalo »cus inventore, apud Pausaniam in Atticis.« — Vide san. I. 37. p. 89. Quod Casaubonum ista scribentem terierat, id docuit Meursius in Atticis Lection. li cap. 16. fuisse scilicet locum in *via sacra*, quae dicel quae Athenis Eleusinem ducebat. conf. Hesych. in & ibi Intt. ac praesertim quae ex Photii Lexico feruntur.

ἡγητηρίαν. Sic videtur esse in *ms. A.* unde nihi tatum. »*Hegeteriam* ficum Eustathius appellat ἡγ

d »qui ita hic legerat.« [Eustath. ad Od. α'. p. 839. 3. ubi
quidem in recto casu ἡγητορίας scribitur.] »De ea fuse
»Hesychius, quem vide: [in Ἡγητηρία] ac vel doce me,
»quale apud Athenienses festum fuerit *Paraplynteria*; vel
»disce a me scribendum esse in Hesychio ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ
»τῶν Πλυντηρίων. Porphyrius quoque lib. II. de Abstinen-
»do ab Animatis, [sect. 7.] *hegeteriae* meminit, pompam
»Solis & Horarum ex ritibus Atheniensium describens.«
CASAUB. — Docere Casaubonum codex Hoeschelianus
potuisset, ex Epitome Eustathium istam scripturam ἡγη-
τορίαν duxisse, certe noster *ms. Ep.* id ipsum exhibet: sed
& apud alios auctores eadem occurrit scriptura. Conf.
Meurs. Attic. Lect. II. 13. & Suidam in Ἡγήτορες, ibique
Küsterum. *Ibid.* διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι. διὰ τὸ προευρε-
θῆναι Eustath. sed *ms. Ep.* cum *A.* in vulgatum consentit.

e ANTIPHANIS *versus* in fine locupletiores vidimus supra,
II. 43. b. c. In ISTRI verbis, τὰς ἀπ' αὐτῶν, intellige
ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν σύκων, γινομένας ἰσχάδας: *caricas ex
ficis Atticis.*

Ἄλεξις δ' ἐν Ποιητῇ. ἐν Ποιηταῖς legitur infra, VI.
241. d. Utrum verum sit non liquet, sed eadem utique
fabula esse videtur. Tum vero eumdem Alexidem ἐν Ποιη-
τρίᾳ citat Pollux, IX. 153. quod nescio de eadem-ne fa-
bula, an de diversa, accipi debeat. — Sed eamdem va-
rietatem, eamdemque dubitationem iam a CASAUBONO
f propositam video. Idem ad ista ALEXIDIS verba, Ἔδει γὰρ
ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνήρ, τὰ σῦκα προστεθέντα, δη-
λοῦν τὸν τρόπον, haec adnotavit: »Sensus est: *Debuit hoc*
»*potius fieri, ut, si quis esset vir probitatis insignis, nomini il-*
»*lius insereretur vox* συκῆ, *in testimonium virtutis*: puta, ut
»vel φιλόσυκος appellaretur, vel συκάγαθος, *homo eximie*
»*bonus*, ut dicitur βουπόνηρος, *insigniter malus*; vel συκο-
»λόγος aut συκόβιος, aut *Sycocharmus.* Προστίθεσθαι sic ac-
»cipe in his versibus, ut apud Aristophanem, [Nub. vs.
»62 sqq.]

» Περὶ τ' οὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα·
» ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
» Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην.

» Aelianus verbo συμπλέκεσθαι in eandem sententiam usus,
»epistola quadam: [nescio quâ:] Θρασυλέων οἶμαι ἦν ὄνο-
»μα αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συμπεπλεγμένον θηρίῳ. Sic
»& in sequentibus usurpat Alexis, Νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν

» ἡδὺ προστεθὲν, &c. *Nunc*, inquit, *cum* in voce ſyco- f
» phanta *improbo ſit additum* & coniunctum *ſuave, incertum*
» *eſt qua de cauſſa id ſit factum*. τὸ μοχθηρὸν eſt φάντης, *de-*
» *lator; quadruplator*: τὸ ἡδὺ eſt vox συκῆ, leviter initio
» dictionis corrupta. « — Paulo aliter CORAY, illos priores verſus,

Ἔδει γὰρ ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ

τὰ σῦκα προστεθέντα (*ſ.* προστιθέντα) δηλοῦν τὸν τρόπον,

ſic accepit, ut intelligeretur, nomen illi eſſe debere συκόχρηστος & συχηδύς. — Mihi, cum συκοφάντης proprie idem valeat, ac σῦκα φαίνων vel προφαίνων, hoc viſus erat dicere poëta: *Nomen* σῦκα, *cum voce* φάντης *compoſitum, debebat declarare mores hominis, qui probus & ſuavis eſſet;* (nempe, qui *ficos prae ſe ferret*, id eſt, *qui bonos & ſuaves mores oſtenderet:*) *nunc, cum hominis pravi nomen ex ſuavi illo nomine ſit compoſitum*, (i. e. cum nomen ex illo ſuavi vocabulo σῦκον compoſitum ponatur in homine pravo;) *neſcio cur ita factum ſit*. Puto autem, qui iſta dicens inductus fuerit a comico, fuiſſe peregrinum hominem, cui inſolens viſus eſſet ille uſus vocabuli συκοφάντης apud Atticos.

Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθείων Nulla varietas notata ex *ms. A*. Et in Φιλόμνηστος conſentir Epitomen ipſe video; libri quidem titulum pro more om ſit Epitomator. Φιλόδημος ſcribitur X. 445. a. Utru verum ſit, non magis mihi quam Voſſio compertum, ſuam dubitationem (de Hiſtoricis Graec. lib. III. p. 40 non diſſimulavit. Si coniecturae locus, facilius equid crediderim, ex Φιλέμνηστος, rarioris compoſitionis mine, in uſitatius Φιλόδημος, quam vice verſa, aberr librarios. Nam de eodem viro accipiendum eſſe utı que nomen, id quidem vix dubitari poteſt. Pro Σμιν rectius fuerit Σμινθίων, quod in altero loco legitur. rem quod ſpectat, CASAUBONUS: » Teſtatur Strab » quit, locum fuiſſe in agro Rhodiorum, *Sminthia* di » lib. XIII. [p. 605. a.] De eo loco & nominis h » cauſſis egerat Philomneſtus, ſive (ut lib. X. ſcribitu » lodemus. « — Mihi in mentem venerat, feſtorum ſc hic *Sminthia* intelligi: & ſuſpicionem confirmavi lonii Lexicon Homeric. in Σμίνθευ, ubi memoratu δῳ, Σμινθία, ἑορτή: nec vero dubito, Σμίνθια debuiſſe, non Σμινθία.

τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφορὰς, σῦκα &c. » Ante rece- »ptum usum nummorum, pecuniae locum in contracti- »bus, mulctis, praemiis, & omne genus collationibus, » obtinuerunt res ad humanos usus necessariae. - - - Sic » apud veteres Romanos ovis & bos. « CASAUB. *Ibid.*
a τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας. Ignorant Lexicographi, quos quidem consulere mihi licuit, verbum εἰσφαίνειν; quod tamen recte hic esse positum, cum utriusque codicis consensus, tum ipsa orationis connexio, dubitare nos non sinit. Igitur quemadmodum ἀναφαίνειν non modo *ostendere*, *demonstrare* significat, sed & *facere ut adpareat*, *facere ut sit*, *efficere*, *reddere*, *praestare aliquem talem*: sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerit, *facere ut intus adpareat*, *curare ut intus adsit*; quod percommode in eum dicetur, qui *curat ut tributa & mulctae in aerarium inferantur.* εἰσφέροντας corrigendum censuerat Villebr.

AD CAP. VII.

Λακωνικοῦ - - ταδὶ λέγων. τάδε edd. ταδὶ dedit *ms. A.* *Ibid.* Συκᾶς φυτεύω. Sic recte Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 226, 4. & sic perspicue in *ms. Ep.* scriptum video. Perperam Συκὰς edd. *Ibid.* πάντα, intellige πάντα γένη.
b Ἄλεξις δ' ἐν Ὀλυνθίῳ. Forf. Ὀλυνθίᾳ. Vide nostras Animadv. ad II. 55. a. quo loco multo auctius ab initio legitur fragmentum hic citatum. Caeterum laudatur etiam Alexidis fabula Ὀλύνθιοι apud Nostrum VI. 240. c. & apud Stob. XXVII. de Iureiurando. *Ibid.* τό τε θειοφαγὲς. In hanc scripturam h. l. non modo editi libri, sed & *ms. A.* cum *ms. Ep.* consentiunt: quare, quamvis speciosum sit θειοφανὲς, quod a Casaubono ad II. 55. a. commendatum edidimus, istud tamen teneri debuisse videtur. *Ibid.* μητρῷον. μητρώϊον exserte scribitur in edd. & *ms. A.* & *Ep.* *Ibid.* ἰσχὰς. Sic ex II. 55. a. correxit h. l. Casaub. Lubens ἰσχάδες & hic & superiori loco accepturus eram, si libri dedissent.

Φιβαλέων σύκων. Sic scribit Athenaeus, ac si esset forma nominis ὁ φιβαλέος, ἡ φιβαλέα, τὸ φιβαλέον. Sic enim h. l. & mox rursus in Pherecratis versu φιβαλέων σύκων scribitur in gen. plur. neutrius generis: sic dein ex TELECLIDE adfertur, ὡς καλοὶ καὶ φιβαλέοι; nam sic ibi *penacute* (*non*, ut a nobis editum est, φιβάλεοι,)

scribitur illa vox cum in superioribus edd. tum in *ms. Ep.* b & (ni fallor) etiam in *ms. A.* Denique ait, τὰς μυῤῥίνας δὲ Φιβαλέας λέγουσιν. Sed in ANTIPHANIS *vs.* 4. Φιβάλεως καλὰς scribitur: (sic certe edd. nec ex *ms. A.* aliud quid notatum; in Epitome quidem prorsus omissi Antiphanis versus:) prorsus ut apud Aristophanem Φιβάλεως ἰσχάδας, Acarn. 802. Quare etiam in proxime praecedentibus verbis τὰς μυῤῥίνας δὲ Φιβάλεως malebat Casaub. quemadmodum & Etymologus ait: Φιβάλεως γένος συκῆς. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς μυῤῥίνας. Nempe haec est forma Atticis usitata, ἡ Φιβάλεως sc. συκῆ, de arbore itemque ἡ Φιβάλεως ἰσχὰς, de carica; unde itidem accu plur. τὰς Φιβάλεως. Turbare quidem rursus nos potera quod apud Polluc. VI. 81. Φιβαλέως & alia id gener penacute scribuntur; sed ista haud dubie vitiosa scripti est, & diserte docet Scholiastes Aristoph. ad Acarn. 8 Φιβάλεως προπαροξυτόνως esse scribendum. Videtur (dem in eodem scholio (quod verbotenus Suidas transl psit) aliud nonnihil turbatum esse, quod nunc non ı ror; illud retulisse contentus, derivatum esse nomen a co quodam, sive Megaridis, sive Atticae, Φίβαλις di Communem nominis formam, ut apud Athenaeum, apud Hesychium habes: Φιβαλέα· εἶδος σύκων, καὶ ἡ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας. Et parum abit Apollop apud Etymologum: τὰ σῦκα, Φιβάλεα· καὶ Φιβα ἰσχάδες. Conf. infra ad lit. d. in Androtionis verbi

Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις. Quae de titulo fab l. docuit Casaubonus, ea suo loco in Indice Au olim referentur. *Ibid. vs.* 1. πύρεττε &c. Haec q leant, intelliget lector ex his quae infra docet Nos 80. a. *Vers.* 2. τρῶγε σύκων. Sic transposita ver sideravit metri ratio, ne esset in quarta senarii sede deus. *Vers.* 3. Potest utique ferri τὰς μεσημβ in accus. plurali; quo significatur, *quotidie* id face tum eum de quo agitur. In similibus vero alior tarum versibus p. 80. a. & b. τῆς μεσημβρίας legit

In TELECLIDIS verbis teneri debebat librorum ı φιβαλέοι, de qua paulo ante dixi. Sin Atticam malles, φιβάλεῳ oportebat. Ad rem pertinet (q CASAUBONUS adnotavit) quod verba ista καλοὶ λέοι neque de *arbore* ficu, quae est ἡ συκῆ, neq *ficu*, quod est τὸ σῦκον, intelligi possint: de *hom*

c tur accipienda illa verba: quo facit id, quod in Schol. Aristoph. Acar. 802. legitur, *καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων, φιβάλεις* (apud Suidam *φιβαλεῖς* editur) *καλοῦσι.*

In ANTIPHANIS *vs.* 4. *τασδὶ φιβάλεως* erat editum: sed *τὰς δὲ* percommode dedit *ms. A.* ea sententia quam in versione expressi. Epitomatorem omisisse hos versus, iam supra monui, ubi de voce *φιβάλεως* dixi. Ad metrum quod spectat, ultimam vocis *πάνυ* ob caesuram produci posse existimavi. *Ibid.* *στεφανωτρίδας* si verum est, fuerit veluti foem. a masc. *στεφανωτήρ*. *στεφανωτίδες μυῤῥίναι* ex Theophr. Histor. Plant. lib. V. citantur ab H. Steph. Aliàs *στεφανωτικὰ* vel *στεφανωματικὰ ἄνθη* dicuntur *coronarii* flores.

Χελιδονίων δὲ σύκων μνημ. » Hesychius paulo aliter: » *Χελιδόνεως, εἶδος ἰσχάδων.* Caussam appellationis rima» mur lib. IX. « CASAUB. Eum vide ad lib. IX. p. 401. a. & conf. XIV. 652. f. *Hirundinariae fici* dictae a similitudine coloris. In nomine cum Nostro consentit Pollux VI. 81. conf. Plin. XV. 18, 19. & Columell. lib. X. sub fin. ubi *purpureae chelidoniae.* *Χελιδόνεως* Attica forma est, quae paulo post apud Nostrum etiam occurrit. Similiter vero & *κορώνεως* est fici genus apud Aristoph. Pac. 628. a cornicis colore nomen habens. conf. p. 77. a. *Ibid.* *Ἐπιγένης ἐν Βακχείᾳ.* Sic corrigendum monuerat BENTLEY in *Diss. on the Epistles of Phalaris* p. 237. conf. infra, VI. 498. c.
d (ubi *ἐν Βακχίᾳ*) & Suid. in *Ἐπιγένης.* EPIGENIS *versus* ita, ut fecimus, distribuendos & *χελιδονείων* ibi pro *χελιδονίων* esse scribendum, docuit Bentl. ib. p. 236. Superiores editores duos versus fecerant, quorum prior ab *Εἶτ'*, alter a *σκληρῶν* incipiebat. Pro *σκληρῶν* Dalech. *σύκων* legerat; quod » fortasse non male factum « iudicavit Casaub. Mihi non solicitandum videbatur vulgatum. cf. pag. 76. d. in Alexidis vs. 4. Epitomator non nisi haec verba adposuit: *χελιδονίων σκληρῶν ἁδρὸς πινακίσκος.*

γένη σύκων. *συκῶν* videtur omnino oportuisse, ab ἡ *συκῆ*; quoniam de *arboribus* nunc agitur. Mox, in ANDROTIONIS *verbis* *χελιδονέων* & *φιβαλέων* penacute scripta erant, perperam: ex communi formâ oportebat *χελιδονίαν* vel *χελιδόνειον*, & *φιβαλέαν*; ex Attica formâ, *χελιδόνεων*, & *φιβάλεων*, quemadmodum scribendum putavit tum pro *ἐρινεῶν* & *λευκερινεῶν*, quae erant edita, *ἐρινεὼν* & *λευκερινεὼν* scripsi. Paulo ante, voculam *οὖν*, post *Ἐν μὲν*,

quam ignorabant editi, non repudiare debui, cum daret d noster codex *A*. Epitomator quidem ex toto hoc loco non nisi haec verba excerpsit: λέγονται δέ τινες καὶ ἐπαφροδιτιλίδες, καὶ κόλουροι, καὶ δίφοροι, καὶ Μεγαρικαί. Quoniam duos priores Athenaei libros non nisi ex eadem *Epitome* cognitos habemus; non erit inutile, si subinde exemplis nonnullis docuerimus, qua ratione in illa conficienda usus sit Abbreviator. Φορμύνιοι ficus, unde dictae sint nescio, nec alibi reperi hoc nomen; nec vero magis mihi notae sunt φορύνιοι ficus, quas a Dalecampio hic invectas adoptarunt qui posteriores editiones Casaubonianas curaverunt. Videtur Dalecampius *Phorinei vini* meminisse, Plinio memorati XIV. 8, 10. ubi quidem *Phormeum* in msstis legi Harduinus docuit. Equidem e superioribus editionibus φορμύνιον debui revocare, quod & *ms. A.* tenere videtur. Epitomator hanc ipsam vocem praetermisit. A vocabulo φορμὸς, *corbis*, *calathus*, derivatum nomen censuit Villebrune, provocans ad Hesych. in Περισχαδέν. De διφόρῳ ficu conf. p. 77. d.

AD CAP. VIII.

Λυγκεὺς ἐν Ἐπιστολαῖς. » Extabant olim LYNCEI Sa » *Epistolae*, quarum & Harpocration meminit in Ἰθύφ » λος. In his fuit una ad Diagoram, qua contendens » ria esculenta Rhodi nata cum Atticis, palmam Rh » adiudicabat. Conferendus hic locus cum altero huic » mino infra, eodem libro, [III. 109. d. e.] ubi de A » generibus disputatur; item alio qui libro VII. [p. » e. f.] in sermone de *aquis*: reperies & alios. « CA

Τὰ δὲ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινα σύκοις ἐρίζειν. » Deest verbum, ex aliis eiusdem epistolae » supplendum, ἀντιπαραβάλλουσιν, aut simile. Sens » *Si ficus Rhodiacae*, erineae *nomine dictae*, *iis comp* » *quae Athenis* Laconicae *dicuntur*, *tam impar fore c* » *quam si ficubus contendantur sycamina*, id est, *mora*. » aliter interpretetur, non ero pertinax: modo int » similis aliqua comparatio. « CASAUB. — Quae At *conicae* dicebantur fici, videntur fuisse ex delicatissi re etiam *inimicam* dixisse videtur paulo ante Co invidiosam, quod *parva* sit, cum ob bonitatem effet ut sit maior. Quidquid sit, hoc dicit Lync

e *diacas caprificos cum ficis eis, quae Laconicae Athenis vocantur, sic contendere, ut mora cum ficis videantur contendere;* id vero est, *multo esse delicatiores.* Nam adeo praestare *mora* ficis omnes iudicabant, ut inde etiam nomen moris accessisse putaretur, ut συκάμινα adpellarentur, tamquam σύκων ἀμείνω, *meliora ficis.* Vide II. 51. f. Ad istamque etymologiam adludit Lynceus; simulque videtur in verbis ἐρινεὸς & ἐρίζειν lusus inesse. Quod autem initio deesse verbum finitum dixit Casaubonus; satis fortasse fuerit, si δοκεῖ pro δοκεῖν legamus, aut si verbum ἐρίζει subintelligamus. Caeterum si placet inserta particula τῇδε post Τὰ δὲ, referetur illa ad sequentem ἐκεῖ: *hic*, Rhodi; *illic*, Athenis. Deinde in fine haud dubie aut παρατέθειται, aut παρατεθείκασι, aut aliquid in eam sententiam oportebat: quemadmodum in eâdem Epistolâ infra p. 109. e. ἐπιφέρουσιν & ἐπεισάγουσι dicit. *Epitome* de istis omnibus nil nisi haec verba habet: Λυγκεὺς δέ φησι, τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὡς συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν.

καλλιστρουθίων. Vide Plin. XV. 18, 19. &, quos ibi Harduinus laudavit, Iulium Capitol. in Albino, & Columell. lib. X. *Ibid.* ὀξυωπέστερος - - τοῦ ὁμωνύμου. Vide Erasmi Adag. in *Lynceo perspicacior.*

f Λιβιανά. *Liviae fici*, Plin. loc. cit. ubi & *Chiarum*, *Chalcidicarum* & *Africanarum* fit mentio. Χαλκιδικὰ recte mssti & ed. 3. Cas. cum ed. Ven. & Bas. Perperam Χαλκιδιακὰ ed. 1. & 2. Cas. *Ibid.* Ἡρόδοτος ὁ Λύκιος, *Lycium* hunc *Herodotum*, qui *de Ficis* scripsit, nulla caussa est cur cum viris doctis, nescio quibus, quos Fabricius Bibl. Graec. T. XIII. p. 185. dicit, in *Herodorum* mutatum velimus. Idem nomen, absque varietate, sicut hîc, recurrit III. 78. d.

AD CAP. IX.

Παρμένων δ' ὁ Βυζ. Particulam δὲ de mea conject. adieci. *Ibid.* Cum τὰ ἀπὸ Καύνων (consentiente nostro *ms. A.*) esset editum, & deinde in *Parmenonis vs.* 2. Καύνεα φόρτου, adnotavit CASAUB. »Melius scribas Καυνῶν, ut re»ctum sit Καῦναι; unde fit gentile Καυναῖος. Atque ita scri-
a »bi debet in sequenti versu Parmenonis, Καυναῖα φόρτον, »non Καύνεα φόρτου. Etiam apud Ciceronem [de Divin. »II. 40.] *Caunaeas* scribendum, quod exauditum est, *Cave »ne eas. Cauneas* caret analogia: *Caunias*, alienus ab eo so»no. *Caunae*, Aeolidis oppidi nomen: *Caunus*, alius oppidi in

»Caria. A Καῦνος fit *Caunius*: at Καυναῖος eſt a Καῦναι, ut »Ἀθηναῖος & Θηβαῖος. In Stephani Ethnicis mutilate iſta »explicantur. « — Haec ille. At *Cauneae* ſive *Cauniae caricae* apud Ciceronem l. c. ſunt ex *Cauno* Cariae notiſſimo oppido, cuius continuo deinde meminit Noſter. Καῦναι vero, *Aeolidis* oppidum, nullum eſt; certe nemini memoratum. Lege Stephanum Byz. in Κάναι, & confer, ſi vis, quae vel Interpretes Stephani adnotarunt, vel quae Cellarius in Geogr. Antiq. T. II. p. 62 ſq. collegit; nec dubitabis, recte a nobis Κανῶν & Καναῖα eſſe correctum. Eamdem emendationem, dubitabundus quidem, iam propoſuerat PALMERIUS in Exercit. in Auct. Graec. p. 490. qui caeteroquin multa ad hunc Athenaei locum ſpectantia, ac praeſertim de *Cauniis caricis*, ex *Cauno Cariae*, docte congeſſit. Quod in PARMENONIS *vſ.* 2. φόρτον legendum pro vulgato φέρτου Caſaubonus cenſuit, id non probandum modo, ſed & in contextum adoptandum iudicavi. Iam olim in ora ſui exempli editionis Baſ. eamdem emendationem idem Caſaub. adnotaverat: » Scr. φόρτον, per appoſitionem. «

Τῶν ὀξαλίων δὲ σύκων &c. Ad vulgatam olim ſcripturam Τοξαλίων, quam cum editis etiam *ms. A.* & *Ep* agnoſcunt, (qui perinde & in APOLLODORI *vſ.* 3. me doſum τοξαλίους tenent) haec notavit CASAUBONI » *Toxalias* ficus inamoenas atque ingratas palato fuiſſe » clarat qui ſequitur *Apollodori* locus. An igitur ita dict » quod *ſagittae inſtar* palatum vulnerarent? Sic *crucium* » num, quod bibentibus eſſet ingratum ut crux. « — perſpecte GROTIUS, memor Heſychianae gloſſae, ' λιοι, εἶδος σύκων, ſimiliter apud Athenaeum ὀξαλί ὀξαλίους legendum vidit, atque ſic correxit in *A dori vſ.* 3. ὀξαλίους τὰ χωρία, in Excerptis ex Tr diis & Comoed. Graec. p. 805. Tum in Notis pa monuit: » Huc adludens, [ſcil. is qui apud poët » quitur] ait, *apud ſe eſſe etiam* ἀμπέλους ὀξαλίου » quod hoc nomen de *vitibus* etiam uſurparetur, ſe » vox ſatis conveniret. « — At apud eumdem He eſt etiam de *vino* proxima Gloſſa: Ὀξαλίς, ὀξ Sed, ad *ficos* quod ſpectat, ὀξάλιοι *caricae* etia memoratas videmus, VI. 81. ubi ὄξαλοι qui editur, ſed ὀξάλιοι melior codex dabat.

ἐκ δράματος Προικιζομένης Ἱματιοπώλιδος. N tus noſter codex. Sed ſuſpicatus eram, quo

a lecampio in Indice auctorum probatum video; ante Ἱματ. particulam ἢ intercidisse, ut titulus fabulae fuerit Προικιζ. ἢ Ἱματιοπ. Quod vero FABRICIUS Bibl. Gr. T. I. p. 745. fabulae titulum his verbis citavit: ἡ προικιζομένη ἱματιό-ἡ πωλις, Athen. & Suid. qui tribuit Apollodoro Geloo: ei ibi adnotavit quidem HARLESIUS, [T. II. p. 421.] apud Athenaeum Ἱματιοπ. legi; sed caetera intacta relinquens dubium me reddidit vir doctus, cum mihi nusquam apud Suidam vestigium ullum illius fabulae contigerit reperire. Illud video, a Grotio l. c. hunc poni titulum, Προικιζομένη ἱμαντοπώλιδι, quem sic ille latine reddidit, *Dotatâ cingulivendulâ:* nempe ille Athenaei editione Bas. aut Ven. usus erat, in quibus cum mendose ἱματιπώλιδι expressum esset, ἱμαντοπώλιδι corrigendum censuit. Casaubonus sive ex Italicorum codicum excerptis sive sua de coniectura ἱματιοπώλιδος edidit; quam scripturam, ut dixi, firmat noster codex. Eamdem vocem Pollux habet VII. 78. ubi commemoratur ἱματιόπωλις ἀγορὰ, *forum vestiarium Athenis.* Vocem Προικιζομένη cum Grotio malui *dotatam* reddere, quam cum Dalecampio *gratis se sistentem*, aut *mendicam.* Non habet illud verbum H. Steph. in Thes. Sed in Philoxeni Glossis est προικίζω, *doto:* & προικιζομένη, *dotanda;* & sic fortasse h. l. reddendum erat vocabulum. *Ibid.* In *Apollodori vs.* 4. pro συκᾶς φέρει, in *ms. A.* perperam est συκὰς ἂς φέρει.

b τὰ καλ. παρὰ τοῖς Παρ. αἱμώνια. Citavit Eustath. ad Od. α'. pag. 838 extr.

In ARCHILOCHI verbis, ista σῦκα κεῖνα tenet uterque ms. cum editis. Brunckius σῦκ' ἐκεῖνα ad oram sui libri notavit, nescio utrum e cod. Paris. Hermolai Barb. (quem codicem, sicut in Epitome nota *ms. b.* insignivimus, sic in pleniore opere, ubi eius mentionem faciemus, *ms. B.* nominare licebit) an sua de coniectura, parum quidem h. l. necessaria. Caeterum debebat iste versus adiici *Archilochi Reliquiis*, quae in Brunckii Analect. T. I. p. 40 sqq. & T. III. in Lect. & Emend. p. 236. collecta sunt.

τοσαύτην ἔχει τὴν παραλλαγὴν πρὸς τὰ πολλαχοῦ γινόμενα. *Dele* τὴν articulum, praeter necessitatem a Casaub. adiectum. Ignorant quidem eum *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Bas. Pro πολλαχοῦ, ἀλλαχοῦ malebat CORAY. Vulgatum vero tuetur codex uterque: & possis intelligere *plerisque aliis in locis, vulgo.*

AD CAP. X.

Λευκερινεὸς δέ τι εἶδος &c. Verba ista, ficut in paulo c breviora contraxit Epitomator, fic citavit Euftath. Od. υ'. pag. 1220, 14.

In Euripidis *vſ.* 2. κραδαῖς ἐρίναις. ἡ κράδη, *ficus*, *ramus ficus arboris*, & generatim *ramus arboris cuiuſvis*, penacute ubique fcribitur cum apud veteres Lexicographos, tum apud recentiores: & fic h. l. κράδαις habet *ms. Ep.* Sed in κραδαῖς confentiunt edd. neque ex *ms. A.* adnotatus diffenſus. Sic rurfus XV. 682. d. κραδαὶ ex Romano codice edidit Canterus; at ibidem rurfus nofter *ms. Ep.* κράδαι habet. Rurfus vero apud Theophr. de Cauff. Plant. V. 1. pag. 322. ed. Heinf. κραδὴ & κραδαὶ acute expreffum video. Pro ἐρίναις, ἐρινεοῖς fcribitur in *Ep.* ubi ἐριναῖς puto oportuerat.

In Epicharmi *verſu*, vulgo nude ὅμοια γ' ἐρίνοις fcribitur, ubi γ' οὖν vel γοῦν poftulare metri ratio mihi vifa erat. Iftum verfum omifit Epitomator.

Πέπων ἐρινος ἀχρεῖος ὢν &c. » Sophocleum hoc pro- d » verbium fimile eft illi, *Lepus tute es*, *& pulpamentum quae-* » *ris.* Sed fcribendum Πέπων ἐρινὸς cum accentu in ul- » tima. *Arboris* nomen eft ἐρινὸς & ἐρινεὸς: *fructus*, ἔρινον, » inquit Euftathius; [id quidem nufquam diferte dicit Eu- » ftath. quem vide ad Il. ι'. p. 1280, 10 fqq. & ad Od. ε'. » p. 225, 3 fqq.] vel potius ἐρινον, ut σῦκον, quod cla- » rum ex fequentibus Athenaei: qui obfervat, *dixiſſe So-* » *phoclem* πέπων ἐρινὸς, *quod arboris nomen eſt*, *pro* πέπον » ἔρινον, *quomodo fructus appellatur*, inquit. Caeterum τρο- » πικῶς id dictum admonet Athenaeus. Ita autem verten- » dum: *Tu cum ſis groſſus nihili & inſipidus*, *ad comedendum* » *inutilis*, *alios verbis increpas*, *tanquam ignavos & inſipidos.* » πεπων accipio hic, ut apud Homerum, quando probri » loco aliquis dicitur πέπων. Adrianus Iunius, magni iu- » dicii vir, aliter interpretatur; [in Adag. *Groſſus maturus* » *eſui ineptus*:] cui non affentior. Dalecampio multo mi- » nus, emendanti οὐ πέπων: reclamant libri, reclamat Eu- » ftathius, reclamat fententia; quam, opinor, primi nu- » indicamus vere. ἐξερινάζεις λόγῳ, valet, *oratione tua iὴ* » *νοῦς vocas*: non enim ufitata fignificatione verbum h » ufurpatur, fed nova & infolente, ut multa apud tr » cos & comicos, quando praefertim loquuntur hor

ἀνιρᾶτι. Aut, si mavis, interpretare ἐξερινάζεις λόγῳ, *verbis* »*lacessis*, *& ad contentionem provocas*, ut sit allusum ad »originem vocabuli, quod ab ἔρις deducunt grammatici. »Etiam apud Latinos *caprificus* in significatione vitii usur- »patur, ut:

— — *& quae semel intus*
innata est, rupto iecore exierit caprificus.

»Priorem versum integrare sic possumus, πέπων ἐρινὸς αὐ- »τὸς ὢν ἀχρήϊος.« Casaub. — Utique Πέπων ἐρινὸς acute scribendum cum Eustathio, Il. α'. pag. 1280, 10 & 12. cum quo consentit noster ms. *Ep.* Et sic deinde rursus πέπων δ' ἐρινὸς εἴρηκεν. Ex his posterioribus verbis perperam δ' particula in edd. etiam in Sophoclis verba irrepserat; unde eam eieci, utriusque codicis msti auctoritate. Sententiam dicti Sophoclei multo minoribus ambagibus, quam Casaubonus, haud paulo commodius, & unice vere interpretatus Eustathius est loco modo citato, cum ait, simile esse illi, Ἀπαίδευτος ὤν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας; Quam interpretationem merito probavit Brunck in Sophoclis Fragm. p. 13. perspecte docens, ἐξερινάζειν λόγῳ esse *orationem maturum reddere, aptum rebus agendis.* Monuitque idem Vir doctus, parum esse probabile, Ionicum ἀχρήϊον (quod coniectaverat Casaub.) adhibuisse Sophoclem. Adnotavit Coray, Schneiderum in Lexico Critico Graeco-Germanico, voce Ἐξερινάζω, aliter atque a Casaubono factum, ac fortasse felicius, interpretari hoc verbum: quo libro doleo me carere; suspicor vero ex Eustathii & Brunckii ratione hunc locum interpretatum esse Virum doctum.

ἀντὶ τοῦ, πέπον ἔρινον. Haec verba cum Epitomatore praetermisit Eustathius. Videtur vero & hoc loco, & deinde, ubicumque de *fructu* agitur, pariter acute ἐρινὸν scribendum. Sic quidem & in Lyncei verbis p. 75. e. τὰ ἐρινὰ acute scribitur: sic etiam apud Pollucem optimus codex habet VII. 143. nec tamen satis constanter; vide eumdem I. 242. Conf. infra ad p. 77. c.

In Alexidis *vers.* 2. τὰ σῦκα ἑκάστοτε scripsi cum *cod. A.* τὰ σῦχ' erat editum. In Epitome versus isti desiderantur. *Vers.* 3. ἐν τοῖς συρίχοις. »Erat editum συ- »ρίσκαις: si metri rationem non habeas, optime. Hesy- »chius: Συρίσκος, ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλ- »λουσι· τινὲς δὲ ὑρίσκον. Sed versiculi modulus eam vo-

» cem aspernatur. συρίχοις igitur scribendum: aut, quia d
» alibi, quod sciam, ea vox non legitur, ἀρίχοις. Quae
» dicitur Ciceroni *fiscina ficorum*, Graecis est σύκων ἄριχος,
» vel ἄῤῥιχος, vel ἄρσιχος; & ἀρίσκος, itemque συρίσκος,
» & ὑρίσκος: tanta est linguae huius volubilitas. Emen-
» dandus in hac voce Theophrastus de Causs. Plant. I. 7.
» καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑπερῴοις τιθέασι, καὶ κρεμαννύουσιν ἐν
» ἀξαρίχοις. Legendum, ἐν ἀῤῥίχοις. « CASAUB. — Si Venetam editionem inspexisset vir doctus, vidisset ipsum συρίχους ibi expressum; in quod & noster *ms. A.* consentit. Sua auctoritate id mutaverat Basileensis editor. *Vers.* 4. τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρά. καὶ τὰ μοχθηρὰ habet *ms. A.* refragante metro. *Vers.* 7. ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον. »
» Quid sit hoc, ad Theophrastum pridem exposuimus. «
CASAUB. — Scil. ad Theophr. Charact. c. 6. περὶ Ἀπονοίας, pag. 194 sq. docuit vir doctus, morem fuisse Athenis hominum vilium, qui in foro res venales habebant, ut quas pecunias pro venditione mercium suarum colligerent, eas urgentibus negotiis in os & buccam conderent. Conf. Aristoph. Vesp. 787. (791. ed. Br.) & ibi Schol. Eumdem morem respexit Epictet. Differt. III. 22, 50.

In STRATTIDIS *vs.* 1. ἐρινὸν acute rursus scribere non dubitavi, quia de arbore agitur. Rursus ibi ἔρινον erat editum, & ex *ms. A.* nil adnotatum: in *Ep.* vero absunt Strattidis verba. HOMERI *versus* est Odyss. μ'. 103.

ἐρινακάς. Ex *A.* nil notatum. In *Ep.* est ἐρίνακας, tamquam a sing. ἐρίναξ. Apud Hesych. vero: Ἐρινάδες· ὄλυνθοι. *Ibid.* ὀλύνθους. Sic constanter apud Theophr. per vocalem υ in medio scribitur hoc vocabulum; nec aliter apud Grammaticos. Hesychius: Ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπαμμένον σῦκον. Suidas: Ὄλυνθος, ἡ ὠμὴ συκῆ: debebat τὸ ὠμὸν σῦκον. Eustathius: (ad Iliad. υ'. p. 1453, 39.) ὄλυνθος ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς. At constanter ambo nostri codices mssti, sicut h. l. ὀλόνθους habent, sic rursus p. 77. f. in verbis ex Theophrasto citatis, bis per vocalem o in medio eam vocem efferunt: eodemque modo apud Eustathium l. c. edi debuisse intelliges, si locum ipsum spexeris.

AD CAP. XI.

σῦκα βασίλεια. Huc spectat ἡ βασίλειος ἰσχὰς apud

f VI. 81. Sic enim ibi excudi oportebat, βασίλεως atticâ formâ pro βασίλειος, non βασιλέως. *Ibid.* κ ό λ υ τ ρ α. κ ό λ υ θ ρ α cum Suida & Eustath. (ad Od. ω'. p. 838. extr.) habet noster *ms. Ep.* nescio an & *ms. A.*

Σέλευκος δ', ἐν ταῖς Γλώσσαις, καὶ γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαι, φησὶ, σ ύ κ ῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν. φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας ἐσθίειν, διὰ τὸ π ο ι ε ῖ ν μ α τ α ϊ σ μ ο ύ ς. Hunc locum DALECAMPIUS ex Plin. XXVII. 10, 60. & Dioscor. III. 148. (al. 157.) a se (ut ipsi videbatur) *emendatum*, latine sic reddiderat: *Seleucus in Glossis refert, Glycysiden quandam vocari, figura perquam similem fico, a medicisque observatum fuisse, in cibo sumptam rubra feminarum profluvia sistere: ac valere contra malum mentis & infatuationes.* Ad quae CASAUBONUS: » Hoccine, inquit, est aucto» rem aliquem emendare, appingere illi quicquid velis, & » contrariam quoque sententiam affingere? hac mercede » neque Athenaeus, neque alius auctor corrigi velit. » Utrumque autem a Dalecampio factum hoc loco. Alie» na est, neque Athenaei haec sententia, *paeoniam in cibo » sumtam rubra foeminarum profluvia sistere*: ficta & Athe» naei verbis contraria, quae deinceps sequitur, *ac valere » contra malum mentis & infatuationes*. Athenaeus plane con» trarium scribit: *paeoniae esu abstinere foeminas, quod fatui» tatis caussa sit.* ματαΐζειν est μωραίνειν, *facere quod sit in» decorum, & gerere se stulte.* Quidam e veteribus hac voce » usi sunt ad notandum peculiare illud ἀτοπήματος genus, » cui obnoxius Claudius Imperator. Phavorinus apud Sto» baeum, ὁ Βοιώτιος ἐντυχὼν θησαυρῷ μετὰ ἑβδομήκοντα » ἔτη, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε. *Boeotius quidam an» nis LXX maior invento thesauro oppedit.* Damoxenus comi» cus ἀσχημονεῖν ea notione usurpavit, de male paratis » cibis loquens. [apud Athen. III. 102. d.] Equidem non » aliter hic interpretarer τὸ ποιεῖν ματαϊσμοὺς, nisi ob ocu» los versarentur Plinii verba; [l. c.] *Estur*, ait, *etiam con» tra malum mentis.* Divinabam abiisse in diversas ac pro» pe contrarias sententias Plinium & Seleucum, quod in » eo auctore, unde hauserunt ambo, lectionem diversam » nacti essent: Plinium legisse, ποιεῖν πρὸς ματαϊσμούς: » Seleucum, ποιεῖν ματαϊσμούς. Verbum φυλάττεσθαι » utrique sententiae posse aptari certum est. Hesychius: » Γλυκυσίδη· φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν » γυναικῶν. Neque Plinii neque Seleuci sententiae haec re-

» cte accommodaveris, sed ad facultatem paeoniae sisten- f
» di *rubros mulierum fluores*; ita enim interpreter hic vocem
» ἀπόπνιγμα: quamquam non nescimus, posse eam dictionem
» accipi etiam ἀντὶ τροφῆς. - - Non scripsisse eadem de vi
» eiusdem herbae Plinium & Seleucum si quis miretur,
» nae ille rem miratur parum admirandam. Quid enim fre-
» quentius? vel, quod praecedit de *similitudine paeoniae*
» *cum ficu*, quis alius veterum dixit cum Seleuco? tamen
» addit μάλιστα. σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν. Po-
» stremo emendationi Dalecampii opponimus Eustathii au-
» ctoritatem, qui ante annos prope CD legebat ut nos ho-
» die, ad Od. ω'. « — Quae Eustathius l. c. pag. 838 extr.
habet, ex Epitome ducta sunt. In Athenaei Seleucique
verbis nihil mutant nostri codices, nisi quod pro φυλάτ-
τεσθαι in ms. *Ep.* φυλάσσεσθαι legatur, in *A.* vero pro
ἐοικυῖαν, quod *ms. Ep.* tenet, ἐοικὸς scriptum sit:
sub quo videndum ne aliud quid lateat, aut ne intercide-
rit nonnihil; cum praesertim non modo nemo alius scri-
ptor *glycysiden* sive *paeoniam* cum *fico* comparet, sed ne
intelligi quidem possit, (ut Bodaeus ad Theophr. p. 1042.
adnotavit) quo pacto *similitudinem aliquam inter paeoniam &*
ficum, praesertim *quod ad formam*, reperire quisquam po-
tuerit. Quare pro σύκῳ Bodaeus σίδῃ olim scriptum fuis-
se censuit, quod grana paeoniae acinis mali Punici (quod
σίδη a poëtis dicitur) similia esse videantur. Id si verum
est, in auctore, e quo ista Seleucus duxit, σίδῃ non σύ-
κῳ scriptum fuisse; statuendum fuerit, σύκῳ non sequio-
rum librariorum esse errorem, sed iam Seleucum ipsum,
aut certe Athenaeum in suo Seleuci codice σύκῳ reperisse:
alioquin nulla prorsus caussa fuisset, cur hic, ubi de *ficis*
agitur, *glycysides* meminisset Noster. Porro fieri potest, u
vim verborum φυλάττεσθαι ἐσθίειν minus recte percep
rit Plinius: quae, si quid video, nil aliud significare p
sunt, nisi *cavere ne edant, abstinere ab esu.* Aliter quid
decrevit Gallicus interpres, qui nos docet, φυλάττεσ
h. l. significare *avoir soin de faire une chose*, & hoc di
auctorem: *que les femmes ont soin d'en mettre (de la piv*
dans leurs alimens, parcequ'elle est bonne pour les éga
d'esprit; ou mieux, pour les vapeurs, ματαϊσμούς: (
posant πρὸς *avec Aegius, que Casaubon devoit nomm*
quod de *Aegio* & de *Casaubono* narrat, id quale sit
vimus in Praef. contextui praemissa p. LXIV. Ca

Platonis *comici* verba adpoſuiſſet Athenaeus, planius fortaſſe de eo, quod nunc dubitationi eſt obnoxium, iudicare poſſemus. Pro κωμῳδοποιὸς, quod olim erat editum, κωμῳδιοποιὸς ſcripſi cum ms. *A.*, quâ formâ in hac voce conſtanter alibi utitur Athenaeus.

a Κυδωναῖα. In Κωδωναῖα cum Euſtath. ad Od. ω'. p. 839, 1. conſentit noſter *ms. Ep.* Heſychius vero: Κωδώνεα, σῦκα χειμερινά: quam ſcripturam unice probavit Bod. ad Theophr. p. 341 & 388. Vicinum nomen κυδώνια ad *malorum* genus pertinet, de quo II. 59. b. & III. 81. a.

Κοράκεων δὲ &c. Eodem pertinere videtur κοράνεως ἰσχὰς apud Ariſtoph. Pac. 628. & Poll. VI. 81. alioſque. conf. ſupra ad p. 75. c. Erat autem κορακέων penacute editum, quod προσπαροξυτόνως ſcribendum putavi, praeſertim in accuſ. ſing. Ac fortaſſe dein in Hermippi *verſu*, ubi ſunt genitivi plurales, pariter φιβάλεων & κοράκεων ſcribi debuerat, pro φιβαλέων & κορακέων. Quidquid ſit, ibidem metri ratio poſcit, ut φιβαλεων nonniſi tribus ſyllabis pronuntietur, quaſi φιβάλων vel φιβαλῶν eſſet ſcriptum, ut ſit pes anapaeſtus.

Θεόφραστος δ', ἐν δευτέρῳ Φυτῶν Ἱστορίας &c. Nihil, quod huc ſpectet, legi hodie apud Theophr. iam pridem monuit Dalech. *Ibid.* συκῶν ſcripſi, quia de *arborum* genere agitur, ut ex foeminino ἡ - - καλουμένη intelligitur. *Ibid.* ἡ Χαρίτιος Ἀράτειος. Vertit Dalech. *quod Charitiam ſive Arateam nuncupant.*; cui ſe adſentiri Caſaubonus profitetur: »quantumvis, inquit, conſentiant omnia exem»plaria antiqua.« — Ubi primum moneo, praetermiſſum in Epitome eſſe totum iſtud ex Theophraſti libro ſecundo citatum: dein, ſi Plinii codices conſulamus, probabile fieri, ἡ Ἀρίτιος ἢ Ἀράτειος oportuiſſe; nam apud eum lib. XV. cap. 18. ſect. 19. ubi ficus *aratia alba* memoratur, *pediculo minimo*, *latiſſima*, in aliis codicibus *aritia* ſcribitur.

ἐν δὲ τῷ τρίτῳ. Theophr. Hiſt. Pl. III. 17. indeque etiam Plin. l. c.

b ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Φυτικῆς Ἱστορίας. Lib. IV. c. 2. indeque Plin. XIII. 7, 15. *Ibid.* πρὸς ᾧ ὁ καρπὸς. Imperite πρόσω una voce editum erat. Recte apud Theophraſtum. *Ibid.* φύλλον δὲ τῇ πτελέᾳ. Sic recte *ms. A.* ut apud Theophr. Vulgo τῇ πτελέῃ, ionico idiomate, quo nec Theophr. nec Athenaeus uſus eſt. *Ibid.* ὅσαι περ αὐτοῦ καὶ αἱ βλαστήσεις. ὅσαι παρ' αὐτοῦ erat editum. Apud

Theophrastum vero ὅσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, perperam haud dubie. Utrobique ὅσαι περ corrigi iussit Casaub. At per se spectatum, ferri poterat παρ' αὐτοῦ, idem valens ac nudum αὐτοῦ, cuius pleonasmi frequens usus apud Polybium. Sed id ipsum, quod voluerat Casaubonus, obtulit noster *ms. A.* In *ms. Ep.* hoc rursus abest citatum, exceptà priori particulà, quae non hoc loco, sed paulo post adposita est. *Ibid.* Post αἱ βλαστήσεις verba nonnulla, ἔνδινα δὲ πεπαίνει &c. quae sunt apud Theophrastum, temere apud Athen. a festinante librario omissa esse existimaverat MEURSIUS in Creta, lib. II. c. 9. At multa talia consulto ipse Athenaeus praetermisisse videtur. *Ibid.* καὶ ἔσωθεν τοῖς ἐρινοῖς: ἐρινοῖς apud Theophr. rectius, ut videtur. cf. not. ad p. 76. d. Pro καὶ ἔσωθεν, quod quidem eodem modo apud Theophr. expressum, καὶ τὰ ἔσωθεν malebam. Plinius: *Suavitas & interiora fici.*

AD CAP. XII.

Τῶν δὲ προδρόμων καλ. σύκων. Sic supra, οἶνος πρόδρομος, I. 30. b. *Praecoces ficos* Plinius vocat XVI. 24, 49. *Ibid.* ὁ αὐτὸς Θεοφ. μνημονεύει ἐν τρίτῃ Φυτικῶν Αἰτιῶν. Perperam ὁ deest *ms. A.* Verba vero Theophrasti hic adlata, non *tertio* libro de *Caussis Plantarum* leguntur, sed lib. V. c. 1. p. m. 323. Scriptura Αἰτιῶν, tamquam a recto casu αἱ Αἰτίαι, ex ed. Cas. in nostram propagata. Αἰτίων est h. l. in ed. Ven. & Bas. a recto τὰ Αἴτια, quae scriptura verior videtur, & alibi plerumque occurrit. At paulo post in Αἰτιῶν consentiunt editi omnes. De scriptura *msti A.* mihi non liquet: saepe etiam prorsus neglecti sunt in illo codice accentus. Epitomator pro suo more titulum libri omisit. *Ibid.* οἱ πρόδρομοι. Putares τὰ πρόδρομα, scil. σῦκα: sed in masc. gen. utuntur illo vocabulo, intelligentes puto ὄλυνθοι. *Ibid.* ἥτε Λακωνικὴ. Commode οἷον ἥ τε Λακ. apud Theophr.

προτερικὴν φυσι. Sic edd. nec ex *ms. A.* aliud notatum: & ferri hoc poterat, a πρότερον derivatum. πρωτερικὴν vero (ut Hesych. ac fere ut Eustath.) habet noster *ms. Ep.* commode ad id quod sequitur, πρώϊον καρπόν.

In ARISTOPHANIS *versiculo*, Ὑμᾶς δέ γ' ὡς editum erat; sed δέ γε ὡς habet *ms. A.* depravatum ex δὲ τέως, quod legitur apud ipsum Comicum vs. 707.

d Ἀντιφάνης ἐν Σκληρίαις. » Antiphanis Σκληρίας diu habui de mendo suſpectos: poſtea reperi incerti poëtae » fabulam *Sclerias* tribus locis apud Stobaeum. « CASAUB. *Ibid.* Ἔστι δὲ παρ' αὐτήν. δὲ pro γὰρ ſcribendum adnotavit Brunck, flagitante metro. Utriuſque comici verſiculos praetermiſit Epitomator.

Theopompus ἐν τῇ πεντηκοστῇ τετάρτῃ. Apud Steph. Byz. in Γαστρωνία, eſt εἰκοστῇ τετάρτῃ. *Ibid.* Βισαλτίαν καὶ Ἀμφίπολιν. Sic *mss. A.* & *Ep.* Βισαλτίαν Ἀμφιπ. ed. Ven. & Baſ. Βισαλτίαν, Ἀμφιπ. ed. Caſ. *Ibid.* καὶ Γραιστωνίαν. Caetera adponens, duas iſtas voces omiſit Epitomator. De illa regione vide Holſten. ad Steph. Byz. l. c. & Niclas ad Ariſtot. de Mirab. Auſcult. p. 271.
e ed. Beckmanni. *Ibid.* τὰς μὲν συκᾶς. Sic recte *ms. Ep.* ut edidimus; antea συκὰς erat. *Ibid.* τὰς δ' ἐλαίας, ἐν ᾧ χρόνῳ βρύειν εἰκὸς ἦν αὐτάς. » De *oliva* proprie dicitur » βρύειν *florere incipiente.* Graeci Magiſtri: τὸ βρύειν κυ» ριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. « CASAUB. — Nempe ſic Euſtathius, ad Il. ρ'. pag. 1126, 42. Pronomen αὐτὰς ad ſuperiora retuli poſtpoſito *commate*, quemadmodum verba iſta diſtinguuntur in utroque noſtro msto: in ed. Ven. nullum erat diſtinctionis ſignum; deinde, commate poſt εἰκὸς ἦν poſito, verba iſta αὐτὰς ἐλαίας ἐνεγκεῖν iuncta ſunt in ed. Baſ. & Caſaub.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ Φυτῶν --- τὸν ἐρινεὸν εἶναί φησι δίφορον, *&c.* Verba iſta nuſquam, quod ſciam, hodie apud Theophraſtum leguntur: ſed habet eadem Plinius lib. XVI. 27, 50. Ubi pro ἐν Κέῳ, in quod conſentiunt noſtri codices, *in Cea inſula* legitur.

AD CAP. XIII.

Λέγει δὲ καὶ τὴν συκῆν, ἐὰν ἐν σκίλλῃ φυτευθῇ. Perperam ἐν σκιάλῃ hic, & mox iterum, edd. vett. cum utroque msto. Correxit Caſaub. ex Theophr. Hiſt. Plant. II. 7. Sic & Plin. XVII. 11, 16. *Ficus, ſi in ſcilla (bulborum hoc genus eſt) ſeratur, ocyſſime ferre traditur* &c. *Ibid.* καὶ εὔβλαστῆ γίγνεσθαι. Hinc corrigendam mendam apud Theophraſtum monuit CASAUB. ὅλως δὲ πᾶν ἐν σκίλλῃ φυτευόμενον ἔβλαστε. εὐβλαστὲς oportebat. » Alibi (inquit) » in eadem ſententia uſus eſt voce εὐβλαστία, ut de Cauſ» ſis V. 7. «

Πάλιν - - ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Αἰτιῶν. De Cauff. Plant. II. 14. Pro Αἰτιῶν, rectius fortaffe fuerat Αἰτίων, ut paulo ante dictum. *Ibid.* Ἡ Ἰνδικὴ, φησὶ, συκῆ καλουμένη. Duas voces, φησὶ & συκῆ, cum deeffent editis, commode dedere noftri mssti.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τῆς Φυτικῆς Ἱστορίας ὁ φιλόσοφος φησίν· Ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἔν τε τῇ Ἑλλάδι, καὶ περὶ Κιλικίαν καὶ Κύπρον, ὀλυνθοφόρον· ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου, τὸν δὲ ὄλυνθον ἐξόπισθεν. αἳ δὲ ὅλως ἐκ τοῦ ἔνου βλαστοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ νέου. πρῶτον δὲ τοῦτο τῶν σύκων πέπονά τε καὶ γλυκὺν ἔχει &c. Non una difficultate premitur hic locus, quem levi fatis pede CASAUBONUS tranfiit, nil aliud monens, nifi haec: » Scri- » be cum Dalecampio, ἔμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου: » [nempe pro φυτοῦ, quod erat editum:] & ad librum » V. de Cauffis adi, cap. 1. & paulo poft, καρπὸν [pro » vulgato πρῶτον] δὲ τοῦτο τῶν σύκων πέπονα καὶ » γλυκὺν ἔχει. cum doctiffimo Gefnero. « — Noftri codices nil mutant, nifi quod pro ὀλυνθ. utrobique ὀλονθ. habent, de quo ad p. 76. f. dictum; tum quod in *ms. Ep.* (qui habet hunc locum ufque ad vocem ἐξόπισθεν) τοῦ καρποῦ pro τοῦ φυτοῦ legitur. Eft autem prima huius loci difficultas haec, quod apud Theophr. in toto libro II. de Hift. Plant. nihil aliud, quod huc trahi quodammodo poffit, hodie reperiatur, nifi c. 4. haec verba, & ipfa haud dubie corrupta, ἤδη ποτὲ συκῆ τὰ σῦκα ἔσχεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τῶν ἐρινεῶν. Praecedentia vero verba nufquam, quod fciam; apud graecum Philofophum in illa connexione ora- tionis leguntur. Sed eadem, ut apud Noftrum, fic fe apud Plinium fuperfunt, XVI. 26, 49. *Infigne proditu quodam genere* (nempe *ficuum*) *Ciliciae, Cypri, Hella ficos fub folio, groffos vero poft folium nafci.* Quare ifta periora in vulgatis Theophrafti codicibus, ut multa intercidiffe videntur. Plinii verba ob oculos habens lecampius, pro φυτοῦ, quod apud Athenaeum erat e in latina verfione *folium* pofuit: id Cafaubonus dic φύλλου eum legiffe, quod verum ille iudicavit. ro de re confentiens, nollem vocabulum me ado Cafaubono commendatum. Ipfa varietas librorum edd. cum *ms. A.* καρποῦ *ms. Ep.* ἐρινεῶν codd. Th fatis indicare videtur, non vocem omnibus no φύλλου, ibi olim fcriptam fuiffe, fed aliud nom

f familiare librariis, in quo illi halucinati sint. Illud nomen est θρίου, quod loco τοῦ φύλλου apud Nostrum repositum velim; quemadmodum apud Theophrastum l. c. pro τῶν ἐρινεῶν, τῶν θρίων legendum iam pridem a viris doctis monitum est. Vide Robertum Constantin. & Bodaeum ad Theophr. p. 81. Est enim vocabuli θρίον proprius usus in *ficulneo folio*: & sic habes apud ipsum Theophrast. de Causs. V. 1. p. 323. φέρουσι δὲ τὸν ὄλυνθον ὄπισθεν τοῦ θρίου. & V. 2. εἴ ποτε συκῆ τις ἤνεγκεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τοῦ θρίου τὸν καρπόν. Graeca ἔμπροσθεν τοῦ θρίου Plinius *sub folio* reddidit; ubi *Harduinus*: » Hoc est, » *ante folium*. (inquit.) Grossos vero *post folium*, hoc est, » *a tergo foliorum*, &, uti nos loquimur, *supra folia*. « Nempe in eamdem sententiam iam Dalecampius in versione posuerat: *& eum quidem* (scil. olynthum, sive grossum) *supra folium*, *ficum vero sub folio*. Idem Dalech. vocem ἐξόπισθεν olim de *tempore* accipiens, in versione sic posuerat, *& eum quidem post exortum folium nasci*, *ficum tempestivum sub folio*: (ubi mireris, non perinde & ἔμπροσθεν de *tempore* accepisse:) tum in Emendandis demum monuit, pro *post exortum folium* ponendum *supra folium*. Et ego quoque aliquando suspicatus eram, & ἔμπροσθεν & ἐξόπισθεν de *tempore* accipienda: quam in sententiam apud Theophr. de Causs. V. 1. p. 323. accipienda esse illa verba, διὸ καὶ ὄπισθεν τῶν φύλλων πάντα ταῦτα γίνεται, καὶ οὐχ, ὥσπερ τὸ σῦκον, ἔμπροσθεν, itemque ista ibidem, φέρουσι δὲ τὸν ὄλυνθον ὄπισθεν τοῦ θρίου, declarare videtur totius disputationis connexio, quae illo capite instituitur. Rursus vero eodem lib. V. cap. 2. simillima verba his, quae ex Hist. Plant. II. 4. huc spectare diximus, οἷον εἴ ποτε συκῆ τις ἤνεγκεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τοῦ θρίου τὸν καρπὸν, haud dubie de *loco* & *situ* accipienda sunt. Sequentia verba, αἱ δὲ ὅλως ἐκ τοῦ ἔνου &c. apud Plinium non magis, quam apud Theophr. leguntur: quae ne ipsa quidem carent difficultate. Si vera est scriptura αἱ δὲ; intelligi debebunt *αἱ συκαῖ*, *ficus arbores*; nescio utrum *eaedem*, de quibus modo dixerat, cum ait ἄλλο γένος συκῆς; an *aliae*. Sententia postulare videtur, ut cum Dalech. & Villebr. de *eisdem arboribus* haec dicta intelligamus; sed tunc non convenit, quod verbum dein ἔχει sequitur in *singulari* numero. Quare pro αἱ δὲ Villebr. ἀλλὰ δὲ legi voluit; quod nemini facile fecerit satis. Dale-

campius ἄμφω δὲ cogitaverat, sic reddens, *& utrumque, non ex novello ac recenti germine, sed ex annotino.* Cum istis ἐκ τοῦ ἔνου βλαστοῦ &c. conferenda quae leguntur apud Theophr. Hist. Plant. I. 23. ubi ait, ἐκ μὲν τῶν νέων (βλαστῶν φέρει τὸν καρπὸν) ἡ συκῆ: & paulo post, ἔτι δὲ καὶ ὁ ὄλυνθος ἐκπέττων καὶ σῦκα φέρων ἐξ ἔνων. Ubi cum equidem cum Dalecampio putassem, νέον βλαστὸν esse *recens germen huius anni*, ἔνον vero *anni superioris*, monuit Bodaeus p. 68. νεὸν βλαστὸν vocari *germen superiore aestate natum; ἔνον* vero, *quod annum excessit*, id est, quod anno natum sit qui superiorem aestatem praecedebat. Et sic fere vinearum cultores germanico idiomate in palmitibus voces *iung holz* & *alt holz* memini usurpare. Fuit cum suspicarer, intercidisse apud Athenaeum nonnihil in hanc sententiam: καὶ αἱ μὲν ἄλλαι συκαῖ ἐκ τοῦ ἔνου βλαστοῦ φέρουσι τὸν καρπὸν, αἱ δὲ &c. Sed ne sic quidem apte cum his cohaererent sequentia verba πρῶτον δὲ τοῦτο -- γλυκὺν ἔχει. Quibus in verbis quid promoveatur, si cum Gesnero & Casaub. καρπὸν pro πρῶτον legamus, non video. Haud dubie tenendum πρῶτον, & ad τὸν ὄλυνθον referendum; ut *grossus* opponatur *fico*, quemadmodum paulo post in illis, καὶ μείζων οὗτος πολὺ τῶν σύκων. Quod si inter τὸν ὄλυνθον ἐξόπισθεν & πρῶτον δὲ non interposita essent ista verba αἱ δὲ ὅλως -- οὐκ ἐκ τοῦ νέου, aut si possent haec ipsa, αἱ δὲ ὅλως &c. (absque ulla in verbis mutatione) *in parenthesi posita* intelligi; facillimam emendationem explicationemque habitura essent haec de quibus nunc quaerimus: pro πρῶτον δὲ τοῦτο legeremus πρῶτον δὲ τοῦτον scil. τὸν ὄλυνθον, & in liquido forent omni' Gressus & nexus orationis foret huiusmodi: Ἔστι ἄλλο γένος συκῆς, ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει τοῦ θρίου, τὸν ὄλυνθον ἐξόπισθεν· πρῶτον δὲ τοῦτον τῶν σύκων πέπονα ἔχει: id est, *& idem genus hunc* (grossum) *ante ficos maturum habet.* Mox ὥσπερ τὸν παρ' ἡμῖν bene habet, & mutat optimus noster *ms. A.* Quare si in *ms. B.* (i. *Cod. Paris. Hermolai Barbari*) pro τὸν scribitur τὸ mendosum id est: fruaturque illo, qui id probavit, V' nius; cui nec reliquas emendationes hic ab illo pı tas invidemus. — Caeterum magis fortasse in plan duci hic locus posset, si, quid sit quod ὄλυνθον Theophrastus, planius constaret. Nec enim, ut H' & Suidas (locis supra ad p. 76. e. adlatis) indica'

stur, *quaevis immatura ficus* ὄλυνθος dicitur: nam plerumque non maturescunt οἱ ὄλυνθοι, interdum vero maturi fiunt & esculenti. (Theophr. de Causs. V. 1. p. 323. sub med. & rursus sub fin.) *Nec*, ut Eustathius videtur significare, ὁ ὄλυνθος nil aliud est nisi *fructus caprifici arboris*: fructus enim caprifici arboris est τὸ ἐρινὸν, cum quo quidem hactenus confertur ὁ ὄλυνθος, & ipse etiam interdum τὸ ἐρινὸν adpellatur, (velut apud Theophr. p. 325 extr.) quod sit utplurimum acerbior, quam ficus: eadem vero ficus arbor tam σῦκα quam ὀλύνθους ferre potest: sunt contra aliae συκαῖ arbores, quae non ficus, nil nisi ὀλύνθους ferunt. (Theophr. de Causs. p. 323.) Quare quid differat ὄλυνθος, quem *grossum* latine vocant, a *fico*, haud satis adparet: videndumque, ne in eo insit differentia, quod *ficus* ἐκ τοῦ νέου βλαστοῦ nascatur, *grossus* vero ἐκ τοῦ ἔνου, quod ex Theophr. Hist. Plant. I. 23. collato ipso hoc loco colligi videtur.

a Λαπύρια. καπύρια, non καπίρια, est in *ms. Ep.* idque verum fuerit. *Ibid.* In vulgatis olim, λευκόφια, μελανόφια, nil mutant libri. CASAUBONO tamen adsensus sum, scribenti: »Mendum nihilo minus inesse huic »scripturae censeo, & scribo λευκόφαια & μελανόφαια. Pullus color inter album & nigrum est medius; »quae *pulli coloris* sunt, ut ficus, prout *ad albedinem aut* »*nigredinem accedunt*, *leucophaea*, dicuntur aut *melanophaea*, »id est, *albopulla*, & *nigropulla*. Doctis, qui λευκόφυα cor»rigunt, [hi quinam sint, mihi incompertum:] acce»dere non possum.« — Vocabulum λευκόφαιον habes apud Polluc. VII. 129. & apud Plinium habes *leucophaeam acaciam*, & *leucophaeum pannum*. Vox κρηνεία deest in *ms. Ep.*

AD CAP. XIV.

Συκέαν ἕνα τινὰ τῶν Τιτάνων &c. Eadem adnotavit Steph. Byzant. in Συκαί. Magnam item huius Capitis partem ex Epitome repetiit Eustath. ad Od. α'. pag. 839. lin.

b 4 sqq. *Ibid.* Συκέαν πόλιν. Συκὴ nomen illius scribitur apud Steph. ubi Συκῆ saltem oportebat, Nec vero idcirco necesse est, ut apud Nostrum Συκῆν pro Συκέαν scribamus, ut voluerat SEVIN in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. III. pag. 137 sq.

[illegible] Nil mutant libri: nec vero nota ulla arbor [illegible] [illegible] *Ocymum* in versione posuit Dalech. id est, [illegible] *fagum* scripsit. μῆλον, i. e. *malum Punicum*, [illegible], Bodaeus maluit, ad Theophr. p. 381.

[illegible], mendose codex noster uterque [illegible] [illegible] Venetus editor.

[illegible] Vide infra ad lit. £ ubi de *Anania*.

[illegible] Conf. Bod. ad Theophr. p. 380. [illegible] [illegible] in ed. Cas. transferat. εὔρεμα [illegible] Ven. & in *ms. Ep.* Puto etiam in *A.* [illegible] III. 71. b. Apud Eustathium quidem, [illegible] habentem, εὕρημα editur. *Ibid.* Σ[illegible] [illegible] Sic *ms. Ep.* & Eustath. ut [illegible] [illegible] Hesych. in Συκεατης.

[illegible] Andriscus scripserat *Naxiaca*, cuius [illegible] [illegible] Parthenius cap. 9. & 19.« CASAUB. [illegible] Ἀγαθέρνης nihil ex *ms. A.* [illegible] [illegible] omissum utriusque auctoris [illegible] Ἀγλαοσθένης fuit corri[illegible] [illegible] praeter Vossium de Historicis [illegible] videndus Thomas Gale in Notis [illegible] Hemsterhus. ad Polluc. IX. 83. & [illegible] *Ibid.* Μειλίχιον καλεῖσθαι [illegible] codex uterque & Eustath. l. c. [illegible] in Μειλίχιον, & in eius nominis veri[illegible], ut Bodaeus ad Theophr. p. [illegible] Μείλιχον corrigendum censeret. [illegible] esse potuit.

AD CAP. XV.

[illegible] mssti. Conf. not. ad p. [illegible] *Ibid.* [illegible] γίνεσθαι. Ex *ms. A.* nil no[illegible] quod erat in edd. Breviter [illegible] Λυκίος εὐτραφῆ λέγει [illegible] [illegible] εὐκων οἱ διατρέφοντο. Vi[illegible] [illegible] in quam definit vox prae[illegible] Epitome quidem eam vocu[illegible]

[illegible] Particulam, quae deerat editis, dedere [illegible] *ms. Ep.* quidem etiam καὶ φερεφ. δὲ. [illegible] » De auctore eius fabu-

d »lae dubitatum fuiſſe a veteribus Criticis, palam facit » Athenaeus; qui tamen alibi non ſemel *Pherecrati* eam tri»buit, ſicut etiam Ariſtophanis vetus interpres aliquam» multis locis: & Pollux lib. VII. c. 2. [ſect. 15.] Φερε»κράτης ἐν Πέρσαις. Ad Ranas vero Comici [vſ. 365.] » Scholiaſtes dubitationem ſuam prodit ſatis, laudans ſine » nomine τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας. « CASAUB.

Ἦν δ' ἡμῶν σῦκόν τις &c. Metrum expeditu haud ſane facile. In edd. primus verſus ab Ἦν δ' ἡμῶν uſque νέον ποτὲ excurrebat; ubi poſteriora verba, διὰ χρόνου νέον ποτὲ, ſpeciem habebant poſterioris hemiſtychii tetrametri trochaici; ſed non conveniebat prius hemiſtychium. Tentavi iambos, qui ne ipſi quidem bene procedunt; &, utcumque tranſponas verba, manebit ſaltem ſecundus verſus σκάζων, ob ſpondeum τούτῳ in fine. *Verſ.* 2. τῷ 'φθαλμῷ erat editum, & dein περιμάττομέν γε τοῦτο. Ubi τοῦτο quidem tenet ms. uterque, γε vero uterque ignorat: tum τὠφθαλμῷ *ms. Ep.* (ſic, in fine certe cum circumfl. & iota ſubſcripto:) ſed τὼ 'φθαλμὼ in accuſ. dual. & dein τούτῳ ſcribendum recte monuit CASAUB. & τὼ φθαλμὼ habet *ms. A.* Verbum περιμάττειν ad luſtrationis vel expiationis caerimoniam pertinere, docuit idem CASAUB. ad Theophr. Charact. pag. 304. tum hoc loco monuit: »germanum ei ſuperſtitioni, de qua hic agi»tur, morem ex Zoroaſtre doceri in Geoponic. lib. XI. » [c. 18.] Spondebat ille Magus, oculos integro anno illi » non dolituros, qui conſpectae primum roſae tribus ca»lycellis eos terſiſſet. Ζωροάστρης λέγει, ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἕνα » μὴ ἀλγεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ἐν πρώτοις ἰδόντα ἐπὶ τοῦ » φυτοῦ (de *roſa* loquitur) μεμυκυίας κάλυκας, καὶ τρι» σὶν ἐξ αὐτῶν ἀπομαξάμενον τὰ ὄμματα. «

e Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστορ. Lib. I. cap. 71. *Ibid.* Ὦ βασιλεῦ. Deeſt Ὦ *ms. A.* & *ed. Ven.* Adiecit editor Baſ. *Ibid.* παρασκευάζῃ. Sic editi omnes. παρασκευάζε *ms. A.* ex παρασκευάζεαι decurtatum, quod eſt apud Herodot. *Ibid.* σιτέονται δ' οὐχ. Coniunctio deeſt ed. Ven. & Baſ. Adiecta a Caſaub. ex [illegible]od. In *ms. A.* eſt τ' οὐχ. *Ibid.* οὐκ οἴνῳ νὴ Δία χ[illegible] Sic recte *ms. A.* unde corrigendum quod apud He[illegible]ditur οὐκ οἴνῳ διαχρέονται. Apud Noſtru[illegible]οὐκ οἴνῳ edebatur. *Ibid.* οὐ σῦκα ἔχουσι. οὐ σ[illegible]. apud Herodot. Iſta omnia quae

ex Herodoto adfert Athenaeus, ſic contraxit Epitomes auctor: Ὁ δὲ θαυμασιώτατος καὶ μελίγηρυς Ἡρόδοτος, χάρακα λέγων ἐν α΄. Ἱστοριῶν, οὔτε οἶνον ἔχειν αὐτόν φησι, οὐ σῦκα, [ſic conſtanter ille, ut iam dixi, σῦκα & σύκον peracutum] οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν. Quae indidem reperiit Euſtathius, (ad Od. α΄. pag. 839, 10 ſq.) non ipſe ex Herodoto excerpſit.

Πολύβιος δ' ὁ Μεγαλ. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν Ἱστοριῶν. Non ex *duodecimo*, ſed e *ſexto decimo* POLYBII *libro* deſumta eſſe quae hîc adferuntur, Valeſius cenſuerat. Vide noſtrum Polyb. XVII. 24, 9. & ad eum locum notata.

Ἀνάνιος δ' ὁ Ἰαμβοποιός. » ANANII, quem *Iambopoeum* » auctor vocat, qui proferuntur verſus, non ſunt *iambici*, » ſed Hipponactei ſcazontes: iambicis tamen potiſſimum » claruiſſe, cognomen declarat. Ariſtophanes in Ranis & » eius Scholiaſtes, hos illius tres iambos nobis ſervarunt: » Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις, &c. « CASAUB. — At *Hipponactei* verſus ſunt etiam ipſi toti *iambici*, niſi quod ultimum pedem pro iambo ſpondeum aut trochaeum habent; unde σκάζοντες & χωλίαμβοι vocantur, id eſt, *claudicantes iambi*: quorum inventores *Ananius* & *Hipponax* perhibentur, ut ex Hephaeſt. & Tzetze docuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. pag. 570. num. XIII. Sic ille Hipponactis verſus, ſupra lit. c. citatus, Συκῆν μέλαιναν &c. pariter ſcazon vel choliambus eſt: eiuſdem vero Hipponactis choliambos, qui IX. 370. b. adferuntur, nude *iambos* vocat Noſter. Hi autem verſus, quos nunc ANANIO Athenaeus tribuit, iidem HIPPONACTI tribuuntur vulgo apud Stobaeum, Serm. XCV. de Comparatione Paupert. & Divitiarum: (cf. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 674.) ſed in optimo Stobaei cod. ms. Pariſ. quem olim Brunckius noſter in omnibus locis quae e Poëtis adducta ſunt, diligenter cum Grotii Florilegio contulit, non adiectum eſt auctoris nomen: quare Grotius, Athenaeum ſequens, *Ananio* tribuit, in Floril. pag. 390 ſq. In Epitome & nomen & verſus deſunt.

In ANANII *verſ.* I. Εἴ τις καθεῖρξαι. Sic recte noſter *ms. A.* In fine *eiuſd. verſ.* teneri fortaſſe poterat πολλὺν ex eodem *ms. A.* & vulgata apud Stobaeum ſcriptura: nec enim opus eſt ut in carmine ſcazontico omnes verſus ſint ſcazontes. Sic quidem IX. 370. b. poſt duos ſcazontas ſequitur tertius legitimus iambicus, in φαρμάκου

f desinens: quare ut ille in pedem iambicum, sic hic, de quo quaerimus, in pyrrichium desinere poterat. Unde *πολλὸν* arripuerit primus Athenaei editor, nescio: tenui tamen, ut ionicum; quoniam & vs. 3. ionica particula *κε* occurrit. Apud Stobaeum quidem *πουλὺν* ex msto adscivit Grotius, quae est forma & Ionibus & Atticis poëtis usitata. *Vers.* 3. *γνοίη*. Bene *γνώη* Stob. *Ibid.* *χ᾽ ὅσφ τὰ σῦκα.* Sic recte *ms. A.* cum edd. *χ᾽* ex ionico *κε* pro *ἄν*. Corruptissime apud Stobaeum *σχάσοντας σῦκα* editur; quod in *γ᾽ ἴσοι τὰ σῦκα* mutavit Grot. cum Salmas. sed in *χ᾽ ὅσφ* consentit ms. Stob. *Ibid.* *κρέσσω*. *κρείσσω* Stob. ed. & ms. Br. *κρέσσον* Grot.

AD CAP. XVI.

a *συκολογήσαντος.* Vide I. 23. a. & ibi not. & Supplem. Notar. ad pag. 40. f. *Ibid.* *Φιλότιμος ἐν τῷ τρίτῳ.* Sic edd. Sed in *ms. A.* est *Φυλότιμος ἐν Γ περὶ Τροφῆς.* Vide inf. ad pag. 81. f. *Ibid.* *τὰ ἁπαλὰ σῦκα*, sunt *fici recentes*, quibus opponuntur *τὰ ξηρὰ* pag. 80. b. c. Paulo post, *τὰ ὑγρὰ* videntur eaedem dici atque *τὰ ἁπαλά*. *Ibid.* *δυνάμεις δ᾽ ἔχει τῶν ὑγρῶν.* Conf. pag. 81. a.
b *Ibid.* *ὑπονιτρώδεις τε.* Non aliter in suo exemplo legerat Epitomator, qui *καὶ ὑπονιτρώδεις* scripsit. Idem, praetermisso huius capitis exordio, disputationem hanc ab illis verbis incepit, *καὶ κατεργάζεται μᾶλλον τῆς ὀπώρας*: quae quidem in hoc modum immutavit, *Εἰσὶ δ᾽ εὐκατεργαστότερα τῆς ἄλλης ὀπώρας* &c. denique vero in fine capitis ista adiecit: *Ταῦτα συκολογεῖ Φιλότιμος ἐν τῷ περὶ Τροφῆς.*

ἀναδίδωσι μεθ᾽ ἁλῶν ἐπιγινόμενα. In *ἐπιπινόμενα* cum edd. haud dubie h. l. consentit *ms. Ep.* Ex *ms. A.* enotatum est *ἐπιπινόμενος*, notandum ob literas *ος* cum *α* confusas, caeterum in *ἐπιπιν.* conveniens. Quo pertinet CASAUBONI animadversio: » Quia soliti veteres ficos » *avidissime comedere*, usus est auctor in ea re verbis *ἐπιπίνειν* & *καταπίνειν*, cum ait, *succum salsum acrimonia* » *mixtum generare μεθ᾽ ἁλῶν ἐπιπινόμενα*, & paulo post » [lit. d.] *καταπίνομεν αὐτὰ ταχέως οὐ λεήναντες.* « — Ego vero bene gnarus verbum *καταπίνειν* de *cibis* non minus, ac fere etiam frequentius, quam de *potu* usurpari, pro eo quod est *deglutire*, *devorare*; tamen *ἐπιπίνειν*

non puto eodem modo usurpari. Hoc quidem verbum infra X. 428. d. non aliter nisi de *potu* accipi potest, denotatque *rursus bibere*, vel *post* (*coenam*) *bibere*, *potare*, *potui indulgere*: similiter I. 17. e. si vera ibi scriptura, commode Casaubonus interpretatus est *poscere maioribus poculis finitâ coenâ*. Nec tamen h. l. ausus essem verbum in ipso contextu contra librorum consensum mutare; nisi paulo inferius, (lit. d. sub finem cap.) ubi ad verba hic posita manifeste respicitur, in ipsum id, quod hoc loco posui, libri omnes consentirent; ubi ait, ἀλυκώτερον δὲ ποιήσει ὁ δριμὺν (scil. τὸν χυλὸν) ἐκ τῶν ἐπιγινομένων, id est, *ex his quae ad illa accedunt*, *quae illis adiiciuntur*. Sed hoc quidem loco illud utique incommode factum, quod τὰ σῦκα dicantur ἐπιγινόμενα, cum alia potius, quae veluti condimenta adiiciuntur, ἐπιγινόμενα dici debuissent: quare videndum ne aliud quid hic lateat. Commode καταπινόμενα coniectaverat PURSANUS, quod etiam in animo habuisse Dalecampius videtur, cum *devoratas* latine reddidit. ἐπιπιλώμενα VILLEBR. proposuit, puto ἐπιπεπιλωμένα aut ἐπιπιλούμενα cogitans, id est, *constipatae*.

διαλύεται μὲν οὖν ταχέως· διότι πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ μικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα καθ' ὑπερβολήν. Cum perperam ista accepisset Dalecampius, haec monuit ad hunc locum CASAUBONUS: » Sen» tentia auctoris est: *ficus in ventriculo dissolvi facile*, hoc » est, σῦκα esse εὔπεπτα; *id ex eo constare*, *quod*, *postquam* » *illarum multas & magnas moles in ventriculum coniecimus*, » *non multo post simus* λαγαροὶ, id est, *liberi ab impedimento* » *ventriculi & laxi*; *quod evenire non posset*, *si manerent in*» *digestae ficus*. Apud philosophos & medicos multis diver» sisque modis vox ὄγκος accipitur; quod fuse probamus » alibi. [nescio ubi:] plurimis Theophrasti, Galeni, & » aliorum id genus magnorum scriptorum locis illustratis. » Interdum ὄγκος est *cibus in stomachum admissus*, *qui sua* » *mole illum impedit*, *si maiori copia sit sumtus*. Galenus » Ὑγιεινῶν libro VI. in παχύνσεως curatione, ὄγκους ἐδεσ» μάτων ὀλιγοτρόφους ἐδίδουν: intelligit *cibos*, *qui mole im*» *plerent ventriculum*, *non multum tamen alerent*. Catalogum » ὄγκων ἀτρόφων ex Erasistrato habes in libro Galeni de » Missione Sanguinis contra Erasistrateos: in eo albo po» nuntur & caricae. Simon Sethi de anetho, διαφορητι» κόν ἐστι, καὶ ὠμῶν ὄγκων πεπτικόν: id est, *crudos in ven*-

UNIVERSITY

b »triculo cibos concoquit. Libro secundo [H. 67. e.] dictum »est de aceto, καὶ τὰ ἐν κοιλίᾳ τὰ ἐν τῷ ὄγκῳ διαλύει: »verba sunt Heraclidae Tarentini, qui novo loquendi »genere sic expressit illa, quae sua mole stomachum (abu- »tar ea voce cum multis) habent impeditum. « [Ibi τὸν ὄγκον equidem cum Dalecampio tumorem intellexeram: recte-ne, an secus, viderint artis periti.] »Libro IX. [p. »402. d.] dicuntur Athenaeo succi e carnibus caprinis πολὺν »χρόνον ὑπομένειν ἐν τοῖς ὄγκοις: hic ὄγκος aliter accipi- »tur, pro corporis mole, id est, corpore ipso, & ea quam »ἕξιν vocat alibi, ut diximus libro I. cap. xx. [p. 26. b. »De mole corporis rursus occurrit XII. 550. c.] A priore »significatione dicuntur cibi εὔογκοι, qui non distendunt ven- »triculum, nec male habent. [malim, qui non gravant ven- »triculum.] Libro VIII. [p. 357. f.] ait auctor, pisces sa- »xatiles esse εὐόγκους, καὶ πέπτεσθαι ταχέως. Etiam de »personis εὔογκος dicitur. Euripides Bellerophonte: [apud »Stobaeum; vide Musgr. Fragm. Eurip. p. 555. n. 17.];

»εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ.

»hoc est, ut paulo post loquitur Athenaeus, ἀλύπως διά- »γειν καὶ οὐδὲν ἐνοχλεῖσθαι. Hoc ipsum verbo λαγαρὸς »declaratur ab auctore: eo utimur in significanda re laxa, »non astricta, non plena & farta. Sic λαγαρὸς & εὐρυκοίλιος »apud Hippocratem iunguntur: contra apud Themistium »[cf. H. Steph. Ind. Thes.] λαγαρὸς & μεστὸς opponun- »tur; & Oratione IV. eiusdem, βρόχοι λαγαροὶ καὶ ἀσθε- »νεῖς, compedes laxae & quibus facile est se exuere. Athen. »lib. VIII. [p. 363. a.] λάπτειν, ἐκπέπτειν τὴν τροφὴν, »καὶ κενούμενον λαγαρὸν γίνεσθαι. Si quis putaverit, de- »siderari hic aliquid, [hoc loco, in quo versamur] ut »sit plena sententia, ei licet per me ita scribere, διαλύεται »μὲν οὖν ταχέως· δῆλον δὲ διότι πολλῶν καὶ μεγ. « — Nil opus est adiectis verbis δῆλον δὲ, quae subintelligenda omittere consuevit is auctor, e quo haec sumta: sic rursus paulo post, οὐ μόνον ὅτι &c. ubi pariter ὅτι non causam explicat cur res ita sit; sed demonstrat, ita esse, & rationem profert e qua intelligatur rem ita se habere. Sic & deinde, ac rursus p. 81. d. e. Quia tamen paulo insolentior haec loquendi forma poterat videri, mutavit eam nonnumquam Epitomator; veluti mox pro illis verbis οὐ μόνον ὅτι πολλαπλ. sic scripsit paulo commodius, πολλαπλάσιον γοῦν.

. μὴ ταχὺ διαλυομένων τῶν σύκων. »Pro τῶν σύκων, b »habent omnes mss. τῶν σωμάτων, quod idem est: nam »σώματα vocat quos mox ὄγκους dixit.« CASAUB. — Id mihi quidem non ferendum visum erat. Miror vero, si in Hoescheliano codice Epitomes etiam σωμάτων reperit Casaub. Noster quidem *ms. Ep.* perspicue τῶν σύκων habet.

Κατεργάζεται δὲ μᾶλλον τῆς ἄλλης. Adiectam h. l. malles c vocem ὀπώρας, quae aliquanto post demum sequitur. Sed in vulgatum consentiunt libri: & referuntur haec ad paulo superius dicta, ubi adiectum id nomen. *Ibid.* οὐθὲν ἐνοχλούμεθα. Sic *ms. A.* οὐδὲν edd. *Ibid.* Pro πέπτεται, scribe πέττεται cum msstis, ut alibi.

ἄνευ στρόφων. Perperam ἄνευ τροφῶν *ms. Ep.* *Ibid.* ἐκ d τῶν ἐπιγινομένων. »Suadent veteres Medici in quorundam »morborum curatione, ut fici non solae comedantur, sed »cum aliis: puta, si quis oppilatione laboret, cum thy- »mo, thymbra, calamintha, origano, pipere, aut zingi- »bere. Haec sunt quae ἐπιγινόμενα vocat auctor, quasi »*adscititia*: nisi legendum ἐπιπινόμενα, quoniam ita »paulo ante in eadem sententia scriptum est.« CASAUB. — Vide supra ad lit. b. notata.

AD CAP. XVII.

Πότερον -- θερμὸν ὕδωρ. *Calidam aquam;* intellige cum e vino: quare & deinde τοῦ ἀκράτου meminit.

εἰς λεπτομερεῖς τόμους ἄγει. Ad vulgatum τόπους f nihil ex *ms. A.* notatum. Perspicuum vero videtur, τόμους debuisse corrigi; ut praeeunte Dalech. monuit Casaub. At inveteratum est vitium; ac nescio quid sit quod in singulari εἰς λεπτομερῆ τόπον ἄγει scribitur in *Epit.*

ἀθρουστέρῳ. ἀθρούστερον *ms. Ep.*

AD CAP. XVIII.

Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις. Eius verba prolata p. 75. b. *Ibid.* Ἀριστοφάνης δ' ἐν Προαγῶνι. »Verum »men unius fabularum Aristophanis, Προαγών. Me »Iulius Pollux lib. IX. cap. 10.« CASAUB. — Me vero item Noster saepe aliâs. Vide Brunck Fragm. p. 263. *Ibid.* EUBULI versiculos Excerptis suis i

b Grotius, pag. 869. De *Nicophonte* Comico vide Casaub. ad III. 126. e. Pro Σειρῆσι est Σίρησι in *ms. A.*

AD CAP. XIX.

In Diphili *Siphnii* verbis mirum videri possit, eumdem cibum & εὐέκκριτον dici & ἐπιπολαστικόν: nisi forte ἐπιπολαστικὸν nunc eo pertinet, quo p. 79. d. ἀλλοιοῦται δ' οὐ λίαν, & ibid. f. τὰ σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον &c. Sic quidem & III. 115. e. idem cibus & εὐέκκριτος & κακοστόμαχος. *Ibid.* εὐοικονομητότερα recte dedit codex uterque. Sic δυσοικονόμητος II. 70. a. 71. e. III. 115. e. Perperam h. l. εὐοικονομικώτερα edd.

c τὰ δ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ὡρῶν. » ἀκμὴ ὡρῶν est *plena & fer-*
» *ventissima aestas:* Sic ὡραῖον mel, Plinius vertit *aestivum;*
» & apud Galenum, quarto in Epidem. commentario, ὥρα
» significat *aestatem* per excellentiam: ὡραῖον δὲ (inquit)
» ἐγχωρεῖ μὲν καὶ τὸ κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν γινόμε-
» νον, ὡς ἐπαινοῦντα λέγειν αὐτόν· ἐγχωρεῖ δὲ καὶ μόνον
» ὀνομάζειν τὸ κατὰ τὸ μέσον θέρος. Ita etiam interpretare
d » mox, μήτε κατεξηραμμένους λίαν ὑπὸ τῆς ὥρας ἔξει:
» *quorum succi non sint aestatis fervore exhausti.* « Casaub. —
Conf. Foesii Oecon. Hippocr. voce Ὥρα.

Ibid. μῆλα Δελφικά. conf. mox lit. e. initio cap. sq. Paulo superius, recte κακοχυλότερα dedit *ms. A.* ubi κακοχυλώτερα erat editum. Dein satis erat δεῖ φυλάττειν τὸν καιρὸν, quod est in eodem *ms. A.* & in ed. Ven. & Bas. Nec incommode vero (tacite quidem) παραφυλάττειν edidit Casaub. ex Epitome: sic quidem noster *ms. Ep.*

Δημήτριος --- τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου. *Troiani Adparatus* in versione posui, Dalecampium secutus. Rectius fuerit, *Ordinationis Troianarum copiarum*, ut monuit Casaub. De illo Demetrii scripto in Indice Auctorum dicetur.

Ἡγησιάνακτα γοῦν. Sic recte codex uterque. οὖν edd. *Ibid.* κατ' ἀρχὰς ὄντα ταπείνηχον. Quod communi quidem consensu habent libri, ὄντα πένητα, h. e. *cum pauper esset*, nullo modo ferendum putavi. Quid enim quaeso *paupertas* facit ad *vocem*, aut quid ea impedire hominem posset, quo minus vel *bonus* fieri *fabularum scenicarum actor* vel *commodâ voce* uti posset. Desiderabatur omnino vocabulum significationis contrariae illi εὔηχον: id equidem cum in ταπείνηχον reperisse mihi visus essem,

temperare mihi quin id ipſum hîc ponerem non potui. ταπεινὸν φθέγγεσθαι, de *humili, demiſſo, exili vocis ſono*, cum alibi, tum apud Lucian. in Nigrin. cap. XI. reperies. Ex ὄντα ταπείνηχον in ὄντα πέντα aberraſſe veterem aliquem librarium, e cuius exemplo uterque noſter codex derivatus eſſet, mihi perſuaſeram. Si quid commodius certiuſque aliquis obtuleris, lubens accipiam. *Ficos voci contrarias exiſtimari*, Plinius etiam adnotavit, XXIII. 7, 63. *Ibid.* Pro ὑποκριτικὸν, *ms. Ep.* ὑποκριτὴν habet; nec vero idcirco iſtud ſolicitandum: ὑποκριτὴς eſt *actor fabularum*; ὑποκριτικὸς, *idoneus ad fabulas agendas; commodus, ſolers actor.*

In *priore Proverbio de Ficis* nil opus erat, ut ἰχθῦν, circumflexo accentu Caſaubonus ederet: ſic tamen in *ms. Ep.* ſcriptum hîc video, ut ſaepe etiam aliâs. Nec male vero ἰχθὺν expreſſum erat in ed. Ven. & Baſ. *Ibidem* vero perperam ὄστρεον habebant edd. omnes; ubi recte ὄστριον mssti.

In *altero Proverbio*, perperam φιλορνίθεσι erat in ed. Ven. & Baſ. quod correxit Caſaub. Sed *coniunctionem poſt* φυτεύειν, quam dedit uterque noſter codex, ignorabant editi omnes; qui nec diſtinxerunt orationem poſt ὀρνίθεσσι. Commodior haud paulo librorum noſtrorum ſcriptura. Proverbium iſtud retulit Eraſmus, in capite de Luxu & Mollitie tit. *Ficus avibus gratae.*

AD CAP. XX.

Μνησίθεος -- μῆλα Δελφικά. Vide cap. ſuperiori, lit. d. *Ibid.* κακόχυλα εἶναι. Sic codex uterque. κακόχ μα edd. *Ibid.* εὐχυλότερα μὲν recte *ms. A.* & e Ven. & Baſ. εὐχυλώτερα ed. Caſ. cum *ms. Ep.* qui hac regione aliquoties ω longum ponit in illa voce, c aliâs veram tenere ſoleat ſcripturam.

κακοχυλότερα *ms. A.* κακοχυλώτερα *ms. Ep.* κι χυμότερα ed. Ven. & Baſ. κακοχυμώτερα ed. Caſ. στατικώτερα reſtitui ex ed. Ven. & Baſ. quibus adſentiuntur *mss. A.* & *Ep.* eamdemque ſcripturam ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Praeter rationem σταλ τερα edidit Caſaubonus; quod, ne caſu factum ipſius etiam docti viri manu ſic ſuperſcriptum alte pturae vidi in exemplo editionis Baſ. quo is olim ι στατικὸν ſcil. τῆς κοιλίας, eſt quod habet vim τοῦ

f τὴν κοιλίαν, i. e. *alvum sistendi.* vide II. 56. b. 71. e. III. 115. e. Apud Dioscor. quidem I. 136. (al. 162.) ubi de malis Epiroticis agitur, κοιλίας σταλτικὰ editum video: inde suum σταλτικωτ. petiisse Casaubonus videtur. *Ibid.* In verbis προσλαμβάνοντα δὲ εὐστομεῖν nil mutat, quod sciam, *ms. A.* Omisit vero illa ipsa Epitomator. Paulo post deerant in ed. Ven. & Bas. verba ista, εἶναι δὲ αὐτῶν -- εὐχυλότερα, tacite adiecta a Casaubono, qui ea & in Excerptis Italicis (nam & ex Aegiano libro adnotata a Casauboni manu video) & in Epitome repererat. Pro κακοχυλώτερα vero & εὐχυλώτερα, quae sunt in ed. Cas. & in *ms. Ep.*, meliorem scripturam per ο breve ex *ms. A.* recepi.

τὰ δὲ καλούμενα ὀρβικλάτα. ὀρβικάτα, & deinde (p. 81. a.) ὀρβικάτοις habent edd. & in *ms. Ep.* priore loco pariter ὀρβικάτα perspicue scriptum, (alterum quidem locum omisit Epitomator;) utrobique vero cum edd. consentit *ms. A.* nisi quod hic ὀρβικᾶτα cum circumflexo scribit. Quo magis miror, Brunckium utrobique adscripsisse, ὀρβικλάτα & ὀρβικλάτοις esse *in cod. Paris. B.* Suspicor, Hermolaum Barbarum, qui illum scripsit codicem, cum *orbiculata mala* ex Plin. XV. 14, 15. & XXIII. 6, 55. itemque ex Dioscorid. I. 136. (al. 162.) cognita haberet, consulto ὀρβικλάτα correxisse (conf. eiusdem Hermolai Barbari Corollaria ad Dioscorid. lib. I. num. 169. & 172.) Quidquid sit, sicuti, pro latinorum *Lentulus*, Λέντλος Graeci dicere amabant, & Βίβλος pro *Bibulus*, aliaque similia, omissa vocali *u* brevi, eâdem ratione latina vox *orbiculata* Graece ὀρβικλάτα rectius, quam ὀρβικάτα, efferebatur; quamquam Dioscorides, omnia latini vocabuli elementa expressurus, ὀρβικουλάτα scripsit, si editis libris fides. At illa etiam gravior h. l. dubitatio nobis iniicitur: si, quod dixerat Athenaeus II. 51. a. *sub Lysimacho, Alexandri M. successore, vixit Diphilus Siphnius*, unde ei hoc *latinum* nomen *orbiculata?* Dicemus-ne, alio nomine, Ἠπειρωτικὰ, usum esse Diphilum, eique ab Athenaeo latinum nomen ipsius aetate usitatum, *orbiculata*, esse substitutum? Vide Diosc. l. c.

a τὰ δὲ σητάνια λεγόμενα. *Setania mala* sunt *mespilorum* genus maius. Vide Plin. XV. 22, 22. & XXIII. 7, 73. auctoresque ab Harduino ad Plin. laudatos. *Ibid.* προσέτι δὲ πλατάνια. Hoc nomen an apud alium quoque au-

ctorem occurrat, mihi non liquet. In scriptura nil mutant nostri libri. Opportune vero cummaxime a CORAYO nostro adnotatum video: » Haec Galenus πλατανίστινα » appellat, de Aliment. Facult. L. II. T. IV. p. 325 extr.: » rationemque nominis addit: ἐπειδὴ παραπλήσιά πως » ἐστὶ γενόμενα τοῖς ἁπαλοῖς φύλλοις τῶν πλατάνων. «

ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ Μορδίῳ λεγομένῃ. » Olim Μορδίαιον » fuisse dictam illam *Apolloniam*, auctor Stephanus: ac for» tasse ita etiam hic scribendum. « CASAUB. — Est *Apollonia Pisidiae*, inter plurima cognomina oppida septimo decimo loco a Stephano Byz. nominata: is autem non Μορδίαιον ἐπιθετικῶς olim adpellatam tradit, sed proprio nomine Μορδιαῖον dictam. Apud Athen. nil mutat *ms. A.* In Epitome vero deest tota ista ῥῆσις. *Ibid.* ἀναλογεῖ δὲ τοῖς ὀρβικλάτοις. ἀναλογεῖται τοῖς ὀρβ. edd. vett. cum *ms. A.* perperam haud dubie: desiderabatur utique coniunctio; tum vero verbum in activo usurpatum recte vidimus pag. 80. c. Quare bene Casaubonus ἀναλογεῖ δὲ edidit, quod iam olim in suo libro ille sic correxerat, sive sua de coniectura, sive in alio libro id adnotatum invenerat: nec vero in Animadversionibus quidquam ad hunc locum monuit.

ὧν ἔνια στρουθία λέγεται. *Scribe* ὧν ἔνια καὶ στρ. cum libris omnibus edd. & msstis: operarum errore omissa in nostro contextu illa particula. στρουθία (sic) constanter fere scribitur in utroque nostrorum codicum; semel aliquanto post (lit. d.) στρουθεῖα in *ms. A.* Pariter vero στρουθία editum apud Dioscor. video, & apud Hesych. in Κυδόμαλον: sic & apud Galenum, cuius haec verba citavit Bod. ad Theophrast. pag. 341. τῶν κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἧττον στρυφνὰ, ἃ στρουθία καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. στρούθειον habes in Analect. Br. T. II. pag. 1' num. 8. Videntur *struthia* vel *struthea*, (ut post alios iam Villebr. adnotavit) ea esse, quae apud nos *cotto pyra* dicuntur; a quibus cum distinguuntur τὰ κυδώνια sunt haec quae strictiori sensu *cottonea mala* vel *poma* care solemus.

ἄριστα τῶν ἀκροδρύων. Vide Animadv. ad II. 52. a. φαύλια. φαυλία est *olivae* nomen, de quo II quo pertinet Hesychii glossa: φαυλία, εἶδος ἐλαί Φαύλια, προπαροξυτόνως, apud eumdem sunt μῆλα

a γάλα. Sic & Pollux VI. 47. καὶ φαύλια δὲ, μῆλά τινα ὠνόμαζον. Eamdem scripturae distinctionem Etymologus observavit. Quare mendosum putavi, quod φαυλία editum h. l. erat. In *ms. A.* nullo accentu notatum hoc vocabulum: in *ms. Ep.* prorsus absunt ista verba. Quaenam vero sic adpellentur mala, ad p. 82. b. videbimus.

Φιλότιμος δ' ἐν τῷ τρίτῳ καὶ δεκάτῳ περὶ Τροφῆς. De PHILOTIMO Medico vide Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 369. ubi nomen viri, pluribus auctoribus memoratum, non aliter scriptum exhibetur, atque hic & alibi apud Athenaeum editur. Sic quidem etiam in *ms. Ep.* scribitur p. 79. a. sed cum hic, tum p. 82. f. uterque codex ΦΥΛΟΤΙΜΟΣ praefert; & eodem modo scribitur in *ms. Ep.* II. 53. f. tum in *ms. A.* III. 79. a. & VII. 308. f. Quare vide, ne vera sit haec scriptura. *Numerus libri* in ed. Ven. sic erat expressus, ἐν τῷ τρίτῳ ἢ δέκατῳ. Pariter in *ms. A.* est ἐν Γ ἢ Ι. sed in in ed. Bas. & Cas. pro ἢ est καὶ, quod habent omnes p. 82. f. (In *Epit.* numerus libri cum titulo omissus: qui adeo codex in talibus numquam invocari testis potest.) Supra vero, pag. 79. a. ubi ex eodem (ut videtur) libro adferebatur locus, *denarius* numerus non erat adiectus.

b Τὰ μῆλα - - ἐαρινά. *Mala verna*, Plin. XXIII. 6, 54. τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα, i. e. *quae vere maturescunt*, Dioscor. ab Harduino ad Plin. citatus. τὰς δὲ δυνάμεις ἔχει τῶν ὑγρῶν. Eâdem formulâ usus erat idem auctor, pag. 79. a. *Ibid.* ποσῶς ὀξείας. Sic recte *ms. Ep.* & ed. Cas. Perperam πόσεως ὀξ. *ms. A.* & edd. vett.

χυμόν τε ἀναδιδόασιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν. »Quid appellat χυμὸν ξυστικόν? quid interpretes *suc»cum radentem*? Galeno auctore ita quidam appellarunt »atram bilem. ἡ μέλαινα, inquit, de bile loquens, κακοη»θεστέρα μὲν πολὺ καὶ αὕτη τῆς κατὰ φύσιν. ὄνομα δὲ »οὐδὲν ἴδιον κεῖται τῷ τοιούτῳ χυμῷ· πλὴν εἴ που τινες ἢ »ξυστικὸν ἢ ὀξώδη κεκλήκασιν αὐτόν. *Bilis atra malignior »longe est, quam quae secundum naturam habet. Proprium vero »tali humori nullum impositum est nomen, nisi quod fuere qui »radentem aut acetosum vocarent.* Apparet non fuisse hoc »nomen usu tritum in medicorum scholis, & ex eo quod »dicit Galenus τινὲς κεκλήκασιν, & magis ex illo, quod »in rei medicae scriptoribus adeo infrequens occurrat ξυ»στικοῦ χυμοῦ mentio. - - Galenus cum dicit, atram bi-

»lem ita fuisse a quibusdam nominatam, *Praxagoram* an-»tiquum medicum tacite innuit, quod Athenaei indicio »scimus, qui subdit statim ξυστικὸς δὲ γίνεται χυμὸς ἐξ »αὐτῶν &c. quae interpretamur, *humor, quem ex iis con-»fieri diximus, id est, quem Praxagoras ξυστικὸν vocavit.* « CASAUBONUS. — Conf. Foes. Oecon. Hippocr. in Ξύω: cui idem videbatur ξυστικὸς atque στυπτικὸς, *adstringendi aut spissandi vim habens.* Sed de his, quae de *Praxagora* Casaubonus adnotavit, vide quae docte, ut solet, opposuit CORAY ad verba mox sequentia.

τὰς δὲ πλείους προσαράμενοι. »Ionice videtur scripsisse »auctor ille, unde haec verba describit Athenaeus; nam »προσαίρεσθαι, *edendi* significatu, eius dialecti est: inde »πρεσάρματα, *cibi*, apud Hippocratem. Alii potius dixe-»runt προσφέρεσθαι.« CASAUB. — τὰς δὲ ad τὰς ἀπίους (*pyra*) refertur: nec enim solum τὸ ἄπιον graece *pyrum* dicitur, sed & ὁ ἄπιος, itemque ἡ ἄπιος. Vide Nostrum XIV. 650. c. d.

ξυστικὸς δὲ γίνεται χυμὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ λεγόμενος ὑπὸ Πραξαγόρου. *Post* Πραξαγόρου *signum defectus* ponendum docuit CORAY; ad ea, quae paulo ante a Casaub. tradita vidimus, haec observans: »Fallitur Casaubo-»nus, existimans τὸ λεγόμενος referri ad ξυστικός. Num-»quam hoc nomine humorem illum adpellavit *Praxagoras.* »Restituto igitur, quod amanuensium ἀβλεψία omisit, vo-»cabulo, lego ὁ λεγόμενος ὑπὸ Πραξαγόρου ὑαλώδης. »(vel ὑαλοειδής.) Nihil in scriptis Galeni frequentius »hac denominatione a Praxagora usurpata. Ὅσα τὸ ψυ-»χρὸν φλέγμα γεννᾷν πέφυκεν ἱκανῶς, ὅπερ ὑαλώδη χυ-»μὸν ὁ Πραξαγόρας ὀνομάζειν εἴωθεν. Galen. de Praesag »ex Pulsu, T. III. p. 124. Τὸ γονοειδὲς δὲ οὖρον, ἢ κα »διαχώρημα, γένοιτ' ἂν ποτε κρίσιμον, ὅταν ὁ καλούμεν »ὑπὸ Πραξαγόρου χυμὸς ὑαλώδης ἐκκενοῦται. Ide »Comment. II. in VI. Epidem. T. V. p. 469. Φιλότι »οὖν (idem *Philotimus*, qui *Praxagoram* apud Athenae »laudat) οἴεται, παχὺν καὶ κολλώδη καὶ ψυχρὸν ἐξ ὠ »σης μάζης γεννᾶσθαι χυμὸν, ὃν αὐτός τε καὶ ὁ διδ »λος αὐτοῦ Πραξαγόρας ὑαλώδη καλοῦσιν. Ider »Aliment. Facult. L. I. c. 4. p. 311.«

παρασκευάζειν εἴωθεν αὐτούς. Sic edd. vett. *A.* & eodem fere modo *ms. Ep.* Suo arbitratu C nus tacite τοὺς χυμοὺς loco αὐτούς posuit: n

c advertens, superiora verba (ἀπεδείχθη -- ἀπίων) debere in parenthesi posita intelligi; quibus ita acceptis, absque difficultate ad praecedens χυμοὺς refertur nomen αὐτούς. Ipsa illa verba, quae parentheseos signis inclusimus, prorsus praetermisit Epitomator. Nec vero praetereundum, quod post δυσκατεργαστότερα particulam τε inferat *ms. A.* unde oritur suspicio intercidisse alterum membrum, oportuisseque δυσκατεργαστότερά τε καὶ στρυφνότερα τῶν ἀπίων.

τὰ δὲ στρούθεια. στρουθία h. l. rursus, ut supra, habet *ms. Ep.* nescio an & *ms. A.* e quo hic nil enotatum, qui caeteroquin saepe ει & ι temere confundit. Quidquid sit, cum alibi formam στρουθία adoptaverim, temere hoc loco factum, ut altera forma servaretur. Constructionem adverbiorum μᾶλλον & ἧττον cum *comparativis* iam supra ad II. 44. c. notavimus. πέττεσθαι, pro πέπτεσθαι, scripsi cum nostris codd. & ed. Ven. Pariter paulo superius πέττομεν oportebat, ubi quidem πέπτομεν omnes edd. tenent, nec ex *ms. A.* aliud adnotatum, sed πέττομεν *ms. Ep.* tenet, ut aliâs.

Νίκανδρος ὁ Θυατ. τὰ Κυδ. μῆλα στρουθία φησὶ καλεῖσθαι. Teneri poterat τὰ articulus ante στρουθ. ac poterat etiam Nicander formâ vocis στρούθεια uti, quam h. l. ut alibi edd. habent, non reclamante *ms. A.* & silente *ms. Ep.* in quo haec de Nicandro non leguntur. Sic Nicander ille in Λέξεσι Ἀττικαῖς scripsisse videtur: Κυδώνια μῆλα· τὰ στρούθεια. In quo errasse eum ait Athenaeus, quod στρουθία, quae sunt *genus malus & dulcius malorum cydoniorum,* (ut paulo ante ad lit. a. dictum) eadem statuit cum *cydoniis vulgaribus,* aut quod prorsus synonyma ista nomina facit, quorum alterum multo latius patet. Cui
d opponit *Glaucidae* verba, iam paulo etiam ante adlata, in quibus distinguuntur κυδώνια a στρουθίοις vel στρουθείοις: ubi κυδώνια pro *cydoniis vulgaribus,* vel *minoribus & paulo acerbioribus* accipienda videntur. Mox tamen docet idem Noster, a *Philemone* etiam *cydonia mala* & *struthia* pro eisdem poni. Confer Bodaeum ad Theophr. pag. 342. Ac potuit sane, pro regionum & temporum diversitate, varius esse illorum nominum usus. In *Glaucidae verbis* h. l. pro κυδώνια, *ms. A.* κυδώνεια habet, & mox ibidem στρουθεῖα; ubi στρούθεια edd. ut aliâs, & στρουθία *ms. Ep.* quod & in στρουθεῖα in *ms. A.* latet.

AD CAP. XXI.

STESICHORI *versus* ad metri rationem exigendos peritioribus relinquo. Consentit in cunctis verbis codex uterque, nisi quod pro μύῤῥινα *ms. A.* μύρσινα habet. *Vers.* 2. ποτὶ δίφρον. In versione tenui *in sellam*, quod posuerat Dalech. Rectius puto fuerat *in currum*, vel *ad currum*, quod habet H. Steph. in Lyricorum Fragm. p. 53. *Vers.* 3. Vocem στεφάνους, omissam in ed. Venet. & Bas. ex msstis adiecit Casaub. & adiecerat iam H. Steph. *Vers.* 4. Ista, ἴων τε κορωνίδας οὔλας, idem Steph. sic reddidit, *violarumque apices teneros.*

καὶ Ἀλκμάν· ἔτι δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ. Sic ex libris se correxisse ait Casaub. At nec aliter in ed. Ven. legitur. Nempe in ed. Bas. imperite ἐντηρεῖ velut unum verbum expressum erat, &, nulla interposita distinctione, cum sequentibus verbis iunctum. Porro idem CASAUB. »Desunt verba (inquit) *Alcmanis*, quae tamen ne Athenaeus quidem fortasse apposuerat, contentus digitum intendisse, ut saepe alibi.« — At ipsa *Alcmanis verba*, in quae hic digitum intendit Athenaeus, paulo post ipse adposuit, lit. f.

Ibid. Κυδωνίοις μήλοισιν εἰς τὰ τιτθία. »Deest verbum ἐπέξευον vel ἔβαλλον. De amante loquitur, qui suam ἐρωμένην *malis in sinum coniectis* petebat; ut, *Malis me Galatea petit*, & passim poëtae.« CASAUB. Cuius ratic nem probavit Bod. ad Theophr. p. 340. adponens etia Theocriti in eamdem sententiam versiculos. Similia de m re amantium τοῦ μηλοβολεῖν collegit Cerda ad Virgil. E III. 64. conf. Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. I. p. 339 Ego vero, memor illius verbi alterius Poëtae apud N strum II. 50. e. f.

— — Πάνυ γάρ ἐστιν ὡραιοτάτη·
τὰ τιτθία, ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα.

aliud verbum hoc loco intelligendum putavi, ἔοικε, κυῖα, aut aliquod in eam sententiam: cuiusmodi cum bo percommode construi praepositio εἰς videtur, id gnificans ac κατὰ, *quod spectat ad*, *quoad*. Fuisse ex hoc genere etiam mala, quorum color in pu vergeret, intelligitur ex Antipatri versibus p. 82.

In PHILEMONIS verbis, pro στρούθεια, quod e

e tum, rursus στρουθία dabant *mss. A.* & *Epit.* Est autem is non comicus Philemon, sed Grammaticus.

τὸ γοῦν Φαριακὸν φάρμακον. τὸ οὖν *ms. Ep.* minus commode. Rectius vero videtur, quod idem codex Φάριον habet, pro Φαριακόν. Φαρικὸν est apud Nicandrum, Hesych. & alios. Vide Schneiderum ad Nicandri Alexiph. p. 205 sq. & conf. Schol. ad Nic. vs. 398. *Ibid.* εἰς ῥίσκον. ῥοίσκον ed. Ven. & Bas. ῥοίσκον ed. Cas. cum *ms. Ep.* ῥίσκον dedit *ms. A.* sicut scribendum h. l. monuerat Salmas. Exercit. Plin. p. 170. cum Hesych. Polluce & aliis. Conf. Menag. ad Laërt. V. 72. *Ibid.* ἐξ ἀνακρίσεως. Sic ἀνακρίνων habes pag. 84. f. *Ibid.* καὶ ἐπιγνόντος. Deest καὶ *ms. Ep.* non male.

AD CAP. XXII.

f Ἕρμων δ' ἐν Κρητικαῖς Γλώσσαις. Perperam κρητίαις *ms. Ep.* Ridicule vero ex *Cretensibus* Glossis *iudiciarias* fecerat Dalech. quasi κριτικαῖς legisset; quem merito improbans CASAUBONUS: »Olim docti, inquit, multi *Glossas*, id est, obscurarum vocum interpretationes, »&, ut nunc vocant, Λεξικὰ ediderant: in his, Amerias, »Seleucus, Pamphilus, Nicander Colophonius, Phileras, »Philemon, Timachidas, Hermonax, alii. Sed fuere qui »unius tantum gentis vocabula susciperent interpretanda: »ut Philemon, cuius Ἀττικαὶ λέξεις, & Aristophanes, »cuius *Glossae Laconicae* non multo ante laudabantur. Similiter HERMONAX, *Creticae dialecti* tantum *voces* com»plexus opere suo, titulum ei fecerat Γλῶσσαι Κρητικαὶ, »cuius libri aliquoties meminit Athenaeus: [vide III. 76. »f.] neque debemus dubitare, etiam hoc loco de eisdem »Glossis eum loqui. Quare etiam Ἑρμώναξ, quam Ἕρμων, »melius scriberetur, nisi fuit iste binominis, ut multi in »literis sacris.« — Scripturam Ἑρμώναξ tenent libri II. 53. c. & III. 76. f. & Ἑρμώναξ ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι citatur a Scholiaste Nicandri, ut docuit Meurs. in Creta lib. IV. c. 15. p. 256. In Ἕρμων vero consentiunt & hoc loco, & VI. 267. c.

κοδύμαλα. Constanter sic vocem hanc scribunt edd. ut apud Hesychium, qui in serie verborum a κο incipientium sic habet: Κοδύμαλον· τὸ στρουθίον μῆλον. οἱ δὲ, κυδώνιον· οἱ δὲ, ἄνθους εἶδος. In *ms. Epit.* semel tantum

occurrit ea vox, ibique *κωδύμαλα* ſcribitur. In *ms. A.* hoc ipſo loco, ubi primum occurrit, *κοδύμαλλα* ſcribitur, per *ο* & *λλ*: deinde vero ter per *κω* initio; & conſtanter per *λλ*, excepto poſtremo loco, ubi ex Alcmane *κωδύμαλον* citatur. Si *κωδίμαλον* per *iota* in medio ſcriberetur, ſuſpicari potuiſſes, eſſe ex *μῆλον* & *κώδιον* compoſitum, denotareque proprie *malum lanuginoſum*; fere ut *λασιόμαλον*, apud Heſychium, *μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν.*

Θεόφραστος. Hiſt. Plant. II. 3. nonniſi obiter.

ἐν Σιδοῦντι· κώμη δ' ἔστιν αὕτη Κορίνθου. Siduntem, Corinthii agri vicum eſſe ait. Sic mox rurſus lit. b. Stephanus Byz. Σιδοῦς, *κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον*: quae de uno eodemque vico vel oppido accipienda. Conf. Plin. IV. 11, 7. & Scylax citatus ab Hard. ad Plin. T. II. pag. 233. not. 29. In *ms. Ep.* h. l. ſcribitur, *ἐν Σιδοῦντι πόλει Κορίνθου.*

Εὐφορίων ἢ Ἀρχύτας. EUPHORION, hiſtoricus & epicus poëta, ſaepe Noſtro citatus; de quo vide Meurſ. in Notis ad Hellad. p. 54 ſqq. & Toup Epiſt. Crit. p. 132 ſqq. ARCHYTAS, intelligendus videtur Amphiſſenſis poëta, de quo videndus Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 496. conf. Laërt. VIII. 82. & ibi Menag. Praeteriit iſta nomina cum ſeqq. verſibus Epitomator. Ex *ms. A.* nulla varietas adfertur. In *ms. B.* vero (notante Brunck.) *verſ.* 1. pro *ἀργιλλώδεσιν ὄχθαις*, ſcribitur *ἀργιλώδεσιν ὄχθες*: ubi prioris vocis ſcripturam per ſimplicem *λ*, bonam iudicavit Br. pro *ὄχθαις* vero vel *ὄχθες*, *ὀχθῆς* oportuiſſe cenſuit.

Νίκανδρος ἐν Ἑτεροιουμένοις &c. » Ἑτεροιούμενα inſcripſe » rat poëma quoddam ſuum NICANDER, eiuſdem ferm » argumenti cum *Metamorphoſi* Naſonis. Verſus hic adl » tos videtur poëta de amante ceciniſſe, qui familiari a » tiquis more nomen eius, quem deperibat, cortici ar » inſculpſerat. *τύπους* enim *Cadmi* quid aliud, quam *lit* » *rum characteres*, interpretemur? Vulgo creditum ol » literas inventum eſſe Cadmi. « CASAUB. *Verſ.* 1. *ἢ δόνεντος* ex ed. Ven. & *ms. A.* reſtitui. (Epit. haec habet.) Temere in ed. Baſ. omiſſa eſt *ἢ* particula: pr dein Caſaubonus, qui Venetam editionem numqu ſpexiſſe videtur, ſuo de ingenio *ἐκ* poſuit. Itaq tula ſub contextu noſtro ad h. l. prorſus omitti aut ſic ſaltem ſcribi debuerat: » *ἐκ* Σιδ. ed. Caſ.

Πλείστου. Πλεῖστος fluvius Phocidis, iuxta Cir

mare influens; multis memoratus, quos nominat Meurſ. Attic. Lect. II. 2. pag. 59. *Verſ.* 2. χλοάοντα, *viridia.* χνοάοντα, id eſt, *lanuginoſa*, ſcribendum cenſuit Iacobs ad Anthol. Vol. II. Part. I. p. 203. quem vide. Similiter quidem paulo poſt (lit. c.) mali arbores nonnullae χνοωδίαι memorantur. *Ibid.* μιμήσατο. Vide Toup ad Theocrit. p. 298 ſq. νεμέσσατο ex *mss. A.* & *B.* adfertur.

b Ῥιανὸς εἴρηκεν. » *Arianus*, auctor Ἡρακλείας, is eſt for» taſſe poëta ex quo profert Pollux lib. II. [180.] hunc » verſum, Αὐχένος ἐξ &c. Niſi tamen Ῥιανὸς legendum: » quem res Herculis deſcripſiſſe quatuor libris teſtatur » Suidas: ipſe Ἡρακλείδα [Ἡρακλειάδα] vocat. Etiam Pi» ſander & Phaedimus id argumentum tractaverant, & » Ἡράκλειαν ediderant uterque. « Casaub. — Haud dubie non probanda ſolum, ſed & adoptanda fuit emendatio. Apud Pauſaniam l. c. etiam melior codex Ῥιανὸς dabat. Vide Küſterum ad Suid. Voſſium de Hiſt. Gr. I. 17. pag. 111. Fabr. Bibl. Gr. T. I. 449 ſq. & T. III. pag. 269. Heyn. ad Apollod. p. 1120.

In Antigoni *verſ.* 1. » Scribe (ait Casaub.) ἧχί μοι » - - ἠδ' ἄρα μήλων, non ἤδ' ἀριμήλων. « Interpretationis nihil adiecit vir doctus: nec vidiſſe videtur, haud ſane multo commodiorem eſſe emendationem, quam ipſam corruptam vulgo ſcripturam: in qua nil mutat *ms. A.* & ſilet *Ep.* Mihi non ingenioſum modo, ſed unice verum viſum erat, quod propoſuit Iacobs ad Anthol. Vol. II. P. I. p. 203. Eo ſpectat, quod ex Heſychio paulo ante adpoſui: Λασιόμαλον, μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν: eodemque pertinent *mali arbores* χνοωδίαι, paulo poſt nominatae. *Verſ.* 2. Ἐφύρῃ τά τ' ἀέξεται. Dedit hoc *ms. A.* cum quo conſentit *B.* Inficete τάπερ αὔξεται erat editum. *Ephyram* Dalecampius de *Corintho* accepit; recte, ut videtur. Conf. Steph. Byz. ea voce.

AD CAP. XXIII.

Φαυλίων δὲ μήλων &c. » *Phaulia mala* qualia fuerint, » non explicat Deipnoſophiſta. Heſychius, *magna quaedam* » *mala* ſic ſcribit vocata: quod notandum duximus, nam » aliud prae ſe fert nomen. Sed molem ſine ſapore in il» lis puto fuiſſe. « Casaub. — *Phaulia mala* commemorata vidimus cum κυδωνίοις & στρουθίοις, pag. 81. a. & c.

Eorumdem quum Teleclides ſic meminit, ut dicat *φαυλότεροι φαυλίων μήλων*, iſta verba ſi per ſe ſpectes, facile tibi perſuadeas, a *vilitate* nomen illa mala habere, ut ait Bergler ad Alciphron. p. 83. Quam in ſententiam Dalech. *viliores malis Phauliis* reddiderat poëtae verba: indeque etiam inter Eraſmi Adagia iſtud relatum eſt, *Vilior vitioſis pomis*, & cum Plautino illo verbo collatum, *caſſa nuce non emendus.* Nihil hic nos iuvat Pollux, qui nude ait, *φαύλια δὲ, μῆλά τινα ὠνόμαζον.* VI. 47. Sed Heſychius, cum *φαύλια, μῆλα τὰ μεγάλα* dicit, & Glaucides cum *omnium fructuum, qui ex arboribus naſcuntur, optimos eſſe*, ait, *mala cydonia, phaulia & ſtruthia*; ſane neuter horum *phauliis malis* a *vilitate* nomen eſſe intellexerat: niſi *vile* quod dicimus, non *vitioſum* intelligamus, ſed idem dicamus ac *commune, vulgare*, collatum cum eo quod ſit paulo rarius. Sed nec apud *Teleclidem* φαῦλος & φαύλιος ad *vilitatem* referenda ſunt, verum ad *ſimplicitatem.* Adluſit haud dubie poëta ad illa Euripidis verba, a Laërt. III. 63. aliiſque citata, φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν &c. (vide Euripidis Fragm. T. III. ed. Muſgr. p. 569 ſq. & viros doctos ad Laërt.) ubi vocem φαῦλος pro ἁπλοῦς accipi monuit idem Laërtius, itemque Etymologus in φαῦλος. (cf. Timaei Lexic. Platonic. ibique Ruhnk. p. 268 ſq.) Euſtathius vero (ad Il. ω'. p. 1492, 26.) eadem Euripidis verba reſpiciens, eo etiam progreditur, ut φαῦλον idem atque ἀγαθὸν ibi valere dicat: nam in explicanda multiplici voci
φαῦλος notione mire laſcivientes videas Grammaticos
Quidquid ſit, *φαύλια μῆλα*, (quod iam ſupra ad II. 5
c. ſignificavi) mala *ſimplicia, vulgaria*, dici crediderim;
intelligatur totum illud genus, quod *ſtrictiori* ſenſu *ma*
vel *poma* dicere ſolemus, quod genus iſto nomine cum
cydoniis malis & ſtrutheis, tum ab aliis rarioribus,
Perſicis, citriis &c. diſtingui videtur. Niſi forte in pr
dictis *Glaucidae* verbis, (pag. 81. a. & e.) inter vocab
κυδώνια & *φαύλια non* erat *comma* interponendum, ſed
ctae intelligendae voces *κυδώνια φαύλια*, *cottonea mal*
plicia, vel *nuda*; & *ſtruthia*, i. e. *lanuginoſa*: aut (
eodem redit) interpoſito etiam commate, ita intel
fuerint illa verba, ut *τῶν κυδωνίων μήλων* duo ſta
genera, unum *τῶν φαυλίων*, alterum *τῶν στρουθ*
Teleclidis *verſum* ut redeam: cuius ille menſu
aut quodnam nomen ex artis metricae praec

fit imponendum, mihi non liquet. Aptus fatis modulus ei ineffe vifus erat, fi efferretur ut anapaeftious trimeter; cui tamen illud fingulare ineffe intelligo, ut primum & quintum pedem pro anapaefto habeat amphimacrum.

c In ANDROTIONIS verbis, rurfus στρουθίας dedere mss. pro στρουθείας, quod erat editum. *Ibid.* Ante verba οὐ γὰρ ἀποῤῥεῖ, in *ms. Ep.* inferuntur ifta, καὶ πάλιν. Equidem in parenthefi illa ponenda cenfui; quoniam, quae fequuntur τὰς δὲ ἠρινὰς, refpondere fuperioribus τὰς μὲν putaveram. Poterant vero etiam fortaffe haec eadem, τὰς δὲ - - χρυσοδίας, per fe ftare intelligi; quae ipfa quidem praetermifit Epitomator. Caeterum non debeo diffimulare, paullo fuperius non τὰς μὲν μηλέας effe in edd. fed τὰς δὲ μηλέας, & fic etiam in *ms. A.* quae mea de coniectura correxi, de quo fub contextu ftatim monere debueram. Silet in his *ms. Ep.* nihil aliud habens, nifi, καὶ Ἀνδροτίων, φαυλίας καὶ στρουθίας. *Ibid.* Ubi ἀποῤῥεῖ τὸ μῆλον habent edd. cum *ms. A.* ibi *ms. Ep.* τὸ φύλλον habet, perperam. *Mox*, pro ἠρινὰς vitiofe ἐρινὰς habet ed. Caf. Veram fcripturam cum *ms. A.* tenuerat ed. Ven. & Baf. Idem valet ἠρινὸς ac ἐαρινὸς, p. 81. a. τῆς μηλέας ἐαρινῆς meminiffe etiam Theophraftum (Hift. Plant. initio libri II.) monuit CASAUB.

τεθαύμακα τὰ κατὰ τὴν Ῥώμην. Nude τὰ τὴν Ῥώμην ed. Ven. cum *ms. A.* quod in τὰ ἐν Ῥώμῃ mutavit editor Baf. tenuitque CASAUBONUS, fed in Addendis ad Animadv. monuit, antiquos libros τὴν Ῥώμην habere, certo indicio intercidiffe κατὰ praepofitionem: in quo fane quid fraudi fuerit librario, in oculos incurrit. Scripferat tamen & Epitomator τὰ ἐν Ῥώμῃ: fed id fuo arbitratu fecit, quemadmodum & τεθαύμακα in θαυμαστὰ mutavit. *Ibid.* Ματτιανά. Perperam Βαττιανὰ *ms. Ep.* obvio erroris fonte. Nomen a *C. Matio* equite Rom. vide Plin. XV. 14, 15. aliofque ibi ab Harduino citatos.

τὰ ἐν Γάγγροις. In *ms. Ep.* fuperfcriptum Γάγγραις, male. ἡ Γάγγρα nomen erat illi oppido in fing. & τὰ Γάγγρα in plur. Et, pofteriori forma ufum effe Athenaeum tertio libro Deipnofophiftarum, diferte adnotavit Steph. Byz.

d Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος. Συρακόσιος *ms. A.* THEOCRITI *verfus* funt ex Idyll. II. 120. In *verf.* 1. pro φυλάσσων, quod ex vulgata apud Theocritum lectione rece-

pisse videtur primus Athenaei editor, libri omnes (ut ait d Casaub.) φέρουσα praeferunt: sic sane & nostri mssti *A.* & *Ep.* ubi suspicari licet, φέρων σοι fortasse eos debuisse. Praeterea pro ἐν κόλποισι, est ἐκ κόλποιο in *ms. Ep.*

Νεοπτόλεμος ὁ Παριανός. Perperam ὁ Κυπριανὸς *ms. Ep.*

Ἐπιμηλὶς - - τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐπιμηλὶς etiam » Hesychio *pyri genus* est. Dioscoridi aliud ea vox sonat: » & item aliud Galeno. « CASAUB. — Vide Galen. in Glossis Hippocr. hac voce; ubi *mespili* genus eo nomine intelligitur. In *malorum* genere retulit Macrob. Saturn. III. 19. In Athenaei verbis, τῶν ante ἀπίων ignorat *ms. Ep.*

In vulgata scriptura μήλων, tum in eo, quod olim editum erat ἐν τῷ τετάρτῳ εἰπών, nil mutat *ms. A.* Ibi e CASAUBONUS post εἰπών, *indicandam lacunam* censuit, monuitque: » Desunt verba TIMACHIDAE: praeterea ana» coluthon est in auctoris oratione: nam rectum erat » Ἑσπ. μήλων μνημονεύει. Dalecampius emendat » ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων: memor laudari libro VII. [p. » 283. d.] *Timachidam* ἐν τῷ ἐνάτῳ τοῦ Δείπνου. « — Perspecte utique Dalech. in versione, *Libro quarto Coenae*, posuerat. Quemadmodum XV. 684. e. scribitur, Τιμαχίδας ἐν τετάρτῳ Δείπνου, sic puta etiam h. l. olim ἐν δ'. δείπνου scriptum fuisse, indeque ἐν δ'. εἰπὼν factum. Nec vero desunt Timachidae verba: sed, *dixisse Timachidam*, ait Athenaeus, τινὰ τῶν μήλων καλεῖσθαι Ἑσπερίδων μῆλα. Id mihi probabilius visum erat, quam excidisse verbum μνημονεύει; quamquam nec hoc praefracte negaverim. Quidquid sit, vitium inesse in illis verbis vix dubitari potest. Cui sic facillime, ac fortasse certissime, medebimur, si legamus: Ἑσπερίδων μῆλα. οὕτως καλεῖσθαι τινα φησὶν &c. ut Ἑσπερίδων μῆλα intelligatur esse titulu adpositus, perinde ac deinde Περσικά, initio cap. 2 κιτρίον, cap. 25. & id genus alia. Et id ipsum, Ἑσ- ρίδων μῆλα, agnoscit *ms. Ep.* sed alia dein omittens, n nisi haec habet: Ἑσπερίδων δὲ μῆλα ἐν Λακεδ. Παμφ. σὶ τοῖς θεοῖς παρατίθεσθαι. Non placet SALMASII ra qui sic constituendum & interpungendum hunc lc censuit: (Exercit. Plin. p. 670 extr.) Περὶ Ἑσπερίδ μήλων, οὕτως καλεῖσθαί τινά φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τῳ, εἰπὼν καὶ ἐν Λακεδαίμονι παρατίθεσθαι τοῖς θε σὶ Πάμφιλος ταῦτα, εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα &c terum de *Hesperidum malis*, quae plerisque eadem

e sa sunt sive cum *citriis*, sive cum *aurantiis*, quae *Medica* aliàs audiunt, consulendus Salmas. l. c. & Bodaeus ad Theophr. p. 358 sq.

καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατιθ. Particulam δὲ, quae deerat editis, commode dedit *ms. A.* *Ibid.* εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα. »Ex his emendabis Hesychii codices, »ubi scriptum perperam, ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐρωτά τινα μῆλα, pro ἐν Λακεδαίμονι ἄβρωτα.« CASAUB. — Bodaeus contra l. c. ex Hesychio corrigendum Athenaeum censebat, minus probans suam sententiam doctis viris. Vide Hesychii Interpr. voce Ἑσπεριδ.

AD CAP. XXIV.

Θεόφραστος ἐν δευτέρῳ περὶ Φυτῶν ἱστορίας &c. Quae ex THEOPHRASTO hîc citat Athenaeus, ea rursus, ut multa alia, hodie non reperiri in illius Philosophi libris, monuit Dalech. & Salmas. Exerc. p. 483 extr. Villebrunius quidem vestigia eorum sibi reperisse visus erat lib. I. c. 17. at ibi nihil, quod huc referri possit: puto caput 18. eum dicere voluisse; quod tamen ipsum quo pacto huc trahi possit, minime adparet. Nec vero, verbis a Nostro prolatis quaenam sententia insit, satis perspicuum. Epitomator haec omnia praetermisit. ἀμυγδάλης quidem, non ἀμυγδαλῆς, scriptum oportuisse, intelligebatur, quia reliqua nomina, *fructuum* sunt, non *arborum*. Post idem vocabulum, sic legebatur in editis, καὶ καρύου, καὶ τῶν ἄλλων &c. ubi post καρύου adiiciendum ex msstis καὶ βαλάνου monuit Casaub. Et βαλάνου quidem noster etiam vetustissimus *cod. A.* agnoscit, sed καὶ particulam non modo ante καρύου, & ante βαλάνου *ignorat*, verum etiam ante τῶν ἄλλων, percommode: quare, eâ deletâ, sic lege, καρύου, βαλάνου, τῶν ἄλλων ὅσα &c. Mox, τοῦ Περσικοῦ non de *Persico malo*, sed de *Persica nuce*, i. e. *nuce iuglande*, intelligendum esse, docent alia fructuum genera quibus hic fructus accensetur; monuitque iam olim Salmasius l. c.

f Manifestius vero etiam ambiguitate nominis decipi se passus est Noster in his, quae paulo post de *oleo* ex *Persicis expresso*, auctore PHILOTIMO, subiicit: sed ista tam mira tamque imperita est confusio, ut prorsus imprudenti excidisse docto viro videatur. conf. Animadv. nostr. p.

364. ad II. 53. f. *Olei* quidem e *nucibus* Persicis expressi, supra diserte meminerat, II. 67. a. E *malis* vero *Persicis* quo pacto *exprimi oleum* intellexerit, difficile dictu est. DIPHILI quidem verba, de *malis Persicis* perspicue loquuntur. Ibi perincommode in hunc modum vulgo distincta erat oratio: φησὶ τάδε· Περσικὰ λεγόμενα μῆλα &c. Haud dubie sic oportebat, ut nos correximus. Paulo superius, in Theophrasti verbis, ῥίας penacute erat editum, ubi ῥοᾶς correxi. De PHILOTIMO conf. notata ad III. 81. a. In voce κεγχρῶδες nil variant libri: de ea dictum est ad II. 53. d. πιεζούμενον dedit codex noster uterque. πιεζόμενον edd.

»Sequitur ex ARISTOPHANIS *Glossis Laconicis*, τοὺς »Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικὰ, ἅ τινα Ἄδρια. »[nempe sic erat in ed. Cas. & ἅ τινα ἀδρια in ed. »Ven. & Bas.] Mirum possit videri, *pruna* duobus no- »minibus esse appellata a Spartanis ὀξύμαλα Περσικὰ; »praesertim cum Hesychius solam vocem ὀξύμαλα inter- »preterur κοκκύμηλα. Non tamen id satis argumenti ad »inducendum h. l. τὰ Περσικά: nam, eâ voce sublatâ, »non habet hic locum Athenaei haec observatiuncula. »Sed corrupta sunt postrema, pro ἅ τινὰς ἄδρια: *quae* »(*ait Aristophanes*) *alios vocare adria*. Libro superiore [II. »50. a.] *pruna* dicebantur μάδρυα, quasi μαλόδρυα. Au- »ctore Hesychio ἄδρυα Siculis appellabantur, quae aliis »ἀκρόδρυα. In Hoescheliana Epitome nihil horum.« CASAUB. — In nostro *ms. Ep.* nonnisi tria postrema verba desunt, quae nos sic correximus ἅ τινες ἄδρυα, praeeunte *ms. A.* Sic Hesychius: Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, ἀκρόδρυα. Superiora Aristophanis verba sic accipienda videntur, ut dicat, *quae ab aliis* κοκκύμηλα Περσικὰ *vocantur*, (ut paulo ante ex Diphilo adnotatum est) *eadem a Laconibus* ὀξύμαλα Περσικὰ *nominari*.

AD CAP. XXV.

Ex initio huius capitis nil aliud habet *Epitome*, nisi haec Παροιμιῶδές ἐστι τὸ, ὥσπερ εἰς Αἶγας ἀγρίας ἀποπέμ- ψας. Tum statim, Ὅτι Ἴοβας ὁ Μαυρ. &c. »Placent »bis (inquit CASAUBONUS) quae de istis ὥσπερ »καὶ γας &c. olim Erasmus scripsit. Fortasse tamen re

a » ctum ad fabulares capras, quae Phrygibus quondam ora-
» cula edidisse dicuntur. Clemens Alex. in Protrept. [p. 4.
» ed. Heinf.] εἶτ' οὖν ἀρχαίους τοὺς Φρύγας διδάσκουσιν
» αἶγες μυθικαί. Et mox [p. 7.] συνέμποροι τῆσδε τῆς γοη-
» τείας αἶγες, αἱ ἐπὶ μαντικὴν ἠσκημέναι. « — Imperite,
ut videtur, ἐπὶ κατάρας (i. e. *de exsecratione*) interpretantur hoc proverbium veteres Paroemiographi, & cum illo Ἐς κόρακας conferunt: Diogenian. Cent. V. num. 49. & Suidas in Κατ' αἶγας ἀγρίας. Rectius DALECAMPIUS cum *Erasmo* (in Adag. *In capras sylvestres*) ad *rem* retulit *inventu perquam difficilem*; & quae cum magno labore, atque etiam frustra, investigetur. » Sylvestres enim caprae (in-
» quit) in asperrimis & abditissimis rupibus degunt, in
» quibus aut vix aut nunquam venatores illas reperiunt. «

τῆς δὲ λέξεως τὰ νῦν (sive ταὐνῦν) οὐ μεμνῆσθαι. Particulam ΔΕ absorpserant primores literae vocis sequentis ΛΕΞΕΩΣ. *Mox*, φησὶ, post ἔγωγε recte dedit *ms. A.* Perperam φασὶ edd.

b ὁρμώμενος ἐκ τινῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου. Σχολικὰ ὑπομνήματα sunt *commentarioli, in quibus adolescentuli scholastici adnotationes consignant, a magistris in schola dictatas.* Vide Epicteti Diss. III. 21, 6. *Ibid.* μνημονεύοντα τοῦ κιτρίου. Sic recte mssti: perperam h. l. κίτρου edd. *Paulo post*, omissa in editis erant sex verba,
c Τὰ δὲ τῶν Ἑσπερίδων λεγόμενα μῆλα, quae commode obtulit *ms. A.*

χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις, ἔτι τε ταῖς Ἄννωνος πλάναις.
» Proverbii speciem habent ista: — — χαιρέτω
» Λιβυκαῖσι βίβλοις, ταῖσί τ' Ἄννωνος πλάναις.
» *Si quid horum retulit in libros suos Iuba, dignus est quem oblectent Libyci libri de erroribus Annonis.* Simile illi: *Qui Bavium*
» *non odit, amet tua carmina Maevi.* Λιβυκαὶ βίβλοι καὶ Ἄν-
» νωνος πλάναι, figura est ἓν διὰ δυοῖν. Iam olim Cartha-
» ginienses navigationem in Atlantico oceano instituerunt,
» & terrarum aliquas plagas multis postea seculis incogni-
» tas, aperuerunt. Classis praecipuae dux fuit *Anno*, vel
» potius *Hanno*, e proceribus Carthaginiensium. Sed neque
» περίπλους ab illo editus, neque libri de eodem argumen-
» to ab aliis confecti fidem apud homines invenerunt. Inde
» natum proverbium, quod ita videtur fuisse conceptum:
» Εἰ μέν τι τούτων ἱστορεῖ τις, χαιρέτω
» Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖσί τ' Ἄννωνος πλάναις. «

CASAUB. — Conf. Fabricii Bibl. Graec. T. I. p. 41 ſq. Deſenſionem Peripli Hannonis ſuſcepit BOUGAINVILLE in *Mem. de l'Acad. des Inſcript.* T. XXVI. & XXVIII. atque etiam haud ita pridem THOMAS FALCONER, Oxonienſis literator, in libello, cui titulus: *The voyage of Hanno, translated, and accompanied with the Greek Text; explain'd from the Accounts of modern Travellors; defended againſt the obiections of Mr. Dodwell and other writers, and illuſtrated by Maps*, &c. *London* 1797. Alios auctores laudavit Fabric. & ad eum Harles in Bibl. Graec. lib. I. cap. 6. ſect. 8. ſqq. Mihi ad verba Λιβυκαῖσι βίβλοις praepoſitio σὺν videbatur intelligenda, ut ſenſus eſſet, *valeat cum ſuis libris Libycis.* Vulgo nude ἔτι ταῖς Ἄννωνος erat editum, ubi ἔτι τε ταῖς dedit *ms. A.*

AD CAP. XXVI.

Ἡ δὲ Μηδία χώρα &c. Theophr. Hiſt. Pl. IV. 4. ſub fin. ubi cum ſit paſſim corrupta aut mutilata in Theophraſti codicibus ſcriptura, emendandos illos eſſe ex hoc Athenaei loco monuit Aldus Manutius in Epiſtola Dedicatoria Athenaeo praemiſſa. Confer Bod. ad Theophr. p. 342 ſqq. & Salmaſ. Exercit. p. 667 ſq. *Ibid.* ἀλλα ἔχει πλείω. Scribe ἀλλα τε ἔχει πλ. Sic *ms. Ep.* ut eſt apud ipſum Theophr. *Ibid.* τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλούμενον. In eamdem ſententiam Salmaſ. apud Theophr. pro τὸ Μηδ. καὶ τὸ Περσ. ſcribendum τὸ καὶ Περσ. cenſuit. *Ibid.* σχεδὸν ἴσον τῷ τῆς δάφνης, ἀνδράχνης, καὶ καρύας. Deſunt hodie apud Theophr. voces δάφνης & καρύας: & Plinius etiam XII. 3, 7. ſolam *unedonem* nominat, id eſt, ἀδράχνην, (conf. eumdem Plin. XIII. 22, 40.) non ἀνδράχν. ut vulgo ſcribitur, quod *portulacam* ſonat. Agnoſcunt vero eaſdem voces apud Athenaeum libri omnes. Et cum *lauro* collatam etiam Medicam hanc, id eſt citream, arborem videas apud Virg. Georg. II. 131 ſqq. Rurſus iſta, δοθὲν γὰρ ἐν οἴνῳ -- φάρμακον, deſunt vulgo apud Theophraſtum: expreſſit ea vero Virgil. l. c. vſ. 127 ſqq. ἐὰν γάρ τις ἑψήσῃ -- τὸ εἴσω τοῦ μήλου. Huic ſcripturae, τὸ εἴσω, patrocinatur Plinius, *grana* intelligens, XII. 3, 7. & XI. 53, 115. atque etiam apud Theophr. τὰ ἔσωθεν Gaza legerat, qui quidem *interna pomi* vertit. *Ibid.* Σπείρεται δὲ τοῦ ἦρος. Perincommode δὲ τοῦτο τοῦ ἦρος

edd. Istud τοῦτο peraeque nostri codices atque Theophrasti libri ignorant. *Ibid.* Quid sit διειργασμένον ἐπιμελῶς, ad τὸ σπέρμα relatum, haud satis percipio: sic tamen & Athenaei codices & Theophrasti. Utique διειργασμένας malim, ad πρασιὰς relatum, *in areolas probe subactas*; quemadmodum cum apud Theophr. tum apud
f Athen. acceperunt interpretes. *Mox*, pro χωρίον est χῶρον in *ms. Ep.*

Ibid. τὰ δ' ἐκπέττει. Haud dubie mendosum erat ἐκπίπτει, quo miror nec Dalecampium offensum esse, qui *aliis cadentibus* vertit; nec Casaubonum, qui ait, non multum diverso sensu ἐκπέπτει legi apud Theophrastum: imo vero plurimum diverso sensu; quem recte Plinius expressit, (XII. 3, 7.) cum ait: *aliis* (pomis) *maturescentibus*. Recte vero τὰ δ' ἐκπέττει Epitome habet, & ex ea Eustathius ad Od. ζ'. p. 247, 49. qui quidem perperam Pamphilo ista verba tribuit. Neutraliter ponitur verbum ἐκπέττει, ut πέττει III. 72. d. I. 26. c. & alibi. Mirum vero quod pro τὰ μὲν ἀφήρηται idem Plinius *aliis cadentibus* posuerit.

Ibid. ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἀνέχουσαν. Collatâ utriusque codicis scripturâ, sic scriptum reliquisse Athenaeum iudicavi. De *pistillo*, quod vocant Botanici, loqui hîc Theophrastum adparet, quemadmodum & lib. I. c. 21. quem locum Noster proximis verbis respicit.

Ibid. ὧν φησιν bene edd. Perperam ὡς φησὶν *ms. A.* In Epitome haec in brevius contracta sunt. *Ibid.* περὶ χρόας. περὶ τῆς χρόας ed. Cas. sed articulum ignorat *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. At de *colore* quidem nihil supra ex Theophrasto memoratum, nec apud ipsum Theophr. l. c. legitur. *Ibid.* τὸ κιτρίον. Recte sic ubique mssti, penacute. Minus recte κίτριον edd. h. l. & aliquoties deinde, nec tamen constanter. Quod sequitur εἶναι, non est in Epit. ubi breviora omnia: sed nil mutat (quod sciam) *ms. A.* Suspicatus eram, ex νὴ Δία forsan εἶναι ortum.

a μέχρι τῶν κατὰ τοὺς πάππους ἡμῶν χρόνων οὐδεὶς ἤσθιεν. » *Citrium malum coepisse edi*, narrat doctus conviva-» tor, *memoriâ suorum avorum, cum ad illa usque tempora* » *nemo inter esculenta habuisset.* Plutarchus, seculo uno an-» tiquior, suis temporibus parum adhuc id fuisse in mo-» res receptum significat: [Quaestion. Convival. IX. 9. » sub fin.] affirmans, plerosque seniorum qui tunc vive-

» rent insolentes eius cibi penitus abstinuisse. Πολλὰ γὰρ, « inquit, τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν » γέγονεν: *multa quae nemo antea gustare aut edere voluisset,* » *suavissima sunt facta.* Exempli loco affert *oenomeli, vul-* » *vam, cerebrum, sicyopeponem, piper,* & hoc ipsum *Medi-* » *cum malum.* Plinius, de malo Assyria: [XII. 3, 7.] *po-* » *mum ipsum aliàs non manditur.* « CASAUBONUS. — Quo minus solicitari debebat vox ἄβρωτα, p. 82. e.

AD CAP. XXVII.

Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίῳ. » Quotiescunque in his li- » bris laudatur ANTIPHANES Βοιωτίῳ, legendum censeo » mutato genere Βοιωτίᾳ quemadmodum aliis aliquot » locis [XI. 474. e. & XIV. 650. e.] melius scriptum. Il- » lo sane, qui noni libri principio habetur, [IX. 367. f.] » Pollux legit Βοιωτίᾳ lib. X. cap. 23. « CASAUB. — Ad- sentiuntur Casaubono, cum alii docti viri, tum Iungerm. ad Poll. X. 88. &, qui ipsum Antiphanis locum a Nostro adlatum tractarunt, Sam. Petitus in Miscell. lib. V. c. 3. Taylor in Lectionib. Lysiac. p. 229. ed. Reisk. In eosdem cum Antiphanis, tum Eriphi, qui sequuntur, versus fuse commentatus est Bodaeus ad Theophr. p. 338 sq.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. pro ἠλίθιον τὸ, perperam ἠλίθοντο est in *ms. A.* In *ms. Ep.* abest vs. 1. & maior pars secundi: itemque in seqq. alia partim in medio, partim in fine omissa. *Vers.* 2. ὡς πρὸς ἀπλήστους. Ferri nullo modo potuit ὥσπερ πρὸς, delerique haud dubie debuit abundans syllaba περ. Quos ἀπλήστους dicit, probabiliter Petitus ad *Boeotos voraces* retulit, de quorum *gula* vide Polybium apud Nostrum, X. 418. a. b.

Versiculi 7 & 8. sic scripti erant in editis:

Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
μόν'. ἐστιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἐστι πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

Pro quibus omnibus, in *ms. Ep.* nonnisi haec verba leguntur, τρία μόνα, ὀλίγον ἐστὶ πανταχοῦ τὸ καλὸν καὶ τίμιον. In *ms. A. vers.* 7. non φασὶν, sed φησὶ scribitur; & sic rursus paulo post, ubi iidem versus repetuntur, ubi φησὶ in editis etiam libris servatum erat. Mihi priori loco bene correctum φασὶν visum erat; pariterque deinde eodem modo corrigendum putavi, in quo etiam Taylor

b c. praeivit. Adeo saepe ista, φησὶ & φασὶ, temere confusa a nostris librariis videmus, ut ubique editori, aut (rectius ut dicam) erudito cuique lectori liberum esse iudicium debeat, utri ex illis sit locus. Tum *cod. vs.* pro ταῦτ' εἶναι est ταυτὶ εἶναι in eodem *ms. A.* quod & ipsum haud dubie mendosum est: & idem codex paulo post, in repetito eodem versu, recte, ταῦτ' εἶναι tenet. *Versum* 8. vero ita edidimus, ut in codice scriptus est, exceptâ personae notâ, quae nusquam in msstis adiecta est. (Nec in superioribus edd. in Graeco contextu usquam personarum notae adiectae sunt: quas in latina versione Dalecampius pro suo sensu adposuerat.) Ita fiebat, ut verba φασὶν - - εἶναι ad superiora essent referenda; ista autem, Τρία μόνον ἐστὶν, alteri personae essent tribuenda; tum rursus illa Ὀλίγον &c. priori personae. Ex superiorum editionum ratione, sic distributae erant personarum partes:

B. *Ab Hesperidibus, per Luciferam, putabam equidem*
(scilicet, *advenisse semen.*)
A. *Dicunt, aurea haec mala tria esse*
tantummodo. B. *Paucum est pulcrum ubique*
& pretiosum.

Parum quidem interesse videtur; facileque patiar, si cui haec posterior ratio magis arriserit: sed ratio a codice nostro praescripta confirmari eo videtur, quod dein sub Eriphi nomine posteriores versus ita repetuntur, ut illa verba Παρ' Ἑσπερίδων ad sequentia referantur, non ad antecedentia. Grotius nonnisi postremam sententiam, Ἔστιν ὀλίγον - - τίμιον, Excerptis suis p. 607. inseruit: titulum vero fabulae nec Βοιωτίῳ, nec Βοιωτίᾳ praefixit, sed Βοιωτίοις; nescio quo fundamento nixus.

Quod dein de Eripho poëta dicit, προθεὶς ὡς ἴδια, recte hoc dedit *ms. A.* quod etiam ex coniectura commendaverat Coray. Minus commode προσθεὶς edd. *Ibid.* Verba τὰ τοῦ Ἀντιφάνους importune hic posita & e margine irrepsisse visa erant Tayloro: qui cum ait, se non videre quid illa in Athenaei contextu valeant; ego contra, quid in illis incommodi deprehenderit vir doctus, non perspicio. Perapte haec ab auctore expressa: Ἔριφος, προθεὶς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα, τὰ τοῦ Ἀντιφάνους, ὡς ἴδια, ἐπιφέρει &c. *Eriphus, postquam eosdem illos iambos, qui Antiphanis sunt, pro suis praemisit, subiecit deinde* &c. Sed illud incommodum videri debebat, quod verbum ἐπιφέρει

ante versus illos positum est, quos *praemissos* ab Eripho ait b
Athenaeus; cum post hos demum eo loco poni debuisset, ubi propria Eriphi verba incipiunt. Quare aut dicendum fuerit, imperite repetitos esse tres, qui sequuntur, Antiphanis versus cum quarti initio; aut cum CORAYO, viro docto, statuendum, tali modo digerenda haec fuisse:

Ἔριφος δὲ - - προθεὶς ὡς ἴδια τὰ τοῦ Ἀντιφάνους·
Παρ' Ἑσπερίδων, ὤμην γε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. Τρία
μόνον ἐστίν. Ὀλίγον τὸ καλὸν ἐστι πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

ἐπιφέρει·

Τούτων μὲν ὀβολὸν, εἰ πολὺ,
τίθημι. &c.

In istis *Antiphanis* versibus sub *Eriphi* nomine repetitis; *vs.* 2. non φασὶν, sed φησὶ, non modo in codice no- c
stro, sed etiam in editis scriptum fuisse, iam supra monui. Dein *vs.* 3. cum olim sic esset editum, μόν'. ἔστιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔστι πανταχοῦ &c. rursus verba μόνον ἐστίν, iuncta dedit *ms. A.* sequente puncto, quemadmodum edidimus: quo posito, delendum comma erat, quod post καλὸν habebant edd. *Vers.* 4. εἰ πολὺ percommode dedit codex noster; οὐ πολὺ edd. *Vers.* 5. ῥοαί γ'. Particulam in fine, cum deesset editis, ex eodem *ms. A.* adieci. *Ad vers.* 6 *sq.* monuit OLEARIUS, (ad Vitam Apollonii Tyan. IV. 28. p. 168 sq.) *plantationem mali Punicae Veneri tribui*, nempe genitrici & rerum parenti; verbo, virtuti prolificae; ob maximam seminum copiam, quae malo Punico prae caeteris id genus fructibus insunt.

Vers. 8. Cum vulgo iungerentur verba Βέρβεια πολυτίμητε, Dalech. *magni faciundum praemium*, vertit. Quo refertur CASAUBONI Animadversio: »Frustra est vir doctus, qui »emendabat βραβεῖα πολυτίμητα. Βέρβεια *ancillae* barbarae »barbarum est *nomen*, ut servorum pleraque omnia.« Vellem docuisset idem Casaubonus, illud πολυτίμητε quonam sit referendum; quod mihi quidem nullo modo liquet. Subit coniectare πολύτιμοί γε, ad ῥοαὶ referendum, ut οι cum η, & litera Γ cum Τ permutata sit; quarum confusionum neutra admodum infrequens. Valet autem ὁ καὶ ἡ πολύτιμος, ut Grammatici docent, idem atque πολλῆς τιμῆς (vel πολλοῦ τιμήματος) ἠγορασμένο *magno pretio emtus, pretiosus*: πολυτίμητος vero, *multo*

nore dignus; qua ratione Deos πολυτιμήτους *dicimus*. Vide Ammonium p. 118. & Thom. Mag. p. 729. Itaque recte Grotius Excerpt. p. 715. in Menandri versu apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 512. (p. 842. ed. Pott.) pro πολύτιμοι Θεοὶ, quod habent alii, πολυτίμητοι tenuit ex ed. Flor.

εἴ τις ἀντιλέγειν ἔχει. Bene hoc dedit *ms. A.* ἔχοι edd.

AD CAP. XXVIII.

d ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κεδρίον ὠνομάσθαι. Nil mutat *ms. A.* In Epitome autem praetermissa ista omnia ex Phaenia hîc adlata. Commode vero Dalech. in versione, *Citrium a Cedro, tanquam Cedrium nominatum fuisse*. Dioscorides I. 136. ait, τὰ μηδικὰ λεγόμενα ἢ περσικὰ ἢ κεδρόμηλα, ῥωμαϊστὶ δὲ κίτρια. Conf. Bod. ad Theophr. p. 337.

ὅτι δὲ καὶ προλαμβανόμενον. Sic recte *ms. A.* ut corrigendum etiam monuit CORAY, praeeunte Dalecam-
e pio. Perperam προσλαμβ. edd. *Ibid*. In ἅπασι τοῖς ζώοις consentiunt mss. *A.* & *Ep*. quod de *varii generis bestiis* acceperam. Quo accedebat, quod paulo post, verbis illis παραβληθέντες πελωρίοις καὶ ἀγριωτάτοις ζώοις, ταῖς ἀσπίσι δηχθέντες, distingui videbantur *aspides* ab *aliis bestiarum generibus*: unde suspicatus eram, per gradus iri solitum in illo supplicii genere, ut primum serpentibus obiicerentur miseri, dein, si ab his non laederentur, aliis ferocioribus bestiis. At, si ibi *aspides* ab *aliis bestiis* distinguere voluisset auctor, ita scripturus erat, ὑπὸ τῶν ἀσπίδων δηχθέντες, non ταῖς ἀσπίσι. Quare ibi vel *delendum comma post* ζώοις, vel post ταῖς ἀσπίσι pariter comma ponendum, ut intelligantur ista per adpositionem (quam vocant Grammatici) iuncta, *obiecti immanibus & ferocissimis bestiis, nempe aspidibus*. Itaque etiam pro vulgato ἅπασι τοῖς adoptari ἀποσίτοις (i. e. *impastis*) debebat, quod ex Valckenaerii ore olim Koenius ad Corinth. de Dialect. p. 251. commendavit; (conf. Animadv. nostras ad II. 47. d.) nisi ἀπάστοις malueris, quod idem valet. Monuit ad hunc locum CASAUBONUS: » Soliti *Alexandrini* non solum feris laniandos sontes obiicere, verum etiam *venenatorum animalium* morsibus interficere, sicut Athenienses cicutae haustu. Galenus, in » Comment. de Theriaca ad Pisonem, hoc illorum publicum institutum commemorat his verbis: Πολλάκις ἐθεα-

» σάμην ἐγὼ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀλεξανδρείᾳ τὸ τάχος τοῦ » ὑπ' αὐτῶν (de *aspidibus* loquitur) γιγνομένου θανάτου. » ὅταν γάρ τινα τούτῳ τῷ νόμῳ τῆς κολάσεως κατακριθέντα, » φιλανθρώπως καὶ ταχέως ἀποκτεῖναι θέλωσιν, προσβάλ- » λοντες αὐτῶν τοῖς στέρνοις τὸ θηρίον, καὶ ποιήσαντες ὀλί- » γον περιπατῆσαι, οὕτω ταχέως ἀναιροῦσι τὸν ἄνθρωπον. » *Vidi saepe in magna Alexandria quanta celeritate mortem as-* » *pides inferant. Quoties enim damnatum aliquem lege supplicii* » *huius, cum aliqua humanitate, & cito volunt interficere, pe-* » *ctori serpentem admovent, & passus aliquot ambulare iubent:* » *atque ita hominem brevi enecant.* «

Ibid. κάπηλίς τις γυνή. Vocabulum γυνὴ, cum deesset editis, dedere mssti *A.* & *Ep.*

ἐξ ἀκεραίου bene Dalech. *absque dolo* vertit. Suidas: Ἀκέραιον· ἄκακον, καθαρὸν, εἰλικρινές: de quo usu illius vocabuli multa collegit Wetsten. ad Matth. X. 16. Quod praecedit, κατὰ τὸ αὐτὸ, idem valet ac αὐτόθεν, *ex tempore, e re nata, non deliberato.* vide Notas nostras ad Arriani dissertationes Epicteti p. 5 sq. Perperam κατὰ τὸ αὐτὸν *ms. A.* Epitomator breviter, ὡς ἔμαθεν τὸ περὶ τοῦ κιτρίου.

Ἐὰν δέ τις -- ὅλον τὸ κιτρίον. Bene sic *ms. Ep.* cum edd. Deest τὸ *ms. A.* *Ibid.* ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἕωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους. *qui mane de eo duo aut tres digitos sumserit.* Villebrunius vertit, *le poids de deux ou trois dattes,* i. e. *pondus duarum vel trium palmularum:* quam recte, nescio. Mihi visum erat, δάκτυλον hic dici *quantum* de viscida massa *extremo digito*, quem intinxeris, *adhaeret:* nisi forsan aut δακτυλίους oportuit, aut δάκτυλος idem significat quod apud Hippocratem τὸ δακτύλιος sonare Galenus (in Lexico Hippocr.) ait, nempe κύκλος, κυκλίσκος, τροχίσκος, i. e. *pilula* vel *pastillum;* si modo satis coagulatam statuere liceat massam, ut effingi ex ea *pilulae* vel *trochisci* possint. conf. Foes. Oecon. Hippocr. in Δακτύλιος.

AD CAP. XXIX.

Τούτοις εἴ τις. Sic commode *ms. A.* Εἴ τις τούτοις edd. *Ibid.* Θεοπόμπου -- ἀνδρὸς φιλαλήθους, καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος &c. » Verum est elogium, quo THEO- » POMPUM *historicum* auctor afficit: *veritatis amantem*, ait, » *fuisse, eiusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim* » *insumsisse.* De *impensis Theopompi* non tacet Dionysius Ha-

a »lic. in Epistola ad Pompeium. [cap. 6. T. VI. ed. Reisk.
» p. 782 sq. ubi plura in illius scriptoris laudem.] De *amo-*
» *re veritatis* non desunt qui obstrepant. Athenaeus ipse li-
» bro VI. δυσμενέστατον appellat, parum constans sibi.
» [Athenaei locum ex lib. VI. non habeo in promtu: sed
» vide interim Polyb. VIII. 11-13. & Cornel. Nep. in
» Alcib. c. 11.] Sed quia ingenue vitia hominum Theo-
» pompus carpserat, multorum odia veritas illi paraverat:
» itaque βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem multi
» pronunciarunt, quos refellit Dionysius. Lucianus de
» Conscribenda Historia, [cap. 59.] τὴν αὐτὴν τῷ Θεο-
» πόμπῳ κατηγορίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι
» τῶν πλείστων. Hinc *Theopompinum scribendi genus* nomi-
» nat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicun-
» tur, ad Atticum lib. II. [ep. 6.]« CASAUBONUS.

b τοῦ Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τῷ Πόντῳ τυράννου. Aut sic, aut τοῦ Ἡρακλεώτου, Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τ. Π. τ. fuisse scribendum, recte monuit Casaub. De *Clearcho* illo confer Suidam in Κλέαρχος Ποντικός: apud quem quae de eo narrantur, omnia ex eodem Theopompo desumta videntur. Apud Antigonum Carystium, eamdem rem cum Athenaeo ex Theopompo narrantem, (Historiar. Mirab. cap. 131.) perperam *Agatharchus* pro *Clearcho* nominatur. Alios auctores, qui eiusdem meminere, citavit Beckmann ad Antigon. l. c. pag. 182.

τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν· &c. κώνιον *ms. A.* suo more ει & ι permutans: in κώνειον vero consentit *ms. Ep.* Pro eo vero quod hic κώνειον dicitur, quod proprie *cicutam* sonat, mox deinde ἀκόνιτον ponitur, (*aconitum*,) quae & ipsa quidem est venenata planta, sed generis plurimum diversi, cuius descriptionem apud Plinium habes XXVII. 3, 2. *Aconito* autem, non *cicutâ*, in suos saevisse Clearchum cum ex his, quae mox subiiciuntur, adparet, tum alii confirmant auctores. Quare κώνειον h. l. librariorum vitio irrepsisse, & in ἀκόνιτον mutandum, & olim docti viri, & nuperrime etiam SCHNEIDERUS ad Nicandri Alexiph. p. 92. censuit. Eamdem vero cum olim sententiam dixisset *Hieron.* MERCURIALIS, (Var. Lect. III. 4.) adiecerat: »Nisi malumus Athenaeo κώνειον & ἀκό-
» νιτον idem perperam exstitisse, quemadmodum Stephanus
» de Urbibus eum citans, in Ἀκόναι, attestari videtur: in
» quo etiam subinde ab aliis auctoribus peccatum.« At

commode CASAUBONUS: »Quia in multis Graeciae op- b
»pidis, inquit, legitimus, ut ita dicam, & usu plurimo
»cognitus veneni modus, *cicutae propinatio* fuit; κώνειον
»simpliciter pro *venenato poculo* usurparunt: sicut *pyxis*,
»[quae proprie *buxea* est,] dicitur etiam ex auro & ar-
»gento; & χάλκεα poëtis etiam *ferrea* & *chalybea*; sex-
»centa his similia. Ita debuerant accipere interpretes, cum
»ait noster, τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν: non de
»*potu cicutae*, ut verterunt: nam sequitur statim, πίνον-
»τας τὸ ἀκόνιτον, de eodem veneno, ut clarum est, &
»admonuerunt ante nos viri doctissimi: quibus assentiri
»non debes, Athenaei codices emendantibus. Stephanus:
»Λέγεται δὲ καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, ὡς
»Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ὅτι (malim, ἱστο-
»ρῶν) τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον μηδὲν πάσχοντος [im-
»mo πάσχοντας, aut πάσχειν] ἐκ τοῦ κωνείου. Mani-
»feste hic scriptor imitatione Athenaei κώνειον pro *vene-*
»*nata potione* ἁπλῶς usurpavit. Ita autem hîc legunt &
»membranae omnes & Hoesch};liana Epitome.« — Et
Athenaeo quidem ipse etiam Theopompus in illo vocis
usu praeivisse videtur.

πρὶν φαγεῖν πήγανον, *quin rutam comedissent.* De rutae
usu contra venenum consulendus BECKMANN ad Antigo-
num Caryst. p. 69 sq. *Ibid.* ὃ καὶ κληθῆναί φησι. Particu-
lam καὶ, quam ignorabant editi, commode dedit uterque
cod. A. & *Ep.*

»Finito sermone de *Citro*, ait: Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Δη-
»μοκρίτου. Ubi scribendum aliquando putavi τοῦ Λαρην-
»σίου. *Democritus* enim Romani hominis nomen non est:
»illum autem qui super citrio malo modo disputavit, &
»Romanum fuisse, & e primoribus, colligitur ex praece-
»dentibus paulo ante verbis, εὖ οἶδα μαθὼν παρὰ πολίτου
»ἐμοῦ πιστευθέντος τὴν τοῦ Αἰγύπτου ἀρχήν. Praefecturam
»Aegypti alii fuisse creditam, quam Romano civi, pu-
»tandum non est. Sed patuit late per ea tempora ius ci-
»vitatis Romanae. Verum de isto Democrito & caeteris
»convivis plura ἐν τοῖς προλεγομένοις.« CASAUB. — De-
mocritum haec dicentem fecit Athenaeus inde a pag. 83. Et
Casauboni Prolegomena in Athenaeum numquam lucem
vidisse, iam alibi monuimus. Nos de Convivis, quos fin-
xit Athenaeus, disputavimus in Animadversionibus ad
auctoris Prooemium.

c ἀπήσθιον. Sic recte h. l. edd. ἀπείσθιον *ms. A.* quae mendosa verbi forma passim alibi in editos quoque libros irrepsit. *Mox*, pro κίτρον, uterque codex noster perperam κρίτον habet.

AD CAP. XXX.

Totum hoc caput, cum dimidia parte capitis sequentis, praetermisit Epitomator.

EPICHARMI *tres priores versus* sic concepti distributique legebantur in editis:

Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια,
Λεπάδας, ἀσπέδους, στραβήλους, κηκιβάλους, τηθυνάκια,
Βαλάνους, πορφυρᾶς, ὄστρεα συμμεμυκότα.

Quos partim mutilos, partim corruptos esse adparet: nec vero emendare eos nobis licuit. Debuisse trochaicos esse tetrametros catalecticos, ut sunt plerique Epicharmi versus, monuit Valckenarius ad Theocr. p. 223. adparebatque e posterioribus versibus, qui satis integri ad nos pervenerunt. *Vers.* 1. Ἄγει δὲ est in *ms. A.* quod recte in Ἄγε δὲ mutasse videtur primus editor, ut a pede tribrachy legitime inciperet versus. Quod *vers.* 2. κραβύζους & στραβήλους iunxi, non recte a me factum esse intelligo: alterum in contextu, alterum in nota poni debebat. κραβύζους quidem quid sit, quod ex nostro *ms. A.* adnotatum est, nescio; nec ullibi aliàs, nec apud veterum nec recentiorum quemquam, vestigium illius nominis reperire mihi contigit. Quae ipsa vocis illius insolentia induxisse primum editorem videtur, ut eius loco istam στραβήλους ex coniectura substitueret, ex pag. 86. c. & f. desumtam. Quod pro ἀσπέδους, CASAUBONUS ait: » Scribi probem cum msstis λεπάδας ἀσπέτους, *lepa-* » *das multas*: nam ἀσπέδους nusquam invenias.« — vereor, ne illud ἀσπέτους (ut passim alia, quae in marginibus librorum impressorum cum codd. msstis collatorum scripta Casaubonus repererat) non ex codice msto, sed ex alicuius docti viri coniectura ductum fuerit. Noster certe *ms. A.* ipsum ἀσπέδους agnoscit: quod quidem quid sit, non magis quam Casaubonus compertum habeo, aut quam Gesnerus, qui in libro de Aquatil. voce *Aspedos* nil aliud adnotavit, nisi esse conchylii genus apud Epicharmum. Pergit adnotare CASAUB. » Ἀστάκους emendari [pro ἀσπέ-

» δους] non probo: etsi enim τῶν ὀστρακοδέρμων sunt asta» ci, non tamen de genere conchyliorum. *Strabeli* ex Athe» naeo & Hesychio noti: tamen in exaratis manu constan» ter κραβύζους. De *cecibalis* amplius quaeramus: [nus» quam enim alibi id nomen occurrit:] τηθυνάκια, sunt » parva τήθυα, de quibus multa in sequentibus. «

Sicut postrema verba *vers.* 3. ὄστρεα συμμεμυκότα legitimam posterioris hemistychii trochaici mensuram habent, sic sequentibus versibus ad eumdem modulum aut parum aut nihil deerat. In singulis maxime vocibus nonnulla monenda sunt. Et quidem *eod. vers.* 3. pro πορφυρᾶς oportebat πορφύρας, idque in contextu corrigi debebat. Dein pro συμμεμυκότα, scribitur συμπεφυκότα p. 92. f.

Vers. 4. Pro vulgatis διελεῖν, ἐστὶ, & καταφαγεῖν, cum Valckenario l. c. doricas formas διελῆν, ἐντὶ, & καταφαγῆν posui; de quibus vide Maittaire, Dialect. p. 230 sq. & pag. 206. quamquam non negaverim, istis formis substitui ab Athenaeo vulgatas potuisse: ac sane nihil hic mutabat noster *ms. A.* At doricas formas ἐντὶ & ἐμπαγῆμεν paulo post *vs.* 6. servatas in libris videmus. Caeterum, sicut *ostrea aperire, difficile* dicit Epicharmus: sic κόγχην διελεῖν, *concham aperire*, in proverbio de *re facili* usurpabatur, de quo infra pag. 87. a.

Quintus versus probus erat, nisi quod pro ἀναρίτας perperam ἀναρίττας erat in ed. Ven. sicut & in *ms. A.* quod correxit editor Basileensis. Ibi CASAUB. » Ἀναρῖται, sive » ἀνηρῖται, iidem cum iis quos νηρίτας alii vocant. In » multis dictionibus τὸ α impune adest aut abest: sic stra» beli & astrabeli iidem. « De *anarite* conf. pag. 86. b. De strabelo & astrabelo habes pag. 86. f.

Ibid. » σκιφύδρια Epicharmo sunt quae aliis ξιφύδρια. » Hesychius: Ξιφύδρια, κοχλία. [κοχλίαι, puto, voluit; » aut κογχύλια. Idem: Σκιφύδρια, εἶδος κογχυλίου.] Sic & » σκίφος pro ξίφος. [Maittaire, Dialect. p. 149.] Et pisces » quoque *sciphiae* non alii a *xiphiis*, sed ab istis Epichar» mi conchyliis diversi longe. Sciphydrium, latine *gladio» lus*. De hoc genere ait EPICHARMUS [*Vers.* 6.] τὰ γλυ» κέα μὲν ἐντὶ ἐπιέσθειν, [perperam ἐπίεσθειν ed. Ven. & » Bas.] ἐν πάγει μὲν δ' ὀξέα. Corrigo, τὰ γλυκέα μὲν » ἐντὶ ἐπιέσθεν, ἐμπαγέμεν δ' ὀξέα: *qui* (gladioli) *dulces » quidem sunt in edendo, acuti autem in perforando.* ἐμπαγέ» μεν, Doricum pro ἐμπήγειν, (nam πήγω dicebant pro

d » πηγνύω;) vel pro ἐμπαγῆναι, quod ita accipiendum, » ὥστε ἐμπαγῆναί τινα αὐτοῖς ῥᾳδίως, *ut facile aliquis traiici » ab illis possit.* Vel hic locus interpretum commenta de » etymo vocis σκιφύδρια satis refellit.« CASAUB. — Scilicet a σκύφος derivabat Dalech. cum Rondeleto. Caeterum *sciphydrii* vel *xiphydrii* nomen diligentissimus in hoc genere & rerum & nominum scrutator Gesnerus (de Aquat. p. 234 extr. & sq.) nonnisi ex hoc Athenaei loco & ex Hesychio cognitum habuerat. Xenocrates c. 30. (31.) ξιφύδρια eadem dicere conchylia videtur ac τελλίνας, de quibus mox lit. e. & f. At *tellina* nec *perfodere* manum potest, nec ullam cum *gladio* habet similitudinem. Pro vulgato ἐπίσθειν commode ἐπέσθεν scribendum proposuit Cas. quae forma in praesente quidem infinitivi frequentior fuisse videtur; sed quemadmodum etiam χαίρην & ἕρπην ex Theocr. XIV. 1. & XV. 26. adnotavit Maittaire p. 230. sic ἐπέσθην h. l. scribendum putaveram, ut supra διελῆν & καταφαγῆν. At apud Theocritum nunc video a plerisque χαίρην & ἕρπην edita absque iota subscripto: a Valckenario vero etiam in Theocriti Adoniaz. vs. 26. vulgarem formam ἕρπειν video restitutam, & diserte commendatam ut meliorem quam ἕρπην: quare, cum idem vir doctus ad Theocr. p. 223. hunc Epicharmi versum sic scribendum praecepit,

τὰ γλυκέα μὲν ἔντ' ἐπέσθειν, ἐμπαγῆναι δ' ὀξέα:

videtur pari ratione ἐπέσθειν consulto scripsisse, quod equidem nolenti ei excidisse putaveram, quoniam paulo ante διελῆν & καταφαγῆν doricâ formâ scripserat. Denique ἐμπαγέμεν, in activo, de quo primum cogitaverat Casaubonus, nec fert metri ratio, nec sententia, quae passivum ἐμπαγῆμεν (pro communi ἐμπαγῆναι, cf. Maitt. pag. 232.) desiderabat, hâc sententiâ: *quae iucunda quidem sunt si comedas, sed acuta ut eis perfodiaris.* Ad istam scripturam accedit etiam noster codex, in quo ἐνπαγῆμεν: ubi notandum, saepius in vetustis codicibus teneri ν literam in vocibus compositis, ubi ex pronunciationis lege ob sequentem labialem in μ mutari illa debebat.

Versus 7. sic scriptus erat in editis:

τούς τε μακρογογγύλλους σωλῆνας· ἤ μέλαινά τε:

ubi noster *ms. A.* recte & μακρογογγύλους simplici λ litera dedit, & doricam formam ἁ, cui quidem ἡ in codice superscripta est. — » Emendabat doctissimus Gesnerus [de » Aquatil. pag. 1036.] μακροκογχύλους. Sed cur editam

» *datae.*] Nos cauffam non videmus, cur edita lectio re- » pudietur. Homerum imitatur Epicharmus in istis, ἄμμες » δὲ λευκὰς τοὶ θεοί: feparat *dialectum deorum* ab *humana*; » qua de re in Cratylo Plato. « — In eamdem cum Casaub. fententiam ἀμαθίτιδας κόγχους Henr. Stephanus in Indice Thef. interpretatus erat *conchas gaudentes arena littorea.* Verfuum menfuram non attigit doctus Animadverfor. VALCKENARIUS, omiffis duobus qui ultimum praecedunt: » Ultimus, inquit, Trochaicus legitimus erit, una » tantum litera elifa:

πάντες ἄνθρωποι καλέοντ', ἄμμες δὲ λευκὰς τοὶ θεοί. «

Et fic nos quoque editum volueramus, nifi quod pro ἄμμες a BRUNCKIO ἀμὲς accepimus, quod ille, fic in *ms. Par. B.* repertum, magis effe doricum iudicaverat. Et id quidem diferte Euftathius a veteribus praeceptum teftatur: (ad Iliad. ρ'. pag. 1151, 34.) οἱ παλαιοί φασιν καὶ ὅτι ἄμες [fic ibi editum, in Baf. quidem edit.] λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ Αἰολεῖς. Conf. Maittaire Dialect. pag. 193. Ex noftro quidem *ms. A.* nihil h. l. adnotatum: fed facillime effugere talia potuerunt vel diligentiffimi exploratoris aciem. Quod vero οἱ θεοί in noftro exemplo expreffum eft, id temere factum; pro quo τοὶ θεοί velim reftitutum. λεύκας penacute fcriptum (ut iam dixi) in editionibus omnibus, excepta tertia Cafauboniana; nec in msstis adnotatus diffenfus: caeterum facile patiar in λευκὰς mutari. Conftituto verfu poftremo, facile ad fuos numeros redigi poffe duo praecedentes mihi vifi erant: in quo adiuvit nonnihil *ms. A.* qui pro κόγχοι αἱ habet κόγχοι τε αἱ, quod in κόγχοι τε, ταί τε mutavi: in illo τ' αἱ vero, quod praecedebat, itemque in τε poft ἀμαθίτιδες, haud dubie idem articulus ταὶ latebat. In conftituenda fingulorum vocabulorum vel fcriptura vel fignificatione maior difficultas ineft: nec ego quidquam definire aufim. Dalecampius pro κακοδόκιμοι videtur καὶ εὐδόκιμοι vel κνυδόκιμοι legiffe, & dein ἀνδροφυτικὰς, pro ἀνδροφυκτίδας: fcilicet Plinii verba (puto) refpiciens, XXX. 12, 43. *Cochleae in cibo fumtae accelerant partum; item conceptum, impofitae cum croco.* GESNERUS, (de Aquat. pag. 270.) *androphyctidas* tenens, ait: » Hae conchae fortaffis, contraria quam reliquae facultate, Venerem non promovent, fed inhibent: aut etiam » fterilitatem inducunt, ut inde κακοδόκιμοι κνυγόνοι, hoc

» est, *male probatae ad foecunditatem*, & *Androphyctides*, » forte a virorum & concubitus taedio ac fuga, dicantur. « — Ad Dalecampii sententiam accedens VALCKENARIUS: (ad Theocr. pag. 223.) » Si lectum fuit, inquit, εὐδό» κιμοι, κἤγονοι: vox ἄγονοι [quae scilicet inerat in » κἤγονοι, idem valente ac καὶ ἄγονοι] hic forsan ab in» terprete reddi potuit πολύγονοι. « — Nempe eam interpretationem adnotavit Hesychius: Ἄγονον· πήγανον, ἢ πολύγονον.

AD CAP. XXXI.

Quae ex eiusdem EPICHARMI *Musis* corrupte sic edita legebantur:

Ἀντὶ τοῦ κόγχος ἀντέλλην καλέομες. ἔστιν δ' ἄδιστον
κρέας:

in hunc modum emendans Casaubonus,

Ἐντὶ κόγχος ἂν τέλλην καλέομες· — —

recte haud dubie priora constituit verba, nisi quod metri ratio verbum ἐντὶ ad superiorem versum pertinere ostendebat: de voce τέλλην vero non cogitaverat vir doctus, dorice τέλλαν, non τέλλην, fuisse dicendum. At noster *cod. A.* τέλλειν exhibens, pro solita sua vocalium ει & ι confusione, haud dubie τέλλιν indicabat, quod adeo adoptavi: scil. a recto casu ἡ τέλλις, qui idem sonasse videtur ac ἡ τελλίνη vel τελλῖνα. καλέομες dorica forma est, pro καλέομεν. Dein in posteriore hemistychio ferri non debuit vulgatum ἔστι: sed desiderabatur doricum ἐντὶ, sive accentu retracto ἔντι malueris; certe absque ν ἐφελκυστικῷ, quod hîc quidem respuebat metrum.

ἣν Ῥωμαῖοι μίτλον ὀνομάζουσι. Cum μύτλον esset editum, monuit PALMERIUS: (Exercit. p. 492.) » Lege » μίτλον. Nam si fuit Romana vox, non potuit habere τὸ » υ: eâ literâ non utebantur Romani, nisi in vocibus Grae» cis; & Plinius *mitulos* semper scribit, non *mytulos*. « Vide Plin. IX. 37, 61. & 51, 74. & XXXII. 9. 31. *Mitulum* etiam in versione scripserat Dalech. Nobis vero istis virorum doctorum auctoritatibus nil erat opus: ipse codex noster μίτλον offerebat.

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Nil opus erat, ut Σκυτάλης maiuscula litera scriberemus: si maiusculam utique

velles, Ἀχνυμένης σκυτάλης erat ſcribendum. Quod autem coniectaveram, ἀ γ ν υ μ έ ν η ς forſan oportuiſſe, ſimiliter a CORAYO h. l. adnotatum video: »An ἀγνυμένης?« In eamdemque ſententiam olim MEURSIUS in Bibl. Graec. (Theſ. Antiq. Graec. Vol. VIII. p. 1254.) titulum *commentarii* ARISTOPHANIS ab Athenaeo citati, *de fracta ſcutala*, interpretatus erat. At in vulgatam ſcripturam conſentiunt alii auctores, qui magno numero verbum illud ἀχνυμένη σκυτάλη, quo proverbialiter olim uſus erat ARCHILOCHUS poëta, commemorarunt. Vide Brunckii Fragmenta Archilochi num. 39. T. I. Analect. p. 46. & confer quae ad illud Fragmentum, ex Ammonio de Diff. Vocab. p. 7. ducto, docte (ut ſolet) adnotavit Iacobs T. I. P. I. p. 174. Et quamvis ex hoc ipſo, quod Ariſtophanes Grammaticus commentarium περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης ſcripſerit, intelligi videatur, ne inter veteres quidem ſatis conſtitiſſe, quid illo verbo voluerit Archilochus, tamen uſu obtinuit, ut ἀχνυμένη σκυτάλη tamquam in proverbio de *triſti nuncio* diceretur, ut docent Paroemiographi, Diogenianus III. 25, & Apoſtolius V. 29. Itaque περὶ τῆς ἀχνυμ. σκυτ. latine *de Triſti ſcytala* reddi debebat. Conf. Eraſm. Adag. *Triſtis ſcytale.*

In duobus ALCAEI *verſibus*, qui mox adponuntur, nil mutat noſter codex, niſi quod in *priori* verſu pro θαλάσσης, quod erat editum, doricam formam θαλάσσας dedit, quamquam & ibi ſuperſcriptâ literâ η ſimul communis forma indicatur. In *poſteriori verſ.* quod in ed. Caſ. 2. ἀθαλασσία ſcribitur pro ἁ θαλασσία, error eſt illi editioni proprius: caeterum nil variant libri. Vulgatam, quam tenuimus, lectionem, ſic interpretatus erat DALECH. *In lepadibus animum recrees ô marina lepas*: [ubi intelligi poterat, *animum n o b i s recreet.*] monueratque in ora, iocum eſſe ex ambiguo vocis λεπὰς ſignificatu. CASAUBONUS vero: »Quidquid nonnulli muginentur, in»quit, fatendum eſt, ita ſcripta haec Ἐκ λεπάδων χαύνοις »φρένας &c. ſenſum nullum habere. Legimus nos, Ἐκ »λυπέων δ' ἰαίνοι σε φρένας ἁ θαλ. λεπάς: vel, ἰαίνοις δ' »θαλ. λεπ. Optat iucunda omnia amiculae: in his, ut »*lepade marina animum oblectet, ut ſolent pueri fiſtula*; vide »ſequentia Athenaei.« — Equidem nihil definiam. An λυπέων penultimâ longâ, pro λεπάδων, ferat metri ratio, penes artis peritos iudicium eſto. Tenendum vulgatum

f persuadebit fortasse Hipparchi ille versiculus, III. 101. a. ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει &c. In verbo χαύνει utique vel terminatio vel accentus certe fuerit mutandus: sed, ipsum verbum cum alio mutare, minus necesse esse videtur.

ὁ δ' Ἀριστοφ. γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς, χέλυς. » Inter » oblectamenta iuventutis fuerunt & conchyliorum gene» ra quaedam, ex quibus varia sibi ludicra pueri confi» ciebant. Aristophanes pro λεπὰς emendabat χέλυς: [i. » e. *testudo*:] credo, quia ad illa quae diximus puerilia » oblectamenta parum aptas existimabat esse marinas *pa» tellas*. Quantum huic emendationi tribuendum sit, amis» sis Alcaei poëmatis, aestimare hodie non licet nobis. » Videtur tamen primus eius odae versus, non obscure » alteri lectioni favere, πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκ» νον: nam quid aliud *lepas*, nisi *rupis & maris progenies?* « CASAUB.

Quem DICAEARCHUM mox dicit Athenaeus, Messenius fuit, Aristotelis auditor, saepius Nostro citatus: Grammaticus, sicut Aristophanes. Ibi cum ἐκλεξάμενον vulgo legeretur, mireris illum errorem non animadvertisse Casaubonum. Haud dubie ἐκδεξάμενον oportuit, ut monuit Valcken. ad Phoen. p. 169. conf. X. 430. c. & II. 66. b. ibique not.

a Σώπατρος ὁ φλυακογράφος. Cum adnotasset Dalech. pro vulgato φλοιακογράφος legere quosdam (nempe legendum existimare) φλυαρογράφος; CASAUBONUS contra: » Errant, inquit, qui SOPATRUM appellari » non ferunt φλοιακογράφον. Super membranas & Epito» men Eustathius fidem facit huic lectioni. φλοίακες in » Magna Graecia dicebantur *histriones & mimi*: [Eustath. » ad Iliad. λ'. p. 836, 47.] *mimorum poëtae*, φλοιακογράφοι; » vel etiam φλύακες aut φλοίακες simpliciter. Stephanus » de Urbibus, [voc. Τάρας:] Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, » τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων εἰς τὸ γελοῖον. Vir doctus, » qui in hoc Stephani loco φλύαξ aliter accipit, fallitur. » Huiusmodi poësis proprio nomine *hilarotragoedia* appel» labatur, vel *phlyacographia*. Suidas eius auctorem facit » Rhinthonem: Ῥίνθων, ait, Ταραντῖνος κωμικὸς, ἀρχηγὸς » τῆς καλουμένης ἱλαροτραγῳδίας, ἤ ἐστι φυλακογραφία. » scribendum φλυακογραφία. Nihil interest inter φλύαξ » & φλοίαξ. Idem (Suidas) alibi [in Σωτάδης Κρὴς] de

»Sotade: ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους. De hoc Sopa-»tro plura cap. XXXII. « [ſcil. ad III. 119. a.] CASAUB. — In vulgatum φλοιακογρ. conſentiunt quidem h. l. mssti. *A.* & *Ep.* quae ſcriptura ex prava confuſione vocalium οι & υ nata eſt. Sed veram ſcripturam per υ infra, XIV. 621. f. cum editis tenet *ms. A.* atque etiam *ms. Ep.* (in quo quidem οι ibi ſuperſcriptum, quod ę ſuo Epitomes exemplo Euſtathius l. c. in ſuos Commentarios tranſtulit.) Eam porro ſcripturam per υ non ſolum locis citatis Suidas & Stephanus tenent; ſed rurſus idem Suidas in ſerie literarum, vocab. Φλύακες, & Heſychius in Φλύαξ, quod per γελοιαστὴς ille interpretatur. Deinde, eamdem originem habere hoc vocabulum cum verbo φλυαρεῖν, (quod nuſquam per οι ſcribitur) docet idem Heſychius, cum φλυάσσει interpretatur φλυαρεῖ, φλύει: & Euſtathius ad Dionyſii Periegeſ. vſ. 976. cum ait: Ῥίνθων ὁ ἐπικαλούμενος Φλύαξ, ἤγουν φλύαρος ὑποκοριστικῶς.

In SOPATRI *verſ.* 1. quod pro μέ τις, in *ms. Ep.* eſt μέγας, id quidem ex Epitomatoris emendatione eſſe videtur, parum utique illâ neceſſariâ. Monuit h. l. CASAUB. »Elegantia eſt Homerica, ἔβη με [εἰς] ἀκοὰς ἦχος »ut, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. « — Plura talia, ni fallit animus, apud Tragicos repeřiuntur. Quod vero adiecit idem CASAUB. »Membranae tamen, & Epitome, »μέγας, non μέ τις: « ſi praeter Epitomen aliae membranae μέγας habent, ſunt illae ex Epitoma adulteratae; noſtrae quidem vetuſtiſſimae membranae μέ τις tenent. Sed eſt nimirum hoc eiuſdem generis, de quo iam ſaepe monui: viri alicuius docti coniecturam, in ora libri notatam, pro codicis msti lectione acceperat Caſaub. *Verſ.* 2. »μελῳδὸς ἦχος (ait idem CASAUB.) pro μεμελῳδη-»κὼς vel ἐμμελής. « Id eſt, μελῳδὸς adiective accipiendum, quaſi eſſet μελῳδητός.

Πάλιν ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ. Haec & nonnulla, quae ſequuntur, praeteriit Epitomator. Imperite vero Πᾶ δ' Ἐπιχ. erat editum; ubi CASAUBONUS: »Illud Πᾶ pro καὶ quomodo huc irrepſerit etiam »in msstis, neſcio; nam ad ſuperiora pertinere non vi-»detur. Caetera ſic lego, Ἐπίχαρμος ἐν πυρκαεῖ Προ-»μηθεῖ. Epicharmum hoc nomine fabulam docuiſſe, teſta-»tur Pollux lib. X. c. 23. [ſect. 82.] Promethei fabulam »per partes poëtae varii docuerunt, & cognominibus ſua

a » dramata distinxerunt. In Aeschylearum tragoediarum » indice legas, Προμηθεὺς δεσμώτης, Προμηθεὺς πυρφόρος, » Προμηθεὺς λυόμενος: sed & Προμηθεὺς πυρκαὴς [im» mo πυρκαεὺς, activa notione; non πυρκαὴς, quod pas» sivam habet significationem] ab Aeschylo composita » est, ut affirmat conceptis verbis Iulius Pollux lib. IX. » [sect. 156.] Quare augeatur, me auctore, antiquus il» le catalogus, fabulae istius nomine. Restituatur etiam in » eodem albo corruptum nomen alterius dramatis, aut » certe praetermissum: nam in litera Θ prima censeri de» buit fabula Θαλαμοποιοὶ, auctore eodem Polluce lib. VII. » c. 26. « [sect. 122.] — At nihil huc facit Aeschyli Προμηθεὺς πυρκαεύς. Epicharmi fabula, cui iuxta Athenaeum titulus erat Πύῤῥα καὶ Προμηθεύς, apud Pollucem X. 82. ex veterum librorum praescripto Πύῤῥα ἢ Προμηθεὺς inscripta erat, exiguâ differentiâ. Vide Meurs. ad Hellad. p. 64. & Pollucis interpretes, ac praesertim Hemsterh. ad Poll. X. 82. Eidem fabulae apud Nostrum X. 424. d. solus titulus Πύῤῥα tribuitur. Absurdum Πᾶ δ' ex perperam accepto scripturae compendio natum erat. Perspicue optimus noster codex πάλιν dedit.

Monstrosae rationi, qua scriptus vulgo legebatur *versus* ex illa *Epicharmi* fabula citatus, Κᾆν τις Ἑλλήνων τὸν ἄνδρι τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὅσσα, nil medentur nostrae membranae. Quae verba cum latine sic reddidisset Dalech. *Si quis autem Graecorum lepas quanta sit contempletur;* CASAUBONUS: » Nae bono fuerunt stomacho, inquit, qui » haec concoxerunt. Nos foede omnia inquinata affirma» mus; & ita emendamus, ipsa corruptae lectionis vestigia » prementes: Καὶ τελλίναν τε κ' ἀναρίταν θᾶσαι δὴ, καὶ » λεπὰς (vel λεπάδ') ὅσα. *Tellinam & anaritam hunc spe» cta, ac patellam marinam, quâ magnitudine sint.* Conside» ra superiores eiusdem poëtae locos, & favisse hic nobis » Musas non dubitabis. Θᾶσαι valet *cerne*: extat apud Theo» critum & Sophronem, eiusdem dialecti poëtas. « — Cuius emendationes in praecipuis quidem verbis adoptare non dubitavi. Initio vero tenui κᾆν: quod si bene habet, significaverit *modo, tamen, solummodo;* ut κᾆν θᾶσαι idem fere valeat, ac θᾶσαι μάν infra apud Sophronem, III. 106. a. sed τὰν pro κᾆν malebam.

Παρὰ Σώφρονι δ' οἱ κόγχ. Exspectabam αἱ κογχ. cum & alias foeminino genere utatur, & praesertim cum h. l.

ſequatur foemininum μελανίδες. Caeterum, hoc-ne dicat a
Athenaeus, *quaslibet conchas*, nullo diſcrimine, μελαινίδας dictas eſſe a Sophrone, an peculiare aliquod genus, haud ſatis adparet. In ipſis SOPHRONIS *verbis*, νησοῦν τὶ (ſic) diſtinctis vocibus erat editum. Ibi CASAUB. »Scribo νίσσονται »aut νισσοῦνται, *venient*, ſive *afferentur*.« — Perſpecte vero KOEN ad Corinthum de Dial. p. 147. monuit, ſatis eſſe ſi unâ voce νησοῦντι ſcribatur, ut ſit dorica forma futuri pro νήσουσι, a νέω, νήσω, *eo*, *venio*. Violentiorem medicinam IACOBS adhibendam cenſuit, Emendation. pag. 47. μελαινίδες καὶ πίννης ἐντὶ corrigens. νησουντι una voce habet noſter *ms. A.* ſed abſque accentu. De *Sophronis oratione*, per *cola* quidem diſtributâ, apto numero decurrentia, nec vero *metri legibus* adſtricta, in Indice Auctorum dicetur.

ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ [ſcil. μίμῳ] Ὡλιεὺς τὸν ἀγροιώταν. Corrupte edd. ἐν τῷ Ἁλιευτικῷ τὸν ἀγροιώταν. Ubi primum particulâ δὲ carere non potuit oratio; niſi aliud quid turbatum ſtatuas. Titulus mimi Sophronei rectius editus legitur VII. 288. a. Ἁλιεὺς τὸν ἀγριώταν. Primam autem vocem commodius etiam & prorſus ex vero ὡλιεὺς exhibuit *ms. A.* (quod poterat etiam Ὡ'λιεὺς ſcribi) id eſt ὁ ἁλιεύς. In ἀγροιώταν conſentit h. l. idem codex; bene, ut apud Homer. & Sapph. ſupra in Sapphûs verſiculis, I. 21. c. ubi vide Notas & Notarum Supplem. Ad iſta verba Ὡ'λιεὺς τὸν ἀγριώταν adparet intelligendum eſſe neſcio quod verbum vel participium, puta ἁλίσκει, ἁλίσκων, aut aliud quodcumque. Idem fortaſſe mimus eſt, qui alibi uno verbo ſic citatur, Σώφρων ἐν τῷ Ἀγροιωτικῷ. VII. 309. c. Quidquid ſit, cum h. l. nullâ interpoſitâ diſtinctione ſic editum legeretur, τὸν ἀγροιώταν χηράβας ὀνομάζει: & deinde, καὶ Ἀρχίλοχος δὲ τῆς b
χηράβος μέμνηται: meliorum codicum praeſidio fere deſtitutus CASAUBONUS, ſic praeceperat: »Lege τὸν »ἀγροιώταν χηράβαν vel χηράμβαν ὀνομάζει· καὶ Ἀρχίλο»χος δὲ τῆς χηράβος μέμνηται. Senſus eſt: Alios in ma»ſculino genere iſtud nomen extuliſſe, ὁ χηράβης, vel, »ut ſcribunt membranae, ὁ χηράμβης: alios in foeminino ἡ χηρὰψ vel χήραψ, ut λαίλαψ.« — Noſtrae membranae priori loco χηράμβας in accuſ. plur. poſteriori loco χηράμβης in gen. ſing. dedere: ſic omnia mihi plana viſa erant, eâ ſententiâ quam in verſione expreſſi.

b *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας.* *ἀνάρτας* dictus videtur *ἀπὸ τοῦ ἀναρτᾶσθαι*, id eſt, *προσέχεσθαι ταῖς πέτραις*, ut mox ait: cum quo videri poteſt pugnare id quod de derivatione vocabuli *ἀναρίτης* ab *ὁ νηρίτης* ſupra a Caſaub. obſervatum vidimus ad pag. 85. c. Sed poteſt *ἀναρίτης* primum a *νηρίτης* fuiſſe formatum; deinde vero rurſus ex *ἀναρίτης* ob ſoni vicinitatem potuit *ἀνάρτης* vel *ἀνάρτας* formari cum reſpectu ad *τὸ ἀναρτᾶσθαι*.

κογχώδεις δέ. Saepe quidem confunduntur *κοχλίαι* & *κόγχοι*; proprie vero *κόγχοι* ſunt bivalves, *κοχλίαι* univalves. Quare probabilius mihi viſum erat, quod apud Heſychium ſcribitur, *Ἀναρίτας· ζῶον κοχλιῶδες.* Similiter apud Etymologum: *Ἀνηρίτης, ἔστι κοχλίδιον.*

Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις. » HERONDAM comicum, » cuius *Συνεργαζομέναις* auctor hic laudat, non invenio » alibi. « CASAUB. — » Verum, non *Comicus* laudatur, » ſed, ut ex ſubiecto choliambo adparet, *Iamborum ſcri- » ptor*, HERODES, qui patronymicâ & Doribus propriâ » formâ *Ἡρώνδας* dicitur; quod bene vidit Salmaſius » Exercit. Plin. p. 111. Illam nominis formam illuſtrarunt » Hemſterhuſius ad Callim. Fragm. p. 590. & Valckenarius » ad Schol. in Eurip. Phoen. p. 764. Denique Herodem » Iambographum cum Herode Attico, graviſſimo errore » confundunt Interpretes Plinii [iunioris, ad Epiſt. 3. lib. » IV.] & Fabricius Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 710. « RUHNKENIUS *in Hiſt. Crit. Oratorum Graecorum*, p. 172 ſq. (in Reiskii Orat. Graec. Vol. VIII.) ubi plura etiam de eodem *Heronda* vel *Herode* erudite adnotata reperies. In Herondae verſu, pro ionico & dorico *ὅκως*, quod cum editis tenet *ms. A.*, commune *ὅπως* poſuit Epitomator.

Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις. » In AESCHYLI *Perſis* non in- » venio verba, quae ex ea fabula proferuntur. « CASAUB. — Neque quiſquam alius ea adhuc ibi reperit. An *Περραιβοῖς* oportebat, pro *Πέρσαις*? An potius *Φρύνιχος*, pro *Αἰσχύλος*? Nam e fabula *Perſis* ductum eſſe verſiculum, qui ſequitur, probabile facit *vaſtatarum inſularum* mentio. In ipſo verſiculo perperam *τοὺς νήσους* pro *τὰς* habet *ms. A.* Unde vero *ἀναῤῥιτοτρόφους* arripuerit Venetus editor, quod in *ἀναριτοτρόφους* mutavere ſequentes editores, neſcio. Noſtrae quidem membranae *νηριτοτρόφους* abſque *α* habent, quod in contextu poni debebat. In Epit. haec non leguntur.

Ὅμηρος δὲ τῶν τηθέων μεμν. Il. π΄. 747. Pro τῶν est τοὶ in *ms. A.* sub quo quid lateat nescio.

AD CAP. XXXII.

Verba ex ARCHIPPI *Piscibus* hic citata, repetuntur p. c 90. f. nullâ differentiâ, nisi quod ibi κτένεσίν τε pro κτένεσί τε scribitur. Ibi ut metro adstricta, hîc ut soluta, scripta edebantur. Quas ἐσχάρας dicit poëta, sint-ne *conchyliorum* aliquod *genus*, an iidem cum ἐσχάροις, qui in *piscium latorum* numero referuntur VII. 330. a. haud liquet. Rondeletus (apud Gesn. p. 369.) suspicatus erat, ἐσχάραν h. l. *madreporarum* quoddam genus debere intelligi. At βελόναι tamen, quae dein nominantur, (i. e. *acus*) haud dubie *piscibus* adscribuntur. Vide VII. 319. d.

Ῥωμαλεώτερα δὲ τῶν κογχυλίων. Sic recte *ms. A.* τῶν κογχίων edd.

Mox, in altero *Archippi versu*, qua ratione κήρυξ, id est, *buccinum*, υἱὸς πορφύρας dicatur, i. e. *purpurae filius*, haud adparet. Emendationem a Rondeleto propositam, cum υἱὸς in ὡς mutatum vellet, ferri non posse ob metri rationem, perspecte Gesnerus observavit pag. 133. conf. ibid. p. 131. Quod si (ut Plinius docere videtur IX. 36, 61.) *buccinum* pariter atque murex purpureum colorem largitur; *pater* potius, quam *filius purpurae*, dicendus fuisse ὁ κήρυξ videtur.

Σοφοκλῆς ἐν Καμικοῖς. Καμικίοις emendavit Heringa, suffragante Valckenario ad Herodot. VII. 169. ut nomen habuisse intelligeretur drama illud a Choro, qui e *Camiciis*, ex Camico Siciliae oppido, fuisset compositus. Quam rationem unice probans Brunckius, adoptavit in Sophoclis fragmentis. Me, ne a vulgata scriptura auderem discedere, retinuit codicum consensus: nam & noster *ms. A.* cum hic, tum IX. 388. f. Καμικοῖς tenet, & eamdem scripturam ex Etymol. Parif. msto laudavit Ruhnkenius in Auctario Emendationum ad Tom. II. p. 404, 15. Hesychii Albertini: denique ex eâdem manifeste natum est mendosum Κωμικοῖς, quod habet Suid. itemque Phot. in Lex. ms. voce Πέρδικος ἱερόν. Cf. Albert. ad Hesych. l. c. In ipsis SOPHOCLIS *verbis* iungunt vulgo τέκνον cum στραβήλου τῆσδε: quam in sententiam vertit Dalech. *marinae huius strabeli prolem si quam invenire possumus.* Mihi τέκνον

d in vocativo positum, τῆς στραβήλου autem collective accipiendum visum erat.

Ἔτι δ Σπεύσιππος. τι ὁ Σπευσ. habent exempla nonnulla editionis secundae Casaub. operarum negligentiâ.

ARAROTIS Comici, Aristophanis filii, *versiculum primum* iam supra citatum vidimus II. 47. d. Hoc loco τὰ κομψὰ δήπου ταῦτα erat editum, ex primi editoris emendatione; qui viderat, syllabam in medio versu deesse, cum sic fuisset scriptum, τὰ κομψὰ δὴ ταῦτα &c. Et sic quidem h. l. codex noster uterque: nos vero eodem modo, atque supra, constituendum versum putavimus. Vide Animadv. ad II. 47. d. *Posterius hemistychium vs.* 2. cum *vers.* 3. repetitur infra p. 105. c. adiecto etiam alio versu sequente.

Σώφρων δ' ἐν Μίμοις: nempe γυναικείοις, in *Mimis Mu-*
e *liebribus.* cf. mox p. 87. a. SOPHRONIS *verba* in ed. Ven. & Bas. continuo tenore sic scripta erant: Τίνες δὲ ἐστί ποκα φίλα τὸ δέ τοι μακραὶ κόγχαι σωλῆνέσθην τουτί γα γλυκύκρεων κογχύλεον χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα. Eadem sic in cola distributa edidit CASAUBONUS:

Τίνες δὲ ἐστί ποκα, φίλα, τόδέ τοι,
μακραὶ κόγχαι· σωλὴν τουτί γα
γλυκύκρεων κογχύλιον, χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.

Ad ista, haec adnotavit idem: » Sophronis verba allego-»rice accipienda, ut docet Demetrius Phalereus. Sophron, » inquit, ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀλληγορεῖ οἷον ἐπὶ ἰχθύων, σω-» λῆνες γλυκύκρεων κογχύλιον, χηρῶν γυναικῶν λίχνευμα. » Distingue, Τίνες δ' ἐστί ποκα φίλα; τόδε τοι μακραὶ κογ-» χαί· σωλῆνες τουτί γα. *Quinam hi sunt pisces, o amica? Istud quidem, conchae longae: istud vero solenes.* « — Corruptum olim Demetrii locum (de Elocut. sect. 151.) ex Athenaeo esse corrigendum monuerat *Paul. Leopardus*, Emendat. lib. X. c. 22. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 205. Apud Nostrum commodius, quam a Casaub. factum, & distinguendam orationem, & verba nonnulla scribenda docuit TOUP, in Curis Noviss. in Suid. p. 266. quem secuti sumus, nisi quod ad σωλῆνες voculam θὴν adiecimus, quam cum ed. Ven. percommode dedit noster *ms. A.* (Idem valere θὴν ac commune δὴ, docet Schol. Theocr. V. 111. cf. Maittaire Dial. p. 246.) Dein vero pro τουτί γα vel τουτί γα est τοῦτοί γα in eodem *ms. A.* quod & ipsum fortasse recipi debebat, ut iuncta intelligerentur ista, σωλῆνες θὴν τοῦτοί γα. *Primo* quidem *colo* in vul-

gatum τόδε τοι consentit codex; sed ibi necessario ταῖ-δε corrigere cum Toupio debui. *Colo* 3. γλυκύκρεον per ο in fine scribit *ms. A.* sed γλυκύκρεων per ω tenet *ms. Ep.* qui quidem nonnisi postrema Sophronis verba adposuit. Quod dein est in *ms. A.* κογχύλιον, sit-ne ex dialecto, an ex scribae errore, nescio: codex quidem *Ep.* vulgatum tenet. Denique *colo* 4. pro χηρᾶν, quod cum editis tenuerat Toup, χήραν penacute dedit codex uterque; quod probum iudicavi, quoniam adiectivum h. l. non substantivum nomen est. Ad ambiguitatem, in qua ludit poëta, pertinet quod Hesychius voce Σωλῆνες adnotavit, τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων, scilicet τῶν τοῦ ἀνδρὸς αἰδοίων, ut iam olim interpretatus est Gesner. de Aquat. p. 1036.

In Cratini *versu* pro πίννῃσι erat σηπίῃσι in ed. Ven. & in vetustis *membr. A.* (Epitome haec non habet.) quod quo pacto huc irrepserit, eo minus percipio, quod & connexioni orationis & metro manifeste repugnabat. Opportune πίννῃσι cum editis dedit codex uterque pag. 92. f. ubi idem versiculus, ex parte quidem repetitur: atque inde vocem illam perspecte huc reposuit editor Basileensis. Debebat vero item etiam alius huius loci error corrigi, & ὀστρείοισι scribi, pro ὀστρέοισι, quod & ipsum metro non erat aptum. Est enim, ni fallor, (ut alii ex eadem fabula IV. 164. e.) versus hexameter, sic scribendus:

Ἡ μὲν πίννῃσιν καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη.

Casaubonus, cum in sua editione σηπίῃσι reposuisset, quod ad oram ed. Bas. ex msstis adnotatum repererat, monuit in Animadv. » Versum Cratini scribe ut in vulgatis:

» Ἡ μὲν πίννῃσι καὶ ὀστρέοισιν ὁμοίη. non σηπίῃσιν.
» quod in nostram editionem ex mss. nescio quo modo
» irrepsit. « — Ubi quos *vulgatos* libros dicit, nulli alii sunt nisi exempla editionis Basileensis. Ex quo confirmatur, quod iam aliàs observavimus, Venetam Editionem ne eis quidem in locis, ubi de scriptura ambigebatur, inspectam umquam a Casaubono fuisse: quo magis mirum videri debet acerbum illud iudicium, quod de Basileensi editione ab eodem Casaub. in Praefatione pronunciatum vidimus. De Cratini fabula, cui titulus *Archilochi*, vide Indicem Auctorum. Perperam ἐν Ἀριλόχοις pro Ἀρχιλ. sola ed. Bas.

e Φιλύλλιος δ', ἢ Εὔνικος. Quod ἢ Φρύνιχος legitur in editis, id ex Veneti editoris ingenio est. Δύνικος, quod noster *ms. A.* exhibet, videri poterat ex Αἴνικος corruptum; quod ipsum hîc repositum fortasse nonnulli maluerint, memores apud Suidam memorari Αἴνικον, *veteris comoediae poëtam*: sed quoniam non modo apud Polluc. X. 100. verum etiam apud nostrum Athenaeum XIII. 567. c. & 586. a. is qui Suidae Αἴνικος dicitur, librorum omnium consensu Εὔνικος vocatur, idem nomen h. l. reponendum putavi: (conf. Küster. ad Suid. in Αἴνικος.) nisi forte duplex eidem viro nomen fuit, Εὔνικος & Αἴνικος. De fabula, Πόλεις inscripta, conf. pag. 92. e. & pag. 104. f.

In PHILYLLII *vers.* 1. tenui ὄστρεα, quod ibi habet editio Veneta & reliquae omnes. Nam quod Casaubonus in Animadv. provocans ad p. 92. e. ait ὀστρεια h. l. scriptum oportuisse, id metro non magis aptum putavi, quam ὄστρεον, quod ex *ms. A.* hic adnotatum reperio. Manifeste mihi visi erant anapaestici versus esse tetrametri catalectici; quod metrum non aliam ibi vocis formam, nisi ὄστρεα, ferebat. Eiusdem metri caussâ, ad vocem κάραβον particulam τ' adieci, ut ultima syllaba longa fieret: quamquam ne sic quidem satis commode fluere primum versum intelligo. In superioribus editionibus tres versus (si Deo placet) sic erant distributi, ut primus inciperet a voce Πολυπόδιον, alter a λεπάδας, tertius a verbo αἶρετ'. In eodem vers. 1. ἄστρακον, pro ἄστακον, per errorem expressum erat in ed. Casaub. 1. & 2.

Vers. 2. πίννας. πίνας *ms. A. Ibid.* ἐκ Μιτυλήνης. Sic idem *ms. A.* ut desiderabat etiam metrum: nec aliter ed. Ven. nisi quod ibi μιταλήνης operarum errore expressum. Pro quo quum ex p. 92. e. editor Bas. ἐκ Μηθύμνης posuisset, idque tenuisset Casaubonus, monuit dein idem CASAUB. »Scribunt optimi libri ἐκ Μιτυλήνης; non, »ut editum est, ἐκ Μηθύμνης. Duo sunt eiusdem insulae »Lesbi oppida, *Methymna* & *Mitylene*; quorum in anti»quis libris saepe invenimus permutata nomina, ut hîc: »& lib. X. [p. 438. c.] Μιτυληναῖος habent mssti, non Μη»θυμναῖος. Isto loco [nempe hunc ipsum dicit, in quo »versamur] stant ab edita lectione veteres auctores, qui »κτένας Μηθυμναίους celebrant, Clemens Alex. Paedag. »lib. II. & Pollux lib. VI. c. 10. [sect. 63.] Quare nihil

» mutandum neque hîc, neque infra paulo post, ubi ite-
» rum laudatur hic locus. « — Cum nihil h. l. mutandum ait vir doctus, nempe tenendum Μηθύμνης, rursus (sicut paulo ante) non viderat, id ipsum, quod *non mutatum* hoc loco voluit, nonnisi ex editoris Basileensis arbitrio *mutatum*, sedem illam occupasse. Parum quidem per se intererat: poterant *Lesbii* κτένες, sua bonitate celebrati, ab aliis *Methymnaei*, ab aliis *Mitylenaei* vocari: potuitque idem Athenaeus, postquam teste vetusto nostro codice hoc loco recte ἐκ Μιτυλήνης scripsit, alibi ἐκ Μηθύμνης scribere; quamquam, si ita fecit, parum adcurate fecit, quia altero loco eiusdem poëtae versus respexit. Caeterum cum librorum h. l. scriptura consentit Archestratus apud Nostrum III. 92. d. & Xenocr. de Alim. ex Aquatil. sect. 19. (al. 20.) ubi ait, διάφοροι δ' οἱ (κτένες) ἐν Μιτυλήνῃ. Quod de msstorum lectione X. 438. c. dixit Casaubonus, ibi quidem nostrae membranae cum edd. in Μηθυμναῖος consentiunt, nec aliter Diodor. Sic. XIV. 37, ut nesciam unde in alios codices, quos dixit Casaubonus, altera scriptura irrepserit.

Tertius versus sic vulgo scriptus legebatur, Αἴρετ' ἀνθρακίδας, τρίγλη, σαργὸς, &c. (ἀθρακίδας solae editt. Cas. 1. & 2. operarum errore.) Ibi monuit CASAUB. » Post Αἴρετε ἀνθρακίδας, pone τελείαν στιγμήν. Nam se-» quentia ab alio verbo pendent, quod desideratur. « — Similem in media oratione mutationem constructionis observavimus in Epicharmi versibus p. 85. d. At quum ex metri ratione verbum αἴρετ' superiori versui esset adtribuendum; verbum illud ad superiora spectare, & novae constructionis initium a proximo vocabulo fieri debere iudicavi: itaque ἀνθρακίδες in nominativo scripsi, in quo praeiverat Dalecampius. Sunt autem ἀνθρακίδες, ut Grammatici docent, *pisciculi super prunis assati*. Vide Suid. h. v. & Hesych. in Ἀπαιθρ. & Ἐπανθρ. Assabantur quidem & *conchae* super prunis, ut paulo post docet Aristophanis versus ex Babyloniis.

Ἀγίας δὲ, καὶ Δέρκυλος ἐν Ἀργολικοῖς. » Invenio
» inter antiquissimos Graeciae scriptores, eos qui Athenaeo
» hîc nominantur. Clemens Alexandrinus hos pariter con-
» iungit in historia capti Ilii, lib. I. Strom. Ἀγίας δὲ καὶ
» Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανήμου. [p. 236. ed. Heins.]
» Scribitur in Clementis codicibus Αἰγίας: sed *Agiae* puto
» huic fuisse nomen; nam in Eusebio [Praepar. Evang.

f »X. 12. pag. 438.] Ἄγις ſcribitur, apud quem Κέρκυλος »male pro *Dercylo*. Etiam Polluci lib. III. c. 3. Ἀγίας ὁ »κωμικὸς nominatur, qui an iſte ſit an alius, difficile di»ctu eſt: ego alium puto.« CASAUB. — Comicus, qui apud Polluc. III. ſect. 36. Ἀγίας vulgo nominatur, ex meliorum codicum auctoritate *Amphias* vel *Amphis* eſt. Ut Αἰγίας vel Ἄγις apud Clementem pro eodem habeatur cum hoc Athenaei Ἀγίᾳ, ſuadet utrobique comes iunctus *Dercylus*. At cum iſte apud Clementem videatur eſſe *chronographus*, hic contra *muſicus* fuiſſe videri poteſt: certe, ſicut h. l. de re agitur ad muſicam artem ſpectante, ſic apud eumdem noſtrum Athenaeum XIV. 626. f. Ἀγίας ſive Ἀγίας ὁ Μουσικὸς laudatur; cum quo, quoniam fere Pythagorei fuere, qui κατ' ἐξοχὴν *Muſici* adpellabantur, videndum an idem fuerit Ἀγέας Crotoniata, quem in Pythagoreorum numero Iamblichus retulit in Vita Pythag. ſect. 267. Poſſunt vero utique cum Voſſio (de Hiſtoric. Graec. pag. 501.) ſic etiam accipi Athenaei verba, praeſertim ſi cum Clemente conferas, ut intelligatur, tam AGIAM, quam *Dercylum*, *Res Argolicas* ſcripſiſſe. De DERCYLO conſulendus idem Voſſius, l. c. p. 354. qui rectius Δέρκυλλος ſcribi nomen cenſuit, ut apud Plutarchum, apud Schol. Eurip. ad Phoeniſſ. vſ. 7. & apud Etymol. in Εὔϊος. Ibi quod dicere Voſſius videtur, citari ab *Athenaeo* eiuſdem Dercyli vel Dercylli alia quoque ſcripta, id parum adcurate expreſſum eſt, nec ad Athenaeum referendum, ſed ad Plutarchum; nempe ad illum Pſeudo-Plutarchum, qui ſub huius ſcriptoris nomine mendaciſſimos (ut ait Valcken. ad Phoeniſſ. p. 597.) libellos de Fluminibus & περὶ Παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν conflavit. Sed videndus ipſe Valckenarius l. c. ubi etiam docuit, idem nomen Δέρκυλος (non quidem eiuſdem viri) alibi etiam apud Noſtrum, in fine ſenarii, ſimplici litera λ recte ſcribi, ſcilicet X. 458. b.

τοὺς στραβήλους --- εἰς τὸ σαλπίζειν. Huc ſpectat quod eſt apud Heſych. Στραβήλῳ· τῷ κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον. Quo ex uſu canendi hoc conchyliorum genere probabile fit id quod cum Rondeleto Geſnerus ſtatuit, pag. 924 ſq. *ſtrabelum*, *ſtrobilum*, & *ſtrombum* ad idem fere genus, quos *turbines* vulgo vocamus, pertinere. Paulo ante etiam dixerat Athenaeus, ſimilia inter ſe pronunciaſſe Speuſippum κήρυκας, πορφύρας, στραβήλους, κόγχους. Quod autem

idem sonant στράβηλος & ἀστράβηλος, id eadem fit ratione, qua & σταφὶς & ἀσταφις Graeci dicebant, &, ut paulo superius vidimus, νηρίτας & ἀνηρίτας vel ἀναρίτας.

AD CAP. XXXIII.

Τὰς δὲ κόγχας - - καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Scilicet & ἡ κόγχη dicitur, & ὁ κόγχος, & fere frequentius etiam ἡ κόγχος, terminatione masculina, genere foeminino. Vide quae paulo post ad Aristonymi verba, κόγχος ἐν βάπτων, notamus.

Ἀριστοφάνης, Βαβυλωνίοις. ἐν Βαβυλ. edd. non male; sed praepositionem ignorat noster *ms. A.* De argumento illius fabulae, in Indice auctorum dicetur.

κόγχην, φησὶν, διελεῖν. Supra (pag. 85. d.) de *ostreis* loquens Epicharmus, dicebat τὰ διελεῖν (vel διελῆν) μάν ἐστι χαλεπά: istud vero, κόγχην διελεῖν in proverbio de *re factu facili* usurpabatur. Suidas: Κόγχην διελεῖν, ἐπὶ τῶν ῥαδίως τι ποιούντων. οἷον, ταυτόν ἐστι τόδε τῷ κόγχην διελεῖν. Pariter Hesychius: Κόγχην διελεῖν· παροιμία, ἐπὶ τοῦ ῥαδίως τι ποιῆσαι. »Simile huic aliud proverbium de re vilissima, κόγχης ἄξιον. Hesychius: Κόγχης, »ἐπὶ τοῦ ἄξιον οὐ τελείαν ἐτίθεσαν: depravatissime. Scribe, »ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς λίαν ἐτίθεσαν. « CASAUB. — Similiter Suidas, Κόγχης ἄξιον, τὸ οὐδενὸς ἄξιον. Nec vero dissimulandum, non κόγχην hoc loco apud Nostrum, sed κόγχη scribi in *ms. A.* sicut in ed. Ven. & Bas. mendose id utique, nisi verbum unum aut alterum intercidit.

Σώφρων γυναικείοις. »SOPHRONIS *Mimi* alii dicebantur »*viriles*, alii *muliebres*, ex ipso argumento. Muliebrium »hic, virilium alibi fit mentio: & horum & illorum apud »Pollucem lib. IV. c. 24. & aliis locis. In Etymologico »magno [voc. Σκιρωθῆναι] legimus, Σώφρων ἐν τοῖς γυναι»κείοις τροπαίοις. Dubio procul corrupta est vox τρο»παίοις. « CASAUB. — In SOPHRONIS *verbis*, initio sic scribendum adnotavit Brunck, Αἴ γα μάν: quâ sententiâ, non percipio. In ed. 2. & 3. Cas. literis maiusculis nec spiritus nec accentus adiecti sunt, sed ed. 1. Cas. cum ed. Ven. & Bas. Αἴ γα habet; sic & *ms. Ep.* & *ms. B.* nec aliud e *ms. A.* adnotatum. Ex dorico quidem idiomate, Ταί γα oportebat. *Ibid.* κελεύσματος, quod editum fuisse dixi, unius Casauboni arbitratu editum erat.

a In mollius κελεύματος consentiunt ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* Agnoscit tamen κελεύσματος *ms. Ep. Dein*, ἁμῖν scripsi cum utroque codice: ἀμὶν ex *ms. B.* adnotavit Brunck: ἄμμιν edd. κεχάναντι & κρῆς sunt doricae formae, pro κεχήνασι & κρέας. De κρῆς vide Corinthum, & ibi Koen p. 108 sq. Denique, pro ἑκάστας ἐξέχει, quod habent edd. cum Epitoma, est ἕκαστος ἐξέχει in *ms. A.* & *B.* ubi ferri quidem fortasse potuerat subitus ille a foeminino genere ad masculinum transitus, quoniam & recte ὁ κόγχος dicitur; sed non conveniebat verbum ἐξέχει, quod contra constantem sermonis usum active foret accipiendum. Quare si verum est ἕκαστος, pro ἐξέχει oportebat ἐξερεῖ, quod olim etiam Casaubono venisse in mentem ex notulis manu ipsius ad oram sui libri scriptis intellexi.

Αἰσχύλος, ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ. » Legendum ἐν Ποτνιεῖ » Γλαύκῳ, non Ποντίῳ. *Glaucum marinum* nemo veterum » ab Aeschylo editum fuisse est auctor. *Potniensis Glaucus* » poëtae illius nota fabula est, ex Strabonis libro nono, » Hesychio in Ἀμφίσωπον [T. I. pag. 309.] & Ξιφήρου λι- » μὴν, & ipso laterculo Tragoediarum eius poëtae. Erat » scriptum Ποτνίῳ, unde postea factum Ποντίῳ. Πότνιος » autem & Ποτνιεὺς idem, ut annotat in Ethnicis Stephanus. » Nec desunt qui nullo cognomine *Glaucum* nominent, ut » Pindari interpres ad Od. I. Pythionicarum. « CASAUB. — Ubi fefellisse τὸν πανεπιστήμονα Casaubonum memoriam ait IAN. RUTGERSIUS, Variar. Lect. lib. II. cap. 6. p. 92. adfirmans » Aeschylum in Tragoedia Ποντίῳ Γλαύ- » κῳ non ab Euripidis Scholiaste modo, & auctore Arati » vitae, [voluit puto, *Aeschyli vitae*] sed a Strabone quo- » que laudari & Athenaeo. « — At nec ab ipso Rutgersio satis adcurate haec observata esse, & confusum ab eo Πόντιον Γλαῦκον & Ποτνιέα Γλαῦκον adparet. Nam in Aeschyli vita (Arati vitam, in qua Glauci Aeschylei fiat mentio, nullam novimus) Γλαῦκος Ποτνιεὺς, non Πόντιος, nominatur. Apud Euripidis vero Scholiastam ad Phoeniss. 1201. olim nude Αἰσχύλος ἐν Γλαύκῳ legebatur, priusquam Valckenarius l. c. (p. 750.) & Musgravius (ad vs. 1229.) ex codicis msti vestigiis ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ recte edidissent. In eo vero aut fefellerat Casaubonum memoria, aut minus perspicue mentem suam ille declaravit, cum dicere videtur, notam esse *Aeschyli fabulam*, *Potniensem Glaucum*,

ex Strabonis libro IX. Nam mentionem quidem fecit Geographus lib. IX. pag. 409. Potnienſis illius Glauci, qui, cum equas ſuas humana carne paviſſet, ipſe ad extremum ab eiſdem diſcerptus eſt: (conf. Pauſan. VI. pag. 505.) ſed de Aeſchylo ibi altum ſilentium. Contra apud eumdem Strab. lib. X. pag. 447. diſerte citatur *Aeſchylus* ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ. Et exſtitiſſe *Aeſchyli fabulam*, quae ad alterum illum *Glaucum* ſpectabat, qui ex piſcatore *marinus Deus* factus perhibebatur, ex Pauſania etiam lib. IX. pag. 754. ſatis intelligitur. Quo minus hoc loco vulgata ſcriptura Ποντίῳ, quam eamdem membranae noſtrae tenent, ſolicitari debuit; cum praeſertim ipſe Athenaeus diſerte doceat, VII. 296. c. eumdem hunc *Glaucum*, ex piſcatore inter Deos relatum, Πόντιον fuiſſe cognominatum. Quare prudenter Stanleius fecit, duas diverſas Aeſchyli fabulas ſtatuens, alteram Γλαῦκος Ποτνιεὺς, alteram Γλαῦκος Πόντιος inſcriptam: quam diſtinctionem ſuadebant etiam ipſa argumenta fragmentorum, quamvis perbrevium, quae ex utraque fabula ſuperſunt.

κόγχος ἦν βάπτων ἄλλων ὁμοίως. » Verſum ex ARI» STONYMI Comici (de quo multa Suidas) *Theſeo*, ſcribi » ſic malim, κόγχος ἦν βάπτων ἄλλον ὁμοίως. » CASAUB. — Quonam ſenſu iſta verba acceperit, non declaravit vir doctus. Dalecampius latine ſic reddiderat: *Conchus fuit aliis tinctoriis ſimilis.* In eamdem fere ſententiam Villebrunius ἄλλοις legens, ſic vertit: *Il y avoit une conque qui teint comme les autres.* Libri nil mutant. Ego βαπτῶν ἄλλων legendum coniectans, genitivos partitivos, quos dicimus, eſſe exiſtimavi, intelligendo τινὰ; vocem autem βαπτῶν ea fere notione accepi, qua uſus eſt Euripides in Hippol. 123. de quo vocis uſu conſule Heſychii Interpp. ad voc. Βαπτὰν, & Valck. ad Hippol. l. c. & confer Athen. III. 123. c. Illud βαπτῶν in βάπτων mutatum fortaſſe ab eo fuit, qui ad κόγχος referendum hoc participium putaſſet, quo conſtaret, uſurpari hoc loco nomen illud in *maſculino genere*. At quamquam dixerat Athenaeus, ἀρσενικῶς δ' Αἰσχύλος, tamen ne in adlatis quidem Aeſchyli verbis quidquam aderat, ex quo intelligeres in *maſculino genere* poſitam eſſe vocem κόγχοι. Quare quod dixit ἀρσενικῶς Athenaeus, non tam de *genere* maſculo, quam de *terminatione* accipiendum videtur.

Φρύνιχος, Σατύροις. » *Satyros*, PHRYNICHI fabulam, b

b » reperies nominatam libro tertio Pollucis cap. 7. & in » Scholiis Ariſtoph. ad Nebulas. « Casaub. — Pollucis de iſta fabula teſtimonium, III. 73. effugit Fabricii & Harleſii diligentiam, ubi titulos fabularum Phrynichi in Bibl. Graec. enumerarunt.

Ἰκέσιος, ὁ Ἐρασιστράτιος. Sic *ms. A.* Perperam ὁ Ἐρασίστρατος ed. Ven. ὁ Ἰρασιστράτειος ed. Baſ. Nec male vero ὁ Ἐρασιστράτειος ed. Caſaub. Qui diſcipuli fuerant aut ſectam ſequebantur Eraſiſtrati medici, hi *Eraſiſtratei* vel *Eraſiſtratii* adpellabantur. Ipſum viri nomen & hic & paulo poſt iterum Ἰκέσιος (*Hiceſius*) ſcribitur in ed. Ven. & Baſ. & in *ms. Ep.* quod fortaſſe rectius. Vide Fabricii Bibl. Gr. Vol. XIII. pag. 189. & 253. Caſaubonus inconſtanter, plerumque cum leni ſpiritu, nonnumquam cum aſpero edidit. Utram rationem teneat *ms. A.* certo confirmare non poſſum. — De *chamarum* diſtinctione in *aſperas* & *laeves*, (quarum poſteriores *regias* Iceſius vocat) conf. Rondelet. & Bellonium apud Geſn. pag. 272 ſqq. & Coray ad Xenocr. p. 149 ſq.

κωρύκους καλεῖσθαι. » Quod ait, *aſperas conchas vocatas » fuiſſe a Macedonibus* κωρύκους, admonet nos ut Heſychium » in ea voce emendemus: nam hodie perperam, οἱ δὲ λόγ-» χην, pro, οἱ δὲ κόγχην. « Casaub.

ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων, κρείους. » In Eupolidis verſu ita » interpretamur vocem κρείους lib. IX. « [p. 373. e. At ibi κριοὺς legendum, i. e. *ingratos*, docuit Valcken. ad Phoeniſſ. pag. 18.] » Heſychius vocat ſine diphthongo κριούς. » Similis διττογραφία in aliis huius vocis ſignificatibus, » ut dicebamus libro ſuperiore. « Casaub. Vide ſupra ad II. 54. f. In κρείους h. l. cum edd. conſentiunt *mss. A.* & *Ep.* quam quidem idcirco ſcripturam praeſtare non auſim. Chamas *arietinas* interpretatur Rondelet apud Geſn. pag. 272.

AD CAP. XXXIV.

c Οἱ δὲ κτένες, τροφιμώτεροι μέν εἰσι. μέν εἰσι τούτων. edidit Caſaub. adſcito ex Epit. pronomine; quo facile carere h. l. potuimus cum *ms. A.* & ed. Ven. & Baſ. *Mox*, pro κακοχυλώτεροι, & dein pro εὐχυλώτεροι, quae in edd. & in *ms. Ep.* ſic ſcripta erant, rectius hic, ut alibi, κα-

κοχυλότεροι & εὐχυλότεροι dedit *ms. A.* Et prior vox etiam c
recte scripta in ed. Ven. & Baf.

σκιλλώδεις, κακόχυλοί τε καὶ πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. » *Squillam resipientes, mali succi, & saporis ingrati.* » Non defuerunt qui vocem σκιλλώδεις mutandam censerent » cum hic, tum paulo post: quorum sententiam refutavit » doctissimus Gesnerus [de Aquatil. pag. 279 sq.] accu» rata disputatione. Accedat nunc auctoritas membrana» rum omnium, & Epitomae, in qua σκυλλώδεις exara» tum est, parvâ mendâ. Alibi iunguntur in simili sen» tentia, κακόχυλοι καὶ κολλώδεις, ut paulo post in ex» plicanda solenum natura. « Casaub. — Aliud est κολλώδης, III. pag. 90. a. nempe *glutinosus*; aliud σκιλλώδης, *scillam resipiens*, scil. *acri amaroque sapore*, (cf. II. 64. b. & ibi not. Adde quae notamus ad verba ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ pag. 91. f.) quamquam utrumque, τὸ κολλῶδες & τὸ σκιλλῶδες, in uno subiecto iunctum esse potest, ut III. 121. a. Salmasius vero Exercit. Plin. pag. 793. arripiens id quod de scriptura Epitomae dixerat Casaubonus, σκυλώδεις veram lectionem esse contendit, quod *coriaceos* interpretatur, & sive de *duriore carne*, quae non facile mandi possit, sive de *malo odore*, qualis est *e coriis*, intelligi posse ait. At noster quidem *codex Epitomae* & h. l. & mox iterum, & II. 64. b. & III. 121. a. constanter σκιλλωδ. non σκυλλωδ. exhibet. Neque a vero aliena utique videtur Gesneri coniectura, apud Plinium XXXII. 9, 31. (ubi de *mitulis* scribitur, *salem virusque resipiunt*) non *salem*, sed *scillam* debuisse librarios: nisi forte ex eo, quod in eadem re Xenocrates de Alim. ex Aquatil. sect. 31. (al. 32.) θαλαττίζουσι τὴν γεῦσιν dicit, aut vulgatum apud Plinium defendi posse, aut *salem* in *salum* mutandum statueris.

οἱ δ' ἐλάσσονες τούτων. οἱ δὲ ἐλασσούμενοι τούτων *ms.* d
Ep. Ibid. Οἱ δὲ τῶν κηρύκων τράχηλοι. Vide mox ad lit. f. *Ibid.* μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας. Sic recte ed. Caf. cum *mss. A.* & *Ep.* Id est, *qui non facile expellunt* (scil. *ex ventriculo*) *alimenta in cavitatem alvi.* Temere & perperam ἀποδιωθοῦσι & εἰς τὸ αὐτὸ τῆς κοιλ. ed. Ven. & Baf. Casauboni Animadversiones si consulas, nescias, ex coniectura-ne, an e msstis, ista correcta sint: nam altum ibi super hoc loco silentium. *Mox*, in δύσφθαρτοί τε consentiunt libri: sed non dubi-

d to *γε* pro *τε* oportuisse, nisi aut excidisse aliud nomen adiectivum ante *δύσφθαρτοι* statuas, aut prorsus deletam particulam malis. *τὸ φθείρεσθαι* (unde cibi vel *εὔφθαρτοι* dicuntur, vel *δύσφθαρτοι*) ad *concoctionem* ciborum referri a veteribus medicis, iam alibi adnotavimus. Vide Animadv. ad II. 45. d. Celsus, *alterari*, aut, verbum de verbo reddens, *corrumpi cibos in ventriculo*, solet usurpare. Caeterum cum similiter, atque hîc legimus, apud Xenocratem (loco paulo ante citato) conchylia quaedam carnis durioris commoda perhibentur eis, quibus est *ventriculus debilior*; monuit ibi Coray: (p. 171.) »Quomodo dura, »& concoctu difficilia, debili ventriculo prosint, docet »optime ex medica observatione Athenaeus pag. 87. & »91 extr. & 92. b.« — Mihi vero haec talia minime explorata esse profiteor: ac vereor, ne in versione Graecis subiecta (quamquam in hac parte presso fere pede Dalecampium medicum sum secutus) parum adcurate sententiam auctoris expresserim, in illis praesertim verbis,
e quae paulo post leguntur, *ὅθεν αἱ μήκωνες αὐτῶν πρὸς μὲν τὰς τῶν στομάχων εὐτονίας οὐκ εὐθετοῦσι· πρὸς δὲ τὴν τῆς κοιλίας ἀσθένειαν, χρήσιμοι.* ubi *τὴν κοιλίαν* pariter, ac *τὸν στόμαχον*, *stomachum* cum Dalech. interpretatus sum. Licet enim interdum idem valeat *ἡ κοιλία* ac *ὁ στόμαχος*, tamen, sicut alibi plerumque haec distinguuntur, sic hoc loco perspicue *στόμαχος* & *κοιλία* eâdem ratione inter se distingui videntur, ac *στόμαχος* & *γαστὴρ* pag. 91. f. ut idem hîc valeat *ἡ κοιλία* atque *ἡ γαστὴρ*, dicatque Medicus noster, *purpurarum papavera* (quae *mecones* Graecis dicuntur) *minus quidem commoda esse eis, quibus sit ventriculus robustior; utilia vero his, quibus sit alvus imbecillior*, id est, *quibus sint intestina infirmiora.*

Τροφιμώτεραι δὲ τούτων καὶ ἀπολαυστικώτεραι. *τὸ ἀπολαυστικὸν* cum Dalech. pro eo quod *delicatum* est acceperam. Docuit vero Coray ad Xenocr. pag. 156 sq. intelligendum eo vocabulo »*nutritivae facultatis ultimum ac* »*praecipuum actum*, i. e. per universas corporis partes & »ipsarum particulas aequam cibi cocti & confecti, sive »chyli, distributionem: ita ut quasi synonymum sit *τοῦ* »*τρόφιμον*, quocum hîc iungitur, aut *τοῦ εὐανάδοτον*, quod »posuit Noster III. 91. f. pro eo quod in eadem re *ἀπο-* »*λαυστικὸν* dixit Xenocr. sect. 23.« (sect. 22. ed. Franz.) Quo loco apud Xenocr. pro vulgato *μελάγων ἀπολαυ-*

στικοὶ, perspecte idem vir doctus μᾶλλον ἀπολαυστικοὶ legendum monuit. Eamdem vim verbi Ἀπολαύειν iam observaverat Foesius in Oecon. Hippocr. pag. 77.

ἴδιον δὲ καὶ ταύταις καὶ τοῖς σωλῆσι παρέπεται, τὸ ἑψομέναις &c. Ex *ms. A.* nullus dissensus notatus: in *ms. Ep.* vero ἑψομένοις reperio, commode, ad proximum nomen σωλῆσι relatum.

ἑψόμενοι δὲ τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν &c. Praeteriit haec Epitomator usque eo, ubi finem capitis fecimus. Satis erat καθ' ἑαυτοὺς absque τὸ: sed ferendus etiam videtur articulus, pleonastice adiectus. Ad ista verba, οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν, haec notavit CASAUB. » Potes accipere de genere *purpurarum*, quas *tra*»*chelos* vocabant. Hesychius: Τραχήλους, τὰς πορφύρας. » Sed addit idem, Ἔνιοι τοὺς σπονδύλους τῶν κογχυλίων, » *quidam interpretantur de vertebris conchyliorum.* Sane in hoc » auctore locos invenias, ubi *tracheli* nominantur *con*»*chyliorum proprium genus*; ut statim in *Posidippi versu*, » πίννας, τραχήλους, μύας: item alios, ubi *pars cervicis* » aut *purpurae* aliusve conchylii ita nominatur, non κυρίως » quidem, sed ἀναλόγως. Has partes fuisse ad cibum ex» petitas scribit Hesychius in Ταραντῖνα. Petronius: *Mox* » *cilis validioribus pastus, id est, bulbis, cochlearumque sine* » *iure cervicibus, hausi parcius merum.* « — At οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν non magis pro proprio conchyliorum genere hic accipi possunt, quam αἱ τῆς πορφύρας μήκωνες, quae paulo ante nominatae sunt, aut οἱ τῶν κηρύκων τράχηλοι, paulo superius memorati. In buccinis, purpuris, aliisque id genus conchyliis, duae distinguebantur partes, quae seorsim vel coquebantur vel super prunis torrebantur: altera pars, anterior sive superior, sapore quidem gratam carnem, sed paulo duriorem & concoctu difficiliorem habens; quam partem Graeci τράχηλον (& nonnumquam σπόνδυλον) vocabant, Romani *cervicem*, aut *spondylum*, ut Plin. XXXII. 6, 21. Altera pars, interior & inferior, (πρὸς τοῖς πυθμέσιν, *in fundo*, vel *in imo*, III. 91. f.) mollior, tenerior, & concoctu facilior; Graece μήκων, interdum etiam πυθμήν; (ut apud Xenocr. sect. 23.) latine *papaver* dicta. Nec vero in POSIDIPPI *versiculis*, qui continuo adponuntur, τράχηλοι pro peculiari conchyliorum genere accipi debent; non magis quam μηκώνια ibidem nominata, quae nil aliud sunt nisi μήκωνες,

f quas dixi, diminutiva nominis forma adpellatae. Perspecte vero SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 792. postquam Posidippi verba adposuit: » In his versibus, inquit, τραχήλους & μηκώνια, quae partes sunt conchyliorum, inter » ostrearum & piscium genera veluti proprium genus poë» ta recensuit. Non tamen sunt. Sed quia per se coque» bantur, ideo seorsim nominavit. « — Poëtae nomen non Ποσείδιππος, ut editum est, sed Ποσίδιππος, cum hic, tum alibi fere constanter scribit noster *cod. A.* quam scripturam etiam Suidas tenuit, ut non modo ex vulgata ibi scriptura, sed & ex literarum serie intelligitur, cum praecedat Ποσειδώνιος, sequatur Ποσίδιππος. cf. infra p. 94. c. Fabulae nomen, nulli alii auctori, quod sciam, memoratum, ex eiusdem nostri codicis praescripto Λοκρίδες fuit, id est *Locrae*; non Λοκροὶ, ut perhiberi solet ex editorum librorum scriptura, quae mendum suum vel ipsa Ionica forma Λοκροῖσιν fatebatur. Perspicue ἐν Λοκρίσιν scriptum in membranis, cum acuto accentu in penultima, ne putes consuetam esse vocalium οι & ι confusionem. *Ibid. Vers.* 1. Pro Ὧρα, perperam ὦραι ed. Ven. & Bas. *Vs.* 3. pro πίννας habet πίνας *ms. A.* & sic fere constanter simplici litera ν utitur in eodem vocabulo.

Quod paulo ante legitur, πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις: meminerit lector, vocabulum διάθεσις, absolute positum apud Medicos, in malam partem solere accipi, pro *morbosa adfectione*, vel *infirmitate*. Conf. Lexic. Polyb. in Διάθεσις, num. 2.

AD CAP. XXXV.

a ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης. » Hinc emen» dabis ista Hesychii, Οὖς Ἀφροδίτης· οἱ ἁλιεῖς ὄστρεόν τι » οὕτω καλοῦσι. Imo vero οἱ Αἰολεῖς: nam lectionem no» stram tuetur Eustath. ad Ulysseae ῥαψ. ρ'. [pag. 633, » 22.] « CASAUB. — Ex Epitome istud habuit Eustath. & consentit etiam noster *ms. Ep.* cum *ms. A.* Desiderabit fortasse h. l. lector verbum φησὶ, quod omitti potuit librarii negligentia; (vide ad pag. 89. a.) sed saepe etiam ab ipsis Grammaticis consulto praetermissum est in citandis auctorum testimoniis.

βρωμώδεις δέ. Frequens huius vocabuli apud Nostrum usus, de *odore graveolente & viroso*. Possis *olidum* la-

notione, ea nominasse *quae ab una tantum parte cohaerent*, ut aperiri & claudi possint; μονοφυῆ vero, *quae ab utraque parte connata sunt cohaerentque*, ut recludi aperirique non possint, (quo *solenas* refert;) aut quae, si pluribus partibus constant, ut *glandes*, omnes partes undique cohaerentes habent. Sed, qua ratione dicat, *communis ex ambobus naturae concham esse*, (κοινὸν δ' ἐξ ἀμφοῖν, κόγχη,) id difficiliorem habuerit explicationem, ac mihi quidem minime liquet. Cupide quaesiveram quid super his verbis commentatus esset doctissimus CAMUS, ubi, quae de *conchis* Aristoteles praecepit vel praecepisse traditur, collegit pag. 242 - 244. sed diligentiam Viri incomparabilis ipsa haec Athenaei verba effugisse dolui. Gesnerus quidem citavit eadem, de quibus quaerimus, verba; pag. 259, 31. sed nullam eorum interpretationem aut explicationem tentavit. In eodem vero loco dubium etiam haesisse CASAUBONUM video: » Quae sequuntur, inquit, obscura sunt, κοινὸν » ἐξ ἀμφοῖν κόγχη. Dalec. *Ambobus id commune generibus » est, quod operiuntur testa*; frigidâ plane sententiâ: nam » cum de solis testaceis sit sermo, quid erat opus hac ad» monitione? & quare dicit ἀμφοῖν potius, quam πᾶσιν? » Enimvero quae philosophi mens fuerit non divino.: ver» ba autem hoc sonant, *commune ex ambobus est concha*: » ἐξ ἀμφοῖν, *ex utroque genere* τοῦ μονοφυοῦς καὶ συμφυοῦς. » Ait, *conchas*, quae peculiaris est species testaceorum, » *naturam utriusque generis participare*, tam eorum quae clau» duntur, quam eorum quae ab uno tantum extremo. « — Iam vero, quod *solenum valvas* Aristoteles *utrimque cohaerentes* ait, *connatasque*; id quidem (ut iam a Rondeleto monitum est, apud Gesn. pag. 1035.) manifeste repugnare videtur ei, quod in illo genere conchyliorum, satis & in maribus omnibus & in curiosorum collectionibus frequenti, observare cuivis licet: est enim solen (ut ibidem Rondelet ait) altera tantum parte colligatus nigro vinculo; altera parte solutus, neque in ea aut vinculi aut articulationis ullum vestigium. Quae pugnantia Graeci philosophi cum eo quod in re minime visu rara suus quemque sensus docere posse videtur, quam-nam habeat rationem, explicent nobis Viri harum rerum periti. Illud certum est: primum, quos hodie *solenes* vocamus, eosdem esse, quos olim Aristoteles & alii veterum eodem nomine adpellarunt: alterum, vocem μονοφυῆ eâ, qua diximus,

b notione apud Ariſtotelem eſſe accipiendam; nam ita ipſe philoſophus diſertiſſime alibi eam interpretatur, de Part. Animal. IV, 7. cuius verba h. l. adponere operae pretium videtur: Τῶν διθύρων (inquit) τὰ μὲν ἀναπτυκτὰ, οἷον κτένες καὶ μύες· ἐπὶ θάτερα γὰρ συγκέκλεισται, ὥστε ἀνοίγεσθαι ἐπὶ θάτερα καὶ συγκλείεσθαι. Τὰ δ' ἐπ' ἄμφω συμπέφυκεν, (haec ſunt quae ſuperiori loco μονοφυῆ dixerat) οἷον τὸ τῶν σωλήνων γένος. Quibus ex verbis ſimul illud adparet, non de una quadam ac ſingulari *ſolenum* ſpecie, ſed de toto genere, id quod diximus, adfirmare philoſophum: qui id ſpectaſſe videtur, quod revera numquam valvas teſtae ſuae recludat aperiatque animalculum, ſed exſerto per alteram extremitatum aperturam capite cibum quaerat.

c Ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων Μορίων ὁ Ἀριστοτέλης. ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων ἱστορίας ed. Ven. & Baſ. ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων μορίων ἱστορίας ed. Caſ. ſed partim in Animadv. partim in Addendis monuit CASAUBONUS: »Scripſimus »ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων μορίων, (nam vox ἱστορίας, quae »in nupera editione remanſit, furcillis hinc extrudi de»bet:) ut locis aliis quamplurimis, ubi ita ſemper omnes »mssti, & qui Romae ſervantur aut in aliis Italicis biblio»thecis; & is etiam quem Huraldi beneficio penes nos »habemus: etſi non ſunt allata verba ex eo opere, ſed »ex Hiſtoriis.« — Vocabulum Ἱστορίας ignorant, ut codices quos Caſaubonus dixit, ſic & noſtri ambo, & ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ Ζώων Μορίων exhibent, non modo *ms. A.* verum etiam *ms. Ep.* in quo aliâs fere conſtanter omiſſi ſunt librorum tituli. De conſtanti iſto Athenaei more, *quintum librum de Partibus Animalium* pro *quinto Historiae Animalium* nominandi, iam ſupra diximus ad II. 63. b. Ibi a Veneto editore deletum nomen Μορίων vidimus; h. l. pro Μορίων vocem Ἱστορίας ſubſtituit idem, quod & alibi paſſim ab eodem factum. Nonnumquam, ubi Venetus editor ſcripturam codicum non mutatam repraeſentaverat, veluti VII. 286. c. Baſileenſis editor Ἱστορίας pro Μορίων ſubſtituit: quod quamvis, ſi rei veritatem ſpectemus, recte factum profeſſus ſit CASAUBONUS ad VII. 286. c. tamen »peccata veterum ſcriptorum iſto modo emendare, »& ipſorum ſcripta pro noſtra libidine corrigere,« id vero *temerarium, audax & vaecors eſſe facinus* pronunciavit. *Confuſionis* autem *illius ab Athenaeo admiſſae* hanc fuiſſe

caussam statuit idem Casaub. : » Quia codex Aristotelis ad » manum Athenaeo non fuisset, referenti in literas hos » Deipnosophistarum sermones. Excerpta sua (inquit) so- » lum habuit: atque ea, ut videtur, confusa & perturba- » ta, titulis perversis. Hinc illius manavit error. « — Nos utique, quaecumque fuerit illius confusionis origo, librorum scripturam, tam pertinaciter constantem, ubique tenendam putavimus. Locus, quem hic respexit Athenaeus, exstat hodie in Hist. Anim. lib. V. c. 12. Tangitur vero rursus ex parte idem argumentum lib. IV. de Partib. Anim. c. 5. T. I. p. 1179. ed. Laemarii in 8vo.

In verbis ex *Aristotele* citatis vulgatum ἀεί τε ἰσχύουσι tenet uterque codex cum edd. At primum ἀεὶ δὲ malles, ut δὲ respondeat praecedenti particulae μὲν, aut ἀλλ' ἀεί τε. Apud Aristot. est οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ ἔχουσι. Ex quo porro apud Nostrum pro ἰσχύουσι, pariter ἔχουσι (scil. ᾠὰ) oportuisse colligas; aut certe ἴσχουσι, quemadmodum passim apud eumdem Aristot. variationis caussa modo verbum ἔχειν, modo ἴσχειν usurpatur. Sed in eadem re idem Aristot. de Part. Anim. IV. 5. postquam ἔχουσι (scil. ᾠὰ) dixerat, etiam verbo εὐθηνοῦσιν utitur, quod idem ac ἰσχύουσι valet. Quare hoc posterius verbum apud Nostrum fortasse nil opus fuerat sollicitare; certe mutari a nobis contra librorum fidem non debuisse intelligo; & *repositum* ἰσχύουσι velim. Eamdem fere in sententiam ἴσχουσι τὴν ἐπίδοσιν legitur III. 74. c. ubi pariter, atque hoc loco, *vigoris echinorum marinorum tempore plenilunii* fit mentio. Vide ad eum locum notata.

ἐν τῷ Εὐρίπῳ τῶν Πυῤῥαίων. Sic bene edd. ut apud Arist. Hist. An. V. 12. ἐν τῷ Πυῤῥαίῳ Εὐρίπῳ editur apud eumdem Arist. de Part. Anim. IV. 5. τῶν Πυῤῥέων habent h. l. *ms. A.* & *Ep.* minus recte. Intelligendum Euripum ad Pyrrham, Lesbi insulae oppidum, monuit Palmer. Exercit. pag. 492 sq. ex Strab. lib. XIII. pag. 617.

πλήρεις δὲ ᾠῶν. ᾠῶν cum iota subscripto (sive, rectius ut dicam, ad latus scripto, ut solet) exhibet *ms. A.* Sic & idem paulo ante ᾠὰ, non nude ὠά. *Ibid.* πάντες ὁμοίως. Perperam πάντες ὅμοιοι *ms. Ep.*

AD CAP. XXXVI.

Προσελθὼν δὲ, πάλιν φησὶν ὁ φίλος. Aristot. Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον. Verba ista ad sen-

d tentiam necessaria, cum deessent ed. Ven. itemque *msstis A.* & *B.* ex Aristotelis libris adiecit editor Basil. & recte tenuit Casaub. Deerat vero etiam ἀλλ' particula post γλαφυρὸν, ab eodem editore Bas. adiecta. *Ibid.* ἐκ λεπύρων ἐρεβίνθων λευκῶν. Magis placet ἐρεβίνθου λευκοῦ, quod habet *ms. Ep.* in sing. Sed pluralem tenent libri Aristotelis; at in his perperam ἢ ἐρεβίνθων. *Ibid.* συμπαγεῖν. συμπλαγεῖν apud Arist. *Mox*, vocabulum πόρον rursus ex Ari-
e stot. adscivit editor Basil. *Ibid.* ἀλλὰ φύονται αὗται. αὐταὶ *ms. Ep.* *Mox*, pro ὀστρακόδερμα, idem codex ὄστρακα habet.

ἀφίησι δ' ἰχῶρα. Sic codex uterque cum edd. rectius haud dubie quam quod apud Arist. vulgatum est. *Ibid.*
f εἰς δὲ τοῦτο συνιοῦσαι. Abest particula apud Aristot. ubi pro his ista habes, ἅλις ἐν τῷ αὐτῷ οὖσαι. Non satis planus locus: quem tractavit Gesnerus pag. 771. Pro εἰς δὲ τοῦτο συνιοῦσαι apud Nostrum legebat εἰς τὸ αὐτὸ συνιοῦσαι Sylburg. ad Aristot. l. c. *Ib.* Σίγειον. Perperam Σίγιον *ms. A.* *Mox* Λέκτον penacute edidit Cas. in quo nescio an consentiat *ms. A.* Acute Λεκτὸν edd. Ven. & Bas. & *ms. Ep.* Est promontorium Mysiae, ex adverso Lesbi. In accentu variant scriptores, editores certe. Vide Cellar. in Asia Antiq. pag. 56. Penacutae scripturae favere videtur analogia, quae in nominibus propriis retractum plerumque accentum, & diversum atque in adpellativis desiderat. *Ibid.* ἐν τῷ Εὐρίπῳ. *Euripus*, κατ' ἐξοχὴν dictus, aliàs *Chalcidicus* intelligitur: hîc vero nescio an sit idem intelligendus, qui paulo ante, *Pyrrhaeus.*

Post Εὐρίπῳ in ed. Ven. & Bas. statim sequebantur verba καὶ ἄνθος αἱ μὲν πλεῖσται &c. omissis mediis: ubi καὶ τὸ ἄνθος scribendum, & inserenda ista, καὶ περὶ Καρίαν· καὶ ἐν τῷ κόλπῳ μὲν μεγάλαι καὶ τραχεῖαι, e suo cod. Epit. docuit Hoeschelius, quae eadem habet noster *ms. Ep.* Nonnihil diversa, qualia nos edidimus, tacite inseruit Casaubonus e codicibus Italicis, quae eodem modo exhibet
a noster *ms. A.* *Ibid.* τὸ ἄνθος, est *color.* Vide Hesych. in Ἄνθη, & ibi Interpp. *Ibid.* ἐρυθρὸν μικρῷ. Sic codex noster uterque: ac sane commodius hoc videtur, quam μικρὸν, quod ex vulgatis Aristotelis libris in Athenaei editiones adscitum. *Ibid.* καὶ μναιαῖαι. Sic edd. cum *ms. Ep.* Nec aliunde, quam ex eadem Epitome habet Eustathius, quod, cum aliàs μναῖος & μναιαῖος diceretur de pon-

dere μνᾶν i. e. *libram aequante*, Aristotelem ait, gravioris paragoge usum, μναιαῖος dixisse. (Comment. in Od. γ'. pag. 715, 20. & φ'. 754, 13.) At μνάϊαι, sive μναῖαι, ut apud ipsum Aristotelem editur, sic apud Athenaeum exhibent optimae nostrae *membr. A.* Quod adeo adoptari debuisse videtur.

Ibid. ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς καὶ περὶ τὰς ἀκτάς. ἀκτὴ non *quodvis litus* dicitur, sed sigillatim *litus saxosum*; & omnino, *locus saxosus in mari.* Vide Ammonium de Differ. Vocab. p. 9. & Schol. ad Iliad. β'. 395. *Ibid.* τοῖς προσβόῤῥοις. Sic bene *ms. A.* Nec male τοῖς προσβόροις ed. Ven. & Bas. cum *ms. Ep.* τοῖς βορείοις ex vulgatis Aristotelis libris adscivit Casaub. praeter necessitatem: id cum ita in ed. Cas. 1. & 2. esset vulgatum, dein in ed. Cas. 3. rursus cum τοῖς προσβόροις permutatum est. Ne quid tamen dissimulem, non τοῖς, sed ταῖς πρὸς βορ-ροῖς (sic) scriptum in *ms. A.* Apud Aristotelem προσβο-ρείοις ex msstis recepit Camus.

AD CAP. XXXVII.

Ἀπολλόδωρος --- προθεὶς τὸ, λιχνότερα τᾶν πορφυρᾶν. Perperam προσθεὶς edd. de quo corrigendo monuit Casaub. in Animadv. Recte vero προθεὶς dedit *ms. A.* Verba λιχν. τᾶν πορφ. adparet *Sophronis* esse, ideoque Dorica dialecto expressa, ad quae deinde commentatus est Apollodorus. Malles λιχνότερος (in sing.) τᾶν πορφυρᾶν, quemadmodum in Epitome est: sed non possumus eam h. l. testem invocare, quoniam alia simul mutavit Abbreviator, qui inde ab initio huius capitis nil aliud nisi haec habet: Ἡ δὲ παροιμία ἡ λέγουσα λιχνότερος πορφύρας, ὡς μέν τινες &c. At potuit, pro connexione orationis apud Sophronem, ita, ut vulgo scribitur, expressa esse dictio: nisi tamen fortasse λιχνοτέρα in sing. foem. oportuit, non λιχνότερα in neutro plurali; quamquam & haud raro aliâs in nostris membr. eamdem vocalem α pro syllaba ος perperam positam vidimus. Sed illud certe non bene factum a Casaubono, quod τὰ, λιχνοτ. edidit, quamquam (ni fallor) eodem modo in nostris membranis scriptum; atque ita etiam in Excerptis Aegianis ex Romano codice adnotatum video: repetiitque eamdem scripturam idem Casaub. in Animadv. Si tenere τὰ vel-

a les, saltem iungendum erat cum λιχνότερα, ut factum in ed. 2. & 3. Cas. & in Heynii Fragm. Apollodori p. 1139. At rectum haud dubie, & a nobis revocandum fuit ex ed. Ven. & Bas. τὸ λιχνόν. nempe τὸ ἔπος. Simillimam dictionem, ubi de eiusdem Apollodori Commentario in Sophronem agitur, infra habes, VII. 281. e. vel f. Mox, post πορφυρᾶν deerat in edd. verbum φησὶν, quod recte adiectum in *ms. A.* idemque verbum in Casauboni Excerptis Aegianis etiam e cod. Rom. adnotatum video, ut mirer non adoptatum ab illo editore. Intercidisse illud verbum monuerat
b Heyne l. c. *Ibid.* ἐπὶ τοῦ ζώου. *Aviditate sua purpurae tolluntur*, ait Plin. IX. 37, 61. Conf. Erasmi Adagia in *Edaciores purpuris.*

Ἁλίσκονται δὲ, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης. Aristot. Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* ἐξείροντα τὴν καλουμ. γλῶτταν. *Porrectis linguis*, Plin. Rectius vero hic ἐξείροντα, quam ἐξαίροντα apud Aristot. Quae verba alibi apud Nostrum quoque, in eadem dictione, perperam confusa vidimus, I. 21. b. ubi in Animadv. pag. 167. oblitus eram ad hunc locum provocare.

c διατρυπᾷ - - καὶ τὸ ἑαυτῆς ὄστρακον. Mirum videri possit, quod ait, *purpuram suam etiam ipsius testam linguá perforare.* Sic tamen & apud ipsum Aristot. legitur, καὶ τὸ αὑτῆς ὄστρακον, ubi idem plane valet αὑτῆς ac ἑαυτῆς. At quatuor verba καὶ τὸ ἑαυτ. ὀστρ. apud Athenaeum cautus praetermisit Epitomator.

AD CAP. XXXVIII.

Αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βυθοῦ. Apud Aristot. Hist. Anim. V. 15. legitur, Αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βύσσου ἐν τοῖς ἀμμώδεσι καὶ βορβορώδεσι. Quae discrepantia multum torsit interpretes. » Utram lectionem » (ait CASAUBONUS) probabimus, & veram dicemus? » Aristotelicorum librorum scriptura ait, *pinnam e bysso » oriri in locis sabulosis & coenosis*: nostra, *ex ipso talium » locorum fundo.* Utraque scriptura suas rationes, suos» que auctores habet. Adnasci pinnis quandam, ut cum » Tertulliano [de Pallio p. 15. ed. Salmas.] dicam, *muco» sam lanositatem* evincit αὐτοψία. Recentiores naturae con» sultissimi viri, qui pinnam descripserunt visam sibi tra» ctatamque saepius, plerique omnes in hoc consentiunt.

»In veterum tamen philoſophorum Graecorum & Latino-
»rum ſcriptis, ſi iſtum Ariſtotelis locum excipias, altum
»de hac re ſilentium. Unus quod ſciam beatiſſ. pater Ba-
»ſilius eius meminit; qui quidem *auream lanam* vocat
»iſtud ſive lini ſive lanae rudimentum. Ita enim ſcribit
»Concione in Hexaëmeron ſeptima, πόθεν τὸ χρυσοῦν
»ἔριον αἱ πίνναι τρέφουσιν, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθοβαφῶν ἐμι-
»μήσατο; & in Oratione ad Divites, ὅταν σπουδάζηται
»παρ' αὐτοῖς τὰ ἐκ θαλάττης ἄνθη, ἡ κόχλος, ἥ τε πίννα,
»ὑπὲρ τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἔριον. Quam appellat Baſilius
»*lanam auream*, Ariſtoteles (ſi modo ille ita ſcripſit) ra-
»tione coloris, *byſſum* nominat: nam byſſi color ut auri,
»ſub flavi genere continetur.« — Tum fuſe narrat idem
Caſaubonus, monſtratas ſibi eſſe in rariorum viſu rerum
collectione regia fimbrias quaſdam veteris marſupii, co-
loris pulli, ſubtiliorem ſtuppam cannabinam referentes,
quarum materia eſſe vera pinnae byſſus confirmabatur.
Dein ſic pergit: »Non igitur adeo abſurda eſt Ariſtoteli-
»corum exemplarium lectio, ac cenſuerunt nonnulli.
»Rurſus, pro altera ἐκ τοῦ βυθοῦ pugnant neque paucae
»neque invalidae rationes. Primum ſic habent omnes
»antiqui mssti, itemque Hoeſcheliana Epitome: ſicque
»rei natura poſtulat; nam vere ἐκ βυθοῦ naſcuntur
»pinnae, non illae ſolum, quas ἐμβυθίους paulo poſt
»auctor vocat, [vide p. 93. f. & 94. a.] ſed omnes om-
»nino. Oppianus: ['Αλιευτ. II. 186.]

»Ὄστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας, ἐν δέ οἱ ἰχθὺς
»πίννη ναιετάει κεκλημένος &c.

»Deinde quale eſt hoc loquendi genus? ut dicatur pinna
»ex eo filo naſci per quod adhaeret ſolo in quo gene-
»ratur. Mitto dicere, τὸν βυσσὸν, pro τὴν βυσσὸν,
»[βύσσον utrobique voluerat] Graecum non videri. Po-
»ſtremo illud, quo innititur pinna, nuſquam ſcriptor ul-
»lus *byſſum* appellavit, ſed *radicem*, aut *quaſi radicem*. Sic
»in V. Hiſtoriarum legimus, pinnas ἐῤῥιζῶσθαι.« [Hiſt.
An. V. 15. τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους, αἱ μὲν
πίνναι ἐῤῥίζωνται· (eâdem ratione ἀκίνητον καὶ προσφυῆ
τὴν πίνναν vocat Hiſt. An. IV. 4.) οἱ δὲ σωλῆνες καὶ αἱ
κόγχαι, ἀῤῥίζωτοι διαμένουσι.] »Athenaeus quoque non
»multo poſt, [p. 93. f.] ὅσαι ἂν, inquit, πίνναι πέτραις
»ἢ σπιλάσι προσφυῶσι, ῥιζοβολοῦσι. Iterum idem [ibid.]

» naturam radicis huius explicans, *διήκει*, inquit, *ἐκ τοῦ* » *στόματος ἡ σὰρξ, μέχρι μέσου τοῦ κόγχου οἱονεὶ ῥίζα.* » Plinius, quod dixerat Philosophus *ὀρθὰς φύεσθαι τὰς πίν-* » *νας*, eleganter vertit *nasci eas surrectas semper*, [IX. 42, » 66.] nulla facta molestae illius appendicis mentione: » an incuria, an certo consilio? « — Ante Casaubonum adcurate hunc locum tractaverat *Conr.* GESNERUS, tam eximio vir iudicio, quam exquisitâ doctrinâ, de Aquat. p. 734. docueratque, praeter rationem illud *ἐκ τοῦ βύσ-σου* apud Aristotelem de *lana* illa sive *barba*, qua instructa pinna est, acceptum a nonnullis fuisse: ut mirer, Casaubono adhuc dubium nonnullum potuisse superesse. Sane ὁ *βύσσος*, penacute, inauditum Graecis nomen. ἡ *βύσσος*, planta est, quae aliis *lini* genus quoddam tenuissimum, aliis *gossypium* esse, visa est: de qua vide Polluc. VII. 75. Philostrat. de Vita Apollon. II. 9. & Pausan. V. 5. Nemo vero veterum umquam *pinnarum* illam *lanam aut comam* graece *βύσσον* aut latine *byssum* vocavit: usus ille huius vocabuli, qui multas saepe confusiones peperit, nonnisi recentiorum quorumdam inventum est, leviter corruptâ & perperam acceptâ istâ apud Aristotelem scripturâ deceptorum. Vera est apud Athenaeum scriptura, quam & nostri codices tenent, *ἐκ τοῦ βυθοῦ*, *e fundo*: vera autem pariter in eamdem sententiam scriptura apud Aristotelem vulgata, dummodo accentum mutes, & *βυσσοῦ* scribas, quod perspecte CAMUS adoptavit in sua Historiae Animal. Aristot. ed. p. 272. recteque interpretatus est, *Les pinnes naissent droites du fond de la mer.* Conf. Salmas. ad Tertullian. de Pall. p. 218 sq. & (quem laudavit Camus in Varietate Lect. apud Aristot. p. 691.) Bochartum in Hieroz. lib. II. c. 45. quibus adde Interpp. Hesychii voc. Βυσσός. His quidem omnibus longe doctior VILLEBRUNIUS, nuper, miseratus aliorum omnium vel inscitiam vel tarditatem ingenii, docuit nos, veram esse apud Aristotelem scripturam *βύσσου*, eamdemque apud Athenaeum pariter reponendam, ut sententia sit, *pinnam adhaerere per suum byssum: » mais les pinnes s'attachent droites par leur byssus.* « Nempe non viderat magister optimus, aliud esse *προσφύεσθαί τινι*, (quod tamen ipsum *adnasci* proprie significat, non nude *adhaerere* vel *adnexum esse*,) aliud *φύεσθαι ἐκ τινός*. Nec illud, ut alia taceam, animadverterat vir doctissimus, toto illo capite apud Aristote-

lem agi περὶ γενέσεως, (i. e. de *ortu*) ut initio capitis c diserte ipse auctor profitetur: itaque non alia notione ibi accipi verbum φύεσθαι posse, ac verba γίνεσθαι & τὴν σύστασιν λαμβάνειν, quae eo ipso loco, de quo quaeritur, vel praecedunt proxime, vel sequuntur. Denique non legerat, quae eodem capite, paulo post initium, his verbis ait idem Aristoteles: οὐδὲ γίνονται ἐκ τούτων (τῶν κηρίων) αἱ πορφύραι, ἀλλὰ φύονται καὶ αὗται (sic cum msstis legendum, quos Camus laudavit, non αὐτὰ) καὶ τὰ ἄλλα ἐκ τῆς σήψεως καὶ ἰλύος ὀστρακόδερμα.

ἡ πίννη, φησὶ, καὶ ὁ πιννοτήρης, &c. Celebratissima d apud veteres fabula de cancello, qui pinnae sibique communem cibum venari perhibetur. Quam fabulam breviter Aristoteles attigit eodem loco, ubi de Pinna agit: uberius vero post Chrysippum exposuit Cicero de Nat. Deor. II. 48. Plin. IX. 42, 66. Oppianus 'Αλιευτ. II. 186 sqq. aliique. Cancellus is modo πιννοτήρης vocatur, ut hic apud Nostrum, *a custodienda & tuenda pinna;* modo πιννοφύλαξ, eâdem sententiâ; modo πιννοθήρας, ut vulgo apud Aristot. paulo post verba supra adlata, & apud Plutarch. de Solert. Animal. pag. 980. b. ed. Francf. Eumdem κογχοθήραν ab Epicharmo dictum supra vidimus p. 85. d.

οὐ δυνάμενα συμμένειν. Simplex verbum μένειν hic malebat Coray ad Xenocr. p. 166. At praepositio σὺν in compositione huius verbi nunc non ad *communionem* refertur; sed idem valet συμμένειν ac simplex μένειν, *consistere, manere, subsistere*, ut passim apud Polybium: & hoc loco intelligitur, *in vita manere, durare, vivere. Ibid.* φασὶ δέ τινες καὶ συγγεννᾶσθαι &c. Hoc amplius est, quam e συμπεφυκέναι, quod ex Pamphilo supra retulerat. Confer vero p. 91. f.

Πάλιν δὲ ὁ 'Αριστοτέλης φησί. Eodem loco ubi superiora, Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* Πάντα δὲ τὰ ὀστρ. Particulam δὲ, cum abesset editis, dedere *mssti A.* & *Ep. Ibid.* γίνεται καὶ ἐν τῇ ἰλύϊ. καὶ cum editis agnoscit *ms. A.* sed ignorat *ms. Ep.* γίνεται αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ vulgo apud Aristot. & γίνεται καὶ αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ mssti nonnulli apud eumdem, teste Camus in Var. Lect. ad p. 272, 17.

Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον. Leguntur haec, nonnullis interie- f ctis, initio cap. 16. lib. V. Hist. Anim. Paulo commodius vero ab istis ipsis verbis initium novi Capitis apud Athe-

f naeum facturus fuissem: nam continuo tenore haec apud Aristot. leguntur cum illis quae sequuntur capite nostro XXXIX. usque ad verbum *μεταχωροῦσι*. *Ibid.* *αἵ τε κνίδαι.* *κνίδοι ms. A.* male. *Ibid.* *ἐν ταῖς σήραγξι.* *τοῖς* idem *ms. A.*

AD CAP. XXXIX.

αἱ δὲ ἐν τοῖς λείοις. Rectius hoc haud dubie, quam quod apud Aristot. vulgo editum erat, *αἱ δ' ἐπὶ τοῖς μείζοσι.* Sed apud hunc quoque doctissimus postremus Editor *λείοις* restituit ex Mediceo msto. Apud Nostrum, in *λείοις* consentit *ms. Ep.* In *ms. A.* vero *λείοισι* scribitur.

Τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὔπολις &c. Haec, & quae sequuntur usque *ἐστεφανῶσθαι*, negligentissime ab Epitomatore in hunc modum contracta sunt: Τὰς δὲ κνίδας Εὔπολις ἀκαλήφας ὀνομάζει, καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ μὲν εἰπὼν, κραναὰς ἀκαλήφας· ὁ δὲ ἀκαλήφ' ἐστεφανῶσθαι. Quod ait Athenaeus »τὰς κνίδας, id est, *urticas*, ab *Eupolide* aliisque Comicis ἀκαλήφας vocari« id omnino in Atticorum idiomate fieri solitum docet Moeris p. 66. aliique Grammatici ibi ab Interpretibus citati, ut iam supra ad II. 62. d. notavimus, ubi de *urtica herba* agebatur. Corrigat ibi velim lector in contextu mendam, quam nunc demum animadverti: in Aristophanis verbis errore operarum *κρααναὰς*, pro *κραναὰς*, expressum est.

a Ἀριστοφάνης, ἐν Φοινίσσαις, οὕτως· Ἔχε, τὸ πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι· εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Sic cum edidisset CASAUBONUS, monuit dein in Animadv. »Mendum profitentur prima verba. Mutata »distinctione facile emendaveris: ἐν Φοινίσσαις· Οὕτως »ἔχε· τὸ πρῶτον &c. Sed in collectaneis Suidae aliam in»venimus emendationem, Εἰκὸς δή που πρῶτον &c. »Sed fallitur Athenaeus, qui κραναὰς ἀκαλήφας interpre»tatur hic de *urticis marinis*: nam de *planta* recte Dale»campius accipit, vel ipso Athenaeo teste, qui lib. II. de »ea herba disputans hoc usus testimonio; ut taceam Co»mici scholiasten non aliter interpretantem ad Vespas.« — Vox *οὕτως* non modo in ed. Ven. verum etiam in *ms. A.* interposito puncto seiuncta erat ab *ἔχει*: quare, quamvis speciosa fuerit emendatio a Casaubono proposita, tamen, quia aliam dubitationem Suidas movebat, nihil mu-

tare aufus fum. Neque vero magis τὸν πρῶτον recipiendum duxi, quod quidem cum editione Ven. & Baf. habent etiam noftrae membr. *A.* & in *ms. B.* quoque repererat BRUNCKIUS, qui adnotavit: »Sic ἴφυα foret accuf. »fing. ab ἴφυς.« — Apud Suidam, non modo pro verbis οὕτως ἔχει τὸ fcribitur Εἰκὸς δήπου, fed & ἁπάντων pro πάντων, & καὶ pro εἶθ' ἑξῆς: quae omnia recte habere iudicavit idem BRUNCK, (in Fragm. Ariftoph. p. 168.) indeque fic emendandum Athenaeum cenfuit, ut eiectis vocibus εἶθ' ἑξῆς, tamquam gloffematicis, in hunc modum conftitueretur hic locus: ἔτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει·

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Ut fint verfus ex anapaefticis dimetris, & quidem e fyftematis claufula. Qui fane verficuli percommode fluunt: fed eos idcirco in Athenaeum inferre, id vero nimis fore violentum mihi vifum erat. Praeterea, dictionem οὕτως ἔχει nufquam ea ratione apud Athenaeum ufurpatam memini. Primus verficulus ex Athenaei fcriptura, fi modo ἁπάντων pro πάντων a Suida acciperes, non minus commode in hunc modum decurreret:

Οὕτως ἔχει· τὸ (vel τὸν) πρῶτον ἁπάντων.

Dein tertius verficulus, fi pro catalectico liceret hypercatalectum ftatuere, fervatâ itidem librorum noftrorum fcripturâ, fic fonaret:

εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Ibid. καὶ ἐν Σφηξί. Ariftoph. Vefp. 879. (vf. 884. ed. Br.)

Ibid. Φερεκράτης δ' ἐν Αὐτομόλοις·

— κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

»Reftitue in integrum poëtae hanc fententiam ex melio»ribus Athenaei libris, quibus Suidas ufus: Νὴ τὴν Δήμη»τρ', ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν. Βουλοίμην κἂν »ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι. *Ecce molefta »res eft, male canentem audire: malim vel urticis tamdiu effe »coronatus.* Extat etiam in Ariftoph. fcholiis ad Equites; »[vf. 420.] unde potius fortaffe haufit Suidas: atque il»lius fabulae mentionem facit etiam Pollux lib. VI. c. 10. »& Clemens Strom. lib. VII.« CASAUB. — Vide Notulam fub Contextu noftro p. 240. ad II. 62. d. & Animadv. ad eumdem loc. p. 420.

a κατὰ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομάζεται. » *Urticam ma-* »*rinam* a piscatoribus dictam ἀκαλήφην refert Deipnoso- »phista [aut apud eum Diphilus Siphnius,] κατὰ παρα- »φθοράν: id est, *leviter corruptis vocibus* unde origo illi. »Quod verum est. Nam ἀκαλήφη dicitur, ut statim ad- »ditur, quasi ἀπαλὴ τῇ ἁφῇ, posito κ loco τοῦ π, & mu- »tato spiritu: in eo est ἡ παραφθορά. Grammaticorum »propria vox ista. Eustathius, [ad Iliad. ψ'. p. 1442, 30.] »ἐξ Ἰβύκου παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ βυκανίζειν. »Caeterum in hac voce nullius literae necessaria muta- »tio: non tantum enim ἀπαλὸς, sed & ἀκαλὸς dicunt »Graeci pro *molli* & *tenero*: unde fluvius ἀκαλαῤῥείτης, »*placide fluens*; & Ἀσκάλαφος, quasi ἀκάλαφος, proprium »hominis nomen *cui tenera & mollis cutis.* « CASAUBO- NUS. — Vide Eustath. Od. δ'. p. 153, 18 sqq. & Iliad. σ'. 1009, 34. Adde Etymol. M. in Ἀκαλήφη & Ἀκαλός. PAL- MERIUS vero (Exercit. p. 493.) praefert etymon, quod vulgo tradi ait, scil. a privativa α, & καλὴ ἁφὴ, ὅτι οὐ καλὴν ἁφὴν ἔχει, *quod bellum tactum non habeat.* κατὰ πα- ραφορὰν legendum censuerat Dalech.

b Τὸ δ' ἐν Λυσιστράτῃ &c. »Ioci, quem inesse ait huic »versui, Ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαλη- »φῶν, explicationem petat lector ex Eustathio ac Suida: »nam neque Athenaeus neque interpretes rem satis ape- »riunt. « CASAUB. — Pauca sunt, nec admodum illu- strantia id de quo agitur, quae habet Eustath. ad Od. δ'. pag. 153, 16 sq. Suidas sua in Τήθη ex Comici Scholiasta ad Lys. 549. descripsit, quae frigida & coacta viden- tur. »Ioci gratiam (ait DALECAMPIUS) hanc esse puto, »quod vox μητρίδιον, ἀπὸ τῆς μητέρος formata ὑποκορι- »στικῶς, significet *materculam*; ducta vero ἀπὸ τῆς μή- »τρας, *vulvam*, quam poëta lepide vocat *urticam*, tan- »quam salaces iuvenes urentem & pungentem. « — Apud ipsum Comicum ἀνδρειοτάτων scribitur, quod in ἀν- δρειοτάτη (in quod consentit cum Athenaeo Suidas) aut in ἀνδρειότατοι mutandum KUSTERUS (ad Suid. l. c.) cen- suerat; BRUNCKIUS autem (in Notis ad Lysistr. 549.) verum ἀνδρειοτάτων iudicavit, subaudiens nomen θυγα- τέρες: quare sic ille interpretatus est, *sed ô fortissimarum aviarum & tactu urentium materculaurum progenies.* In nostro *ms. Ep.* dubitare possis, utrum ἀνδρειοτάτη, an ἀνδρειοτά- των, debuerit librarius, qui pro frequenti suo more ter-

minationem vocis nulla ratione expressit: sed apud Eustathium, qui sua ex alio codice eiusdem Epitomes depromsit, perspicue ἀνδρειοτάτη scribitur, sicut apud Nostrum in edd. & in *ms. A.*

μέμικται γὰρ κωμῳδικῶς πρὸς τὴν τήθην καὶ μητέρα. CASAUBONUS cum non inspectâ ed. Venetâ μέμνηται edidisset, haec dein adnotavit: » In Epitome scriptum » invenio, μέμικται κωμῳδία β πρὸς τὴν τροφὸν καὶ μητέ» ρα, pro eo quod nostri libri habent, μέμνηται γὰρ κω» μῳδικῶς, πρὸς τὴν τηθὴν καὶ μητέρα. Proba vero lectio » Epitomae, quam & membranae confirmant, in quibus » diserte exaratum μέμικται. Appellat κωμῳδίαν, *iocum* » *comicum*; sicut τραγῳδίαν dicimus pro *lamentabili comploratione*. β, valet διττῆ. « — Mire vero; propemodum dixerim, ridicule! Primum enim, *nostri* illi *libri*, quos dixit, nulli alii sunt, nisi exempla editionis Basileensis; in qua ex μέμιται, quod mendose in ed. Ven. expressum erat, suo arbitratu μέμνηται fecerat editor. Deinde vero, quo pacto illud codicis Hoescheliani monstrum κωμῳδία β probare vir doctissimus potuit? Noster quidem *ms. Ep.* in κωμῳδικῶς recte consentit. Qui inde portentum istud exsculpsit, is miro sane invento ductum scripturae, qui terminationem ως indicat, pro litera β, literam κ vero pro α acceperat. In μέμικται autem cum Hoeschelia- no libro & Casauboni membranis Italicis consentiunt & nostrae vetustissimae membr. *A.* & optimae membranae Epitomen exhibentes: qui si libri mendosum μέμιται tenuissent, quod operarum errore in editionem Ven. irrepsit, non dubitassem ex μεμίμηται corruptum pronunciare, quod unice conveniens huic loco verbum, & unice veram scripturam Athenaeo restituendam CORAY noster iudicavit. Et equidem nunc quoque, cum non satis percipiam, quid h. l. valeat μέμικται, parum absum quin unice illud ipsum μεμίμηται probem. μιμεῖσθαί τι πρός τι est *exprimere, effingere aliquid ad exemplum* vel *ad formam alterius.* Sic cum alibi reperies, tum apud Lucian. in Prometh. c. 3. Caeterum qua fide Villebrunius contendat, Parisienses codices msstos non μέμικται habere, sed cum editis h. l. consentire, ipse viderit. Brunckius certe in eodem codice, quo fere unice usus est Villebrunius, perspicue μέμικται scriptum repererat. Vocem τηθὴν vero, acute scriptam, non ferendam iudicavi; quam

formam nominis (in quo caeteroquin multa obtinuit confusio) nemo Grammaticorum agnoscit. Vide Ammon. p. 135. aliosque laudatos Ruhnkenio ad Timaei Lexicon Platon. p. 256. edit. secundae.

AD CAP. XL.

c *Χημῶν δὲ τῶν παχετῶν αἱ μικραί.* DALECAMPIUS, vertens, *Ex chamis crassis minores*, adnotaverat in ora: »Rondelet legit *παχειῶν* pro *παγετῶν*. Quidam vertendum censent, *Ex chamis, quae inter scopulos degunt, minores.*« — Inde CASAUBONUS: »Omnes scribunt veteres, etiam Eclogarius, *Χημῶν τῶν παχειῶν*. In editis *τῶν παχετῶν*: quod ne nos quidem scimus quid sit. »Videtur tamen altera lectio contradictionem continere: »nam quomodo dicentur *chemae παχεῖαι*, id est, *crassae*, »quae & parvae sint & carne defectae? Deinde, quae »subiungitur pars altera huius distributionis, aperte damnat hanc lectionem: ait enim, *αἱ δὲ παχεῖαι.* Atqui absurdum est, duas alicuius generis species eodem nomine »*εἰδοποιῷ*, ut loquuntur, *ἀντιδιαιρεῖσθαι*. Legendum censeo *τραχειῶν*: alioquin expedire me hinc non queo.« — Ubi quod *omnes* ait *veteres παχειῶν scribere*, id quale sit nescio. In nostro quidem *ms. Ep.* eam scripturam reperio, quam eamdem in Hoescheliano Casaubonus repererat: at in vetustis nostris membr. *A.* *παχετῶν* scribi, quemadmodum est in editis, quamquam ipsas membranas non vidi, tamen exploratum habeo; neque ex *ms. B.* diversam scripturam vel a Brunckio vel a Villebrunio video adnotatam. Igitur rursus *coniecturam* aliquam orae libri cuiusdam adlitam pro *scriptura veteris codicis* acceperat Casaub. Ac nulla utique magis in promtu coniectura erat, quam illa ipsa, quae pro *παχετῶν* legendum *παχειῶν* statueret; quam eamdem communi consensu a Natali Comite in huius loci versione, a Rondeleto, (apud Gesn. p. 270, 56.) & ab ipso Gesnero p. 654, 4. adoptatam video: ac fortasse ipse etiam Epitomator sua ex coniectura ita scripserat. Quae ratio licet non admodum commoda sit, tamen admittere videtur eam explicationem, qua molliatur absurditas, quae ei a Casaubono obiecta est. Denique videndum, ne ipsa vetus scriptura *παχετῶν* (sive mutato accentu *παχέτων* oportuit) eadem notione

atque παχειῶν fuerit accipienda: quod tamen urgere equidem minime ausim, cum nonnisi apud unum Homerum, quod sciam, legatur πάχετον illud, (Od. ſ. 187.) quod παχύτερον interpretantur veteres Grammatici. Nulla utique difficultas superesset, si cum eodem Casaubono τραχειῶν legeremus: sed ista commoditas non satis caussae erat, cur in contextum hoc reciperetur. Quoniam omnia h. l. in planum a se deducta gloriatur Gallicus Interpres; id quale sit, operae pretium est videre. Postquam Graeca verba sic reddidit, *Parmi les cames qui se trouvent dans les rochers*, in Nota subiecta ait, »*Je lis* χημῶν δὲ τῶν παγετῶν, *& tout est clair.* PURSAN »*avoit senti cette leçon. Pour peu qu'il y ait de sables dans les* »*fentes que baigne la mer, il s'y trouve des cames: or* πάγος *signifie une roche.*« — Quo vero pacto, quâve analogiâ grammaticâ factum sit, ut, quoniam ὁ πάγος *collem*, sive *rupem*, denotat, idcirco παγεταὶ χῆμαι dici potuerint *chamae quae in rupibus degunt*, declarare oblitus est Vir doctus. Qui si meminisset, non modo vocabulum πάγος ista notione usurpari, (quo de usu illius vocabuli prae caeteris videndus Holsten. ad Steph. Byz. p. 44 sq.) sed reperiri etiam, apud Hesychium quidem, pari fere significatione ipsum nomen παγετὸς, quod ibi per κρημνὸς & σκοπελὸς exponitur; poterat cum aliqua veri specie statuere, χήμας τῶν παγετῶν esse *chamas in scopulis degentes*. PURSANUS, quem laudavit, in ora exempli editionis Basileensis (de quo in Praef. dictum est) ad vocem παχετῶν, quam contextus habet, haec adnotaverat: »παχειῶν. Quidam παγετῶν: *chamae quae in* »*scopulis degunt.*« — Quae plane ex Dalecampii Adnotatione, quam supra retulimus, ducta sunt; quemadmodum iam alibi monuimus, fere cunctas viri illius emendationes nonnisi ex eiusdem Dalecampii vel Versione latina vel Adnotationibus esse depromtas.

πελώριαι. Eaedem πελωρίδες, III. 92. f. sive a *prodigiosa magnitudine*, (*ibid.*) sive a *Peloro* promontorio, unde aliis πελωριάδες, III. 92. c. Vide Gesner. p. 274 extr. & sq. & Rondelet apud eumdem. p. 271. *Mox*, pro ποτάμιαι exspectabam ποτάμιοι: sed in vulgatum non modo mssti nostri consentiunt, verum etiam Xenocrates sect. 30. (31.) d

Οἱ δὲ μύες. - - - αἱ δὲ μύες. Merito miratur CAMUS ad Arist. Hist. An. p. 524. quâ notâ in mitulis discreve-

d rint foeminas a maribus, cum sint hermaphroditici sexus. Sic vero & solenes alii mares, alii foeminae paulo post vocantur; non ob sexus discrimen, sed ob aliquam formae in eodem genere diversitatem, ut bene monuit Rondelet, apud Gesn. p. 1034. Pari modo in Plantis eiusdem generis, alias mares, alias foeminas nominasse videmus veteres, non ex sexuali (quod hodie dicimus) systemate, sed solummodo formae aliquam differentiam spectantes. *Ibid.* καὶ τῶν μυῶν οὖσαι μικρότεραι. καὶ τῶν μυῶν αἱ μικρότεραι *ms. Ep.* male.

οἱ δὲ σωλῆνες - - καὶ αὐλοὶ, καὶ δόνακες, καὶ ὄνυχες. Graeca nomina retinet Plinius, XXXII. 11, 54. *Solen*, *sive aulos*, *sive donax*, *sive onyx*, *sive dactylus*. *Ibid.* πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι. καὶ ignorat *ms. Ep.* commode. *Ibid.* καὶ οὐ μονοχρώματοι· εἰσὶ δὲ τοῖς λιθιῶσι &c. corrupte καὶ οὐρανοχρώματοι, & deinde τοῖς λιθῶσι ed. Ven. & Bas. quae ex codice suo Epitomes corrigenda olim monuerat Hoeschelius, & correxit Casaub. consentientibus & Italicis codicibus & ambobus nostris. Villebrunius corruptam veterum editionum & recentissimorum codicum scripturam unice probavit, restituendamque iudicavit; scilicet materiam quaerens obtrectandi CASAUBONO, qui haec adnotaverat: »Praeter auctoritatem »scriptae lectionis, quam secuti sumus, falsum est, *so*»*lenes coeli colorem imitari.* Quin unguium potius colore »sunt; quam etiam ob caussam putant quidam veterum »dictos esse *onychas*: etsi Plinius foeminam tantum ita »appellat. Confirmant sequentia, de foeminis solenibus, »οἱ δὲ θήλεις μονοχρώματοι. Inde Plinius: *foeminae sunt* »*unicolores.*«

e οἱ δὲ θήλεις. οἱ δὲ θήλεες *ms. Ep.* Miretur fortasse aliquis masculini generis articulum cum nomine, quo ipse foemininus sexus indicatur, iunctus: nempe intelligendi οἱ θήλεις σωλῆνες; nam ita loquuntur Graeci, ὁ θῆλυς ἵππος, ὁ θῆλυς ἐλέφας, & similia.

Φαινίας. Sic cum ed. Ven. dedere nostri codices. Φα-
f νίας ed. Cas. cum ed. Bas. nullâ idoneâ ratione. *Ibid.* ἀφορμῆς δὲ λαβόμενος, καὶ ἐμπορευσάμενος. ἀφορμῆς λαβέσθαι, est *prehendere*, *arripere*, *capere occasionem*. Sed ubi de *mercatura* agitur, ἀφορμὴ est *fundus*, *pecunia*, qua mercaturam facimus: at hac ipsa notione, quae huic loco haud dubie conveniebat, *nactus aliquem fundum*, videtur aliâ

constructione ἀφορμὴν λαβὼν fuisse dicendum. Quare haec fortasse vis illi dictioni inest, *prehendens occasionem oblatam cum fundum aliquem nactus esset*: utique enim *fundus* vel *pecunia* est id quod *opportunitatem* suppeditat & *facultatem dat* homini faciendae mercaturae. Dalech. reddiderat, *occasionem nactus*. Inde monuit Casaub. » ἀφορμῆς λαβόμενος valet *nactus pecuniam ad exercendam mercaturam*. «

Τῶν δὲ κτενῶν - - οἱ λευκοί. Hinc corrigendum mendosum λύοι apud Xenocr. sect. 20. (21.) docuit Coray in Notis ad Xenocratis libellum p. 152. *Ibid.* ἀβρομοι. Sic recte codex noster uterque. Vide supra ad p. 88. a. *Ibid.* οἱ μείζονες. οἱ μείζους *ms. Ep.* *Ibid.* ἐνεάριοι. » Scribo ἐαρινοί: nam ἐνεάριοι nulla analogia probat. Ostrea ἐαρινὰ » saepe legas. « Casaub. — Duas voces καὶ ἐνεάριοι praetermisit Epitomator, sed tenet *ms. A.* & in eamdem scripturam cum editis consentit. *Vernus* utique ἐαρινὸς Graecis, aut ἠρινὸς, vulgo dicitur; nec alibi, quod sciam, altera ista vocis forma occurrit: nec tamen eam nullo pacto ferendam pronunciare, nedum sede hac sua prorsus eiicere ausim. ἐαρινὰ quidem ὄστρεα haud multo post nominantur p. 92. a.

Archippi *versus* iam supra, p. 86. c. adlatus erat, ubi vide notata. *Mox*, παρὰ τοὺς τόπους recte ed. Bas. & a Cas. cum msstis. Perperam παρὰ τοὺς πόπους ed. Ven. *Ibid.* Quod ait εὔστομοι, βρομώδεις δὲ, si quis miratur fortasse, quo pacto, quod *olidum* sit, (sive *virosum*, ut Dalecampius vertit, Plinium fere secutus) idem *gustu gratum* dici possit, is cogitet vetustum caseum aut id genus alia, quorum sapor, detestabilis aliis, aliis est exoptatissimus. βρομώδεις, brevi vocali in prima syllaba, rursus nostri codices dedere; & sic paulo post iterum.

AD CAP. XLI.

γλυκεῖς τε καὶ εὔχυλοι. καὶ aberat in ed. Cas. 2. & 3. operarum errore. *Ibid.* οἱ παχύτατοι. οἱ παχύτεροι *ms. Ep.* *Ibid.* ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σικελίας. *Saxum* puto illud dici, quam *Scyllam* fabulae nominabant.

Ἀριστοτέλης δέ φησι. Hist. Anim. IV. 5. *Ibid.* ᾠά. Rursus ᾠά *ms. A.* ut solet. *Ibid.* τό τε τῶν σπατάγγων. » Miram » deprehendimus varietatem in appellationibus *echinorum* » ex Aristotele. Ait, τό τε τῶν σπατάγγων. Vetus lectio

b » partim habet σπατάνων, partim σπαράγγων. Hesychio » auctore scribendum σπαταγγῶν. Ait enim, Σπατάγγαι, » οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι. « Casaub. — Apud Athenaeum quidem, & hic, & mox deinde, in σπατάγγων consentiunt edd. & *ms. A.* σπατάνων vero habet *ms. Ep.* Quinam sint codices, qui σπαράγγων exhibeant, mihi incompertum. Apud Aristotelem σπατάγων vulgo legebatur, donec nuperus doctus Editor duorum mss̃torum auctoritate σπατάγγων edidisset, ut est apud Athenaeum; monuitque, alium codicem cum vetere versione latina σπαταγγῶν dare. *Ibid.* βρυσσῶν dedere *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. itemque *ms. B.* βρίσσων ed. Bas. & Cas. ubi monuit Casaub. » Ita quidem hodie codices Aristo» telis: [nempe inde adsciverat editor Basil.] sed Athe» naei omnia antiqua exemplaria scribunt βρυσσῶν. Audia» mus vero Hesychium: Βρύττος, εἶδος ἐχίνου πελαγίου, » ὥς φησιν Ἀριστοτέλης· οἱ δὲ ἰχθύν· οἱ δὲ τρισυλλάβως » βριγγόνην. Idem auctor alibi: Ἀμβρυττοι, εἶδος ἐχίνων » θαλαττίων. Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους καλεῖ. scribe » βρύττους. « — Quibus inter se collatis, adnotavit Brunck, βρύσσων h. l. apud Athen. scriptum oportuisse: & sic apud Aristot. ex ms. Paris. edidit Camus.

Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν. Ὀλκάσιν ed. Ven. Bas. & Cas. 1. (in Cas. 2. & 3. maiusculis literis non adpositi sunt spi-
c ritus.) De ea fabula in Indice Auctorum dicetur. σπαταγγὴν edd. omnes cum *ms. A.* σπατάνην *ms. Ep.* Rectius fortasse erat σπατάγγην, quod praeeunte Hesychio posuit Brunck in Fragm. Aristoph. p. 259, 1. Videtur perinde & ὁ σπάταγγος & ὁ σπατάγγης fuisse in usu.

Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβης γάμῳ. Corruptum ἐνήβης, quod in ed. Ven. erat, correxit editor Bas. Epicharmi *versus*, veluti metro soluti, vulgo scripti legebantur, hoc modo: Καρκῖνος δ' ἵκοντι ἐχῖνος τε, τοὶ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζαὶ δ' ἐμπορεύονται μόνοι. Eos eodem modo repetens Casaub. *in Animadv.* de metri ratione non cogitasse videtur, nil aliud adnotans, nisi: » Legendum πε» ζᾷ, pro πεζῇ, vel πεζοί. *Advenient cancer & echinus: qui » nare quidem more caeterorum quae aquas inhabitant, nesciunt: » sed soli aquatilium pedatim gradiuntur.* Spinae echinis pro » pedibus, ait philosophus. [nempe Aristot. Hist. Anim. » IV. 5 extr.] Itaque ingredi est his in orbem volvi. ἐμ» πορεύεσθαι, pro simplici πορεύεσθαι, gradi. « — Trochai-

cos versus esse, quales plerique Epicharmi, praeclare vidit GROTIUS, in Excerpt. p. 473. sic scribens:

Καρκίνος δ' ἵκει κ' ἐχῖνος, τοὶ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα
νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

Versionem Grotii contextui nostro subieci. Priorem versum VALCKENARIUS ad Phoeniss. p. 66. sic refingi iussit:

Καρκῖνος δ' ἵκοντ', ἐχῖνος δ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα.

Ubi quod addit idem Vir doctissimus: »in ἵκοντ', pro »ἵκοντο posito, σχῆμα potest Ἀλκμανικὸν observari.« id quale sit, velim doceri; nec enim ulla ratione adsequi potui. Mihi ἵκοντι (quod plene vulgo scribitur, nec ita male, consentiente vetusto nostro *ms. A.* in quo plerumque negliguntur elisiones vocalium) usitata Doribus forma visa erat pro ἵκουσι, a verbo ἵκω, a quo pari ratione in subi. ἵκωντι habes apud Theocr. XVI. 12. pro ἵκωσι; ubi quidem ἵκωνται praetulere Br. & Valck. At hoc loco, etiamsi (quod minime equidem improbaverim) ἵκοντ' pro ἵκοντο positum intelligas, quid in eo *Alcmanici schematis* insit non video. Neque illud percipio, cur Καρκῖνος circumflexo accentu scriptum repererit idem vir doctissimus; cum trochaici metri ratio primum pedem trochaeum, adeoque Καρκίνος, desideraret, penacute scriptum, ut recte fecit Grotius: nam utramque scripturam ferebat usus, modo producens, modo corripiens penultimam in eo vocabulo. Denique TOUPIUS, in Append. ad Theocr. p. 31. in posteriori versu consentiens (ut par erat) cum Grotio & Valckenario, priorem sic scribendum praecepit:

Καρκίνοι δ' ἵκοντ' ἐχῖνοι δ', οἳ κατ' ἁλμυρὰν ἅλα.

cuius emendationem, καρκίνοι & ἐχῖνοι in plur. scribentis, firmat nostri codicis *A.* auctoritas, e quo quidem alioquin nullus a superiorum editionum scriptura dissensus adnotatus est. Verbum ἵκοντι vel ἵκοντο de *cibis in mensam adlatis* accipiendum, perspecte monuit Valck. ad Phoeniss. l. c. Similiter p. 95. a. ἧκε ponitur. Quod *vs.* 2. *ms. A.* πεζαὶ habet, ut superiores editiones, id (praeterquam quod in accentu peccatum) est ipsum doricum πεζᾷ, cum iota more antiquo ad latus posito. Totam Epicharmi ῥῆσιν praetermisit Epitomator.

κληθέντα ἐπὶ θοίνην. ἐπὶ θοίναν *ms. A.*

οὔτε μὰν νῦν σε ἀφέω μαλθακισθείς. μὰ νῦν δ' cum editis tenet *ms. Ep.* nec ex *ms. A.* aliud adnotatum:

d quibus vel invitis μὴν scribendum putavi. μαλθακισθεὶς dedit codex uterque: μαλακισθεὶς edd. Dalecampium μαλακισθὴν legentem, vertentemque *neque te iam mollitum abiiciam*, reprehendit CASAUBONUS, docens sententiam esse, *neque ego nunc te prae mollitie animi dimittam.* »Putavit Laco, (inquit,) homo durus, suae constantiae interesse, ne vinci ab echini aculeis videretur. Est fere illi »simile exemplum, quod de Mario narratur, cum ei varices secarentur.« — Mox αὖθις bene ed. Bas. & Cas. & *ms. Ep.* αὖτις ed. Ven. & *ms. A.*

Ἴων - - ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ. Corrupte ἐν Φοίνικη καινῇ edd. cum *ms. A.* Recte vero Dalech. in *Phoenice sive Caeneo*; quod & in Graeco corrigendum monuit Casaub. Verum tenuere libri omnes apud Nostrum IV. 184. f. »Interdum *Phoenicem* simpliciter eam fabulam vocant critici. Pollux lib. IX. [sect. 37.] Ἴων ἐν Φοίνικι σαφέστερον, Ἀλλ' ὦ θυμέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί. ita scribe »apud Pollucem.« CASAUB. — Eiusdem poëtae fabulam, τὸν δεύτερον Φοίνικα, laudavit Athenaeus IV. 185. a.

e *Tertius* IONIS *versus* in ed. Ven. & in *mss. A. B.* & *Ep.* constanter sic scribitur, uti eum edidimus:

δς, εὖτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὁρμὴν μάθῃ.

Cuius scripturae ne mentionem quidem factam a Casaubono mireris; qui bona fide id tenuit, quod suo arbitratu editor Basileensis ex Zenobii Adagiis Cent. V. num. 58. obtruserat Athenaeo,

δς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ἐσμὴν μάθῃ.

Quo in versu in ed. Cas. 2. & 3. particula ἂν operarum errore omissa est. Grotius utriusque scripturae partem amplexus est, in Excerpt. pag. 449. sic scribens:

δς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὁρμὴν μάθῃ.

Equidem, cur a librorum nostrorum fide h. l. desciscceremus, nullam caussam vidi.

Vers. 4. στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας. εἰλίξας scripsi cum *ms. Ep.* Puto, ita scribi quoque in *mss. A.* & *B.* εἰλίξας edd. Caeterum eodem prorsus modo scribitur hic versus in edd. & msstis, & apud Zenob. l. c. & apud Plutarch. III. de Solert. Animal. p. 971 extr. ubi duo postremi versus exhibentur. Pro ἀμφ' ἄκανθαν vero una voce ἀμφάκανθον legebat Salmasius (citatus a Valck. ad Phoen. p. 407.) ad δέμας referens, *corpus spinis circumcirca asperum*: quam emendationem probavit Brunck in notulis manuscriptis

ad Athenaeum. At satis probum vulgatum videtur, sic accipiendum, *στρόμβιλος ἀμφιελίξας δέμας ἄκανθαν*, i. e. *ἀκάνθῃ*; vel *εἰλίξας ἄκανθαν ἀμφὶ δέμας*. Easdem *cochleae artes* pulcre depinxit Oppian. Ἁλιευτ. II. 360 sqq.

AD CAP. XLII.

De *Lepadibus* scribitur: *εἰσὶ δὲ σκληραὶ, καὶ ὀλιγόχυλοι, καὶ οὐκ ἄγαν δριμεῖαι· εὔστομοι δὲ καὶ εὐ κ α τ έ ρ γ α σ τ ο ι· ἑφθαὶ δὲ, π ο σ ῶ ς εὔστομοι.* Sic edd. & manu codex uterque. Quae quidem, vel per se spectata, vix sana esse videri debebant. Ad verbum fere vertit Dalech. *Sunt autem omnes durae, paucioris succi, non valde acres; iucundi tamen gustus, ac facilis coctionis. Elixae utcunque palato placent.* Apud Xenocratem de Aliment. ex Aquatil. sect. 24. (25.) haec leguntur: *Λεπάδες - - σκληρόσαρκοι* (sic ex mss. pro vulgato *σκληροὶ*) *δ᾽ ἄλλως, καὶ ὀλιγόχυμοι, δυσκατέργαστοι δὲ καὶ δυσέκκριτοι· ἑφθαὶ δὲ συναρτυόμεναι, εὔστομοι.* Quibus ex verbis corrigendum hunc Athenaei locum monuit CORAY ad Xenocr. pag. 161. *δ υ σ κ α τ έ ρ γ α σ τ ο ι* pro *εὐκατεργ.* scribendo. Mihi aliquid amplius desiderari visum erat, quod in notula sub contextu indicavi: ubi quod pro *π ο σ ῶ ς* (i. e. *utcunque, mediocriter*) suspicatus sum, *π ο ι ῶ ς* fortasse oportuisse, cogitavi, verbis *ποιῶς ἑφθαὶ*, i. e. *certa quadam ratione elixae*, idem dicere voluisse Athenaeum, quod Xenocrates verbis *ἑφθαὶ συναρτυόμεναι* indicavit, nempe *certis quibusdam adiectis condimentis.*

ὧν οἱ μὲν τράχηλοι εὐστόμαχοι, δυσκατέργαστοι δέ· διὸ τοῖς ἀσθενοῦσι τὸν στόμαχον οἰκεῖοι &c. Vide supra p. 87. c. d. ubi eadem fere ab Icesio vel Hicesio medico, quae hic a Diphilo proposita, traduntur: & confer ibi notata. In eisdem Diphili verbis Rondelet (apud Gesn. pag. 732, 5.) *οὐκ οἰκεῖοι* pro *οἰκεῖοι* legendum censuerat.

αἱ μήκωνες λεγόμεναι πρὸς τοῖς πυθμέσιν. Vide ad pag. 87. f.

τὸ δὲ λοιπὸν αὐτῶν, ἁλυκὸν καὶ γλυκύ. Dalech. *reliquae partes, minime dulces, verum salsae*; quasi Graeca haberent *καὶ οὐ δ α μ ῶ ς γλυκύ.* Nempe *τὸ λοιπὸν*, ut ex oppositione *τῶν τραχήλων* adparet, sunt *αἱ μήκωνες*: igitur videtur interpres hic in animo habuisse quae de purpurarum meconibus s. papaveribus supra dicta sunt p. 87. e.

f σκιλλωδέστεραι ὑπάρχουσι: quo ex loco cum hoc ipso collato visum olim mihi erat, τὸ σκιλλῶδες dici id quod simul esset & ἁλυκὸν & γλυκὺ, *sapore salso simulque subdulci*, adeoque ingrato & ναυτιώδει, (nauseam excitante) ut ait Xenocr. sect. 22. (23.) At scillae sapor acris & mordax, poterat ille quidem ἁλυκὸς i. e. *salsus* dici; sed idem *amarus* est, non *dulcis*. Quare adiiciendam h. l. *negativam* particulam iudicasse videtur Dalecampius. At si curatius advertas animum, videbis, ibi de *buccinorum* papaveribus agi, hic vero de *purpurarum*; quae conferuntur quidem aliquatenus cum buccinis, (cum ait, αἱ δὲ πορφύραι μεταξὺ πίννης εἰσὶ καὶ τοῦ κήρυκος) sed diserte tamen ab illis distinguuntur; quemadmodum etiam Xenocrates seorsim de viribus nutritiis τῶν κηρύκων agit, sect. 21. (22.) & seorsim de viribus *purpurarum*, sect. 22. (23.) Quare nihil temere hic mutandum. Similiter ostrea quaedam paulo post dicuntur esse θαλασσίζοντα μετὰ γλυκύτητος.

εἰς ἐπίκρασίν τε ἐπιτήδειον. Vide Animadv. ad II. 68. f.

a *τὰ θαλάττια, ὅταν λίμνη ἢ ποταμὸς παρακέηται.* »*Ostrea* »*omnium optima* esse ait *marina, quando lacus adiacet aut* »*fluvius*. Intelligit *aestuaria*, quasque Graeci vocant λιμνο- »θαλάττας & στομαλίμνας. Ausonius:

»*Ostrea Baianis certantia, quae Medulorum*
»*dulcibus in stagnis reflui maris aestus opimat.*«

Casaub. — Consule super h. l. Xenocratem sect. 26. (27.) & quae ad eum docte, ut solet, commentatus est Coray, p. 162 seqq. Adde Plin. XXXII. 6, 21.

AD CAP. XLIII.

b *ἐν αἷς ἂν ἑψηθῇ τι τῶν ὀστρέων.* Sic ed. Ven. & mssti. Temere ὀστρείων ed. Bas. & Cas. *Ibid.* ταρακτικαί. ταράσσειν τὴν κοιλίαν vel τὴν γαστέρα, *turbare alvum, ad excretionem irritare, ac purgare*. Vide Foes. Oecon. Hippocr. voc. Ταράττειν.

αἱ δὲ σάρκες τῶν ἑψομένων ὀστρέων ψόφους ποιοῦσιν. ἑψημένων h. l. ed. Bas. & Cas. Sed ἑψομένων ed. Ven. cum msstis, ut paulo ante. Vertit Dalech. *elixi ostrei carnem calculum gignere*. In ora vero adnotavit: »In »Graeco ψόφους ποιεῖν, *murmur excitare*.« — Inde Casaub. »Pro ψόφους ποιοῦσι, placet cum Dal. ψήφους: id enim

» videtur auctor sensisse. Adiuvant nonnihil sequentia, b
» καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν οὐκ εὔοδα. Controversiâ ta-
» men ea emendatio non caret: & ψήφους retinet quan-
» tum est veterum librorum de quibus aliquid nobis com-
» pertum. « — Vocabulo ψῆφοι dubito an de *vesicae calculo* quisquam graecus scriptor usus sit. τόφους h. l. legebat Lister ad Apicium de Re Coquinar. lib. I. c. 29. At quamquam vocem *tophus* vel *tofus* latinus sermo agnoscat, in graeca tamen lingua nullum illius vocabuli vestigium reperio. Denique nihil omnino urgebat, ut de *calculis* h. l. cogitaremus. Si quid mutandum, στρόφους equidem coniectaveram, i. e. *tormina*, ut p. 79. d. 102. c. 116. a. Etiam στύψεις cogitaveram, ut hoc dixerit auctor, *ius, in quo cocta fuissent ostrea, movere alvum; ipsam per se ostreorum carnem, humore suo privatam, constipare.* At ante omnia videndum erat, necesse-ne fuerit solicitare vulgatum: quod, quoniam cum aliis omnibus libris tuentur etiam optimi nostri ambo, teneamus interim, dum quis nobis demonstraverit ferri non posse. ψόφοι sunt *ventris crepitus*, (unde ἀποψοφεῖν honeste dici Suidas monet pro πέρδεσθαι; conf. Nostrum VIII. 349. f.) & omnino *flatus*, & *quaevis murmura ventris*, ut ex Galeno docuit Foes. in Oecon. Hippocr.

κατεξηρασμένας. Sic ed. Cas. nec aliud quid enotatum ex *ms. A.* Mendose κατεξηρασμένας ed. Ven. & Bas. Sed κατεξηραμμένους *ms. Ep.* ut pag. 80. d. c

AD CAP. XLIV.

In Nicandri *vers.* 1. ὀστρέα, penacute scriptum, ex d ed. Ven. in alias omnes propagatum est, nec dissensio adnotata ex *ms. A.* Rectius tamen (puto) fuerit ὄστρεα, ut constanter aliâs: quod etiam ex professo mox docet Noster, cum ait ὄστρεον dici sicut ὄρεον. At ὀστρέα rursus penacute scriptum video apud Moerid. pag. 285. casune, an consulto, nescio. Epitomator versus istos omisit. *Vers.* 2. Pro πελωριάδες (quod recte habent edd. ut mox in Archestrati vs. 4.) est πελωρίδες in *ms. A.* quod probum quidem per se erat, (vide infra, lit. f.) sed hic repugnabat metro. *Versum* 3. cum nihil certi haberem, intactum reliqui, ut eum editum inveni consentiente nostro codice. Pro γλίσχραι τ' ἄλλα σύνες τε, *viscida*

d *solenes* in versione posuit Dalech. quod graece foret, *γλίσχροι σωλῆνες*. CASAUBONUS: »Scribebam, inquit, *γλί-* »*σχραι τελλῖναί τε*. Sed fortasse aliud hic latet. *ἀλλὰ σύ-* »*νες τε*, *sed attende*, vel *observa*. «

In ARCHESTRATI *vers.* 1. *Τοὺς μῦς Αἶνος* bene edd. *Τοὺς μῦς ἡ Αἶνος* *ms. Ep.* quod non magis convenit metro, quam *δ' ἡ Αἶνος*, quod est in *ms. A.* Ferri potuisset *Μῦς δ' ἡ Αἶνος* absque *τοὺς* articulo; sed hunc quidem uterque agnoscit codex. *Eod. vers.* *ὄστρεια* recte edd. *ὄστρεα* mssti, refragante metro. »Archestrati versum istum ad verbum En- »nius expressit, *Mures sunt Aeni, ast aspera ostrea Abydi.* »Sed videtur Graecus poëta *musculos* aut *mytilos* intellige- »re, non *mures*: nam mus piscis nihil commune habet »cum iis conchis, quas *myas* appellat etiam Plinius. « CASAUBONUS. — Vide Apuleii Apologiam pro se ipso primam, ubi iste versus, & alii nonnulli, ex his Archestrateis conversi, referuntur.

Vers. 2. *τὰς ἄρκτους Πάριον*. »Invenio in msstis *τοὺς* »*ἄρτους Πάριον*: vulgo *τὰς ἄρτους*. De quo velim docti »cogitent. « CASAUB. — Quibus in verbis *ἄρτους* operarum errore positum, pro *ἄρκτους*. *τὰς ἄρκτους* ex ed. Ven. & Bas. tenuit Casaub. nec ego mutavi, cum ex *ms. A.* nil adnotatum repererim. In *cod. Ep.* vero perspicue *τοὺς ἄρκτους* scriptum. Aristoteles, nostram scripturam firmans, *τὰς καλουμένας ἄρκτους* in crustaceorum numero, id est, in cancrorum familia refert, Hist. Anim. V. 17. sub fin. Conf. CAMUS in Notis ad eum librum, pag. 600. *Ibid.* *τοὺς δὲ κτένας ἡ Μιτυλήνη*. »Ennius: [l. c.] »*Mitylenae est pecten.* « CASAUB. — Conf. supra ad p. 86. e.

Vers. 3. »Depravatissimus est versus, [ut quidem vul- »go editus legebatur:]

»*πλείστους δ' Ἀμβρακία παρέχει, καὶ ἄπλατα* *
»*μετ' αὐτῶν.*

»Eclogarius more suo hemistychium integrum omisit, »quod propter mendas non intelligebat. Conabamur ad »Apuleii Apologiam, *κάπρούς τε* [*κάπρους τε*, puto, »voluerat] *μετ' αὐτῶν*. Rationes ibi reddidimus. Ennius »leviter a nobis emendatus, — *caprosque apud Ambracien-* »*seis.* « CASAUB. — In vulgata olim apud Athenaeum scriptura nil mutat *ms. A.* In *ms. Ep.* est *πλεῖστα δ' Ἀμβρακία παρέχει*: dein omisso non modo reliquo hemistychio, sed & toto versu sequente, pergitur in hunc mo-

X. 454. f. & VI. 252. d. Posteriorem hunc locum respexeram in praedicta Adnotatione ad Polyb. IV. 39, 5. ubi per errorem *Reliq. Histor. Polyb. lib. VIII. c.* 6, 3. positum est, pro *lib. VIII. cap.* 24, 3.

Φιλύλλιος δὲ, ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις. Vide pag. 86. e. ubi multo auctiora adponuntur huius poëtae verba. Ibidem cum ante voces, Χήμας, λεπάδας &c. proxime praecedat vocabulum ὄστρεα; videri poterat, hic quoque, ubi de *ostreis* agitur, idem vocabulum initio adiiciendum, ut censuit Casaub. in Animadv. ad proxima Athenaei verba. Sed poterat etiam h. l. omitti illa vox: intelligique poterat cum ex initio huius capitis, tum ex sequentibus Athenaei verbis, recenseri in illis Philyllii verbis *varia conchylia*, quae communi & generali nomine *ostreorum* continerentur. *Ibid.* κτένας ἐκ Μηθύμνης. Sic h. l. edd. cum *ms. A.* Rectius vero videtur ἐκ Μιτυλήνης, quod dedit idem cod. pag. 86. e. (In *ms. Ep.* utrobique omnia ista ex Philyllio omissa sunt.)

Ὄστρεια δὲ, μόνως οὕτως, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Cum sic inde ab ed. Ven. vulgo legeretur, adnotavit CASAU»BONUS: »Ὄστρεια, inquit Athenaeus, μόνως οὕτως »ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. *Ostrea vocabant antiqui tantum sic*: nem»pe ὄστρεια. Quod ait οὕτως, videtur indicare, in pro»ximo *Philyllii* exemplo *fuisse eam vocem*. Atque id puto »verum: nam, cum de *ostreis* hic auctor agat, quò Phi»lyllii haec verba, si in illis nulla *ostreorum* mentio? Su»pra, [l. c.] ubi pluribus descriptus est istius poëtae hic »locus, *ostrea* nominantur inter caetera. Sed ὄστρεα ibi male »scriptum pro ὄστρεια, ut admonebamus. Non haec »animadverterunt qui pro οὕτως scribi volunt ὄντως.« — (Nempe sic Dalech. in versione: *ὄστρεια tantum revera dixerunt veteres.*) A nobis eodem loco superiore ostensum est, ni nos fefellit opinio, recte ibi ὄστρεα absque diphthongo scriptum esse: nec vero opus fuisse, ut h. l. idem vocabulum adiiceretur, proxime ante ostendimus. Nec vero etiam necesse est, ut vocem οὕτως cum Casaubono ad aliquod vocabulum, quod in proximis Philyllii verbis positum fuerit, referamus: ex frequentissimo Athenaei usu (v. c. III. 76. a. 82. e. 123. f.) refertur vox οὕτως ad idem vocabulum, (sive illud ὄστρεια fuerit, sive ὄστρεα) quod hoc ipso loco ab illo scriptum est, cui vocabulo particula illa signanter adiicitur. At id ipsum, quod h. l. scripserat Athenaeus,

e perversum erat a nostris librariis: nam quod in utroque codice hîc scribitur, ὄστρεον, ferendum non erat, & recte a Veneto editore, sive ab eo librario, nostris posteriore, cuius exemplum ille secutus est, in ὄστρειον fuit mutatum. Observavit Galenus (referente H. Steph. in Thes. T. II. col. 1527. c. statuisse nonnullos inter ὄστρειον & ὄστρεον discrimen huiusmodi, ut ὄστρεια esset generale nomen, comprehendens omnia quae ὀστρακόδερμα adpellavit Aristoteles, ὄστρεον autem peculiare intelligeretur conchyliorum genus. At nec constans illa distinctio fuit, nec de ea nunc cogitavit Athenaeus; cuius observatio non ad *diversam* nominis paululum diversae formae *notionem*, sed ad *diversam* vocabuli una eademque notione accepti *pronunciationem scripturamque* pertinet; cum monet, ὄστρεον plerumque penultima brevi, ut ὄρνεον, scribi pronunciarique; *veteres* autem *nonnisi* ὄστρειον, penultimâ longâ, *dixisse*. Quâ autem *formâ solâ* Athenaeus ait *veteres usos* esse, eamdem formam alii Grammatici propriam esse *Atticis* praecipiunt. Quo spectat, quod Thomas Mag. pag. 660. ait, Ὄστρεια, οὐκ ὄστρεα. Similiter Photius in Lexico msto, citato ab Hesychii editore: Ὄστρεια, σὺν τῷ ῑ μᾶλλον. Eodemque pertinet, quod apud Moeridem pag. 285. legitur: Ὀστρία. διὰ τοῦ ῑ μακροῦ, Ἀττικῶς. ὀστρέα: [ὄστρεα puto oportebat] Ἑλληνικῶς: nam quod ait ὀστρία διὰ τοῦ ῑ μακροῦ, id ex sequioris aevi usu nil aliud sonat, nisi ὄστρεια per ει diphthongum.

f Iam in Cratini quidem, veteris comici, verbis mox ab Athenaeo adlatis, recte haud dubie οἰστρείοισιν per diphthongum, consentientibus libris omnibus, scribitur. Eadem verba iam supra pag. 86. e. citata vidimus, ubi perperam σηπίησι vulgo legebatur, pro πίννησιν, quod hîc libri omnes agnoscunt. Tum vero in Epicharmi verbis, inconstanter quidem in ed. Cas. ὄστρεα erat expressum: sed ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* ὄστρεια συμπεφυκότα dabant, sicut edidimus. (In *ms. Ep.* omissum Epicharmi testimonium.) Et ex eadem quidem Epicharmi fabula Ἥβης γάμῳ, sive, ut hic scribitur, Ἥβας γάμοις, (de qua scriptura cf. ad pag. 95. a.) vidimus supra (pag. 85. d.) simillima verba in hunc modum citata, ὄστρεα (penultima brevi) συμμεμυκότα: ex quo, si utramque citationem mendo vacare statuamus, illud saltem intelligitur, non fine exceptione fuisse Athe-

naei noſtri praeceptum. Nam ibi certe formam iſtam ὄστρεα neceſſario poſtulabat trochaici metri ratio: hic vero, quamquam prima ſpecie videri poterat eumdem ipſum reſpici Epicharmi locum, ex ipſa Athenaei obſervatione neceſſario forma ὄστρεια requirebatur. Et poteſt etiam haec forma, quae penultimam ſyllabam longam habet, locum ſuum hic obtinere, ſi modo verſum, e quo haec ῥῆσις ducta ſit, non trochaicum, ſed iambicum eſſe intelligamus. Quare, niſi ſtatuere velimus, aut prorſus memoriâ lapſum eſſe Athenaeum, aut ex negligenter ſcriptis adverſariis bis eumdem Epicharmi locum diverſis modis ſcriptum adpoſuiſſe; (quorum quidem alterum utrum, immo utrumque etiam uſu venire potuiſſe non pernegaverim;) intelligi debebit, in eadem Epicharmi fabula, quae trochaicis verſibus maxime conſtabat, quorum unus in illa verba exierat, ὄστρεα συμμεμυκότα, fuiſſe etiam iambos, quorum unus in haec verba deſierit,

— — ὄστρεια συμπεφυκότα.

Non poſſum tamen diſcedere ab hoc loco, quin profitear, prope me abſuiſſe ut tenendam, neque ullo modo ſolicitandam iudicarem ſuperiorem illam codicum noſtrorum ſcripturam, Ὄστρεα δὲ, μόνως οὕτως, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι: ſtatueremque, *diverſae pronuntiationis vel ſcripturae* (ὄστρεον & ὄστρειον) non praecipuam rationem hic habuiſſe Athenaeum; (quamquam in tranſcurſu monet, ὄστρεον ut ὄρνεον pronunciari:) verum hoc maxime egiſſe, ut moneret, *apud ſcriptores paulo vetuſtiores vocem* χημῶν *non occurrere; ſed illos*, pro χήμη, *generali magis & magis in vulgus noto nomine* ὄστρεον *ſive* ὄστρειον, (quod perinde eſt) *uſos eſſe*. Eodem deinde referri mihi videbatur, quod paulo poſt ait, Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων, id eſt, *Chamarum vero mentionem (tamen iam) fecit Ion*, qui nempe & Cratino & Epicharmo & Philyllio fuit vetuſtior. Eodemque fortaſſe ſpectat, quod Photius in Lex. meto ait, σπανίως λέγεται χήμη: quae verba ſupra protuli ad Archeſtrati vſ. 5.

Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, ὀστρέου τρόπον, φησὶ, δεδεσμευμένοι. Poſtremum verbum recte dedere *mssti A. B.* & *Ep.* quemadmodum legitur apud ipſum PLATONEM *in Phaedr*, pag. 329. T. X. ed. Bip. Perperam apud Noſtrum δεδεσμένοι erat editum; quo non offenſum fuiſſe Caſaubonum mireris: oportebat ſaltem δεδεμένοι. *Ibid.* καὶ ἐν Τιμαίῳ

Sic bene *ms. A.* (In *Epit.* haec desiderantur.) *καὶ ἐν τῷ Τιμ.* edd. Vide PLATONIS *Timaeum*, proxime finem: ubi pro *συμπάντων* est *ξυναπάντων*, quae vox ibi non ad ὀστρέων spectat, sed ad sequentia refertur. *Ibid.* ἐν δὲ τῷ τῆς Πολιτείας δεκάτῳ, ὄστρεα, εἶπε, συμπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία. Corrupte φυκίας edd. Recte φυκία dedit *ms. A.* Apud PLATONEM *de Rep. lib. X.* pag. 330. ed. Massey, sic legitur, ἀλλα δὲ προσπεφυκέναι (nempe τῷ θαλαττίῳ Γλαύκῳ,) ὄστρεά τε καὶ φύκια καὶ πέτρας. Pro ὄστρεα h. l. apud Athenaeum ὄστρια habet *ms. A.* quod ex ὄστρεια corruptum esse potest, & hactenus non spernam equidem: nam sicut apud Aristotelem promiscue modo ὄστρεα, modo ὄστρεια scribitur, sic & Plato promiscue utrâque uti vocabuli formâ potuit; immo, si fides est Grammaticis, quos supra citavimus, Atticus philosophus ὄστρειον potius, quam ὄστρεον, dicere debebat.

Αἱ δὲ πελωρίδες ὠνομάσθησαν παρὰ τὸ πελώριον. » Etsi » verum est, has conchas fuisse πελωρίας, id est, *ingentes*; » non tamen haec vera nominis ratio. Dictas enim a *Pe*» *loro*, Siciliae promontorio, ubi solitae capi, omnes con» sentiunt. « CASAUB. — Πελωρίας vocatas vidimus has chamas a Diphilo, pag. 90. c. tum Πελωριάδας a Nicandro & Archestrato paulo superius. Vulgatissimum vero nomen πελωρίδες erat, iam supra I. 4. e. commemoratum: sic apud Xenocr. sect. 32. (33.) Polluc. VI. 63. Clementem Alex. Paedag. lib. II. c. 8. & apud Plinium. Quod autem Casaub. ait, consentire omnes a *Peloro* promontorio dictas esse, neminem e veteribus reperi qui diserte id doceat, nisi forte Pollucem, qui tamen dubitanter loquitur; quamquam ex Athen. I. 4. c. & Clemente l. c. colligere illam nominis originem licet. A *magnitudine* nomen habere Athenaeo adsentitur auctor Etymologici M. in Πελωρὶς, & Eustath. ad Od. ι. pag. 346, 33. & ad Dionysii Perieg. pag. 86. Quod patronymico nomine Πελωριάδας dixerunt poëtae, Nicander & Archestratus, id per paronomasiam facere his licuit.

Ἀριστοτέλης δέ φησι, καὶ ἐν ἄμμῳ αὐτὰς γίνεσθαι. Putares, de *peloridibus* haec dicere Aristotelem: at nomen istud nusquam, quod sciam, in huius philosophi scriptis occurrit. Itaque ad totum *chamarum* concharumque genus fuerit hoc referendum. conf. pag. 89. c.

Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χῖος. Exspectaveram

» sit interpretatus. Qui si tanta diligentia investigassent
» quid Graecis significet τὸ δασὺ, quanta fide sudasse Ga-
» lenum videmus in eius vocis explicatione apud Hippo-
» cratem, omisso Plinio, de sententia Androsthenis quae-
» sissent accuratius. ὄστρακον δασὺ vertunt illi, *spissam*
» *testam*. « [Nempe sic apud Hippocr. δασὺ οὖρον accipi pro
παχὺ, *spissum*, *densum*, solet. At id quidem aliam ratio-
nem habet. cf. Foes. Oecon. Hippocr. pag. 146. ὄστρακον
vero δασὺ h. l. ante Dalecampium iam Rondeletus *spis-
sam concham* intellexerat, apud Gesn. pag. 269.] » Non
» hoc Graeca vox significat, δασὺ enim ac λάσιον pro-
» prie *hirtum* significant, & τὸ τετριχωμένον. δασὺ & ψι-
» λὸν sic opponuntur, ut λεῖον & τραχύ. In libris Medico-
» rum δασύνειν ἀλωπεκίας medicamenta dicuntur, quae
» pilos generant in capite depilato & glabro. [δασέα ὄρη,
» sunt *montes sylvis comati*, *sylvis operti*.] Quod igitur te-
» stam eandem λείαν & δασεῖαν facit Androsthenes, dif-
» ficultatem parit: nisi de variis partibus intelligas. Mendi
» suspicionem removent veteres membranae, & Epitomes
» auctor. « — Quam difficultatem Casaubonus in eo repe-
rerat, quod idem conchylium simul λεῖον & δασὺ, *lene*
& *hirtum* dicatur, eam iam ex parte levaverat Gesnerus
de Aquatil. pag. 529. animadvertens, τὸ λεῖον nihil aliud
hic valere atque id quod proxime ante dictum est, οὐ
διέγλυπται, nempe *non* ita *caelatam* atque *incisam* esse hanc
concham, ut sunt *pectines*, cum quibus illam comparat
hic auctor: (in eamdem sententiam ῥαβδωτοὶ, *virgati*, di-
cuntur *pectines*, supra III. 88. b.) neque aliud dixisse Pli-
nium, cum *similem* esse hanc concham *pectini infecto* ait, i. e.
non secto, *non caelato*. In quo recte, ut videtur, Gesnero
adsentitur Bochart. in Hieroz. P. I. lib. II. cap. 45. p. 488.
Quam in sententiam haud incommode Rondelet l. c. aut
certe qui illius librum in latinam linguam convertit, λεῖον
ὄστρακον, *planam concham* latine reddiderat. Cui senten-
tiae non repugnat, quod eadem concha simul *hirta* vel
villosa dicatur: sed hoc ipsum *hirtum* vel *villosum* quale
esset, prudens definire non ausus est Gesnerus. Bochar-
tus de *vellere & molli lana* interpretatus est, qualis pinna-
rum est: pariterque Palmerius Exercit. p. 493. τὸ δασὺ
refert ad cirrhos & radiculas, quas eas conchas emittere
sequenti capite traditur; (ὅσαι δ' ἂν πέτραις ἢ σπιλάσι
προσφυῶσι, ῥιζοβολοῦσι; paulo post lit. f.) quas radices

(ait) byssum & lanas etiam vocari & texi supra probavit ipse Casaubonus, ad pag. 89. c. At hîc non, ut sequenti capite, de *pinna margaritifera* agitur, sed de *mitulo margaritifero*: quem si vel ipsum statuas aliquam eiusmodi barbam habere, qualis pinnae est, non idcirco *ipsa concha* vel *testa*, δασὺς, i. e. *hirta* vel *villosa* dici posset. Ego, quamquam nec a recentioribus auctoribus, qui de mitulo margaritifero scripserunt, tale aliquid observatum noverim; nec in eis mitulis margaritiferis, qui a curiosis conservantur, tale quid conspicitur; tamen in graecis illis verbis nihil aliud reperire possum, nisi hoc dicere hunc auctorem, sive *lanugine* quadam aut *villis*, sive, ut Plinius indicare videtur, *minutis* quibusdam *spinis* tectum esse illud conchylium. De quo ulterius quaerant naturae curiosi: nobis in tota hac opera id maxime propositum esse debet, ut, & quid scriptum reliquerint vel Athenaeus vel hi, quos ille citavit, auctores, & quaenam sit sententia verbis subiecta, dispiciamus.

ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ σαρκί. *γίνεται καὶ ἐν τῇ σαρκὶ ms. Ep.* *Ibid.* ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα. *συΐοις ms. A. ὑείοις ms. Ep.* Intellige χρέασιν, quam vocem adiecit Eustath. hunc locum citans ad Iliad. λ'. pag. 795, 8. Docuit Salmasius Exerc. Plin. pag. 505. recentiores Graecos ipsas etiam *margaritas* χαλάζας vocasse, a *suillis* illis *granis*, quae Graecis χάλαζαι.

In CHARETIS verbis, κατὰ τὴν Ἀρμενίαν. An in *Caspio mari* dicit? *Ibid.* εὐώδη σφόδρα. εὐειδῆ suspicatur Villebr. id est, *adspectu pulcram*: commode, si de interiore testae colore ageretur; at de carne animantis agitur. *Ibid.* προσαγορεύουσι μὲν μαργαρίτην. Hinc intelligi ait CASAUBONUS, »barbarum nomen esse, non Graecum, ut infra »scribitur.« — At quod paulo inferius scribitur, non tam ad μαργαρίτην, quam ad *smaragdum* pertinet: quamquam, utrumque nomen peregrinum esse, facile crediderim.

AD CAP. XLVI.

Φασὶ δ' ὅταν βρονταὶ συνεχεῖς ὦσι &c. »*Frequentia tonitruum, & imbrium vi, adiuvari margaritarum generationem*, ex »ISIDORO CHARACENO, ut videtur, clare docet Athenaeus. »Plinius contrarium plane scribit: [IX. 35, 54.] *Si ful»guret, comprimi conchas, ac pro ieiunii modo minui. Si vero*

» *& tonuerit, pavidas ac repente compressas, quae vocant phy-* e
» *semata efficere, specie modo inani inflata,* [al. *speciem modo*
» *inani inflatam*] *sine corpore: hos esse concharum abortus.* Am-
» mianus Marcellinus, libro XXIII. *Concussae vero saepissime*
» *metu fulgurum inanescunt, aut debilia pariunt, aut certe vitiis*
» *defluunt abortivis.* « CASAUB. Quod paulo ante legitur,
διπλοῦς κόγχους, (perperam *δίπλους* ed. Caf.) *conchas*
tantum duplices reddidit Dalech. *tantum binas*, puto, intel-
ligens. Ego *bivalves* intellexi.

εἰς τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν. Sic recte codex no-
ster uterque. Perperam vulgo *θαλάσσας* edd. per nescio
cuius paradiorthosin. Proprium est vocabulum ἡ θαλάμη,
de piscium *latibulis*, apud Homerum, Aristotelem & alios.
Quod vero *pinnas*, aliàs *fundum petere*, aliàs *per maria na-*
tare ait Isidorus, e diametro pugnat cum his quae de pin-
nis Aristoteles (vide supra ad pag. 89. d.) aliique obser-
varunt, immobiles in fundo maris manere. conf. Rondel.
apud Gesn. pag. 525. & ipsum Gesn. pag. 734. Sed & alia
multa turbasse confudisseque videtur hic scriptor. Quae
tamen idem paulo post de *pinnophylace* tradit, (quem *pin-* f
noterem ab aliis nominatum vidimus pag. 89. e.) explicare
ea fortasse originem fabulae, quae de *cancello* pinnae socio
vulgo perhibebatur, poterunt: scilicet, quae pars esset sive
membrum aut instrumentum quoddam ipsius animantis,
quo per aperturam iuxtam villum (qui byssus vulgo per
errorem vocatur) exserto petris adhaeret; illam partem
animantis, ob nescio quam similitudinem, pro *cancello* a non-
nullis esse habitam. Quod ibidem dixit, *ζωογονοῦνται*
δὲ καὶ τρέφονται διὰ τοῦ προσπεφυκότος τῇ σαρκὶ μέρους,
Dalecampius reddidit, *easdem cibum capere ac foetificare*
sui parte quae carni adhaeret. At *foetificare*, graece est *ζωο-*
γονεῖν: *ζωογονεῖσθαι* sonat *vivificari, viviscere, vitam acci-*
pere: quam vim vereor, ne non satis expresserim, cum
sustentantur interpretatus sum.

ἐπειδὰν -- ἐντέμνουσα χωρίσῃ τὴν μαργαρῖτιν ἀπὸ τοῦ a
κόγχου, ἀμπέχουσα μὲν οὐκέτι τρέφει. Deesse in Epi-
toma vocem *ἀμπέχουσα* adnotavit CASAUB. quam vocem
torquere se ait in edita lectione. Etiam in nostro *cod. Ep.*
deest illa vox. Mihi nec cum ista voce, nec sine ea, sa-
tis perspicuum esse quid voluerit auctor, profiteor. In no-
stro *ms. Ep.* pro *χωρίσῃ* est *χωρήσῃ*: hoc quidem mendo-
se haud dubie. In latina versione addi particula *quidem* de-

a bebat, hoc modo, *amplectens illam, non amplius quidem nutris, ſed* &c.

κινδυνεύουσι δ' οἱ θηρῶντες τοὺς μαργαρίτας, &c. Idem periculum commemorat Plin. IX. 35, 55. iuſtam poenam eſſe cupiditatis hominum pronuncians. Eamdem rem ad genus conchyliorum, quorum teſtae dentatae ac veluti ſerratae in marginibus ſint, retulit Aelian. de Nat. Anim. X. 20.

b *Μαράγδων δὲ μνημονεύει Μένανδρος ἐν Παιδίῳ*. In Πεδίῳ cum edd. conſentiebat *ms. A*. Legendum Παιδίῳ monuit CASAUB. ut apud Stobaeum Serm. LX. & Polluc. lib. X. cap. 50. Quibus addi poterat Suidas *in* Ἀπόστα. Simillimum mendum rurſus paulo poſt in editis obtinuiſſe, mox videbimus. Quod autem *ſmaragdum* lapidem nunc commemorat Athenaeus: videntur e veteribus ſcriptoribus nonnulli, ſimilitudine quadam nominis decepti, *ſmaragdum* gemmam cum *margarita*, quae & ipſa vulgo in gemmarum & lapidum numero habita eſt, confudiſſe: certe confudit haec turbavitque Noſter.

Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἴδει καὶ Σάρδια. Σάρδια, intellige *λιθίδια*, ut ex Platonis Phaedone docuit H. Steph. in Indice Theſ. Initio verſus, *Μάραγδον* recte dederat ed. Ven. cum *mss. A. B.* & *Ep.* itemque Euſtath. ad Iliad. λ'. pag. 779. 33. Mendoſe *Μαράγδων* ed. Baſ. & magis vitioſe *Μαράγδων* ed. Caſ. quod correcturus Clericus in Menandri Fragmentis pag. 140. *Μαράγδους* poſuit, ob iambici metri inſcitiam merito irriſus a Bentleio in Emend. p. 50. *Ibid.* *ἄνευ δὲ τοῦ σ*. Conf. Euſtath. l. c. & pag. 795, 6. & ad Iliad. α'. p. 101, 27.

AD CAP. XLVII.

c Παρηνέχθησαν. *Circumtulerunt* vertit Dalech. quod graece ſonat *περιηνήχθησαν*. Nec vero ſolicitandum vulgatum: ſic *παραφέρω* rurſus pag. 95. c. & ſaepe alibi, de *adponendis cibis*, vel *menſae inferendis*. *Ibid.* » Quae appellat auctor » *ἐξ ὑδάτων κρέα*, Ariſtophanes ἑφθὰ ἐκ ζωμοῦ, Latini *car-* » *nes iurulentas, & elixas.* « CASAUB. — *ἐξ ὕδατος ἑψημένα* ait Noſter, IX. 376. c. *Ibid.* *ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἑφθοπωλίοις*. Sic recte *ms. A*. Perperam ἑφθοπώλοις ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. quod correctum in ed. Caſ. 2. & 3. — » ἑφθοπώλια vocem eſſe dialecti Alexandrinae » indicatur his verbis. In Atticae linguae auctoribus eam

» non legas, nisi admodum raro: sed illius loco *μαγειρεῖα*, c
» & *ἀλλαντοπωλεῖα*. *Popinae* erant, in quibus *cocta vende-*
» *bantur*, ut Graecum *ἑφθοπώλιον* Suetonius exprimit in
» Claudio. « CASAUB.

Εἴρηται γὰρ, Οὐλπιανὲ, καὶ τὸ ἑφθοπώλιον &c. Nisi quid turbatum hic a librariis, oblitus est Athenaeus, se, cum suo nomine narrare lectori vel Timocrati suo, cui hoc opus dicavit, coepisset, *Posthaec adlatae sunt patinae* &c. non debuisse subito nunc *Ulpianum* compellare, nisi induxisset aliquem convivarum, qui haec verba faceret. *Ibid.* παρὰ Ποσιδίππῳ. Sic h. l. poëtae nomen scribitur in edd. omnibus, consentiente *ms. A.* conf. notata ad pag. 87. f. Ποσειδίππῳ quidem habet *ms. Ep.* Post haec verba, plurima dein, quae sequuntur, praetermisit Epitomator. *Ibid.* ἐν Παιδίῳ. Sic recte *ms. A.* & codices Italici apud Casaub. Perperam ἐν Πεδίῳ edd. ut haud multo ante.

Τῶν ἐδωδίμων κοιλιῶν μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι. &c. » Solitos esse veteribus *edi* mactatorum animalium *ven-*
» *tres*, probat Deipnosophista *Aristophanis testimonio* ex *Equi-*
» *tibus*, Φήσω σ' ἀδεκατεύτους κοιλίας πωλεῖν. Non verba, d
» sed mentem poëtae expressit Athenaeus. Nam verba Co-
» mici sunt haec: [vs. 300 sqq.]

» Καί σε φανῶ [φαίνω ed. Br.] τοῖς πρυτάνεσιν,
» ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
» ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

» Poterat antiquiorem Aristophane testem eius rei laudare.
» Iam tum enim Homeri temporibus intestina illa esita-
» bant. Canit Poëta Odyss. σ'. [vs. 44.]

» Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ
» κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες.

» Sed vereor ne aliud sint γαστέρες apud Poëtam, quam
» κοιλίαι, de quibus hîc agit Athenaeus. Nam Demosthe-
» nes Bithynus, in paraphrasi verborum poëtae, [apud
» Eustath. ad l. c.] γαστέρας interpretatur ἤνυστρα. [i. e.
» *omasa.*] Interpres tamen Comici, ista explicans, [quae
» mox adferuntur ex Equit. 160.] οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοι-
» λίας, observat, poëtae [Homero] dici γαστέρας, quae
» Aristophani aliisque poëtis κοιλίαι. Verumtamen γαστέ-
» ρας, quales poëta describit, etiam Aristophanes ita no-
» minat, isto loco sane quam faceto in Nubibus: [vs. 408
» sqq.] Ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι, *&c.* Plane istud
» convenit ventribus sanguine & pingui plenis, quorum

d » Homerus meminit, quosque Tertullianus *botulos cruore* » *distentos* nominat. « CASAUB.

καὶ ἑξῆς· Τί μ', ὦ ἀγαθ' &c. » Ait *καὶ ἑξῆς*, *& deinde*: » cum tamen sequentia verba in fabula Aristophanis mo» do recitatum locum praecedant. « CASAUB. — Aristoph. Eq. 160 sq. In *ms. A.* ὦ ἀγαθὲ plene scriptum, ut solet. Sic & paulo ante, Φήσω σε ἀδικατεύτους.

καὶ πάλιν. Equit. vs. 356 sqq. Mendose Ἐγὼ δ' ἤνυστρων *ms. A.* Mox ὕ ε ι α ν rescribere iussit Casaub. ut est apud Comicum. ὕθνην, quod habet *ms. A.* (non *ms. Ep.* in quo haec omissa.) non ferebat metrum: itaque in ὑείνην mu-
e tatum erat in edd. parum feliciter. *καὶ πάλιν*· Ἢ δ' Ὀβρίμου. Equit. vs. 1178 sq.

Κρατῖνος, Πλούτοις. » Aliis haec fabula inscribitur Πλοῦ» τος, ut Aristophanea. Laudat Pollux lib. II. [sect. 61.] » Scripserat & Archippus eo nomine fabulam, [Πλοῦτος] » teste eodem Poll. lib. VII. c. 14. [sect. 63.] & Scho» liaste Aristoph. ad Vespas. Laudantur & Anaxilae atque » etiam Antiphanis Πλούσιοι in his libris. « CASAUB. — Saepius *Cratini* Πλοῦτοι citantur apud Nostrum, nullo librorum dissensu.

Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ. Drama erat satyricum, ut docet Noster, IX. 400. b. ubi mendose Ἀμύκλῳ habet ed. Cas. 2. & 3. Verba Σιαγόνας δὲ δὴ &c. continuo versu olim scripta, digessi ut praeiverat Brunck in Fragm. vel Lexico Sophocleo pag. 64. PLATONIS verba, ex *Timaeo* citata, leguntur p. 399. T. IX. ed. Bip. In XENOPHONTIS testimonio ex libello περὶ Ἱππικῆς (p. 737. ed. Leuncl.) legebatur apud Athenaeum μακρὰν in edd. Monuit autem Cas. in melioris notae libris μικρὰν scribi. Et sic sane noster *ms. A.* ut apud Xenoph. editur: sed in Xenophontis libris (editis quidem) desideratur verbum συνεσταλμένην.

f *οἱ δὲ ὑ α γ ό ν α, διὰ τοῦ ῡ στοιχείου.* &c. Edebatur *οἱ δὲ σ υ α γ ό ν α*. Ubi CASAUBONUS: » Observatur Athe» naeo, inquit, *maxillam* Graecis non solum σιαγόνα esse » dictam, verum etiam συαγόνα per υ. Legendum vero » ὑ α γ ό ν α, ut in Excerptis. Eustathius: [ad Iliad. λ'. p. » 779, 31.] Τοῖς δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν ἓν σύμφωνον ἀποβάλ» λουσι συντακτέον καὶ τὸ σῦς, ὃς· σμικρὸς, μικρός· καὶ τ' ἄλ» λα ὅσα ἑτέρωθι κεῖται· ἐν οἷς καὶ τὸ σιαγὼν, ὑαγὼν, τὸ και» νότατον. deinde sequuntur haec ipsa verba Athenaei, quam» vis dissimulato auctoris nomine. « — At saepissime aliâs

Athenaeum Euſtathius, ubi ex eo aliquid profert, diſerte laudat, ſive ipſum nomen adponens, ſive τὸν Δειπνοσοφιστὴν adpellans: ſaepe vero etiam tacet quidem auctorem, at non ita ut conſulto diſſimulare velle videatur. Sed eo loco, quem dicit Caſaubonus, mire utique loquitur, in hunc modum: ὅτι δὲ τὴν εἰρημένην ὑαγόνα κατὰ ἀναλογίαν φασὶν εἶναι ἀπὸ τοῦ ὗς, ὑὸς, εἴσεται ὁ τῷ εἰπόντι περιτυχών. Quod quidem non ita interpretandum duxerim, quaſi voluiſſet hîc diſſimulare Athenaei nomen: ſed quod, cum illam ſuper hoc vocabulo obſervationem ex Athenaeo in ſua Adverſaria olim retuliſſet, oblitus eſſet nomen *Athenaei* adiicere, & nunc ipſe non recordaretur, apud quemnam auctorem iſtud obſervatum legiſſet. Quae ipſa obſervatio quum mira ipſi videretur, (quare τὸ καινότατον dixit) quumque alios etiam miraturos exiſtimaret, (quod & mihi quidem mirum accidiſſe fateor) quanam tandem *analogiâ* ab ὗς, ὑὸς, (a *ſue*) ὑαγὼν (*maxilla*) nominata ſit; excuſat ſe quodammodo, quod auctorem non nominet, qui hoc tradiderit. Quod ad ſcripturam huius loci ſpectat, monere debeo, in noſtro *ms. A.* nec ὑαγόνα nec συαγόνα hîc legi; ſed, prorſus *praetermiſſo* illo *vocabulo*, nude ſic ſcribi, οἱ δὲ διὰ ῡ στοιχείου ἐκφέροντες, κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός. *Epitome* vero noſtra, praetermiſſis ſuperioribus omnibus inde ab illis verbis παρὰ Ποσειδίππῳ, ſic nunc pergit: Ὅτι τὴν σιαγόνα ὑαγόνα τινὲς φασὶ διὰ τοῦ ῡ στοιχείου κατὰ ἀναλογίαν ἀπὸ τοῦ ὕειν. In Athenaei verbis, ad verbum λέγουσιν intellige e ſuperioribus, οὕτως ἐκφέρειν, *ſe ita dicere aiunt.*

Χορδῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει. » Quas reliqui Graeci χορδὰς, Epicharmus Siculus ὀρύας » appellavit: ἐπιγράψας τι, inquit auctor, καὶ τῶν δραμά» των Ὀρύαν. Non puto haec aliter ſcripta eſſe Athenaeo: » nam eadem lectio apud Euſtathium, in Epitoma, & » membranis. Tamen apud Epicharmum legit aliter He» ſychius. Ὀροῦα· inquit: χορδὴ, καὶ σύντριμμα πολιτι» κὸν, εἰς δ Ἐπιχάρμου δρᾶμα. Quid autem intelligit hoc » loco Gloſſographus hic per σύντριμμα πολιτικόν? an *edu»lii genus alicui civitati peculiare?* puta Syracuſis, unde » ortus hic Comicus, & ubi ſcripſit: & fortaſſe ὑπότριμ» μα melius ſcriberetur. Sed moveor vocis πολιτικὸν in» ſolentia, ut putem aliud longe diverſum voluiſſe Heſy» chium. Videntur quidam exiſtimaſſe, eam Epicharmi fa-

f » bulam vituperationem continuisse corporis cuiusdam sive » collegii reipublicae Syracusanae, quod poëta appellavit » Ὀρύαν vel Ὀρύα. Itaque legendum coniicio, καὶ σύστημα πολιτικὸν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα. « Casaub. — Codex noster *A.* nil hic ab editis dissentit. *Ms. Ep.* habet eadem priora verba, χορδῶν τε usque ὀνομάζει: omissis istis ἐπιγράψας &c. cum plurimis quae inde sequuntur. Ex Epitoma vero habet Eustath. ad Od. φ'. pag. 768, 15. ubi adiicit, Epicharmum ita dicere κατά τινα διάλεκτον γλῶσσαν. Apud Hesychium, si σύντριμμα idem valeret ac τρίμμα, *intritum*, (de quo vide I. 31. f.) aut nescio quod *edulium*; tum πολιτικὸν fortasse accipi possit pro *vulgari*, *sine multa arte parato*; de quo usu illius vocabuli dictum est ad Polyb. V. 33, 5. Epicharmum certe, cum dramati suo titulum Ὀρύα fecit, eâdem notione accepisse illud vocabulum qua edulium aliquod significat, ex ipsis Athenaei verbis intelligi videtur. confer omnino IX. 366. b. Χορδὰς quid proprie dixerint Graeci, disputavimus ad I. 4. b. Animadv. pag. 48.

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Aristoph. Nub. 455.

Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ. Perperam ἐν Πυτίῃ ed. Ven. & Bas. Correxit Casaub. consentiente nostro *ms. A.* & veram scripturam tenuerant libri omnes X. 426. b. quam hic restituendam viderat etiam Dalech. qui tamen minus recte *dolium vinarium picatum* reddidit. Docent veteres Glossographi, esse πυτίνην *lagenam vinariam e vimine plexam*; unde coniecerat H. Steph. (in Indice Thes.) esse vitream lagenam vimineo πλέγματι obductam. Qui vero meminerit quae ab itineratoribus ex aliis quidem regionibus relata sunt, ei non incredibile videbitur, habuisse etiam Graecos vasa e viminibus aut iuncis ita firmiter plexa, ut liquorem continere possent. Mox in ipsis Cratini verbis, in illa dictione ἦ δ' ὅς, non invitus passus sum, ut inter ἦ & δ' nonnihil spatii maneret, quod erat in ed. Cas. quo indicaretur, esse proprie duas voces ἦ δ', pro ἔφη δὲ. (conf. Apollonium Grammaticum apud Koen ad Corinth. de Dial. pag. 61.) Scilicet ἦ, imperf. verbi ἠμὶ vel ἦμι. In editt. vett. quidem vitiose ἢ δ' ὅς legebatur.

Quae de Alexidis *fabula*, Λευκαδία ἢ Δραπέται, adnotavit h. l. Casaubonus, cum nihil ad huius loci scripturam pertineant, quae nulli dubitationi obnoxia est, in Indice Auctorum olim quaeret Lector. In ipso *versu*

adlato, verbum ἥκει pertinere ad *cibum* in mensam *illa*-a *tum*, iam supra ad p. 91. c. praeeunte Valcken. ad Phoeniss. p. 66. monuimus. Recte vero ibi, pro ἥκειν, quod hic vulgo legebatur, ἥκει scripsit idem Valck. absque ν in fine vocis, quia syllabam brevem in quarta senarii sede postulabat metri ratio. In *fine verf.* in περικομματίων cum edd. consentit *ms. A.* quod non ferendum, sed metri gratia in περίκομμά τι mutandum monuerat CASAUB. probante eodem Valck. Ex eodem Alexide habes pag. 96. a. τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται. Poteras vero h. l. etiam in plurali legere, περικόμματα. Sic quidem Aristophanes utitur, Eq. 371. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω: itemque diminutive, ἐψοίμην ἐν περικομματίοις, Equit. 767.

'Αντιφάνης ἐν Γάμοις. »Libro IV. [p. 160. d. & 169. »e.] Γάμος hoc drama appellatur. Sed & alius poëta Di»philus Γάμους comoediam suam inscripserat, teste Athe»naeo lib. VI. [254. e.] E Latinis tres dramaticos poë»tas *Nuptias* docuisse invenio, Pacuvium, Pomponium, »Laberium.« CASAUB. — Parum interest inter Γάμος & Γάμοι: celebritates vero nuptiarum γάμους potius in plur. quam in singulari γάμον, dixere Graeci, Attici certe. Inde Epicharmi fabula, quae Ἥβας γάμος a poëta inscripta erat, nonnumquam etiam Ἥβας γάμοι citatur, ut supra apud Nostrum III. 92. f.

»In hemistychio ANTIPHANIS, Ἔκτεμὼν χορδῆς μέ»σαιον, ultimum verbum non intelligo. μεσάραιον Grae»cum est, exponiturque Hesychio *venter* aut *intestina te»nuia*. Ei voci locus hic dari fortasse debet: aut μεσότα»τον scribendum, vel μεσάτιον.« CASAUB. — Cur vox μέσαιον offenderit doctum virum, aut quid lucremur, si pro ea μεσότατον aut μεσάτιον ponatur, non video. Licet in Lexicis vocabulum μεσαῖος vix reperias, tamen comparativus μεσαίτερος, & superl. μεσαίτατος, haud obscure positivum μεσαῖος declarant. Ad μεσαῖον intelligo μέρος, ut solet in talibus. Et ipsum metrum desiderare μεσαῖον videtur: est enim, ni me omnia fallunt, prius hemistychium tetrametri trochaici. Vocabulo μεσάραιον quis auctor usus sit, non reperio: apud Gorraeum in Definitionibus Medicis, & ex eo apud H. Steph. in Indice Thesauri, absque auctoritate adpositum video. Apud Hesychium quidem frustra quaeras; qui nil aliud huc

spectans habet, nisi glossam istam, Ἀραιὰ γαστήρ· τὰ λεπτὰ ἔντερα.

AD CAP. XLVIII.

Ἄλεξις ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ. Κρατίᾳ h. l. edd. cum *ms. A.* Sed *Crateua* Dalech. Inde CASAUB. » Κρατεύας in fabulae huius titulo scribendum esse, doctis » omnino assentior: etsi vix umquam sine menda scriptum » hoc nomen in msstis; nam etiam in optimis Κρατίᾳ in» venimus, aut Κρατείᾳ, quod propius abest a recto. » Hic est *Crateuas*, nobilis ῥιζοτόμος, nominatus Hippo» crati, Dioscoridi, Plinio, Galeno, aliis. « — Recte scriptum erat id nomen III. 107. a. consentiente (quod sciam) nostro codice; sed deinde alibi partim Κρατίᾳ, partim Κρατεύᾳ. Hoc loco Ἄλεξις δὲ ἐν Κρ. legebatur in edd. vett. & *ms. A.* Quam particulam qui invexit, is superiora verba ποδῶν τε usque ῥύγχους putaverat ad praecedens Antiphanis testimonium pertinere; (quo etiam a Dalech. in versione relata sunt) nec viderat, ad eadem ista Ποδῶν τε &c. intelligendum & ex communi referendum e superioribus esse verbum μνημονεύει. Importunam particulam merito delevit CASAUB. monuitque, hoc voluisse auctorem: *Pedum, auricularum, & rostri meminit Alexis in Crateua aut Pharmacopola: cuius testimonium, multa continens eorum nominum de quibus est quaestio, paullo post proferam.* Invenies autem Alexidis locum (ut adnotavit idem Casaub.) infra, p. 107. Quod ait πολλὰ ἔχον, Dalech. πολλὰ ἔχων legerat; sed verum recte tenent Graeci libri omnes.

THEOPHILI *vs.* 2. Λέγ' ἄλλο. Perperam *ms. A.* τρεῖς μνᾶς λέγε. ἄλλο ῥύγχος &c. Nullâ distinctione haec scripta in edd. vett. Recte vero verba distribuit Casaub. quamquam personarum notas non adiecit: quas nos & h. l. & ubique, quatenus vel commodum videbatur vel licuerat, adiecimus; quod ante nos in huiusmodi dramatum fragmentis iam Dalecampius, Grotius, aliique, pro suo quisque iudicio, fecerant. Poterat λέγ' ἄλλο τι dicere poëta, ut Eubulus II. 47. f. sed & abesse poterat pronomen τι. Sic λέγ' ἕτερον, III. 117. f. Mox, in κωλῆν nil mutant libri; sed κωλῆν oportebat. cf. IX. 368. d. e.

Ἀναξίλας, Μαγείροις. Sequitur deinde Ἀναξίλας δ'

turus eram, nisi turbasset participium συντιθεὶς, quod ipsum ad ἡμίβρωτα λείψανα referendum videbatur. Poterat vero συντιθεὶς ad sequentia verba referri, quae nunc misere corrupta in obscuro latent: quod si ad superiora pertinet, levi mutatione fuerit ἐπαναπλάττω (verbum finitum, pro ἐπαναπλάττων) legendum, hac sententia, *refingo*, (vel, *insuper*, *praeterea*, *fingo*) *semiesas reliquias*, *componens eas*; scilicet, *ita eas componens ut non videantur esse semiesae reliquiae*, *sed ut praebeant speciem cibi nunc primum de industria & ex artis lege parati.* In coena, quae, ex meris licet reliquiis semiesis parata, splendidam tamen prae se speciem ferebat, nihil novi aut integri a se adpositum ait coquus, nisi *unum piscem calidum commodo iure conditum*: hoc est quod dicit, Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθύν. Nec opus est ut solicitetur verbum illud ζωμοποιῶ, quo eodem eâdem notione usus est Xenocrates de Aliment. ex Aquatil. sect. 26. (27.) idemque verbum hoc loco cum edd. & *msto A.* agnoscit etiam noster *ms. Ep.* Illud quidem non spondeo, fuisse apud poëtam verbum ζωμοποιῶ in ipso fine versus positum: sed tamen nihil magnopere prohibere videtur, quin statuamus potuisse ibi poni; quoniam trochaicum metrum in impari sede non necessario spondeum aut tribrachyn poscit, sed fert etiam dactylum, ut quidem Hephaestion docet in Enchirid. p. 18. Corrigendo tertio versui nihil certi mihi occurrebat: sed facile occurret fortasse feliciori ingenio aliquid, quod & commodius videatur, & a veteris scripturae vestigiis propius absit, quam id quod est a Casaubono propositum. Illud moneo, nihil urgere ut ὠτάρια necessario hic invehenda statuamus cum eodem Casaubono, cui iam Dalecampius praeiverat, qui totum locum sic reddiderat: *Piscem calido iure condito*, *& in lance compono*, *aggestis semesis reliquiis*: *auriculas ac intestina e silphio paro.* Satis est, quod in his versibus alia nominentur ex eo genere, quae pag. praeced. c. sub communi nomine τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν sunt comprehensa. Epitomator de prioribus versibus nil nisi haec verba adposuit, Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθὺν, tum statim pergit, ἀλλάντα τέμνω, παραφέρω χορδῆς τόμον, &c.

Vers. 5 *sq.* »Postrema poëtae verba, aut potius gloriosuli coqui, sunt ista: ὥστε πάντας ὁμολογεῖν, Τῶν γάμων κρεῖττω γεγονέναι τὴν ἕωλον ἡμέραν. *Adeo ut faterentur omnes*, *ipso nuptiarum primo die lautiora esse repotia.*

; » Nuptiarum solennitas pluribus diebus celebrabatur: pri» mum vocabant γάμους; secundum ἐπίβδα, ut Pinda» rus, [conf. Ruhnken. ad Timaei Lexic. Platon. p. 119 » sq.] vel παλία. Hesychius: Γάμοι, ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν » γάμων· ἡ δὲ δευτέρα, παλία: sic dictus is dies ἀπὸ τοῦ » πάλιν ἰέναι: si tamen satis integra illa lectio. Latini vo» cant *repotia*: Axionicus eleganter ἕωλον ἡμέραν. Graecis » ἕωλα dicuntur omnia quae desierunt esse ἐν ἀκμῇ no» vitatis. Sic M. Tullius ἕωλον vocat librum, *qui primam » novitatis gratiam amisit.* Sic, transacto nuptiarum die » primo, qui deinceps sequuntur, etsi sunt festi, ἕωλοι » tamen iure dicuntur. Libro IV. opponit auctor τὰς ἀκ» μαίας τῶν γάμων ἡμέρας, & τὸ ἕωλον τῆς συμποσίας. » Non erat ferendum, tam elegantem locum tam male ad» huc esse expositum. « Casaub. — Nempe τὴν ἕωλον ἡμέραν Dalech. interpretatus erat *hesternum diem*: parum feliciter. Per se quidem haud incommode ἕωλος latine *hesternus* reddi poterat: sed de *cibis* praesertim usurpatur id nomen *ex hesterno die repositis*, ut apud Nostrum VI. 240. b. & XIV. 663. d. Inde ἕωλος ἡμέρα est *dies quo comeduntur reliquiae hesternarum epularum.*

Ἀριστοφάνης Προαγῶνι. ἐν Προαγ. edd. non male: delevi autem praepositionem auctoritate codicis *A.* Aristophanis testimonium omisit Epitomator. Pro τέκνων, quod *vers.* 1. habet *ms. A.* τέκνον posuit editor Ven. idque tenuit Casaub. quod - recte ne, an secus, factum sit, ex tam brevi fragmento vix certo iudicari potest. Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 263. immutatum hoc absque adnotatione adposuit. Erat tamen in *vers.* 2. metrum manifeste violatum, ubi ignorant libri articulum e coniectura a nobis adiectum. In *ms. A.* pro εἰσίδω est ἰσίδω, quod minime medetur metro. Sententia mihi haud satis plana. Eam his verbis exprimere conatus est Gallicus interpres: *Mon fils, vois si je ne suis pas malheureux! j'ai mangé de la fraise; pourrai-je actuellement manger de ce groin rôti?* Sed εἰσιδεῖν non est *comedere*: & γεύσασθαι est *gustare, degustare*; non, *vesci ad satietatem, ut amplius comedere non valeas.*

Καὶ τόπος δέ τις οὕτω καλεῖται, Ῥύγχος, - - Πολύβιος ἐν ἕκτῃ Ἱστοριῶν. Erratum videri in nota numerali, qua liber Historiarum Polybii indicatur, monui in Notis ad Polyb. VI. 59, 6.

Ὅτι δὲ κυρίως λέγεται ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν, προεί-

ρηται. »Non extat in praecedentibus locus ille quo remit»tit nos.« Casaub. — At verbum *προείρηται* non refertur ad locum aliquem, qui multo ante praecesserit, ubi ex professo de hoc dictum sit. Sed quod paulo ante ter quaterve *ῥύγχος ὑὸς* aut *ῥύγχος ὕειον* nominavit, eo satis significavit, vocabulum illud proprie de *porci rostro* usurpari. Respexisse hunc locum videtur Eustath. ad Od. γ'. p. 126, 49 sq. *Οὐ μόνον ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων, ἀλλὰ καὶ ῥύγχος, εἰ καί τινες ἐπὶ συῶν αὐτὸ ἰδιάζουσι*. Conf. Schol. ad Aristoph. Aves vs. 347. & Suid. in Ῥάμφος.

In Archippi *versu*, pro *οὑτωσὶ μακρόν*, est *οὑτωσὶ μικρόν* in *ms. Ep.* quod ironice dictum videri poterat. In Ararotis *versiculo*, bene *ὡς ὑμᾶς* tenet noster codex uterque cum editis. *εἰς ὑμᾶς* habet Lexicon meum Coislin. e quo excerpta dedit Montfauc. in Bibl. Coisl. p. 481 sqq. Conf. Toup ad Suid. P. III. p. 402. ed. Lips. & Heringa Observ. Crit. cap. 32. p. 297.

AD CAP. XLIX.

Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γέ σοι. Pro *δέ σοι*, quod hic habet *ms. A.* cum editis, *γέ σοι* posui praeeunte Brunckio in Fragm. Aristoph. pag. 216. (In *Epit.* desunt haec.) Casaubonus, omissâ illâ particulâ, sic scribendum censuerat, praeeunte Dalecampio, *Καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι* &c. simul temere eliminans dictionem vere Aristophanicam, simul misere metrum corrumpens. *τὸ δεῖνα* (ut docuit idem Brunck ad Comici Lysistr. 921.) interiectio est, vim habens Latinae exclamationis, *malum!*

»Antiphanis *verba* sunt; *Ἔπειτα καὶ ἀκροκώλιον ὕειον* ἡ »Ἀφροδίτη &c. Poterant negotio nullo in legem vel iambi»corum vel trochaicorum haec verba cogi: qui putabunt »esse tanti, ingenio suo obsequantur. Mendum in foedo »verbo foedum detegemus nos, & pro *καταφαγεῖν*, *comme»dere*, emendabimus *σκατοφαγεῖν*, *stercus vorare*.« [Mendose *κατοφαγεῖν* erat in ed. Ven. Id imperite in *καταφαγεῖν* mutaverat editor Bas. quod ipsum in contextu tenuerat Casaub. Perspicue vero *σκατοφαγεῖν* exhibent *mss. A.* & *B.* In *Epit.* levissime perstrictus hic locus.] »*Ita sues amat* »*Venus*, inquit, *ut in Cypro, cum cogeret boves stercoribus* »*vesci, sues ea necessitate exemerit, imo vetuerit facere*. Qui

» nescit quae περὶ τῶν σκατοφάγων βοῶν vetustas fabula- » ta est, consulat Festum in *Cyprio bovi*, & *Paroemiogra- » phos.* « CASAUBONUS. — Vide Erasmi Adag. *Bos Cyprius*, ex Suida & Diogen. Adde Plin. lib. XXVIII. cap. ult. Pro ὑσὶ erat ὕεσιν in ed. Ven. quod dein in ὕεσι mutatum : nec aliud quidem enotatum ex msstis : mihi vero non ferendum visum erat. Quod de *suibus* hîc praedicatur, id ad *ficorum* pastum & saginationem spectare suspicatus est IACOBS in Notis ad Anthol. Vol. II. P. III. p. 211 sq. coll. Aristoph. Acharn. 805 sqq. & Polluc. VI. 49.

Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗν θύουσι. ὗς in plur. edd. ὗν in sing. dedit *ms. A.* Similiter *ms. Ep.* in sing. ὅτι Ἀφροδίτῃ ὗς θύεται, καὶ μάλιστα παρ' Ἀργείοις· παρ' οἷς καὶ ἑορτὴ Ἀφροδίτης, τὰ ὑστήρια. Quae verba ex Epitome descripsit Eustath. ad Iliad. λ'. p. 749, 32. Et Ὑστήρια utique proparoxytonως scribi debuit, quae est forma nominibus festorum propria. Corrupte ὑστυρία ed. Bas. & Cas. pro quo recte ὑστήρια in ipsa versione posuit Dalech. Inde CASAUB. » Pro ὑστυρία, inquit, recte viri eruditi » Ὑστήρια. « — Qui si editionem Ven. inspexisset, vidisset ibi ὑστηρία scriptum, proxime ad verum accedens. Et pariter quidem penacute scripta est vox in *mss. A.* & *B.* Sed recte, ut dixi, ὑστήρια *ms. Ep.* & Eustath.

PHERECRATIS *versus* multo auctiores exhibentur infra, VI. 268 sq. Ibi pag. 269. a. non Σχελίδες, ut hoc loco, sed Σκελίδες scribitur, quod rectius iudicavi, & hîc pariter reponendum putavi. σχελίδες sunt *latera*, vel *frusta ex lateribus* boum, ut interpretatur Scholiastes Aristoph. ad Equit. 361. & inde Suidas. Pariter Hesychius: Σχελίδες· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες. Et eadem quidem fere interpretatio apud eumdem Hesychium adiecta est vocibus Σκελλίδες, & Σκελίς: at diserte docet Pollux II. 193. quae σκελὶς vocatur a comicis, esse *pernam, petasonem*: idemque Pollux eadem Pherecratis verba, de quibus quaerimus, sic scripta adfert, σκελίδες δ' ἑλδεγμένοι, VI. 59. & II. 191. Facile tamen crediderim, non semper adcurate observatam esse istam duorum vocabulorum distinctionem.

κἂν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοισιν. Deest ἢ particula *ms. A.* quam recte adiecit editor Ven. ex IV. 170. b. VI. 248. a. & XII. 516. d. Cur autem Ἐρίθοισιν Ionica forma hîc scriberetur, nulla caussa erat. Rectius Ἐρίθοις alibi constanter.

ὑπάρχει τέμαχος ἐγχέλειον ὑμῖν. Sic ed. Baf. & Caf. ὑμῖν ed. Ven. & *ms. B.* Nefcio an & *ms. A.* Pro ἐγχέλειον vero haud dubie ἐγχέλειον oportebat, quemadmodum correxit PURSANUS in Notis msstis, praeeunte Dalecampio, qui *anguillae pufillae fruftum* interpretatus erat. Potuerat uno vocabulo *anguillulae* dicere. *Mox*, pro ἀρνεῖον, eft ἀρνίον in *ms. A.* Rectius, puto, fuiffet ἄρνειον, antepenacute fcriptum. Ad verba πους ἐφθὸς adnotavit CASAUBONUS, etiam apud Hippocratem, Pherecrate antiquiorem, πόδας οἶος ἐφθοὺς, *pedes ovis elixos*, aliquoties legi.

»Durum dictum eft, quod ex ANTIPHANIS *Parafito* »affertur, ἐφθὸς τυρὸς ἐπεσδόντι πολύς. Excufabamus fupra »[ad verbum σφενδονῶν, pag. 95. c.] infolentiam phra»feos, quia haec coquus aut parafitus loquitur; quibus »folent optimi poëtae loquendi genera tribuere ganeoni »& homini inter ollas ac patinas educato convenientia. »Aliter qui ferri queat τὸ ἐπεσδόντι, non video. Δονεῖν eft »*ftrepitum in turba facere*: hic fimpliciter ad declarandam »*rei copiam* ufurpatur, quia fere copiae comes ftrepitus »& τάραξις & δόνησις. Fortaffe etiam ἐφθοῖς fcribendum.« CASAUBONUS. — Equidem de *ftridore* cogitaveram, quem edit *butyrum elixum*, qui ftridor etiam tum durat, cum cibus fervens menfae infertur: unde de lurconibus loquens Clemens Alex. Paedag. lib. II. (pag. 103. med. ed. Heinf.) ταγήνοις σίζουσι περιηχουμένους dicit, *fibilantibus fartaginibus undique circumftrepentes.* Vox χοιρέων verf. 1. qui ferri potuerit, non videram ego: itaque in χοιρίων mutavi. *Verf.* 2. καπυρ' elifâ literâ α edidit Caf. καπυρὰ plene fcriptum, pro more, in *ms. A.* pariterque in ed. Ven. & Baf.

ARISTOPHANIS verba, ex *Tageniftis*, quae multis modis corrupta vulgo hic legebantur, emendata dedit BRUNCK in Fragm. Ariftoph. pag. 267. qui tamen ad metri leges ea revocare non aufus eft. Nos fingula percurramus. Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. Sic recte edd. Perperam παρατέταγμαι *ms. A.* Veram fcripturam fervaverat Scholiaftes Ariftoph. ad Acharn. 640. & ex eo Suidas in Ἅλις, & in Παρατέταμαι, ubi ipfum hoc verbum interpretatur Grammaticus per ἐξώγκωμαι, id eft, *inflatus, diftentus fum. Diftentum fe*, ait is qui loquens inducitur, *efu pinguium*; fcilicet *apuarum*, (de qui-

c bus conf. I. 7. d. ibique notata:) quae *in oleo* coctae vel frixae comedebantur, ita quidem ut earum deliciae ex *pinguedine* maxime, quae ab oleo eis accedebat, censerentur; ut docet Aristoph. Acharn. 639 sq. & Schol. Comici ad Equit. 642. ex eoque Suidas in Ἀφύα. Monent praeterea iidem Grammatici, τὰς ἀφύας plerumque quidem in plurali dici, sed hoc loco ἀφύαν in singulari (nempe collective) usurpare Comicum. CASAUBONUS, postquam verba ista ex Nostro adposuit, παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων: »Ita melius, inquit, quam ut in Scholiis »ad Acharn. παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων. Saepe diximus, »veteres Grammaticos in recitandis auctorum locis parum »fuisse religiosos, & verbis suis saepe illorum χρείας corrupisse, servatâ solum sententiâ.« Scilicet Comici verba ex Tagenistis in hunc modum recitantur in Scholiis ad Acharn. 640. & apud Suidam:

Ἅλις ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων.

Quae verba cum iustum faciant senarium, vereor ne non Scholiastes verba Comici suis mutaverit, sed Athenaeus noster parum religiose verba poëtae adnumerans, omisso verbo ἐσθίων statim illa τὰ λιπαρὰ κάπτων e sequenti versu adposuerit. Caeterum quoniam, qui *distentum se esse* queritur *vorando*, is non videtur alios insuper cibos debere desiderare, quod facit is qui hîc loquitur; subierat cogitare, παρατείνεσθαι fortasse h. l. non tam cum Suida intelligendum esse *distendi*, quam notione magis generali, *vexari, fatigari, quoquo modo cruciari*; quam in partem usus est Xenophon Memorab. III. 13, 6. & Cyrop. I. 3, 11. ipseque Aristoph. Nub. 213. (ubi vide Schol.) denique alii multi, quorum χρήσεις collegit Ruhnk. ad Timaei Lexic. Platon. pag. 206. Sed in priore tamen interpretatione adquiescendum putavi.

Sequuntur ista: ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβασιν, ἠπάτιον, ἢ καπρίδιον νέου κόλλοπά τινα. Nihil in his mutant libri, nisi quod *post* ἀπόβασιν *nullam* ponant *distinctionem*. Ibi CASAUBONUS: »Sequentia, inquit, non intelligo, ἀλλὰ »φέρετ' ἀπόβασιν ἠπάτιον. Dalecampius videtur legisse »ἀπόφυσιν ἠπατίου vel ἠπατίων, qui vertat *hepatis extre»mam fibram*. Iecoris ἀποφύσεις, & πτερύγια, quae Hie»ronymo *pinnulae*, & ἀποσχίδας, scio quid Galenus alii»que Medici appellent: ἀπόβασιν hoc sensu legi nunquam. »Pro ἀπόφυσιν etiam ἀποφυάδα scribi potest: sic enim

» ἀποφυάδας ἐντέρων dixit Philosophus libro secundo Histo- » riarum. [Aristot. Hist. Anim. II. 17.] Omnino de hoc » loco parum mihi constat. ἠπατίου quidem non dubium » legi debere, ut statim καπριδίου: aut certe ἠπατίων, » ut in Eubuli versu, [III. 100. e.] Ἡπάτια, νῆστις, πλεύ- » μονες, μήτρα. « — Tum in *Addendis*, idem CASAUB. » Sed » audendum hic, opinor, aliquid; si ad probabilem ali- » quam sententiam locum hunc, in omnibus msstis cor- » ruptissimum, volumus refingere. Possumus ita concin- » nare: Ἀλλὰ φέρετ' ἢ προβάτειον ἠπάτιον, ἢ καπριδίου νέου » κόλλοπά τινα. *Iecur ovinum*, arbitror, intelligit. Sic ali- » bi hanc vocem cum adiectione simili legas: puta, aut » ὕειον, aut αἴγειον, aut ἄρνειον. « — Sic ille. BRUNCKIUS, vulgatam scripturam nullâ dubitationis significatione tenens, quo pacto acceperit ista verba, non declaravit: illud unum vidi, inter ἀπόβασιν & ἠπάτιον commate eum distinxisse orationem; in quo secutus sum docti Viri iudicium. Vocabulum ἀπόβασιν activa notione, hariolando magis, quam certa ratione, de cibo accepi, *qui descendere faceret* & e primis viis expelleret *pinguedinem*, quae homini molesta erat. VILLEBRUNIUS fidenter, ut solet, ἀπόβρασιν ἠπατίου legendum pronunciavit; idque interpretatus est, *du foie cuit entre deux plats*. Nomen ἀπόβρασις, inquit, formatur a verbo ἀποβράττω: quod *decoquere* denotare ait apud Pollucem. Nempe sic quidem apud Poll. VI. 91. suo ex ingenio, nulla cuiusquam veteris scriptoris auctoritate, converterat interpres, immemor longe aliud significare id verbum, scilicet *eiicere*, *excutere*, sicut paleae e vanno excutiuntur, *cribrare*. Vide Hesych. in Ἀποβράσαι & Ἀποβράσματα. Ἀναβράττειν quidem & ἀναβράζειν *fervefacere*, *coquere*, *elixare* sonant: unde κρέα ἀνάβραστα apud Aristoph. in Ran. 561. per ζεστὰ & ἑψημένα interpretatur scholiastes. conf. Athen. VI. 269. e. & IX. 384. e. Caeterum, ἠπάτιον hoc loco commemorari ab Aristophane, rursus monet Noster paulo inferius p. 107. f. Κόλλοψ sive κόλλοψ, interprete Hesychio, est τὸ νωτιαῖον ἢ τραχηλιαῖον τοῦ βοὸς, id est, *pars bovis quae in tergo est vel in cervice*, e qua gluten paratur. At non de solo bove usurpari id vocabulum, sed & de aliis animantibus, nec de dura solum & ad comedendum inutili parte animalis, sed & de ea quae commodum cibum praebeat, vel ex hoc ipso loco adparet. Multa de eodem vocab.

disputat Eustath. ad Od. φ'. pag. 767 sq. quae tamen huc non spectant.

ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν. » Pergit Aristophanes, ἢ σπληνὸς ἢν ἐστιν. [Sic nempe edebatur.] Proba, ut videtur, » lectio. Tamen aliud suadent membranae, quae habent, » ἢ σπληνὸς, ἢ νῆστιν. Sic vocatur pars intestinorum, & ipsa » inter cupedias. « CASAUB. — ἢν ἐστιν, *si aderit* reddiderat Dalech. ἢ νῆστιν perspicue dant *mss. A. & B.* (In *Epit.* nihil horum legitur.) Est autem νῆστις, *intestinum ieiunum*, ut interpretantur veteres Grammatici: adnotavitque simul Hesychius, huic intestino circumplicare solere coquos eas quas χορδὰς Graeci, Latini *lactes* vocant. Quo pacto autem scriptura σπληνὸς proba videri potuerit Casaubono, difficile dictu. Nihil quidem melius e msstis enotatum video: sed ἢ σπλῆνα cum BRUNCKIO corrigere eo minus dubitavi, quod & tota orationis connexio hoc flagitabat, & quod meminissem saepe in fine vocum perperam a librariis permutatas inter se terminationes ος & α: de qua permutatione monui ad I. 30. f. (pag. 226. Animadv.) & ad II. 53. c. Sic & ipse noster *ms. A.* III. 79. b. ἐπιπινόμενος habet, pro ἐπιπινόμενα: contra, V. 192. d. φιλότητα, pro φιλότητος. Denique vero hunc ipsum locum, in quo versamur, spectaverat Photius in Lexico ms. (laudatus a docto Hesychii editore ad voc. Νῆστις) ubi scripsit: Νῆστιν, τὸ ἔντερον· καὶ σπλῆνα, ἢ γλῶτταν Ἀριστοφάνης.

ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο. » Corrupta manifesto quae sequuntur, ἢ δέλφακος, ἢ ῥίνης, ἢ » τριέα. [Sic nempe h. l. edd. & mssti.] Dalecampius » emendavit ἢ κεστρέα. [*aut porcellum, aut squatinam, aut* » *mugilem.*] Non erat illa conveniens huius loci morbo » medicina. Infra hoc in libro [III. 110. f.] ita scribitur, » ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἢ τρίαιναν. Vir optimus ut corruptis» simam hanc γραφὴν damnat: ego probo, non ut rectam, » sed ut rectae proximam. Legendum enim ἢ δέλφακος ὀπω» ρινῆς ἠτριαῖα. *Partem suillorum intestinorum* ἠτριαῖα vocabant. Idem Poëta in Thesmophoriazusis, [scil. Θεσμοφ. » δευτ. apud Nostrum, III. 104. f.] οὐ δὴ σχαδόνες, οὐδ' » ἠτριαῖον δέλφακος. Lucianus Lexiph. [c. 6. Tom. V. ed. » Bipont. p. 184.] παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, » δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα. Iam vocem » ὀπωρινῆς asserimus auctoritate Athenaei, qui libro IX. » [p. 374. f.] ex hoc loco probat, usurpasse Aristopha-

»nem nomen δέλφαξ genere foeminino: esset autem pro- »batio eius nulla, si scripsisset Aristophanes ἢ ῥίνης.« CASAUBONUS. — Atqui non ibi modo δέλφακος ὑπομινῆς consentientibus libris legitur, sed & III. 110. f. Porro IX. 374. f. scribitur quidem ἠτριαῖον, nec id quidem male: sed III. 110. f. pro corrupto ἢ τρίαιναν, quod habent editi, recte ἠτριαίαν exhibet *ms. A.* quod ipsum & hic in mendoso ἢ τρίᾳ latebat. Et, substantivum nomen recte ac proprie in *foeminino* genere (ἡ ἠτριαία) usurpari, supra docuimus ad l. 4. c. Animadv. p. 55. Denique dubitationem omnem tollebat Etymologus, ad voc. Ἦτρον diserte monens: Ἀριστοφάνης ἠτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· καὶ ἠτριαία, θηλυκὸν, ἐν Ταγηνισταῖς.

μετὰ κολλάβων χλιαρῶν. »*Collabi*, ait vir doctus, »[Dalecampius] *placentae, clavis similes qui fides in citha-»ris tendunt*: vertibulas puto aut verticilla intellexit. At »quomodo erunt aut dicentur *placentae* isti *collabi*, si *clavi »formam* referunt? nam omnis placenta aliquam habet εἰς »πλάτος ἔκτασιν: aut πλακοῦς non erit, nisi quomodo »*pyxis* dicitur, quae est *ex argento* vel *auro*. Qui puta-»bant e veteribus, dictos esse *collabos* a similitudine ver-»*tibularum citharae*, *panes* illos non *placentas* appellabant. »Verum alii notationem nominis aliam afferunt: sic enim »dici *placentam quadratam parvulam ἐκ μεγάλου κολλαβου-»μένου.*« CASAUB. — Κολλάβους ἄρτους diserte vocat Noster III. 110. f. de quibus videndus Scholiastes Aristoph. ad Ran. 510. & ad Pac. 1195. & qui sua inde habet Suid. in Κολλάβους. Pro χλιαρῶν, III. 110. f. mssti omnes χλιερῶν praeferunt; non male.

AD CAP. L.

»Multis locis factum videas ab Athenaeo, ut de ap-»posito cibo testimonia primum ex Poëtis & Philosophis »proferat, deinde autem ex Medicorum libris naturam il-»lius explicet. Propterea scribit isto loco: Τοσούτων λεχ-»θέντων καὶ περὶ τούτων, οὐδὲ τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες ἀσύμ-»βολοι μετειλήφασι. *Cum etiam de istis haec dicta essent, ne »Medici quidem, qui aderant, prius illa gustarunt, quam sym-»bolam contulissent.* Quid *symbolas* appellet, satis declara-»tum est lib. I. [ad pag. 4. b.] Videtur autem Athenaeus »hoc dicere, omnes aut plures certe Medicos, qui con-

d »vivio intererant, aliquid de scriniis memoriae [sive suis »ex Adversariis] quod ad rem faceret promisisse in com»mune. Nam hoc ista spondent, τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες. »Spem tamen hanc nostram egregie auctor destituit; unius »*Dionysioclis* verba proferens, & ea quidem adeo pauca, ut »non sine magna ratione deesse aliquid hac quoque in par»te nostris hodie codicibus suspiceris. « CASAUB. — Mira utique videri ista Athenaei dictio debet, si nullum aliud Medicorum scitum ab illo adpositum fuit, nisi pauca quae nunc hic leguntur *Mnesithei* verba: nec tamen vel in vetustissimis nostris membranis *A.* vel in *cod. Ep.* ullum lacunae vestigium comparet. Verbum μετειλήφασιν Casaubonus ad τούτων retulit, scil. τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν. coll. pag. 94. c. cui consentaneum erat ut ista, Τοσούτων λεχθέντων, pro genitivis absolute positis acciperentur: quam rationem nos quoque in latina versione sumus secuti. Vide tamen, ne rectius iidem illi genitivi intelligantur a verbo μετειλήφασιν pendere, ut hoc dixerit Athenaeus: *His sermonibus interesse fruique Medici sine symbola noluerunt.* In MNESITHEI verbis, ὑὸς scripsi in sing. cum *mss. A.* & *Ep.* pro ὑῶν, quod erat editum: itemque ἐν ἑαυτοῖς cum eisdem msstis, ubi ἐν αὐτοῖς edd. ne id quidem male.

»Statim enim [sic pergit CASAUBONUS] sermonem »veluti lampada cursu excipit LEONIDES, diversae pro»fessionis homo: Καὶ ὁ Λεωνίδης, Δήμων ἐν τετάρτῳ Ἀτθί»δος, Ἀφείδαντά φησι. *Leonidas autem dixit:* DAMON *in* »*libro quarto Atthidis narrat.* Errant qui putant, LEONI»DAM esse auctoris illius nomen, cuius mox verba affe»runtur. « [Sic nempe Dalech. *Leonides libro quarto Tribuum Atticae narrat.*] » Ille vero unus fuit e convivis, ut »docent clare sequentia haec non multo post: [p. 116. »a.] Περιενεχθέντος τοῦ καλουμένου ὡραίου, ὁ Λεωνίδης ἔφη. »Philologum fuisse & criticum, haec evincunt, [p. 116. »d.] καὶ ὁ Διονυσιοκλῆς ἔφη, ὅτου μέν ἐστι τὰ ποιήματα, »ὦ ἀγαθὲ Λεωνίδη, ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμωτάτων »Γραμματικῶν. Sic enim recte legit etiam Dalecampius illo »loco, ὑμῶν, non, ut editum est, ἡμῶν. « [In *Grammaticorum*, id est, Philologorum & Criticorum, numero ponitur LEONIDES in Argumento totius operis I. 1. c. rursusque diserte *Grammaticus* adpellatur XI. 504. b. Conf. Animadv. pag. 13 extr. & seq.] » Errant etiam qui Δήμων »putant esse a δῆμος. Est enim vetustissimi auctoris *rerum*

» *Atticarum* nomen. Is ipſe eſt, cuius teſtimoniis Plutar- » chus in Theſeo ſaepius utitur, & Scholiaſtes quoque » Ariſtophanis, proverbia explicans, ὁ Διὸς Κόρινθος, ad » Ran. [vſ. 442.] & *Noctuam Athenas*, ad Aves. [vſ. » 302.] An idem ſit DAMON, qui *de Byzantio* ſcripſerat, » teſte Athenaeo lib. X. [pag. 442. c.] non ſcio. « [Et iuxta cum Caſaubono ignorare ſe fatetur HEMSTERHUSIUS ad Comici Plut. cuius vide totam Adnotationem ad Scholiaſt. Plut. vſ. 1003. pag. 352 ſq.] » Fuit & *Damius* » Colophonius, ſcriptor alius, multo recentior; cuius » nonnulla extant in Athenaei de Machinis bellicis libello. « CASAUBONUS. — Alius item eſt *Damon Muſicus*, Noſtro memoratus XIV. 628. c. Laudatur quidem & *Cleidemus*, Ἀτθίδος (i. e. *Atticarum Rerum*) ſcriptor, cum apud alios, tum apud Noſtrum; apud nonnullos item *Cleitodemus*: de quibus in Indice Auctorum dicetur. At, certe etiam DEMONEM, (quamquam Voſſio de Hiſtoricis Graecis ſilentio praetermiſſum) Ἀτθίδα *ſcripſiſſe*, dubitare nos non ſinit Suidas; qui in voce Φιλόχορος diſerte & iterato docet, πρὸς τὴν Δήμωνος Ἀτθίδα (*adverſus Demonis libros Rerum Atticarum*) *ſcripſiſſe Philochorum*; & *ipſum* Ἀτθίδα *compoſuiſſe* πρὸς Δήμωνα, *adverſus Demonem*. Conf. Plutarch. in Theſeo pag. 8. a. & pag. 20. a. edit. Francf. Recte-ne vero Caſaubonus hunc *Demonem*, Ἀτθίδος auctorem, eumdem cum ſcriptore περὶ Παροιμιῶν fecerit, ignorare ſe profeſſus eſt Hemſterh. l. c. Eumdem Harduinus, neſcio quo iure, (in Indice Auctorum a Plinio laudatorum) non diverſum ſtatuit a *Damone* illo Cyrenaico, quem *de Philoſophis* ſcripſiſſe Laërtius refert I. 40.

Θυμοίτης. » *Thymoetes*, cuius meminit Damon, Oxyn» tae regis Athenarum ex concubina filius fuit: qui ulti» mus ſtirpis Theſei regnum obtinuit; mox ſcelere par» tum imperium amiſit, ſpoliante *Melantho Meſſenio*. [Te» ſtes,] Pauſanias, Euſebius, alii. « CASAUBONUS; & ante eum iam DALECAMPIUS. — *Mox*, ὅπου κατοικήσῃ, e Graeciſmus, ni fallor, indicativum κατοικήσει deſiderabat. Sed ex *ms. A.* nulla diſcrepantia enotata: in *ms. Ep.* vero terminatio verbi nullo modo, non dico expreſſa, ſed ne indicata quidem. In eodem vero *ms. Ep.* pro ὅπου eſt ὅποι, non male: *quonam habitatum concederet.* In his quae ſequuntur, ἔνθα ἂν ξενίοις πρῶτον τιμηθῇ, τοὺς παῖδας αὐτῷ - - - παραθέντων, nil mutant libri: quae

s si vera est & integra scriptura, erit παραθέντων genitivus absolute & indefinite positus, ita ut intelligatur παραθέντων τινῶν, vel παραθέντων τῶν τιμώντων.

AD CAP. LI.

» De *Vulva suilla* ita scribitur: Μήτρα ἑξῆς ἐπεισηνέχθη, » μητρόπολίς τις ὡς ἀληθῶς οὖσα καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκρά» τους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. *Deinde illa*» *ta est vulva, metropolis revera & mater filiorum Hippocratis,* » *quos propter ingenium suillum scio esse comicis irrisos.* Non » sunt isti magni Hippocratis liberi Telesippus, Demo» phon & Pericles, de quibus extat vetus dictum, *Tres* » *fratres*: sed lurconis cuiusdam Atheniensis soboles, quae » proverbium sustulit, τοῦ πατρὸς τὰ παιδία: helluo pa» ter, helluones filii. *Horum* ait fuisse *metropolin & matrem*, » *vulvam suillam*: quasi *porcos* appellaret *porca natos*. Non » ex alio animali numerosior materia ganeae. Alludit au» tem scriptor eruditissimus ad versus Antiphanis in Philo» metore, qui super *vulva* aliquanto post [p. 100. d.] citan» tur: aut etiam fortasse ad dictum Chrysippi, qui Arche» strati carmen, quo ganeonum gulam erudiit, μητρόπολιν » τῆς Ἐπικούρου φιλοσοφίας nominavit. [p. 104. b.] Apage vi» ri docti emendationem, μητροποιὸν scribentis pro μητρόπο» λιν. « Haec CASAUBONUS: — in quibus sunt nonnulla, quae imprudenti viro doctissimo excidisse videntur. Nam statim quidem, quod de *emendatione* ait *viri docti μητροποιὸν scribentis*, id ad neminem alium pertinere posse videtur, nisi ad Dalecampium, qui locum istum in versione sic expresserat: *Allata deinceps est μήτρα, id est vulva suilla, revera μητροποιὸς, id est foecunda, ac mater filiorum Hippocratis*, &c. Itaque Casaubonum si audias, diceres *suo ex ingenio Dalecampium μητροποιὸς pro μητρόπολις posuisse.* Atqui istud ipsum μητροποιὸς iam & Basileensis & Veneta exhibebat editio: Casaubonus vero, postquam in sua editione μητρόπολις posuisset, dein, cum istam Animadversionem conscriberet, immemor quid fecisset, nec inspiciens Basileense exemplum, (taceo Venetum, quod numquam inspicere consueverat) eamdem scripturam in superioribus etiam editionibus obtinuisse sibi persuaserat, quam in suo exemplo ob oculos habebat. Nec id vero eo dico, quod probem istam veterum editionum scriptu-

ram. Vocem μητρόπολις haud dubie ex Italicis suis Excerptis adoptaverat Casaubonus, & eamdem uterque noster codex exhibet, *ms. A.* quidem perspicue scriptam, codex *Ep.* vero ita decurtatam in fine, ut mihi quidem certum sit nil aliud vel debuisse vel voluisse calligraphum; sed ut ut possis tamen utcumque pro μητροποιὸς accipere. Quare Venetus editor, cum ei non placeret vox μητρόπολις, quam dabant codices plenioris operis, ex codice Epitomae, quo ille simili nostro utebatur, hanc vocem adscivisse videtur, quam ibi reperisse sibi visus erat. Ego vero, licet minime mihi perspicuum esse fatear quid sibi velit frigidus ille lusus, quem in his verbis Auctor noster facit, tamen tenendam librorum scripturam arbitror; eoque magis, quo minus video quid inauditâ voce μητροποιὸς lucremur, quam defendit quidem Rob. Keuchenius in Notis ad Samonicum de Medicina, pag. 220. De *Hippocratis filiis*, quos *a Comicis ob ingenium suillum irrisos* ait, vide Aristoph. Nub. 997. & quae ibi cum a Scholiaste, tum a Küstero adnotata sunt, quaeve ex eodem Scholiaste repetiit Suid. in Βληχὴ, in Τοῖς Ἱπποκράτους, & in Ὑώδεις. Quod Casaub. ait, non agi *de magni Hippocratis Coi Medici filiis*, sed de *Atheniensis cuiusdam illi cognominis*, id cum aliis argumentis, tum & ex chronologica ratione demonstravit *Ger. Io.* Vossius, Institut. Oratoriar. lib. II. cap. xii. sect. 8. Tom. III. Operum p. 97. Quos autem idem Casaubonus ita nominat, ut *Coi Medici filios* videatur dicere, *Telesippum*, *Demophontem & Periclem*; hi sunt ii ipsi, quos ut *porcini & stupidi ingenii homines* exagitarunt comici poëtae. Quod εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους hos dicit Athenaeus & Comici scholiasta, pro eo Galenus (citatus Küstero ad Nub. l. c.) ait, οἱ Ἱπποκράτους υἱεῖς οὓς ἐπὶ μωρίᾳ σκώπτουσιν οἱ κωμικοί. f

τοῖς δὲ Κυνικοῖς τούτοις παρακελεύομαι. Sic mihi vel invitis libris scribendum visum erat; quod & Dalecampio video probatum, qui sic vertit, *Cynicos vero hos tacere iubeo.* In Epit. haec desunt. *Mox*, quod sequitur, πλὴν εἰ μὴ καὶ τῶν &c. videri poterat aut πλὴν abundare aut μὴ particula: sed illum pleonasmum fert graeci sermonis usus, cuius exempla collegit H. Steph. in Thes. III. 386. g. h.

Πλάτων ἔφη ἐν Πρωταγόρᾳ. Plato in Protag. p. 162 sq. a T. III. edit. Bip. *Ibid.* δι' αὐτῶν συνεῖναι. Sic ex Epit. scribi iusserat Casaub. pro συνιέναι, quod consentiente

ms. A. editum erat. Rectius autem fuisset ξυνεῖναι, quemadmodum & mox ξύνεισιν consentientibus libris editum est, & paulo post, pro *συνεῖναι ἄνευ*, *ms. Ep.* ξυνεῖναι habet. ἐν τῷ πότῳ recte edd. cum *ms. Ep.* sed τόπῳ corrupte *ms. A.* frequenti librariorum confusione. *Mox*, ubi est οὐκ ἂν ἴδοις αὐλητρίδας, oportebat ἴδοις οὔτ' αὐλητρίδας: sic quidem *mss. A.* & *Ep.* ut est apud Plat.

Τοῦτο δ' ὑμεῖς ποιεῖτε, ὦ Κύνουλκε, πίνοντες, μᾶλλον δ' ἐκπίνοντες. Quo rursus specimen capiat Lector rationis, qua, quae scripserat Athenaeus, tractaverit subinde Epitomator; adponamus quae ille hic habet, istorum loco quae adscripsimus, & eorum quae sequuntur apud Auctorem usque ad finem huius capitis. Σημείωσαι, inquit, ὅτι διαφέρειν ἔοικε παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ τὸ πίνειν τοῦ ἐκπίνειν· εἶναι γὰρ ἐκπίνειν καὶ τὸ πάνυ πίνειν. ὃς καὶ φησὶ τοὺς πίνοντας, οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινὸς πνεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάσσῃ σώματα, ζῆν.

Platonis verba *ex Philebo*, leguntur pag. 229. T. IV. ed. Bip. In his, recte πλεύμονος Atticam formam dabant edd. vett. cum *ms. A.* pro πνεύμονος quod erat in ed. Cas. *In fine*, mendose μετ' ὀστρέων ἐμψύχων ἐστὶ σωμάτων edd. cum *ms. A.* ubi ὀστρείων ἔμψυχα ex Plat. corrigi iussit Casaubonus, interpretatione hac adiectâ: *non hominum sed pulmonum vitam vivunt, & eorum marinorum, quae in testaceis corporibus sunt animata.* — » Postrema verba (inquit idem Casaub.) » periphrasin continent ignavissi» morum ostreorum, quorum vita non multum differt a » vita plantarum. Platonis locum illustrabunt Galeni verba, » quae adscribam ex commentario de Embryonum in ute» ro formatione: ὥστε τὸ κυούμενον οὐ μόνον ὡς φυτὸν ἔτι » τὴν διοίκησιν ἔχειν, ἀλλ' ἤδη καὶ ὡς ζῶον, ὁποῖα ζῶα χῆ» μαί τ' εἰσι καὶ κήρυκες καὶ πίνναι καὶ ὄστρεα καὶ λεπά» δες, ἤτοι γ' ὀλιγίστης ἢ οὐδ' ὅλως δεόμενον κινήσεως σφυγ» μικῆς. Talia sunt etiam tethya, spongiae, holothuria, » aliaque hoc genus zoophyta, de quibus accurate Ari» stoteles libro quarto de Partibus Animalium. In x. Ni» comacheorum, & primo ad Eudemum, *qui semper dor» miunt*, φυτοῦ ζῆν βίον dicuntur: pro quo Hieronymus » ad Pammachium, *in modum glirium vivere.* Caeterum, *ostrei » vitam vivere* paullo aliter usurpat Plutarchus in commen» tario Salubrium Praeceptorum, de iis loquens qui ne» cessitatem uno eodemque semper modo vivendi sibi im-

» posuerunt: οὐκ ἀσφαλὲς, ait, οὔτε ῥᾴδιον, οὐδὲ πολιτι-» κὸν, οὐδ' ἀνθρωπικὸν, ἀλλ' ὀστρέου τινὸς ζωῇ προσεοικὸς » ἢ στελέχους, τὸ ἀμετάστατον τοῦτο. « — De *pulmone marino*, animanti ex Medusarum quae vocantur genere, dixit HERMANNUS olim noster, in Adpendice Adnotationum nostrarum ad Polyb. lib. XXXIV. p. 117.

AD CAP. LII.

Κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε. Vide infra ad pag. 100. b. *Ibid.* Κεῖται, οὐ κεῖται; Vide totius operis Argumentum, I. 1. d. & Animadv. T. I. p. 17.

» *Ulpianum*, ait Cynulcus, τὰς ἀκάνθας συνάγειν, affi-» duas illius disputationes de vocibus reprehendens. *Spi-» nas* vocabant Grammaticorum quaestiunculas. Antipha-» nes in Epigrammate de Grammaticis, ἀτυχεῖς σῆτες ἀ-» κανθοβάται. Sunt quibus placeat ἀκανθοβόται, *qui spinis » vescuntur:* sed verum omnino est ἀκανθοβάται, *per spi-» nas ingredientes.* « [Vide Analect. Brunckii T. II. p. 205. num. 5. & Iacobs Animadv. Voll. II. P. II. pag. 122 sq.] » Quod unica hac voce Antiphanes intellexit, pluribus » expressit Athenaeus, ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν » ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων, *versans assidue inter echinopodas & » asperas onones.* Echinopus, & ononis, sive anonis, acu-» leatarum herbarum genera sunt. « CASAUB. — *Ononis* vel *anonis* frequens apud nos fruticulus est. *Echinopoda*, DALECAMPIUS ait, cardui genus esse, frequentissimum in insula Chio, capitibus plurimis, amplissimis, spinosissimis, &c. cuius nomen hodierni adhuc Graeci retinent. Vide Bodaeum ad Theophr. pag. 605 sq. Hexametrum istum nescio cuius poëtae, ab Athenaeo citatum, adiecto pentametro, ad quem simul hîc respicitur, laudavit Plutarchus, Sympos. IV. 1.

> Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
> φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.
> *Inter echinopodas velut asperam & inter ononin*
> *interdum florent mollia leucoia.*

Quod iam idem adnotaverat DALECAMPIUS. Pro τρηχεῖαν & ἀνθέων, corrupte τρηχίαν & ἀναθέων scribitur in *cod. A.*

» Ulpianum reprehendit Cynulcus, quod *strenam* » Romanorum graece dixisset ἐπινομίδα. Mihi videtur hic

d » Ariſtarchus & imperite facere & inhumane. Exiſtimo » enim, ita ab Ulpiano vocatam non *ſtrenam quamcumque*, » ſed eam quae *Imperatori de more donabatur anni novi ini-* » *tio*. Haec vero elegantiſſime poteſt dici ἐπινομίς: quip- » pe data *ultra legitimum canonem & onera necessaria*, quod » pulcre exprimitur graeca illa voce. Notabamus ad Sue- » tonium, [Tiber. c. 34.] deeſſe Graecis vocabulum quo » latinum *ſtrena* reddant ἓν ἀνθ' ἑνός. Quare laudanda po- » tius Ulpiani induſtria, qui iſtud non inepte excogitavit, » quam reprehendendus conatus; etiamſi minus eſt quod » voluit aſſecutus. Alii Graeci novum verbum εὐαρχισ- » μὸς finxerunt in eam rem, ut pridem diximus. Recte » autem Athenaeus ſcribit, *ſtrenae & morem & nomen ab* » *antiqua traditione ductum eſſe veterum Romanorum.* Symma- » chus libro X: [Epiſt. 28.] *Ab exortu paene urbis Martiae* » *ſtrenarum uſus adolevit, auctoritate Tatii regis: qui verbenas* » *felicis arboris ex luco Streniae anni novi auſpices primus ac-* » *cepit D. D. Imperatores. Nomen indicio eſt, viris ſtrenuis* » *haec convenire ob virtutem: atque ideo vobis huiuſmodi inſi-* » *gne deberi, quorum divinus animus magis teſtimonium vigi-* » *lantiae, quam omen exſpectat.* « Casaubonus. — Confer Lexica Latina in *Strena.*

εἰ μὲν τὴν Πλάτωνος ζηλώσας. » Platonis *Epinomis* eſt li- » brorum de Legibus velut Appendix & Auctarium. « Dalechamp. — Vide Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. pag. 27. *Ibid.* μαθεῖν βουλόμεθα. In latina verſione nil fortaſſe opus erat adiectis verbis, *quam id recte facias.* *Ibid.* μέρος τι τριήρους. Haec ex Athenaeo, & quidem ex Epitome, ut conſtanter fecit, citavit Euſtath. ad Iliad. σ'. p. 1225, 22. Heſychius: Ἐπινομίς· ἐν τοῖς ναυτικοῖς λέγεται.

e » Quae deinceps ſequuntur *reprehenſiones Ulpiani*, omnes » eiuſmodi ſunt, ut ex illis (ſi modo iniuria ei non fit) » adpareat hominis ingenium prorſus φιλόκαινον. Neque » enim adduci poſſumus, aut ullo modo debemus, ut » viro exacte & ſolicite docto ex Helleniſmi imperitia has » ſtribligines excidiſſe arbitremur. Verius puto, Ulpianum » his vocibus & loquendi generibus uſum vel per iocum, » ut eos rideret qui ſerio ita loquerentur, vel ut πο- » λυαναγνωσίαν ſuam venditaret, aureſque eruditorum in » ſe converteret. Fieri enim poteſt, ut iſta, quorum no- » mine hîc reprehenditur, apud ſcriptores non poſtremae » notae reperiſſet. Multa enim, ut ſcimus, etiam Cicero-

» nibus & Demosthenibus, nedum poëtis qui sibi omnia
» licere volunt, exciderunt notanda potius quam imitan-
» da. Contra Ulpianus, cum in antiquis scriptoribus se-
» mel fortasse horum aliquid observasset, illo uti non ve-
» rebatur. Hinc illa sartago loquendi, cuius hîc a Cynico
» philosopho accusatur. Ait igitur: Οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὴν
» καινὸν καὶ οὐδέπω ἐν χρείᾳ γενόμενον φαινόλην (εὕρηται
» γάρ ὦ βέλτιστε καὶ ὁ φαινόλης) εἰπὼν, Παῖ Λευκε, δός
» μοι τὸν ἄχρηστον φαινόλην. Quid in Ulpiano reprehen-
» datur hic a Cynulco, non viderunt interpretes. Nata-
» lem mitto, nimis ubique Natalem. Dalecampius existi-
» mavit, notari vocis φενόλης insolentem usum pro φαι-
» νόλης. « [φαινώλης hic scripserat Dalech. putans respici
diversam scripturam per αι diphthongum & ω.] » Sed
» fallitur vir optimus; nam ita verti debuit: *Nonne is tu
» es, qui novum & quo usus nondum eras* φαινόλην (*reperi-
» tur enim, vir optime, paenula dicta* φαινόλης) *dixisti*
» ἀχρηστον? *Puer Leuce da mihi paenulam* ἄχρηστον. Vi-
» detur Ulpianus puerum suum latine compellans *paenulam*
» petiisse. Cynulcus, ut graece idem diceret, φαινόλην
» pro latino verbo posuit: sed Ulpiani reformidans inge-
» nium, excusationem adiecit: *ideo se ea voce uti, quia
» extaret apud scriptores nonnullos.* At Ulpianus ab illo ca-
» stigatur ob dictionem ἄχρηστος, qua usus erat sanequam
» insolenter pro οὐδέπω ἐν χρείᾳ γενόμενος, *qui nondum
» fuit in usu.* Id verbi hac notione barbarum esse constat.
» Quare etiam disertissimus & Hellenismi peritissimus Lu-
» cianus in Lexiphane [cap. 9. T. V. p. 188. ed. Bip.] hanc
» vocem non praetermisit. Ille liber, ingeniosissime con-
» fectus, veluti laterculum quoddam est omnium dictio-
» num ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Lu-
» ciani temporibus magno cum eruditorum fastidio soliti
» usurpare. Verba Luciani sub indocti cuiusdam persona
» haec sunt: Πυθόμενος δ' ὅτι στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λα-
» βὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήμα-
» τα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν. In his paucis verbis multae ine-
» ptiae notantur. ὀπτός, ridicule positum pro ὁρατός, *qui
» potest videri, qui incipit esse in conspectu.* ἄχρηστα ἱμάτια;
» pro *nova* & (ut Cynulcus interpretatus est) μηδέπω ἐν
» χρείᾳ γενόμενα: insulse, & barbare; nam ἄχρηστον est
» contrarium τοῦ χρηστοῦ, & rem *improbam* [*inutilem*] si-
» gnificat. Simile peccatum in ἀφόρητα, pro *nondum gesta*

e» ta. Sic accipe paulo post, [pag. 98. a.] cum ait Pom» peianus Philadelphensis ore Cynulci, *κόμιζέ μοί τὰς » βλαύτας τὰς ἀφορήτους, καὶ τὴν ἐφεστρίδα τὴν ἄχρη» στον.* Inepte etiam *εὔητρια* appellat calceamenta: est » enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene tex» tae convenit. Plato in Politico: *λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον » εὔητριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν.* Strabo lib. XV. » *τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας.* Hic fatuus *εὔητρια » ὑποδήματα*, *elegantes calceos* significans, dixit. Etiam » Aeschylus in Dictyargicis, (vel Dictyulcis, ut nomi» nat Hesychius) ducta translatione a vestibus, aliud ne» scio quid *εὔητριον* vocaverat, sicut observat Iulius Pol» lux lib. VII. cap. 10. Postremo & ineptum & *βλάσφη» μον* est, pro *exii*, *ἐξέφρησα*, quod valet *ἐξέῤῥησα*, *in » perniciem abii.* In *verbis* Ulpiani, *τὸ Λεῦκε* perperam » putarunt esse adiectivum: nam aliud *λευκὸς*, aliud *Λεῦκος*. » Sic vocabant servos interdum, *παῖ Λεῦκε*: non *παῖ* tan» tum, aut proprio solum nomine. Alexis: *Παῖ Στρομβι» χίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων.* Vocabulum » *φαινόλης* multo ante Athenaei seculum Graece lo» quentibus & scribentibus coepisse usurpari & indicat ob» scure Cynulcus, & scimus nos verum esse ex Epistolis » Pauli Apostoli. « [Vide Ep. ad Timoth. IV. 12. & quae ibi veterum testimonia collecta sunt a Wetstenio.] » Pu» tamus autem, ut iam diximus, praeter *τὸ ἄχρηστον*, » caetera latine dixisse Ulpianum. « Casaubonus. — At non, quid dixerit *Ulpianus*, quaeritur, qui fortasse nihil horum umquam dixit; sed quid dicentem Cynulcum, quaeve inepte dicta Ulpiano tribuentem exprobrantemque istum suum Cynicum finxerit *Athenaeus*. Atqui, si *latine* ista ab Ulpiano dicta fuisse intellexisset Athenaeus, apertius haud dubie id ipsum declarasset. Iam illud quidem dubitatione caret, in hac iocosa exprobratione non praecipue & ex professo de vocabulo *φαινόλης*, ut Dalecampius existimaverat, agi; sed de voce *ἄχρηστος*, ridicule & ubi non erat ei locus, usurpata. At nec illud dubitari posse videtur, simul de duplici forma, qua utebantur Graeci in eo nomine, quo latinum *paenula* efferebant, hic in transcursu nescio quid docere voluisse Athenaeum, quod quidem per librariorum incuriam obscuratum & obliteratum est. Ac sane multam in graeco nomine efferendo varietatem obtinuisse, Grammatici docent: nam & ὁ *φαι-*

νόλης dicebatur, (vide lectionem msstorum apud Polluc. VII. 61. not. 40.) & ὁ φαινόλης, & ὁ φαινόλης, & φαινόλης, & φενόλης; tum ὁ φαιλόνης, φαιλώνης, φελόνης, φελώνης: denique & in foeminino genere ἡ φαινόλη vel dorica forma φαινόλα reperiebatur, unde apud Hesych. in φαινόλα & apud Polluc. II. 71. citantur Rinthonis verba, ἐχούσῃ (vel ἔχοισα) καινὰν φαινόλαν, & apud Etymologum pag. 790, 5. τὰν φαινόλαν ἀποδύσασθαι. Quare, licet nullam hic ex nostro *cod. A.* discrepantiam adnotatam videam, tamen, cum intra duas lineas ter repetatur istud nomen, persuasum habeo, duobus prioribus locis, ubi suo nomine loquens *Cynulcus* inducitur, alià formà usum esse Athenaeum, atque tertio loco, ubi *Ulpiani* referuntur verba. Reliqua verba non magnopere quidem solicitem: sed magis clara foret oratio, si sic dixisset, οὐ σὺ εἶ, ὃς καὶ τὴν καινὸν -- λέγων, εἴπας· Παῖ Λεῦκε &c. *Nonne tu is es, qui quum recentem paenulam, qua numquam adhuc usus esses, dicere velles, dixisti, Puer Leuce* &c. Sed satis, atque nimis etiam profecto, morati nos sunt isti verborum lusus. — At ecce, novi instant, iique bene multi etiamnum: quos lubens equidem leviori pede transilirem, nisi moraretur magni auctoritas Casauboni, mira quadam gravitate haec omnia pertractantis, ac nescio quo modo haerentis etiam subinde, ubi nihil difficultatis subesse mihi videbatur.

» Sequitur alia castigatio: Εἰς βαλανεῖον δέ ποτε πορευόμενος, οὐχ ἔφης πρὸς τὸν πυνθανόμενον, ποῖ δή; Ἀπολούμενος, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπείγομαι. Duo hic notantur: ἀπολούμενος stulte, pro ἀπολουσόμενος, loturus, cum significet *periturus*. Sed mirum, quid praetexi isti voci quiverit: caussa enim dici nulla potest, cur ex ἀπολουσόμενος fiat ἀπολούμενος. In caeteris quo colore peccata tegi potuerint, perspicuum est. λούμενος pro λουόμενος scimus dixisse Atticos:« [vide Aristoph. Plut. 658. Eustath. ad Od. ζ'. pag. 259, 45. Maittaire de Dial. p. 9.] » pro λουσόμενος nemo unquam.« [At quid usitatius, Atticis praesertim scriptoribus, quam praesens ponere tempus notione futuri?] » Praeterea in Lexiphane hoc non » est notatum a Luciano. Scribebam aliquando ἀπολουσόμενος: satis in eo ratus ἀκυρολογίας, quod pro λούεσθαι » dixerit ἀπολούεσθαι: illud enim rectum, hoc non re» ctum; quemadmodum ex septimo Pollucis [nempe VII.

e 167. ubi in *lavandi* verbis ſolum λοῦσθαι commemoratur,
non ἀπολοῦσθαι] » intelligimus, & uſu auctorum melio-
» rum. « [Scilicet prorſus quemadmodum latine *lavare in bal-
neo* dicimus, non *abluere.*] » Propterea Lucianus ſuum il-
» lum barbarum ita loquentem inducit: [Lexiph. cap. 4.]
» Δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα: & paulo ante, [cap.
» 2.] χαίρω μετὰ κάματον ἀπολουόμενος, ubi tamen ſcri-
» bi malim ἀπολούμενος, ut duplex ſit culpa, & ἀκυρολογία
» & τὸ βλάσφημον. Eclogae Hoeſchelianae vulgatam le-
» ctionem [de qua nemini oboriri dubitatio debuerat]
» aperte confirmant; etſi aliter, quam in editis, ſententia
» ibi concipitur: Καὶ περὶ βαλανείου, inquit, ἠρώτα τὸν
» παῖδα, ποῖ δὴ ἀπολούμεθα; « [Sic & noſter *ms. Ep.* ni-
ſi quod in fine ἀπολούμεθον habet.] „ Retinendum igitur
» τὸ ἀπολούμενος: quam [lectionem] firmat etiam quod
» ſubiicitur, *ea die periiſſe Ulpiano paenulam Canuſinam,*
» *ſubreptam a balnearibus furibus*, vel *praemiatoribus.* Nam
» indicare voluit Cynulcus, habuiſſe omen illam non mi-
» nus infauſtam quam ineptam vocem ἀπολούμενος. Sic
» mox, [pag. 98. a.] ἔπειτ' οὕτως ἀπολούμεθον: *poſt iſta*
» *lavabimus nos duo.* Alterum quod in Ulpiani ſuperiori-
» bus *verbis* notatur, eſt ἦν δ' ἐγώ: quae voculae tunc fre-
» quentes erant in ore τῶν Ἀττικιστῶν. Lucianus non uno
» loco huius ſuae inſulſitatis eos admonet, & prout me-
» riti erant ſalſe irridet. " Casaubonus.

Ibid. καυνσινὸς ex ſuperioribus editionibus noſtrae
adhaeſit; nec id male. Commodius tamen fortaſſe videbi-
tur καυνσῖνος, quod eſt in *ms. A.* Eamdem veſtem &
καυνσῖνον & φαινόλην dici, monuit Salmaſ. ad Tertull. de
Pallio p. 80. id quod vel ex hoc ipſo loco adparebat. Et
ad καυνσῖνος intelligitur φαινόλης. *Canuſinam* Romani vo-
cabant: ut Martial. XIV. 127 & 129. Vide Lexica latina.

f πρὸς γὰρ ὑμᾶς εἰρήσεται τἀληθῆ. Sic recte & ex uſu
Graecorum dabant edd. vett. & *ms. A.* τἀληθὲς ed. Caſ.
caſu-ne, neſcio, an editoris voluntate. *Ibid.* ὑπώπιον
ἔλεγε. „ In voce ὑπώπιον error perſpicuus eſt, qui dein-
» ceps notatur a Cynulco; neque hic quicquam obſcuri.
» Facetus vero nimis cenſor iſte, errorem errore corri-
» git, & plane quod ait vetus verbum, ἥλῳ τὸν ἧλον,
» πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Non enim minus eſt abſurdum,
» πρόσκομμα appellare *plagam ſub oculo acceptam*, quam
» ὑπώπιον nominare *vulnus tibiae illatum.* Scribe παρά τινι

» τῶν φίλων *ἰατρῷ*, cum vulgatis: hoc malo, quam ſ
» ἰατρῶν quod habent mssti. Ait Cynulcus, *παρά τινι τῶν*
» *φίλων ἰατρῷ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τα-*
» *χεῖ φαρμάκῳ*. Euſtathius extremo commentario in Ilia-
» dis *ῥαψ. μ'.* [p. 878, 30 ſqq.] totam hanc hiſtoriolam
» deſcribens, mirificam prorſus lectionem affert, quam
» unde ſit nactus non divino. Sic enim ille: [*Παθόντος*
γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμα-
θῶς εἰπόντος, ὡς ὑπώπιον πάθοι,] » *ἀκούσας τῶν τις*
» *καὶ ἀστείων καὶ ἔσω λόγου, τὴν κεφαλὴν εἰς νέωτα ται-*
» *νίαις διαλαβὼν, ὅ ἐστι φασκίαις, καὶ ἐρωτηθεὶς τί πάθοι;*
» *πρόσκομμα* ἔφη. Unde illud *εἰς νέωτα?* *anno ſequen-*
» *te*. Unde illud *ταινίαις?* quod tamen ceu plane *γνήσιον*
» Athenaei non profert ſolum, ſed etiam interpretatur.«
Casaub. — Subiicit etiam Euſtathius: *Καὶ οὕτω τοῖς*
ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα· ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν, ὑπώπια
φάναι παθεῖν περὶ πόδας, καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον
&c. Atqui in Athenaei Epitome, qua ſola uſus Euſtathius
eſt, res iſta non aliter quam in opere integro narratur,
& initio etiam truncata narratio eſt: quo minus ex Athe-
naeo iſta haurire Euſtathius potuit. Nec vero Athenaeum
auctorem nominat, ſed his verbis introducit illam face-
tiam: *Ὅτι δὲ ὑπώπια αἱ περὶ ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ'*
Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. Παθόντος γάρ
τινος &c. Quibus ex omnibus intelligi videtur, facetiam
iſtam ab aliis etiam ſcriptoribus praeter Athenaeum olim
memoriae proditam fuiſſe: ni ſtatuere maluerimus, minus
recte recordatum Euſtathium, quibus verbis eam ab Athe-
naeo narratam legiſſet, ipſum eam exornaſſe. Apud Athe-
naeum *παρά τινι τῶν φίλων ἰατρῷ* percommode dede-
rant edd. vett. cum *ms. Ep.* id eſt, *apud aliquem ſuorum*
familiarium, qui medicus erat. *ἰατρῶν* ex Italicis ſuis excer-
ptis edidit Caſaubonus, & ſic quoque ſcribitur in *ms. A*,
quod merito dein improbavit idem editor. Nullus error
librariorum frequentior, quam *ὁμοιοτελεύτων* cumulatio.

AD CAP. LIII.

» Tranſit Cynulcus, miſſo facto Ulpiano, ad ſimilem
» *Pompeiani Philadelphenſis* [cuius nomen ſicut ipſius *Cy-*
» *nulci*, fictum ab Athenaeo intelligi debet] criminatio-
» nem; cui hoc tribuit elogium, *ἄνθρωπος οὐκ ἀπάνθρω-*

» γος, ὀνοματοθήρας δὲ καὶ αὐτός: id eſt, *homo induſtrius,*
» *ſed verborum etiam ipſe captator.* οὐκ ἀπάνουργος valet
» πανοῦργος, *ſolers & induſtrius:* nam ea vox interdum in
» bonam partem accipitur. ὀνοματοθήρας dicitur *cuius omne*
» *ſtudium in vocularum obſervationibus poſitum.* Philo Iudaeus,
» de Eſſenis loquens: φιλοσοφίας τὸ λογικὸν, ὡς οὐκ ἀναγ-
» καῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς, λογοθήραις ἀπολείπουσιν. Apud
» Epiphanium λεξιθὴρ ſonat eum qui undique ex ſacris
» literis voculas aucupatur ad ſui dogmatis confirmatio-
» nem, ut lib. II. contra Arianos, προπηδήσαντες τοίνυν
» οἱ λεξιθῆρες εὐθὺς: & paullo poſt, περιελείπετο δὲ τοῖς
» λεξιθήρεσι τὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος πρόσωπον: & λεξιθη-
» ρεῖν ſaepe apud eundem ſcriptorem. « CASAUB. — καὶ
αὐτὸς, *etiam hic ipſe,* ait, *vocabulorum venator* vel *aucu-
pator erat:* ſcilicet, perinde atque Ulpianus, qui ut talis
deſcriptus eſt capite ſuperiori, & ſaepe aliâs diſerte eo
nomine adpellatur; de quo vide Animadv. T. I. p. 20.
ad I. 1. e. Eiuſdem formae ſunt ὁ κογχοθήρας, *qui con-
chas venatur,* III. 85. d. σωληνοθήρας, *qui ſolenas,* III. 90.
e. συοθήρας, *aprorum venator,* III. 95. d. (Sed diverſam
rationem habet ὁ πιννοθήρας, *qui cibum pinnis venatur,* de
quo dictum ad III. 89. e. quod nomen ſive per ſermonis
abuſum, ſive per librariorum errorem, pro πιννοτήρης
interdum reperiri vidimus.) Plura eiuſdem generis colle-
git REINESIUS Var. Lect. I. 6. qui contra Caſaubonum
contendit, etiam apud Epiphanium eamdem nominis for-
mam ὁ λεξιθήρας, non ὁ λεξιθὴρ, eſſe ſtatuendam: quod
quale ſit, non vacat nunc disquirere. Pro Πομπηϊανὸς te-
mere in ed. Caſ. 1. Πομπηϊδὸς erat excuſum, contra ve-
terum editionum & utriusque noſtri codicis fidem. Ve-
ram ſcripturam reſtituerunt qui editiones Caſ. 2. & 3.
curarunt.

» Huius igitur Pompeiani ineptias videamus. De illis
» βλαύτας ἀφορήτους, & ἐφεστρίδα ἄχρηστον dictum iam
» ſuperiore capite. [ad pag 97. e.] Addit, Ἐγὼ γὰρ ὑπο-
» δησάμενος τὸν πώγωνα προσαγορεύσω τοὺς ἑταίρους. Vi-
» detur fuiſſe moris, ut, qui *promiſſam barbam* alerent,
» eam *nodo adſtringerent*, aut neſcio quomodo *vincientes com-
» ponerent:* quod hodieque facere multos videas. Hanc
» barbae δέσιν Pompeianus intelligit: qui tamen ut inepte
» uſus in ea re verbo ὑποδεῖσθαι, [quod ad *ſubligandos cal-
» ceos* pertinet,] βαρβαρισμοῦ reus peragitur a Cynulco.

» Sic accipiebam apud Lucianum verba Lexiphanis, [cap. 2
» 5.] Ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀδόντι
» ξύστρᾳ: nisi tamen ὑποδησάμενος significat ibi *involutis*
» *humeris linteo*: ita enim fieri amat quoties aut caput pe-
» ctimus, aut operam tonsori damus. Plautus Capteiveis,
» *Ne id quidem involucre iniicere voluit, vestem ut ne inquinet.*
» Graeci ὠμόλινον, ut Pollux adnotat. [X. 64. conf. Athen.
» IX. 410. b.] ὀδοντὴ ξύστρα, *dentata strigil*, ridicula pe-
» riphrasis *pectinis*. Caeterum, qualis ista fuerit barbae
» δέσις, nondum didici ex lectione veterum. Nam πω-
» δεῖσθαι πώγωνας in Concionantibus [Aristoph. Eccles.
» 273.] diverso plane sensu mulieres dicuntur, quae, ut
» viros mentiantur, imberbe mentum *ascititiá barbá* fili
» vestiunt. Pergamus. Ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος· ἀλ-
» μιζε δὲ τοῦ ἐλαίου τὴν λήκυθον. *Est enim mihi assum salsa-*
» *mentum: Tu vero affer mihi olei ampullam.* Nihil est in his
» verbis, quod, prima facie, cuiusquam eruditas aures
» iure offendat. Nam quod arbitrantur interpretes, [nem-
» pe Dalech.] ἐλαίου λήκυθον inepte dici, tam falluntur
» iudicii, quam faciunt imperite cum vertunt *trullam*: non
» poterant absurdius. Caeterum στλεγγὶς καὶ λήκυθος, *stri-*
» *gil & ampulla*, adeo nota supellex est balineas peten-
» tium, in omnibus Graecis Latinisque scriptoribus, ut ad-
» monuisse pudeat. Sic autem accipio hic quoque τοῦ ἐλαίου
» τὴν λήκυθον: quare etiam praecedentia verba, ὀπτὸς γάρ
» ἐστί μοι τάριχος, interpretor de *cute squallida & illuvie*
» *deformata*, quae insulsa translatione appellatur *assatum*
» *salsamentum*. Lexiphanes [cap. 2.] hoc dicit, καιρός ἐστι
» χρίεσθαι τὸ ἠλιοκαές. « CASAUBONUS. — Ridicula in isto
dicto (ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος) duo inesse visa erant
DALECAMPIO: alterum, quod τάριχος masculino genere
dixit: alterum quod salsamenta non *assantur*, sed *elixan-*
tur. Non recordatus videtur vir doctus, paulo inferius
(pag. 119. b. c.) plurimis optimorum auctorum testimo-
niis ex professo demonstrari, τὸν τάριχον in masculino
genere recte dici; tum & ibidem (pag. 119. c.) ex Cra-
tete adferri dictionem ὀπτᾶν τοὺς ταρίχους, & ex Epi-
charmo (p. 119. e.) hanc ipsam dictionem τάριχος ὀπτός.
Quare huius quidem interpretis non ferenda erat ratio;
nisi statueris, Athenaei aetate & soloecum vulgo visum
esse, ὁ τάριχος in masc. gen. dicere, & prorsus inusita-
tum fuisse *assare* salsamenta, adeoque irridentem ista Cy-

a nulcum ab auctore noſtro induci. At id equidem minime urgeam. Caeterum cum per ſe nimis violenta & obtorta videtur Caſauboni interpretatio, tum vero minime conveniens cum γὰρ particula, qua iſta verba, ὀπτὸς ἐστί μοι τάριχος cum praecedentibus coniunguntur. Eamdem tamen Caſauboni rationem acerrimus alioquin perpetuusque doctiſſimi Viri obtrectator, Gallicus interpres, adoptavit, verba iſta in hunc modum reddens: *Mais ma ſaumure eſt cuite, (j'ai la craſſe ſéchée ſur la peau) ainſi apporte la phiole* &c. Ubi vides, quo tolerabilis utcumque ea ratio fieret, γὰρ particulam in ἀλλὰ fuiſſe mutandam. Equidem, verba ὀπτὸς τάριχος uſitata notione accipiens, ſuſpicatus eram ἀκυρολογίαν quamdam primum ineſſe in verbo προσαγορεύσω, quod de *ſalutatione* & *officio principis* potiſſimum uſurpabatur; cum hic homo, *ſodales* ſuos *ad coenam vocaturus*, nude καλέσω vel εἰς δεῖπνον καλέσω dicere debuiſſet. Tum vero in illis, κόμιζε δὲ τοῦ ἐλαίου τὴν λήκυθον, nimia quaedam emphaſis & ridicula ineſſe gravitas videbatur, cum nude κόμιζέ μοι τὴν λήκυθον, aut ſaltem τὴν ἐλαίου λήκυθον oportuiſſet. Neſcio an etiam ipſum verbum κόμιζε, cum hoc loco, tum paulo ante poſitum, nimis grave ſit & parum aptum in ea re de qua agitur. Denique vero, ut ad iſta verba ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος paulisper redeam, non debeo praeterire, in ed. Ven. non τάριχος, ſed λάριχος ſcribi; eiusque ſcripturae primam originem ex ipſo noſtro vetuſtiſſimo *cod. A.* eſſe repetendam, in quo ſic plane ſcriptum eſſe prima ſpecie videtur, ut etiam dubitare aliquis poſſit quid ſit quod ſub iſta lateat ſcriptura. At, verum ſi quaeris, nihil aliud dare vel debuerat vel voluerat librarius, niſi ipſum τάριχος, quam vocem recte in Graeco contextu primus poſuit editor Baſ. praeeunte Natale Comite in latina verſione. Figura illa quae in noſtro *ms. A.* ſpeciem literae λ refert, abhorret a conſtanti uſu noſtri librarii in pingenda λ litera, ac nihil aliud eſt, niſi τ litera, quae nonnihil deformis & in dextrum latus inclinata h. l. exciderat feſtinanti ſcribae. In *ms. Ep.* cum & praecedentia & ſequentia hoc loco exhibeantur, ipſa illa quinque verba ὀπτὸς - - - τάριχος praetermiſſa ſunt.

» Subiicit Cynulcus, πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον: » *prius enim ambo defricabimur.* Hoc quidem Pompeianus vo- » luit, ſed verbo uſus eſt & alieno & inominato. ξύεσθαι

» & τρίβεσθαι Graeci hoc dicunt. συντρίβεσθαι idem est,
» ac latinis *conteri*. Quid sit discriminis inter συντρίβειν &
» τρίβειν vel ἐκτρίβειν, nemo ignorat linguae huius non
» imperitissimus. Levitici cap. VI, 28. ex interpretatione
» τῶν LXX, ut putant: Σκεῦος ὀστράκινον, οὗ ἐὰν ἑψηθῇ
» ἐν αὐτῷ, συντριβήσεται· ἐὰν δὲ ἐν σκεύει χαλκῷ ἑψηθῇ,
» ἐκτρίψει αὐτὸ καὶ κλύσει ὕδατι. *Vas testaceum, in quo*
» *fuerit coctum*, συντριβήσεται, *confringetur: sin autem in ae-*
» *reo vase coxerit*, ἐκτρίψει, *detergebit illud, & aqua abluet.*
» Inde συντριβὴ, *calamitas*. Basilius: ὅταν σοι προσέλθῃ ἀδι-
» κηθεὶς, μὴ ὑπερίδῃς αὐτοῦ τὴν συντριβήν. Iure ergo irrisi
» doctis qui de *balneorum frictionibus* loquentes eo verbo
» usi, ut Pompeianus hic, & Lucianeus Lexiphanes, [cap.
» 2.] εἶτα συντριβέντες &c.« CASAUBONUS. — De verbo
ἀπολούμεθον paulo ante dictum est ad pag. 97. e. In *ms.*
Ep. h. l. scribitur συντριβησόμεθα, εἶτα ἀπελουόμεθα.

Ibid. Φεβρουαρίῳ μηνὶ, -- τὸν δὲ μῆνα τοῦτον καλεῖσθαι (b) φησιν ὁ Μαυρούσιος Ἰόβας ἀπὸ τῶν κατουδαίων φόβων κατ' ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων. Cum suspectam mihi esse huius loci scripturam significarem in Notulis contextui subiectis, malueram tali quodam modo scriptum, ἀπὸ τῆς τῶν κατουδαίων φόβων καθάρσεως, aut ἀπὸ τῶν κατουδαίων φόβων καὶ καθάρσεως τῶν δειμάτων. Sed consentit in vulgatam scripturam codex uterque; quae, quoniam de IUBAE graeco stylo non licet nobis hodie iudicium facere, ferenda videtur in eamdem fere sententiam: scil. ut κατ' ἀναίρεσιν idem valeat ac παρὰ vel διὰ τὴν ἀναίρεσιν. In hanc sententiam *Gerard. Io.* VOSSIUS in Etymologico (Opp. Tom. I. pag. 243.) ita accepit, quasi *Februarium* is veluti φοβερὸν dictum voluisset. Mihi, Athenaei verba consideranti, visus erat Maurus scriptor (cui nec Romanus sermo, nec Graecus, patrius fuerat) vocabulum Φεβρουάριος ex nomine φόβος & verbo ἀναιρεῖν vel αἴρειν compositum conflatumque statuisse. κατουδαῖοι sunt *mortui*, *inferi*. Hesychius: Κατουδαῖοι· νεκροὶ, καταγειοι. οἱ κατουδαῖοι φόβοι sunt οἱ φόβοι ἀπὸ τῶν κατουδαίων. δείματα sunt *terriculamenta*. Hesych. Δεῖμα· δέος, φόβος, φόβητρον.

Ibid. καὶ ἔθος τότε τοῖς κατοιχομένοις τὰς χοὰς ἐπιφέρειν πολλαῖς ἡμέραις. Recte χοὰς ed. Ven. cum mss. Temere χόας ed. Bas. & Cas. De re, quae hic agitur, tum vero & de verbis nonnullis, haec adnotavit CASAUBONUS: » Quod sequitur *de mensis Februarii appellatione*,

b » *& infitiis quae eo mense dabantur manibus defunctorum*, ex
» latinis scriptoribus & Plutarcho nemo hodie nescit. «
[Latinorum Scriptorum testimonia collecta habes apud
VOSSIUM in Etymologico, voc. *Februa*, & *Februarius*.
Plutarchum vide in Numa, p. 72. ed. Francf. & in Quaest.
Rom. pag. 272.] » Id vero institutum a Graecis manasse
» ad Romanos, paucis fortasse notum est. Observamus
» tamen nos, in diversis Graecorum urbibus eadem sacra
» eodem tempore solita celebrari. De Atheniensibus testis
» Hesychius: Μιαραὶ ἡμέραι, inquit, *τοῦ ἀνθεστηριῶνος μη-*
» *νὸς, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοιχομένων ἀνιέναι ἐδόκουν.*
» Anthesterion, inter menses Atticos, Februarii Romani &
» Martii partem complectitur. Similiter Apolloniatas mense
» Anthesterione solitos *τὰ νόμιμα συντελεῖν τοῖς τελευτή-*
» *σασι* scribit Athenaeus lib. VIII. [pag. 334. e.] Porro,
» quae hic de *Expiationibus mortuorum* dicuntur, non alio
» spectant, quam ut *totius anni frigidissimos* fuisse *illos dies*
» sciamus: ideo ait *ἐν ᾧ τοῦ χειμῶνός ἐστι τὸ ἀκμαιότα-*
» *τον.* Cum igitur haec anni tempestas esset, hic coeli sta-
» tus, tamen ita loquitur Pompeianus: *οὐκ εἶδές με πολ-*
» *λῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα. Plures sunt dies cum non vi-*
» *disti me propter caumata.* Quid appellat *caumata?* Non sa-
» ne quod somniavit DALECAMPIUS: cuius subtile com-
» mentum prorsus, est a vero alienum. « [*Mense Februa-*
rio, dixerat ille, *accendebantur cerei, immolataeque hostiae*
urebantur: id nimirum est quod καύματα vocabat.] » *Cau-*
» *mata* Graeci Latinique auctores dies anni ferventissi-
» mos nominant. *καίειν* enim *urere* est. Infra hoc libro,
» *κραταιοῦ καύματος ὥραν*, *validi aestus tempore*. Lib. XIV.
» [656. a.] *τὰ περισκελῆ καύματα*, *difficillimi ad toleran-*
» *dum ardores*. Clemens: *ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος, θερόμε-*
» *νος ἡλίῳ.* Hieronymus ad tertium caput Isaiae: *Dicuntur*
» *Graece θέριστρα ab eo quod ἐν θέρει, hoc est in aestate, a*
» *caumate corpora protegant foeminarum.* [Conf. Indic. Graec.
» Epictet.] Sed putidum est pluribus id velle probare, de
» quo nemo potest dubitare sanus. Insaniam igitur illorum
» potius notemus, qui contrariam *ἐκ διαμέτρου* significa-
» tionem huic nomini attribuerunt. Non enim solus Pom-
» peianus hoc morbo laboravit. Luciani Lexiphanes: [cap.
» 2.] *Ἐκείνους διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύ-*
» *ματα· οἶσθα γὰρ, ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύ-*
» *ματα.* Nunc erroris huius fontem aperiamus. Calor &

» frigus etsi contraria sunt, diversis tamen viribus eosdem » effectus edunt in corporibus animalium, germinibus, » floribus, fructibus, & aliis. Flacciditas primum exhau» sto succo aut corrupto, deinde ariditas, casus etiam sae» pe, postremo color ater. Frigoris enim vehementiâ na» turalem colorem intus compellente, fit illa quae Aristo» teli & Theophrasto dicitur ἀντιπερίστασις, Galeno ἐπα» νάκλησις, recentiorum nonnullis *circumobsistentia*. Et ca» loris & frigoris effectum eâdem voce καίειν, *urere*, Grae» ci Latinique scriptores expresserunt: nam *frigus urere* aut » *nivem* dixerunt Aristoteles, Theophrastus, Xenophon, » Virgilius, Plinius, Lucanus, nemo non. Proprie tamen » τὸ καίειν *ignis* est: qui autem τὰ ψύχη καίειν dicunt, » eos οὐκ ἀληθῆ λέγειν pronuntiat Theophrastus libro De » Igne. Nescivere harum locutionum diversam esse ratio» nem isti imperiti, qui *summum frigus* καῦμα censuerunt » tam bene posse dici, quam recte effectus eius καῦσις ap» pellatur. Hinc etiam aliorum stulta manavit sententia, *ni» vem calidam esse* affirmantium, quia dicatur *pedes urere*. « —

Τῆς δὲ τῶν Παναθηναίων ἑορτῆς ἐπιτελουμένης, δι' ἣν [δι' ἧς *ms. Ep.* non male, id est, *quibus diebus*; sicut δι' ὅλης ἡμέρας aut νυκτὸς dicimus, aut διὰ παντός.] καὶ τὰ δικαστήρια οὐ συνάγεται, ἔφη· Γενέθλιός ἐστι τῆς ἀλέκτορος Ἀθηνᾶς, καὶ ἀδικος ἡ τῆτες ἡμέρα. » *Cum celebrarentur Quin» quatrua, essetque propterea iustitium, dixit* (Pompeianus:) » *Natalis est innuptae Minervae, & hic dies nefastus est.* Rem » gestam Romae narrat auctor: itaque Παναθηναίων ἑορτὴ » festum est *Quinquatriorum* Romanorum, non Panathenaeo» rum Atheniensium. « [Sic solitos Graecos scriptores, de rebus Romanis loquentes, Graecis uti nominibus docuit Meurs. in Panathen. cap. 4. pag. 5.] » Eius solemnitatis » prima dies censebatur Minervae γενέθλιος. Ovidius:

» *Sanguine prima vacat; nec fas concurrere ferro:*
» *caussa, quod est illa nata Minerva die.*

» Palladem vocat ἀλέκτορα, hoc est, ἀειπαρθένον, *semper » virginem*. Sic *Electram* volunt dictam quasi ἄλεκτρον aut » ἀλέκτορα: quo allusum maligno animo ab Helena isto » versu in Euripidis Oreste, Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέ» κτρα χρόνου. *O virgo vere Electra, quae manes diu.* Hoc » primum notandum in Pompeiani verbis, ut καινὸν & » κενὸν simul. Alterum non minus insolens, ἄδικος ἡμέρα, » *dies nefastus, iustitium.* Lexiphanes etiam insolentius:

b » [cap. 9.] ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡμέρα καὶ ἄλογος. Tertium » prioribus par & ſimile, ἡ τῆτες ἡμέρα, pro *dies hodier-* » *nus*: nam τῆτες de *praeſente anno* dicitur, non de ho- » dierna die. « CASAUB.

ἐκάλεσε δέ ποτε - - - ἄχρηστον. » Voluit dicere ἄπρα- » κτον: ſic enim ſolent Graeci auctores loqui. Fortaſſe » & ἀχρηματιστον licet. « CASAUB. — Haud dubie nunc ἄχρηστος pro ἀχρημάτιστος dictum intelligi debet.

c Θαυμαστὴ δ' ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἡ ἀνυπόστατος. Pro ἡ ἀνυποστ. Palmerius Exercitat. pag. 494. καὶ ἀνυποστ. ſcripſit. Sed in ἡ conſentiunt edd. omnes & ambo noſtri mssti. » *Mirandum eſt Romanorum imperium, cuius vim & impetum* » *nemo ſuſtinet*. Iſta nota controverſi iuris eſt. Athenaeo » non probatur hac notione uſurpari vocem ἀνυπόστα- » τος. Non deſunt magni ſcriptores, quorum iudicia cen- » ſurae Athenaei opponamus. Ita enim ſaepe uſurpant » Polybius & Dionyſius Halicarnaſſeus, ſcriptorum cen- » ſor ſeveriſſimus, verborumque diligentiſſimus. Verba » illius ſunt lib. IX. [immo lib. XI. c. 27.] Οὐ γὰρ ἀκο- » νιτί γ' ἂν ἐδόκουν ἀποθανεῖν Σίκκιον, ἄνδρα καὶ ῥώμην καὶ » ψυχὴν ἀνυπόστατον. Vertere potes *intolerandus*; quomo- » do dixit Iuſtinus: *caeterum intolerandi forent, ſi, quantus* » *his impetus eſt, vis tanta & perſeverantia eſſet*. Athenaeus, » auctor libelli de Machinis bellicis, in deſcriptione arie- » tariae teſtudinis, ἅ τινα φερόμενα διὰ τῶν ἐξ αὐτῶν παλ- » μῶν [rectius in edito libello, inter *veteres Mathematicos*, » Pariſ. 1693. pag. 11. διὰ τὸν ἐξ αὐτῶν παλμὸν, *ſua con-* » *cuſſione*] ἀνυπόστατον ποιοῦνται τὴν βίαν. In altera ta- » men ſignificatione uſitatius hoc nomen. Gloſſarii auctor » cum Dipnoſophiſta eam ſolam agnoſcit: Ἀνυπόστατος, » τὸ μὴ ὑφεστὸς, *ſine ſubſtantia*. Didymus ſive quis alius » eſt auctor libelli de Proverbiis: [Zenob. Proverb. Cent. » V. 38.] Ὄνου πόκους ζητεῖς· ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούν- » των. Etiam Hieronymus, vir longe doctiſſimus, ambi- » guum eſſe apud Graecos hoc vocabulum fatetur. « CASAUBONUS. — Polybius, de eodem Romanorum imperio loquens, quod ἀνυπόστατον Pompeianus dixiſſe perhibetur, eodem vocabulo eadem notione, quae immerito ab Athenaeo noſtro improbatur, uſus eſt, Hiſtor. lib. VI. cap. 18, 4. Plura loca ubi eâdem notione apud eumdem Scriptorem vocabulum illud occurrit, in Lexico noſtro Polybiano indicata ſunt. Intelligi par erat ex hoc ipſo lo-

eo, antiquatam ea notione istam vocem Athenaei aetate fuisse. Usus tamen etiam Lucianus est, in Iove Tragoedo cap. 40. T. VI. p. 272. ed. Bip. σῦν, dicens, ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, *aprum cuius robori nihil resistere poterat.*

AD CAP. LIV.

Οὐλπιάνειοι. Sic commode *ms. Ep.* ut editi. In eodem vero *ms. Ep.* vox μιλιάριον ita decurtata est, ut iurares, nil aliud nisi μίλιον voluisse calligraphum. Mox autem idem, pro εἰς θερμοῦ ὕδατος percommode εἰς θέρμων ὑδάτων habet.

» Reprehenditur Pompeianus, quod *vas calefaciendae » aquae parari solitum*, Romae *miliarium* appellatum, Grae» ce nuncuparet ἰπνολέβητα. *Miliarium* in Glossario verti» tur θερμηρόν: quae vox corrupta non est, ut docti pu» tant; sed subaudiendum ἄγγος, & ita accipiendum ut » cum ait Hesychius, κελέβην esse ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ. » Vocem ἰπνολέβης damnat & Lucianus: facit enim Lexi» phanem ita loqui, [cap. 8.] ὁ μέντοι ἰπνολέβης ὑπερπυ» φλάζων εἰς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. De » hoc genere *vasorum, in quibus aquam calefaciebant*, quae» dam adnotabamus ad Theophrasti Characteres, capite » De Impudentia. « CASAUB. — Latinum nomen μιλιάριον tenuit Nicarchus Epigr. 34. T. II. Anthol. Brunck. pag. 357. ubi vide quae docte, ut solet, adnotavit IACOBS Animadv. Vol. II. P. III. pag. 43.

» A Pompeiano transitur ad DIONYSIUM *tyrannum*; » quem narrat auctor etiam in verba saevitiam suam ex» tendisse, & novas significationes multis eorum attri» buisse. *Virginem*, inquit, vocabat μένανδρον, *quia virum » expectat. Columnam*, μενεκράτην [sic edd. cum *ms. A.*] vel » μενεκράτη, [sic legi potest in *Epit.* ubi terminationem » non expressit calligraphus] *quia manet*, neque loco mo» vetur, eademque κρατεῖ, id est, *continet* sive *sustinet aedifi» cium. Iaculum*, βαλάντιον, ὅτι ἐναντίον βάλλεται, » *quia contra iacitur*, id est, in hostes, qui sunt e regione. » Vana est quam afferunt distinctio, [quod fecit Dalech. » cum βαλλάντιον h. l. scriptum esset in ed. Ven. & » Bas.] quasi βαλάντιον cum unico λ *crumenam* significet; » cum duobus, *iaculum.* Meliores libri hic unum λ agno» scunt: [quemadmodum edidit Casaub. consentientibus

[» mss. *A.* & *Ep.*] & in Glossographorum commentariis ita » scriptum, Βαλάντιον, τὸ ἀκόντιον, διὰ τὸ βάλλειν τοὺς » ἐναντίους: quae illorum observatio paene persuadet mi» hi, etiam alios praeterquam Siculum tyrannum βαλάν» τιον pro *iaculo* usurpasse. *Murium latibula*, vel, ut vo» cat Plautus, *cubilia*, μυστήρια, *quia in illis posita murium* » *salus*. Sed legendum est ex Epitoma διενδύσεις; non δ' » ἐνδύσεις. « CASAUB. — Haec postrema cum scriberet vir doctus, rursus simile quid ei acciderat quale supra ad vocem μητρόπολις pag. 96. e. notavimus. Exemplum suae Editionis ob oculos habens, in qua δ' ἐνδύσεις expressum erat, nunc non animadvertebat in ed. Bas. iam recte διενδύσεις legi; nec recordabatur, unde ista mendosa scriptura suam in editionem intrasset. Nempe eam ex Italicorum codicum excerptis in contextum suum adsciverat ipse: in illos autem codices propagata ea erat ex nostro vetustissimo *cod. A.* in quo ita plane scriptum, καὶ τὰς τῶν μυῶν δ' ἐνδύσεις. Hoo dein in ed. Ven. imperite in δι' ἐνδύσεις erat mutatum, pro quo recte διενδύσεις scripsit editor Bas. quam scripturam, cum Hoescheliana Epitome, etiam noster *ms. Ep.* tenet.

ὁ τὴν Οὐρανόπολιν καλουμένην κτίσας. » *Uranopolis, ab* » *Alexarcho* rege *condita*, ea est cuius Plinius meminit in » descriptione Macedoniae. « CASAUB. — Plin. IV. 10, 17. Nec vero *rex* fuit Alexarchus, sed *frater regis*.

Ἡρακλείδης ὁ Λέμβος. » De huius vocabuli significatu » vide Iunium, adagio, *Lemphos.* « DALECH. — » HERACLI» DES Calatianus, historiarum conditor, unde *Lembi* cogno» men invenerit, frustra satagunt hodie docti post Dioge» nem Laërtium, quem potius consule in Heraclide Pon» tico. « CASAUB. — Vide Laërt. V. 94. e quo tamen nec ipso satis planum fit id quod quaerebatur.

Ibid. ὀρθροβόαν μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα καλέων. καλῶν e suo exemplo Epitomes commendaverat Hoeschelius; cum quo consentit noster *ms. Ep.* At in καλέων, quod habent editi, consentit (ni fallunt nostrae notulae) *ms. A.* ut ionico idiomate scripsisse videatur ille Heraclides. ὀρθοβόαν edebatur ante CASAUB. quod ille correxit; monuitque etiam in *Animadv.* » Ὀρθροβόαν scribendum, non ὀρθο» βόαν: significant prope idem, ἀλεκτρυὸν, & ὀρθροβόας. « — Eamdem scripturam ὀρθροβ. iam ex sua Epit. commendaverat idem Hoesch. & consentit non modo noster *ms.*

Ep. & Euftath. ad Iliad. ϱ'. p. 1162, 1. verum etiam (quod ſciam) *ms. A.* Uſus eodem vocabulo eſt Meleager Epigr. 72. T. I. Anthol. pag. 21. Conf. Iacobs Animadv. Vol. I. P. I. pag. 88. *Ibid.* βροτοκέρτην. Perperam βροτοκέρων ed. Ven. & Baſ. quod ex mſstis correxit Casaub. adnotavitque: » Alius dixiſſet βροτοκάρτην. « — *Ibid.* ἀργυρίδα intelligere poſſis *argenteum nummulum.*

Καὶ τοῖς Κασσανδρέων δὲ ἄρχουσι. Perperam Dalech. *ad Caſſandri duces.* —— » Certum eſt (inquit Casaub.) epiſtolam miſſam fuiſſe *magiſtratibus Caſſandrenſium.* Caſſandrea oppidi Macedonici nomen omnibus notum. «

Ibid. Ἀλέξαρχος ὁ μάρμων, πρόμοις γαθεῖν. » μάρμων legitur in Vindelicianis [id eſt, Hoeſchelianis] Excerptis, pro μάρμων. Videtur correctioni favere quod in Gloſſis Heſychii ſcriptum eſt, Μάρκος, ἐντολή: nam inde μάρκων, *imperator*, *rex*. Sed cum fateatur Athenaeus, *ita obſcuram eſſe hanc epiſtolam, ut ne Apollo quidem illam poſſit intelligere*, morari iſta nos non debent. - - Interpretes conatos eſſe iſta vertere, demiror equidem: nam quid eſt operam ludere, ſi hoc non eſt? « Casaub. — Falſum eſſe τὸν πάνυ, cum huc facere nonnihil gloſſam iſtam Heſychianam exiſtimavit, docent ea quae a docto Heſychii editore ad iſtum locum monita ſunt. In μάρμων cum edd. conſentit non modo *ms. A.* ſed etiam noſter *cod. Ep.* Si cui bono eſſet coniecturis hoc loco indulgere, ſuſpicari poſſes, una voce ὁμάρμων ſcriptum oportuiſſe; illamque vocem (quicumque fuerit nativus eius ſignificatus, aut quaecumque vera ſcriptura, a qua aberraverint librarii) pro Κασσανδρέων poſitam fuiſſe ab Alexarcho. Poſſes, verbi cauſſa, ὁμαίμων (i. e. *fratrum* & *conſanguineorum*) hariolari; nam & aliàs ſubinde literas I & P in vetuſtis codicibus inter ſe permutatas vidimus. Caſſandrea urbs a fratre Alexarchi Caſſandro condita & civibus frequentata fuerat. πρόμοις idem valebit ac τοῖς ἄρχουσι, *magiſtratibus*, *praeſidibus*, *curatoribus.* Heſychius: Πρόμοις· προμάχοις, προαγωνισταῖς, προστάταις, προηγουμένοις. γαθεῖν valet γηθεῖν, i. e. χαίρειν. Sed, quid ago demens! Nullum verbum addam, ne velle videar *Apolline* eſſe ſolertior. Qui tamen ſcire cupit, quo pacto Dalecampius Graeca iſta, quae ſcripſerat Alexarchus, (ſi *Graeca* haec dicere fas eſt) latine reddi poſſe exiſtimaverit, ei non invidebo. En eius verſionem: *Alexar-*

e *chus bellator primipilos solis filios salvere iubet. Illum novi qui divinorum gestorum auctores fatali sorte oppressos deseruit, eos, inquam, Deorum fontes qui hauserant, & tuendis montibus erant praefecti.* Vis Villebrunianam interpretationem? En & illam! » *Alexarque Marmon aux primipiles salut: Je » vous regarde comme les enfans du soleil; je sais qui a aban- » donné ceux qui avoient fait des actions dignes des Dieux, & » qui ont peri par un sort fatal, tiré des urnes de la divinité, » tant pour eux que pour les gardes nés dans les montagnes.* « — In graeco-barbaris verbis, tantum non exactissime cum impressis libris convenit codex noster uterque. Ex f *ms. A.* nil adnotatum, nisi quod pro κρατήτορας, κρατίταρας habeat, quod ipsum & *ms. Ep.* exhibet. In eodem *ms. Ep.* porro, pro λιπούσα θεωτῶν, est λιπουσαθεωτων una voce absque accentu; deinde pro θεοῦ πόγαις, rursus una voce θεουπογαις absque accentu; denique φύλακες, pro φύλακας. Cum *Alexarchi* nomen, tum fortasse etiam vox ἡλιοκρεῖς, ex ἥλιος & nescio qua aliâ composita, in memoriam alicui revocare possit illum *Alexarchum*, quem Clemens Alexandrinus, auctore Aristo Salaminio, ἑαυτὸν κατεσχηματίσαι εἰς ἥλιον refert, in Protrept. pag. 27. ed. Heins. Sed professione Grammaticus fuisse ille Alexarchus perhibetur, ut cum hoc Cassandri regis fratre nil nisi nomen commune habuisse videatur; si modo recte in vulgatis Clementis libris nomen editur hominis, quem codex mstus a Pottero laudatus (T. I. p. 40.) *Anaxarchum* vocat.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. quis locus sit verbo τυραννεῖν, exputare non possum: mirorque eo nec Casaubonum nec Grotium fuisse offensum. Ille, cum priora poëtae verba in ed. Ven. & Bas. consentiente *ms. A.* continuo tenore in hunc modum scripta legerentur, τόδε τυραννεῖν ἐστιν ἢ τί ποτε τὸ σπουδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις, ἐν τῷ λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ διαλέπτων ἀσίτων συκίνων λέγοντα. ὅτι

Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἔστιν &c.

prima verba intacta relinquens, sequentia sic edidit: τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστιν, ἢ

Τί δή ποτε τὸ σπευδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις,
Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ διαλέπτων, ἀσίτων συκίνων λέγονθ' ὅτι &c.

In *Animadv.* vero, duos priores versus sicco pede trans-

iens, ne mentione quidem facta particulae δὴ *vers.* 2. ας se fulciendi metri caussa insertae, ad *vers.* 3. & 4. haec monuit: » Vocem διαλέκτων divisimus metri gratia, ut » saepe in comicis. « [Quod tamen in iambis apud Comicos fieri solitum non memini equidem.] » Sed illa disiunctiva ἢ ante διαλέκτων cedo quo pertineat. Sine dubio vera est coniectura nostra de isto versu; quem ita » censemus emendandum, ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν » νὴ Δία λεπτῶν &c. Corruptelae huius caussa & origo » patet. « Haec CASAUBONUS. — Priores versus DALECAMPIUS (διαλέκτων in διαλεκτικῶν mutans) sic interpretatus erat:

Tyrannis est, quidnam sit honestum ac sequendum,
In Lyceo cum sophistis altercari, vel cum dialecticis
Ieiunis, & ficulneis rixari, ac dicere: &c.

GROTIUS in Excerpt. pag. 611. adoptans Casauboni emendationes, aliasque insuper adhibens, Graeca sic digessit:

A. Τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστὶν, ἢ
τί δή ποτε; B. Τὸ σπουδαῖον ἀκολουθεῖν. A. Ἐρεῖς;
B. Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν. A. Νὴ Δία,
λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων· λέγοντα τί;
B. Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' &c.

Hac adiecta versione latina:

A. *Hoc bonum, regnum, an quid est*
aliud? B. *Imo operam rebus dare honestis.* A. *Ubi?*
B. *Inter Sophistas in Lyceo.* A. *Nae macra*
gens est, ficulna, famelica. Ibi quid dicitur?
B. *Res ista non est,* &c.

Ad haec, in *Notis*, idem GROTIUS monuit ista: Τί δή ποτε » pro τί ποτε quod apud Athenaeum. ἀκολουθεῖν in ἀκολουθεῖν » cum Scaligero [cuius Emendationes msstae praesto erant » Grotio:] non mutem, qui pro ἔρις recte ἐρεῖς, & sequente versu νὴ Δία pro ἢ Δία. At nos appositis per» sonarum notis sensum adiuvimus, & ἐρεῖς posuimus in» terrogative. « — Codex noster *A.* in quatuor istis prioribus versibus ab ed. Ven. nil recedit, nisi quod suo more Λυκίῳ pro Λυκείῳ scribit. Idque ipsum etiam ex eiusdem codicis more est, quod *vers.* 4. λέγοντα ante ὅτι absque elisione scribebatur; quod Casaubonus in λέγονθ' ὅτι mutavit, rectius faciens, me iudice, quam Grotius ὅτι in τί mutans. Mihi, adoptatis meo iudicio virorum doctorum emendationibus, ita hic locus constituendus vi-

ſus erat, ut in noſtro exemplo fecimus; niſi quod verbum φλυαρεῖν, tametſi fere perſuaſum habeo ſubſtituendum eſſe pro τυραννεῖν, in contextum recipere non ſum auſus. In *verſ.* 4. operarum errore συκινῶν expreſſum eſt in noſtro exemplo, pro συκίνων, quod corrigat diligens lector. Omnia verba eiuſdem eſſe exiſtimavi perſonae, exceptis fortaſſe iſtis, Νὴ Δία - - συκίνων: quae potuerint eſſe alterius. Epitomator, omiſſis quatuor prioribus verſibus, ab illis verbis incepit, Ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο.

Verſ. 6. οὐδ' ἔστι γάρ πω γινόμενον ὃ γίνεται. In hanc ſcripturam recte conſentiunt *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Baſ. Quorum librorum auctoritatem praeter rationem deſerens Caſaubonus, metrum etiam corrupit, ὅταν γίνεται ſcribendo. GROTIUS οὔ τι γίνεται pro ὃ γίνεται repoſuiſſe ſe ait, propter illud πω, quod praecedit. « — Scilicet γινόμενον accepit pro τὸ γινόμενον, in eam ſententiam, quam his verbis expreſſit:

Id quod fit, cum fit, eſſe iam nondum poteſt.

Percommode id quidem per ſe: at in eam ſententiam, ſi ὅτι γίνεται legas, neceſſario ad γινόμενον adeſſe *articulus* (ut mihi quidem videbatur) debuerat, nec poterat omitti. Eamdem vero prorſus ſententiam verbis ita ſcriptis, ut exhibent libri, ſubeſſe putavi. Scilicet ipſum illud γινόμενον idem valet ac ὅτε γίνεται: quam ut indicarem illius vim, duobus commatibus illud participium intercepi, & conſtructionem naturalem verborum talem intellexi, ὃ γίνεται, γινόμενον, (i. e. ὅτε γίνεται) οὔπω ἐστί. *Quod fit, id, dum fit, nondum eſt.*

Verſ. 7. οὔτ' εἰ πρότερον ἦν. οὐδ' ſcripſit Grot. *Ibid.* ἔχει νῦν γίνεται. Sic ed. Caſ. & Grot. cum msstis. ὃ νῦν γίν. ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ὂν οὐδέν. Haec verba id ſonare putavi, quod in verſione poſui: *Eſt enim nihil, quod non ſit.* Spinae hae ſunt & tricae ſcholaſticae, in quibus vix operae pretium erat, ut tereremus tempus. Sed ſemel ingreſſis videndum erat, quo pacto nos expediremus. Grotius: *Nam nihil eſt id, quod non eſt.* Id Graece ſonaret, ἔστιν γὰρ τὸ οὐκ ὂν οὐδέν.

Verſum 9. cum nihil ſatis certi haberem, intactum reliqui:

οὐκ ἔστιν ὥσπερ γέγονε, ὃ δὲ μὴ γέγονέ πω.

Sic quidem *ms. A.* cum edd. Nec dissentit *ms. Ep.* nisi quod: δὲ omisit. Utique vero ὅ γε videtur oportuisse: & γέγονεν ante vocalem debebat scribi, ut est in eodem *ms. Ep.* Grotius sic refinxit:

οὐκ ἔστιν ὅ, τι περ γέγονεν ὅτε μὴ γέγονέ πω.

id quod nunc factum est, non erat, cum nondum erat.

Casaubonus in *Animadv.* sic scribendum censuerat:

οὐκ ἔστιν ὅτε περ γέγονεν, ὅτε μὴ γέγονέ πω.

Vers. 12. Εἰ δ' αὐτόθεν ποι γέγονεν. Recte γέγονεν *ms.* γέγονε edd. ποι idem valet ac πῃ, *quodammodo, nescio quo modo.* αὐτόθεν valet ἐξ αὐτοῦ, id est, ἐξ ἑαυτοῦ, *ex se*, ut recte vertit Grot. *Ibid.* οὐκ ἔσται πάλιν. Particula πάλιν ex ingenio Veneti editoris adiecta: satis-ne recte, an aliud potius oportuerit, nescio.

Vers. 13. εἴη πόθεν, pro εἶπε πόθεν quod erat editum, dedit *ms. A.* qui caeteroquin mendose κέιποι δέ πω habet, pro κεἶποι δέ πω. Pro toto isto versu, in *ms. Ep.* nil aliud est, nisi πόθεν γὰρ γενήσεται. Tum *vers.* 14 uterque codex sic: τοὐκ ὂν εἰς οὐκ ὄν· εἰς οὐκ ὂν γὰρ οὐ δυνήσεται. Ego id, quod editum erat, repraesentavi: quamquam nec hoc, nec istud me percipere, profiteor. Grotius suo ex ingenio duos illos versus sic constituit:

κεἶποι δὲ πώ τις, εἰς τί ποτε γενήσεται

τὸ οὐκ ὄν; εἰς οὐκ ὂν γὰρ οὐ δυνήσεται.

Quae sic interpretatus est:

Hic quaerat aliquis, id quod non est denique

quid fiet? an quod non est? id fieri haud pote.

Vers. 15. Hunc versum Grotius personae A. tribuit, h cum superiora inde ad vers. 5. personae B. tribuisset. *Ibid.* ταυτὶ δ' ὅτ' ἐστὶν edd. nec aliud ex *ms. A.* adnotatum: quod tenens Grotius, divisis voculis ὅ τ' ἐστιν scripsit. Ego ὅ τι corrigere non dubitaveram; quod ipsum nunc sic scriptum in *ms. Ep.* video. *Ibid.* οὐδ' ἂν Ὠ'πόλλων μάθοι. Sic recte Grotius, quod flagitabat metrum: & ita, pro nudo Ἀπόλλων, scribendum monuerat etiam Casaub.

AD CAP. LV.

Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος &c. » Libro decimo, [pag. 457. b.] inter gri-
» phorum species ponitur haec, τὸ ῥήματα λέγειν, ἀν-

των ὀνόμασιν ὅμοια: *verbis uti, quae similia sint pro- virorum nominibus.* Exemplum ibi affertur, λαβὼν νίκην ἐν μάχῃ κράτος, *referens e pugna clarissimae vi- e praemium.* ἀγαθὸν κράτος, periphrasis est νίκης: proprium ... hominis, *Aristonicus.* Eadem ra- ... illorum, quae hoc loco ex SIMONIDE, AESCHY- ... NICANDRO affert Athenaeus. Similiter etiam in ... Nebulis Philippides dicitur Strepsiadi λυσανίας ... μεγάλου κακῶν: [Nub. 1163.] ubi scribit eru- ... Scholiastes, sic de industria locutum poëtam, ... Sophoclem irrideret, qui vocibus νικόμαχος, πανσα- ... & ἀτρείδας esset usus hoc modo. Sed & in Equi- ... [vs. 570.] dixit idem comicus, ἀλλ' ὁ θυμὸς ... ἀμυνίας: *statim fuit illi animus ad defensionem ... us;* cum proprium sit *Amynias* non ... ... In Aeschyli Agamemnone ἀντήνωρ ... ci- ... dicitur, qui *vivi hominis loco* domum mittebatur ... Sic ἄκτωρ apud Sapphonem Iovis est epitheton, SIMONIDE Ζεὺς Ἀριστάρχος. Aliis ἴκτωρ est *pasillus* ... *continet*, nonnullis *calanticae* vel *reticulae* epi- ... Hesychius: Ἔκτορες πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ. Σαπ- ... τὸν Δία. Αφωνίδας δὲ, τὰς κεκρύφαλον. Postrema ... ficatio facit ad versum hunc epigrammatici poëtae, ... Suidam in Κεκρύφαλον]. Πορφύρεον χαίτης ἔκτορα ... φαλον. « [Scilicet, pro ῥύτορα, quod dabant editt. ... ἔκτορας ex Hesychio corrigendum censuit ... At ῥύτορα in illo versu legendum ex Anthol. tunc ... inedita docuit Küster ad Suid. & confirmant Ana- ... Brunckii T. II. p. 92. num. 5. Conf. Iacobs Anim- ... Vol. II. P. I. pag. 252.] » Lycophroni ἔκτορες sunt ... *vrae:* [Cassandr. vs. 100.] Πεύκης δ' ἔρυτας ἔκτορας ... ἀμφίδος. Lucianeus Lexiphanes hoc imitari in quoti- ... s sermonibus non erubescebat. Ait enim, [c. 15.] ... τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς. ... tur & ἄμφις οἶνος, cuius mentio facta libro primo, 31. e.] is esse quem ἀμφιλαφῆ appellant alii, *vinum ... sive ancipitis existimationis.* Est vero *Amphis* no- ... Simile est lib. II. [pag. 55. d.] in Lyco- ... nis versu δυμβαριτος φακῆ, *lens plebi grata*, [immo ... *lupinus*; non φακῆ, *lens*:] si modo δυμβαστος ... endum non est; quod nos censemus, ut ibi dixi- ... Lacedaemone colebatur olim Ἀγαμέμνων Ζεύς.

» Poteſt videri ita dictus Ἀγαμέμνων a Spartanis, ut ab
» Sapphone appellatus eſt Ἕκτωρ, a SIMONIDE Ἀρίσταρχος.
» Tamen aliter pii patres acceperunt: qui, Agamemno-
» nem mortalem Iovis cognomine pro Deo habitum &
» cultum fuiſſe Spartae, hoc argumento probant. Athe-
» nagoras in Apologetica oratione: ὁ Ἰλιεὺς θεὸν Ἕκτορα
» λέγει, ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος Ἀγαμέμνονα Δία σέβει. Verum
» ad Cynulcum redeamus. *Memini*, inquit, AESCHYLO *di-
» ctum Orcum* [τὸν Ἅιδην] ἀγησίλαον, hoc eſt, *ducem
» populorum.* « [Poſſis, *qui cogit populos* interpretari; ut
ἄγειν idem atque συνάγειν intelligatur.] » Callimachus:
[Hymn. in Lavacr. Pallad. vſ. 130.]

» φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

» Ita accipiendum libro XV. [pag. 684. e.] in Nicandri
» verſu, ubi tenebrae magnae interpretibus:

» Σαύρην θ' ἣ χθονίου πέφαται στέφος Ἡγεσιλάου.

» NICANDER, addit Cynulcus, *aſpidem vocavit ἰοχέαιραν*:
» hoc eſt, *veneno gaudentem*; vel *fundentem venenum.* « [πα-
ρὰ τὸ χαίρειν τῷ ἰῷ; ſive παρὰ τὸ χεῖν vel χέαι ἰόν.]
» Id nomen *Dianae* quaſi proprium eſt; ut, Οἵη δ' Ἄρτε-
» μις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. [Odyſſ. ζ'. 102. & ſaepe
» aliàs apud Poëtam.] Sed tunc aliud ſignificat: *fundens
» ſagittas*; vel *ſagittis gaudens.* « CASAUBONUS.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα. Duae voculae καὶ τὰ operarum errore omiſſae erant in ed. Caſ. Eas ex edit. vett. & *ms. A.* reſtituimus. In *ms. Ep.* brevius haec expedita ſunt: in eodem vero mox, pro θαυμάσιος, θαυμασιώτατος ſcribitur. *Ibid.* Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ. Non in libris *De Republica*, ut acceperat Dalecampius, ſed in Dialogo qui *Politicus* inſcribitur; de quo etiam monuit Caſaubonus. *Ibid.* εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῶα, καὶ ὑδροβατικὰ ἄλλα, ξηροτροφικόν τε καὶ ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικόν, ἐπὶ ζώων χερσαίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων. Reſpicit locum qui exſtat in Politico, pag. 19. T. VI. ed. Bip. Sex priora verba omiſit Epitomator. Pro ὑδροβατικὰ vero *ms. A.* ἀθροβατικὰ habet; quorum vocabulorum neutrum apud Platonem legitur; apud quem τῷ ξηροβατικῷ opponitur τὸ ἔνυδρον. Suſpicari licet, memoriter iſta citantem Athenaeum in animo habuiſſe id quod de ἀγελαίοις θρέμμασι & de ἀγελαιοτροφίᾳ ibidem dixit Plato, eoque reſpectu ἀθροβατικὰ (i. e. ἃ ἀθρόα βαίνει) ſcripſiſſe: quod ipſum tamen hoc loco connexioni orationis

b haud ſatis aptum erat. Pro ἀθροβατ. quod dant vetuſtae membranae, ἀδροβατικὰ expreſſum eſt in ed. Ven. & Baſ. quod in ὑδροβατικὰ mutavit Caſaubonus; ſcilicet idem valere hoc ratus atque ἔνυδρα. In ξηρονομικὸν nil mutant libri, & conſentiunt *mss. A.* & *Ep.* Videtur tamen, cum ad τὰ ἐναέρια reſpicere debeat hoc vocabulum, ἀερονομικὸν potius oportuiſſe. At neutra vox apud Plat. iſto loco legitur: in Timaeo vero, pag. 322. Tom. IX. ed. Bip. ubi de eâdem diſtributione animantium agitur, vocabulo ἀεροπόρον utitur philoſophus.

ἐπιλέγει, - - γράφων καὶ κατὰ λέξιν τάδε· Κἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος καὶ εἰς γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως. Verbum ἐπιλέγει plerumque valet *ſubiicit*, *ſubiungit*, *deinde dicit.* At, quae verba hîc ſpectat Athenaeus, ea apud Platonem leguntur pag. 13. adeoque praecedunt iſta, quae modo adlata ſunt: quod poteſt eodem pertinere, de quo modo dixi, quod ex memoria haec recitaverit Deipnoſophiſta. Sed ne neceſſario quidem ἐπιλέγειν *ſubiicere* aut *post dicere* ſonat: poteſt etiam intelligi *dicere ad hoc*, *ſimul cum*
c *hoc*, vel *reſpectu huius rei.* Paulo poſt, in καὶ εἰς γῆρας conſentiunt ambo noſtri codices cum ed. Ven. & Baſ.

Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν, ῥήτορα, ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, &c. » HERODES *Atticus* non multo fuit Athenaeo grandior: vixit enim M. » Antonino Philoſopho imperante, ipſi chariſſimus, ut narrat Philoſtratus lib. II. de Vitis Sophiſtarum. Primus » ergo Herodes τροχοπέδην nominavit *lignum quo rotarum* » *impetum, in declivibus locis aurigae cohibent: alii* ἐποχλέα » *vocarunt*: Latini *ſufflamen.* « CASAUB. — In Herodiani Grammatici Fragmentis (cum Moeride a Pierſono editis) pag. 467. legitur: Τροχοπέδη, ἃ ἔχουσιν εἰς τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ κατάντη τῶν ὁδῶν. Ibi iſtum Athenaei locum citans Pierſonus, legendum cenſuit ὅτε ἐς κατάντεις τόπους ὁ ὀχούμενος ἐπορεύετο. Mihi vero ſatis bene graece dictum viſum erat πορεύεσθαι τόπους κατάντεις, *proficiſci per loca declivia:* nec opus eſſe adiecta praepoſitione iudicavi, quam cum impreſſis uterque noſter mstus ignorat. Quod niſi recte diceretur πορεύεσθαι τόπον τινὰ, ne τόπος quidem πορευτὸς commode dici poſſet, quae dictio plus ſemel apud Polybium occurrit. Euſtathius quidem etiam verbum ἔρχεσθαι cum nudo accuſativo eâdem ratione

constrruit, Comment. in Od. ψ'. pag. 810, 29. φασὶ δὲ ἐποχλέα, inquit, τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο. Pro ἐπορεύετο, quod apud Athenaeum (consentiente, quod sciam, *ms. A.*) editum est, placet *optativus*, quem habet *ms. Ep.* sic scribens, ὅτε κατάντεις τόπους πορεύοιτο, id est, *quoties per declivia loca faceret iter*: quem modum servavit etiam Eustathius, licet verbum mutaverit. In eodem *ms. Ep.* verbum πορεύοιτο ad ipsum Herodem Atticum refertur, commode: neque aliter in *ms. A.* & editt. vett. in quibus est ὀχούμενος *absque articulo*, quem praeter rem adiecit Casaubonus. Quid sit vero quod Piersonus ad Herodian. l. c. ait, Casaubonum adnotasse »pro ἐποχλέα forte praestare ἐποχέα, ab ἐπέχειν:« id quale sit, non exputo: in meo quidem exemplo editionis primae Animadversionum Casauboni, itemque in exemplo editionis tertiae, nil tale comparet. Porro video quidem etiam a Corayo nostro ad vocem ἐποχλέα adnotatum: »Forte ἐποχέα, ab ἐπέχω.« At ea mutatione nil opus esse videtur: certe communi consensu vulgatam scripturam tuentur libri; & Eustathius l. c. nomen ἐποχλεὺς diserte ab eodem verbo ὀχλεῖν derivat, a quo & vocab. μοχλὸς derivari solet. Conf. Etymolog. M. in μοχλός. Denique pro Σιμαριστοῦ, quod in edd. cum accentu in ultimâ scriptum erat, Σιμαρίστου penacute scripsi: certe in recto casu Σιμάριστος scribitur consentientibus omnibus, IX. 399. a. XI. 496. c. & alibi.

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ &c. Ex Athenaeo habet Eustath. l. c. & ex utroque Brunck in Fragm. Sophocl. ex incertis Tragoed. pag. 39. num. 41. *Ibid.* τὴν ἄγκυραν ἰσχάδα κέκληκεν. »ἰσχάδας pro *ancoris* etiam Lexiphanes Luciani posuit, cuius verba paulo ante recitavimus.« Casaub. *Ibid.* διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν. Sic *ms. A.* cum editis. διὰ τὸ ἴσχειν τ. ν. *ms. Ep.*

Καὶ Δημάδης δὲ &c. »Demadis oratoris (vel, ut Aristoteli & Plutarcho placet, *Periclis*) dictum, *Aeginam esse* λήμην τοῦ Πειραιῶς, ad Strabonis librum nonum olim exposuimus.« Casaub. — Vide Aristot. Rhet. III. 10, 21. & Plutarch. in Vita Pericl. tum Casaub. ad Strab. IX. pag. 395. Adde Meursium in Piraeo, pag. 32. De Demade Oratore consuli possunt quae collegit Fabric. Bibl. Gr. T. IV. pag. 418 sqq. & Ruhnken. in Histor.

Oratorum Graecor. pag. 150 sq. ed. Reisk. Face-
ıprimis fuisse & in apophthegmatis ingeniosum,
prodidere auctores.
δὲ Σάμον, ἀπορρῶγα τῆς πόλεως. » Samum idem
ır vocavit ἀπορρῶγα τῆς πόλεως: nihil hîc mutatio-
ıpus. Samum missa fuerat Atheniensium colonia:
vocat ἀπορρῶγα Atheniensium, quasi avulsam a
re suo partem. « CASAUB. — DALECAMPIUS in Ver-
ıosuerat, Samum vero, urbis fossas; hac adiectâ ad-
ıne: » ἀπώρυγας, alveos, aquaeductus: quidam, pro-
es. « — Huc respexit Casaub. cum scriberet, nihil
tationis esse opus: in quo rursus viro docto idem,
iam aliquoties vidimus, accidit: cum nonnisi suae
is exemplum ob oculos haberet, nec superiores edi-
inspiceret, iam, quid ipse fecisset, non meminerat.
t, non quidem ἀπώρυγας in plurali numero, (ut
ımpius scripsit) sed tamen ἀπώρυγα (in sing.)
gebatur in ed. Bas. & Ven. idque ipsum mssti etiam
:derant; certe noster ms. A. nil aliud habet. Eam scri-
n ipse Casaubonus in sua editione cum ista ἀπορ-
; permutaverat, quam dabat Epitome, (noster cer-
Ep. eam agnoscit) eamdemque fortasse etiam ex co-
liquo Epitomes in Notis suis Italicis adnotatam re-
t. Quod ad rationem spectat, quâ scripturam hanc
:etatus est Casaubonus; contra eam haec monuit
ERIUS in Exercit. pag. 294. » Non fuit Samus Athe-
ium colonia: (non magis quam caeterorum Ionum;
lauriorum fuit magis, teste Pausania in Achaicis:) sed
quod Athenienses, eius insulae domini facti, ea ute-
ur ad bellum gerendum contra Lacedaemonios & re-
Persarum, & durante statu quadringentorum, &
nta. tyrannorum, quicunque non delectabantur statu
:o Athenarum, ii Samum ad exercitum secedebant.
a est Samos eo tempore Ἀθηνῶν ἀπορρὼξ, & [hoc]
quod intelligebat Demades. « — Scripturam ἀπώρυ-
ıud dubie spectaverat Gallicus Athenaei interpres,
scripsit » Samos, l'égout d'Athenes; in deteriorem par-
ıccipiens illam vocem, quae fortasse etiam in bonam
i partem poterat. ἀπώρυγας, ὑδρηγοὺς interpretatur
ch. Idem: Ἀπόρυξ. σχίσμα. Porro ἀπώρυξ etiam in
a versione Ezech. 17, 6. de palmite vel propagine
accipitur. Ita haud multum abhorret usus huius vo-

cis ab usu vocis Ἀποῤῥὼξ, quae apud Hesych. & Suid. exponitur ἀπόσπασμα, ἀποῤῥοια, & γένους ἀπογονή.

ἔαρ δὲ τοῦ δήμου, τοὺς ἐφήβους. Conf. Aristot. Rhet. III. 10, 15. & Herodot. VII. 162. ibique Valcken. Adde Erasmi Adag. in *Ver.*

Ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς &c. » Redit tandem Cynulcus ad Pompeianum. De illo enim videtur sentire cum ait, ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Graecis medicis καθάρσεις appellantur *mulierum menses*: quorum *suppressio* ἀκαθαρσίη dicitur Hippocrati non semel. Inde igitur ἀκάθαρτος: quod tamen usu probatum non esse declarat haec Athenaei censura. « CASAUB.

κεχορτασμένοι εἰπεῖν. Vide pag. 96. f.

AD CAP. LVI.

προσσαίνειν τοῖς συνδείπνοις. τοὺς συνδείπνους *ms. Ep.* commode: nam non modo simplex verbum σαίνειν, verum etiam compositum προσσαίνειν alibi quoque cum accusativo casu constructum reperitur. Sed sicut σαίνειν pariter cum dativo reperitur, sic multo etiam magis compositum προσσαίνειν admittere debere eumdem casum videtur: & τοῖς συνδείπνοις tuetur *ms. A.* cum edd.

Κυνοφόντιν ἑορτὴν ποιησώμεθα, ἀντὶ τῆς παρ' Ἀργείοις ἐπιτελουμένης. » Κυνοφόντιν ἑορτὴν non memini alibi legere. Videntur *Argivi* festum *Cynophontin* (vel potius Κυνοφόντια, uti legi malim) instituisse pacandae Dianae, cum sacros illi canes occiderent *sub caniculae exortum*: quo maxime tempore id animal rabiosum metuit fieri. « CASAUB. — Κυνοφόντιν ἑορτὴν ex hoc Athenaei loco statuit Meursius in Graecia Feriata pag. 183. Cuius nominis festum quum a nullo alio auctore memoratum reperiatur, probabiliter REINESIUS Variar. Lect. lib. I. c. 15. pag. 57. statuit, illud hic innui festum Argivorum, quam ἑορτὴν Ἀρνίδα adpellatam Conon refert narratione XIX. quo festo *occidere solebant*, inquit, *canes quotquot reperirent.* Illud festum nunc iocose Ulpianus, ab eo ipso quod illis diebus fiebat, κυνοφόντιν ἑορτὴν adpellat. Peragebatur illud festum in Lini memoriam, Psammathes & Apollinis filii; qui infans, inter oves educatus, a canibus discerptus erat.

f *Cratini*, *Aristophanis* & *Sophoclis* versus omisit Epitomator. In CRATINI versu cum Ἥσθε πανημέριοι χορταζόμεναι esset editum, CASAUBONUS *in Animadv.* tenens illud ipsum Ἧσθε, ait: » Versum *Cratini* sic lege:

» ἧσθε πανημέριος χορταζόμενος γάλα λευκόν. «

Ubi, quid esse illud ἧσθε voluerit vir doctissimus, aut quid opus fuerit pluralem numerum cum singulari permutare, non adsequor. Quanto expeditius fuerat, ἧσθε cum DALECAMPIO corrigere! qui (in imperfecto accipiens id verbum) *sedebatis* interpretatus erat. — In SOPHOCLIS versu pro Οἷ τοῖσι πανχορτ. idem CASAUBONUS percommode sane, nec tamen ulla urgente necessitate, malle se ait Ὃν τοῖσι: quod quidem adoptavit BRUNCK in Fragm. Sophocl. pag. 32. num. 7.

» De voce χορτάζεσθαι sic habe. Proprie *iumentis* » hoc verbum convenit, quorum *pabulum* Graecis dicitur » χόρτος, *fenum*. Inde χορτάζειν βοῦς apud Hesiodum. De» inde ad *alia* translatum est *animalia*: ut apud Platonem, » χορτάζειν ὗων πόλιν. Tandem etiam de *hominibus* dici » coepit. Praeter exempla ab Athenaeo allata, habes alia » apud Pollucem lib. VIII. cap. 8. & ita in Evangelio » aliquot locis. Priscianus lib. XVIII. Graeci dicunt χορ» τάζω σε ἄρτῳ, & χορτάζω σε ἄρτον. « CASAUB. — Vide quae ad Matth. 5, 6. collegit Wetstenii diligentia.

a Σώφιλος δ' ἐν Φυλάρχῳ. Nil h. l. quod sciam mutant libri: (Epitomator quidem non modo titulum fabulae, sed totum locum omisit) sed Φιλάρχῳ scribitur III. 125. e. & apud Suid. in Σώφιλος. Verba SOPHILI sic olim digesta erant:

Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλὴς τὰ προοίμι' [προοίμια ed. Cas.]
ὁρῶ, χορτασθήσομαι.
Νὴ τὸν Διόνυσον &c.

Ubi duos priores versus sic constituendos CASAUBONUS *in Animadv.* censuit:

— — Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλὴς
τὰ προοίμι' ὡς ὁρῶ δὲ χορτασθήσομαι.

Mihi commodius processurus visus erat secundus versus, si vocem κάρτα supplerem; quam sive ipse Athenaeus omittere potuit, sive festinans aliquis librarius, similitudine duarum priorum syllabarum verbi sequentis deceptus. προοίμια plene scripsit *ms. A.* Similiter vero dictum

IV. 132. c. habes, τὸ προοίμιον τῶν δείπνων. Eosdem ver- a sus sic fortasse redintegrari & suppleri posse, docte, ut solet, monuit Coray:

Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής. τὸ προοίμιον
ὁρῶ χαρίεν νῦν, ἀλλὰ χορτασθήσομαι.

conferre iubens III. 107. b. ubi προοίμιον δείπνου χαρίεντος πεπρυτανευμένου: & IV. 132. c. ubi προοίμιον τῶν δείπνων χαριέστερον τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς.

Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ. Nescio an rectius Οὐράνῳ scriberetur, ut proprium nomen. In verbis poëtae, (quae desunt in Epit.) metri rationem requiro. Pro χορταζόμενα non dubito, aut χορταζόμεθα debuisse librarium, aut χορταζόμενος, ut terminationem α & ος confuderit; de quo errore iam saepius dictum.

αὔριον δὲ ἢ ἔνηφι· τὴν γὰρ εἰς τρίτην Ἡσίοδος εἴρηκεν b οὕτως. »Hesiodi versus hic est: Μηδ' ἀναβάλλεσθαι εἰς τ' »αὔριον εἴς τ' ἔννηφι. « Casaub. — Exstat in Ἔργοις, num. 410. (vs. 38. in Brunckii Gnomicis.) Ibi quidem ἔννηφι cum dupl. ν postulabat metrum; at h. l. pro ἔννηφι, quod erat editum, ἔνηφι dabat *ms. A.* ut est apud Hesych. & Suid.

ὁ κοιλιοδαίμων παρά τινι κεῖται. -- Εὔπολις τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι οὕτω κέκληκεν. Eo vocabulo usus erat Cynulcus suprà, pag. 97. c. Eodem vocabulo in *adulatores* usum esse ait Athenaeus Eupolidem comicum, in cognomine dramate, passim in his libris laudato, cui scilicet titulus Κόλακες erat. — »In ea fabula »eleganter poëta appellavit parasitos κοιλιοδαίμονας: quo»*rum* nempe *Deus venter est*, &, ut loquitur Paulus Apo»stolus, [ad Philippens. 3, 19.] ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία. Ve»tus scriptor Anonymus historiae Romanae: Ἰούνιος ἔπν»μα εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν (scribo καὶ »πρὸς τὸ φαγεῖν ζῶν) συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαί»μων τε καὶ ταγηνοκνισσοθήρας. Simile est κοιλιόδουλος »apud Palladium in vita Marci Abbatis; & in his libris »alibi, ὀλβιογάστωρ. [IX. 386. e.] Clemens Alexandr. de »hoc genere hominum, καί μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος »οὐδὲν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι. [Paedag. lib. II. c. 1. pag. 103. »ed. Heins.] Idem scriptor eruditissimus Eupolidis hoc ver»bum nove usurpavit pro *Daemone ganeonum praeside.* Sic »enim scribit in secundo Paedag. [pag. 109.] Τῶν δὲ ἀμ»φὶ τὰς φλεγμαινούσας κυπταζόντων τραπέζας, τὰ σφέ-

b » τερα τιθηνουμένων πάθη, δαίμων καθηγεῖται λιχνότατος· » ὃν ἔγωγε οὐκ ἂν αἰσχυνθείην κοιλιοδαίμονα προσειπεῖν, καὶ » δαιμόνων κάκιστον. « CASAUBONUS. — Quid impediverit doctum Virum non video, quo minus lectorem doceret, verba ista *Anonymi scriptoris historiae Romanae* a Suida nobis servata esse in Φαγεῖν ζῶν & in Ἰούνιος. Potuerat ibi fortasse teneri φαγεῖν ζῶν. absque praepositione, eâdem notione ac si esset πρὸς τὸ φαγεῖν, quod voluit Casaub. aut διὰ τὸ φαγεῖν, vel διὰ τὸ καταφαγεῖν, ut suspicari possis ex altero apud Suidam loco. Speciosa est vocabuli κοιλιοδαίμων interpretatio, *cui venter Deus est:* sed fortasse nil aliud, nisi hoc, cogitavit Eupolis & Athenaeus, cum eo uterentur, *qui felicitatem ventre metitur;* quam in partem Dalecampius pag. 97. c. & iam olim Guil. Budaeus acceperat, referente H. Stephano in Thes. II. 289. c. apud quem ibidem pro *Athen.* 12. oportebat *Athen.* 3. quod eo moneo, ne quis frustra quaerat, cum praesertim latius etiam manasse illum errorem videam.

τὸ δὲ μαρτύριον ἀναβαλοῦμαι, ἔστ᾽ ἂν ἀποδῶ σοι τὰς πληγάς. Faceta ista ratione, & aliis talibus, utitur noster Athenaeus, ubi verba auctoris, cuius testimonium adponere cupit, non habet in promtu.

AD CAP. LVII.

c Καλλιμέδοντα τὸν ῥήτορα. » De CALLIMEDONTE *Carabo* » plura Athenaeus & hoc libro, [paulo post, lit. d. & pag. » 104. d.] & aliis quoque. [IX. 339. f. & 340. VI. 242. » d.] Nam quoties idem ab illo repetitur? Plutarchus in » Phocione: Σιωπῶντος δ᾽ ἐκείνου καὶ διαμέλλοντος, ἀναπη- » δήσαντα Καλλιμέδοντα τὸν Κάραβον, ἄνδρα θρασὺν καὶ μι- » σόδημον, εἰπεῖν. « CASAUB.

Tertius ALEXIDIS *versus* in hunc modum editus legebatur:

ἐφθῆς ἴσω . . . . . πρὸς ἰταλῶν ἀποθανεῖν.

Et vetus illud ulcus erat: nam eodem modo etiam in *cod. A.* scribitur, nisi quod nullum ibi signum lacunae, quam Casaubonus punctis nonnullis, superiores vero editores asterisco indicaverunt. Nec meliora Epitomatori suum olim obtulerat Athenaei exemplum: quare prudenter ille in voce ἐφθῆς finem fecit verborum Alexidis. Versum sic farciendum proposuit CASAUBONUS:

ἐφθῆς ἴσως προσίετ᾽ ἂν ὁ τάλας ἀποθανεῖν.

ut esset sententia: »*Pro patria omnes parati sumus mori:* »*pro matrice, sive vulva costa, Callimedo Carabus etiam mor-* »*tem oppetere fortasse sustineat.*« — Mihi, in eamdem sententiam, praeferendus visus est optativus verbi modus προσεῖτ', ex προσεῖτο. Nam vocalem ι in vetustis nostris membranis idem ac ει valentem iam toties vidimus, ut haec quidem nostra correctio a vestigiis literarum nullo modo videri debeat discedere. Pro τάλας vero multo commodius ἄλλως visum est: sed hanc particulam nollem per *insuper* a me latine redditam, cum debuissem *facile, temere.* In versione igitur sic positum velim, *facile forsitan sustineat mori.*

ANTIPHANIS *vers.* 1. Ἔμμητρον ἐὰν ᾖ τὸ ξύλον &c. Pertinet hoc ad illam vocis μήτρα notionem, quam his verbis Hesychius expressit: Μήτρα· τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ καρδίαν τινὲς ἢ ἐντεριώνην καλοῦσι. Latine *medulla.* *Vers.* 2. Μητρόπολίς ἐστιν, *metropolis exstat;* nempe *metropolis est quae dicatur: patropolis non est;* scil. quia nemo sic loquitur, nec exauditum est illud nomen. *Vers.* 3. Μήτραν -- ἥδιστον κρέας. Laudat etiam Horatius lib. I. Epist. 15. vs. 40.

Nil melius turdo, nil vulvâ pulcrius amplâ.

Mireris hoc loco, quid sit quod *vulvam* Plutarchus in ciborum numero retulerit, qui *recens demum* in usu esse coepissent; Sympos. VIII. 9. pag. 733. e. *Vers.* 4. *Mētus Chius* sit-ne etiam aliunde notus, mihi incompertum.

De *Callimedonte, Carabo* s. *Locusta* cognominato, vide paulo ante lit. c. & infra pag. 104. d.

Διώξιππος δὲ, ἐν Ἀντιπορνοβοσκῷ. Peracute scriptum malim, Ἀντιπορνοβόσκῳ. *Ibid.* DIOXIPPI verba, ex fabula *Historiographus*, mire olim scripta, & magis etiam mire distincta legebantur. In ed. Ven. sic scribitur: ἐν δὲ ἱστοριογράφῳ, τὴν στοὰν διεξέπαιον ἀμφικλῆς μήτρας δύο κρεμμαμένας; Δείξας ἐκεῖνον πέμπε, φὴς, ἐὰν ἴδῃς. Eodemque fere modo in ed. Bas. Nec aliter in ed. Cas. nisi quod in hac, multo etiam incommodius, primum post διεξέπαιον, deinde rursus post πέμπε maiori puncto distinguatur oratio, hoc modo: ἐν δὲ Ἱστοριογράφῳ, τὴν στοὰν διεξέπαιον. Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο κρεμμαμένας, Δείξας ἐκεῖνον πέμπε. Φὴς, ἐὰν ἴδῃς. Ad quae emendanda nihil offerebant nostrae *membr. A.* nisi κρεμαμένας, pro mendoso κρεμμαμένας. *Epitomator* ista omnia praetermisit. CASAUBONUS vero haec adnotavit: »Fabu-

e »lam inſcriptam Ἱστοριογράφος Dalecampius Amphicli »neſcio cui tribuit, perturbatis Athenaei verbis, quae »non ſunt obſcura: & pro διεξέπαιον legit διεκπαίζων, »quod interpretatur διαπαίζων; [*inſultans & illudens*] »emendatio prava, interpretatio falſa. Sic lego:

» — — — — τὴν στοὰν
» διεξέπαισεν Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο
» κρεμαμένας
» δείξας. ἐκεῖνον πέμπε φησὶν ἐὰν ἴδῃς.

» *Irrupit per porticum Amphicles, & oſtenſis ſodali cuidam ſuo* » *vulvis duabus quas geſtabat, Illum quem noſti, ait, mitte* » *ad me ſi videris.* διεκπαίειν eſt *vi ſibi viam facere per ali-* » *quem locum.* διεκπαίσασθαι τὰς θύρας apud Dionyſium »Halicarnaſſeum. Frequens verbum hiſtoricis, alibi no- »bis expoſitum. Κρεμαμένας pars verſus eſt, cuius caete- »ra verba, ut ad ſententiam non neceſſaria, auctor ſuo »more praetermiſit. Simillimum eſt in Characteribus Theo- »phraſti, capite de Ruſticitate, κομίσασθαι ἀπὸ τοῦ βρα- »χίονος τοὺς ταρίχους; quae ibi ſcripſimus, vocem κρε- »μαμένας nobis hoc loco explicant.« — Sic ille. At per- ſpecte Vossius, de Hiſtoricis Graec. lib. III. pag. 359. monuit, non eſſe iambicos verſus, (quod neſcio quo pacto ſibi perſuaſerat Caſaubonus) ſed duos integros iuſtoſque trochaicos, eo modo, quo a nobis editi ſunt, digerendos.

AD CAP. LVIII.

Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος &c. Vide initium libri quarti. *Ibid.* τὴν σὺν ὀπῷ χρῆσιν αὐτῆς. »Plurimus olim *laſerpitii uſus* »fuit in paratura ciborum inter condimenta. Teſtimonio »ſunt innumeri veterum ſcriptorum loci, ubi σιλφίου men- »tio, & ὀποῦ. Tanta enim plantae huius aeſtimatio fuit, »ut generalem vocem ὀπὸς [quemlibet *ſuccum* ſignifican- »tem] propriam ſibi fecerit ob ſingularem praeſtantiam. »Ac licet multis Graeciae, Syriae, Mediaeque locis *ſil-* »*phium* naſceretur, unde ſuccus exprimebatur in uſus men- »ſarum: omnibus tamen praeſtabat *ſuccus* ille qui e regno »*Cyrenaico* in Graeciam deferebatur. Hic igitur, ut omnium »optimus & praeſtantiſſimus, ὀπὸς Graecis ſcriptoribus »dictus.« Casaub.

f Ἀντιφάνης ἐν Δυσέρωσι. »Antiphanis fabula, niſi

» fallor, Δυσέρως inſcripta erat, non Δυσέρωτες. « CASAUB. [Ea nuſquam alibi, quod ſciam, citatur: nil autem h. l. mutant libri. *Verſ.* 1. Ἐκεῖσε διεπλέω. δ' ἐκπλέω. edd. διουπλεωθεν (ſic) *ms. A.* quod ex διεπλέω ὅθεν corruptum iudicavi. Vocalem ε cum ου in vetuſtis libris ſubinde confundi, ſaepe ad Polybium monuimus: vide ibi Adnot. ad I. 75, 5. T. V. pag. 324. ad X. 14, 15. T. VI. pag. 601. ad XVIII. 5, 9. T. VII. pag. 343. Et in noſtris *membr. A.* in figura literae ε perſaepe a dextra parte ita circumducta eſt extrema cauda, ut ſimillima ſit ſpecies vocalium ο & υ invicem iunctarum. Quod ſi cui parum perſpicuum eſt quod dico, inſpiciat in Montfauconii Calligraphia Graeca illud ſcripturae exemplum pag. 282. num. 6. cui maxime ſimilem ſcripturam noſtrarum membranarum in Praefatione pag. LXXXVIII ſq. dixi: videatque ibi lin. 2. figuram literae ε in voce ἀπέστελεν, tum lin. 3. in ἐπαγγείλατο, rurſuſque ibidem in διὰ, & deinde ſaepius in eodem exemplo. Sonat autem διεπλέω, *navi tranſmitto*. Totum initium huius cap. praetermiſit Epitomator, uſque ad Sopatri teſtimonium.

Verſ. 2 *ſeqq.* ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων ἅπασιν, ἵπποις, σιλφίῳ &c. » Haec aliquis loquebatur, quem » vis maior Cyrenen detulerat, unde pedem referens & » navigationem in patriam inſtituens, *Ego*, ait, *illuc na-* » *vigio contendo hinc abiens, unde ſumus divulſi: longum vale* » *dicens omnibus equis, & caeteris rebus univerſis quibus abun-* » *dat regio Cyrenaica.* In enumeratione *mercium Cyrenaico-* » *rum* res diverſiſſimas poëta coniungit, coniunctiſſimas » ſeparat. Nam ἵπποι, συνωρίδες, κέλητες, eiuſdem ge- » neris ſunt, pertinentque ad rem equeſtrem ac curulem. » Cyrenenſes equitandi & aurigandi peritia olim nobilita- » bat. Ideo Pindarus εὔϊππον *Cyrenen* vocat, in oda ad » Arceſilaum Cyrenaeum. [Pyth. Od. IV. ipſo initio.] » Enarrator ibi: Τὴν Κυρήνην εὔϊππον εἶπεν, οὐκ ἐκ τοῦ πα- » ρατυχόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν » τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν. Inde *Barcaei currus* Graecorum » literis celebrati, ut Sophoclis in Electra, [vſ. 727.] & » aliorum. τῆς Κυρηναίων ἁρματηλασίας meminit & Xe- » nophon ſexto Paediae, [VI. 1, 27.] & Lucianus in En- » comio Demoſthenis. [cap. 23. T. IX. p. 152. ed. Bip.] » Quin adeo frequens in illa gente curruum uſus, ut e- » iam intra urbis pomoeria curru veherentur, ſicut Ro-

f » mani rheda aut carrucis. Alexis: [apud Athen. lib. X. init.]

Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς·
κἀκεῖ γὰρ ἄν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἕνα καλῇ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκ' ἄλλοι, καὶ δέκα
ἅρματα, συνωρίδες τε πεντεκαίδεκα.

» Similiter, σίλφιον, καυλὸς, & ὀποὶ, [item μάσπετοι » *verſ.* 4.] cognata ſunt. Πυρετοὺς in hoc albo ponit iocoſe, » *aërem* eius tractus *inſalubrem* eſſe ſignificans, in quo pluri» mum homines *febricitent*. Vocem μαστοῖς [quam *verſ.* » 4. tenebant edd. cum mss.] loco movendam ſuadet me» trica lex, & ſcribendum, πυρετοῖς, μαστοῖς, ὀποῖς. » Sed quid appellat μαστούς? Nimis enim ridiculum, in la» terculo nobilium mercium *mammas* ponere. An μάσθ» λαις ſcribendum? ut *coria* intelligantur; quorum hodie» que magna copia in Italiam atque Hiſpaniam importa» tur ab iis mercatoribus, qui cum Afris in regno Fez & » Marocho rationem commerciorum ineunt. Idem factita» tum iam olim docebat Hermippus libro primo: [Athen. » I. 27. e.] ἐκ μὲν Κυρήνης καυλὸν καὶ δέρμα βόειον. An » potius ſine ulla vocum tranſpoſitione ſcribi debet μα» σπέτοις, πυρετοῖς, ὀποῖς? Quid ſit *maſpetum* declarant » in hiſtoria laſerpitii Theophraſtus, Dioſcorides & Plinius. » Minus placet quod probavimus aliquando, μαστοὺς eſſe » quos vocabant Cyrenenſes βουνούς. Ager illorum in tres » partes erat diviſus, eam quae ad mare, βουνοὺς, & mon» tes. βουνοὺς appellabant regionem mediam inter reliquas » duas, in qua plurimi erant *colles*, vel, ut loquitur Hir» tius, [de Bello Hiſpan. c. 8.] *grumi natura excellentes.* » Herodotus: [IV. 199.] Τουτέων δὲ δὴ συγκεκομισμένων, » τὰ ὑπὲρ τῶν θαλασσιδίων [immo τὰ ὑπερθαλασσιδίων] χώ» ρων τὰ μέσα ὀργᾷ συγκομίζεσθαι, τὰ βουνοὺς καλέουσι. » Quos illi βουνοὺς, Attici vocabant μαστούς. Heſychius, » τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα τῆς χώρας καλοῦσι μαστούς. ſic » debent haec ſcribi: vide & Pollucem. « CASAUBONUS. — Vocab. μαστὸν, de *tumulo* uſurpatum vidimus apud Polyb. I. 56, 6. At id, quamquam tenent etiam vetuſtae noſtrae membranae, non erat huius loci: nam, ut alia taceam, ne tranſpoſitam quidem (ut ſuaſerat Caſaubonus) eam vocem cum πυρετοὺς, ferebat metrum ob primam in πυρετοὺς brevem. Nec magis μάσθλαις convenit. Quo minus dubitandum duxi, quin μασπέτοις adoptarem, quod perſpecte iam pridem in verſione ex-

preſſerat Dalecampius. *Maſpetum* dicuntur *folia ſilphii*, ut docet Plinius XIX. 3, 15. aliique auctores, quorum verba ibi adpoſuit Harduinus T. II. pag. 160. not. 16. In fine illius verſus, pro *ὁποῖς*, perperam *ὁπίσω* habent membranae.

Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκτομίδα. »Si vera a
»eſt haec lectio, *ἐκβολὰς* vulva [quae in ſequentibus ver»ſibus nominatur] & *ἐκτομὶς* idem ſunt: quod equidem »vix poſſum in animum inducere. *Eiectitiam vulvam* por»cariae longe anteponit Plinius. [XI. 37, 84.] Ex eo »divinabam huiuſmodi lectionem: *Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς ἐκ»βολάδος παρὰ τὴν ἐκτοκίδα*, vel *παρὰ τὴν ἐκ τοκάδος.* »Pronuncient eruditi *τὴν ἀρέσκουσαν.*« CASAUB. — Monuerat iam de hoc loco H. STEPHANUS in Theſ. III. 1400. e. f. eamdem *vulvam*, quam Plinius *eiectitiam* dicit, apud Athenaeum & *ἐκτομίδα* & *ἐκβολάδα* vocari. »Sed vide»tur convenientius, ait, *ἐκτομίδα μήτραν* interpretari *ex»ſectitiam vulvam*, *ἐκβολάδα* autem *eiectitiam.*« — Nil mutat noſter codex: quare, donec aut melior liber fuerit repertus, aut certius aliquid ex alio vetere auctore, quod huc faciat, fuerit prolatum, ferendum (puto) erit, quod *ἐκτομίδα μήτραν* eamdem atque *ἐκβολάδα* dixerit Athenaeus. Quas vero hoc loco turbas civit Gallicus interpres, eae quidem morari nos non debent.

Ad HIPPARCHI *verſus* mireris ne verbum quidem a Caſaubono adnotatum, qui tamen in priore verſu haud parum a conſentiente veterum editionum & msstorum ſcriptura receſſit. Suſpicatus eram olim, ex Epitome Hoeſcheliana ab eo correctos aliorum librorum errores: nunc, cum videam omiſſa ab Epitomatore eſſe haec omnia, intelligo nonniſi ſuo arbitratu ſic eum edidiſſe, quemadmodum & nos, nihil certius habentes, in noſtro exemplo repeti paſſi ſumus:

— — — Ἀλλὰ

ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα.

Rectius vero ut dicam, non ſuo ex ingenio hoc ita poſuit Caſaubonus, ſed ex Dalecampii verſione adoptavit, quae ſic habebat: *In lancibus me delectat vulvae pulcra facies.* Quae dictio ſimilitudinem aliquam habet cum illa, III. 85. f. *ἐκ λοπάδων χαύνοις φρένας* &c. Vide vero, ne preſſius etiam aliquanto inſiſtendo veſtigiis veteris ſcripturae, (quae ſic habet, *ἀλλὰ λοπασοῦ μ' εὐφραίνῃ*,) in

a hunc modum fortasse constitui prior versus debuerit:

Ἀλλὰ λοπάς μ' εὐφραίνῃ· μήτρης καλὰ πρόσωπα &c.

id est, *sed lanx* (sive, *patina*) *me delectet!* sive εὐφραίνει malueris, *me delectat*. Unde vero nata sit illa υ litera in λοπασὺ, quod habent libri, aut quid sub ea lateat, non dixerim. Nam si λοπὰς σὺ statuas, primum metro non constabit ratio, nam uno pede abundabit versus; dein εὐφραίνῃς aut εὐφραίνεις oporteret.

SOPATRI *versus* ex *Hippolyto* sic scriptus in ed. Cas. legebatur:

δίεφθα, λευκανθεῖσα, τυροῦ τε δέμας.

Ibi CASAUBONUS: »Scribo τυροῦται δέμας: *caseo obtegi»tur tota*. Sed vocem δίεφθα non praestabo sanam.« — Et τυροῦ τε quidem non nisi ex editionis Basileensis errore in editionem Casaub. irrepserat: recte τυροῦται ed. Ven. cum *ms. A.* & *B.* Nec aliud debuit *ms. Ep.* in quo quidem non expressa verbi terminatio. Ad sententiam conferri potest id quod III. 96. c. ait Antiphanes, ἐφθὸς τυρὸς ἐπιδόνει πολύς. Sed δίεφθα quid sit, non liquet. Videbatur desiderari adiectivum nomen, ad μήτρα ἐκβολὰς referendum. At ὁ καὶ ἡ δίεφθος, non ἡ διέφθη dicitur, ac multo minus etiam ἡ δίεφθα. Verumtamen imprudenti mihi excidisse intelligo, ut δίεφθος corrigerem. Tametsi enim haud raro in nostris libris permutantur inter se vocalis α & syllaba ος: (de quo haud multo etiam ante monui ad vocem σπλῆνα III. 96. c.) tamen hoc loco vocem δίεφθος, ob spondeum in secunda senarii sede, non ferebat metri ratio; nisi in proxima voce mendum inesse statuamus, & pro λευκανθεῖσα, quod habent editi, fortasse εὖ κανθεῖσα aut ἐκκανθεῖσα (*ardens, bene fervens*) legendum suspicemur. Sed in primoribus quidem literis vocis λευκανθεῖσα nil dissentiunt ab editis msti: in terminatione suo more erravit scriba *codicis A.* λευκανθισα scribens (absque accentu, puto:) in *ms. Ep.* vero est λευκανθίζουσα. An pro *adverbio* accipi possit δίεφθα, quod in mentem alicui venire poterat, etiam atque etiam dubito.

b Alterum versum ex SOPATRI *Physiologo*, τὴν δηξιθυμὸν ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων, latine sic reddiderat Dalecampius, (*Frustum*) *quod cum acri thymo intus acidam muriam habeat*. Quo spectans CASAUBONUS scribit: » Thymo ad»iecto fieri de oxalme thymoxalmen, ex Dioscoride sci-

» mus: sed non concedemus propterea, recte fecisse in- b
» terpretem, qui Sopatri versum de thymoxalme inter-
» pretatus est. Sine ulla controversia δηξίθυμον ὀξάλμην
» appellat δριμεῖαν, *acrem*. Archestratus in eadem re [pau-
» lo post, lit. e.] καὶ μήτραν ἑφθὴν ὑὸς, ἔν τε κυμίνῳ, ἔν
» τ' ὄξει δριμεῖ. Eustathius Ὀδυσσ. δ'. [pag. 183, 13.]
» Τοιαύτης δὲ σύνθεσις ἅλμης καὶ παρὰ Σωπάτρῳ ἐν τῷ δη-
» ξίθυμος ἅλμη· ἔνθα τὸ δηξίθυμος ταυτόν ἐστι τῷ δα-
» κέθυμος. Legas apud eumdem paulo ante & πικρὰν
» ἅλμην. « —

AD CAP. LIX.

Οἱ μέντοι ἀρχαῖοι &c. » Quod sequitur de *non solitis* » *olim in Gustationibus apponi vulvis*, & *lactucis*, & *caeteris id* » *genus*, exposuimus iam ante libro superiore. De lactu- » cis idem dicit Martialis:

» *Claudere quae coenas lactuca solebat avorum,*
» *dic mihi cur nostras inchoet illa dapes.* « CASAUB.

Ἀρχέστρατος γοῦν - - μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς προπό-σεις καὶ τὸ μύροις χρήσασθαι φησίν: intellige, φησὶν παρα-τέθεσθαι ταῦτα, *adpositos esse hos cibos*. αἱ προπόσεις autem non sunt τὰ προπόματα, *gustationes*, sed τὸ προπίνειν τὰς φιλοτησίας. Vide Polluc. VI. 30.

In ARCHESTRATI *vers.* 1. Ἀεὶ δ'. Rectius Αἰεὶ δ': quod adnotavit Brunck, ex *ms. B.* ut videtur. Ex *ms. A.* quidem nil enotatum. *Ms. Ep.* vero ἀεὶ tenet. *Vers.* 2. recte ἀνθῇ dedere *ms. A.* & *Ep.* Perperam ἀνθεῖ edd. *Vers.* 3. στακτοῖσι μύροις, *liquidis unguentis* interpretatur Bro- c daeus, Miscell. V. 7. in Gruteri Thes. Crit. II. 534 sq. Confer vero V. 194. b. *Vers.* 4. καὶ σμύρναν. Vitiose καὶ σμύρναι ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* λιβανόν τε πυρὸς μαλακὴν ἐπὶ τέφραν. Ignis μαλακὸς, *lenis*, *lentus ignis* est, II. 54. c. At τέφρα μαλακὴ parum commode dici videtur. *Cinis* certe, super quo adolere thura volueris, *ardens* esse debet, & *candidis prunis mixtus*. Quo magis placet μαλερὴν, quod ad exemplum aliquod editionis Basileensis, in Parisiensi Bibliotheca servatum, adnotavit vir doctus. Suidas: Μαλερόν· λαμπρὸν, σποδόεν, ἰσχυρὸν, ὀξύ. τὸ μαλερὸν πῦρ· τὸ ὀξὺ, σφοδρόν. Paria habet Hesychius. Notulae marginibus illius exempli Athenaei inscriptae, quarum partem *Schweighaeuserus* meus mecum communi-

c cavit, in Catalogo Bibliothecae Pariſienſis auctori tri-
buuntur *Emerico Bigoto:* videndum vero, ne ad FLOREN-
TEM CHRISTIANUM fuerint referendae, qui, ut dominus
olim libri, ſuum nomen in extrema ora paginae, quae
titulum exhibet, hoc modo inſcripſit, φ. χριστιανοῦ.
Nonnullae certe ex iſtis notulis haud dubie hunc aucto-
rem habent; verbi cauſſa illa, quae ibi pag. 48. ed. *Baſ.*
ad lin. 25. adſcripta eſt: (ed. Caſ. III. 95. e.) » *Amphitruo*
» δεύτερος, *Tragoedia Archippi.* Puto hunc auctorem deſi-
» gnari apud Heſychium vocabulo Ἐπενώτισεν. « Eadem
coniectura (in *Florentis Chriſtiani* notulis, ad exemplum
impreſſum Heſychii adſcriptis, reperta) ſub FLORENTIS
nomine laudatur in Albertina Heſychii editione l. c. Con-
fer Alberti Praefat. ad Heſych. pag. 32. ſect. 9.

Verſ. 6. Ἐμπίνοντι δέ σοι. Intellige de πότῳ μεταδορπίῳ, quem dicit Pollux VI. 30. Corrupte ἐμπίπτοντα *ms. Ep.* *Verſ.* 7. Verba ἔν τε κυμίνῳ integra ſervavit *Epit.* In *ms. A.* deſideratur ſyllaba κυ, ſpatio nonnullo relicto. *Verſ.* 9. ὡς ἂν ὑπάρχῃ ὥρη. » Scribo ὧν ἂν potius » quam ὡς. « CASAUB. — Placeret utique ὧν: ſed vulgatum tuetur *ms. A.* quod intelligi poterit ut latinum *prout.*
d Quatuor iſta verba deſunt Epitomae. *Verſ.* 11. οὐδὲν ἔθοντες. CASAUBONO obſecutus ſum, monenti: » Scri- » be ἔθοντες, ut in Epitome Hoeſcheliana: pro ἔδοντες. » Nam & Euſtathius ſic legit, ubi diſputat de obſoleto » verbo ἔθω. — Tenet eamdem ſcripturam noſter *ms. Ep.* quam quidem non ob Euſtathii auctoritatem, (qui Athenaeum nonniſi ex eadem Epitome cognitum habuit) praetuli vetuſtarum noſtrarum membranarum ſcripturae; ſed quod ubique *Homerum*, qui illo uti verbo adſueverat, imitari ſolitus eſt *Archeſtratus.* *Verſ.* 12. Ἀλλὰ σὺ μὴ πείθου. Sic recte *ms. Ep.* cum edd. Corrupte Ἀλλὰ συμπείθου *ms. A.* *Verſ.* 13. ἄλλα γ' ἐκεῖνα. ἄλλα γε κεῖνα *ms. Ep.*

Verſus 14. ſic vulgo ſcribebatur:

πτωχείας παράδειγμα καλῆς ἑφθῆς, ἐρέβινθοι.

Ubi CASAUB. » Scribo πτ. π. καλῆς, ἑφθοί τ' ἐρέβινθοι. » Dalecampius vero ſic, φακῆ ἑφθὴ ἐρ. Non ſequor hunc » ducem. « — Nil mutat *ms. A.* Epitomator vero, omiſſis verbis nonnullis, ſuo arbitrio ſic ſcripſit: πτωχείας παραδείγματα, ἐρέβινθοι, κύαμοι, μῆλα, ἰσχάδες. Vides, φακῆν hunc in ſuo exemplo non legiſſe: nec in vilioribus

cibis habita olim lenticula. Placuit ἑφθοί τ' a Casaub. propositum: sed καλῆς non ferendum putavi: quod si quis pertinacius defenderit, intelligendum fuerit sicut cum latine *splendidam miseriam* dicimus. At, tam saepenumero in quibuslibet libris permutatas inter se voces κακὸς & καλὸς vidi, ut nullius etiam libri auctoritate κακῆς corrigere non dubitaverim. Homo de Archestrati secta nullum *malum* peius tristiusque novit *paupertate*. *Vers.* 21. e ἀναρίθμους recte edd. ἀναριθμήτους *mss. A.* & *Ep.* contra metri rationem.

AD CAP. LX.

Γνωμικῶς καὶ ἡμῖν. Recte ἡμῖν *ms. A.* cum ed. Ven. f Perperam ὑμῖν ed. Bas. & inde ed. Cas. Sed καὶ particula non habet quo referatur. Itaque aut adverbium quoddam intercidisse videtur, v. c. καὶ σεμνῶς: aut καὶ αὐτὸς legendum, *& ipse*, scil. *haud secus ac* Hesiodus, *Ascraeus poëta*. Omisit ista verba cum aliis nonnullis Epitomator, qui & mox deinde in Damoxeni versibus passim partim versus aliquot integros, partim verba nonnulla suo arbitratu praetermisit.

παρὰ Δαμοξένῳ - - ἐν Συντρόφοις. Hinc Suidas in Δαμόξενος: τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

Damoxeni *versus* Excerptis suis inseruit Grotius p. a 699 sqq. cuius *versionem latinam* (paucis quidem in versibus nostrae lectioni a nobis adcommodatam) contextui nostro subiecimus. De ea versione ipse Grotius in *Notis* loquens: »Sunt in hoc Fragmento, inquit, multa voca»bula physicae artis ex Epicuro & Democrito, quae nos »Lucretianis interpretati sumus.« — Eosdem versus ex professo pertractavit *Samuel* Petitus, Miscell. lib. V. cap. 4. pag. 83-90.

Vers. 4. κατεπύκνωσα verbum est Epicuro frequentatum, de quo vide pag. 103. b. quo minus solicitari debuit, nisi gravis in primis caussa adesset. Nec vero opus esse videtur, ut cum Grotio κατατέτοκα legamus. Potuit is qui loquitur, olim coquus fuisse Epicuri, & multum pecuniae *corrasisse cumulasseque*: potuerat vero idem simul doctrinâ Epicuri aliquatenus imbui, eatenus certe, ut & dictionem in Epicuri schola usitatam imitari, & prae-

acepta nonnulla ex eadem schola petita in sermonibus suis iactare sciret.

Vers. 5. Cum in fine senarii iambici non esset locus verbo καθήγησαι, adnotavit CASAUBONUS: » Fortasse » καθηγέτα, ὁ *magister*: ἡγέτης etiam dicitur; & pro κα- » θηγητὴς, καθηγέτης, ut Μουσηγέτης. « — Inde καθή- γετα, accentu in antepenultimam retracto, adoptavit Grotius, & nos cum eo. Cui emendationi favet nonnihil noster *ms. A.* in quo non καθήγησαι, sed καθήγησα: quamquam deinde super prima litera vocabuli μάγειρος adpictum est nescio quid, quod ad hanc vocem referendum videri poterat, sed tamen alio pertinere videtur.

Tres versus sequentes, (quos omisit Epitomator) sic olim editi legebantur:

Μάγειρος ἦν, κἀκεῖνος οὐκ ᾔδει, θεοὶ,
ποῖος μάγειρος, ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονον ἐστὶν ὦ ἀλιτήρια.

Ubi de corrupta voce ἀλιτήρια nullum aliud dubium subortum erat CASAUBONO, nisi quod accentum male positum, & ἀλιτηρία scribendum existimaret; quod pro vocativo foeminini generis ille accepit. Quo spectat, quod de *argumento* istorum DAMOXENI *versuum* inde ab initio ait: » Continetur iis *sermo a coquo habitus cum* nescio qua » *muliere*: cui narrabat ille, artem suam edoctum se fuisse » ab Epicuro. Cum exclamasset mulier, similis non cre- » denti; id cocus aegre ferens, *Scelesta*, inquit, *nescis*, » *Naturam*, *cuius interpres Epicurus*, *omnium artium esse ma-* » *trem*, *atque omnium disciplinarum principia in se continere.* « Dein tres istos versus sic scribendos interpungendosque censuit:

Μάγειρος ἦν κἀκεῖνος; οὐκ ᾔδεις; Θεοὶ,
ποῖος μάγειρος! ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονός ἐστιν, ὦ ἀλιτηρία σύ γε.

» Illud οὐκ ᾔδεις; [inquit] a coquo pronunciatur. Si scri- » bas οὐκ ᾔδειν, mulieris erunt verba: *Hoc ego nescivi ha-* » *ctenus.* « — DALECAMPIUS ᾔδει, quod erat editum, in tertia persona acceperat; ἦν vero in prima: » *Coquus eram*, » *nec ille sciebat.* « — GROTIUS οὐκ ᾔδεις adoptavit, a Casaub. propositum; eaque verba cum sequentibus coquo tribuit: postremum vero versum ita mutavit, ut sub contextu nostro indicavi. — BRUNCKIUS ad oram sui libri notavit: » E cod. Reg. [nostro *ms. B.*] sic scribendum:

»μάγειρος ἦν κἀκεῖνος. B. οὐκ ᾔδη, θεοί, a
»ποῖος μάγειρος. A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
»ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὦ ἀλιτήριε.«

Recte utique οὐκ ᾔδη, in prima persona, atticâ formâ pro ᾔδειν, *non noveram.* Ipsum-ne vero ᾔδη in codice msto expressum repererit Vir doctus, an vocem ᾔδει, mendose ibi (sicut in edd. & in nostro *ms. A.*) scriptam, pro ᾔδη acceperit, non possum confirmare: illud certum habeo, in nostris membranis ᾔδει hoc loco ex scribae illius more nihil aliud valere nisi id ipsum quod Brunckius voluit probavitque. *Postremus versus* eodem modo, quo a Br. ex *ms. B.* descriptus est, in *ms. A.* exhibetur, nisi quod ἐστιν plene scriptum, cum ἐστ' per apostrophum metri ratio necessario requirat. Pro vulgato ἀλετήρια, ἀλιτήριε oportuisse ex coniectura iam olim viderat GROTIUS; monens, morem esse contemtim loquendi apud inferiores. Quod autem idem Grotius ait, ὦ ἀβελτηρία vulgo scriptum fuisse, id imprudenti magno viro excidit: nusquam enim illa scriptura (in nulla certe Athenaei editione) reperitur.

Vers. 9. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πονεῖν σοφώτερον. In fine versus perperam *comma* adhaesit nostro exemplo ex ed. Casaub. cum *fortius interpungenda* esset oratio. Subiecta Grotii versio refertur ad Graeca ipsius, diversa a nostris. Ex nostra coniectura ita reddendus fuerat hic versus: *Nihil sapientius est, quam naturam elaborare,* id est, *excolere, & operam dare ut eam sequamur.* Quam vim habeat vulgata scriptura τοῦ ποιεῖν, non percipio. Quod vero CASAUBONUS in *Animadv.* ait: »Scripti, τοῦ ποιεῖν, *usu* »*& praxi.*« — suo rursus more docti cuiusdam viri emendationem pro codicum msstorum lectione videtur accepisse: nostri certe *mssti A.* & *B.* πονεῖν tenent; in *Epit.* vero desunt omnia a vers. 5 - 12. Videtur tamen Grotius, Casauboni auctoritate commotus, verbum πονεῖν adoptasse.

Vers. 13. μὴ Δημόκριτόν τε πάντα. Sic & mssti Casauboni, & nostri *A. B.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Grot. b
μὴ Δημοκρίτου τε ed. Bas. & Cas. — »Hunc philosophum (*Democritum*) potissimum coquus nominat, tanquam praecipuum naturalis philosophiae auctorem, & »quem Epicurus in multis erat imitatus. Paulo post [*vs.* »31.] innuit poëta, *de Saporibus* fuisse scriptum a DEMO-

b »CRITO; quod verum esse sextus de Caussis Plantarum »docet, itemque Galenus libro II. de Elementis, & alibi.« CASAUBONUS.

Versum 14. sic sonantem in editis,

μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα σύ γ' ὡς κενοῦ.

in eorum numero versuum notavit HERMANNUS, (de Metris Poëtar. Graec. & Rom. pag. 155.) »qui proce»leusmaticum acrius tueantur.« Quod genus ille, utpote legi ab ipso latae repugnans, minime quidem probat, corrigendumque censet ubicumque in promtu esset emendatio; at in hoc tamen versu nihil tentavit, ferendumque iudicasse videtur. *Proceleusmaticum* scilicet vocat Vir doctus non modo quatuor brevium syllabarum in uno pede concursum, verum etiam quatuor syllabas ita concurrentes, ut pars ad praecedentem pedem, pars ad eum qui hunc sequitur, pertineat. Ac ne mihi quidem, prima specie, satis commode fluere ille senarius visus erat, nempe ob dactylum cum anapaesto in secunda dipodia concurrentem: sed postquam versum ita ut fieri semper debet, breves syllabas leviter perstringendo, longis paulo diutius insistendo, tentavi pronunciare; numerum in eo nec ingratum, nec ulla ratione incommodum percipere mihi visus sum. Nec vero idcirco talem, qualem cum superioribus omnibus editionibus exhibui, e poëtae stylo exiisse hunc versum praestabo: quin potius, cum *omissis voculis* σύ γ' ambo nostri *codices A.* & *Ep.* eumdem sic exhibeant,

μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα ὡς κενοῦ:

viderint artis magistri, ne quâ aliâ commodiore fortasse ratione succurri laboranti metro potuerit.

Vers. 15 *sq.* Cum sic vulgo legeretur, consentiente *ms. A.* (nam in *Epit.* omissi verss. 15-18.)

καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα μισθώσω σαφὲς,
ὡς ἐκ διατριβῆς:

ista latine sic reddidit DALECH. *Ac illum mercede conducito, qui Epicuri Canonem usu plane didicerit*: adiectâ adnotatione ex Laërt. X. 30. de Epicuri *Canone*, qui erat libelli titulus quo ea pars philosophiae tractabatur, quae λογικὴ vel διαλεκτικὴ aliis dicebatur. Inde CASAUBONUS: »Dalecampius »μίσθωσαι [corrigebat] vel μίσθωσον. Sed versus desit »opus est, si volumus eam esse, quam expressit ille, »sententiam. σαφὲς in extremo versu mihi satis ἀσαφές.

» Illud, ὡς ἐκ διατριβῆς, interpretor, ὡς ἂν ἐκ διατρ. b
» *Compara tibi Canones Epicuri, tamquam unus aliquis ex alu-*
» *mnis eius disciplinae.* « — Adnotavit BRUNCKIUS, in *ms. B.* diversas personarum partes ita indicari, ut verba Μισθώσω - - διατριβῆς alteri personae tribuantur, tum rursus ista coquo, Τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι. Videtur HERMOLAUS BARBARUS, qui illum descripsit codicem, in dramatum fragmentis ab Athenaeo citatis, pro suo sensu partes personarum distinxisse. In vetustis *membr. A.* nihil tale comparet. Nos GROTII emendationem, μισθώσας ἄφες, subiectâ eiusdem interpretatione, adoptavimus. Et est quidem mutatio, a magno Viro scripturae librorum adlata, ita levis, ut, recte adhibitam fuisse, nemini dubium videri deberet, si modo sententiam satis lucidam commodamque funderet haec emendatio. At fateor, in sententia ab ipso Grotio expressa eam desiderari lucem posse, quae ipsa per se fidem faciat sui, & emendationem adhibitam extra dubitationem ponat. Quod si μισθώσω (activâ voce) posset *mercede conducam* denotare, aut si μισθοῦμαι legeretur, quod idem valeret ac μισθώσομαι in futuro; tunc ex parte veram esse suspicarer illam partium distributionem, quam e *ms. B.* Brunckius adnotavit, scil. hactenus, ut duo verba μισθ. σαφὴς ab altera persona dicta intelligi deberent, quae responderent istis superioribus καταγέλα ὡς κενοῦ. Sic nempe, pro eo quod gloriosus coquus *ridendum talem illiteratum* dixerat, alter dein dixerit, *immo talem ego lubens mercede conducam;* significans scilicet, se *literatum* potius coquum ridere, eique *illiteratum* praeferre. Cuius responsum non curans gloriosus ille, ac ne audiens quidem, pergit dicere: Ὡς ἐκ διατριβῆς τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι, &c. quod videri poterat nude hoc sonare, *Nam usu cognitum hoc habere debet.* At doctior est huius hominis sermo; vox διατριβὴ e scholis philosophorum petita est, & modo *scholam ipsam* denotat, modo *studium scholasticum*, *eruditum studium*, & *disputationes doctorum hominum.* (conf. III. 103. d.) Itaque praeponit ὡς particulam, & hoc dicit, *Nam veluti ex erudito studio & ex doctorum hominum commercio notum hoc debet habere*, &c. —

Vers. 17. τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον. πρῶτος edd. nec aliud enotatum e *ms. A.* πρῶτον ex coniect. correxit Grotius: id ipsum vero etiam in *ms. B.* legi adnotavit Brunck. Quod unice verum iudicavi: suspicatusque sum,

eamdem fortasse scripturam in *ms. A.* diligentiam nostri exploratoris effugisse.

Vers. 18. γλαυκίσκος. De *glaucisco* nonnihil dictum ad II. 62. d. Animadv. T. I. pag. 418. Conf. mox pag. 103. d. Est autem haud dubie γλαυκίσκος nil aliud nisi *iuvenis glaucus*, (conf. Gesner. pag. 388.) de quo pisce vide II. 68. a. & VII. 295 sq.

c *Vers.* 19. ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος. Cum ἐπὶ δύσιν Πλειάδος esset editum, adnotavit CASAUB. » Scripta » lectio, ἐπὶ δύσιν Πλειάδων. « Eamdemque scripturam, a Grotio adoptatam, e *ms. B.* adnotavit Brunck. At, quod nos edidimus, περὶ & Πλειάδος communi consensu recte dedere nostri *mssti A.* & *Ep.* De Πλειάδος δύσει videsis notata ad Polyb. III. 54, 1.

Vers. 20. ἰχθῦς in sing. cum circumflexo exhibent h. l. scripti & edd. Poterant & ἰχθὺς, ut alibi: nam & sic ultima longa foret. *Ibid.* ὑπὸ τροπάς τ' ἐστὶ. Coniunctivam particulam GROTIUS ex coniectura adiecerat: nunc eamdem perspicue etiam expressam video in *ms. Ep.* Cur vero vocabulum χρησιμώτατος in χρησιμώτατον mutaverit idem Grotius, non modo caussa nulla adparet, sed & perincommode id factum videtur. Esse autem consulto a se hoc mutatum, ipse in Notis declarat.

Vers. 21-23. *Vicissitudines (temporum,)* inquit, *& motus (solis) maximum inferunt hominibus malum*; scilicet, si illarum mutationum rationem hi non habent, & vitae suae rationem ad illas non adcommodant: *tum & diversitatem efficiunt in eis rebus quibus in cibum utimur.* ἐν ταῖς τροπαῖς temere scripserant librarii, cum e superioribus versibus τροπὰς adhuc in animo haberent. τροφαῖς in meo exemplo iam ex coniect. correxeram, cum idem Grotio placuisse vidi. Post ἀλλοιώματα vero, *coniunctiva particula* nonnisi meâ de coniecturâ adiecta est, quâ non carere posse visa mihi erat oratio. Latebat vero etiam fortasse eadem particula τ' in scriptura *codicis Ep.* in quo ἀλλοιώματ', pro ἀλλοιώματά τ'. Coniunctiva particula opus esse Grotius etiam iudicaverat: sed eam propius initium versus posuit, & cum reliquam verborum distinctionem, tum vocem ἠλίβατον in ἠλίβατα mutavit, hoc modo constituens totum hunc locum:

αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακόν·
ἠλίβατα δ' ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματα

ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι. — c

Quae quidem ratio parum probabilis mihi visa erat; cum praesertim in ἠλίβατον, (ad κακὸν nullà interpositâ distinctione referendum) consentiant libri omnes. Est tamen in eiusdem versus priori hemistichio dissensus librorum, qui turbare nonnihil nos possit. ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, sicut nos edidimus, sic legitur in superioribus editionibus: sed ἐστ' ἀνθρώποις habet *ms. A.* quod percommodum videri posset, nisi sic pes spondeus in quartam senarii sedem incideret. Itaque omisso verbo ἐστ', utpote ex interpretatione adiecto, sic oportebat,

ἠλίβατον ἀνθρώποισιν.

Quod ἐν ἀνθρώποισιν scripsit primus editor, id ex *Epitome* sumsisse videtur, in qua est,

ἠλίβατον· ἔν τ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματ'.

At ibi ἔν τ' istud haud dubie ex ἐστ' corruptum: nec omnino opus hic erat ἐν particulà, quam *deletam* velim. Eamdem voculam aliá ex caussâ, (ne scilicet quatuor breves syilabae concurrerent) deleri iusserat HERMANN, de Metris pag. 155.

Vers. 25. Τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; »*Quis coquorum ad* »*ista attendit?* Sed ταῦτα pro τοῖσδε non est ferendum.« CASAUB. — GROTIUS, alteri personae verba ista tribuens, *Quotus ista quisque observat?* interpreratus est. Ac sane, & *sequi*, & *mente adsequi*, *intelligere*, & *mente persequi*, id est, *attendere*, *observare*, significare potest istud verbum παρακολουθεῖν: sed, quocumque significatu, nusquam cum *accusativo* casu, constanter cum *dativo* constructum reperitur. Et tamen (quoniam τούτοις non fert metrum) τοῖσδε, utpote nimis recedens a scripturae vestigiis, quam tenent cum editis ambo nostri codices, non sum ausus in contextu ponere: sed, donec melius aliud certiusve occurrerit, ferendum vulgatum, quamvis suspectum, iudicavi. Nihil enim promovere *Sam.* PETITUS visus est, cum l. c. pag. 84 sq. statuit, nove sed eleganter dictum esse παρακολουθεῖν, pro *insuper habere*, *negligenter exsequi praecepta*; fere ut παρακούειν. Nam etiam sic dativus casus desiderabatur; ut taceam, pronomen τις postponi debuisse verbo ea notione accepto. *Ibid.* τοιγαροῦν στρόφοι. conf. III. 116. a. Adde Hemsterh. ad Plut. pag. 432.

Vers. 30. ὁ χυμὸς ὁμαλῶς παντ. Magis placet, transposi- d
tis verbis cum *ms. Ep.* legere ὁμαλῶς ὁ χυμὸς παντ. —

d Petitus pag. 85. ὁ χυλὸς malebat, ut adluderetur ad illud Epicuri dictum in libro περὶ Τέλους, apud Athen. VII. 278. f. & 280. a. οὐ γὰρ ἔγωγε νοῶ τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς. At, primum, idem valet χυμὸς & χυλὸς, ut perinde sit, utro nomine utaris: deinde, ibi de *saporibus* loquitur Epicurus, hic vero de *suco nutritio* agitur.

Versus 31. & 32. sic in editis legebantur:

Χυμὸς λέγεις, Δημόκριτος οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀδρητικόν.

Ibi Casaubonus: » Versus XXXI sphinx est, cui opus » Oedipo. Legi potest, Χυμὸς λέγεις; Δημόκριτος οὐδέν. » ταῦτα δὴ γινομ. &c. Prima verba sunt illius quam al» loquebatur cocus.« [Vidimus supra, Casaubonum existimasse, cum *muliere* colloqui coquum.] » Admirata enim, » quod vocabulo philosophorum ac medicorum χυμὸς in » praeced. versu esset usus hic cocus: *Quid?* ait; χυμοὺς » *tu nosti, & de iis loqueris? iam ergo Democritum physicum* » *nihil est cur miremur.* Pergit deinde coquus: *Haec,* in» quit, *quando ita fiunt, a c u t u m reddunt illum qui cibis ita* » *paratis vescatur.* ἀδρητικὸν vel ad aciem oculorum, vel » acumen ingenii, potes referre.« — Sic ille: cui in prioribus verbis adsentiens fere Petitus; verbaque illa, Δημόκριτος οὐδὲν, reddens, *Nihil ad te collatus Democritus;* deinde πράγματα legit, & reliqua tenens, sic interpretatur: *Nihil est quod mireris; eventa nos cautos fecerunt.* — Grotii emendationes sub contextu indicavimus, & latinam eiusdem versionem subiecimus. In cuius ratione illud utique violentum, quod vulgatum γινόμενα in τὰ δ' ἀνώμαλα mutavit; respiciens illud ὁμαλῶς, quod paulo ante praecessit. Sed istud praeclare viderat, & collato praesertim versu seq. intellexerat, ἀδρητικὸν ex ἀρθριτικὸν esse corruptum. Ipsum vero hoc ἀρθριτικὸν perspicue exhibet noster *ms. A.* (Epitomator quidem duos istos praetermisit versus.) In reliquis verbis nil mutat idem *ms. A.* nisi quod non post λέγεις, sed *post* Δημόκριτος *interpungit* orationem. Cuius rationem nunc demum, cum iterum expendo, vero proximam esse, mihi videor intelligere. Itaque sic rescriptum velim:

B. Χυμοὺς λέγεις; Δημόκριτος! A. Οὐδὲν πρᾶγμα. Τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν.

Hoc sensu: B. *Chymum tu dicis? Ipse mihi videris esse De-*

mocritus? A. *Id quidem parum est.* — *Quae vulgo fiunt, ar-* & *thriticos faciunt comedentes.* Nempe postquam alter (sive serio, sive per iocum potius) ob id quod de *chymo* dixerat coquus, cum *Democrito* eum comparavit; obiter respondet vanus homo, *Parum hoc est*: scilicet, *hoc quod de naturae cognitione, qua imbutus ego sum, adhuc audivisti: longe etiam maiora audies.* Tum propere pergit *de morbis* dicere, *quos efficiant cibi a vulgaribus & ignaris naturae rerum coquis imperite parati.*

Verf. 34. πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. Nil opus erat, ut ἐντὸς in ἔντους mutaret Grotius. Quemadmodum λόγων ἐκτὸς dicitur *illiteratus*, & λόγων ἐντὸς, *literis & doctrina imbutus*; qua ratione Plutarchus dixit, πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος: (citante Budaeo in Comment. Ling. Gr. pag. 179.) eâdem ratione φύσεως ἐντὸς perapte dictus fuerit is, qui *cognitione naturae imbutus ac velut initiatus est*, neque a limine solum philosophiam naturalem salutavit.

Verf. 36. οἷα 'στιν. Sic cum Grotio correxi: οἷ' ἐστὶν e proposuerat Casaub. Debuerat saltem οἷ' ἐστίν. Ferri sane non poterat οἷαν τιν', quod habebant edd. & multo minus οἷαν τὴν, quod est in *ms. A.* Nec vero obscurum est quid deceperit librarios, qui nempe haec cum sequenti voce ὀσμὴν coniunxerant. In *Epit.* inde a *verf.* 32. omissa pleraque aut brevissime contracta sunt. ὀσμὴν mutare non sum ausus; quamvis commodius videatur ἐδωδὴν, quod a Casaub. propositum adoptavit Grotius. *Versu seq.* vero, necessario ποιοῦντας fuit corrigendum, quemadmodum dein ὑποτρίβοντας consentientibus libris legebatur. *Ibid.* αὐτοῖσι idem valet ac ἑαυτοῖσι; nec opus erat, ut αὑτοῖσι cum aspero spiritu scriberemus, quod voluit Casaub.

Verf. 39. Ὡς μοι κέχρηνται. Sic *ms. A.* cum edd. quae si vera est scriptura, fuerint utique alterius verba, conquerentis de coquo, quod nescio *quo modo* contemtim & insolenter *ipsum tractaverit*: quem etiam ἀλιτήριον supra nominaverat. CASAUBONUS, Ὅς μοι κέχρηνται legendum proponens, ait: »Sensus est: *Quoties videbis ali-* »*quem coquum ex diversis & contrariae naturae piscibus unum* »*cibum parare, eumque sesamo respergere, oppedat ad illorum* »*unumquodque*, hoc est, *factum illius improbet atque asper-* »*netur, quicumque utetur me coquo, meque audiet,* «

e *Ibid.* Τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι. Sic recte *mss. A.* & *B.* Perperam γένοιτό τι edd.

Verſ. 42. Pro συμπεπλεγμένας, (quod cum edd. tenet *ms. A.*) corrigendum συμπεπλεγμένους recte monuit CASAUB. Et hoc ipſum habet noſter *ms. Ep.* Adnotavit idem CASAUBONUS: »Translatio eſt a lucta. συμπλέκεσθαι »ἁφὰς, pro μίσγεσθαι μίξεις.« — *Samueli* PETITO vero idem vocab. ἁφαὶ ex muſicorum arte adſcitum videbatur, ut plura quae deinde occurrunt.

f *Verſ.* 45. ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι. Cum εἰς τοὐπτανεῖον, quod h. l. tenent libri omnes, metro non conveniret; GROTIUS ἐγὼ γὰρ ὀπτανεῖον correxit. At τοὐπτάνιον penultima brevi ſcriptum oportuiſſe, oportune monuit VALCKENAR. ad Phoeniſſas pag. 252. &, ſic omnino uſurpaſſe Atticos, ex Phrynicho pag. 120. & Herodiano Grammat. apud Etymolog. Magnum, iam pridem docuerat BENTLEI ad Menandri Fragm. pag. 115. Vide Athen. IV. 170. f. ubi membranae noſtrae verum tenent, & VII. 290. c. d. ubi eamdem ſcripturam metri ratio neceſſario requirit.

Verſ. 46 *ſq.* ἀλλὰ, τί, θεωρῶ πλησίον καθήμενος·
ποιοῦσι δ' ἕτεροι. — —

ἀλλά τι θεωρῶ &c. ſcribunt vulgo. Ego τί interrogative ſcribendum putavi: & duobus commatibus intercepi voculam, quo ſignificarem, tali quodam modo intelligenda iſta verba, ἀλλὰ πλησίον καθήμενος θεωρῶ τί ποιοῦσιν ἕτεροι· καὶ ἐγὼ μὲν οὐδὲν ποιῶ, ἕτεροι δὲ ποιοῦσι: vel, brevius, ἀλλὰ ποιοῦσιν ἕτεροι, ἐγὼ δὲ πλησίον καθήμενος ὁρῶ τί ποιοῦσιν. Quod ſi cui pro hac ſententia paulo intricatior videbitur iſta verborum ſtructura; non dubito, aliâs ſimiles, ſi quis hoc egerit, apud dramaticos poëtas reperturum. Sed nunc, dum haec relego, alia occurrit ratio, ut expeditior, ſic fortaſſe etiam verior: ſcilicet, ut ſic dictum intelligamus:

B. Ἀλλὰ τί; A. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος,
ποιοῦσι δ' ἕτεροι.

B. *Tu vero quid?* A. *Specto, prope adſidens; alii vero opus faciunt.* Tum vero rurſus inſtat alter: B. Σὺ δέ; quemadmodum, pro vulgato σοὶ δὲ, CASAUBONUS ait: »σὺ δὲ, »vel σὺ δὲ τί; ſcribi malim. Dixerat cocus, *ſe in contem-»platione occupatum alios ſinere manum operi admovere.* Quae-»rit foemina, σὺ δὲ τί; *tu interea quid facis?* Reſpondet

» autem, λέγω τὰς αἰτίας. « — Quam posteriorem interrogationem cum responso in unum contracturus Epitomator, quaestionem omisit, responsum sic enunciavit, Ἐγὼ δὲ λέγω τὰς αἰτίας. Sic cum accipienda mihi nunc videatur ista scriptura Epitomes, nollem eam in contextum a me adoptatam: &, Σὺ δέ; velim repositum. Confusio vocalis υ & diphthongi οι est in frequentissimis librariorum erroribus. Quod si Σοὶ δὲ tenendum, intelligendum fuerit, *tibi & tui similibus, tuae conditionis hominibus;* scilicet, *qui coquo ministrant.* At, cuius conditionis homo fuerit, quicum haec colloqui fingitur coquus, haud satis adparet.

Vers. 48. Iungunt vulgo ὀξὺ cum superioribus: & DALECAMPIUS quidem ad verbum λέγω retulit, *Ego caussas acute enucleo;* CASAUBONUS vero ad τἀποβαῖνον, *caussas expono quarum eventus statim apparent.* Equidem GROTII secutus sum rationem; cuius veritatem tamen non praestabo. Aliter sane accepisse Epitomator videtur; qui eamdem vocem ὀξὺ, ut ad sententiam minus necessariam, prorsus omisit; nude τὸ περίκομμ' ἆρες scribens. Vocem ὀξὺ, & *sequenti versu* verbum ἐπιτείνειν, consulto ex Musicorum ratione adscita esse PETITUS existimavit.

Vers. 50. » Versus huius principium conclamatum est, » nobis quidem. Ὁμαλιζέτω τοῖς στάχεσι. Ten» tabamus tamen, Ὁμαλιζέτω τις ἐσχάραν. Nam hoc vult » iste imperator, *curet aliquis, ut toto foco sit ignis aequalis:* » vel, *Planum aliquis mihi faciat hunc focum.* « — TOUPIUS, ad Longin. pag. 182. quâ sententiâ probaverit scripturam proxime ad vulgatam accedentem, Ὁμαλιζέτω τις τοῖς στάχεσι, exputare non possum: nam *spicis* aut *aristis* qui sit hic locus, non video. GROTII emendatio, Ὁμαλιζέτω τὸ τάριχος, *Aequetur salsamentum*, nec per se satis esse commoda, & a vestigiis veteris scripturae nimis recedere mihi visa erat. *Ms. A.* nil mutat, nisi quod στάχεσιν habet, pro στάχεσι. Epitomator, ut solet in locis difficilioribus, prius omisit huius versus hemistichium. In τοῖς στάχεσι videri debebat haud obscure τοῖς τάχεσι latere. Itaque ὁμάλιζε (scil. τὸ πῦρ) τούτοις τάχεσι legebat *Samuel* PETITUS, intelligens: » coquum, cum » validiorem ignem fieri iussisset verbis praecedentibus, » nunc his verbis cavere, ne remissior aut etiam largior » fiat, & imperare discipulo, *videat ut aeque validus per-*

f *n duret ignis.* « Scilicet ex Musicorum scriptis probabile facere conatus est vir doctus, τὸ τάχος idem fere valere ac τὴν ὀξύτητα τῆς τάσεως vel ἐπιτάσεως; docuitque, Musicis τὴν ὁμαλότητα dici *consistentiam in eodem vocis tono*: itaque, sicut modo dixerat coquus, ἐπίτεινον τὸ πῦρ, sic nunc eum iubere ait, in illo gradu τῆς ἐπιτάσεως consistere. Quae quamquam non plane nobis persuasit, tamen me rationes viri docti commoverunt, ut tenendam vocem τάχεσιν censerem. Tum vero paulo commodiorem prodire sententiam existimavi, si ὁμάλιζέ τ' ἴσοις τάχεσι scriberem; ut hoc dicat homo noster, *aequabilem servandum esse ignem*: quod cum proxime sequentibus verbis aptius convenire videbatur. Nec vero praetereunda emendatio huius loci a SCALIGERO tentata; quae etiam, adlata nonnullâ mutatione, in contextum fortasse adoptanda erat. Scilicet Scaliger, referente Grotio, ὁμάλιζέ τε τοῖς σκαλίσι legebat. ταῖς puto voluerat; nam foeminini generis esse nomen σκαλὶς, σκαλίδος, ipsa terminatio indicabat. Tum vero metri caussa ὁμάλιζέ τ' αὖ ταῖς σκαλίσι oportebat: quod ipsum, ὁμάλιζέ τ' αὖ, ad vestigia etiam veteris scripturae proxime accedit. Vox autem σκαλίσι percommode hîc locum habere videtur. Est enim σκαλὶς statim quidem *instrumentum rusticum*, *sarculum*, quo fodicatur & scalpitur terra, ut seges ab herbis noxiis repurgetur: a verbo σκάλλω, σκαλίζω, σκαλεύω. Vide inprimis Schol. Theocr. ad Id. X. 14. tum Poll. I. 245. & X. 129. (Adde Hesych. in Σκαλὶς: apud quem, ubi vocem hanc per σκαφίον interpretatur, non de *vase potorio* ex Athen. IV. 142. d. cogitare debebant interpretes; sed a verbo σκάπτω deductum vocabulum accipere debuerant, ut apud Poll. X. 129.) At quemadmodum verbum σκαλεύειν non modo de *fodicanda terra* usurpatur, verum etiam de *igne*; ut, σκαλεύειν ἄνθρακας apud Aristoph. Pac. 439. & τὸ πῦρ σκαλεύειν in noto praecepto Pythagorico: (Laërt. VIII. 17. & Plutarch. de Educat. III. 2, 8.) sic ἡ σκαλὶς, quod de cognata voce σκάλευθρον Henr. Stephanus & Pollucis Interpretes ad VII. 22. monuerunt, dictum fuerit etiam *culinarium instrumentum, quo prunas vel ignem fodicamus*, &, a cineribus repurgando, renovamus ardorem, aut lucidiorem flammam excitamus.

Ibid. Ante πρώτη λοπὰς necessario cum Grotio articu-

lus ὁ ponendus videbatur, qui & ob literarum Ο & Π similitudinem intercidere facile potuerat, & indicari videbatur in *ms. A.* per ν ἐφελκυστικὸν praecedenti voce adiectum. Vetus tamen is error erat: nam & in *ms. Ep.* licet desint tres voces praecedentes, & proxime praecedant illa, ἐπίτεινον τὸ πῦρ, tamen nude πρώτη λοπὰς absque artic. scribitur. Vitiose πρώτην legebatur in ed. Ven. & Bas. πρώτη ex msstis restituit Casaub.

Vers. 51 *sq.* ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. Vulgo, a cum τοὺς scriberetur, comma ponebatur post ζεῖ, iungebanturque ista verba, τοὺς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως νοεῖς. Qua distinctione orationis utcumque, sed male tamen utique, dissimulabatur error. Mendosum τοὺς tenet *ms. A.* qui nescio an & *comma* habeat post ζεῖ. Propius a vero abest *ms. Ep.* sic scribens, ζεῖ τοῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. Sequentia autem usque τέχνη, omisit Epitomator. *Versu* 52. nonnisi hoc modo distincta erant verba,

τὸν τύπον Ἄπολλον, καὶ τί φαίνεται τέχνη.

Duos istos versus spectans CASAUBONUS, ait: » Sequentia scribe sic, adiuvante *Hoescheliana Epitome:*

» ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. νοεῖς
» τὸν τύπον. Ἄπολλον. καὶ τί φαίνεται τέχνη;

» *Heus tu*, ait, *prima olla non fervet aequaliter caeteris;* puta, segnius aut vehementius. *Iam tenes formam meorum imperiorum & artis totius.* Ἄπολλον est admirantis & assentantis: pronunciatur a muliere: sequentia sunt coqui. « — Existimasse Casaubonum, cum muliere institui hunc sermonem, iam aliquoties vidimus: quod vero de *Hoeschelianae Epitomes* adiumento dicit, id nonnisi ad priora verba ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς pertinere puto, in quibus illa cum nostro *ms. Ep.* consensisse videtur. Vocabulum τὸν τύπον non solicitem equidem, quod recte Casaubonus interpretari videtur de *artis* aut *imperii forma.* Sic apud Longin. de Sublim. sect. 13. τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς, de *forma atque more scribendi Platonis* commode accepit TOUP in Notis p. 183. collato hoc loco, itemque alio ex Synesii Epist. 67. pag. 211. ed. Petav. At PETITUS, etiam hic vocabulum e Musicorum scholis quaerens, τὸν τόπον legi voluit; quam esse vocem musicam ex Aristoxeno probatum ivit: » Τόπος enim est, ἐν ᾧ διαστήματα καὶ » φωναὶ κινοῦνται, inquit Aristoxenus Musicus: nam φωνὴ κατὰ τόπον βαρύτερον ἢ ὀξύτερον, ὀξὺς ἢ βαρὺς γίνεται. «

a — Eamdem vocem τύπον in κτύπον mutatam voluerat SCALIGER, referente Grotio, sed merito improbante. *Ibid.* Vox τέχνη in *ms. A.* a praecedente φαίνεται *interposito puncto* distinguitur: quod commode factum mihi visum erat, quo indicaretur, ad *alterius personae* partes pertinere eam vocem.

Vers. 53. Cum sic legeretur in editis,

Εἶτ' οὐθὲν εἰκῆ παρατίθεμαι τοῖς συμπόταις,

notavit hunc versum HERMANNUS, (loco iam supra ad vs. 14. citato) ob quatuor breves syllabas in verbo παρατίθεμαι concurrentes. Nec vero vel eam ob caussam damnem equidem istam scripturam, (quam ne ipse quidem Vir doctissimus, quamvis illo concursu offensus, damnare ausus est;) vel per se praecise improbem: nam & in medio genere, atque etiam in ipso passivo, activa notione usurpatur illud verbum. Sic παρατέθειται, *adposuit exemplum*, III. 97. e. Et παρατίθεμαι h. l. tuetur *ms. Ep.* non male. Attamen de *cibis* vel *mensa* usurpatum hoc verbum in *medio genere*, de eo magis dicitur qui *sibi cibos adponi iubet*, veluti de Pausania, apud Thucyd. I. 130. τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο: item de Hasdrubale apud Polyb. XXXIX. 2, 11. δευτέρας τραπέζας παρετίθετο πολυτελεῖς. Quare cum perspicue παρατίθημι dederint *mss. A.* & *B.* accipiendum hoc iudicavi. Dein vero, *in eodem versu*, unde istud τοῖς συμπόταις arripuerit primus Editor, quod tenuere posteriores, aut quid eum commovere potuerit, ut adeo temere desereret scriptam lectionem, non reperio. Certe μανθάνεις percommode h. l. dederunt *mssti A.* & *B.* Quo recepto, metri etiam ratio postulabat, ut παρατίθημι pariter acciperemus. Epitomator illud verbum, ut ad sententiam connexionemque orationis minus necessarium, omisit.

Vers. 55 *sqq.* Πῶς ἐστιν αὐτοῖς. πῶς pro ὅπως acceperam, hoc sensu, *prout fert cuiusque ratio.* Sic Dalecampius, *ut illis convenit.* Sed rectius verba ista Grotius cum Casaub. *alteri personae* tribuisse videtur; » cum audisset, [ut » ait CASAUB.] fieri mixtionem κατὰ συμφωνίαν in pa» ratu ciborum, quaerit vs. 55. Πῶς ἐστὶν αὐτοῖς; *Quae » harmonia est in cibis?* aut, *quis concentus?* Respondet ma» gister: *Quae habent inter se harmoniam* διὰ τεσσάρων, *aut » διὰ πέντε, aut διὰ πασῶν, ea compono invicem, observatis » paribus intervallis.* « — Post verba διὰ πασῶν, sic per-

git Epitomator: Καὶ ἄλλα ληρήσας, (nempe fatuus ille a loquaxque coquus) ἐπάγει· Οὕτως Ἐπίκουρος κατεπύκνου τὴν ἡδονὴν, &c. quae verba in pleniore opere versu 62. leguntur.

Vers. 58. καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω. Sicut παραφέρειν τοὺς πίνακας vel τὰ βρώματα sonat *adponere cibos, in mensam inferre*; (III. 94. c. & 95. c. & saepe alias:) sic ἐπιφορὰς hic coquus videtur dicere *cibos qui post alios inferuntur*; sive *qui cum aliis*, quos *entremets* vocamus. Post πλέκω *maiori puncto distinctam* volueram orationem. Pertinet autem hoc verbum ad *concinnam lancium in mensa distributionem*, ut *apte altera alteri respondeat*: de quo mox plura verba facit.

Vers. 59 *sq.* πόθεν ἅπτει; intelligo τοῦτο τὸ βρῶμα vel οὗτος ὁ πίναξ. *Unde pendet, unde apta est haec lanx?* id est, *Ad quamnam aliam refertur? cui alii respondet?* Scilicet *neutrali notione* verbum ἅπτειν accipiendum videtur; quemadmodum compositum συνάπτειν apud philosophos pro *congruere, quadrare, consentaneum esse*, usurpatur; de quo post Budaeum H. Stephanus monuit Thes. I. 500. b. c. Valere autem simplex ἅπτει nonnunquam idem ac συνάπτει, diserte etiam Hesychius adnotavit. Cum hoc convenit id quod sequitur, τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ubi pro τούτων, quod erat editum, recte τούτῳ dedit *ms. A.*

Vers. 61. διάφωνον ἕλκεις· οὐχ ὑπερβήσῃ; σοφόν. Post b
ὑπερβήσῃ *nulla distinctio* in ed. Ven. & Bas. Nudum *punctum minus* in ed. Cas. Dalecampius vertit: *Quae non congruunt, tu coniungis; modum hunc ne transgreditor: sapiens.* Nihil adnotavit Casaubonus. Gallicus interpres sic reddidit: *Tu tires-là une piece qui ne s'accordera pas: c'est assez de cela: bien!* Mihi visae erant dictiones istae rursus, ut superiores, ex musicorum ratione petitae: de quarum vi tamen minime mihi liquet. Nescio an ἕλκειν hic ponatur notione *immorandi* & *in longum trahendi*; (vide Lexic. Polyb. in Ἕλκειν, num. 3.) cui oppositum ὑπερβαίνειν valeat *transsilire, leviter perstringere*, ut apud Poll. IV. 24. βραχυλόγως ὑπερβὰς, *breviter percurrens*. Grotius non modo σοφὸν in σοφὸς mutavit, sed etiam ἕλκειν in ἕρκος: monens in Notis »esse proverbium quale ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν.« Interpretatus est autem, quasi ὑπερβήσῃ esset tertia verbi persona, quod sane non fert usus sermonis: ni fortasse

b ita accepit, ac si esset σὺ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἐὰν ᾖς σοφός: *tu, si sapiens es, non transgrederis.*

Verf. 62. Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν. » Κα- » ταπυκνοῦν τὴν ἡδονὴν, valet, *praeceptis extruere volupta- » tem:* hoc est, *artem parandarum voluptatum componere mul- » torum eo pertinentium praeceptorum observatione.* Est enim » *ars* omnis, *plurium praeceptorum finem eundem habentium* » σύστημα & καταπύκνωσις. Sic vers. 4. τάλαντα κατε- » πύκνωσα τέτταρα. Graeci rhetores inter ornamenta ora- » tionis ponunt quam vocant καταπύκνωσιν sententiarum; » quâ figurâ unus omnium Thucydides plurimum utitur. « Haec CASAUBONUS; quae quidem parum conferunt ad illustrandum hunc locum. Verbo καταπυκνοῦν (e Musicorum ratione desumto, ut docuit MEIBOM. ad Laërt. X. 142. T. I. pag. 664. ed. Menag.) ipse EPICURUS usus erat, de voluptate loquens in Κυρίαις δόξαις num. IX. Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ, &c. ad quae verba consule quae post Meibomium monuit *Ioach.* KÜHNIUS, in Notis ad Laërt. T. II. pag. 554. ed. Menag. Eodem respexit Alciphron, lib. III. Epist. 55. pag. 412. cum τὴν κατεπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου dixit, scil. *condensationem, cumulationem, perfectionem undique absolutam completamque voluptatis.* Confer apud eumdem Laërtium proxime sequentem Epicuri sententiam, (X. 142. num. 10.) quam eamdem latine expressit Cicero de Finib. II. 7.

Verf. 66. οὐκοῦν ὅ γ' οὐκ ἔχουσι. Sic percommode *mss. A.* & *B.* οὐκοῦν ὅτ' οὐκ ἐχ. edd. cum *ms. Ep.* quod tenens Grotius divisim scripsit ὅ, τ' οὐκ ἐχ. ut referretur ad ἀγνοοῦσί τε, quod sequebatur in *ed. Cas.* ne id quidem incommode. At in ed. Ven. & Bas. prorsus aberat post ἀγνοοῦσι particula conjunctiva: *mssti* vero *A.* & *Ep.* ἀγνοοῦσι δὲ dabant. ἀγνοοῦσί τε tacite correxerat Casaub. sive suo ex ingenio, sive ex notis suis Italicis: ex *ms. B.* quidem nihil hic adnotavit Brunck, ut videatur ille codex in τε consentire cum ed. Cas.

Verf. 68. Cum iunctim vulgo τὰ λοιπὰ δηλαδὴ legeretur, versum istum sic reddiderat Dalech. *Caetera videlicet missa iamiam faciamus.* Monuit deinde CASAUBONUS: » Ita » scribo, Ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλαι. *Omitta- » mus,* inquit hic magister, *alia omnia studia, & philoso- » phiae Epicuri nos dedamus.* « — Illud δῆλα δὴ adoptans GROTIUS, totum versum simul cum posteriori hemisti-

chio versus praecedentis alteri personae tribuit, sensu longe diverso accipiens. Sic enim vertit: b

B. *Haec tua est sententia?*

Mittamus ergo reliqua quae pridem patent.

Monuitque in Notis: » Discipulus, pertaesus ineptiarum, » ait, caetera iam satis se intelligere. « — Ego, in eamdem fere sententiam, superiora verba ad eiusdem coqui partes referri posse putavi, ut is primum dicat, *Annon tibi ita videtur?* deinde, non exspectato responso, aut postquam alter nutu significavit se nihil opponere, sic pergat: *Mittamus ergo reliqua.* Cui respondet alter: Δη λα δὴ πάλαι. Nam recte fortasse *unâ voce* δηλαδὴ scriptum erat, hoc sensu, Δηλαδὴ πάλαι ἀφεῖναι ἔδει. *Videlicet iam pridem, quae tu nugaris, omitti poterant. Sane, iam pridem satis erat!* — Quod ipsum verbum iam dudum ego vereor ne & in me Lector detorqueat, tam diu hisce nugis immorantem.

Epitomator istum sermonem finiens in verbis ἑτέρῳ δοῦναι, (vs. 67.) sic pergit: Ὅτι Λυγκεὺς διαγράφων τὸ Λαμίας τῆς αὐλητρίδος δεῖπνον, ὅτε Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν ὑπεδέχετο, καὶ τὸ Ἀντιγόνου δὲ καὶ Πτολεμαίου τῶν βασιλέων δεῖπνον, ἰχθῦς πρῶτον παρατίθησι καὶ κρέα. Quae pertinebant ad pag. 100. e. f. & sunt ex eorum Fragmentorum genere, de quibus subinde in duobus prioribus libris dictum est: scilicet, quae cum statim neglexisset Epitomator, deinde tamen, mutato consilio, non prorsus praetermittenda censuit; itaque sive ad oram libri sui adscripsit, sive proximo quoque loco, qui commodus ipsi videbatur, inseruit. Eiusdem generis illa sunt Fragmenta ex libro secundo, quae suis locis praetermissa, longo deinde ex intervallo post Epitomen libri XIII. demum adposita sunt: quorum nonnulla suis locis in medio libro II. alia ad calcem eiusdem libri reiecta exhibuimus.

AD CAP. LXI.

Καὶ Πλάτων δ' ἐν Συνεξαπατῶντι. Libro XV. pag. 678. f. in ea parte libri, quae, cum in editt. vett. deesset, primum a Cantero edita est, citatur Κάτων ἐν Συνεξαπατῶντι, quam scripturam ibi etiam Natalis Comes in Latina versione pag. 279. suis e msstis expressit. Ibidem cum CANTERUS in ora, pro παρὰ Κάτωνι, παρὰ Πλάτωνι correxisset; CASAUBONUS contra, videns apud Sui-

b dam (in Βάττων) *Battoni* vel *Batoni* tribui fabulam Συνεξαπατῶν, cenſuit non modo ibi apud Athen. παρὰ Βάττωνι legendum, ſed & hoc loco, & libro VII. pag. 279. a. (ubi eoſdem eiuſdem Comici verſus, qui hic leguntur, repetiit Athenaeus) Βάττων pro Πλάτων ſcriptum oportuiſſe. Iam nos docere poſſumus lectorem, libro XV. pag. 678. f. vetuſtas noſtras membranas eiuſdem poëtae, quem voluerat Caſaubonus, nomen exhibere, παρὰ Βάτωνι (ſic enim ibi ſcribitur ſimplici τ litera) τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι. Ac potuerat Caſaubonus, ſi ei ſuccurriſſet memoria, maiorem etiam aliquam veri ſpeciem ſuae ſententiae inde conciliare, quod lib. V. pag. 163. b. ex eiuſdem *Batonis* fabula Ἀνδροφόνῳ duo adferuntur verſus ſimillimi eis, qui in fragmento hîc & pag. 279. citato leguntur, num. 14 ſq. καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες &c. Nec tamen idcirco equidem temere accedendum docti viri ſententiae ſtatuerim. Nam idem Suidas (in Πλάτων Ἀθηναῖος κωμικός) *Platonem* pariter auctorem facit fabulae Συνεξαπατῶν. Potuit igitur Bato comicus (quod a multis veterum poëtarum factum vidimus in Animadv. ad Athen. I. 17. d.) Platoni comico non modo verſus nonnullos ſubripere, ſed & fabularum titulos ſuos facere, earumque argumentis ſuam in rem uti. Et quidem, libris conſentientibus ſi fides eſt, inſignis plagiarius Bato ille fuit; qui etiam alterius illius, quam modo dixi, fabulae titulum Ἀνδροφόνον, eidem Platoni ſubripuit; niſi forte melius Platone eadem argumenta tractare ſe poſſe ille confiſus eſt. Certe, ſicut conſentientibus libris Ἀνδροφόνος fabula lib. IV. p. 163. b. *Batoni* tribuitur, ſic *Platoni* VII. 279. c. Eamdemque ſcripturam utrobique in Athenaei libris iam Suidae aetate obtinuiſſe certum eſt: neque quidquam ullibi reperitur, quod in contrarium adferri poſſit. Quare nihil utique mutandum.

c In PLATONIS *verſ.* 1. ſic vulgo hîc legebatur, Ἀπολώλεκάς μου τὸ μειρ. Quod cum non ferret metri ratio, μου τόδε correxit GROTIUS, in Excerpt. pag. 485. Sed recte τὸ μειράκιόν μου dabant libri omnes apud eumdem Noſtrum VII. 279. a. ubi totum hoc fragmentum (ut paulo ante monui) repetitum legitur. *Eodem verſ.* pro παραλαβὼν perperam h. l. παρακαλῶν habet *ms. Ep.*

Verſ. 3. ἀλλότριον αὑτοῦ commode dedit *ms. A.* & hîc & pag. 279. quod (ut iam ſaepe vidimus) idem ac ἑαυ-

σοῦ valet. ἑαυτοῦ utrobique *ms. Ep.* αὑτοῦ recentiorum est c inventum. *Vers.* 4. εἰθισμένον h. l. bene tenent libri omnes, ad μειράκιον referendum. Altero loco in εἰθισμένος consentiunt, quod & ipsum ferri poterat; ut *constructio ad sensum*, ut aiunt Grammatici, non *ad literam*.

Vers. 5. Εἶτ' εἰ μεμάθηκε. Minus commode Εἴ τι μεμάθ. h. l. edd. & mssti. Εἶτ' εἰ perspecte correxit GROTIUS: sed quod idem in Notis ait: »Recte sic Casaubonus »pro εἴ τι, fortasse *Scaligerum* (loco *Casauboni*) nominare voluerat. Certe vulgatum tenet ed. Cas. nec exstat ulla ad hunc locum Casauboni animadversio. Sed Εἶτ' εἰ communi consensu dabant libri omnes, VII. 279. a.

Vers. 6. A. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. Ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Vulgo omnia ista verba eidem Paedagogo tribuunt, eâ sententiâ, quam Grotius in versione, contextui nostro subiecta, expressit. Commodius vero, ut mihi videbatur, prius hemistichium pro *Patris* verbis accipitur: *Hoccine vivere est?* Cui respondeat alter, *Sic quidem aiunt Philosophi*. Porro, quoniam in τοιοῦτον & hîc & pag. 279. consentiunt *mssti A.* & *Ep.*, lubens id accipiam; & ὡς particulam, quae percommode omitti poterat, *e vetere scholio* adiectam putem. Quare sic legi malim:

A. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον; B. Λέγουσιν οἱ σοφοί.

Vers. 8-10. Poterat vox δήπουθεν cum superioribus iungi, & post eam interpungi oratio; quod & hîc & p. 279. cum in editis factum, tum in msstis. (In editt. vett. hîc quidem δήποθεν vitiose scriptum: sed altero loco verum tenent omnes.) Mihi vero paulo commodius visum erat, si ad proxime sequentes *Patris* partes traheretur illa particula; ut is diceret: *Ita sane*: nempe, scio utique Epicurum hoc dixisse: atque ego ipse etiam *Bonum* in *Voluptate* ponendum arbitror; sed eâ *honestâ*, & homine dignâ. Itaque pergit dicere: *sed hanc aliunde non licet adipisci, nisi ex honeste vivendo, ex vita honesta.* Nam τὸ καλὸν, & τὸ καλῶς ζῆν, non aliter acceperunt Philosophi, nisi de *honesto*. Sic certe non modo alii omnes Philosophi: verum ipse etiam Epicurus, in Κυρίαις Δόξαις, num. 5. (apud Diog. Laërt. X. 140.) dixerat: Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, ἄνευ τοῦ φρονίμως, καὶ καλῶς, καὶ δικαίως. Cuius dicti admonere hunc hominem vult senex. In ἐκ δὲ τοῦ ζῆν δὴ καλῶς (*vs.* 9.) cum editis commode hîc consentit *ms. A.* qui cum eisdem editis altero loco παγκά-

d λως tenet. Utrobique εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζῆν καλῶς scripsit Epitomator; omisso scilicet sequente versu, cuius depravatio eum deterruerat. — » Versus 10. ita scribitur hic:

» Ὦ Σωσία, πάντῃ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

» depravate quidem: libro tamen VII. [pag. 279.] adhuc » depravatius:

» Εὖ, σῶς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

» Scias pridem factum cum insedit vitium huic versui: » nam Eclogarius illum praetermisit; quod loci iam tum » corrupti certum indicium est. Lego autem:

» Ὦ Σωσία, πάντῃ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.

» *O Sosia, omnino futurum est, ut cito manus mihi des, mutatâ sententiâ.* Sic loquitur Senex, nihil habiturum Sosiam » existimans quod hisceret adversus argumentum quo il» lius sententiam refellit. Dixerat servus ex sententia Epi» curi, positam esse felicitatem in voluptatis perceptione: » refutat herus isto argumento: [*vs.* 11 *sq.*] Si voluptas » esset bonum, omnes eam sectarentur philosophi: atqui » hoc falsum: nam omnes illam oderunt sapientes. Ergo » & prius illud falsum. *a*. CASAUBONUS. — Pro πάντῃ τυχὸν, DALECAMPIUS πάντῃ κακὸν legerat, in hanc sententiam: *Mali prorsus quidpiam mihi conflaturus es, Sosia.* Doctissimus CORAY tali quodam modo legendum suspicabatur:

Ὦ Σωσία πάντη (vel πάντως) δίκην δώσεις ἐμοί.

Aut,

Ὦ Σωσία τάχ' ἂν δίκην δώσεις ἐμοί.

At, de *Sosia*, servuli nomine, non debuisse hoc loco cogitari, probabile faciebat scriptura, quae VII. 279. b. cum in editis tum in msstis obtinebat: cuius loci scripturam merito (contra quam existimaverat Casaubonus) propius abesse a vero iudicans GROTIUS, sic constituit hunc versum, ut *deleto puncto*, quo *post* καλῶς distinguebatur oratio, sequentia verba cum superioribus iuncta intelligeret in hunc modum:

— — ἐκ δὲ τοῦ δὴ ζῆν καλῶς
εὖ ζῶσι πάντες. ἢ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.

Cuius emendationem, quod ad caput caussae spectat, in versus principio, adoptavi: caeterum, cur τυχὸν, aut δώσεις mutarem, in quae utrobique consentiunt libri, nullam caussam vidi: sed quod ἢ ille cum circumflexo accentu scripsit, in hoc eumdem velim secutus essem. I

τυχὸν δώσεις ἐμοί; *Hoc profecto, hoc certe fortasse tu mihi dabis*. Quod autem in versione idem GROTIUS posuit: *namque qui vivunt bene, hi recte vivunt*: id mihi plane invertendum videtur, in hunc modum, *namque qui vivunt recte*, (proprie, *qui vivunt honeste*,) *hi bene* (i. e. *beate*) *vivunt*: *bene beateque vivere* (εὖ ζῆν) *nemo potest, nisi honeste* (καλῶς) *vivat*: *ex vita honesta efficitur vita beata*. Quam sententiam usui loquendi philosophorum omnium convenientem, prorsus invertit Grotius; scilicet, quoniam verba ista non, ut nos, *Seni* tribuit, sed *Paedagogo*. Ad ipsa verba ut redeam paulisper: quod εὖ ζῶσ' ἅπαντες scripsi, (nam penacutum ἀπάντες ex operarum errore est) lubens pro simplici πάντες, quod posuit Grotius, ex pag. 279. compositam vocis formam adscivi, cum praesertim & hoc loco etiam in mendoso Σωσία latere prima litera vocis ἅπαντες visa esset: tum vero ne opus quidem fuisse intelligo, ut in ζῶσι elideretur extrema vocalis; certe patiebatur pariter metrum, ut sic scriberetur, Εὖ ζῶσιν ἅπαντες. At, vel sic, vereor ne multo etiam longius, quam necesse erat, ab eo recesserim, quod perspicue & optime (ut nunc quidem videtur) dederant libri. Nempe eamdem, quam supra exposui, sententiam percommode (ni fallor) exhibet ea ipsa scriptura, quam pag. 279. libri omnes tuentur, nisi quod ibi perperam post εὖ commate interserto distinguatur vulgo oratio. Illa igitur scriptura restituenda fuerit auctori hoc modo:

— — ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως (sive δὴ καλῶς)
εὖ σῶς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

εὖ σῶς, sive unâ voce malueris, εὔσως, valet *felices, beatos*. Hesychius: Εὔσοοι· ἀσφαλῶς σωζόμενοι. (quo loco ipsum hunc Platonis comici versum laudavit Soping.) Rursus idem: Εὔσους· ὁ διευτυχῶν. Inde εὖ σῶς vel εὔσως est accusativus pluralis; de quo diserte Thomas Mag. p. 830 sq. monuit, Atticos sic usurpare. Σῶς, inquit, οὐχὶ σῶος· καὶ σῶν, οὐχὶ σῶον· καὶ σῶς, οὐχὶ σώους. conf. Maittaire de Dialect. pag. 40. Pendent autem illi accusativi sive a praecedente verbo ἐστίν; ut intelligatur, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν καλῶς, ἔστιν εὔσως εἶναι ἅπαντας: sive a sequente verbo δώσεις ἐμοὶ, hoc modo: ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοὶ, ἐκ τοῦ ζῆν καλῶς εὔσως εἶναι ἅπαντας. Istud ἢ τυχὸν, *profecto fortasse*, videtur esse familiaris sermonis formula,

d idem valens ac, *hoc quidem te mihi concessurum confido*, vel *daturum spero.*

Verf. 11. Ἑώρακας σὺ φιλόσοφον, εἰπέ μοι, τινά. E superioribus editt. in nostrum exemplum scriptura ista irrepsit, quae quavis ratione metro refragatur. Primum, pro ἑώρακας, aut ὥρακας aut ἑόρακας oportebat; de quo ad I. 15. c. & II. 49. f. dictum est: tum vero, pro σὺ, ex p. 279. οὖν erat adoptandum. De quarum emendationum utrâque BRUNCKIUS etiam in Notulis msstis monuerat, sic scribi iubens:

Ὥρακας οὖν φιλόσοφον, εἶπ' ἐμοὶ, τινά.

Ex *ms. A.* nullus h. l. dissensus ab impressis adnotatus est: in *ms. Ep.* vero sic scribitur, ἑώρακας δὲ σὺ φιλόσοφον εἰπέ μοι &c. Vulgatum quo pacto ferre potuerit acutissimus Grotius, non video.

Verf. 12. μεθύοντ', ἐπὶ τούτοις δ' οἷς λέγεις κηλούμενον. Coniunctio θ' post τούτοις perperam hic deerat editis: agnoscunt vero eamdem *mssti A.* & *Ep.* hoc loco, sicut pag. 279. Utrobique uterque codex μεθύοντα plene scribit: quo magis suspicari licet, voculam ἐπὶ e vetere glossa irrepsisse, & sic scriptum oportuisse, μεθύοντα, τούτοις θ' οἷς &c. quemadmodum Grotius edidit. Quod vero idem Grotius ait, se non assentiri mutanti κηλούμενον in κυκλούμενον; id ad quem pertineat, non reperio.

Verf. 13. Ἅπαντας. οἱ γοῦν &c. Sic h. l. omnes; commodius quam quod est pag. 279. Ἅπαντας οἱ καὶ &c. GROTIUS, deleto puncto, Ἅπαντες οἱ γοῦν legit: qua mutatione nil magnopere opus esse videtur.

Verf. 14. recte ζητοῦντες ex p. 279. adscivit editor Bas. tenuitque Cas. Corrupte hîc ζῶντες *ms. A.* & *ed. Ven.* In *Epit.* desideratur h. l. iste versus cum sq. *Ibid.* ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ ταῖς διατριβαῖς. περίπατος, proprie *xystus*, *locus deambulationi destinatus*; tum & metonymice, *schola*, & *disputatio philosophica*. Videsis Notas nostras ad Cebetis Tabulam cap. 13. pag. 307 sq. & quae ibi citavimus loca ex Xenophont. Memor. I. 1, 10. & Aristoph. Ran. 942 & 953 ed. Br. quibus adde Athen. IV. 163. b. VIII. 342. d. & 354. b. Quae loca in unum collata haud parum conferent, puto, ad fidem faciendam scripturae Περιπατικοὶ, quam in editione nostra Tabulae Cebetis l. c. primum auctoritate Codicis Meibomiani a nobis adoptatam, deinde duorum codicum Parisiensium testimonio

confirmatam vidimus; de quibus codicibus dixi in Praefat. ad Epicteti Manuale & Cebetis Tabulam, (Lipsiae 1798.) pag. CXIX sq. & pag. CXXII. De διατριβαῖς paulo ante dictum ad pag. 102. b. Conf. V. 186. e. & 188. e. *Versum* 14 *& sequentem* suos fecisse Batonem comicum in fab. Ἀνδροφόνος, (apud Nostrum, IV. 163. b.) supra adnotavimus. d

Vers. 16. Si merito suspecta esset vox οὕτως, posses ὄντως corrigere, quae voces frequenter inter se confunduntur. Sed non erat cur solicitaretur ea particula, quae refertur vel ad illam ὡς vs. 18. vel ad ὥστε vs. 19. Et cum hîc, tum p. 279. agnoscunt eam nostrae *membr. A.* cum editis: & altero loco habet eamdem *cod. Ep.* in quo ea hîc quidem simul cum duobus postremis versibus praetermissa est. Video tamen, CORAYUM etiam suspectam illam habuisse particulam, qui οὗτοί γ' ἐπὰν corrigendum censuit. *Ibid.* ἐπὰν γλαυκίσκος. Vide ad pag. 102. b.

Vers. 18. καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν, ὡς περὶ πράγματος. »*Sic petunt caput piscis, ut in tractandis quaestionibus & negotiis solet rei caput peti.* Glauci piscis caput maxime solitum expeti, clarum est ex libro VII. [p. 295. e. f.] & Polluce.« [VI. 51.] CASAUBONUS. — »κεφαλὴ vel κεφάλαιον apud Rhetoras est *summa quaestionis, caussae coniectio.* Eo hîc alludit: nam πρᾶγμα est *lis.*« GROTIUS. e

Vers. 19. ὥστ' ἐκπεπλ. Vitiose ὡς ἐκπεπλ. sola ed. Cas. 3.

AD CAP. LXII.

Καὶ παρ' Ἀντιφάνῃ. Ἀντιφάνει *ms. Ep.* Neutrum male. *Ibid.* ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι. Corrupte vulgo h. l. ἐν Στρατιώτῃ τυχών. De restituenda vera scriptura ex IX. 397. a. & XIV. 654. a. monuit CASAUBONUS; adnotans simul, Pollucem IX. (48.) simpliciter *Militem* appellare hanc fabulam.

Vers. 1. Ὅστις ἄνθρωπος δὲ φύς. Nude Ὅστις ἄνθρωπος, ed. Bas. quod cum ita repetiisset CASAUB. omissis duabus postremis vocibus, monuit dein in Animadv. »Scribe cum Epitoma Ὥς τις ἄνθρωπος φύς.« — At hoc nec ad sententiam, nec ad trochaicum metrum (quo

e scripti sunt sequentes versus) aptum esse videns GROTIUS, Ὅστις ἄνθρωπος φυεὶς posuit, in Excerpt. pag. 627. VALCKENARIUS Ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς corrigebat, ad Phoeniss. pag. 431. quod eodem modo repetiit Koppiers in Observ. Philol. p. 55. Nec sane hoc male; cuius geminum apud eumdem Antiphanem occurrit III. 113. d. Sed hi si Venetam inspexissent editionem, (quod a Casaubono non esse factum, numquam satis mirari possis) perspicue ibi duas voculas δὲ φὺς, quae percommode versum explebant, scriptas vidissent; quae nonnisi operarum errore in ed. Bas. praetermissae sunt. Eamdem scripturam tenet *ms. A.* eamdemque Brunckius etiam (puto ex *ms. B.*) ad oram sui libri adnotavit. Noster *ms. Ep.* solâ δὲ particula omissâ, caeterum recte Ὅστις ἄνθρωπος φὺς exhibet.

f *Vers.* 5. ἢ χορηγὸς αἱρεθεὶς. Perperam ἢ deest msstis & edd. Sed in *ms. Ep.* est χορηγὸς θ' αἱρεθεὶς, quod inde recepit editor Ven. & tenuere posteriores. Recte vero CASAUB. in Animadv. monuit, ἢ χορηγὸς αἱρ. esse scribendum; quod & Grotius adoptavit.

Vers. 6. ἱμάτια χρυσᾶ. Sic recte Grotius. καὶ χρυσᾶ ed. Cas. καὶ χρύσεα ed. Ven. & Bas. καὶ χρυσία *ms. A.* atque etiam *ms. Ep.* (ut videtur) in quo tamen, quid voluerit librarius, haud satis adparet. Corrupta haec videntur ex vetusto scholio, κατάχρυσα, quod pro χρυσᾶ in contextum irrepserat. In Epicteti Manuali cap. 39. habes κατάχρυσον ὑπόδημα. Apud Nostrum ἱμάτιά τε χρυσᾶ legendum censuit CORAY. *Ibid.* ῥάκος tenui ex ed. Cas. & Grot. consentiente *ms. Ep.* ῥάκκος ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.*

Vers. 7. ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ'. » Ex hoc intelligimus, » solitum aliquando fieri Athenis, ut trierarchatu functi » laqueo collum sibi frangerent: haud dubie propter ma- » gnitudinem sumptuum, qui totum saepe patrimonium » funditus evertebant. Erat enim istud onus in Rep. Athe- » niensium, onus omnium maximum. « CASAUB. — *Ibid.* ἥλωκέ ποι. Sic *mss. A.* & *Ep.* cum edd. Adnotavit h. l. BRUNCK. » ἥλωκέ που cod. Reg. [scil. *ms. B.*] ut scri- » bendum edixit DAWES Miscell. Critic. pag. 232. Sed ποῦ » non melius est quam ποῖ. Utro modo adverbium scri- » batur, nihil interest. « — Et novimus quidem, idem interdum valere που & ποι; sed magis ita, ut που subinde

pro ποι ponatur, quam vice versa. Quare, cum ποι proprie *aliquo* denotet, videtur in verbis ἥλωκέ ποι haec vis inesse, *captivus aliquo* (*nescio quas in terras*) *abductus est.* Monuit Koppiers in Observ. Philol. pag. 55. »In his ex » Antiphanis Stratiota mirum errorem commisit Rich. Da» wesius in Miscell. Crit. pag. 323.« — Quod quale sit, nunc, ubi neuter mihi liber ad manus est, non valeo iudicare. In Grotii latina versione nescio quo casu praetermissus est hic versus: itaque cum Grotianam versionem Graecis subiicere placuisset, hunc versum meis verbis, utcumque potui, supplere conatus sum.

Vers. 8. κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν, *aut a servis trucidatur.* κατακέκλοφθ' legit Grot. quo spectat *expilatur*, quod in versione posuit. Sed in vulgata scriptura, quam tenent libri omnes, non video quid desiderari possit: & verbum κατακλέπτειν vereor ut Graecorum sermo agnoscat.

Vers. 9. οὐθέν ἐστι. Sic commode *mss. A.* & *Ep.* &, ut mihi videbatur, aliquanto fortius quam οὐδέν ἐστι, quod est in impressis. conf. Theogneti vers. 5. capite sequente. *Ibid.* πλὴν ὅσ' ἂν. Perperam ὃς ἂν *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. quod in ὃ ἂν mutavit Casaub. At in isto latere ὅσ' ἂν perspecte vidit Grotius: plane autem hoc dedit *ms. Ep.*

Vers. 10. Cum εἰσαναλίσκειν τύχοι esset editum, a monuit CASAUB. » Erat usitatius εἰσαναλίσκων τύχοι. » Sed repugnant mssti & Epitoma.« — Et vulgatum quidem tenet etiam noster *ms. A.* & in infinitivum consentit *ms. Ep.* in quo ἀναλίσκειν. At mihi vel invitis libris omnibus ponendum *participium* visum est; in quo Grotium habui praeeuntem. *Vers.* 13. Ferri potest τυγχάνῃ in tertia persona, in qua adhuc procedebat oratio. Sed rectius videtur τυγχάνῃς in secunda, quod est in *ms. Ep.* Commodius etiam fuerit, si *versu* 12. post προσελθὼν *maiori puncto*, pro minori, distinguatur oratio. Respicitur in postremis his versibus proverbium illud, *Inter os & offam multa intervenire possunt;* de quo vide Paroemiographos & A. Gellium XIII. 17. Graece habes apud Nostrum, XI. 478. e. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου.

Τὰ αὐτὰ εἴρηκε (nempe ὁ Ἀντιφάνης) καὶ ἐν Ὑδρίᾳ. Fabricius in Bibl. Graec. T. I. p. 744. in *Fabularum* ANTIPHANIS recensu posuit: » Ὕδρα *vel* Ὑδρία *potius, Athen.* « —

Quae repetens Harlesius in nova Fabricii editione, adiecit: » *Athen. p.* 572. A. « — At ibi Ὕδρα vulgo legitur. Praeterierat Virum doctissimum hic locus, ubi Ὑδρία; quae utique vera videtur scriptura. Eumdem hunc locum adnotare oblitus erat Dalecampius in Scriptorum ab Athenaeo citatorum Indice editionibus Casaub. 2. & 3. praefixo.

AD CAP. LXIII.

b Θεόγνητος. cf. XV. 671. b. Perperam Θέογνις *ms. Ep.* Dein omissis sex prioribus versibus, qui ex hoc Comico citantur, ab illis demum verbis Ἐπαρίστερ' ἔμαθες incipit Epitomator. *Vers.* 1. Ἐκ τούτων. Iungunt vulgo φησὶν ἐκ τούτων, nullo sensu; qui commodus foret, si φησὶν ἐν τούτοις esset, ut saepius alibi. Sed post φησὶν recte interpungit *ms. A.* & verba Ἐκ τούτων cum sequentibus iungit. Quare, quum a verbis ἄνθρωπ' ἀπολεῖς με manifeste incipiat senarius iambicus, intelligi debet, ista Ἐκ τούτων e superiori versu adposita esse: nec vero desiisse olim illum versum in eadem verba, sed omissam esse in fine vocem, quae iambicum pedem vel pyrrhichium efficeret, metri ratio docet.

Versus 4. vulgo sic scribebatur:

c Ἐρεῖς ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ πάχνης;

Et post πάχνης quidem in ed. Ven. & *ms. A.* nulla distinctio; interrogandi vero signum posuit editor Bas. & tenuit CASAUBONUS, qui dein in Animadv. monuit: » Pro » ἐρεῖς in msstis est ἐρεῖ. Utrumque respuit lex metri. » Deinde scribendum πάχνη, non πάχνης: sicut statim » σοφία δ' ἴδιον κρύσταλλος. « — Et in πάχνης quidem (quod & *ms. A.* tenet) ultimam literam σ ex sequentis vocis principio perperam adhaesisse manifestum est. In ἐρεῖς cum editis consentit idem *ms. A.* Quod verbum cum Grotio prorsus delere non dubitavi: videtur enim hoc, ut multa passim alia, e vetere scholio interlineari irrepsisse. Scilicet *hoc versu & duobus sequentibus* refertur sermo hominis Stoicam philosophiam adfectantis. Eadem quidem verba GROTIUS per *duarum personarum partes* ita distribuit, ut earum *altera* (ut ait ipse in Notis) » dicta philosophi » ut frigida irrideat. « Nempe in hunc modum:

B. Ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ. A. Πάχνη.

B. Σοφία δ' ἴδιον. A. Κρύσταλλος. B. Οὐδεὶς πώποτε c ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'. A. Ὦ τάλας ἐγὼ &c.

Mihi visum erat, in toto isto fragmento unam eamdem loqui personam, sed eam in tribus istis versibus sermonem alterius per μίμησιν referre. Vocabulum κρύσταλλος (*vers.* 5.) utique *glaciem* denotat, quo sensu etiam percommode respondere videtur praecedenti τέχνη. Et sic Grotius interpretatus est:

B. *Sapientia proprium.* A. *Glacies.* B. *Hanc qui acceperit*, &c.

Dalecampius quoque *glaciem* in versione posuit; recte vero monuit in ora, intelligendam *solidam* & *durabilem*; scilicet quatenus opponitur *pruinae*. Quo simul pertinet, quod idem vocabulum etiam *solidum lapidem* pellucidum denotat, quem *crystallum* vulgo vocamus. Eodem *vs.* 5. pro οὐ δ' εἷς, quod erat editum, οὐδεὶς scripsi cum *cod. A.* conf. mox vs. 11. itemque Antiphanis vs. 9. superiori capite.

Vers. 7. οἴῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν. »Parodia »est Euripidei versus ex Andromeda, ubi clamabat misel»la ceto alligata, Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισε. Simi»liter Ulysses in Cyclope Philoxeni, in antro illius inhu»mani coclitis conclusus, Οἴῳ με, ait, ὁ δαίμων τέρατι »συγκατεῖρξε. Vide Graecos paroemiographos. [Zenob. »V. 45.] Aristophanes quoque videtur allusisse illo ver»su, [Plut. 853.] Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.« Casaub. — Velim indicasset vir doctus ubi legatur *Euripideus* ille, quem citavit, *versus*. Exhibuit eumdem Barnesius pag. 518. in Fragmentis *Andromedae*, quae Aristophanis Thesmophoriazusis inserta sunt; sed eum ibi frustra quaesivi.

Vers. 8. Repetitur hic versus & sequentes lib. XV. pag. 671. b. c. Dictionem 'Επαρίστερ' ἔμαθες τὰ γράμμ. contulit Küsterus cum Aristoph. Av. 1566. πόνηρε & hic & pag. 671. antepenacute scribunt editi omnes, consentiente puto *ms. A.* Recte; nam hoc vult, *Miser!* non πονηρὲ, ut est in nostro *ms. Ep.* quod *prave!* sonat. *Vers.* 9. ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. »Simile est quod in »Actis Apostolorum [c. 26, 24.] Festus ait ad D. Pau»lum: μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν »περιτρέπει.« Casaub. — *Vers.* 10 *sq.* Quod in philosophum hic dicitur, γῆ τε κ' οὐρανῷ (καὶ οὐρανῷ *mss. A.*

c *& Ep.* non male.) λαλῶν, οἷς οὐθέν ἐστιν &c. idem fere apud Plautum, in prologo Mercatoris fabulae, in *Amatores* dicitur,

— — — qui aut Nocti aut Diei
aut Soli, aut Lunae, miserias narrant suas.
Quos pol ego credo humanas querimonias
non tanti facere, quid velint, quid non velint.

Quos latinos versus ex istis Graecis expressos esse Petr. Victorius existimavit Var. Lect. IV. 7. In οὐθέν ἐστι (*vers.* 11.) consentit cum editis *ms. A.* οὐδέν ἐστι habet *ms. Ep.* quod pag. 671. c. tenent omnes.

AD CAP. LXIV.

Καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος. Vide supra, p. 100.
d c. & ibi notata. *Ibid.* ἐπεκλήθη. Vitiose ἐπεκκλήθη ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* κωμῳδιοποιῶν scripsi cum *ms. A.* κωμῳδοποιῶν edd.

In ALEXIDIS *vers.* 3. στῆσαι. στήσειν *ms. Ep.* *Ibid.* ἐν τοῖς ἰχθύσιν. »Verte, *in foro piscario.* Ad Theophrasti »Characteres [pag. 268.] genus hoc loquendi exponebamus.« CASAUB. — Sic rursus apud Nostrum, VIII. 342. d. Parique ratione, τὰ λάχανα, *forum olitorium*, VI. 228. b. & VIII. 338. e. & plura id genus alia. Conf. Taylor Lection. Lysiac. pag. 330 sq. edit. Reisk. Pierson ad Moerid. pag. 351 sq. Toup Cur. nov. in Suid. pag. 246. *Vers.* 5. αὐτοῖσιν τῆς τεχν. Scribe αὐτοῖσι cum *ms. Ep.* quod postulabat metrum.

e *Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις.* Nempe *δευτέραις*, quae non supersunt. In ARISTOPHANIS *vers.* 1. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις. Ἰχθύς τις ἐώνηται hic vulgo legebatur, invito metro. Ἰχθὺς ἐώνηταί τις correxit BRUNCK in Fragm. Aristoph. pag. 248. ex lib. VII. pag. 324. b. ubi recurrit hic versus. Indidem ego Ἰχθῦς etiam, cum circumflexo, adscivi: quo quidem nil opus fuisse intelligo; quoniam, sicut ἡ ἰλὺς, ἡ πληθὺς, sic & ὁ ἰχθὺς (ut iam saepius vidimus) ultima longa scribi poterat, in quo vocab. *ancipitem* esse *ultimam* monent Grammatici.

Vers. 2. ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους. Post πλατειῶν, voculam τις, quam ignorant libri, inseruit BRUNCK: puto quod *primam* in καρίδων pro *brevi* acciperet; quae tamen *producta* esse poterat, ut in duobus Eu-

polidis versibus, III. 106. b. *Ibid.* πουλύπους bene edd. sive id Musuro debetur, qui editionem Venetam curavit, sive docto alicui librario, cuius libro ille usus est. πολύπους quidem habet *ms. A.* (In *ms. Ep.* desideratur totum istud Fragm.) Est autem πουλύπους forma Atticis usitata, ut videbimus ad lib. VII. pag. 316. diserteque docet Eustath. ad Od. ε'. pag. 232, 10. Τὸν πολύποδα, πούλυπον Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, καὶ πολύπουν.

Vers. 3. ὀπτᾶτ', pro ὀπτᾶται: *assatur.* Sic in versione scriptum oportebat. *Vers.* 4. Οὐδὲ βάτις. Sic ed. Ven. & *ms. A.* Temere Οὐ καὶ βάτις; ed. Bas. & Cas. quod cum non ferret metrum, deletâ καὶ particulâ BRUNCKIUS Οὐ βατίς; edidit, tenens deinde Οὐδὲ φήμ' ἐγώ, in quo nihil mutant, quod sciam, libri. Sic recte quidem currebat versus: at mihi tamen commodius videbatur, si priorem Οὐδὲ particulam acciperem, posteriorem vero cum nuda Οὐ permutarem. Rectius vero βατίς acute scripsit idem BRUNCK, ut apud Nostrum VII. 286. b. & apud Aristotelem. Caeterum in penacutum βάτις consentiunt h. l. edd. & *ms. A.*

Vers. 5. Οὐδὲ χόριον. Quid sit hoc, docet Noster XIV. f. 646. e. ubi in *placentarum* numero ponit Χόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. conf. IV. 131. d. IX. 372. c. item XII. 516. f. ubi χορεῖα quidem edd. sed χόρια *ms. A.* Aliâs χόριον vel χορεῖον dicitur etiam *membrana foetum ambiens, secundae;* de quo significatu vide Hesych. in Χορεῖον, & Foesii Oecon. Hipp. in Χόριον. Quo vero iure contenderit VILLEBRUNIUS, significari h. l. *intestinum variis rebus fartum*, quo pro cibo usi sint, ipse viderit. *Ibid.* πυὸς, *colostrum;* de quo nonnihil notatum ad II. 57. a. T. I. Animadv. pag. 384 sq. ubi πύος penacute scripsi cum H. Steph. & aliis, sicut etiam scribitur apud Nostrum IX. 372. c. Sed rectius ὁ πυὸς, (ut h. l. & XII. 516. e.) aut τὸ πῦον, penultima utrobique longa. conf. Aristoph. Vesp. 710. ibique Brunckii notata, & Etymol. in Πύον.

Vers. 6. οὐ δὴ σχαδόνας. Quoniam οὐ δὴ (non οὐδὲ, ut ante, & post) habent libri; putavi ab his verbis initium fieri novae constructionis, qua deinde utitur auctor: itaque σχαδόνας scripsi, pro vulgato σχαδόνες. Si οὐδὲ malueris cum Brunckio, teneri poterit σχα-

f δόντες, & a verſu ſeq. demum initium fieri intelligetur conſtructionis cum accuſativo. *Ibid.* ἠτριαῖον. Huc ſpectat Etymologi locus, ſupra citatus ad III. 96. c.

Verſ. 7. οὐδ' ἐγχέλειον. Sic τέμαχος ἐγχελείου vel ἐγχελίου, ſupra pag. 96. b. *Ibid.* οὐδὲ κάραβον μέγαν. Ne claudicare putes verſum, notabis vocem κάραβος primam longam habere. Sic ſupra in Alexidis verſibus, & paulo poſt apud Epicharmum. Notanda autem ipſa illa conſtructio verbi ἐπικουρέω cum accuſativo rei, ἐπικουρεῖν τί τινι, *iuvare aliquem aliqua re;* quam alibi non memini me reperire. Nec vero diſſimulare debeo, non μέγαν, ſed μέγα eſſe in *ms. A.* At in κάραβον tamen idem conſentit. *Verſ.* 8. κοπιώσαισιν correxi cum Brunckio, quo fulciretur labans metrum. Vulgo κοπιώσαις.

ὧν μνημονεύει Φιλύλλιος ἐν Πόλεσι. Vide ſupra p. 86. e. ubi adpoſita ſunt verba, ad quae hîc reſpicit Noſter. Mendoſe h. l. Φυλύλλιος ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. Vera ſcriptura, quam tenet *ms. A.*, reſtituta in ed. Caſ. 2. 3.

a In ARCHESTRATI *vſ.* 3. βραδέως ἐπὶ γαῖαν ὀρούει. Vertunt, *pigre* (vel *lente*) *humi ambulat:* & id dicere voluiſſe utique videtur feſtivus poëta; ſed, quid ſit quod iis verbis utatur, quae proprie ſonant *lente in terram irruit* vel *proſilit,* id quidem minus percipio. Tenent autem eam ſcripturam cum editis *mssti A. B.* & *Ep.* *Verſ.* 4. ἀρετῇ τε. Sic recte *ms. A.* cum edd. ἀρετῇ δὲ *ms. B.* minus commode. Καὶ ἀρετῇ *ms. Ep.* *Verſ.* 5. ἐν Λιπάραις, *in inſulis Aeoliis* vel *Vulcaniis.* Vide Not. ad Polyb. I. 25, 4.

b In EPICHARMI *verſ.* 1. metri trochaici ratio poſtulabat, ut ἔχοισαι τὰ πόδια corrigeretur. Vitioſe ἐχόσαι πόδια ed. Ven. & Baſ. quod in ἔχουσαι πόδια mutavit Caſ. Dorica dialecto haud dubie ἔχοισαι ſcripſerat Epicharmus. *Verſ.* 2. recte omnes, κάραβος δὲ τὤνυμα: nec cauſſa erat, cur κάραβοί τε τὤνομα ſcriptum vellet Caſaub. Satis enim commode ſingularis numerus hic ponitur, licet pluralis praeceſſerit: & ὄνυμα Dores pro ὄνομα dicunt; & τὤνυμα, pro τοὔνομα. Vulgo veluti metro ſoluta ſcripta erant Epicharmi verba.

AD CAP. LXV.

Ἴδιον δ' ἐστὶ γένος καράβων τε καὶ ἀστακῶν ἄλλο. Com-

modius *ms. Ep.* omissâ τε particulâ, comma post καράβων b ponit: γένος καράβων, καὶ ἀστακῶν ἄλλο. Mox vero minus commode idem, ἔτι καὶ καρίδων, pro ἔτι δὲ καρ. Placeret ἔτι δὲ καὶ καρίδων.

Τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο &c. Doriensium praesertim & Aeolum morem fuisse, α in ο mutare, monuit Koen ad Corinth. pag. 215. Sed ὀσταφίδες etiam, pro ἀσταφίδος, ex Attico poëta Cratino nominatim citavit Photius in Lex. ms. ut docuit Hesychii editor ad voc. Ὄσταφις. Epicharmi verbum γαμψώνυχοι, de *astacis*, verti debebat *incurvis unguis*; non nude *ungulati*.

κόρακον, qui in Speusippi verbis in *crustaceorum* numero nominatur, nemo novit. Nihil tamen mutant nostrae *membr. A.* In *Epit.* vero desideratur totus locus. κόρακα corrigebat Dalech. quod *piscis* nomen est, alienum ab hoc loco. Placuit Gesnerus, de Aquatil. p. 300. scribens: »Vide an pro *coracon*, legendum sit *carabon.*«

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων μορίων. Ἀριστοτέ- c λης δ' ἐν ζώων μορίων *ms. A.* & ed. Ven. Ἀριστ. δ' ἐν πέμπτῳ ζώων ἱστορίας correxit editor Bas. quia leguntur hodie ista Aristotelis verba in *Histor. Animal. lib. V.* partim cap. 7. & partim cap. 17. Pro eo (per errorem, de quo dictum est ad III. 88. c.) in ed. Cas. legitur ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων ἱστορίας. Ego ex superioribus editionibus tenendam vocem πέμπτῳ, & ex ed. Ven. & *ms. A.* tenendum μορίων, deletâ voce ἱστορίας, existimavi. Vide Animadv. ad II. 63. b. & ad III. 88. c. Caeterum poterat & scriptura *ms. Epit.* teneri, quae sic h. l. habet, ἐν τῷ περὶ Ζώων μορίων.

ὀχεύονται δὲ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου πρὸς τῇ γῇ. »Mutavit (Athenaeus) de industria ordinem verborum »Aristotelis, qui (Hist. Anim. V. 7.) scripsit, ὀχεύεται δὲ »ἀρχομένου πρὸς τῇ γῇ ἔαρος. Amat enim philosophus »verborum traiectiones, ut alibi dicebamus.« Casaub. — Adverterat tamen ista verborum traiectio editorem Aristotelis Sylburgium, movitque ut ad illa verba adnotaret, simpliciorem fore structuram, ἀρχομένου ἔαρος πρὸς τῇ γῇ. At apud Athenaeum editio Ven. cum *ms. A.* non ἀρχομ. sed ἐρχομένου habet, quod per librarii alicuius imperitiam ex ἐρχόμενα corruptum suspicari licebat: & id ipsum perspicue habet noster *ms. Ep.* ὀχεύονται δὲ τοῦ ἔαρος ἐρχόμενα πρὸς τῇ γῇ. Quod vide ne

c & Athenaeo restituendum sit, & ipsi Aristoteli: *prope terram venientia.* conf. eumdem Aristot. ibid. cap. 17. sub finem. Mox, ὅταν τὰ σῦκα ἄρχηται restitui ex ed. Ven. cum qua faciunt *mss. A.* & *Ep.* Nec enim opus erat, ut ex Aristot. in ἄρξηται mutaretur cum ed. Bas. & Cas.

Γίνονται δ' οἱ μὲν κάραβοι &c. Haec sunt ex Hist. Anim. V. 17. Γίνονται autem hîc non tam debebat *Gignuntur* verti, quam *Sunt*, *morantur*, *versantur*.

AD CAP. LXVI.

d Ὅτι καὶ πόλις ἦν Καρίδες. Hoeschelianae Epitomae se istam emendationem debere professus est CASAUB. cum πολλαὶ pro πόλις legeretur in ed. Ven. & Bas. » non solum » perperam, verum etiam ridicule propter illa quae sub» iiciuntur ex Ephoro. Caeterum *Caridas* oppidum illud » tantum Stephanus agnoscit, quod in Phrygia ait fuisse. « — Veram scripturam tenuere etiam nostrae *membr. A.* e cum *ms. Ep.* Mox: » μετὰ Μάκαρος scripsimus ex mem» branis: *cum Macare*, vel potius *Macare duce.* Vulgo » [nempe ed. Ven. & Bas.] μετὰ μάκαρας, quod inter» pretes fecit ineptire. « — Rursus uterque noster codex verum tenet.

In ARCHESTRATI *vers.* 1. εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν. Antepenacute Ἴασον scribitur & in edd. & in *ms. Ep.* puto & in *A.* Aliàs Ἰασσὸς scribitur id nomen, acute, & duplici σ litera, quam simplicem hîc postulabat metrum. *Vers.* 2. λήψῃ, quod erat editum, dedit *Epitome.* λήψεις *ms. A.* *Ibid.* σπανίαν recepi ex *ms. Ep.* σπάνια *ms. A.* quod ferri possit deducto accentu, σπανία, in nominat. sing. distinctione paulo maiore post λήψῃ posita, & nudo commate post πρίασθαι. σπάνιαι ed. Ven. & Bas. quod in σπανίαι mutavit Cas. *Vers.* 3. ἐν δὲ Μακηδονίᾳ. Μακεδονίᾳ *ms. Ep.* quemadmodum legitime vulgo scribitur: sed longam vocalem η, quam desiderabat metrum, tenet *ms. A.* cum editis. Eamdem scripturam habes apud Dionys. in Descript. Orbis vs. 254. ubi vide Eustathium.

ARAROTIS *versiculi* paulo auctiores ab initio leguntur supra, pag. 86. e. Habet istos, & nonnullos ex his qui paulo post adferuntur, Eustathius ad Il. α'. pag. 1301 extr. & sq. ex Epitoma, ubi omissum est primum Anaxandridis testimonium.

EUBULI *versus*, si recte scriptus, fuerit iambicus sena- f
rius, cui postrema desit syllaba. Titulum fabulae Ὀρθάνη scripsi cum Casaub. & sic hoc loco (ni fallor) etiam *ms. A.* Ὀρθάννη ed. Ven. & Bas. & sic alibi etiam *ms. A.* veluti mox p. 108. d. Caeterum nihil interest.

ANAXANDRIDAE duo *versus* ex *Lycurgo*, sunt anapaestici tetrametri. Itaque *vers.* 1. intelligitur, syllabam ρι in καριδαρίοις longam usurpari; quia duae syllabae καρι spondeum debent efficere. Habet enim vox καρὶς etiam primam syllabam longam, ut haud multo ante monui, quod ex duobus Eubuli versibus pag. 306. b. liquido adparet. Libro VII. pag. 329. citantur eiusdem Anaxandridae verba huiusmodi, καὶ συμπλησιάζειν κορακινιδίοις μετὰ περδικίων καὶ θραττιδίων. Ubi, συμπλησιάζειν ex συμπαίζειν (quod hîc legitur) esse corruptum, adparet ex scriptura *codicis A.* qui συμπλιάζειν habet: at, pro καριδαρίοις, quod hîc habemus, haud dubie ibi κορακινιδίοις scriptum; quod ferebat quidem pariter metrum, sed hîc quidem non ferebat institutum Athenaei. Pro θριττιδίων, quod hoc loco *ms. A.* cum edd. tenet, recte ibi θραττιδίων legitur, quod hîc quoque reponendum monuit Gesner pag. 978.

Vers. 2. Pro vulgato ψιτταδίοις, ψηττα δίοις scribendum monuit Casaub. De ψήττῃ pisce, cuius hoc est diminutivum, (latine *passer* & *rhombus* vocatur) vide Nostrum lib. VII. pag. 329 sq. *Ibid.* Cum vulgo legeretur μετὰ κωβιδαρίων, & deinde in eodem versu μετὰ κωβιδίων scriberetur, facile adparebat alterutrum mendosum esse. Atqui μετὰ κωβιδίων cum ad sensum, tum ad versum, bene habet: estque diminutivum τοῦ κωβιὸς, cuius & saepe aliàs, & ex professo lib. VII. p. 309. meminit Athenaeus. Contra, μετὰ κωβιδαρίων metro prorsus non conveniebat: itaque κωθαρίων correxi, quod diminutivum intellexi τοῦ κῶθος. Et faciunt quidem (ut docet ipse Athenaeus VII. 309. c.) κῶθον nonnulli eumdem piscem cum κωβιῷ: sed quum praesertim varia sint *gobiorum* genera, (de quibus Gesnerum vide p. 393 seqq.) potuerat facile poëta inter κωθάρια & κωβίδια nescio quid discriminis statuere: ac pro ipsius instituto satis etiam erat, esse nomina nonnihil diversa. *Ibid.* καὶ σκινδαρίοις. *Et trachuridiis* in lat. versione posuit DALECAMPIUS, adnotavitque: »Ita legit Natalis, & recte, ut ar-

f »bitror. Ridetur hic aliquis, *diminutivis* eiusmodi *vocibus* »uti solitus.« — Inde CASAUBONUS: »Nescio quid sit »καὶ σκινδαρίοις. Interpretes unde suam lectionem exscul»pserint nescio: nullum enim illius vestigium, neque in »edita scriptura, neque in manu exaratis. Nostra conie»ctura propius accedebat ad vulgatum, καὶ σκιφυδρίων, »(de sciphydriis diximus ad pag. 85. d.) vel etiam, si »forte, κοσκινιδαρίοις.« — At nihil opus erat tantis ambagibus. Meliora Casaubonum docere GESNERUS potuerat, de Aquatil. p. 837 sub fin. & pag. 1031 med. atque etiam ipse socer Henricus Stephanus in Thes. III. 807. Scilicet *umbra* piscis, quae plerumque σκίαινα vocatur; (Athen. VII. 322. f.) etiam σκινὶς dicebatur, ut diserte docet Galenus de Facult. Alim. III. 30. Inde igitur diminutivum σκινιδάριον: & per syncopen (qua non modo poëtae uti licebat, sed cui eidem etiam in vulgari sermone locum esse potuisse analogia suadet) formatum σκινδάριον.

a In eiusdem ANAXANDRIDAE, ex fabula *Pandaro*, *vers.* 1. cum Οὐκ ἐπικεκρυφὼς vitiose vulgo (consentiente etiam *ms. A.*) legeretur, ἐπικεκυφὼς corrigendum monuit Casaub. quod iam Dalecampius etiam expresserat, *Si te curves.* *Vers.* 2. αὕτη δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα. Adduxit ista verba Eustathius ad Il. ω'. p. 1301, 49. cum docere vellet, a nomine καρὶς formari verbum καριδόω. Et hoc ipso quidem loco verba ista poëtae frustra quaeras in Athenaei Epitoma, qua usus Eustathius est: sed paulo inferius ea adposuit Epitomator, post verba κρηπὶς καὶ τευθίς· quae leguntur pag. 106. c. *Vers.* 2 *sq.* καμπύλη τ' ἄγκυρά τ' ἐστὶν. Commode repetitam particulam coniunctivam dedit *ms. A.* quam nonnisi post ἄγκυρα ponebant edd. post καμπύλη vero solummodo *ms. Ep.* & *Eust.*

Ἐν δὲ Κερκίῳ. Nusquam alibi, quod sciam, titulus huius fabulae occurrit: hîc vero nihil variant libri. Natalis Comes tamen *in Cercide* posuit; quem secutus est Dalecampius, nulla certa ratione, ac ne probabili quidem. Fabricius Bibl. Gr. T. I. pag. 740. rectum casum Κέρκιος statuit, nescio an viri nomen intelligens. In *versu*, qui ex hac fabula adfertur, ἐρυθρώτερον scripsi cum ed. Ven. Bas. & *ms. A.* Perperam ἐρυθρότερον ed. Casaub. cum *ms. Epit.* & Eustath. ad Od. α'. pag. 1302, 1. quod non ferebat metri ratio, quia sic ρυ syllaba longa foret, quae

brevis hoc loco esse debet. *Ibid.* In ὀπτῶν cum edd. a consentit *ms. A.* Ubi CASAUB. »Fortasse ὀπτῶς leg. etsi »ferri potest ὀπτῶν.« — Nempe intelligendo in particip. ἐγὼ ὀπτῶν σε. At ὀπτῶς, quod in versione iam expresserat Dalecampius, commode dedit *ms. Ep.* & Eustath. l. c. *Ibid.* σ' ἀποφανῶ, *te reddam, te dabo*: sic ἀπέδειξε, VI. 254. d.

Εὔβουλος, Τιθαῖς. Infra, lib. VII. pag. 311. d. vulgo Τίτθαις scribitur, sed Τιτθαῖς ibi *ms. A.* & sic omnes scribunt XV. 685. e. De quorum vocabulorum partim differentia, partim confusione, multa monuere veteres Grammatici, & ad eos viri docti. Τίθαις oportebat, aut Τιτθαῖς. Vide Ammonium pag. 135 & 138. In EUBULI *versu* Καρῖδάς τε (sic) scriptum volueram, non Καρίδας τε. Καρῖδα τε ed. Ven. & Bas. Sed *pluralem* dedit *ms. A.* nescio an & *circumflexum* accentum. Καρίδα τε penacute edidit Casaub. quod adversatur instituto Athenaei, qui verba ista in eorum numero exemplorum posuit, quae syllabam ρι in illo vocabulo longam faciunt. Quaenam quidem insit his verbis metri ratio, haud satis me perspicere fateor. In fine, κύφων vulgo scriptum erat; quod in κυφῶν mutavi.

καὶ 'Ωφελίων Καλλαισχρῷ. »Sic scripsimus ex librorum »auctoritate, a quibus testimonium dicit Suidas.« CASAUB. — Nempe καὶ ἐν Καλλαισχρῷ erat in ed. Ven. & Bas. omisso poëtae nomine. Casauboni scripturam firmat & noster *ms. A.* & Suidas in 'Ωφελίων, qui Κάλλαισχρος in fabularum numero Ophelionis ponens, ipsum Athenaeum testem invocat. Videtur autem *Epitomator* in suo Athenaei codice *Ophelionis* nomen h. l. non reperisse: is enim, praetermisso quidem testimonio, quod ex huius poëtae fabula *Callaeschro* adfertur, alterum istud quod deinde ex eiusdem citatur *Ialemo*, non OPHELIONI auctori tribuit, sed EUBULO, quem proxime ante Ophelionem nominavit Athenaeus. Sed fortasse idem Epitomator, minime quidem caeteroquin indoctus, verba ista καὶ ὠφελίων καλλαισχρῷ non pro propriis nominibus, sed pro communibus, quae pars essent testimonii ex *Eubuli Nutricibus* prolati, acceperat; quae verba quum non intellexisset, pro corruptisque habuisset, suo more praetermisit: itaque testimonium proxime sequens ex *Ialemo* ad eumdem auctorem *Eubulum* retulit. Quum vero in ed. Ven. & Bas.

a pariter desideraretur *Ophelionis* nomen; inde factum est, ut a Dalecampio, cum in Latina versione, tum in Indice Scriptorum, duae istae fabulae, Κάλλαισχρος & Ἰάλεμος, eidem *Eubulo* auctori sint adscriptae; qui error inde etiam in Fabricii Bibliothecam Graec. T. I. pag. 760. irrepsit, & diligentiam etiam doctissimi nuperi Instauratoris & Continuatoris eiusdem Bibliothecae effugit. Verba, ex OPHELIONIS *Ialemo* citata, sic scripta erant in ed. Ven. & Bas.

Ὠρχοῦντο δ' ὡς καρῖδες ἀνθράκων ἔπι &c.

ubi recte καρῖδες penultima circumflexa correxit Casaub. Nam & versus longam illam syllabam desiderabat, & in eorum numero testimoniorum etiam hic versus adfertur, quae syllabam istam productam habent: ex quo ipso intelligi par est, ne illam quidem scripturam posse ab Athenaei manu esse, quam uterque quidem noster codex *A.* & *Ep.* praefert, Ὠρχοῦντο ὥσπερ. Nam qui hanc scripturam primus invexit, is (si modo ad metrum utcumque advertit animum) καρίδες penultima brevi legerat: quamquam noster *ms. Ep.* & Eustath. ad Iliad. ω'. p. 1301 extr. καρῖδες scribunt, parum hactenus constantes sibi. Emendatio illa, Ὠρχοῦντο δ' ὡς, utrum ipsius Veneti editoris ingenio, an docti alicuius ante eum librarii industriae debeatur, non liquet: sed undecumque ducta fuerit, aspernari eam non debui.

b EUPOLIDIS verba, e fabula *Capris*, sic erant edita, quasi ista omnia, Πλὴν ἅπαξ -- καρίδας unum versum efficerent. Haud dubie vero vocula Πλὴν extra versum fuit ponenda. *Ibid.* καὶ ἐν Δήμοις· Ἔχων τὸ πρόσωπον &c. Perperam Ἔχον ed. Cas. Recte ἔχων editt. vett. cum *ms. A.* Sic & Etymologus in Καρίς: ubi citat hunc versum, & eum quidem *Cratino* auctori tribuit: at Cratini fabulam Δήμους nemo novit, Eupolidis Δῆμοι vero cum ab aliis Grammaticis citantur, tum saepius a Nostro. Apud eumdem Etymolog. abest artic. τὸ ad voc. πρόσωπον. *Ibid.* καρίδος μασθλητίνης. » Auctor Etymologici interpre» tatur δερματίνης: *coriaceae*. Sed assentior Dalecampio, » ad colorem referenti: nam μάσθλην aiunt veteres etiam » *calcei phoenicei* genus. Sic autem paulo post Epicharmus, » κουρίδες φοινίκιαι, vel, ut in Epitome, φοινίκεαι. « CASAUB. — Vide Hesych. in Μάσθλη & in Σκυδικαί.

AD CAP. LXVII.

Καρίδες δὲ βραχέως. Commodius videri possit Κα- b
ρίδας, quod habet *ms. Ep.* scil. λέγουσι. Sed & istud
probum: nam & sic loquuntur Grammatici. Vitiosum
βραχέος, pro βραχέως, ex ed. Bas. in ed. Cas. propaga-
tum est. *Ibid.* ἀναλόγως· παρὰ γὰρ τὸ κάρη γέγονε, &c.
» *Carides* nomen dicuntur invenisse ἀπὸ τοῦ κάρα, *a ca-*
» *pite*. In Etymologico sic: παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρίς· ἢ
» παρὰ τὸ κάρα, καρίς. Sed longe diversi generis sunt *sca-*
» *rides* sive *scari*, a *caridibus*. « [At *scarus* piscis nusquam
σκαρὶς vocatur. Etymologus ait, παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρὶς
καὶ καρίς. Id est, καρὶς hactenus a σκαίρω derivari potest,
ut καρὶς dici intelligatur pro σκαρίς. Quod ipsum alibi
noster etiam Athenaeus adnotavit, VII. 324. d. ubi in edd.
quidem sic legitur: σκάρος δὲ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ σκα-
ρίς: in msstis vero καὶ καρίς, quod eadem ratione in-
telligendum, qua scriptum oportuisse Casaubonus ibi
censuit, scilicet, perinde ac si dixisset, καὶ καρὶς, οἷον
σκαρίς.] » Deinceps auctor caussam explicat, cur Attici
» scriptores in voce καρίδες mediam corripuerint. Est au-
» tem ratio quam affert, quam assecuti non sunt inter-
» pretes, haec: Apud Atticos, quanta est dissyllaborum
» in ις desinentium prior, tanta est in illorum obliquis
» media syllaba: ut βολὶς, βολίδος· γραφὶς, γραφίδος; c
» contra, ψηφὶς, ψηφῖδος· κρηπὶς, κρηπῖδος. In καρὶς
» priorem corripiebant Attici: unde quid sequatur cla-
» rum est. At illi poëtae qui priorem in ea voce produ-
» cebant, mediam quoque in obliquis necessario longam
» statuebant. « CASAUBONUS. —— Imperite utique ob-
servationem Athenaei interpretatus erat DALECAMPIUS,
cum ait: » Verba sic auctoris intellige: Extensâ vero
» penultimâ syllabâ (καρίδος, nempe, ρί) producta est
» & ultima. (in nominandi casu, ρις, in καρίς.) « —
At nec difficultate caret Casauboni interpretatio: nec id
vero tam ipsius, quam Athenaei, culpâ. Primum enim,
quod ait, *Atticos brevem facere ρι syllabam in καρὶς, κα-*
ρίδος: cum plura adtulisset exempla, quibus producta
erat ea syllaba, duo tantum adtulit (eaque ex uno Eu-
polide) quibus brevis est. Deinde vero, si valeret ea,
quam dicit, analogia; oporteбat ut in eisdem Eupolidis
verbis syllaba κα brevis esset: atqui in illis non minus,

c quam in superioribus exemplis, longa est illa syllaba, atque etiam manifestiore ratione; nec enim patitur ibi metri ratio, ut aliter accipiatur. Denique vero omnino, si a κάρα vel κάρη, quae constanter κα syllabam *brevem* habent, derivatur καρὶς; haud adparet cur *longam* penultimam hoc nomen habeat: qui tamen constans omnium poëtarum usus est quemadmodum etiam GESNERUS observavit pag. 913 med. Quare, primo, ipsa illa derivatio videtur merum esse Grammaticorum inventum: nam primam in καρὶς longam facientes Graeci, si quam originem spectarunt, de *Caria* regione potius cogitaverint, in cuius nomine κα syllaba longa est: quo etiam Archestratus in versibus supra adlatis pag. 105. e. spectasse videtur, ut monuit H. Steph. in Indice Thesauri, voce Καρίς. Deinde regula illa, quam de quantitate ultimae syllabae nominum in ις desinentium, ex Grammaticorum praescripto tradit Athenaeus, quod *vocalem ι pro diversa quantitate syllabae penultimae vel producant vel corripiant*; ea igitur regula in hoc ipso nomine καρὶς, quando genitivus casus καρίδος syllabâ ρι brevi pronunciatur, exceptionem patitur. Pro παρατελευταίας, quod habent editi libri, est παρατελευτῆς in nostro *ms. Ep.* & rectius παρατελεύτου apud Eustath. ad Il. α'. pag. 1301 extr. In eodem vero *ms. Ep.* rubro superscripta vox παραληγούσης, qua voce aliàs & Athenaeus utitur, & alii Grammatici: suspicatusque eram, eâdem hoc loco pariter usum esse eumdem Nostrum; sed ex *ms. A.* nullus ab edita scripturâ dissensus adnotatus est. Vocem παρατελευταῖος Stephanus in Thes. non adnotavit: παρατέλευτον usurpat Scholiastes Aristophanis, *penultimum colon* dicens systematis metrici, ad Plut. 598. & ad Eq. 439.

Περὶ δὲ τῶν ὀστρακοδέρμων τούτων &c. Subtilius si spectes, ὀστρακόδερμα sigillatim dicuntur *testacea*: *crustacea* vero, μαλακόστρακα. Sic quidem distinguit Aristoteles, cum alibi, tum Hist. Nat. I. 6. Sic item Noster, III. 85. c. *testacea* graece ὀστρακόδερμα dicit; *crustacea* vero μαλακόστρακα, III. 105. c. Potuit vero *Diphilus*, cuius verbis nunc utitur Athenaeus, Graecum nomen ὀστρακόδερμα generaliori sensu usurpare, quo & *crustacea* complecteretur.

In *verbis* DIPHILI, καρκῖνος bis cum circumflexo accentu scribitur in editis omnibus, puto & in *ms. A.* In *ms. Ep.* vero καρκίνος penacute, quemadmodum paulo

post omnes scribunt in *Mnesithei* verbis. Utrumque in usu erat. *Ibid.* οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται. »Nimirum ab aculeis, πρὸς τὸ γράφειν καὶ χαράττειν idoneis.« GESNER *de Aquatil.* pag. 490.

In SOPHRONIS verbis: Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων. Sic recte edd. quibus adsentitur *ms. A.* nisi quod is perperam καλὰν pro καλᾶν habet. Epitomator ista verba omisit. — »Malim ita scribi, Ἴδε καλὰς κουρίδας, ἴδε καμμάρως, ἴδε φίλα. Dorica forma in voce καμμάρως caussa extitit depravationis. Κουρίδας interpretatur Athenaeus *carides.* Hesychius [eodem modo; sed] addit, ἢ τὰς μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους.« CASAUBONUS. — Offenderant virum doctum genitivi καλᾶν κουρίδων & καμμάρων. At, quemadmodum cum ὦ, exclamandi particulâ, poni solet genitivus rei quam admiramur; quid impedit quo minus idem fiat cum verbo ἴδε, quod habet eamdem vim exclamandi cum admiratione. Sane, licet proprie imperativus verbi sit ἴδε, nil tamen opus est ut accusativum regat: nam etiam cum nominativo construitur, ut apud Epictetum, ἴδε κυνικαὶ φωναὶ, & id genus alia. Vide Epicteti Dissert. III. 22, 11. & II. 11, 13. ibique notata. Apud Hesychium, in verbis a Casaubono citatis, pro ἢ videtur ἤγουν legendum, *scilicet, nempe.* *Ibid.* θᾶσαι μάν. θᾶσαι, dorice pro θέασαι, e ut III. 86. a. Conf. Koen ad Corinthum, pag. 101.* *Ibid.* λειοτριχιῶσαι. Id est, λείως τριχιῶσαι: quod GESNERUS pag. 913. interpretatur »*leviter hirsutae;* nimirum propter »multitudinem pedum, qui tamen ut in aliis quibusdam »testaceis asperi non sunt.« Quae interpretatio an faciat satis, videant docti. Gallicus interpres, *& ont un velouté lisse:* & sonare quidem hoc Graeca verba videntur; rem vero nec observare me memini in squillis quas vidi, nec ab alio auctore commemoratam legere.

Ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ. Cum καὶ Λογιναὶ vulgo hic legeretur, haec statim adnotaverat CASAUBONUS: »In titulo *fabulae Epicharmi,* Λόγος καὶ λογιναὶ, postrema vox mendosa est. Fortasse scripserat, Λόγος καὶ λογικαὶ vel λογικά: vel fortasse λόγιαι ex Hesychio.« — Quo respicit Sopingii adnotatio ad Hesych. voce Λογίας, in Albertina editione. At idem deinde CASAUBONUS, in *Addendis,* istam Notam sic refingi iussit: »In titulo fabulae Epicharmi, Λόγος καὶ λογίναι, etsi postremam

e » vocem non intelligo, suspicor tamen non multo aliter » poëtam scripsisse. Nimis enim manifesta eius scripturae » vestigia exstant omnibus aliis in locis, ubi fit eius fa- » bulae mentio: ut, cum scribit Noster libro VIII. [pag. » 338. d.] *τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παίζει, ὥσπερ ἐν » λόγῳ καὶ λόγον εἶναι.* Hephaestion in Enchiridio, [pag. » 25. ed. Pauw.] *Ἀριστοξένου καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνη- » μονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογγῖνος*: in quem locum extat hoc » scholiolum nescio cuius, parum (ut videtur) integre » scriptum, [ibid. pag. 93.] *ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶ- » μα οὕτως ἐκάλεσε, λόγον καὶ λογίαν.* « — Pauw ad Hephaest. pag. 118. *ἐν Λόγῳ καὶ Λογίῳ* legendum censuit; *λόγιον disertum* intelligens. Scholiastae Hephaestionis scripturam probavit Meursius, ad Helladii Chrestomath. pag. 62. *Λόγος ἢ Λογικὴ*, titulum fabulae statuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. pag. 677. *Λόγος καὶ Λογικαὶ*, Hermann. de Metris pag. 298. Equidem, donec certius aliquid proferatur, vestigiis librorum, quoad fieri potuit, insistendum putavi. In nostro *ms. A.* h. l. *λογιναι* absque accentu scribitur; deinde VIII. 338. d. *λόγον εἶναι*, cum eisdem accentibus, ut in edd. Utrobique *iota* in fine adiectum, pro more illius codicis, valet *subscriptum*. Caeterum cum *ει* & *ι* susque deque habeat eiusdem codicis scriba; utrum *Λογεινᾳ*, an *λογινᾳ* debuerit, quove accentu notanda fuerit ea vox, definire non ausim. Scriptura apud Hephaestionem, collata cum codicis nostri scripturâ, *Λογίνᾳ* suadere visa erat.

διὰ τοῦ ω εἴρηκεν. Quod vulgo hic legebatur *διὰ τούτων*, haud raro quidem eâ formula utitur Athenaeus, ubi in eo est ut testimonium auctoris alicuius, quod praesertim pluribus quibusdam verbis continetur, adponat. At nunc non erat ei formulae locus; & haud dubie *διὰ τοῦ ω* fuit corrigendum, de quo monuit Koen ad Corinth. p. 307. Pariter II. 59. d. ait, *διὰ τοῦ ο γεγραμμένον.* Rursus III. 94. e. *οἱ δὲ διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες.* Et VII. 318. f. *Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπουν.*

AD CAP. LXVIII.

Ταγηνιστὰ ἥπατα. » Variis modis olim *iecinora* para- » bantur. *Frixorum in sartagine* facit hic Athenaeus mentio- » nem: tostorum in cinere meminit aliquoties Hippocra-

» tes, ut in lib. II. de Morbis Muliebribus, ἧπάρ τ' ἐν
» σποδιῇ ὀπτὸν αἰγὸς ἢ βοός. Et de Natura Muliebri: ἢν
» τίκτουσα ἐξανεμωθῇ, ἧπαρ οἴιος ἢ αἰγὸς ἐς τέφρην ἐγκρύ-
» ψας. « Casaubonus. *Ibid.* περιειλημμένα τῷ κα-
λουμένῳ ἐπίπλῳ. Poteras περιειλούμενα suspicari: sed non
solicitandum videtur vulgatum.

τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ. Cum ἐπικάμψας f
vulgo legeretur, sic in hunc locum commentatus est Ca-
saubonus: » Nove dixit Epicharmus, τὸν ἄρτον ἐπι-
» κάμψας ἐπιπλόῳ: *panem omento involvens.* ἐπικάμψας
» posuit pro ἐντυλίξας: sicut mox dicitur, ἐπιπλόῳ ἐντυ-
» λιχθείς. Hunc insolentem vocis illius usum obiter illu-
» strare voluit Athenaeus, cum subiungit, καὶ ὁ Χῖος δὲ
» Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημίαις ἔφη τὸ ἐπικάμψας: quorum
» verborum sententia est, *Vocem* ἐπικάμψας *similiter ut*
» *Epicharmus usurpavit Ion Chius in fabula Epidemiis.* « —
At non modo nove, verum inepte prorsus dictum foret
ἐπικάμψας pro ἐντυλίξας. Quo magis mireris in mentem
non venisse doctissimo Viro, ἐπικαλύψας corrigere;
cum non solum apud Homerum nihil frequentius sit illa
dictione πίονι δημῷ vel κνίσσῃ καλύπτειν aut κατακαλύ-
πτειν, ut Il. α'. 460. β'. 423. Od. γ'. 457. ρ'. 241. &c.
verum etiam in hac eadem disputatione apud Nostrum
pag. 107. c. consentientibus libris legeretur ἡπάτιον ἐγκε-
καλυμμένον, & lit. e. ἣν ἔθος τῷ ἐπίπλῳ περικαλύπτεσθαι
τὰ ἡπάτια. Quo accedit, quod in vetustis codicibus haud
raro literae λυ eo nexu scriptae conspiciuntur, quem a li-
tera μ vix ac ne vix quidem discernas: e quo genere
scripturae factum etiam erat, ut vocem Καλυψοῖ, quae
haud multo ante hunc locum (pag. 95. b.) occurrebat,
pro Καμψοῖ acceperint editores aut sequiores librarii;
quod ibi quidem non effugerat Casauboni observationem.
Dixi ad illum locum, eodem de genere esse scripturam
nostrarum *membranarum A.* Quod si quis, quale sit, mi-
nus perceperit; adeat is illud scripturae exemplum ex de-
cimo seculo apud Montfauc. in Palaeogr. Graec. pag. 282.
num. VI. cui exemplo iam saepius dixi maxime similem
esse scripturam nostri codicis: videat ibi figuram literae λ
in vocibus Παῦλος, κλητὸς, ἀπόστολος, εὐαγγέλιον: co-
gitetque illi literae connexam literam υ: iam se ipse do-
cebit, prodire figuram aegre dignoscendam a figura lite-
rae μ in voce δυνάμει ibid. lin. 4. a fine, aut in voce λά-

βομεν lin. ult. Itaque cum in Notulis ex noſtro codice excerptis nullam diſcrepantiam a vulgata ſcriptura adnotatam vidiſſem, quaeſiſſemque per literas ex adoleſcente qui illum excuſſerat librum, annon ἐπικαλύψας in eo ſcriptum extaret, reſpondit ille mihi, *videri eſſe ἐπικάμψας, ſed poſſe perinde pro ἐπικαλύψας accipi; eamdemque rationem eſſe eiuſdem vocis paulo poſt iterum occurrentis*. Pariter vero a Corayo noſtro ex coniectura ad hunc locum adnotatum dein vidi: »*fortaſſe ἐπικαλύψας* »*& hic & paulo poſt legendum.*« — Scilicet, quod Caſaubonum morabatur, erat error errori altero iſto loco (p.
a 107. *a.*) cumulatus, quum ibi nude τὸ *ἐπικάμψας* legeretur; quo indicari utique videbatur, monere ibi velle Athenaeum de ſingulari quodam & rariori uſu verbi *ἐπικάμψας*. Itaque utrobique etiam verbum illud *ἐπικάμψας* conſulto tenendum ſibi putavit Gallicus interpres, & in media etiam Gallica verſione adnotandum; licet in *codice B.*, quo ille uſus eſt, poſteriori loco non *ἐπικάμψας*, ſed (ut Brunckius adnotavit) *ἐπικάψας* legatur; quâ quidem ſcripturâ nihil utique promovebatur. At eodem loco non τὸ ἐπικ. ſed τῷ ἐπίπλῳ ἐπικ. (quemadmodum edidimus) perſpicue dedere noſtrae *membr. A.*, adeoque omnem praeciderunt dubitationem. Epitoma, nimis hîc conciſa, nil adferre adiumenti poterat. Caeterum moverat etiam Caſaubonum, quod libro IV. pag. 140. d. & 141. a. verbum *κάπτειν*, vel *κάμπτειν* (ut legendum ille coniectaverat) ſignificationem *τοῦ ἐντυλίττειν* ipſi viſum eſſet habere: quod quale ſit, ubi eo pervenerimus, diſquiremus. Porro vero hoc loco iſtud quoque imprudenti exciderat magno Caſaubono, quod Ionis *Chii* Ἐπιδημίας pro ſcenica *fabula* acceperit. Nec enim quamvis alioquin dramaticus poëta fuerit *Ion*, fuit illud ſcriptum dramatica poëſis, ſed ſolutâ oratione ſcriptus liber *de Adventibus clarorum Virorum in Chium inſulam*, ſive *de Claris viris qui in inſula Chio morati ſunt*, ut docuit Bentlei in Epiſt. ad Millium (Chronico Ioannis Malalae ſubiecta) pag. 66. quod & in Latina noſtra verſione ſupra ad III. 93. a. indicavimus. Ex eo libro fragmentum ſatis latum ipſe Athenaeus noſter exhibet lib. XIII. pag. 603 & ſeq.

Redeo pauliſper ad ſuperiora verba ex Epicharmi *Bacchis* (pag. 106. f.) velimque doceri, vera-ne ſit ea ſcriptura, quae neſcio cuius ſive ex ingenio ſive errore

edita legitur, *τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ*, *panem a omento operuit*; an aliud quid lateat in *ἀρχον*, quod sic absque accentu scriptum vetustae nostrae membranae exhibent. Nam ipsum quidem *ἀρχὸν*, quod *intestinum rectum* vel *anum* sonat, (Aristot. Hist. Anim. II. 17. & saepe apud Hippocr. & Galen.) vix teneri potuisse videtur. Notemus interim istam permutationem literarum *τ* & *χ*: pari quippe ratione supra in mendosa scriptura *ὄντα πάντα*, III. 80. d. literam *τ* ex *χ* ortam suspicati eramus. Sequitur alterius *fabulae* EPICHARMI titulus, *ἐν Θεαροῖς*. Nempe sic scripsi, ultimâ syllaba circumflexâ, & analogiam secutus, & KOENII auctoritatem, qui ad Corinthum de Dial. pag. 86. monuit, commune vocabulum *θεωρὸς*, a Doriensibus in *θεαρὸς* mutari. Nec vero dissimulare debeo, non *Θεαροῖς*, sed *Θεάροις* non hîc modo vulgo scriptum esse, consentiente (quod sciam) nostro *ms. A.* verum etiam IX. 362. b. & X. 408. d. Quam scripturae formam, retracto accentu, trium locorum consensu firmatam, tenere adeo fortasse debueram.

Quod paulo post legitur, *ἵν' ἤδη ποτὲ ἐντυλιχθῇ*. sic ex *Epit.* corrigendum iam olim monuerat Hoeschel. cui paruit Casaub. consentientibus nostris *ms. A.* & *Ep.* Mendose *ἦν δή ποτε* ed. Ven. & Bas. *Mox*, in *τό τε μαρτύριον* consentit *ms. A.* (In *Epit.* ea verba praetermissa.) Ferendaque ea particula. Dixerat *Myrtilus*: *Ἀπέχεις τὸν ἐπίπλουν*, i. e. *Habes igitur* (*edidimus tibi*, *persolvimus tibi*, cf. XIV. 649. a.) *illum ἐπίπλουν*, *quem postulaveras*: nunc addit, *τό τε μαρτύριον - - δίκαιος εἶ σὺ ἀπομνημονεῦσαι*, *iam et tu aequum est ut commemores testimonium* &c. Istam voculam *σὺ*, quae deerat editis, commode adiectam dedit *ms. A.*

Ibid. *προειρημένου σοι πάλαι.* *cum iam pridem praedixeris.* vide supra pag. 95. a. Potuerat utcumque ferri *προειρημένον*: non, ut ad praecedens nomen *μαρτύριον* referretur illud participium; sed, ut esset nominativus absolute positus. Verum eam ipsam ob caussam, quia ambiguus foret hoc loco nominativus, qui ad *μαρτύριον* referendus videri posset, commodior erat genitivus absolute positus, quem dabat *ms. A.* cum ed. Ven. Nam id, quod *iam pridem praedictum ab Ulpiano* ait, non est ipsum testimonium, sed verba illa (pag. 95. a.) *ποδῶν δὲ καὶ ὠτίων*, *ἔτι δὲ ῥύγχους Ἄλεξις ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ* &c. nempe

a *μέμνηται*: quorum verborum partem nunc repetit Myrtilus, ita quidem ut pro *μέμνηται*, quod ibi e ſuperioribus intelligebatur, *εἴρηκε* dicat; & pro eo, quod ibi Ulpianus dixerat *πολλὰ ἔχον τῶν ζητουμένων ὀνομάτων*, nunc ille dicat, *πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ χρησίμη οὖσα εἰς πολλά*. Nam haec poſtrema verba ita accipienda videntur, ut ſimul reſpiciat *Myrtilus* ad illa ſuperiora verba Ulpiani, ſimul ut ſuo nomine eadem dicat. Miro autem modo haec ipſa poſtrema verba Dalecampius interpretatus erat: *Quivis ſane delectus ad multa prodeſt*. Quo ſpectat CASAUBONI animadverſio: » Obſervemus *σολοικοφανὲς*, quod interpre» tibus fraudi fuit. *πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ χρησίμη οὖσα εἰς » πολλὰ, ἐπεὶ τὰ νῦν διὰ μνήμης οὐ κρατεῖς, αὐτὸς ἐγὼ » διεξελεύσομαι. Integrum Alexidis locum utilem ad multa, » quando tu illum nunc memoria non tenes, ipſe recitabo.* Erat » planius, *πᾶσαν δὲ τὴν ἐκλογὴν χρησίμην οὖσαν εἰς πολ» λὰ*, &c. ſed ita multis locis & Athenaeum & Aelianum » loqui poteſt facile animadverti. « — Nominativum participii (vel ſubſtantivi nominis cum participio) abſolute poſitum, ubi vel genitivum vel alium caſum exſpectaſſes, paſſim etiam apud optimos auctores obſervare licet; velut apud Thucyd. II. 53. ubi vide quae Hudſonus adnotavit: quo in genere vulgatiſſimus quidem eſt uſus participiorum imperſonalium; ſed & ſimilem orationis *ἀνακολουθίαν* in aliis participiis, & multa talia, quae mira videri poſſint, ſubinde ſibi indulgent Graeci ſcriptores. Quod ni ita eſſet, poſſes laboranti orationi ſuccurrere legendo, *ἣν ἐπεὶ* &c. coll. pag. 127. d. aut *ἣ ς ἐπεὶ* &c. Titulum fabulae Alexidis, qui pag. 95. a. corruptus erat, recte ſcriptum h. l. exhibent libri.

AD CAP. LXIX.

b In ALEXIDIS *verſ.* 1. *παρὰ Νηρεῖ τινι*. Iocoſe poëta ſenem quemdam piſcatorem *Nereum* vocat. *Verſ.* 2. recte *φυκίοισιν* edd. *φυκίοις ms. A*. Quatuor priores verſus cum dimidio quinto deſunt *ms. Ep. Ibid.* *ἠμφιεσμένῳ*. » Lege *ἠμφιεσμένα*, nempe *ὄστρεα*: *oſtrea algis cooperta*; » quemadmodum & hodienum venum eunt ubique. « CORAY. *Verſ.* 5. *ἰχθυδίων*. Rurſus, ut iam alibi vidimus, praeter rationem, *ἰχθυΐδίων* ſcriptum voluit Daweſius Miſc. Crit. p. 214. *Verſ.* 7. Vulgo, *θαῤῥεῖν κελεύσας ἐνεχ'*

ἐμοῦ, ταὐτοῦ δὲ ἂν. Ubi Casaubonus sic scribendum b censuit,

θαῤῥεῖν κελεύσας ἕνεκ᾽ ἐμοῦ γ᾽, ἅτ᾽ οὐδὲ ἂν
φρένας ἀδικήσειν, &c.

At commodius haud dubie, nullâ literâ mutatâ, a nobis restitutus versus est,

θαῤῥεῖν κελεύσας ἕνεκ᾽ ἐμοῦ ταῦτ᾽, οὐδὲ ἂν &c.

Et ταῦτ᾽ nunc video sic scriptum in *ms. Ep.* recte; nempe ταῦτα τὰ ἰχθύδια: eamdemque rationem Corayo placuisse reperio. Possis porro, non invito metro, ἕνεκεν ἐμοῦ legere cum eodem *ms. Ep.*

Vers. 10. ὅτι δὴ - - - ὑπ᾽ ἀκάνθης μηδὲ ἂν τούτων πα- c
θεῖν. »Scribe ὅτι δεῖ.« Casaubonus; cui me parere debuisse iudicabunt fortasse docti, cum praesertim perpetuo ει & η noster *ms. A.* confundat, *ms. Ep.* vero ipsum δεῖ commode obtulerit. Et facile patiar, si quis hoc praetulerit: sed & ferendum vulgatum putavi, vel hoc ipso, quod, quamquam rarior est illa constructio coniunctionis ὅτι cum infinitivo, tamen minime caret exemplis, praesertim ubi plura quaedam verba inter ipsam illam particulam & infinitivum interiecta sunt. Vide loca in Lexico nostro Polybiano sub voce Ὅτι citata, & praesertim Notata nostra ad Polyb. I. 4, 1. Tom. V. pag. 138 sqq. Ad rem quod spectat, quae hic agitur: meminerit lector, *glaucum* piscem *spinis* in dorso esse horridum, non item *torpedinem*. τούτων, scil. τῶν ναρκῶν: nihil enim impediebat, quo minus plurali nunc uteretur poëta, licet νάρκην in sing. dixerit.

Vers. 12. Ἐπὶ τὸ τάγηνον. Nil opus erat maiusculâ literâ: pendent enim accusativi, qui sequuntur, etiamnum a verbo ἔλαβον vs. 9. Placet autem quod in *ms. Ep.* reperio ἐπὶ τό τε τάγηνον: nam apta ad sententiam est particula coniunctiva, quam nec respuit metrum, quia admittit in sede secunda anapaestum versus iambicus apud Comicos. *Ibid.* Pro ψῆττας, perperam τήττας est in *ms. Ep.* notanda permutatione literarum τ & ψ. Sic mox rursus in eod. ms. ὄττεται pro ὄψεται. *Vers.* 13. In καρίδα consentiunt libri. Sed καρῖδα erat scribendum, penultimâ circumflexâ; quia longam syllabam h. l. necessario postulabat metrum. De varia eiusdem syllabae quantitate, haud multo ante copiose dictum est. *Vers.* 14. ἐποίησά τ᾽ αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ. Perperam αὐτὸν edd. cum *ms. A.* Recte

αὐτὸ ms. Ep. ſcil. τὸ τάγηνον. Dicitur autem τάγηνον non modo *ſartago in qua friguntur piſces*, ſed & ipſi *piſces in ſartagine frixi*, aut *frixa quaecumque*, ut monuit Euſtath. ad Od. τ'. p. 691 extr. Cf. Animadv. ad I. 5. c. T. I. p. 67.

Verſ. 16. Non ferebat metrum ἐγκεκαλυμμένον, quod conſentiente quidem utroque noſtro *cod. A.* & *Ep.* hic vulgo legebatur. Aut περικεκαλυμμ. oportebat, quo verbo paulo poſt utitur Noſter, aut ἐπικεκαλυμμ. quod ſupra pag. 106. f. & p. 107. a. occurrebat.

d *Verſ.* 17. αἰσχύνεται γὰρ, πελιδνὸν ὂν τῷ χρώματι. Cum abeſſet vulgo participium ὂν, ſic ſuccurrendum metro cenſuerat CASAUB. αἰσχύνεται πελιδνὸν εἶναι χρώματι. At, ſervata γὰρ particula, repetito ὂν ex ultima ſyllaba τοῦ πελιδνὸν reſtituendum verſum eſſe perſpecte vidit Pierſon ad Moerin, pag. 325. ſuffragante Koen. ad Corinth. pag. 133. Utrique praeiverat Bergler ad Alciphr. p. 76. Ipſam autem illam voculam ὂν adiectam dedit *ms. Ep.*

Verſ. 18. μάγειρος οὐ πρόσεισ'. In ed. Ven. & Baſ. corruptiſſime, οὐ πρόσα, σ' οὐκ ὄψεται. Itaque Caſaub. ad oram libri, quo uſus ipſe olim erat, adnotaverat οὐ προσάψεται: ſed recte dein οὐ πρόσεισ' edidit, nempe praeſens πρόσεισι pro futuro προσελεύσεται: de qua ſcriptura monuerat Hoeſchelius; eamdemque & noſtri *mssti A.* & *Ep.* agnoſcunt.

Verſ. 19. νὴ Δί', ἀλλ' ἐγὼ σοφῶς. Perperam νὴ δία λέγω σαφῶς editt. vett. cum *ms. A.* νὴ δί', ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς ex ſuo cod. Epit. corrigi iuſſit Hoeſch. & ſic edidit Caſaub. Pro σαφῶς, perſpecte BRUNCK ex coniect. in ora ſui libri σοφῶς ſcribendum monuit: pariter CORAY in Notis msstis. Simillima ratione II. 68. a. dixerat coquus aliquis, ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Hoc loco mendoſa ſcriptura λέγω alteri errori σαφῶς originem dederat. Ipſum vero σοφῶς perſpicue habet noſter *ms. Ep.*

Verſ. 22. Editi cum *ms. A.* ſic habebant: δειπνοῦντας εἰς τὰ λοιπὰ διεμβάλλειν ποῶ. Quod cum tenuiſſet CASAUBONUS, monuit dein: »Legendum, εἰς τὰ λοιπά» δ' ἐμβάλλειν ποῶ. Confirmatur haec emendatio poë»tae eiuſdem teſtimonio, qui in alia fabula hunc verſum »& ſequentem totidem paene literis uſurpavit more Ho»merico. Sic enim in Aſclepioclida: [apud Noſtrum, »IV. 169. d.]

» — — — — — ὥστε τοὺς

» δειπνοῦντας εἰς βατάνειά γ' ἐμβάλλειν ποιῶ d
» ἐνίοτε τοὺς ἰδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

» Quod igitur ibi dixit *εἰς βατάνεια*, hic est *εἰς λοπάδια*.« — Epitome hic nihil adiuvit, quae in versu 20. finem facit huius eclogae. Sed nil cunctari debui, quin Casauboni adoptarem emendationem.

Vers. 24. Τὰς σκευασίας πάντων δὲ, καὶ τὰς σκευάσεις. » Vel bis idem dicit: vel *σκευασίας* interpretandum *res ne*» *cessarias ad cibos parandos; σκευάσεις, ipsam parandi actio*» *nem.*« Casaub.

AD CAP. LXX.

Ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἠπατίοις αὐτὰ πνευμόνιον e ἔλαβεν. » *πνευμόνιον* cum ait, non *pulmonem* integrum » significat, sed *frustum pulmonis*; ut *κρέα τρία*, *tria fru*» *sta carnium*. Sic explicandum & τὸ ἠπάτια.« Casaub. — *αὐτὰ*, *ipsa*, *ipsa prae caeteris*. Perperam αὐτὰ edd. Vocem hanc praetermisit Epitomator. *Ibid.* ἀνέκραγεν. Potest hoc ferri, quod cum editis tenet *ms. A.* Attamen praecedens accusativus, Μετάνειραν τὴν ἑταίραν, utique infinitivum ἀνεκραγέναι desiderare videtur; quem adeo in contextu positum, & pro minori puncto *post* ἔλαβεν *comma positum* malim. Possis & ἀνακραγεῖν corrigere: sed qui ἀνεκραγέναι in ἀνέκραγεν decurtavit librarius, is videlicet non meminerat, in praeterito medio ἀνέκραγα pro ἀνακέκραγα bene graece dici; quare, cum ad constructionem orationis, quae infinitivum desiderabat, non adverteret animum, ἀνέκραγεν oportuisse (aoristum secundum) sibi persuaserat. Epitomator, cum initio periodi aliâ usus esset orationis structurâ, recte ἀνέκραγεν scribere potuit. Quod vero ἀνέκραγεν ἀστείως idem scripsit, posteriorem vocem, quam cum *msto A.* ignorant veteres editiones, de suo (ut mihi videtur) adiecit: quam, a Casaubono tacite in contextum receptam, satis ego putavi si in ora adnotarem.

Ibid. Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί. » Versus a Metanira usurpatus ingeniosissime, pronunciaba» tur apud poëtam, unde sumtus est, ab Agamemnone, » noto uxoris scelere moriente. Non multo aliter apud » Aeschylum [Agamemn. 1354.] exclamat idem, Οἴ μοι, » πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.« Casaub.

e *Μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος* &c. Iſto loco, licet meliora iam in ſchedis meis notata habuiſſem, imprudenti mihi excidit, ut & in interpungenda oratione graeca vulgatam rationem tenerem, & in latina verſione parum adcuratam Dalecampii ſequerer interpretationem. *Poſt ἧπαρ non punctum*, ſed *comma* erat ponendum: in verſione vero ſic ſcribendum: *Fortaſſe vero etiam Crobylus, quemadmodum Alexis, verecundum iecur dixit, quod eſſet tale, cum in Pſeudypobolimaeo ſic ait.* Qua de re iam perſpecte ipſe CASAUBONUS monuerat: » Hiſtoriolam de Metanira excipiunt haec verba: Μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος ὁ κωμῳδιοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτο ἧπαρ, [τὸ τοιοῦτον ἧπαρ malim] ὥσπερ καὶ Ἄλεξις, ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ, λέγων οὕτως. *Videndum eſt num & Crobylus comicus eiusmodi iecur αἰσχυνόμενον, (pudibundum,) imitatus Alexidem, dixerit in Pſeudypobolimaeo, cum ait.* Verſus Alexidis, quem reſpicit, decimus ſeptimus eſt in praecedente ecloga: *αἰσχύνεται πελιδνὸν εἶναι χρώματι. Pſeudypobolimaeus, Crobyli*, non Alexidis, fuit drama. vide lib. VIII. ſub fin. [p. 364. f.] & lib. IX. [p. 384. c.] « — Alexis Ὑποβολιμαῖον docuerat; Crobylus Ψευδυποβολιμαῖον.

f In ſequenti verſu, *πλεκτάνη*, collective, *cyrrhi* ſunt vel *brachia polyporum*. conf. II. 65. d. VII. 317. d. VIII. 370. d.

Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστρᾳ. » ALCAEUS, cuius laudatur hic fabula *Palaeſtra*, non ille nobilis fuit Lyricus; ſed alius, *Comicus*. Utrumque ſaepe laudat Noſter: ſed Lyricum quidem ſine ulla carminis inſcriptione; aut ſimpliciter, *Alcaeus in Odis*: Comicum ſemper cum indice fabulae, unde quidque ab eo ſumitur. - - Tertium Alcaeum nominat Suidas, antiquiſſimum Tragicum: huius non meminit, opinor, Athenaeus. « CASAUBONUS.

Δασυντέον δὲ λέγοντας, idem valet ac *δασύνειν δεῖ λέγοντας*. Si cui mira videtur iſta conſtructio, adeat quae notavimus ad Polyb. IV. 27, 8. ubi plura eiuſdem generis exempla reperiet.

a *ἰχθύς τις ἥπατος καλούμενος. ἰχθῦς τις* circumflexo accentu vulgo ſcribebatur, quod teneri poterat: nihil enim intereſt. *Hepati* piſcis Aelianus meminit, de Nat. Anim. IX. 38. & ex eo Suidas, apud quem vitioſe *ὕπατος* ſcribitur, ſub ipſo vocab. Ὕπατοι. De quo monuit Toup, Emend. in Suid. pag. 513. ed. Lipſ. Confer Noſtrum, VII. 301. c. d.

αὐτὸς Εὔβουλος ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ. αὐτὸς valet ὁ αὐ- a
τὸς, *idem*, nempe *modo nominatus*; nisi hoc ipsum ὁ αὐτὸς debuit librarius. Sic tamen & alibi subinde; veluti mox pag. 109. a. αὐτὸς Πολέμων pro ὁ αὐτὸς Πολ. Sed XIII. 577. c. ubi ὡς αὐτὸς Καρυστ. habent editi, in *ms. A.* est ὡς ὁ αὐτὸς Καρ. Verba ἢ Λήδᾳ ignorant editi omnes. Sed cum in vetustis nostris *membr. A.* sic scribatur, ἐν Λάκωσιν ἤδη δ' οὐκ ἔχειν, latere in illis ΗΔΗΔ verba haec ἢ Λήδᾳ nemo dubitabit, qui alia Athenaei loca cum hoc contulerit, scilicet VII. 330. c. IX. 380. f. XI. 460. e. — »Versus »ex EUBULI *Laconibus*, Ἐγὼ δέ γ' εἰμὶ τῶν μελαμπύγων »ἔτι, non recte vulgo accipitur: falluntur enim qui *he-* »*patos* pisces dici putant μελαμπύγους. Sensus est: *Ego* »*vero non solum bilem habeo, quod commune est omnibus ho-* »*minibus: sed hoc amplius, ex validissimis sum, & robustissi-* »*mis.* Translatitium est, *molles homines* Graecis fuisse di- »ctos πυγαργοὺς sive λευκοπύγους: *strenuos* ac vere *viros*, »μελαμπύγους: de quibus circumferebatur proverbium, »μή τῳ μελαμπύγῳ περιτύχοις.« CASAUB. — Vide Suidam hac voce, & praesertim Zenob. Proverb. Cent. V. 10.

δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὀστρείοις, τῷ δὲ σχήματι ῥομβοειδεῖς. ὀστρίοις edd. ὀστρείοις dedit *ms. A.* Codicis *Epit.* scriba nonnisi quatuor primores literas ὀστρ expressit; ut, quid debuerit volueritve, nescias. Vertit Dalech. *lapillos duos, splendore ac colore* c o n c h y l i i s *perquam similes, rhombi figura.* Eodem fere modo ante hunc Natalis. Gallicus interpres: »*que l'hépate a dans la tête deux pierres qui, par* »*leur éclat & leur couleur, ressemblent beaucoup aux* p o u r p r e s, »*& que la forme en est rhomboïde* « — Quae quibus placent, his equidem non invideo. De *ostrea margaritifera* hic agi, perspicue CAMUS vidit, in Notis ad Aristot. Hist. Anim. pag. 412. ubi ait: »*Athénée remarque, qu'il a dans la tête* »*deux pierres semblables à de la* n a c r e. « — At *lapilli* quo pacto cum *ostreis* possunt conferri? Dices, *respectu coloris & splendoris.* At, respectu *figurae* etiam confert hic auctor cum τοῖς ὀστρείοις: a quibus eo differre ait hos lapides, quod habeant *rhombi* figuram. Quid multa? Haud dubie τοῖς ὀστρίοις vel ὀστρείοις *adiective* accipi debuit, & τοῖς ὀστρείοις λίθοις intelligi; ut *lapillos* dicat *qui in ostreis reperiuntur*, id est, *margaritas. Lapides*, ait, *in capite hepati piscis reperiundi, similes sunt margaritis colore & splendore; sed*

a *figura differunt, quam illae rotundam, hi rhomboideam habent.* Margaritiferas conchas ad τῶν ὀστρέων genus relatas supra vidimus pag. 93. a. b. & saepius ibi tota pagina: ibidemque margaritas, *lapides* a Graecis vocari, non semel, sed iterum iterumque vidimus. Nihil huc spectare videtur ille lapis, quem auctor poëmatis de Lapidibus, quod sub Orphei nomine circumfertur, ὀστρίτην λίθον dixit; (pag. 322. ed. Gesn.) quem eumdem esse cum eo, qui *ostracites* Plinio dicitur, probabiliter coniectavit H. Stephanus in Indice Thesauri.

AD CAP. LXXI.

Μνημονεύει Ἄλεξις. μνημονεύει καὶ Ἄλεξις edd. non male; sed καὶ delevi auctoritate nostrarum membranarum. Omisit ista Epitomator: & Eubuli versus, qui sequuntur, a quarto demum incipit. *Ibid.* κᾂν τῷ προκειμένῳ δράματι: nempe *Crateva vel Pharmacopola.* *Mox,* Καὶ particulam exspectaveram ante Εὔβουλος: sed non addixere libri.

b » Corruptissimus est secundus *versuum* Eubuli *ex Orthanna*: Ἐρεῖος ἀπῄδει, τηγάνων τε σύντροφα. Libro sexto » [pag. 228. f.] ita scriptum, ἐρῶσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε » συντρυφᾷ. Totum locum ita censemus scribendum:

» — — Πᾶσα δ' εὔμορφος γυνὴ
» ἐρῶσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε σύντροφα
» τριβαλλοποτανόθρεπτα μειρακύλλια.

» Videtur descripsisse solennitatem aliquam, cui interfuerint *formosissimae quaeque* totius urbis *foeminae*, & quantum erat *adolescentulorum mollium & effoeminatorum.* Pro » φοιτᾷ, potest legi etiam πηδᾷ, *exultat* & *salit*, ut in sexto » versu. *Luxuriosi* adolescentes dicuntur τηγάνῳ σύντροφοι, » qui inter sartagines & alia culinae instrumenta vitam degere ament. Priorem vocem tertii versus syllaba una auctiorem fecimus: nam scriptum ubique τριβαλλοπανόθρεπτα, quod interpretari non possumus. Nostra lectio » idem est ferme ac βωμολόχος. Duo exprobrantur hac voce, studium ganeae, & illiberalis ac sordidus victus: nam » Triballos ac Illyrios vocabant illiberaliter educatos, & » sordide viventes. « Casaubonus. — Nihil ab editis, vel hic, vel libro sexto discedunt nostrae membranae. Equidem, cum in tota hac ecloga multa sint, de quorum verissima sententia nihil certi constituere mecum potui, nihil

in contextu mutare ausus sum. At videntur tamen Ca- b
sauboni emendationes, cum praesertim ex collata utriusque loci scripturâ ductae sint, eiusmodi esse, ut citra magnum erroris periculum adoptari fere potuissent. *Vers.* 2. quidem, τηγάνων τε, an τηγάνῳ τε σύντροφα legas, parum interesse videtur: nam perinde & cum genitivo & cum dativo casu construi vocabulum σύντροφος potest. Sed quemadmodum reliqua ex VI. 228. f. huc transferenda censuit Casaubonus, sic fortasse ex eodem loco etiam verbum συντρυφᾷ hic teneri debebat: quamquam a nullo Grammaticorum adnotatum id verbum videam. *Vers.* 3. Ut una syllaba augeatur prior vox, non modo sententia desiderare videtur, sed manifeste etiam metrum postulat. Lubens igitur & istud, quod ibi dedit Casaubonus, accipiam. Ad illustrandum vero vocabuli Τριβαλλοὶ usum maxime conferet, cum id, quod apud Hesychium legitur: Τρίβαλλοι· [rectius Τριβαλλοί·] συκοφάνται. οἱ δὲ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας: tum quae leguntur apud Demosthenem in Cononem, T. II. ed. Reisk. pag. 1269. ubi commemorantur μειράκιά τινα, τριβαλλῶν ἐπωνυμίαν ἔχοντα: quos ait τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις· καὶ ῥᾷον ὀμνύναι καὶ ἐπιορκεῖν, ἢ ὁτιοῦν.

Vers. 4. καὶ φαληρὶς ἡ κόρη. Silet Casaubonus. φαληρικὴ κόρη, probabiliter utique, legerat Dalech. vertens, & *virgo Phalerica*, intelligensque *apuam* vel *apuas Phalericas*, quarum saepius meminit Noster, ut IV. 135. a. VI. 244. c. VII. 285. f. quas prae caeteris celebratas fuisse Pollux etiam docet, VI. 63. quippe aliis maiores, ut monuit Scholiastes Aristoph. ad Eq. 642. Perinde & in plurali numero *apuas*, & in singulari (collective accepto) *apuam* dici, iam supra ad I. 7. d. monuimus. Hanc igitur *apuam*, κόρην, id est, *virginem*, hic dici ait DALECAMPIUS » quod numquam ovis praegnans fit. « Nempe fuit haec veterum opinio, apuas non ex sui generis semine procreari, sed alias ex maris spuma, alias ex aliorum piscium semine; ut docet Noster VII. 284. f. & 285. a. adeoque numquam praegnantes esse existimabantur. Sed & *anguillae ex lacu Copaide*, κόραι Κωπαΐδες vocantur apud Aristoph. Acharn. 883. & παρθένος Βοιωτία κωπαΐς quam di-

cit apud Nostrum VII. 300. c. idem Eubulus, cuius est haec ecloga, pariter *anguilla* est, nempe νύμφα ἀπειρόγαμος, ut ait idem apud eumdem pag. 300. b.

Vers. 6. ὑπὸ ζυγοῦ. Nil ex *ms. A.* adnotatum. In *ms. Ep.* vero perinde ὑπὸ ζυγοῦ & ὑπὸ ζυγῷ legere possis, nam ultima vocalis non expressa. ὑπὸ ζυγῷ, ut mihi visum erat, sic legendum monuit etiam CORAY. *Vers.* 7. φύλακας Ἡφαίστου κύνας: *custodes Vulcani canes*: scil. »ad »ignem dormitantes;« ut adnotavit DALECH. — Infra, p. 228. f. ubi hic versus cum sequenti iterum legitur, perperam φλόγας pro φύλακας habet *ms. Ep.*

c *Vers.* 10. »Recte interpretes, Δήμητρος κόρη. Scribe etȝ»iam cum litera subscripta, ᾄσσει. Est enim pro ἀΐσσει, »non pro ἄττει.« CASAUB. — Scilicet mendose δὴ μητρὸς erat editum. Recte vero Δήμητρος *mss. A.* & *Ep.* ἀσσει (sic) absque accentu, *ms. A.* Perspicue vero ᾄσσει *ms. Ep.*

Vers. 11 *sq.* »Penultimum versum non satis assequor:« ait CASAUB. — Ego nec istum, nec praecedentem quo pacto expedirem habui. In scriptura nil mutant libri, nisi quod verbum μιμουμένη in *ms. Ep. cum superioribus iungitur*, & post illud interpungitur oratio: quod haud dubie rectum verumque erat, & adoptari a nobis debuerat. Sic *Dalecampius* in versione: *triremiumque rostra imitatur*: ubi adnotavit: »A quibus mare sulcatum & diffissum non »aliter stridet, quam mare« [*maza*, puto, voluerat; sic enim paulo ante, *Cereris puellam*, interpretatus erat, *farinam, mazas*:] »dum frigitur.« — ἐμβολὰς h. l. non tam *rostra* triremium dicere mihi visus erat poëta, quam *impressionem*, aut *impetum quo per mare fertur* triremis. σύρει, *stridet* vertit idem interpres. In eamdemque fere sententiam video ab H. STEPHANO adnotatum in Thes. T. III. col. 1139. d. »Apud Hesychium σύρειν dicitur esse etiam συ»ρίττειν sive συρίζειν, *sibilare*, *fistulari*, seu *fistula canere*.« At mihi non contigit talem glossam apud Hesychium reperire. Quid de vocibus κοίλη φάραγγος facerem, plane nil succurrebat. De *mactra* cogitabam, in qua subigitur farina; aut de *cavitatibus*, quae in massa, dum magna vi subigitur, existere solent; quae cum sulcis, quos in mari arant naves, conferri utcumque poterant. Posteriori modo accepisse Dalecampius videtur, cum sic vertit: *Subacta Cereris puella, appressu digitorum in specum cavata stridet.* Gallicus interpres (quam recte, ipse viderit) de *furno* ac-

cepit: »*La farine, pétrie par la pression des doigts, siffloit,* c »*dans le ventre du four, comme la proue d'une trireme qui* »*force de rames.*«

Ἠθιον δὲ. Sic recte scriptum in *ms. Ep.* Saepe in hoc verbo peccarunt librarii & editores. *Ibid.* Φιλέταιρος ἢ Νικόστρατος. Inverso ordine scribe cum *ms. A.* Νικόστρατος ἢ Φιλέταιρος, ut infra, pag. 118. e. & II. 65. d. In verbis ex hoc poëta adlatis luxatum metrum: quod si restitutum velis, hariolando tali quodam modo fuerit scribendum:

Οὐ πώποτ' αὖθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου
μόνος ἐγὼ τολμήσαιμι φαγεῖν. — —

Sive in trochaici modulum sic malueris:

Οὔ ποτ' αὖθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου τολμήσ' ἐγὼ
καταφαγεῖν μόνος. — —

HEGEMONIS *versus* omisit Epitomator. In *vers.* 1. quo referatur αὐτῶν, haud adparet. *Ibid.* πριῶ, quod habet *ms. A.* est prima pers. fut. attice formata, pro πριάσω, a verbo πριάω. At quoniam *vers.* 2. sequitur imperativus δὸς, rectius iudicavi πρίω, quod dabant editi: qui est imperativus atticus, pro πρίασο. Sic Hesych. & Suidas: Πρίω, ἀγόρασον. Caeterum in utroque versu manifeste claudicat metrum. *Ibid.* γόνον intellige *foeturam piscium, minutos pisciculos.* cf. VII. 285. a. b.

AD CAP. LXXII.

Ὀρθάνου. Perperam Ὀρθάννης ed. Ven. & Bas. Ὀρθάνου correxit Cas. Teneri poterat Ὀρθάννου cum dupl. ν, quod est in *ms. A.* Sed id quidem perinde est. Apud Hesychium habes: Ὀρθάνης· (perperam olim Ὀρυθάνης·) τῶν ὑπὸ (sive περὶ, cum Heringa Observ. c. 24. p. 206.) τὸν Πρίαπόν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον.

Ὡς σὺ νενανάγηκεν &c. »Ulpianus cum ait de *Myrtilo, convivarum uno,* qui modo de sartagine & frixis in »sartagine veterum loca recitavit,

»Ὡς σὺ νεναυάγηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου
»ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς Μυρτίλος: —

»alludit elegantissime ad fabulam de *Myrtilo, Oenomai* »*auriga,* qui Myrtoo mari nomen dedit. Eidem sordes »exprobrat, & victum domi illiberalem, cum negat il»lum quicquam eorum comedisse a se emtum, de quibus

d »tam multa disputaverat. *Edisse* quidem Myrtilum tales »cibos non negat Ulpianus, sed in eam rem *sumtus* un»quam *fecisse*. Non debebant ista secus accipi.« Casaub. — In verbis auctoris desiderabatur verbum finitum, quod ad ista participia, *ἡσθεὶς*, *ἀνιαθεὶς*, *ἀποβλέψας*, & *εἰπὼν*, referretur. Quare vel invitis libris inserendum verbum ἔφη putavi. Pro *ἰαμβεῖα* bis in hac regione *ἰαμβία* habet *ms. A.* suo more. Vocem *τηγάνου* in Eubuli verbis substitutam ab Athenaeo esse alii vocabulo, quo ibi usus erat poëta, facile intelligitur. Istud quodnam fuerit, haud aegre fortasse repererit cui & doctrina suppetit & favet Musa.

ἐκ Πορνοβόσκου Εὐβούλου ἰαμβεῖα. Ex ed. Cas. 1. scriptura penacuta vocis Πορνοβόσκου exemplo nostro adhaesit: sic & in ed. Cas. 2. scriptum. At Πορνοβοσκοῦ oportebat, ut est in ed. Ven. Bas. & Cas. 3. Quamquam enim Grammaticorum praeceptum de accentu compositorum desiderare videbatur, ut *πορνοβόσκος* in recto casu penacute efferretur, tamen constanter *πορνοβοσκὸς* acute scriptum reperies, cum in Lexicis, tum in Graecis libris: sic quidem & apud Nostrum IX. 371. f. & IV. 154. f.

Eubuli *verba*, *τρέφει με Θετταλός τις* &c. quam festive huc retulerit Deipnosophista, intelliget qui meminerit, quae in Animadv. ad Prooem. T. I. pag. 12. monuimus, natione *Thessalum* finxisse Athenaeum *Myrtilum* suum. Et non dubito, hoc ipsum ab Athenaeo iam initio statim declaratum fuisse in eodem Prooemio, I. 1. c. scriptumque ibi olim fuisse Μυρτίλος Θετταλὸς &c. quae verba sive Epitomatoris culpa, sive (ut mihi visum erat) librarii, interciderunt.

e Quod in ed. Bas. *περὶ τῷ Μυρτίλῳ* scribitur, & *περὶ ἄλλῳ*, ortum erat ex perperam accepto scripturae compendio, in ed. Ven. adhibito. Recte *παρὰ* restituit Casaub. Sic enim dicunt Graeci, *πεπαιδεῦσθαι παρά τινι*. *Ibid.* *πῶς εἰς τὸν Μυρτίλον νέον ἔπεσεν*. Dalech. *quomodo iuvenis in Myrtili potestatem pervenisset*. Inde Casaub. »Scribe »cum interpretibus, *εἰς τὸν Μυρτίλον νέος ἔπεσε*, non »*νέον*.« — *Interpretes* plurali numero nominans Casaubonus, plerumque, ac tantum non semper, unum Dalecampium intelligit. Superior quidem interpres, Natalis Comes, non *iuvenis* hoc loco, sed in *Myrtilum iuvenem* scripserat. At, sicut *νέον* utique perincommode h. l. positum

videri debuit, sic ne νέος quidem satis aptum erat. Nisi e modo praecessisset αὐτοῦ, ferri ὁ νέος cum articulo potuisset, hoc sensu, *iuvenis ille*. Praeterea vero non tam dicunt Graeci πίπτειν εἴς τινα, quam ἐμπίπτειν: quare, quamquam νέον tenent nostrae membranae, vix dubitandum puto, εἰς τὸν Μυρτ. ἐνέπεσεν scripsisse Athenaeum. Epitomator quidem, pro suo instituto, haec talia omisit: de cuius ratione, qua Athenaei opus detruncavit, quo planius iudicare possit lector, utque intelligat, non sine caussa saepe nos in Animadversionibus ad duos primores Libros dixisse, multo clariora omnia fore, si ipsum Athenaei opus ea parte integrum in manibus haberemus; adponamus eiusdem Epitomatoris verba, quibus has res tractavit, quae inde a pag. 420. nostrae edit. proposuit auctor. Sic igitur ille: »Ὅτι ἤσθιον »καὶ ταγηνιστὰς σηπίας. Φιλέταιρος· οὔποτ' αὖθις σηπίας »ἀπὸ τηγάνου τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος. ὡς εὖ νεναυά»γηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Μυρτίλος· φησί που »Εὔβουλος. ὁ αὐτός· τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος &c. »- - μέχρι τριωβόλου. Ἀντιφάνης· ὀβολοστάτης ἄνθρωπος »ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρ. &c.« praetermissis fere quatuor prioribus versibus ex his, qui ex *Antiphanis Neottide* mox adferuntur.

ANTIPHANIS illi versus, in editis, ab his verbis incipiebant: Πῶς ὢν μετ' ἀδελφῆς. Ubi sic scribendum adnotaverat BRUNCK, Ἀντιφάνους τάδε πως·

—— Μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας &c.

Aitque, »Sic distinctum est in cod. Reg. [*ms. B.*] Parti»cipium autem ὢν male e sequentibus irrepsit.« — Perspecte vero CORAY: »Lege Παῖς ὤν.« — Et hoc ipsum plane dedit noster *ms. A.* *Vers.* 4. Recte ἐπρίατο edd. Perperam ἐπριᾶτο *ms. A.* *Ibid.* Perperam κηρυττόμενος ed. Ven. & Bas. recte κηρυττομένοις ed. Cas. cum *ms. A.* *Vers.* 5. ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν. Vocabulum πονηρία notione *avaritiae* usurpatum. Vide CORAYI Adnotationes ad Theophrasti Charact. pag. 330. *Vers.* 7. Pro ἤσθιεν, f quod cum editis recte tenet *ms. Ep.* rursus mendose εἴσθιεν habet *ms. A.* ut paulo ante. *Vers.* 8. »Placet edita lectio; »ὁ τρισμακαρίτης; non τρισμακάριστος, vel τρισμακάριτος, »ut in msstis. Iocus est in voce μακαρίτης, quae homi»ni vivo non magis convenit, quam Latinorum *divus*. »Sic aliquanto post, [III. 113. e.] μακαρίους οὖν αὐτούς,

f » μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναι φημί. « CASAUB. — Noſter quidem *codex* uterque, *A.* & *Ep.* ὁ τρισμακαρίτης tenet.

AD CAP. LXXIII.

καὶ οὐ τοῦ Μεσαπίων βασιλέως λέγω. Sic ad ſuperiora referendum verbum λέγω putavi, quod vulgo ad ſequentia referebatur, commate vel puncto poſt *βασιλέως* interſerto. *Mox deinde*, mendoſum iudicavi τοῦ ἐν Ἰαπυγίᾳ, quod quidem cum editis tenet *ms. A.* Perſuaſique mihi, τῶν ἐν Ἰαπυγίᾳ (nempe Μεσαπίων) ſcripſiſſe Athenaeum; quo *Meſapii* Apuliae diſtinguerentur ab aliis Meſapiis, quorum mentio fit apud Thucyd. III. 101. quorum ſedes circa Meſapium montem Boeotiae fuiſſe videntur: quin & ipſam Boeotiam aliquando Μεσαπίαν nominatam fuiſſe tradit Stephanus Byz. in Βοιωτία. Epitomator aliâ formâ loquendi uſus eſt, ex iſtis omnibus nonniſi haec verba adponens, Ὅτι Ἄρτος βασιλεὺς ἦν Μεσαπίων ἐν Ἰαπυγίᾳ. Euſtathius ad Iliad. β'. pag. 201, 18. ἐν τῇ κατὰ Μεσαπίους Ἰαπυγίᾳ. *Meſapiorum* nomen promiſcue, modo per ſimplex σ ſcribitur, ut hoc loco; modo cum duplici, ut paulo poſt in Demetrii verſibus. *Ibid.* Θουκυδίδης ἐν ἑβδόμῃ. » *Thucydidis* de *Arto* rege locus » extat hiſtoriâ tertiâ: [immo vero lib. VII. cap. 33.] ſed » *Artam*, non *Artum*, nominant eius codices: καὶ τῷ Ἄρτᾳ » ἀνανεωσάμενοί τινα παλαιὰν φιλίαν. Athenaeus legit Ἄρτῳ. » Apud Suidam, in voce Μεσσαπίων, mendas multas emen» dabit, qui non gravabitur cum Athenaeo conferre. « CASAUBONUS. — Ἄρτος cum Athenaeo etiam legerat Suidas, quem vide ſub hac ipſa voce; quo ex loco corrigendum eſſe alterum in Μεσσαπίων recte monuit Küſterus. Quod ſi Suidae verba cum Thucydide & cum Athenaeo contuleris, intelliges Grammaticum illum aut ipſo Polemonis libello, quem hîc dicit Athenaeus, uſum eſſe, aut certe eclogis quibuſdam ex eo excerptis. Caeterum non confundendus ille POLEMON hiſtoricus ac philologus cum cognomine philoſopho Academico.

Δημήτριος ὁ κωμῳδιοποιός. Sic *ms. A.* qua forma nominis conſtanter ille utitur. κωμῳδοποιὸς edd. ut plerumque aliàs. Epitomator, κωμικὸς uſurpare ſolet: ſed h. l. & nomen & verſus huius poëtae praetermiſit. *Verſ.* a 1. Κἀκεῖθεν edd. Sed κεῖθεν *ms. A.* unde fortaſſe ſatis

fuerat Ἐκεῖθεν corrigere. *Verf.* 3. Ἄρτος. Perperam a αὐτὸς *ms. A.* Et mox ἐξένιζεν idem, pro ἐξένιζ'. *Verfus* 4. fic, uti hodie legitur, correctus a primo editore eft; vereor, ut fatis recte. Itaque videndum, in *codicis A.* fcriptura quid lateat, quae fic habet: ξένος γε χαρίεις ἦν ἐκεῖ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν. Forfan:

ξένος γε χαρίεις ἦν, μέγας τε, καὶ λαμπρός.

Quod ait, τῶν εὑρημένων ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος καὶ Σιμαλίδος· οὕτως γὰρ ἡ Θεὸς παρὰ Συρακουσίοις τιμᾶται: breviter Epitomator, Ὅτι παρὰ Συρακουσίοις τιμᾶται Δημήτηρ Σιτὼ καὶ Σιμαλία. Inde Euftathius ad Il. β'. pag. 201, 20. omiffo pofteriore nomine, ait: ὡς παρὰ Συρακουσίοις ἐτιμᾶτο Δημήτηρ Σιτὼ, διὰ τὴν ὡς εἰκὸς ἐπιμέλειαν καὶ εὐφορίαν ἐκεῖ τοῦ σίτου, συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος. Cum nec Σιμαλὶς nec Σιμαλία alibi ufquam, quod fciam, commemoretur; fufpicatus eram, Σεμιδάλιδος oportuiffe. Et fic a DALECAMPIO quoque adnotatum video: »Quidam [intellige, fufpicantur] *Semidalida.«* — Sic certe Σεμίδαλιν, quae proprie *fimila, fimilago* eft, a poëtis in *Deam* videas hactenus transformatam, ut *panem fimilagineum* adpellent Σεμιδάλεος υἱὸν, III. 112. b. conf. pag. 127. d. At, nihil temere! Si quid mutandum, Ἱμαλίδος potius oportuiffe colligetur ex X. 416. c. (ubi quidem Εἱμαλίδος habet *ms. A.*) coll. cum XIV. 618. d. & cum Euftath. ad Odyff. υ'. pag. 724, 48 fqq. aut etiam cum Hefych. in Ἱμαλὶς & Ἱμαλιά. Sed ne fic quidem properanda mutatio vulgatae h. l. fcripturae. Potuere Siculi, quam alii Dores cum afpiratione abfque litera fibilante Ἱμαλίδα vocabant, eamdem Σιμαλίδα dicere. Sic Lacones, Argivi aliique nonnulli populi Dorica lingua utentes, πᾶα μῶα dicebant, cum alii itidem Dores, & Siculi praefertim, fervatâ σ literâ, πᾶσα μῶσα dicerent. Conf. Maittaire de Dial. pag. 148. Pariter initio vocis pro fpiritu afpero alios fibilante litera uti folitos fatis conftat; unde ex ὗς factum vocabulum *fus*; ex ὑπὲρ, *fuper*; & id genus alia.

ὡς αὐτὸς Πολέμων ἱστορεῖ. αὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς, *idem qui modo nominatus eft.* Vide Animadv. ad p. 108. a. *Ibid.* ἐν τῷ περὶ τοῦ Μωρύχου. »*Morychus*, proverbio Siculo, »*ridiculus* & *fatuus*, qui fuorum negotiorum negligens »aliena curat. Erafmus adag. *Morycho ftultior.«* DALECAMPIUS. — Μωρύχου habent impreffi omnes: nec ex ms.

a *A.* discrepantia adfertur; & silet Epitomator. Sed haud dubie Μορύχου oportebat. Vide Zenobium Proverb. V. 13. &, qui ex hoc sua sumsit, Suidam in Μωρότερος Μορύχου: ubi ex eodem *Polemone*, quem citat Athenaeus, proverbium illud illustratur. Conf. eumdem Suid. in Μόρυχος. Nec aliter scribitur id nomen apud Aristophanem, ubi saepius occurrit.

ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον. Eadem res ex *nono* libro τῶν πρὸς Τίμαιον refertur infra, X. 416. c. *Ibid.* ἐν Σκώλῳ. Sic recte ed. Caf. cum *mss. A.* & *Ep.* Mendose Σκόλῳ ed. Ven. & Bas. *Mox*, pro Βοιωτιακῷ est Βοιωτικῷ in *ms. Ep.* quod habent etiam editi X. 416. c. Sed cum hîc, tum ibi, Βοιωτιακῷ tenet *ms. A.* Utraque forma legitima videtur; quamquam neutram adnotavit Stephani Byzantini abbreviator. Eustathius ad Iliad. β'. pag. 201, 26. scribit ἡ κατὰ Βοιωτίαν Σκῶλος: &, in *foeminino genere* usurpari solitum huius oppidi nomen adnotasse olim etiam Stephanus videtur, cuius verba per abbreviatoris culpam obscurata sunt. At in *masculinum* genus apud Nostrum, & hîc, & altero loco, libri omnes consentiunt. Quae de isto oppido hîc ab Athenaeo referuntur repetens Eustathius l. c. adnotavit, videri illius cives coquendis panibus singularem curam adhibuisse.

b ALEXIDIS *verba* continuo tenore omnia scripta legebantur, veluti unum versum efficientia. Ea cum ita digerere vellem, ut postularet metri ratio, imprudenti mihi excidit ut perinepte id facerem. Distinguenda verba, quemadmodum ipse etiam CASAUBONUS in Animadv. monuit, in hunc modum erant:

— — — Τοῖς ἄρτοις ὅσας
ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί.

Sic recte etiam distinxit Grotius in Excerpt. pag. 591. *Titulum* fabulae Alexidis sic scripserat Casaubonus, ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ, voculam Εἰς maiusculâ literâ distinguens. Mihi index fabulae fuisse visus erat Ἡ εἰς τὸ φρέαρ, praeposito articulo: quare voculam Τῇ, utpote initium tituli, maiusculâ literâ scripsi; latine cum Grotio reddens, *Missa ad puteum.*

AD CAP. LXXIV.

c τὴν ἐκ τιφῶν. Pro *typha*, in versione, *tipha* vel *tiphe*

oportebat. conf. pag. 115. f. Graecum nomen retinuit c Plinius lib. XVIII. 8, 19. & cap. 10, sect. 20. art. 4. De variis frumenti generibus, & panum qui ex eis conficiuntur, praeter Plin. & Dioscorid. lib. II. consule Hermolaum Barbarum ad Dioscorid. Coroll. 309 sqq. Γίνεται μὲν, φησίν. Rectius γίνεται δὲ φησὶν *ms. Ep.* *Ibid.* ἰπνίτην. Sic h. l. edd. sed ἰπνίτην scribendum cum *ms. Ep.* quemadmodum mox omnes ἰπνιτῶν habent, & ἰπνίτας pag. 115. e.

Timoclis testimonium sic scriptum erat,

> Καταμαθὼν δὲ κειμένην θερμὴν στάφυν
> θερμῶν ἰπνιτῶν εἴσθιον.

Ubi delendam vocem θερμὴν, quam quidem & *codex A.* tenet, recte viderat Toup, Emend. in Suid. Part. II. p. 180. ed. Lips. Etiam mendosum εἴσθιον tenet idem *ms. A.* sed recte ἤσθιον *ms. Ep.* (in quo tria tantum postrema verba adponuntur) itemque *codex B.* ab Herm. Barbaro scriptus passimque correctus.

Ἐσχαρίτην. Vulgo quidem ἐσχαρίτης consentiente *ms. A.* (In *ms. Ep.* terminatio vocis non expressa.) Sed, sicut paullo ante in accusativo ponebatur ἰπνίτην, sic & hic eodem casu usum esse auctorem, e sequentibus adparebat, ubi rursus Ταβυρίτην, Κριβανίτην &c. in accusativo casu dabat noster *cod. A.* *Ibid.* Ἀντίδοτος ἐν Πρωτοχόρῳ. Perperam h. l. Πρωτόχορῳ edd. sed vide VI. pag. 240. b. Estque etiam Alexidis fabula eodem titulo, citata Nostro VII. 287. f. *Ibid.* τούτους ἀνειλίττοντα. Vide d de paullo inferius adnotata, post proximam Animadversionem Casauboni.

» Lyncei *Samii* locus, quo *panes Escharitae Rhodiorum* » contenduntur cum *agoraeis Atheniensium*, & corrupte scri- » ptus: & partim inconcinne, partim contra auctoris men- » tem versus est. Totum igitur subiicere visum ex emen- » datione nostra & Lyncei mente. *Iam cum apud Athenien-* » *ses in pretio sint panes qui vocantur* ἀγοραῖοι, *his nihilo* » *deteriores prima mediaque coena Rhodii mensis apponunt:* e » *fessis vero & satiatis convivis, suavissimam oblectationem no-* » *vam inferunt, panem illum optimum, dictum* ἐσχαρίτην: » *qui dulcibus & mollitie sic temperatus est, eamque habet dum* » *infringitur ac veluti friatur, cum passo convenientiam exci-* » *tandi orexin, ut plane mira res sit: atque ut saepe iam ebrium* » *cernas tamquam sobrium & recentem pocula repetere; sic prae*

e » *voluptate, qui escharitem panem comedit, famem renovat.* Pa»nis ἀγοραῖος est, *qui vaenum in foro exponitur.* Hunc *fuis»se Athenis eximium*, Archestratus indicat his verbis: [p. 112. b.]

» — — τὸν δ' ἐς ἀγορὰν ποιεύμενον ἄρτον
» αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι.

» At ἐσχαρίτης *Rhodius*, (alius enim est vulgaris ἐσχαρί»της, de quo loquitur Philistion infra) [pag. 115. e.] non »simplex panis fuit, sed μεθόριος ἄρτου καὶ πλακοῦντος, ut »eleganter Pollux scribit: [VI. 78. diserte τὸν ἐσχαρίτην »Ῥοδιακὸν dicens.] erat enim *conditus* μειλίγμασιν, hoc »est *melle aliisque rebus dulcibus.* Nomen invenit ex eo, quod »in *foco* nudo torreretur, non, ut ἐγκρυφίας, cineribus »tectus: vel, ut doctis quibusdam visum, quod *craticulae* »coquendus imponeretur. Hunc Lynceus vocat διάχρη»στον, insolenti voce, [pro πάγχρηστον] id est, *omnino »bonum.* Solebat autem hic panis ita comedi, ut hodie »estur qui in Gallis vocatur *oblies*, [hodie *oublies*] a Grae»ca voce ὀβελίας. [At de ὀβελίᾳ tamen seorsim infra agit »Noster pag. 111. b.] Sub finem coenae panem hunc men»sis calentem adhuc inferebant, & ex passo edebant, ut »apparet ex *versibus Antidoti*, quos iuvat hic apponere, »ut intelligatur convenientia panis huius cum nostro »quem diximus. Sic ille:

» Λαβόντα θερμοὺς ἐσχαρίτας· πῶς γὰρ οὔ;
» τούτους ἀνειλίττοντα βάπτειν ἐς γλυκύν.

» Quod ait, *escharitem calidum apponi* solitum, *& in vinum »dulce intingi*, & quidem *evolutum expansumque:* omnia »obeliis nostris sic conveniunt, nihil ut queat magis; » maxime quidem de *evolutione* quod scribit. Nam quia est »tenuis hic panis, vi caloris gyrat sese atque in orbem » volvit: graecus quidem, dum in foco torreretur; at no»ster, qui alio modo fit, dum igni admovetur mensae »imponendus. Etiam vox ἐνθρυπτόμενος, qua usus Lyn»ceus hoc loco, ab *obeliis* aliena non est: comminuuntur »enim facile, ac quasi friantur, dum poculo induntur; »magis, si priusquam intingantur, ori admoveas. Men»das autem, quibus obsidetur iste locus, ita tollendas »censemus: καὶ τοιαύτην ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυ»κὺν συναυλίαν, ὁμοῦ προσβιαζόμενος, ὡς θαυμαστόν »τι συντελεῖ. καὶ καθάπερ ἀναγκῇ. Absurde scriptum est »in vulgatis συναυλιασμὸν: unde fecimus συναυ-

» λίαν ὁμοῦ. Praecedens vox τοιαύτην satis probat scri- e
» bendum esse συναυλίαν. Id verbum proprie *tibicinum si-*
» *mul tibias inflantium concentum* significat: deinde ad alia
» venuste transfertur, ut hoc loco, & saepe apud scri-
» ptores. Post vocem προσβιαζόμενος, inserimus ὡς, &
» καὶ ante καθάπερ: quarum mendarum eadem origo est,
» [syllabarum proxime sequentium cum prioribus simili-
» tudinem dicit] de qua saepe diximus. ἀνανήφειν & ἀνα-
» πεινῆν pluribus exprimere coacti sumus, tum propter
» penuriam Latinae linguae, tum ut lucem afferremus huic
» loco, interpretibus nimis tenebricoso. Libro IV. [pag.
» 130. b.] ἐκνήφειν eodem fere sensu usurpatur: παρῳνημέ-
» νοι καὶ καρηβαροῦντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγο-
» μένων θεασαίμεθα, πάντες ἐξενήφομεν, *omnes expergisce-*
» *bamur, & sobriis hominibus similes fiebamus*: ubi iterum
» errant interpretes. Epitome, quam his scriptis inspexi-
» mus, non minus quam vulgati codices corrupta, vo-
» cem tamen συναυλίαν integram retinuit. In eadem καθά-
» περ γάρ.« CASAUBONUS. — In edd. sic scribebatur,
συναυλίας μὲν προσβιαζόμενος, θαυμαστόν τι συντε-
λεῖ. Sed συναυλίαν ὁμοῦ, quod veluti sua ex con-
iectura commendavit vir doctus, perspicue exhibuit no-
ster *ms. A.* Puto, eamdem emendationem Casaubonum
in codicum Italicorum excerptis olim reperisse: deinde
vero, unde eam duxisset, non esse recordatum. Particu-
lam ὡς vero, vel ὥστε, cum editis ignorat idem *ms. A.*
Codex *Epit.* vero, omissa vocula ὁμοῦ, sic habet, ἔχει
πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν, ὥστε προσβιαζόμενος.
Quas voces, ὥστε ὁμοῦ, cum certius nihil in promtu
esset, coniunxi: ὁμοῦ intelligens, ὁ ἐσχαρίτης ἄρτος,
ὁμοῦ i. e. σὺν vel ἅμα τῷ γλυκεῖ, *escharites panis simul
cum vino dulci.* Quid sit vero, quod verba συναυλίαν ὁμοῦ
προσβιαζόμενος, *convenientiam excitandi orexin* inter-
pretatus sit Casaubonus, haud facile dixeris; nisi statuas,
habuisse eum in animo Dalecampii versionem, quae sic
habebat, *tanto dum manditur consensu cum passo, ut admi-
rabili quadam vi ad appetentiam sui cogat.* Quo-
rum ego nihil in Graeco verbo προσβιαζόμενος reperio.
Nec vero, quod a me in versione positum est, *simul cum
hoc vim suam exserens*, id in graeca dictione inesse confir-
maverim. Quin potius, si verum est illud verbum, sen-
sus fuerit huiusmodi: *si* (panis ille dulci vino intinctus)

e *quasi vi illata infertur* vel *ingeritur illis*, nempe τοῖς ἀπειρηκόσι καὶ πεπληρωμένοις, i. e. *his qui satietate & ebrietate ita defessi & confecti sunt, ut se amplius bibere aut comedere posse negent*; quos παρειμένους καὶ καρηβαροῦντας dixit idem Lynceus lib. IV. pag. 130. b. Sed fortasse, in eamdem quam dixi sententiam rectius hoc loco legetur, προσβιαζομένοις (scil. αὐτοῖς) θαυμαστόν τι συντελεῖ, *his, si vim faciunt sibi*, (si, quamvis fere non amplius possint, tamen *se ipsos* ad hunc *etiamnum* panem comedendum passo intinctum *cogunt*) *admirabile aliquid efficit*. Fuit etiam, cum προσβιβαζόμενος legendum suspicarer, quod idem valeret ac προσφερόμενος; quemadmodum & βρῶμα & πόμα προσφέρεσθαι Graeci dicunt *cibum* vel *potum sumere* vel *capere*; *edere*, *bibere*. Ac fuerit istud quidem verbum nove usurpatum hac notione: sed, a dicendi formulis minus usitatis non abhorruisse catillonis illius stylum, cum paullo ante in voce διάχρηστος vidimus, tum alia quae passim ex eiusdem Lyncei scriptis fragmenta adfert Noster, (quorum unum etiam lib. II. pag. 72. e. habuimus) arguere videntur. Verbum προσβιαζόμενος in eam sententiam, quam primo loco proposuimus, (*cibus veluti per vim ingestus his qui iam prorsus defessi sunt edendo*) accepisse Epitomator videtur: qui, cum initio valde contraxisset Lyncei verba in hunc modum, Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιός φησι περὶ τοῦ Ἀθήνησιν ἢ ἐν Ῥόδῳ ἐσχαρίτου, ὅτι οὕτω κέκραται τοῖς μειλ. καὶ τῇ μαλακ. καὶ τοιαύτην ἐνθρυπτ. πρ. τ. γλ. ἔχει συναυλίαν, sic dein (repetitis nonnullis e superioribus) pergit: ὥστε προσβιαζόμενος δαιτυμόσιν οὐδὲν λειπομένοις, ἀπειρηκόσι δὲ καὶ πεπληρωμένοις, ἡδίστην ἐπεισάγει διατριβήν. καθάπερ γὰρ ἀνανήφειν &c. Ubi & alia satis bene, & commode adiecta γὰρ particula, quae tamen etiam abesse nullo magno incommodo poterat: sed illud haud dubie imperite, quod οὐδὲν λειπομένοις (pro λειπομένους) scripsit, & ad *convivas* hoc retulit, quod manifeste ad *panes* spectabat, & recte cum a Casaub. tum a Dalecampio expositum est *nihilo inferiores*. Totum hunc locum sic refingendum coniectaverat CORAY: πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν, ὀσμὴν προσβαλλόμενος, ὡς θαυμαστόν τι συντελεῖν. καθάπερ γὰρ ἀνανήφειν κ. τ. λ. collatis Nicostrati verbis de pane ναστῷ dicto, ὀσμὴ δὲ, τοὐπίβλημ' ἐπεὶ &c. pag. 111. d. Caeterum quod de laude *panum*, *qui*

Athenis in foro venibant, Lynceus quidem in transcursu e
dixit, sed ex professo Archestratus loco a Casaubono citato; ad posteriora tempora ea laus non duravit: certe apud Plutarch. de Cohibenda Ira, pag. 461. b. & apud Alciphr. lib. I. Epist. 21. panis *forensis* apud Athenienses, ὁ ἐξ ἀγορᾶς ἄρτος, signate is dicitur, qui *vilior* esse & *parum delicatus* intelligebatur: quam pugnantiam recentiorum istorum cum his auctoribus, quibus usus Athenaeus est, notavit Berglerus ad Alciphr. l. c. Quod ad ἐσχαρίτας, quos dicunt, panes spectat, adnotavit DALECAMPIUS: »Monspessulanis *Escalete;* reliquis Gallis, *Gaufre.*« quod fere convenit cum Casauboni interpretatione. Denique ut ad ANTIDOTI versiculos *ex Protochoro* redeam: c
cum Graecum verbum ἀνειλίττοντα, quod *evolvere* vulgo exponitur, me turbavit, tum magis etiam Casauboni adnotatio, cui hoc ipsum maxime placuerat, quod de *evolutione* atque *expansione* poëta dixit. Mihi quidem videbatur, panem eius generis, qualem hic intelligi volunt, commodius *convolutum*, quam *evolutum*, intingi vino posse. Porro cum recens cocti vel tosti sunt huiusmodi panes, & adhuc calent, molles sunt, & facile convolvuntur. Quare mihi visum erat, συνειλίττοντα vel ἐνειλίττοντα scriptum oportuisse: nisi forte ἀνειλίττειν perinde & *convolvere* & *evolvere* significare potest; quemadmodum, ut hoc utar, Germanorum verbum *aufrollen* utrumque significatum admittit, & aliàs Gallorum *rouler* respondet, aliàs verbo *dérouler*. Quidquid sit, recte mihi poëtae sensum Gallicus interpres expressisse videtur, cum ait: *il les roula, & les trempa dans du vin doux.* Eodem vero modo HERMOL. BARBARUS, ad Dioscor. Coroll. 309. ait: *Escharites -- involvebatur, atque ita ut calebat intortus, Athenis maxime placebat.*

Ταβυρίτην. Ταβαρίτην ed. Ven. & Bas. iidemque pau- e
lo post, Ταβαρίτης. Utrobique Ταβαρίτης edidit CASAUBONUS, & haec adnotavit: »*Tabarites* panis in Ecloge »dicitur Ταβυρίτης. Errant qui [ut fecerat Dalecampius] »a Tabis, oppido Ciliciae, vel Lydiae, ut placet Ste»phano, pani huic nomen volunt inditum: nam Ταβίτης »vel Ταβαΐτης fuisset dicendum. Parvum fuisse, & qui ore »capi posset, declarat *versus Sopatri*, Ταβαρίτης δ' ἄρτος »πλησίγναθος. Eclogarius tamen, quasi interpretans vocem »πλησίγναθος, de suo adiecerat, ἔστι δὲ μέγας ἄρτος: sed

e » fallitur. « — Scripturam Ταβυρ. per *υ* agnoſcit uterque noſter *codex A.* & *Ep.* itemque Hermol. Barbarus tam ad Dioſcor. l. c. quam in *cod. Par. B.* ipſius Hermolai manu ſcripto. Et priori quidem loco Ταβυρίτην in accuſativo tenet *ms. A.* Recte. Sic quidem & deinde Ἀχαΐνας in accuſ. accipiendum; & ſic paulo inferius Ἐγκρυφίαν & Δίπυρον habet idem *ms. A.* cum eisdem editt. vett. Pendent quippe hi accuſativi ab eo, quod ſupra (lit. c.) dictum eſt: Παρὰ δὲ τὰς ὀπτήσεις (nempe φησὶ Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς) ὀνομάζεσθαι, Ἰπνίτην. Quibus ex verbis ſimul colligere licuerat, non a *loci* cuiuſdam nomine derivandum hoc panis nomen; niſi rurſus turbare nonnihil potuiſſet nomen Ἀχαΐνη vel Ἀχαιΐνη, quod ſequitur. Sed reliqua quidem, quae in hac ſerie commemorantur, panum genera, *ἰπνίτης*, *ἐσχαρίτης*, & deinde, *ἐγκρυφίας* & *δίπυρος*, a *diverſa coquendi ratione* nomen invenere. Caeterum, hoc ipſum nomen Ταβυρίτης unde ductum ſit, non dixerim equidem. Villebrunius nos docet, ὁ πανσοφώτατος, eſſe *a nomine phoenicio*, *tabur*, *umbilicum denotante; intelligique panem vel mazam, aliâs πολυόμφαλον dictam.* Non recordabatur Vir longe omnium doctiſſimus, *hebraicum* nomen (hoc eſt enim, quod ille *phoenicium* dicit) *thabbur*, quod *umbilicum* ſignificat, non modo geminata in medio litera *b* ſcribi, ſed & ab initio eâ literâ *th*, quae Graecorum literae Θ, non Τ, reſpondeat; eamdemque literam in eo nomine alias quoque tenere linguarum Orientalium dialectos. Quod Epitomator ait » ἐστὶ δὲ μέγας ἄρτος « id non tam ad interpretandam vocem πλησίγναθος ſpectabat, quam ad illud panum genus, de quo mox ipſe etiam auctor dicit, εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι: nam quod ibi adiicitur, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, continuo Epitomator etiam ſubiecit » καὶ ἑορτή τις καλεῖται τὰ Μεγαλάρτια: « ſed nomen Ἀχαΐνη, quod eodem pertinebat, ſive per incogitantiam ſive nimio brevitatis ſtudio omiſit. Eadem Epitomatoris verba ſic acceperat Euſtathius, quaſi dixiſſet, Ἔστι δὲ καὶ μέγας τις ἐπιλεγόμενος ἄρτος: quò ſpectat quod ſcribit ad Iliad. β'. p. 201, 18. καὶ ἄρτου δέ τινος μεγάλου ἐπιλεγομένου, ἑορτὴ ἐπ' αὐτῷ ἐτελεῖτο τὰ Μεγαλάρτια.

Ἀχαιΐνας. Sic *ms. A.* cum ed. Ven. & Baſ. Ἀχαΐνας ed. Caſ. Eſt autem accuſat. plur. a ſing. ἀχαιΐνη: cui non repugnat, quod mox in ſing. τούτου τοῦ ἄρτου ait auctor;

nam continuo deinde ad pluralem redit, εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι. CASAUBONUS, vocem istam pro nominativo singulari accipiens, haec adnotavit: » *Achainas* panis a loco nomen habuit: oppido nempe illo, nisi fallor, unde » *Achainos cervos* poëtae appellarunt. « — Vide Apollon. Rhod. IV. 175. & ibi Schol. At falli illum Scholiasten, cum cervorum nomen istud ab oppidi Cretensis nomine derivat, arguit glossa apud Hesychium, Ἀχαὶ νεβρῶν· ἐλάφων ἡλικίαι: (coll. Eustath. ad Iliad. θ'. pag. 597, 29 sq.) itemque alia glossa apud eumdem, in voce Ἀχαία vel Ἀχαιά· ἔρια μαλακά. conf. Interpp. Hesych. ad vocem Ἀχαί. Panum verò nomina hìc commemorata, non tam a locis, quam a coquendi ratione, derivanda esse, paulo ante monitum est. Quare videndum, satis-ne commoda sit PALMERII sententia, Exercitat. in Auct. Graec. pag. 495. statuentis, Ἀχαΐνας dictos hos panes eo ipso, quod *magni* fuerint, qui non sine *magno oris hiatu* morderi possent, ab α intensivo, & χαίνω, *hio*. Nec tamen aliud certius occurrit: nam (quod in mentem venire alicui poterat) quod Ἀχαιὰ etiam dicta est *Ceres*, cuius in honorem Thesmophoria & Megalartia celebrabantur, id quidem minus etiam ad hoc, quod quaerimus, conficiendum valebit.

Ibid. Ἀχαιΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον. Ἀχαΐνην f vulgo; nec ex *ms. A.* aliud hìc adnotatum: sed sicut supra Ἀχαιΐνας scripserat ille, sic & hic Ἀχαιΐνην oportuisse putavi, cum praesertim satis manifeste senarii iambici speciem habeant illa verba, ubi metri etiam ratio istam desiderare videbatur scripturam. ἔμπλεων, pro eo quod editum erat ἔμπλεον, dedit idem *ms. A.* quod & ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Alia parte corrupta ista verba visa erant CASAUBONO. » *Acclamationem*, inquit, usitatam *in* » *Megalartiorum festo*, Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον, » haud dubie corruptam, doctis sanandam relinquimus: » nam medicina, quam facit huic loco Dalecampius, τρώγουσα, solum emendans pro τράγον, pristinam illi, si » quid iudico, sanitatem non affert. Fortasse rectum sit, » Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον ἄρτον: favente nonnihil quod » scribit ex hoc loco Eustathius, solitum ἄρτον ἐπιλέγεσθαι. « — Sic ille. DALECAMPIUS verterat: *Achaeinen plenum adipe Dea comedebat.* Eustathius, cuius auctoritatem invocavit Casaubonus, nihil ex hoc loco desumsit: nec enim potuerat, qui ne cognita quidem haec verba habe-

f bat, quippe praetermissa in Epitoma, e qua una illi Athenaeus cognitus erat. Verba Eustathii ex Comment. ad Iliad. β'. paulo ante protulimus, quae nihil huc facere intelliget quisquis recte inspexerit. Vocem τράγεν equidem pro aoristo secundo imperativi accepi, ex veteri dialecto pro communi τράγε, *comede*. Syracusiorum morem fuisse, istâ formâ efferendi aoristum secundum imperativi, adnotavit Etymologici M. auctor pag. 302. sub voce Εἶπον: nihil autem vetat, quo minus credamus etiam apud Delios in vetusta ista formula eumdem usum obtinuisse. Fuerint fortasse, qui de *trago*, frumenti cerealis sive alicae genere, Dioscoridi & Galeno, Plinio atque Celso memorato cogitaverint: (vide Plin. XVIII. 7, 16. ibique Harduin. rursusque Plin. XVIII. 10. sect. 20. art. 4. & Dioscorid. II. 83. ibique interpretis adnotationem:) quibus litem equidem non movebo, quamvis parum probabilis eorum ratio mihi videatur. Quod de senarii specie dixi, quam praeferant ista verba, ei repugnat quidem in voce στέατος penultima brevis: sed, sicut δάμαρ genitivum δάμαρτος facit, sic fortasse per dialectum στέαρτος etiam olim dici potuit; aut alia quacumque ratione succurrendum metro fuerit.

Κριβανίτην. Sic recte *ms. A.* & editt. vett. Temere Κριβανίτης edidit Casaub. Apud Polluc. VI. 33. & 72. missti nonnulli κλίβαν. per λ literam scribunt, quod perinde est. Apud Nostrum pag. seq. bis repetitam videmus scripturam κριβ. sed & semel ibidem κλιβ. scribitur, consentientibus libris. Sed vide ipsum pag. seq. c. & quae ibi notamus.

Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. » ARISTOPHANIS *fabula* Γῆρας, » *Senium*, diversa est ab alia eiusdem, passim nominatâ in » his libris, Γηρυτάδης; quo nomine etiam Antiphanes fa» bulam docuerat, nisi fallunt nos Athenaei codices. *Senii* » argumentum declarant quae supersunt fragmenta. De » Senectutis incommodis egisse Comicum, constat ex pe» titis inde versibus, qui apud Pollucem lib. IV. cap. 25. » [sect. 180.] Postea inducebantur *senes* quidam *recocti*, ac » *priori aetati restituti*; qui, fortuna sua abutentes, ferebant » cuncta passim atque agebant. Indicio sunt verba Athe» naei hoc loco: Ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασ» μένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλλόντων. » Postrema vox mirifice exposita ab interpretibus: [*qui*

» *eius senectutem ludibrio habuerant*, Dalech.] Sed γῆρας ἀπο- » βάλλειν, est *senectutem exuere*. Huius dramatis saepe memi- » nit Iulius Pollux. At libro X. cap. 20. [sect. 74.] ita scribe » hunc ex eo versum: Ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν πεντάχουν ἢ μεί- » ζονα. Idem alibi: Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὐν » δι' ὀλίγας ἡμέρας. Corrige, σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μου οὐδ' ὀλίγας » ἡμέρας; « CASAUB. — Postremum fragmentum a Casaub. citatum, non apud Pollucem legitur, sed apud Priscianum. Felicius correctum illud exhibet Brunck in Aristophanis Fragm. pag. 229. num. 14. Τὸ γῆρας ἀποβαλεῖν senes illi apud Comicum dicuntur, ad imitationem dictionis de serpentibus & canceris usitatae, τὸ γῆρας ἐκδύειν vel ἐκδύεσθαι, qua Theophrastus usus est apud Nostrum, III. 105. d. & Aristoph. Pac. 335. & saepius Aristoteles. In eamdem fere sententiam, πάλιν μειρακιευόμενον πρεσβύτην dixit Alciphr. lib. II. Epist. 2. Apud Nostrum hic ἀποβαλόντων tenui, quod erat in impressis. Sed ἀποβαλλόντων dabat *ms. A.* quod recipi fortasse debuerat.

ARISTOPHANIS *versus posterior* sic olim editus legebatur:

Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς κριβανίτας πάνυ λευκοὺς ὦ τέκνον.

De quo nihil adnotavit Casaub. BRUNCKIUS vero in Fragm. Aristoph. pag. 228. utrumque versum statim in hunc modum ediderat:

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; -- θερμοὺς, ὦ τέκνον. --
ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς. -- κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Tum vero IDEM in Notis pag. 164. ait: » Fragmentum » male constitutum esse, tam metrum, quam sententia ar- » guit. Interloquuntur *mulier panes vendens*, & *recoctus senex*. » Illa, cuius mercimonium diripiebatur, quum iniuriam » expostularet, diceretque panes sibi periisse illius generis, » quos θερμοὺς appellabant, qui in secundis mensis appo- » nebantur, senex respondebat: *Num vero deliras? in furno* » *coctos dic, eosque non admodum candidos*. Secundus versus » totus est senis: male eum duabus personis diviseram. » Sic legendum est:

» Γ. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Α. Θερμοὺς, ὦ τέκνον.
» Γ. Ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
» λευκούς. « —

Particulam δὲ post κριβανίτας inferendam, ad oram etiam Athenaei sui adnotaverat idem Vir doctus, ex coniectura-ne, nescio, an ex *ms. B.* Mihi personarum partes ita, ut

f a nobis factum, distribuendae visae erant; in eam sententiam, quam in versione expressi: nempe ut eosdem panes eadem mulier θερμοὺς & κριβανίτας dixerit, & continuo tenore ista verba pronunciatura fuerit, nisi interpellata fuisset a sene recocto. Initio *vers.* 2. Ἀλλ' ἢ ex ed. Cas. in nostrum exemplum irrepsit. Peius etiam ἀλλὰ habet *cod. a.* Ἀλλ' ἦ voluerant, ut recte Brunck in Notis edidit: & sic correctum velim. Quum verba πάνυ λευκοὺς, quae leguntur in editis, prorsus ignoret noster *ms. A*, existebat legitimus senarius, quem talem repraesentavi, qualem exhibebat idem codex. Epitomator nil aliud, nisi haec, habet: Κριβανίτας δὲ λευκοὺς ἄρτους Ἀριστοφάνης πού φησι. Ex quo suspicari licebat, legisse eum in suo Athenaei exemplari λευκοὺς pro eo quod θερμοὺς habent nostri libri. Sed Venetus editor, sive aliquis ante eum librarius, Epitomen cum pleniore Athenaei opere conferens, utrumque tenere voluerat vocabulum; ideoque vocem πάνυ ex ingenio (ut videtur) adiecit, quo scilicet prodiret senarius huiusmodi,

ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς κριβανίτας πάνυ λευκούς:

quibus verbis deinde ista, ὦ τέκνον, quae repetita dabant Athenaei libri, adiecit veluti extra metrum, aut tamquam versus sequentis initium. Ego rectius fortasse eram facturus, si adscititia verba prorsus abiecissem: sed cum haud satis tamen certus essem, unde ea arripuisset primus editor, veritus sum delere. Itaque tamquam initium sequentis versus adieci, sed *inverso ordine*, prout desiderabat iambici metri ratio.

a Ἐγκρυφίαν. Rursus recte accusativum dedit *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. quod temere rursus & tacite in Ἐγκρυφίας mutavit Casaubonus. Hesychius: Ἐγκρυφίας· ἄρτου εἶδος, ὃ ἐν σποδῷ γενόμενος, τῷ μὴ εἶναι κλίβανον. ubi caussa nulla erat, cur illud τῷ μὴ εἶναι solicitarent interpretes; nam idem valet ac διὰ τὸ μὴ εἶναι. De re vide quos laudant Interpretes Hesychii, praesertim Hieron. Mercurial. Var. Lect. II. 5. tum Bielii Novum Thes. Philolog. in Ἐγκρυφίας, & Du Cange Glossar. in Τοῦρτα. — » *Panis subcinericii*, sive *encryphiae*, etiam Hippocrates facit mentionem, Popularium Morbor. lib. VII. ἄρτος ὡς » ἡμιχοίνικος ἐγκρυφίης. « CASAUB. *Ibid.* Ἀρχέστρατος, οὗ κατὰ καιρὸν τὸ μαρτύριον παραθήσομαι. Vide paulo post, pag. 112. b.

Δίπυρον. Rursus temere Δίπυρος in recto casu ed. Cas. a — »*Panis dipyros; recoctus*, vulgo *biscuit*.« DALECH. *Ibid.* Εὔβουλος ἐν Γανυμήδει·

Διπύρους τε θερμούς. — —

Poterant his poëtae verbis iungenda videri sequentia, Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες; quae cum istis unum legitimum senarium efficiunt: nisi & verba proxime apud Nostrum sequentia, Ἀλκαῖος Γανυμήδει, & quae apud Pollucem VII. 23. leguntur, aliud suaderent. Quare recte ad hunc locum CASAUBONUS monuit: »De *dipyro*, sive *nautico* »*pane*, afferuntur testimonia EUBULI e *Ganymede*, & AL»CAEI item e *Ganymede*. Sed aut intercidit penitus *Eu*»*buli* locus: aut illius sunt ista solum, Διπύρους τε θερ»μούς. Sequentia, Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες; Ἄρτοι τρυφῶν»τες, velint nolint docti viri, *Alcaeo* asserimus nos. Pol»lux lib. VII. cap. 10. Ἀλκαῖος ἐν Γανυμήδει διπύρους »ἄρτους εἶπεν· οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες. »De ALCAEI Comici fabulis superiore capite diximus.« [Animadv. ad pag. 107. f. Eiusdem fabulam *Ganymedem* iterum laudat Athenaeus lib. X. pag. 445. e.] »EUBULUM »quoque *Ganymedem* docuisse testis Athenaeus lib. VI.« [pag. 248. c.] — *Alcaei* nomen sua auctoritate prorsus omiserat Dalecampius. Contra, omnia ista verba,

Διπύρους τε θερμούς. Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες. — —

uni *Alcaeo* tribuit TOUP, in Curis Noviss. in Suid. pag. 160. Et possunt quidem illius esse ista omnia: sed videtur utique Athenaeus priora verba, διπύρους τε θερμούς, ex EUBULO voluisse proferre; quae ne quidem eodem modo scripta fortasse apud *Alcaeum* exstabant. Quae autem sequuntur verba, haud dubie *Alcaeum* habent auctorem.

Λάγανον &c. »*Laganum* & *apanthracis*, inter *placentas* »vulgo censentur: neque video caussam cur hic inter *pa*»*num* species eorum fiat mentio. Ἀνθρακίδας Graeci voca»runt, ait enarrator Aristophanis, [ad Acharn. 670. & ad »Av. 1545.] omnes *cibos super pruna tostos*.« CASAUB. — De *Lagano* vide Hesych. in Λάγανον, & quos ibi auctores laudant Interpretes: itemque Latina lexica. Sed ipsum statim consule Nostrum, pag. 113. d. ubi ἀρτολάγανον vocatur. In transcursu memoratur etiam lib. XIV. pag. 656. e. Caeterum varia *placentarum* genera perinde etiam *panes*, Graecis certe ἄρτοι, dici solebant. In ARISTOPHA-

NIS *Concionatricibus* verſ. 843. ed. Br. (al. 838.) hodie non λάγανα πέττεται legitur, ut ait Noſter, ſed πόπανα πέττεται: ubi mireris, nec a Küſtero, nec a Brunckio adnotatam eſſe hanc Athenaei lectionem. Porro, ἀπανθρακὶς legas, an ἐπανθρακὶς, perinde eſt. Vide Heſych. in utroque vocabulo, & Lennep ad Coluthum, pag. 18 ſq. Hoc quidem loco, ut ſub contextu monui, & *ms. A.* & *Ep.* ἔτι ἡ ἐπανθρακὶς καλουμ. habent, eamdemque formam deinde etiam tenet *Ep.* ſed *ms. A.* mox
b in τῆς δ' ἀπανθρακίδος, & dein rurſus in ἡ δ' ἀπανθρακὶς, cum editis conſentit. Quare & hoc loco eamdem ſcripturam tenui, quam hîc pariter exhibebant editi. CORAYUS quidem ubique commodius ἐπανθρακ. ſcriptum fore cenſuit, ob id quod mox ſequitur, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι: ſed id quidem non tanti videtur; nam *parantur* quidem tales panes ἐπ' ἀνθράκων, ſed *comeduntur* ἀπ' ἀνθράκων: quin & de ipſa paratione ciborum, qui ſuper prunis torrentur, verbum ἀπανθρακίζειν uſurpatur, VII. 329. b. Sic τὰ ταγηνιστὰ, quae ἐν ταγήνῳ vel ἐπὶ ταγήνου (aut τηγάνου) frixa ſunt, dein ubi ad comedendum adponuntur, τὰ ἀπὸ ταγήνου (vel τηγάνου) aut ἐκ ταγήνου dicuntur. Denique ſuſpicari licet, fortaſſe ſic h. l. ſcripſiſſe Athenaeum, ἡ ἀπανθρακὶς καὶ ἐπανθρακὶς καλουμένη. *Mox*, ubi τῆς δ' ἀπανθρακίδος recte editur, ibi τοῦ δ' ἀπανθρακ. habet *ms. A.* qui tamen continuo deinde in ἡ δ' ἀπανθρ. conſentit. Utrobique verum tenet *ms. Ep.* Mox vero rurſus omnes, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος, in maſculino: ubi intellige οὗτος ὁ ἄρτος.

προτιθέασιν ἐσθίειν recte dedere *mss. A.* & *Ep.* προστιθέασιν edd. de quo corrigendo monuerat Valckenar. ad Herodot. VIII. 41. Conf. Noſtrum IV. 137. e.

AD CAP. LXXV.

Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Ἥβης γάμῳ, κἀν Μούσαις· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου. Ad haec verba, tam longa eſt quam docta CASAUBONI Animadverſio, ad quam ſaepe lectores ſuos ablegant alii viri docti, ubi de *ſcenicarum Fabularum* διασκευαῖς agitur. Sic igitur ille: »Quid hîc ſit διασκευὴ, intererat fidei interpretum quae» rere diligentius: vel eo ſaltem nomine, quod non pauci »in hoc auctore ſimiles ſunt loci, quos eâdem operâ

» omnes expoſueris. Putarunt docti viri, διασκευὴν ap- b
» pellari fabulam quae alteri velut praeluderet, eſſetque
» poſterioris *apparatus & diſpoſitio*, ut illi vertunt. [Sic h.
» l. Dalecampius.] Nos contra, libri primi cap. XXIII. [ad
» I. 29. a.] διασκευὰς & διεσκευασμένα vel ἐπιδιεσκευασ-
» μένα δράματα ſolita appellari dicebamus, *fabulas ſemel*
» *iam ſcriptas editaſque, ſed, quia non ſteterant, nova lima*
» *& impenſiore diligentia correctas*. Morem hunc fuiſſe veteri-
» bus Comicis, ut idem argumentum ſaepius tractarent,
» & *emendatas fabulas* pro novis in ſcenam deferrent, teſtis
» Comici Scholiaſtes, ad Nebulas [vſ. 546.] ſcribens, Δο-
» κοῦσι καὶ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐ-
» τὰ εἰσάγειν δράματα. Has fabulas proprie appellarunt
» διεσκευασμένα δράματα, ut loquitur Athenaeus lib. XV.
» [immo lib. XIV. pag. 663. c.] vel ἐπιδιεσκευασμένα.
» Galenus docet clare, in Hippocratem de Salubri diaeta:
» Ἐπιδιεσκευάσθαι, ait, λέγεται βιβλίον, ἐπὶ τῷ προτέρῳ
» γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν
» αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν
» ἀφῃρημένα ἐκ τοῦ προτέρου γράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσ-
» κείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. παράδειγμα δ' εἰ βούλει
» τούτου σαφηνείας ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλι-
» δος ἔχεις, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευασμένον. Critici vete-
» res in Argumento Nebularum Ariſtophanis: Ἀριστοφά-
» νης ἀποῤῥιφθεὶς παραλόγως, ᾤήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς
» Δευτέρας καταμέμψεσθαι τὸ θέατρον. ἀτυχῶν δὲ πολὺ
» μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγα-
» γεν. Αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος (ἐδι-
» δάχθησαν·) τοῦτο δὲ ταὐτό ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύα-
» σται δὲ ἐπὶ μέρους. Paullo poſt: Καθόλου μὲν οὖν σχε-
» δὸν παρ' ἅπαν μέρος γεγενημένη διόρθωσις· τὰ μὲν γὰρ
» περιῄρηται, τὰ δὲ πέπλεκται· καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ
» τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. « [Vide Kü-
ſteri Ariſtoph. pag. 51.] » Perſpicuum ex his eſt, quid
» Athenaeus intelligat quoties aliquam fabulam alterius
» appellat διασκευήν. Quod verbum diverſo ſenſu uſur-
» pant interdum Critici: ut, cum ſcribunt diſcrimen fuiſſe
» inter veterem & novam comoediam & ratione ὕλης,
» *materiae*, & ratione διασκευῆς, *formae & texturae*. ἐν μὲν
» γὰρ τῇ τῆς νέας διασκευῇ, inquiunt, χοροῦ οὐκ ἔδει· ἐν
» ἐκείνῃ δὲ δεῖ. « [Vide Anonymi brevem commentatio-
nem περὶ Κωμῳδίας, Ariſtophanis Comoediis praemitti

b ſolitam, cum in aliis editionibus, tum in edit. Küſteri pag. xii ſeq.] »Sed aliud eſt, *διασκευὴν* attribuere fabu»lae: aliud, ipſam fabulam appellare *διασκευὴν* alterius. »Athenaeus lib. IX. [pag. 374. a. b.] *μετασκευάζειν* ver»bo appoſitiſſimo uſus eſt, de iſtiuſmodi *fabularum emen»datione* loquens. *Anaxandrides*, inquit, *ὅτε μὴ νικῴη λαμβάνων ἔδωκε εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν, καὶ οὐ »μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί*: *quoties victoriam non re»ferebat, fabulam in manus ſumtam tradebat diſcerpendam ad »thuris cucullos: neque, ut plerique ſolent, eam corrigebat.*«

»Porro iſta *recentata dramata* interdum nomen diverſum »habuerunt a priore: cuius rei exemplum eſt iſto [hoc] »loco. Nam *prior* EPICHARMI *fabula* nomen habuit *Hebes »Nuptiae*: poſterior, *Muſae*. Sic lib. VIII. [pag. 358. d.] »*Butalion* Antiphanis dicitur fuiſſe *διασκευὴ τῶν Ἀγροίκων »ἑνός*: quae verba ibi expendimus. Libro XI. [p. 496. f.] »Diphili *Miles*, appellatur *διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτείχους*, »fabulae prius ab eo editae. Interdum commune fuit utri»que fabulae id nomen: ſed *prioris* & *poſterioris* cognomi»ne invicem diſtinguebantur. Sic *προτέρας* & *δευτέρας »Θεσμοφοριαζούσας* interpretamur libro I. [p. 29. a.] Sic »eiuſdem Comici *πρώτας* & *δευτέρας Νεφέλας*, & *priorem »ac poſteriorem Pacem*, nec non *Plutum priorem* & *alterum*, »laudatum invenias. Eupolidis *Autolycum πρῶτον καὶ δεύ»τερον* Galenus, Pollux, aliique citant: Archippi *priorem »& poſteriorem Amphitryonem*. Neque ſolum Comici hac »diligentia uſi: verum & Tragici quoque nonnumquam. »Exemplum eſto in Euripidis *Hippolyto*, de qua tragoe»dia ſcribunt veteres: *Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος, δεύτε»ρος καὶ στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστε»ρον γεγραμμένος· τὰ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον »ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι.* *Phryxum* etiam poëtae »eiuſdem *priorem* & *poſteriorem* laudat Ariſtophanis Scho»liaſtes. Non ſemper autem utraque fabula producta eſt, »ſed tantum altera: qua de re plura erunt dicenda libro »VI. cap. vi.« [Dixit de ea re lib. VI. cap. vii. ſub finem. conf. Athen. VI. 270. a.]

»Ab hac notione verbi *διασκευάζειν* manavit affinis »alia, cum pro *librum corrumpere* accipitur. Galenus DE »Dogmatis Hippocratis & Platonis libro ſexto: *Τὰ δ' »ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφέρεσθαι λεγόμενα τέτταρα ζεύγη »φλεβῶν, ἐμβεβλῆσθαί τέ μοι δοκεῖ τοῖς ἐπιγραφομένοις*

»'Ἱπποκράτους συγγράμμασι, καὶ διεσκευάσθαι φανερῶς. b
» *Videntur mihi inserta esse libris iis qui sub Hippocratis no-*
» *mine extant, & manifesto adiecta esse verbis auctoris.* Libro
» octavo: Γεγραμμένου δὲ τῷ 'Ἱπποκράτει βιβλίου περὶ Φύ-
» σεως ἀνθρώπου, προστεθέντος δ' αὐτῷ καὶ τοῦ περὶ Διαί-
» της μικροῦ βιβλίου, καί τινος παρεντεθείσης ἀνατομῆς
» φλεβῶν, ἣν ὁ διασκευάσας δοκεῖ μοι προσθεῖναι τῷ περὶ
» Φύσεως ἀνθρώπου καὶ τῷ περὶ Διαίτης. Diogenes Laërtius
» in Democrito: [IX. 49.] Τὰ δ' ἄλλα ὅσα τινὲς ἀναφέ-
» ρουσιν εἰς αὐτὸν, τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτοῦ διεσκεύασται, τὰ
» δ' ὁμολογουμένως ἐστὶν ἀλλότρια. Galenus paulo aliter,
» libro II. DE Hippocratis Scitis & Platonis: Τούτους τοὺς
» ὑμένας ἐτόλμησάν τινες οὐκ εἶναι λέγειν, ἀλλ' ὑπ' Ἐπι-
» στρατείου [ὑπ' Ἐρασιστράτου] διεσκευάσθαι δόγματος
» ἕνεκεν κατασκευῆς. *Ausi sunt quidam aliter dicere, nullas*
» *esse huiusmodi membranas; sed ab Erasistrato esse falso ad-*
» *iectas, studio defendendi sui dogmatis.* Apud eumdem ma-
» gnum scriptorem saepe legas, νόθον καὶ διεσκευασμένον,
» tamquam ἐκ παραλλήλου posita vocabula, in Hippo-
» craticis Commentariis.«

» Porro autem, quas vocabant dramatici poëtae δι α-
» σ κ ε υ ὰ ς, alii auctores νέας vel δευτέρας ἐκδόσεις. Sae-
» pe enim accidit, ut scriptores accurati editos a se libros
» sub incudem revocarent, serio castigatos denuo ede-
» rent, &, ut de se ait Tertullianus, properatum opus
» pleniore scriptione rescinderent. Unde eveniebat ali-
» quanto, ut in doctorum manibus scripti eiusdem duae
» diversissimae editiones versarentur. Quo ex fonte erro-
» res multos manasse non dubitamus, observatos saepe
» nobis etiam in antiquissimis veterum auctorum manu-
» scriptis. Eiusmodi est, quod de Eunapio scribit Photius;
» [Biblioth. pag. 100. edit. Hoeschel.] cuius verba non
» gravabimur adscribere: Δύο πραγματείας τὴν αὐτὴν πε-
» ριεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν.
» καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν
» Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλ-
» ληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν
» βασιλέων καθαπτόμενος. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν
» ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν,
» ἣν κατὰ τῆς ἀσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται. Lege quae
» sequuntur. Similiter & Zosimus, alter Christiani nomi-
» nis hostis, historiae prius publicatae νέαν ἔκδοσιν postea

b »edidit, auctore eodem Photio.« Haec CASAUBONUS.

ὅμωρον. »Quid appellat *panem* ὅμωρον? Auctore He»sychio, ὁμοῦρα vel ὅμωρα dixerunt *similaginem cum melle* »*& sesamo coctam*. Inde & panes quosdam ὁμορίτας appel»larunt, quorum meminit idem Hesychius. Non dubi»to, de his sentire *Epicharmum*, & mox quoque *Sophro*»*nem*.« IDEM. —— In scripturam ὅμορον cum editis consentit *ms. Ep.* Codex *A.* vero & hic ὅμωρον habet: & paullo post in Sophronis verbis (quae omisit Epitomator) ὁμώρους. Quae scriptura non modo congruit cum eo, quod Hesychius habet, ὁμοῦρα, dorico more vocali ω pro diphthongo ου posita: sed est etiam apud eumdem Hesychium vicinum vocab. ἄμωρος, quod ille quidem nude πλακοῦντος εἶδος interpretatur. Eodem autem pertinere utrumque hoc vocabulum, cum ex analogia grammatica colligere licebat, (quoniam α coniunctivum initio vocis idem valet ac ὁμοῦ) tum ex collatione duarum glossarum apud eumdem Hesychium: Ὁμοῦρα· σεμίδαλις ἑφθὴ, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην: & Ἀμόρα· σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. Caeterum hoc posterius vocabulum habemus apud Nostrum XIV. 646. d. ubi quidem ο breve tenent libri omnes.

σταιτίτην. »σταιτίτης in Excerptis & quibusdam »msstis στατίτης dicitur: & Hesychius, nisi est men»dum, Στατίας· ἄρτου εἶδος. Eustathius [Iliad. ξ'. p. 963, »31.] legit, ut nos, σταιτίτης. In Glossis Hesychii στεα»τίτης placentae cognomen.« CASAUB. — In nostro *ms. Ep.* est quidem h. l. στατίτην, mendose haud dubie: sed paulo post σταιτίτην recte. Utrobique verum tenet *ms. A.* conf. XIV. 646. b. ubi recte codices nostri ἐκ σταιτὸς, non ἐκ στέατος, ut vulgo editur. Glossam στεατίτης apud Hesych. frustra quaeras: sed στατίας, quod apud eum legitur, haud dubie ex σταιτίτας corruptum est, (quod & literarum series arguebat) dorice pro σταιτίτης. *Ibid.* ἐγκρίδα. Ἐγκρίς· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρὲς, interpretantur Hesych. & Suidas. Vide Hesychii Interpp. & Bielii Thes. Philolog. h. v. sed praesertim ipsum Nostrum, XIV. 645. d. e.

ἀλειφατίτην. Sic *ms. Ep.* cum edd. Et ex Epit. habet Eustath. Iliad. ξ'. pag. 963, 30. diserte monens, ab ἄλειφαρ, ἀλείφατος, (*unguentum*, *oleum*) formatum esse nomen. Videndum vero, ne verum sit quod habet *ms. A.*

ἀλιφατίτην, cui ſpeciem conciliare poteſt gloſſa Heſychiana, Ἀλίφατα· ἄλφιτα, ἢ ἄλευρα. Sic enim & ἀλευρίτης aliquis panis nominatur pag. 115. d. *Ibid.* ἡμιάρτιον. » Ἡμιάρτιος panis a figura dimidiati circuli nomen inve» nit. Heſych. Ἡμιάρτιον· εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες. « CASAUB. — Ἡμίαρτον ſcribitur apud Heſych.

Poſtrema SOPHRONIS verba in hunc modum edita c erant; καὶ ἡμιάρτιον ἐκ . . . . αται. Quo ſpectat Animadverſio CASAUBONI: » Lacunam explebam & ſcribebam, » καὶ ἡμιάρτιον καὶ σταιτίταν: nam eorumdem fe» ciſſe illum mentionem, ait Athenaeus, quorum modo » Epicharmus meminit. Sed reperi poſtea in *Huraldino co» dice* eam vocem, cuius in libris aliis tenues ſolum ex» tant reliquiae. Ita igitur ſcribe, καὶ ἡμιάρτιον ἐκτίθε» νται. « — Totum Sophronis teſtimonium praetermiſit Epitomator. In vetuſtis vero noſtris *membr. A.* nulla hic lacuna, ſed perſpicue ἑκάται ſcribitur; quod pro conſtante illius codicis uſu Ἑκάτᾳ valet, doricâ formâ pro Ἑκάτῃ. Neque aliud quidquam quaerendum videtur.

Quod mox de Atticorum uſu monet Noſter, κρίβανος dicentium, non κλίβανος, id non praeteriere reliqui Grammatici, Suidas, Etymologus, Phrynichus, Thomas Mag. docentes etiam, rectius ſic dici, quia κρίβανος valeat κριθῆς βαῦνον. HERODOTI *verba*, κλιβάνῳ διαφανεῖ, leguntur lib. II. cap. 92. ubi interpres in *furno luculento*, paulo commodius quam quod ex Dalecampii verſione adhaeſit noſtrae, *perlucido*. Intelligendum *furnum bene candentem & ignitum*, docuit ibi Weſſeling. Sic Erotianus in Lexic. Hippocr. διαφανέσι interpretatur διαπύροις.

In illis SOPHRONIS verbis, Τὶς σταιτίτας &c. ante ἡμιάρτια deerat editis & *msto A.* particula ἢ, quam commode obtulit *ms. Ep.* Quae mox dein ſequuntur eiuſdem *Sophronis* verba, Εἰς νύκτα &c. omiſit Epitomator. In his quum με αἰτιᾷ legeretur in edd. & *ms. A.* (quod in μ' αἰτιᾷ mutatum in ed. Caſ. 2. & 3.) corrigendum μ' ἑστιᾷ perſpecte monuit CASAUB.

Τυρῶντος δ' ἄρτου. Dorica forma eſt τυρῶντος, pro τυροῦντος, ex τυρόεντος, a recto caſu τυρόεις. conf. Theocrit. Id. I. 58. ibique Interpp. & Euſtath. Iliad. ξ'. p. 963, 30. Eſt *panis* ſive *placenta, cui mixtus caſeus.* Amabant hoc genus Syracuſii: (Syracuſius autem Sophron fuit, ſicut Theocritus) a quibus cibos omnes corrumpi ait Ar-

cheſtratus, caſeo miſcentibus: vide VII. 311. b. c. In
d SOPHRONIS *verbis*, quae ibi ſequuntur, pro γ' ἄρτι, quod erat editum, perſpicue γ ά ρ τ ι ς dabat *ms. A.* quod ipſum etiam ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Eadem verba (quae prorſus omiſit Epitomator) editiones veteres finiünt in voce παιδίοισιν. & ſine lacuna continuo ſic pergunt, Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφ. CASAUBONUS, quum ex codicibus puto Italicis ſic edidiſſet, παιδίοισιν . . . . αλη. in Animadverſſ. deinde ait: »Scribe τοῖς παιδίοισι νεαλῆ, *recentem*: ut tollatur lacuna.« — Mihi in ſcriptura codicis *A.* quae ſic habet, παιδίοισιαλε, (pro quo eſt παιδίοσιν ἄλε. in *ms. B.*) latere id videbatur quod edidi, π α ι δ ί ο ι ς ἴ α λ λ ε. Intellexi autem ἴαλλε, imperfectum verbi ἰάλλω, *mitto*: quod verbum non modo Homero & Heſychio, ſed & aliis poëtis uſurpatum fuiſſe, plures apud Heſychium gloſſae evincunt. TOUPIUS, in Addendis ad Theocr. pag. 389. ſuo more declarans, nihil in illis verbis vidiſſe viros doctiſſimos qui has Muſas tractarunt, acu rem ſetetigiſſe perſuaſum habebat, cum ait, ita corrigendum eſſe: Συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτου γ' ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισι σὺν ἁ λ ί. »*Recens caſeus*, inquit, *cum ſale comedendus eſt*. Quod pueris recte praecepit Sophro.«

Νίκανδρος - - δάρατον. conf. p. 114. b.

Πλάτων δ' ὁ κ ω μ ῳ δ ι ο π ο ι ὸ ς ἐν Νυκτὶ μακρᾷ, τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς, Κιλικίους ὀνομάζει. Rurſus, pro more, κωμῳδοποιὸς habent edd. κωμικὸς vero *Epit.* Nos noſtras vetuſtas membranas ſecuti ſumus. Pro Κιλικίους, in noſtro *ms. Ep.* eſt καὶ Κιλικίους. — »PLATONIS »*Comici* fabula, cuius index erat *Nox longa*, laudatur & »Polluci lib. VI. cap. 33. [ſect. 142.] Videtur non diſſi»milis fuiſſe argumento Amphitruoni Plauti. *Nox* enim »*longa* fuit illa, qua ſatus Hercules. In ea fabula, Plato »τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς Κιλικίους ὀνομάζει, »inquit Athenaeus. Operae pretium ſit Euſtathii verba »aſcribere, de *collabis* & *Ciliciis panibus* diſputantis: [ad »Odyſſ. ρ'. pag. 627 extr.] Ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ »φέρεται, ὅτι δοκοῦσιν οἱ Κίλικες, ἴσως μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ, »ἴσως δὲ ἕτεροι, οὐκ ἀγαθοῖς ἄρτοις χρῆσθαι. διὸ καὶ οἱ Κι»λίκιοι ἄρτοι οὐκ ἔπαινον εἶχον, οἱ αὐτοὶ τοῖς κολλάβοις »ὄντες. Et mox, ſuperiora Athenaei verba reſpiciens: »ὅρα τὸ μεγάλους, inquit, ὃ κωλύει ψωμίσκους τοὺς κολ»λάβους νοεῖν. Sed errat Euſtathius, cum *panes Cilicios* &

» *collabos* eosdem putat. Imposuit illi suus codex Athenaei, » in quo sequentia aliquanto post [pag. 112. f.] Athenaei » verba, *τῶν κολλικίων δ' ἄρτων· οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶν τοῖς κολ-* » *λάβοις·* ita invenit scripta, *τῶν Κιλικίων δ' ἄρτων*, magno » errore. « CASAUBONUS. — Eustathium solâ Epitome Athenaei usum esse, saepius monuimus. Passim vero etiam observare nobis licuit, melioris notae esse hunc *Epitomes codicem*, quo nobis uti contigit, quam fuerat illud exemplum, quo usus Eustathius est. Noster quidem *ms. Ep.* & hoc loco omnia recte habet, & pag. 112. f. veram scripturam *κολλικίων* tenet. In Platonis verbis, *καθαρυλλῶν* cum accentu in ultima editum erat: rectius putavi *καθαρύλλων*, quod habet *ms. Ep.* & ex eo Eustathius l. c. ubi etiam monuit, esse diminutivum *τοῦ καθαρός*.

Αὐτοπύρου δ' ἄρτου &c. *Αὐτόπυρον panem cibarium* intelligunt, *cui nihil furfuris ademtum*. Vide H. Steph. Thes. III. 639. Salmas. in Hyle Iatric. pag. 69. & Harduin. ad Plin. T. II. pag. 288.

Φρύνιχος δ' ἐν Ποαστρίαις. *Ποαστρείαις ms. A.* suo more vocales *ι* & *ει* confundens. — » Hanc ipsam fabu- » lam & libro X. [pag. 424. c.] puto intelligi, scriboque » etiam ibi *Ποαστρίαις*, non *Παιστρίαις*. [Veram scriptu- » ram tenet ibi noster *ms. A.*] Nam Phrynichi *Poastrias* no- » minant Pollux VII. 10. [159.] & X. 36. [159.] & Har- » pocration in *Ἐξώλης*. Reperio & Aristophanem eodem » titulo fabulam docuisse: nam auctor commentariorum » in Aves [ad vs. 1297.] *Ποαστρίας* Aristophaneas laudat. » *Ποάστριαι* sunt *mulieres sarritrices*, quae herbas nocivas » de hortis tollunt vel segetibus. Archippus comicus: [apud Pollucem, VII. 148.]

» *Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀπωλάταις,*
» *καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις.*

» Hesychius scribit, omnes in universum *mulieres quae opus* » *rure faciunt mercede conductae*, sic fuisse vocitatas: & Pol- » lux docet, *ποάστριον* veteres appellasse *sarculum*, aut » aliud sarritionis instrumentum, quod eius aetate voca- » batur *χορτοκόπιον*. « CASAUBONUS. — *Ποαστρίαις* apud Scholiasten Comici l. c. per errorem librarii Aristophani tribui, cum ad Phrynichum auctorem referenda ea fabula esset, suspicatus erat BRUNCK, in Fragm. Aristoph. p. 212. Cuius suspicionis nullam fuisse idoneam caussam recte iudicavit CHARDON-la-ROCHETTE in *Notice des Sur-*

e *lies Grecques sur Platon* (Paris. 1801.) pag. 46. cum & multis aliis non modo *argumentis*, verum etiam *titulis fabularum*, plures Poëtae *eisdem* usi sint; & hoc ipso titulo, Ποάστρια, vel Ποάστριαι, commemoretur etiam fabula *Magnetem* auctorem habens, in Scholiis in Plat. pag. 20. edit. Siebenkees in Anecdotis Graecis; & pag. 33. nuperrimae editionis Scholior. in Platonem a Ruhnkenio collectorum.

Ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ. Cum Ὀρνίδου esset editum consentientibus *msstis A.* & *Ep.* adnotavit CASAUBONUS: » Scribendum Ὀρίνδου, au» ctoribus Hesychio & Polluce. « — Et quisquis Hesychium in Ὀρίνδην & Pollucem VI. 73. consuluerit, vix dubitaverit de veritate huius emendationis; quam recepit etiam Brunck in Fragm. V. ex Sophoclis Triptolemo.

f Λαμβάνετε κόλλαβον. Sic *ms. A.* atque etiam Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 267. ex *ms. B.* (In Epit. desunt ista.) Mendose λαμβάνεται τε κολλ. ed. Ven. & Bas. Inde λαμβάνετέ τε ed. Cas. Alibi, ubi κολλάβων mentionem facit Aristophanes, (in Pace, vs. 1195.) monuit Scholiastes: εἰσὶ μικροὶ ἀρτίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλαβισμένοι. Conf. Schol. ad Ran. 510. & qui inde sua hausit Suid. in Κολλάβους. Mox, δέλφακος ὑπομηνῆς ἢ τριαίαν recte *ms. A.* Corruptissime ἢ τρίαιναν edd. *Ibid.* μετὰ κολλάβων χλιερῶν. Vox μετὰ operarum errore omissa in ed. Cas. 2. & 3. χλιαρῶν edd. omnes: sed χλιερῶν *mssti A. B.* & *Ep.* De isto ARISTOPHANIS *fragmento* (cuius duo postrema modo verba hic adposuit Epitomator) vide supra p. 96. d. ibique Notata.

Φιλύλλιος ἐν Αὔγῃ. Operarum errore Φυλίλλιος scriptum in ed. Cas. 1. & 2. Eum errorem, qui & in nostrum manavit exemplum, corrigat aequus Lector. Dein vitiose ἐν αὐτῇ legebatur in ed. Ven. & Bas. ἐν Αὔγῃ vero edidit CASAUBONUS, haec adnotans: » PHILYLLIUM » in Αὔγῃ laudat iterum libro IX. [pag. 408. e.] & ter» tium lib. XI. [pag. 485. b.] magno librorum consensu. » In Suidae Collectaneis legas: Ἀνάλφιτον; Φιλύλλιος Αἰγεῖ. scribo Αὔγῃ. « — At Αὔγῃ, non Αὔγῃ, recte scribitur utroque loco apud Nostrum; rursusque apud eumdem XIV. 622. e. τὰ ἐξ Αὔγης ἔπη Εὐβούλου: nam & Eubulus eodem titulo fabulam docuit. Et ἐν Αὔγῃ h. l. corrigendum iam olim monuerat PAUL. LEOPARDUS, Emend.

lib. III. c. 24. T. III. Thesauri Crit. pag. 64. De *Auge*, f Telephi matre ex Herculis complexu, vide Apollodori Biblioth. III. 9, 1. & II. 7, 4. quosve ibi auctores Heynius laudavit, in Notis ad Apollod. pag. 460.

Αὐτὸς φέρων πάρειμι. Αὐτὸς ἔχων πάρειμι *ms. Ep.* quod vide ne verum sit: sane ex interpretatione orta videri potest scriptura φέρων, quoniam ex Graecorum usu ἥκω ἔχων aut πάρειμι ἔχων idem valet ac φέρω, *adfero*. *Ibid.* Ad verba, πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων, observavit CASAUBONUS: »Probatur, fieri *collabos e recente triti»co*, quia dixit Phylillius, Αὐτὸς φέρων &c. Cave con»fundas πυροὺς τριμήνους, *triticum ante menses tres collectum*, »cum *trimestri tritico*, de quo Plinius lib. XVIII. c. VII.« — Scilicet sic nominaverat Plinius l. c. sect. 12. art. 3. triticum quod intra tres menses maturescit.

Μακωνίδων δ' ἄρτων. Μακωνίδων doricâ linguâ, qua usus *Alcman*, pro μηκωνίδων. — »Μακωνίδας panes, *pa»pavere sparsos* fuisse ipsum nomen arguit. Inter condi»mentarias herbas papaver & sesamum non postremum »locum tenebant. Multa de *vario esu papaveris* Galenus »lib. VII. De Facult. Simpl. Medicam. Ideo cum aliquid »*studiose politum* significare vellent, σησαμοειδὲς & *papa»vere & sesamo sparsum* dicebant. Petronius: *Audiunt mel»litos verborum globulos, & omnia dicta factaque papavere & »sesamo sparsa*. Maconidibus Alcmanis non erant dissimi»les quae alii Graeci ἐνθαλάμια vocabant, & ipsa papa»vere & sesamo condita. Hesychius: Ἐνθαλάμια· πλάσ»ματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης.« CASAUBONUS.

Sequuntur ALCMANIS *verba* difficultate non carentia, a τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι λίνῳ τε, σασάμῳ τε, κὴν πελίχναις πίδεσσι. (immo παίδεσσι.) Χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. Ea, ut a nobis edita sunt, sic legebantur in ed. Ven. & Bas. nisi quod pro κὴν erat κἦν cum accentu, & πίδαισι pro πίδεσσι. CASAUBONUS, caetera tenens, ἐπιστεφεῖς σελίνῳ τε edidit: quo spectat eiusdem Animadversio: »In testimonio Alcmanis scripsimus, ἐπιστεφεῖς σε»λίνῳ τε, σησάμῳ τε, [tenuerat tamen in contextu do»ricum σασάμῳ, quod in una ed. Cas. 2. cum σησάμῳ »permutatum est:] ex mss. & Epitoma. Vulgo ἐπιστέφοι»σαι λίνῳ, mendose: etsi *linum* potest locum hic habere, »ut statim: χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ

a »λίνου. Heſychius *chryſocollam* ait parari *ἐκ λινοσπέρμου* »*καὶ μέλιτος*. Sic ſemper *λῖνον* de *lini ſemine* interpretan»dum, quando inter illa cenſetur quibus veſcimur. In»debant cibis *ſemen lini*, ut acrimoniam illis conciliarent. »Ideo Artemidorus lib. I. cap. 70. inter *acria* nominat »iunctim ceu cognata, *ſeſamum*, *lini ſemen*, & *ſinapi*. Ga»lenus lib. V. DE Facult. ſimpl. Pharmac. *lini ſemen* inter »illa habet, quae & alimenti & pharmaci uſum praeſtent. »Libro autem VII. docet idem, ſolitum *ſemen lini* & fri»ctum & non frictum menſis praeparari. Idem erat & »*cannabini ſeminis* uſus inter tragemata, ut ſcribit Gale»nus lib. II. DE Facult. Aliment.« — Sic vero ipſum ſua caedentem vineta videas Virum doctiſſimum. Nam, ſi & de vocis *λῖνον* ſignificatu, & de uſu *ſeminis lini* apud Graecos, tam plane liquidoque conſtat: quid opus erat vulgatum mutare, in quo & probum vocabulum *λίνῳ*, & legitima dorica forma participii *ἐπιστέφοισαι* continebatur? Nempe msstorum ſuorum & Epitomae auctoritatem ſecutus eſt vir doctus. Ac ſane, ſicut Hoeſchelianus codex, ſic & noſter *ms. Ep.* *ἐπιστεφεῖς σελίνῳ τε* habet: neſcio an & *ms. B.* Sed alteram ſcripturam *ἐπιστέφοισαι λίνῳ τε* tuentur vetuſtae noſtrae *membr. A.* quod reſtituendum auctori iudicavi. Turbare quidem poterat inſolens uſus verbi *ἐπιστέφω*, notione paſſiva ſeu neutrali: ſed ipſa illa inſolentia & Epitomatorem & recentiores nonnullos librarios commovere potuerat, ut illam tentarent correctionem, quam hodie libri illi, quos dixi, praeferunt. Caeterum magnus eſt verborum numerus, quae, cum proprie activum habeant ſignificatum, paſſivum aut neutralem nonnumquam recipiunt: quod cur in hoc verbo contendamus locum non potuiſſe habere, nulla idonea cauſſa adeſſe videtur. Porro, ſi recte accepi notulam ex noſtro *ms. A.* excerptam, ſine accentu ibi ſcribitur *ἐπιστεφοισαι*; ut neſcias utrum *ἐπιστέφοισαι*, an *ἐπιστεφοῖσαι* debuerit: quorum ſi poſterius ſtatuas, potuerat poëta ex Homerico nomine *ἐπιστεφὴς* verbum *ἐπιστεφέω* (idem ſonans ac *ἐπιστεφής εἰμι*) formare.

Poſt *σησάμῳ τε* in *ms. Ep.* ſic pergitur, Ὅτι *χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου*, omiſſis mediis, quae ſic ſcripta in editis leguntur, *κῆν πελίχναις πέδαισι*. Haec DALECAMPIUS, primum ſic latine converterat, *lividis pedibus*, hac adiecta adnotatione: »Livi-

» do colore tinctis ornatus caussa. « Tum vero in Addendis & Emendandis monuit, deberi in versione poni, *lividis compedibus*; & in Adnotatione ait: » Flavo melle addito » semini lini, quod nigricat, color sublivescens. « Quorum ego nihil percipio: hoc unum video, pro πελίχναις hariolatum esse Dalecampium πελιδναῖς oportuisse, quod vocabulum apud Nostrum supra pag. 107. d. occurrebat. Quae emendatio si caeteroquin vel necessaria vel commoda foret, potuerat praesidium aliquod in eo invenire, quod ad vocem ἄρτον III. 106. f. adnotavimus, literas τ & χ a librariis nostris nonnumquam esse permixtas: nam cum perinde & πελιτνὸς & πελιδνὸς graece dicatur, suspicari licuerat, simili errore hoc loco ex πελιτναῖς in πελίχναις aberrasse librarium. At quamvis corruptissima haud dubie sit vulgata huius loci scriptura, in ipso tamen illo vocabulo non erat quaerenda corruptela: qua si illud fuisset adfectum, verendum est, ne ipso malo peior fuerit medicina, quae a Dalecampio adhibita est. Quo magis miror, lubricum hunc locum absque animadversione transmissum a Casaubono esse. Voculae κἂν, quae valet καὶ ἐὰν, non erat hic locus. Haud dubie κὴν absque accentu oportebat, quod in dorico idiomate valet καὶ ἐν, ut apud Theocrit. Idyll. XV. 86. Et sic, κὴν, scriptum esse in *ms. B.* adnotavit Brunck: puto nec aliud esse in *ms. A.* In πελίχναις nil mutant libri. Est autem πελίχνη vel πελίχνα, (aliis πελίκη & πελίκα, itemque πέλις & πέλλις, unde latinorum *pelvis*) non modo *calyx ligneus*, sed & *catinus*, *patina*, *patella lignea*; quod ex ipso Nostro XI. 495. b. c. d. collato cum Hesych. in Πελικὰν, & Polluce X. 67. 73. & 78. liquido adparet. Conf. Schneiderum ad Nicandri Alexipharm. pag. 103. Pro πέδαισι, quod est in editis, dant πέδεσσι *msti A.* & *B.* in quo quin παίδεσσι lateat vix dubitandum videtur: quam vocem fidenter in contextu ponere licuerat. At sic defecta fuerit in fine oratio, nisi aliquid accesserit. Atqui adest quod desiderabatur, si modo commodiore ratione, quam vulgo factum, distinguatur oratio, eo modo quem & in Notula sub contextu indicavi, & in latina versione expressi. Sic etiam adparet, cur in sequentibus dein verbis, Τῶν δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης omitti verbum potuerit, ex superiore μνημονεύει facile ibi subintelligendum: quod non sine incommodo fieri potuisset, si inter

a id quod ſuperius de *maconidibus panibus* dixerat, & quod deinde de *collyra* ſubiicit, novum argumentum interiectum fuiſſet, diverſâ orationis ſtructurâ expoſitum, Χρυσοκόλλα ἐστὶ &c. Epitomator quidem, quoniam id, quod de *chryſocolla* hîc monetur, a ſuperioribus verbis (cum omiſiſſet iſta, κὴν πελίχναις παίδεσσιν) ſeparavit, neceſſe deinde habuit ad ea, quae de κολλύρᾳ ſequuntur, verbum adiicere; (cum ait, Τῆς κολλύρας δὲ καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης μέμνηται ἐν Εἰρήνῃ:) quod verbum omittere potuit Athenaeus, eâ quam dixi utens ſtructurâ orationis.

Haec noſtra cui minus placuerint commenta, videat is, quoniam nos Caſauboni hoc loco deſtituit opera, magisne adrideat VILLEBRUNII ratio. Totum ALCMANIS fragmentum ingenioſus ille Interpres ſuo ſermone ſic reddidit: *Il y avoit ſept lits, & autant de tables, tout autour des quelles on avoit ſervi des pains méconides, avec du perſil, du ſeſame, & après avoir bien bû, on ſervit de la chryſocolle.* Tum in ſubiecta Adnotatione ait, legere ſe κὴν πεπίχναις πέδα, χρυσοκόλλα. Ἔστι βρωμάτιον &c. Reliqua ipſis doctiſſimi Viri verbis adpoſuiſſe iuvabit: »*Keen* eſt pour »*kai an*: enſuite *pelichna* ſignifie un *verre à boire*, calice: »*peda* eſt dorique pour *meta*, *poſt*, après; *poſt calices*, »après avoir bu. On retrouvera ce *peda*, liv. 5. p. 495. »[voluerat puto lib. X. pag. 416. c.] & dans les Notes »qui accompagnent le Clement d'Alexandrie, edit. Paris.« — De Dorico ſive Aeolico πέδα pro μετὰ, ſi quis ei voci hîc locum eſſe poſſe ſibi perſuaſerit, plura dabunt Heſychii Interpp. ad voc. Πέδα, & Maittaire de Dialect. pag. 251 ſq.

Τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης. E ſuperioribus ſubintelligendum eſſe verbum μνημονεύει, paulo ante monuimus; diximuſque, ab Epitomatore adiectum verbum μέμνηται. ARISTOPHANIS hexameter legitur in Pace vſ. 122. Κολλύραν μεγάλην ſcripſi, ut apud Comicum recte editur. Καὶ κολύραν μεγ. ed. Ven. & Baſ. quod ferendum videri poterat, niſi penultima in κολύραν longa eſſet. Sed cum duplici λ conſtanter apud Ariſtoph. eiuſque ſcholiaſten, tum apud Heſych. & Suid. ſcribitur illud nomen: & ſic etiam in *ms. A.* & *B.* in quibus tamen pariter Καὶ κολλύραν, perperam praepoſitâ particula: nempe ad ſequens fragmentum aberraverat oculus li-

brarii. Κολύραν μέγ. ed. Caf. *Parvi panis genus* hoc esse, a *pueris dari solitum*, monet Scholiastes Comici & Suidas, ex ipso Aristophanis loco sumentes interpretationem. *Ibid.* καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. κάνδυλον legerat (i. e. corrigendum putaverat) DALECAMPIUS; adnotans, cibum esse ex lacte & melle paratum. Quem foede errare monuit CASAUB. »Omnes (inquit) manu exarati Athenaei co»dices κόνδυλον habent: ita etiam legit Eustathius: ita in »Aristophane scribitur hodieque. Postremo antiquus Co»mici enarrator de ea lectione ne dubitare quidem nos si»nit.« — Consentit noster *ms. A.* Comici verba non adposuit Epitomator. Ait quidem Flor. Christianus ad Aristoph. l. c. »legi etiam apud Athenaeum κάνδυλον: « — at nemo ibi ita legit, nisi quem dixi Dalecamp. sua ex coniect.

In altero Comici versu, ex *Olcadibus*, rursus Καὶ κολύραν simplici litera λ erat editum, ubi recte Καὶ κολλύραν *ms. A.* & *B.* *Ibid.* Pro vulgato τοῖς περοῦσι, cum BRUNCKIO (in Fragm. Aristoph. pag. 259.) τοῖσι περῶσιν scripsi, quod postulabat anapaestici metri ratio.

AD CAP. LXXVI.

Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος -- ὀβελοῦ περιπέπαρται. Usus est hoc Athenaei loco Eustathius ad Iliad. ν'. p. 930, 3. & Odyss. α'. pag. 39, 38. quo doceret, idem interdum valere vocabula ὀβελὸς & ὀβολός. *Ibid.* ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶται. ὀπτᾶτο *mss. A.* & *Ep.* quod recipi debebat. ἐν ὀβελίσκοις ὀπτώμενος Eustath. Il. pag. 930. ἐπὶ τοῖς ὀβελοῖς ὀπτώμενος idem ad Od. pag. 39. ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος Hesych. ἐπὶ ὀβελῶν Phot. in Lex. citatus ab Hesychii editore: rursusque idem Photius ibid. Ὀβελίας· ἄρτος περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ, καὶ οὕτως ὀπτώμενος. γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης. Adde Moerid. pag. 287. & quem ibi Piersonus laudat Pollucem VI. 75. Inde ductum Gallofrancorum vocabulum *oblies* vel *oublies*, supra monuit Casaub. ad pag. 109. e. ubi de *escharite* pane agebatur: & h. l. adnotavit Dalech. esse Gallorum *gaufres* vel *oublies*.

In ARISTOPHANIS versu, ex *Agricolis*, perperam ἄρτων & ὀβελιῶν vel ὀβελιῶν edd. quibus in ἄρτων adsentitur *ms. Ep.* Recte vero ἄρτον *ms. A.* & ὀβελίαν *mss. A.* & *Ep.*

b Utramque emendationem recepit Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 226. num. 5. ex *ms. B.* Et sic iam ante ex coniectura correxerat Pierson ad Moer. pag. 287.

Ὤλεν ὀβελίαν σποδίῃ, ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾶν. Corruptum istum PHERECRATIS versum prudens omisit Epitomator. σποδιῇ habent ed. Ven. & Bas. σποδίῃ ed. Cas. Tum μὴ τιμᾶν ed. Ven. & Bas. μὴ προτιμᾶν ed. Casaub. casu-ne, an consulto, nescio. Dein vero adnotavit idem CASAUBONUS: »In Ecloga ex *Epikismone* PHERECRA» TIS, scriberem, Ὤλεν ὀβελίαν σποδίῃ· ἄρτον δὲ μὴ προ» τιμᾶν. *Olen*, proprium viri nomen. Hunc monet, ut »*obelias quidem torreat & paret, sed ne pani anteponat:* hoc »est, ut obeliis utatur non ut ἐδέσμασι, sed ut ἡδύσμασι.« — Inde προτιμᾶν adoptatum in ed. Cas. 2. & 3. At vel sic misere adhuc laceratum locum iudicavit PIERSON ad Moer. l. c. quem peritioribus Medicis persanandum se ait relinquere. In προτιμᾶν, ni fallor, consentiunt *mss. A.* & *B.* quod tamen metro non convenire videtur. Pro σποδίῃ ex *ms. A.* adfertur σποδιν, (sic, absque accentu;) ex *ms. B.* vero σπόνδιν. Quibus sub monstris quid lateat, lubens a doctioribus discam. Notus est Ὠλὴν, *Olen*, vetus poëta epicus, de quo Fabric. Bibl. Graec. T. I. pag. 106 sq. Sed is quidem nihil cum hoc loco, nisi ipsum nomen, (si modo satis recte id scriptum in nostris libris) commune habet. *Ibid.* ἐν ταῖς πομπαῖς παραφέροντες. περιφέροντες legendum censuit PIERSON ad Moer. l. c. Pariter BRUNCK ad oram sui libri notavit: » περιφέρον» τες cod. reg. [*ms. B.*] a prima manu: & supra παραφερ. » Sed prius placet.« — Mihi ferendum visum erat vulgatum, a quo stant *mssti A.* & *Ep.* Possit proprie denotare παραφέρειν, *publice circumferre, ita ferre aliquid ut omnium oculis sit expositum.* Inde transfertur ad *hominum sermonem: proferre in medium, commemorare*, ut apud Demosth. T. II. ed. Reisk. pag. 1479. & apud Epictet. Dissert. II. 17, 14. item *circumferre, cum ostentatione ubique commemorare, iactare*, ut in Epicteti Enchirid. cap. XXXIII. 8.

Σωκράτης ἐν ἕκτῳ Ἐπικλήσεων. SOCRATEM *Coum*, intellige; cuius libri Ἐπικλήσεις θεῶν inscripti, id est, *de Deorum cognominibus*, commemorantur a Diogene Laërt. II. 47. & Scholiaste Apollonii Rhod. ad I, [illegible]. De quo vide Reinef. Var. Lect. lib. III. pag. 437. & MENAGIUM ad Laërt. l. c. qui de corrigenda apud Athenaeum vulgata

ſcriptura monuit. Pluralem oportuiſſe recte etiam viderat b
Dalecampius. Feſtiva & perdocta eſt ad hunc locum VILLEBRUNII Adnotatio: » *On pretend que Socrate n'a rien écrit.*
» *Ce paſſage & autres prouvent le contraire: à moins qu'on ne*
» *liſe Soſicrate.* « *Ibid.* ἐν ταῖς στρατιαῖς. Ab editis ſtant *mss. A.* & *Ep.* Satis notum eſt, στρατιὰν proprie *exercitum* denotare; στρατείαν vero, *expeditionem.* Sed haud raro inter ſe permutari eadem vocabula, veteres etiam Grammatici adnotarunt. vide Ammon. de Diff. Vocab. pag. 130. At id quidem ſemper per librariorum errorem factum putem.

Ἐτνίτας ἄρτος, ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας. Εὐνίτας h. l. *mss. A.* & *Ep.* cum edd. Sed pag. 114. ἐνίταν edd. & *ms. A.* (Ibi vocem omiſit Epitomator.) Adſenſus ſum CASAUBONO, monenti: » Vera lectio eſt ἐτνίτας.
» Heſychius: Ἐτνίτας, ἄρτος οὗτος ὁ λεκιθίτας: conve-
» nienter Athenaeo. « — Rectius apud Heſych. editur: Ἐτνίτας ἄρτος· οὕτως ὁ λεκιθίτας. Pergit CASAUB. » *Leci-*
» *thitae* mentio fit in χελιδονιζόντων Cantico: [VIII. 360. c.]
» χελιδὼν καὶ λεκιθίτας οὐκ ἀπωθεῖται. Sed panem hunc in
» placentarum cenſum alii referunt. Euſtathius [ad Odyſſ.
» φ'. pag. 767, 30.] λεκιθίτην interpretatur πλακοῦντα ᾧ
» παραμέμικται καὶ ᾠοῦ λέκιθος: *placentam cui admixtum*
» *ovi luteum.* Quo illis mens, qui [ut Dalecampius] *le-*
» *cithitam* dictum tradunt ob affuſum oleum, quia λέκυ-
» θος ſit trulla olearia? Quot verba in his, tot portenta. « —

Παν̀ὸς, ἄρτος, Μεσσάπιοι. » Non capio ſatis quod ſe- c
» quitur, πανὸς ἄρτος. Μεσσάπιοι καὶ τὴν πλησμονὴν πα-
» νίαν, καὶ πάνια τὰ πλήσματα. Vellem planius animi ſui
» mentem expoſuiſſet: nam haec aenigmatis ſimilia. An
» hoc vult, πανὸν apud quosdam Graecorum panem di-
» ctum fuiſſe? Eclogarius ita excerpſit: Πανὸς δέ τις ἄρ-
» τος οὕτως καλεῖται, ὅτι [immo ſic diſtinctum in noſtro
» ms. Ep. καλεῖται. Ὅτι] Μεσσάπιοι τὴν πλησμονὴν πα-
» νίαν, καὶ πάνια τὰ πλήσμια φασί. Etiam mssti meliores
» Athenaei πλήσμια ſcribunt, non πλήσματα. « CASAU-
BONUS. — Mihi, adhibitâ ea verborum diſtinctione,
qua in contextu uſus ſum, ſatis perſpicua ſententia, ſa-
tiſque coh[illegible]iſa erat oratio. » *Meſſapii*, inquit, (in-
» ferioris [illegible]pulus) τὸν ἄρτον *ſuo idiomate* (quod à
» Doribus [illegible]t) *panum vocant*; *pariterque* Pa-
» [illegible]i, *p*[illegible]ae voces Graecae ſunt originis, ...

c » *quod bene implet, pascit, nutrit*, significantes. *Similiter* » *enim Blaesus, Dinolochus, Rhinton*, poëtae dorica lingua » utentes, *repletionem* vel *satietatem*, πατίαν *nominant*; & » *cibos bene nutrientes*, πάνια. « — Vox πλήσματα perperam ex ed. Ven. in alias omnes erat propagata: recte πλήσμια mssti *A. B.* & *Ep.* frequens apud Nostrum vocabulum, idem valens ac πολύτροφος. vide modo III. 91. a. & 115. e. Ista, quae hic commemorat Athenaeus, dorica vocabula, & ipsum nomen πάνος, quo Messapios uti pro τῷ ἄρτῳ ait, & latinorum *panem*, intelligi par est (ut iam olim Vossius in Etymologico docuit, Opp. Tom. I. p. 426.) derivari a graeco verbo πάω, (pro quo fortasse etiam πάτω dixere Dores & Aeoles) cuius primariam notionem probabiliter Lennep & *Everard.* Scheidius in Etymologico linguae Graecae T. II. p. 743. in *premendo*, *stipando*, *densando* posuerunt; unde deinde orta significatio *alendi*, quasi *cibis replendi* & *effarciendi*: a quo verbo manifeste sunt etiam latina *pasco, pavi, pabulum*, & similia. conf. *Scheidii* Indicem Etymol. vocum Latinarum, l. c. p. 1246 sq. in *Pabulum*, & in *Panis*. Ad eamdem observationem Grammaticam, quam hic in transcursu tradidit Athenaeus, spectabat etiam Hesychiana glossa: Πάνια: κεχορτασμένη: quae tamen non satis emendata videtur.

Βλαῖσος ἐν Μεσοτρίβᾳ. » Blaesus, qui hic lauda» tur, illaudatus est auctor: nedum ut eius fabula *Meso» triba* nobis aliunde sit cognita. Libro XI. [pag. 487. b. » c.] nominatur eius drama Σατοῦρνος, *Saturnus*; ex quo » suspicamur sub imperio Romano vixisse illum & scri» psisse. Hesychius unus praeterea, quod sciam, e vete» ribus, *Blaesum* nominat, duobus locis: quorum alter » est in litera M. alter in Φ. uterque medicinae egens. « Casaubonus. Tum idem Casaub. ad XI. 487. b. c. » Blaesus Comicus, inquit, in Sicilia aut Magna Grae» cia vixit, & scripsit Dorice, quod paucula verba (quae » ibi adferuntur) declarant. « — Βλέσος h. l. ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* (Tria poëtarum nomina omisit Epitomator.) Βλαῖσος correxit Casaub. ex p. 487. ubi verum tenebant omnes. De Blaeso hoc, quem silentio praeteriit in Bibliotheca Graeca Fabricius, paucula habet Vossius, De Poëtis Graecis, Tom. III. Opp. pag. 225. (ubi tamen operarum errore *Blaesius* scribitur) ponens in Poëtis incertae aetatis, monensque auctore Stephano Byz. fuisse

σπουδογελοίων ποιητὴν, ex Caprea insula oriundum. Non e recentioris aetatis, quod videtur significare Casaubonus, sed vetustiorem fuisse poëtam, cum ex hoc ipso loco suspicari licebat, tum ex lib. XI. pag. 487. probavit Valckenar. ad Theocr. pag. 294. ubi docuit Athenaeum haec & huiusmodi alia desumsisse ex *Pamphili* Alexandrini Γλώσσαις, quem Aristarchi discipulum fuisse constat; qui ipse Pamphilus haec talia ex *Diodori*, Aristophanis Alexandrini discipuli, Γλώσσαις Ἰταλικαῖς hauserat, ut discimus ex eodem Nostro, XI. 479. a. Hesychii loca, in quibus *Blaesus* auctor citatur, quae loca nobis apertius indicare non dignatus erat Casaubonus, sunt in vocab. Μεκκωνάσεις, (pro quo fortasse Μαικηνάσεις oportuerat,) tum in Μολγῷ, & in Φυλατίς.

καὶ Ἀρχίλοχος ἐν Τηλέφῳ. Ἀρχίππος corrigendum censuit Sevin, in commentatione de Vita & Scriptis Archilochi, in *Memoires de l'Acad. des Inscript.* T. X. pag. 52. Probabiliore atque etiam certa, ut videtur, ratione Ruhnkenius, ad Vellei. Paterc. pag. 20. »Nec *Telephum*, inquit, scripsit Archilochus, nec vocem *panis* nosse poterat. Legendum Δεινόλοχος ἐν Τηλέφῳ. Grammaticus mstus in Biblioth. San-Germanensi: Πιττάκιον εἶπε Δεινόλοχος ἐν Τηλέφῳ. Dinolocho, Siculo poëtae, perinde atque Epicharmo, licebat σικελίζειν, i. e. vocibus uti sive Siculis sive Latinis; *panis*, *pittacium*, &c.« — Dinolochum, Epicharmi filium, XIV dramata dorico sermone scripta reliquisse Suidas refert. Rhinton, Tarentinus, Comicus & Phlyacographus sive Hilarotragoedus, satis notus: de quo nonnihil dictum in Casauboni Animadv. ad III. 86. a.

Ναστὸς, ἄρτος ζυμίτης καλεῖται μέγας. »De *nasto* pane, & de voce ναστὸς, cuius gratia tam acerbe Galenus exagitat Asclepiadem, dicemus alibi ἀκριβῶς. Ad manum sunt quae de eo pane sive placenta scripsere Pollux, [VI. 72. & 78.] Hesychius, atque Etymologici magni auctor. Pro eo quod hic ζυμίτης appellatur iste panis, in Hesychio reperies ἀζυμίτης.« Casaubonus. — Correcta hodie apud Hesychium ea menda est: vide ibi Interpp. Pauca sunt, quae de hoc pane inferius adnotavit Casaub. ad XIV. 646. c. Apud Nostrum, haud multo post, pag. 114. a. perperam vulgo ναστὸν vel νάστον pro ἀνάστατον legebatur. Contra latebat id nomen in verbis corru-

ptis τὸν δ' εἶδεν ἀστὸν, X. 421. e. pro quibus τονδὶ δὲ ναστὸν oportebat.

d In NICOSTRATI *vſ.* 4. pro ſimplici μεμιγμένη, quod tenent quidem mſti cum editis, συμμεμιγμένη ſcribendum monuit BRUNCK, quem ſecutus ſum. Ac ſane aut hoc ipſo aut alio fulcro indigebat labans metrum.

» Κνηστὸς, ἄρτος ποιὸς παρὰ Ἴωσιν, inquit auctor ex » *Artemidoro* Epheſio. Non explicant haec, *quale genus* pa» nis ita fuerit Ionibus appellatum: minus multo id ſcias » ex Heſychio, cuius haec: Κνηστὸς ἄρτος, Ἀρτεμίδωρος. » Cauſſam nominis ſuſpicatur fuiſſe Euſtathius, [ad Iliad. » λ'. pag. 819 ſq.] διὰ τὸ κνᾶσθαι, ὡς εἰκὸς, καὶ οὕτω δια» δίδοσθαι: quod *raſus* diſtribueretur. Hodie panis impo» nendi menſis procerum cruſta inciditur, ac fere tota adi» mitur. An hic eſt κνηστὸς, id eſt, *raſilis* panis? An κνη» στὸν eum potius appellarunt, quem idiotiſmus noſter, » *pain gratté?* id eſt enim κνῆν. Homerus [Iliad. λ'. 639 » ſq.] αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. Inde caſeus κνη» στός. Similiter igitur dictus panis κνηστός. Libro XII. » [pag. 516. d.] in deſcriptione candauli, qui fuit Lydo» rum cibus: γίνεται ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ » Φρυγίου τυροῦ. « CASAUBONUS. — Hodie *pain chapelé* dicunt. Pro nudo ποιὸς, in *ms. Ep.* eſt ποιός τις, quod magis placet. Eamdem ſcripturam ex Epit. repetiit Euſtath. l. c.

Θρόνος, ἄρτου ὄνομα &c. » Ut probetur, θρόνον *panem* » *quendam* eſſe dictum, proferuntur NEANTHIS verba: Ὁ » δὲ Κόδρος τόμον ἄρτου τὸν καλούμενον θρόνον λαμ» βάνει. Probatio erit clarior longe, ſi ſcribes, τοῦ κα» λουμένου θρόνου: planior item oratio, ſi νέμει » ſcribas in fine, pro νέμουσι. « CASAUB. — Nihil ab editis diſſentiunt vetuſtae membranae. Uſum nominis, quem tacent (quod ſciam) alii Grammatici, adnotavit Athenaei Epitomator; (& ex eo Euſtath. ad Il. ω'. pag. 1504, 4.) ſed Neanthis verba omiſit. Quaenam ſit vis vocabuli θρόνος, his verbis nos docuit VILLEBRUNE: *Ce terme eſt* » *encore phénicien. Je l'entends d'un pain* a m y l o n, *ou fait de* » *grain macéré & trituré dans l'eau, ſelon le premier uſage* » *de faire du pain. C'eſt le mot* t h r o n, *de* t h a r a, *macérer,* » *en Arabe. Le mot grec* a t h a r a, *puls, en latin, vient* » *auſſi de cette racine phénicienne.* « *Ibid.* Νεάνθης ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. Hoc ſatis fuit, quod dabant edd. vett. cum

ms. A. nec opus erat adiecto articulo τῶν Ἑλληνικῶν, d qui eſt in ed. Caſ.

Βάκχυλος &c. »De pane *bacchylo* hoc tantum Athe- »naeus, eum eſſe qui dicatur Eleis σποδίτης.« [Immo vero, βάκχυλον, ait, *Eleis dici eum, qui aliàs σποδίτης.* Sic & Heſychius. cuius verba mox ipſe adfert Caſaub.] »Exſpectabam poſt illa teſtimonium aliquod veterum ſcri- »ptorum, qui *bacchylum* nominaſſent.« [At *teſtem* citat NICANDRUM.] »Nullum affertur; ſed *Diphili*, qui *ſpo-* e »*ditae* meminit. Heſych. Βάκχυλον, σποδίτην ἄρτον Ἠλεῖοι. »Vulgo σπονδίτην. In *verſu* DIPHILI, Ἄρτους σποδίτας »χρυσειρήτας περιφέρει, tertiam dictionem non »dubito vitium continere.« CASAUBONUS. — Corrupta utrique illa vox χρυσειρήτας. Quo magis mireris ex con- iectura eam ſic ſcriptam edidiſſe Caſaubonum, ne com- memoratâ quidem ſuperiorum editionum ſcripturâ, quam- vis & ipſâ manifeſte corruptiſſimâ, χρισείριτας. Satis ſpe- cioſe VILLEBRUNIUS χιδρερείκτας aut χιδρερεικίτας cor- rigit: »*Le mot* [inquit] *vient de* χίδρα *grain nouveau,* »& ἐρείκω, *triturer, broyer, monder. Caſaubon pou-* »*voit voir* χίδρα ἐρεικτὰ *dans le Levitique, ch. 2. v. 14.* »*L'auteur l'appelle encore pain erikite.*« — At, cum ἐρεικί- τας qui vocatur panis, (pag. 114. c.) paratus eſſet *e tri- tico fracto, grumoſo, non cribrato;* hîc e contrario de pane agi ex bene *cribrata* farina parato, perſpicue nos docere viſus eſt noſter *cod. A.* in quo eſt κρησειρίτας: pro quo κρησερίτας oportuiſſe, & manifeſta vocis ori- go & metri ratio arguebat. Eſt enim a vocabulo ἡ κρη- σέρα, *cribrum, excuſſorium pollinarium;* de quo vide Pol- luc. X. 114. & quae collegerunt H. Steph. in Indice Theſ. & Foeſius in Oeconomia Hippocr. hac voce. In *ms. Ep.* de- eſt Diphili teſtimonium: cuius in fine, pro περιφέρει, quod erat editum, περιφέρειν ſcripſi praeeunte *cod. A.*

Ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμ. - - ὑπό τινων ζυμίτης. »De eo pane qui ἀποπυρίας dicebatur, »& ζυμίτης, conſule, ſi libet, in illis vocabulis Heſy- »chium.« CASAUB. — Ζυμίτης ſupra commemoratus eſt, pag. 109. b. c. ubi alius panis ζυμίτης, alius ἄζυμος. Pau- lo ante, hac pag. lit. c. erat ναστὸς ἄρτος ζυμίτης. In edd. h. l. perperam erat ὑπό τινος: recte ὑπό τινων *mss. A.* & *Ep.*

Κρατῖνος, Μαλθακοῖς· Πρῶτον ἀποπυρίαν ἔχω ζυμίτα-

e μιαδου πλέως κνέφαλον. » CRATINI *verba* inquina- » tissima sunt. Lego, ἀποπυρίαν ἔχω ζυμίταν, μὰ Δί' οὐ » πλέων κεκρύφαλον. *Habeo panis cineritii fermentati non ple-* » *num reticulum.* κεκρύφαλον appellat quem γύργαθον alii » Graeci: Latini *reticulum panis*, ut dicebamus ad Theo- » phrastum. [ad Theophr. Charact. p. 297. cf. Animadv. » in Athen. I. 4. d.] Potest etiam ita, ἔμπλεων γναφάλων: » ut de *acervoso pane* intelligamus. γνάφαλον, *tomentum*, pro » *acere tritici* non invenuste usurpaverit. « CASAUBONUS. — Si γνάφαλον illo sensu probari posset, poterat & ipsum κνέφαλον ferri, quod idem sonat, ut communi consensu docent veteres Grammatici. Coniectavit CORAY, legendum fortasse ζυμίταν, σποδοῦ πλέων, ἁπαλόν: adnotavitque de ἄρτοις ἁπαλοῖς sigillatim infra agi p. 115. b. Nihil hîc nos adiuvat *ms. A.* in quo sic, ζυμιτανμιαδου (absque accentu) πλέως κνέφαλλον. Totus locus omissus in Epit. Dalecampius suo ex ingenio sic verterat: *Zymiten, ingentem, plenum ac fartum, fuscum.* Villebrunius: » *D'abord j'ai du pain apopyrias, fermenté, & qui, certes,* » *n'est pas rempli de balle*: « tum, quasi re optime gesta confectaque, subiecit hanc notam: » *Je ne sais pourquoi* » *Casaubon change* κνεφάλων *en* κεκρυφάλων: *c'est se jouer* » *des textes.* «

AD CAP. LXXVIII.

f In ARCHESTRATI *vs.* 3. Ἔστι γὰρ οὖν τὰ κρατ. Claudicabat metrum, cum οὖν particula deesset editis, quam opportune obtulit *ms. A.* *Vers.* 5. ἐν Λέσβῳ, κλειτῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ. » Strabo auctor est, [lib. XIII. p. » 618. b.] *Eresum, Lesbi oppidum, sitam fuisse in colle, per-* » *tinuisseque ad mare.* Scribi malim, ἐν Λέσβῳ κλειτῇ, κ' » Ἐρεσ. Vocem περικύμων improprie loco tribuit, quem » non ex omni parte pulsat fluctus. Melius idem alibi, » πίνειν ἐκ Λέσβου περικύμονος ἐκγεγαῶτα. « CASAUB. — Vulgatum tenent libri omnes.

a *Vers.* 6 *sq.* Θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιτ' ἐκεῖθεν, ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει. ὅνπερ pro εἴπερ legebat Dalech. *quâ* vertens, scil. *polentâ*: quod merito improbavit Casaub. Cum in editt. vett. & in Cas. 1. nullum esset distinctionis signum verbis supra scriptis interiectum; particulam εἴπερ usitata maxime notione accipiens, *quippe*, *quando-*

quidem, ἐκεῖθεν ad praecedentia verba retuli, eo sensu a quem in versione expressi. Commodior fortasse aliis videbitur ratio, quam CASAUBONUS in Animadv. commendavit: »θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιτ', ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς [αὐ»τοῖς] ἀγοράζει. *Si Dii vescuntur panibus hordaceis, illuc »itat Mercurius ut inde panem ipsis comparet.* Simile est illi »Varronis de Plauto, *Musas Plautino sermone locuturas »fuisse, si Latine loqui vellent.«* — Illa dein verborum distinctio recepta est in ed. Cas. 2. & 3. eamdemque nunc video etiam in *ms. Ep.* adhibitam. In *ms. A.* nusquam in hac regione videtur distincta esse oratio. Pro ἄλφιτ', est ἄλφιτα in utroque codice. Porro αὐτὸς ἀγοράζει legebatur in ed. Ven. & Bas. αὐτοῖς tacite correctum in ed. Cas. e msstis puto codicibus: consentiunt certe nostri *mss. A.* & *Ep.*

Vers. 10. φαίνονται bene edd. cum *ms. Ep.* Perperam φαίνοντα *ms. A.* *Ibid.* πρὸς ἐκεῖνα. πρὸς ἐκείνας *ms. Ep.* male; tum ibi reliqua huius versus verba omissa. Unde vero orta sit illa menda, ostendit *ms. A.* in quo est πρὸς ἐκεῖνας ἀφεὶς: quod & tenuere editiones Ven. & Bas. sed perspecte correxit Casaub. tacite quidem, & mendosae librorum scripturae nullam in Animadv. mentionem faciens. In eodem *ms. A.* cumulato errore, in fine versus δόξης scribitur; pro quo δόξη posuit editor Ven. δόξῃ vero Casaubonus, ut desiderabat ratio.

Vers. 12. κόλλιξ. Vide Hesychium, Suidam, & Foesium in Oecom. Hippocr. denique Corinthum de Dialect. pag. 259. Inde est diminutivum κολλίκιον, de quo sub finem huius paginae. *Vers.* 13. κριμματίαν tenent *mssti A.* b & *Ep.* cum edd. Videtur tamen haud obscure sive a τὸ κρῖμνον, *pollen*, sive ab ὁ κριμνὸς, *hordeum*, ductum vocabulum. Infra, XIV. 646. a. est κριμνίτης, πλακοῦς ποιὸς διὰ κρίμνων γινόμενος: pro quo κριμνήστης scribitur apud Hesychium. *Ibid.* χόνδρινον ἄρτον recte dedere *mss. A.* & *Ep.* Perperam χόνδριβον edd. quod inde etiam in Lexica manavit.

Vers. 14. »Panem Tegeaticum, σεμιδάλεος υἱὸν vocat »Archestratus, sicut paulo ante [pag. 110. f.] Philyllius »collabos, πυρῶν ἐκγόνους.« CASAUB. *Vers.* 15 *sq.* Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον &c. Vide notata ad verba ἀγοραίων ἄρτων pag. 109. d. *Vers.* 17. Ἐρυθραῖς. Perperam Ἐρυθραῖς *ms. A.*

τὸν τῶν ἄρτων ποιητὴν recte *mss. A.* & *Ep.* Vitiose τῶν ἄρτου ed. Ven. Bas. & Cas. 1. tum τοῦ ἄρτου ed. Cas.
c 2. & 3. *Ibid.* ἡγνόει γὰρ τοὺς ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας &c. Significat Athenaeus, ipsius aetate in opere pistorio prae caeteris excelluisse *Cappadoces.* conf. p. 113. b. Pro ἠγνόει, corruptissime ἠγύσει est in *ms. Ep.* Qui dein sequuntur Archestrati versus, eos omisit Epitomator. Ibi in *vers.* 2. vocem νόον, cum ad sensum, tum ad versum necessariam, ignorat *ms. A.* Eam recte inseruit editor Ven.

AD CAP. LXXVIII.

Antiphanis *versus* praetermisit Epitomator. *Vers.* 1. Recte γεγὼς edd. γεγονὼς *ms. A.* *Vers.* 2. ποτε τῆσδ' ἐκ τῆς στέγης. Repraesentavi lectionem editionis Ven. & Bas. quae corrupta erat in ed. Cas. omisso τῆς articulo, proxime ante στέγης. Perperam *ms. A.* ποτε δ' ἐκ τῆς
d στέγης. *Vers.* 4. ἶπνον. Corrige ἰπνὸν: asper spiritus ex ed. Cas. 1. in nostram irrepsit. Vulgo sic scribebatur ille versus:

ἰπνὸν καταμπέχοντας ἐν πυκναῖς διεξόδοις.

ubi nil mutat *ms. A.* nisi quod magis etiam corrupte κατεμπέχοντας habet. Cum duabus syllabis abundaret versus; nec tamen prima vox ad superiorem versum reiici posset, variis modis tentatus est a viris doctis. Burgess in Appendice ad Dawesii Miscellan. Crit. pag. 346. cum alias emendationes tentavit, longius a librorum scriptura recedentes, tum hanc:

ἰπνὸν καταμπέχοντα πυκνὰς διεξόδους.

Quae verba sic interpretatus est: *furnum* (*amictum quasi,* &) *circumdatum frequentiâ hominum qui ingrediuntur & exeunt.* Adoptavi equidem rationem a Koppiers in Observatis Philolog. pag. 51. propositam, quae librorum vestigiis pressius insistit:

ἰπνὸν καταμπέχοντα πυκναῖς διεξόδοις:

quamquam non modo scripturae huius veritatem praestare non ausim, sed ne de sententia quidem satis sim certus. Metro quidem cum in hac, tum in *Burgessi* emendatione satis consultum est; quoniam tres syllabae τα πυκναῖς anapaestum efficiunt, quem pedem fert in ista sede apud Comicos iambicus senarius. Sed quod ad sententiam spectat, turbavit me vox διεξόδοις, quae qua

notione accipienda esset, haud satis liquebat. Intelligebat d KOPPIERSIUS, (si recte adnotavi sententiam viri, cuius libellus mihi nunc ad manus non est) *furnum qui ambit panes densis ordinibus locatos seu circumpositos*. Sic vero iam Dalecampius quoque interpretatus erat, *densis tanquam agminis ordinibus*: sententiâ minime sane incommodâ, si modo Graeci sermonis usus illam vocabuli notionem admittit. Quo de usu nihil mihi compertum esse fateor: nam quae ex Platone apud H. Stephanum in Thes. T. II. pag. 170. c. adferuntur duae dictiones, διέξοδοι πολεμικαὶ, *acierum ordinationes*, *aciei lustrationes & recensiones*; tum, διεξόδων ἅπτεσθαι, *castra movere*; nihil quidquam ad id, de quo quaerimus, conficiendum valere mihi visae erant. Itaque in eamdem fere cum BURGESSO sententiam accipi posse illud vocabulum existimavi, ut idem fere valeant διέξοδοι atque διαδοχαὶ, *successiones exeuntium & intrantium*; hoc discrimine, quod, cum ille ad *homines* retulerit hanc dictionem, ego ad *panes* referendam putarem, *frequenter sibi succedentes in furno, ut alii eximantur, alii rursus inferantur*. Nisi fortasse, sicut διέξοδοι etiam dicuntur *cursus astrorum*, & *orbitae*, *atque circuli*, quos illa suo cursu veluti in se redeuntes conficiunt, suspicari licuerit, pertinere illam dictionem ad designandam *figuram spiralem, aut concentricis quibusdam circulis constantem*, eorum panum de quibus agitur.

Vers. 6 *sq.* οὓς δὴ γοναῖς Θεαρίων ἔδειξεν. » Γοναῖς interpretantur docti, *posteris*, id est, ἐκγόνοις: quaeram » cui probent. Nos sic: *quos panes Thearion Panathenaeis » edidit, ceu artis suae specimen*. Mos veterum, omne ge» nus artificum solennibus festorum diebus de palma in» vicem contendere. Non enim soli poëtae suas fabulas » committebant; verum etiam alii, quicunque artis ali» cuius fiduciam habebant. Hae sunt quas Graeci δείξεις, » Latini *commissiones* passim vocant. De quibus non repe» tam quae nota sunt omnibus: dicam tantum, verbum » ἔδειξεν hic aliter accipiendum non fuisse. Γονὰς inter» pretor *Minervae festum natalitium*. Panathenaeorum & » Quinquatriorum id fuit argumentum. « CASAUBONUS. — Equidem, quid hoc loco facerem, dubius haeseram. γονὴ, *sobolem*, *progeniem*, *liberos*, haud dubie, & satis quidem frequenter, significat. Et plerumque quidem in singulari numero ista notione usurpatum reperias; sed & in

plurali, ut in Sophoclis Antig. vs. 641. ed. Br. At de *posteris* dictum an alibi occurrat, dubito utique. *Panathenaeorum* festum in commemorationem *nativitatis Minervae* fuisse celebratum, supra vidimus III. 98. b. ubi confer Animadv. pag. 166. Sed, Γονὰς dictum esse illud festum, a nullo quod sciam auctore commemoratur. *Sam.* Petitus, Miscell. V. 5. p. 5. οὓς δὴ γονεῖς legebat; intelligens, *quos* (panes) *pinsere maiores nostros docuit Thearion:* quasi vero Graece diceretur δεικνύειν τι τινὰ, *docere aliquem aliquid.* Toup Emend. in Suid. Part. I. p. 12. nullâ adiectâ ratione, οὓς δὴ μόνος scribendum contendit, cui suffragatus est Koppiers l. c. Nostrae membranae vulgatum γοναῖς tenent.

Πλάτων ἐν Γοργίᾳ - - - Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος, καὶ Μίθαικος, &c. » Hodie apud Platonem [T. I. ed. H. Steph. » p. 518. T. III. ed. Bipont. p. 154.] scribitur ἀρτοποιὸς, » non ἀρτοκόπος, ex nupera viri docti emendatione; imo » ut vides corruptione. Etiam Xenophon usus eo voca- » bulo [ἀρτοκόπος] ut observat Pollux. [VII. 21. ubi vi- » de Interpp.] *Thearion, Mithaecus & Sarambus*, a Platone » nobilitati, etiam in aliorum scriptis leguntur. Themi- » stius Orat. I. Μιθαικός τις ἂν ἔνδοθεν ἢ Θεαρίων. Scribe » apud eumdem Orat. IV. κάπηλος οὗτος ἢ αὐτοπώλης, κομ- » ψότερος μικρῷ Σαράμβου καὶ Θεαρίωνος.« Casaubonus. — Vir doctus, quem apud Platonem perperam ἀρτοποιὸς pro ἀρτοκόπος posuisse Casaubonus dicit, *Henr. Stephanus* est, qui illam invexit scripturam. Ante eum recte ὁ ἀρτοκόπος legebatur, (sic in Platonis ed. Bas. 1534. p. 330.) quod ipsum etiam apud Athenaeum cum editis tenent *mss. A.* & *Ep.* Quo de vocabulo, praeter Pollucis Interpretes, vide Viros doctos ad Phrynich. pag. 95. & ad Thomam Mag. pag. 113 sq.

ὁ τὴν Ὀψοποιΐαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικήν. Satis ubique celebratae *Siculae mensae*; quarum etiam mentionem Noster fecit I. 25. e. Laudanturque *Siculi coqui*, XIV. 655. f. & 661. f. Recte vero hoc loco συγγεγραφὼς dedit *uterque* noster *ms.* ut est apud Platonem. Temere συγκαταγεγραφὼς edd.

καὶ Σάραμβος ὁ κάπηλος. In omnibus Athenaei editionibus sic legebatur, καὶ Σάραμβος ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. Ubi monuit Casaubonus: » Illa, ὁ Κάραβος, non » sunt apud Platonem: imo vero, uti censeo, non sunt

» Platonis, ſed Athenaei, variam ſcripturam codicum Pla- e
» tonis obiter indicantis. Lego audenter ἢ Σάραβος, ὁ
» καπ. Sic quidam iſtum nominant, non *Sarambum*: vide
» apud Tzetzem in decima chiliade. Pollux neque hoc,
» neque illud; ſed *Sarabonem*; ſi modo ita ſcripſit, lib.
» VII. [ſect. 193.] Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμα-
» σεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ. Plerique tamen *Saram-*
» *bum* indigitant: in his etiam Dicaearchus in geographi-
» cis fragmentis. Apud Plautum celebris vinarii nomen eſt
» *Exaerambus*, in Aſinaria: [II. 4, 30.] *Sed vina heri quae*
» *vendidi vinario Exaerambo.* Ego non memini eam viri ap-
» pellationem uſquam apud Graecos legere: ac fortaſſe
» *Sarambo* ſcripſerant & Plautus & Graecus iſte comicus,
» quem poëta latinus ſequitur auctorem. « — *Sarambus* etiam unice vocatur cum apud Suidam h. v. tum apud alios multos auctores; in his, apud Ariſtidem, cuius verba protulit Iungermannus ad Polluc. l. c. porro apud Maximum Tyrium, Diſſert. XXXIV. (pag. 340. ed. Heinſ.) quae Diſſert. quarta numeratur in ed. Daviſ. Lond. 1740. ubi monuit DAVISIUS, cum apud Pollucem l. c. tum apud Tzetzen Chil. X. 818. itemque apud Dionem Chryſoſtomum Orat. IV. pag. 75. ed. Morell. ubique Σάραμβον ſcriptum oportuiſſe; & apud Athenaeum l. c. haud dubie ſpongiae incumbere debere illas voces ὁ Κάραβος, ex librariorum officina profectas. Rurſus vero TOUPIUM, in Emend. in Suid. Part. III. p. 409 ſq. ſic apud Noſtrum videas corrigentem, fere ut praeiverat Caſaubonus, Σάραμβος, ὁ καὶ Σάραβος. Litem omnem praeciderunt noſtri *mssti*, *A.* & *Ep.* quorum uterque & κάραβον & σάραβον pariter ignorans, nihil aliud habet, niſi Σάραμβος ὁ κάπηλος, prorſus ut apud Platonem legitur.

καὶ Ἀριστοφάνης. καὶ particulam, quae deerat editis, commode dedit *ms. A.* Dixerat Athenaeus ſupra, οὐ μνημονεύει Πλάτων, quo refertur nunc καὶ (nempe οὐ μνημονεύει) Ἀριστοφάνης. Haec ex ARISTOPHANE omiſit Epit. Duo verſus Comici in *ms. A.* & ed. Ven. ſic erant ſcripti:

Ἥκω Θεαρίων, δὲς ἀρτοπώλιον λιπὼν
ἵν' ἐστὶ κριβάνων. ἐδωδία.

Dein, cum in ed. Baſ. caſu neſcio, an conſilio, δὲς poſitum eſſet pro ὃς, repetitus is error eſt in ed. Caſ. At in Animadv. idem CASAUBONUS priorem verſum, omiſſâ illâ voculâ, ſic ſcripſit:

e ῞Ηκω Θεαρίων, ἀρτοπώλιον λιπών.

Quod ferri non posse, monuit Toup, Emend. in Suid. Part. I. p. 12. quia Θεαρίων secundam producit, adeoque unâ syllabâ longior foret versus: observansque idem vir doctus, respexisse Aristophanem Euripideae Hecubae initium, perspecte docuit, (ibid. pag. sq.) sic constituendum priorem versum, ῞Ηκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον, verbo λιπὼν ad sequentem versum reiecto, quo & ipse integer legitimusque fieret senarius. Quam emendationem cum Brunckio (in Fragm. Aristoph. p. 230.) amplexus sum. Fuerint fortasse, quibus magis probetur *Valckenarii* coniectura, ad Euripid. Phoeniss. p. 75. ῞Ηκω Θεαρίων ὁ τἀρτοπώλιον &c.

Vers. 2. ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια. Vulgatum ἱδωδία tenet *ms. A.* »Quod verbum, quia Graecum non arbi»tror, [ait Casaubonus:] muto, ac scribo ἑδώλια. »Sic appellat *bases* quibus insistunt cribani: illas dico ae»neas mensas sub testa poni solitas, quarum meminit »Athenaeus lib. VIII. ἐνέθηκα κριβάνῳ, ὑποθεὶς τράπεζαν »χαλκῆν, ἐστάθευσά τε τῷ πυρί. In fornace calcaria so»lum lapide sternebant: qui dicitur Catoni *fortax*, cap. »38. ut coniiciebat magnus Turnebus. Ergo ita exponem»bamus: *Adsum Thearion, relicto meo artopolio, ubi sunt* »*clibani.* κριβάνων ἑδώλια, periphrasis, pro *clibani.* Furnis »lateres erant subiecti, ut paulo post dicitur. « — Toupius, postquam in Emend. in Suid. Part. I. p. 12. κριβάνων ἑδώδια scripserat, *pistoriam tabernam* cum Dalecampio vertens; revocatâ dein illâ scripturâ, ἑδώλια probavit in Epist. Crit. pag. 108. ubi tractavit ea, quae de hac voce apud Suidam leguntur. Quam correctionem cum Valckenario & Brunckio adoptans, simpliciter *sedes* intellexi, nec eis opus esse ad explicandum illud vocabulum ambagibus existimavi, quibus usus Casaubonus est. Nec tamen dissimulo, paene magis mihi probari id, quod se maluisse Corayus noster in Notulis msstis ait, εὐωδία, id est, *bonus odor*, qui & paulo ante in pane *nasto* laudatus est pag. 111. d.

Εὔβουλος — — ἐν 'Ορθάνῃ. Nullus h. l. ex *ms. A.* dissensus adnotatur, qui alibi 'Ορθάννῃ gemina litera ν habet p. 108. a. & d. conf. pag. 105. f. 'Ορτάνῃ hic scriptum f in ed. Cas. 2. & 3. operarum errore. Duo versus Eubuli, si recte percepi, trimetri sunt anapaestici.

Τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων. κολλίκιον est diminutivum vocis κόλλιξ, haud multo ante commemoratae sub initium huius paginae. Corinthus de Dialect. pag. 259. Κόλλιξ δέ ἐστιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Confer quae ibi Koenius adnotavit, & quae Interpretes Hesychii in Κόλλικας. Adde Foesii Oecon. Hippocr. in Κόλλιξ. *Ibid.* οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις. De *collabis* vide pag. 110. f. ibique notata. Verba ista per errorem ad *Cilicios* panes relata esse ab Eustathio, supra monitum est ad pag. 110. d. In EPHIPPI versiculo posteriori, pro vulgato κόλλικα, quatuor syllabis κολλίκια scriptum oportuisse, cum ipsa Athenaei verba proxime praecedentia suadent, ubi τῶν κολλικίων meminisse *Ephippum* ait, tum metri ratio: licet enim veluti metro soluta vulgo scripta legerentur huius poëtae verba, manifeste tamen duo anapaestici dimetri sunt, aut, si malueris, unus tetrameter. Ad illa verba adnotavit CASAUBONUS: » Prima verba, παρ' Ἀλεξάνδρου δ' ἐκ » Θετταλίας κόλλικα φαγών, ita verte: *cum edisset col-* » *licem ab Alexandro e Thessalia missum. Alexander*, opinor, » est Pheraeorum tyrannus. Pherae enim, *Thessaliae* oppi- » dum: *collices Thessalici*, omnium optimi. Archestratus: » [hac pag. lit. a.] κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω. Ex- » trema (κρίβανος ἄρτων) sunt corrupta. Fortasse, κριβάνιον ἄρτον: vel ἐκ κριβάνου ἄρτων. « — Ad metri rationem, κριβάνου ἄρτους vel ἄρτον fuerit convenientius.

ARISTOPHANIS *versus* ex Acharnens. est num. 872. in ed. Br.

AD CAP. LXXIX.

Ταῦτα σιτία κρονικά ἐστι. κρονικὰ, *vetustate obsoleta*, *antiquata*. Vide Spanhem. ad Aristoph. Plut. 581. *Ibid.* ἡμεῖς γὰρ οὔτ' ἀλφ. » Agnosce reliquias veteris poëtae, » cum ait, ἡμεῖς γὰρ οὔτε ἀλφίτοισι χαίρομεν· πλήρης γὰρ » ἄρτων ἡ πόλις. Si unam adiicias dipodiam, integri fuerint senarii duo. « CASAUB. — Priori versu fulciendum fuerit metrum interserta γε particula, Ἡμεῖς γὰρ οὔτε γ' ἀλφίτοισι χαίρομεν.

ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλῳ Χρυσίππου τοῦ Τυανέως συγγράμματι ἐνέτυχον, ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοποιϊκῷ. » Ἰσεῖδι ἐν

a » *alium Chrysippi Tyanei Librum.* Cur ait *alium?* Nihil enim » praecessit quo istud referas. Scribe ἐπεὶ δὲ κἀγὼ Χρ. « CASAUB. — Eiusdem *Chrysippi* librum, Ἀρτοκοπικὸς inscriptum, citat Noster lib. XIV. pag. 647. c. quem librum non fuisse diversum ab eo qui Ἀρτοποιϊκὸς hic nominatur, facile sibi persuaserit, qui consulet auctores supra a nobis citatos, (ad pag. 112. d.) ubi de permutatione vocabulorum ἀρτοκόπος & ἀρτοποιὸς egimus. *Vixisse* autem illum CHRYSIPPUM *haud multo ante Athenaei aetatem*, perquam probabiliter a Casaubono paulo post observatum videbimus, rursusque infra ad XIV. 647. c. Quare pro καὶ ἄλλῳ suspicatus sum καὶ νεαλεῖ fortasse legendum; ut hoc dicat, *quoniam etiam in recentem, in nuperam aliquam scriptionem* incidi: cui voci eo etiam aptior hic fuerit locus, quod ea ratione τὸ νεαλὲς opponetur τοῖς χρονικοῖς. *Ibid.* ἔρχομαι καὶ αὐτὸς λέξων. Cum λέγων esset editum, CASAUBONUS tamquam de sua coniectura monuit: » Ἔρχομαι λέγων non recte positum, pro ἔρχομαι λέξων. Herodotus, ἔρχομαι ἐρέων vel » φράσων. Athenaeus non multo post, [pag. 116. e.] ἔρχομαι κἀγὼ λέξων τι περὶ αὐτῶν. « — Atqui ipsum λέξων, in futuro tempore, hic quoque dedere nostrae *membr. A.* Totum istum introitum huius capitis omisit Epitomator.

Ὁ ἀρτοπτίκινος ἄρτος. Sic *ms. A.* ἀρτοπτίνικος *ms. Ep.* ἀρτοπτικίνος penacute edd. Si accentum in penultima positum velles, *circumflexus* erat adhibendus. *Artopticius panis* Plinio, XVIII. 9, 21. num. 1. & cap. 11, 27. ubi monuit Harduin. nomen habere a vase vel testo, in quo excoquebatur, quod ἀρτοπτεῖον vocabatur. vide Polluc. X. 112. Ad latini nominis formam, & ad formam sequentium nominum κλιβανίκιος & φουρνίκιος, malles fortasse ἀρτοπτίκιος cum Harduin. & aliis: sed ferenda
b est membranarum scriptura. *Ibid.* κλιβανικίου καὶ φουρνικίου. Cum paulo post in φουρνίκιος consentiant cum editis *mssti A.* & *Ep.* & hoc loco φουρνικίου etiam habeat *ms. Ep.* recipiendum hoc putavi. Pro φουρνακίου, quod hic erat in *ms. A.* & in editt. vett. temere φουρνακίου est in ed. Bas. De istis panum nominibus vide Plin. l. c. *Ibid.* ἐὰν δὲ καὶ σκληρᾶς ζύμης ἐργάζῃ. Sicut mox ἐξ ἀνειμένης ait, sic haud dubie hic ἐὰν δὲ ἐκ σκλ. aut ἐὰν δὲ καὶ ἐκ σκληρᾶς scripserat. ἐκ σκληρᾶς & ἐργάσῃ corrigebat CORAY. Mox, pro κλιβανίκιος est καὶ βανίκιος

in *ms. A.* quod notandum ob alios similes earumdem mem- b branarum errores.

ματερίαν. » CHRYSIPPUM *Tyaneum*, ex quo tam mul» ta recitat hic Arrianus, *recentem Athenaei temporibus scri» ptorem fuisse*, indicio sunt Romana vocabula quibus uti» tur: ut, δεῖ δὲ τὴν ματερίαν ἀνειμένην ποιεῖν. *Mate» ria* Latinis est, quam vernaculus sermo noster *pastam* » appellat. Plinius: [XVIII. 11, 27.] *Durat sua Piceno » in panis inventione gratia, ex alicae materia.* « CASAUB. — ματέριαν antepenacute scribebatur in edd. contra Graecorum in talibus nominibus usum. Sex ista verba omisit Epitomator. Paulo post vero ματέρια cum editt. vett. habet *ms. Ep.* ubi melius ματερία ed. Cas. *Ibid.* ἄρτος λέγεται Καππαδόκιος. » *Panis Cappadocii* etiam libro IV. [p. 129. » e.] fit mentio, in Carani nuptiis: προσεδόθη καὶ ἀργυ» ροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. « CASAUB. — Conf. pag. 112. c.

Τὸν δὲ τοιοῦτον ἄρτον οἱ Σύροι λαχμὰν προσαγορεύουσι. c » *Syris* [inquit] *dicitur lachman iste panis.* Hebraeis di» citur *panis, lechem:* Syris & Chaldaeis, *lachma.* Pro» pius ad vocem λαχμὰν accedit Chaldaica dictio in Glos» sis Aruk, *lachmanijoth:* quam interpretantur de *ultimis » mensae ferculis.* Sed monuit me ex aliorum Rabbinorum » commentariis *Petrus Chevalerius*, vir linguae sanctae dum » viveret peritissimus, mihique ob singularem pietatem & » morum probitatem charissimus, *lachmanijoth* Syris fuisse » appellatas, quas nos Francoceltae vocamus *oblias:* de » quo satis diximus in praecedentibus. « [ad pag. 109. d.] CASAUBONUS. — Vide Buxtorfii Lexicon Chald. Talmud. & Rabbinicum, col. 1135. & Bocharti Chanaan lib. II. cap. 7. pag. 806. ed. Cadom.

καί ἐστιν ἄνθει παραπλήσιος. » Hic ἄνθος significat » χρῶμα, & per excellentiam *colorem rubrum.* Sic infra lib. » XIII. pag. 564. b. ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπιπέμπει. Ita » & Hippocrates ἀνθηρὰ usurpat in sensu τοῦ ἐρυθρά. cf. » Foes Oecon. Hipp. in Ἄνθος. « CORAY. — ἄνθος de colore dictum, praesertim *purpurarum*, supra vidimus, III. 89. a. Cui notioni etiam hic unice locum dare in *versione latina* debueram; sed ita, ni fallor, ut pro illis, *estque ad rubrum colorem accedens*, ponerem, *estque colore similis:* nempe *Syrorum panis ille* colore similis est ei quem Graeci *mollem* vel *Cappadocium* adpellant. *Coloris* haud postremam

c rationem habuisse hunc scriptorem, mox satis perspicue ipse ostendit, cum ait, ἕλκει χρῶμα κάλλιστον: eodemque pertinere videtur vocabulum λαμπρὸς, quo paulo ante bis usus est. Dalecampius verterat, *farinae flori similis*.

ὁ δὲ βωλητῖνος -- πλάττεται μὲν ὡς βωλήτης. In βωλητῖνος libri consentiunt omnes. Deinde vero, manifesto vitio, βουλίτης est in ed. Ven. & Bas. pro quo βωλίτης ed. Cas. Sed βωλήτης communi consensu dedere *mss. A.* & *Ep.* quod quin reciperem eo minus dubitavi, quoniam & Romani in ea voce (*boletus*) vocalem *e* tenuerunt. Scripturam per *iota*, βωλίτας, ex Galen. lib. II. de Alim. Facult. cap. penult. citavit Bodaeus ad Theophr. p. 28. ubi videndum an meliores quoque codices vulgatam tueantur scripturam. Citat ibidem idem Bodaeus βωλίτας ex Paulo Aegineta lib. I. cap. 77. ubi βωλῖτας saltem, penultimâ longâ, oportebat; sed in *vetere* quidem *Codice manu exarato*, quem Brunckii nostri liberalitati debeo, perspicue βωλῆτας scriptum reperio. Est in eo codice *Caput* περὶ Ὕδνων καὶ Μυκήτων, numero οε id est, *quintum & septuagesimum*. Ad hunc Athenaei locum haec adnotavit Casaubonus: »*Boletinus* & *bolites* videntur esse quem »alii βωλίαν: Hesychius tamen *mazam*, non *panem* nominat. Βωλία, inquit, βολίς μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις.«

Ἐφ' ᾗ ἐπιτίθεται. Minime improbo ἐφ' ἧς, quod habent editi: sed ἐφ' ᾗ est utriusque codicis scriptura, quam debui tenere. *Ibid.* ὑποπάσσεται τῷ κεράμῳ χόνδρος τις. ἐπιπάσσεται malles: sed ferendum vulgatum iudicavi, quod tuetur codex uterque mstus. ὑποπάσσεται dictum intellige respectu τοῦ ἄρτου: nempe ἐπιπάσσεται quidem τῷ κεράμῳ, sed ita ut sit ὑπὸ τοῦ ἄρτου. Simillima ratione, paulo ante, ὑποπασσομένης μήκωνος dixerat. τῷ κεράμῳ tacite correxit Casaub. de quo iam ante monuerat Hoesch. Nempe sic recte dabat Epitome Hoescheliana, cui adsentiuntur nostri *mss. A.* & *Ep.* Corrupte τῷ δήμῳ ed. Ven. & Bas. *Ibid.* καὶ ἕλκει χρῶμα κάλλιστον, ὅμοιον τῷ φουρμάστῳ τυρῷ. Percommode κάλλιστον *mss. A.* & *Ep.* pro quo ἄριστον edd. In Epitome dein desunt quatuor verba, quae in editis sic legebantur, οἷον τῷ φουρ. τυρ. corrupte haud dubie: ubi recte ὅμοιον pro οἷον dedit *ms. A.* In voce φουρμάστῳ, quae pure pute latina est, nil mutat idem codex. Caeterum an apud alium

T 2

quempiam scriptorem mentio occurrat *casei fumo durati*, non habeo exploratum.

τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον. Videtur idem esse atque τὸ λάγανον p. 110. a. *Ibid.* εἰς δὲ τὰ καπυρίδια καλούμενα τράκτα μίξεις ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον. Perperam οἱ δὲ pro εἰς δὲ *ms. Ep.* καπυρίδια vero ambo dedere *codd. A.* & *Ep.* pro καπύρια quod erat editum. Dein post καπυρίδια articulum τὰ, quem ibi ignorat *ms. A.* cum editis, repetit *ms. Ep.* sic, τὰ καπυρίδια τὰ καλουμ. τράκτα: & eodem modo ex Epitoma Eustath. ad Iliad. π'. pag. 1116, 26. addens etiam καὶ particulam, τὰ καλουμ. καὶ τράκτα. Sic vox καπυρίδια, quae ex lectione codicis *A.* adiectivum nomen est cum substantivo τράκτα iungendum, fit substantivum nomen. Quae probabilior videtur ratio, cum ipsa forma *diminutiva*, καπυρίδιον, *substantivum* nomen arguat. Quare non miror, eamdem rationem etiam H. Stephano in Indice Thes. col. 1155. b. fuisse probatam, ubi Athenaei verba ex hoc loco ita citat, uti ab Eustathio adlata sunt. Caeteroquin vox καπύριον nusquam alibi, quod sciam, nisi apud Suidam legitur, in illa glossa: Καπήρια εἶδος πλακοῦντος, τὰ παρ' ἡμῖν καπύρια. In fine, ubi vulgo legitur ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον, quo pacto ferri vox ἄρτον possit, (quam tenet quidem cum editis uterque codex ms.) non video: omninoque aut ἀρτολάγανον cum Dalecampio, aut λάγανον, hic scriptum oportuisse arbitror. Philoxeni Glossae Λάγανα, *tracta* interpretantur. Conf. Hesych. in Λάγανα, & ibi Interpp. — » Vox Romana est τράκτα. Quid essent *tracta* vel *tractae* in » panificio, exposuit pridem Iosephus Scaliger ad Tibullum: » [I. 6, 86.] inde reperiet studiosus lector. Frequens vox » Catoni in placentarum confectione. « CASAUB. — Vide Caton. de Re Rust. cap. 77. Conf. Harduin. ad Plin. XVIII. 11, 27. Ab eo vocabulo, traiectâ literâ, ductam Francogallicam vocem *Tartam*, Turnebus statuit Adversar. lib. XXIII. cap. 10. cui quidem minime se adsentiri Harduinus ait loco cit.

AD CAP. LXXX.

Ταῦτ' ἐκθεμένου - - τοῦ Ῥωμαίων μεγαλοσοφιστοῦ &c. De hac ironica laude quae tribuitur ei homini, quem sub ARRIANI nomine induxit Athenaeus, vide sis quae dixi

T. I. Animadv. pag. 24. quibus quod nunc adiiciam nihil habeo in promtu. *Ibid.* *Δάματερ, σοφίας!* Intellige, *ὦ τῆς σοφίας!* Sic *Ἡράκλεις, τῶν βεμβράδων!* VII. 287. d.

e *πάντες ἕνα ἔχουσιν ὀφθαλμόν, ὡς μόλις διὰ τὸ πλῆθος ὁρᾶν.* » Frigide dictum: *ut vix cernere possint, ob multitu- » dinem*, i. e. *quia multi sunt uno eodemque oculo utentes.* « CORAY. — Mihi haud satis liquere fateor. Intellexeram, *tam multos coclites simul vix tantum cernere, quantum unus qui utroque oculo uteretur bene valente.* *Ibid.* *μακαρίους -- μᾶλλον δὲ μακαρίτας.* Vide Animadv. ad pag. 108. f.

f *Οὗτοι, ἀνιπτόποδες* &c. Intellige *ὦ οὗτοι, ὁ vos!* nam pergit dein in secunda persona loqui, *ὁ τρεπάτερ ὑμῶν.* At ipsam illam vocem non debueram a sequentibus separare, quae etiam simul cum his legitimum efficit hexametrum:

Οὗτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι.

Quae dein sequuntur, disiecta membra poëtae sunt. Si tamen ex eadem consecutione versuum EUBULI desumta; fuerint ista initium hexametri,

ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες — —

Si ex diversa fabula, aut ex alia eiusdem fabulae parte; possis in istis,

λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες,

senarium agnoscere iambicum: cui tamen an veniam daturi sint artis magistri ob tres continuos pedes anapaesticos, addubitare subit. Quidquid sit, notabis vocabulum *παραδειπνίδες*, idem valens ac *παρασίτους, παραμασήτας*, sed in foeminino genere enunciatum; quod quo referatur, docebit nos is cui succurret fabulae argumentum, e qua ducta illa verba sunt.

Διογένης --- ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον. » Verus dictum est, non oportere *τοῖς ἡδύσμασιν* uti ceu » *ἐδέσμασι*. Haec sunt *alimenta*, quibus necessario vesci- » mur, ut exhaustas corporis vires reficiamus: illa sunt » *scitamenta*, quibus appetitum irritamus. Perditissimi catil- » lonis sit, non alimentis velle ali, sed gulae irritamentis. » Hoc discrimen sublatum ivit DIOGENES *Cynicus*, cum » *aviditate magna placentam vorans*, (Gregorius Nazianz. » *σησαμοῦντα* ait fuisse; scribens in priore Iulianea, non » sine allusione ad hanc historiam, Diogenem prae cupe- » diarum amore postposuisse *τοὺς εὐτελεῖς ἄρτους τοῖς ση- » σαμοῦσι*:) interrogatus quid ederet, *panem*, inquit, *pro-*

» *be confectum.* Cuius responsionis, obscurae multis, vis » patet ex iis quae ante diximus. Significavit enim canis » impurus, sibi esse ἐδέσματα, quae sint aliis ἡδύσματα: » neque ullum se inter illa discrimen facere.« &c. CASAUBONUS. — Ad eamdem narratiunculam, super qua tragoedias istas civit vir optimus, pertinere videtur id quod de eodem Diogene apud cognominem Laërtium his verbis traditum legimus: VI. 56. Ἐρωτηθεὶς, εἰ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθίουσι; Πάντ' εἶπεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. *Interrogatus, an sapientes placentulis vescerentur? Omnibus, inquit, vescuntur, sicut caeteri homines.* Ac poterat, puto, idem quaerenti, *cur, cum sapiens haberi vellet, libenter* (si ita res ferret) *placentulis vesceretur?* haud absurde respondere quod ad eumdem quaestionem Lucianeus Demonax respondebat: *Putas-ne igitur, stultis favos construere apes?* (Lucian. in Demonact. cap. 55.)

ὦ λοπαδάγχναι. Si sana vox, quam eodem modo scriptam tenet *codex A.* omisit autem Epitomator; valebit id quod cum Dalecampio in versione posui, *patinarum strangulatores.* Sed eo sensu λοπαδάγχαι fortasse oportuerat, quemadmodum legisse Dalecampium existimavit CASAUBONUS, cum ait: » Probo λοπαδάγχαι scribi, » ut emendant docti, non λοπαδάγχναι. Similes sunt vo» ces in hoc scriptore, [IV. 162. a.] λοπαδοφυσηταὶ & » λοπαδαρπαγίδαι. » — Mihi vero paene persuasum est, λοπαδολίχνοι aut λοπαδολοιχοὶ legendum, i. e. *patinas lingentes.* Referendum autem hoc vocabulum ad duo illa, quae paulo post leguntur, λευκῶν ὑπογαστρ. ut λοπαδολοιχοὶ λευκῶν ὑπογαστριδίων, idem sonet ac λείχοντες λοπάδας λευκῶν ὑπογαστρ. *O vos lingentes patinas candidorum suminum.* Valet enim idem τὸ ὑπογάστριον vel ὑπογαστρίδιον atque τὸ ἤτριον vel ἠτριαῖον aut ἡ ἠτριαία, ut ex Polluc. II. 170. & VI. 72. intelligitur. cf. Nostr. VII. 302. e. f.

ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθε, καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε. φθέγγεσθε, τὰς ἡσ. οὐκ ἄγετε ed. Cas. omissa καὶ particula: quae si abest, rectius fuerit φθέγγεσθαι, ad παραχωροῦντες relatum, quod habent edd. vett. quae & ipsae καὶ ignorant. Et *ms. A.* quidem pariter φθέγγεσθαι habet, sed simul καὶ -- ἄγετε: ex quo colligitur, φθέγγεσθε eum debuisse, suo vero more αι cum ε permutasse. Sic vero simul ad verbum πα-

ραχωροῦντες cogitatione ſupplendus fuerit infinitivus φθέγγεσθαι, hoc modo: ὑμεῖς ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες (φθέγγεσθαι,) φθέγγεσθε (μόνοι,) καὶ τὰς ἡσ. οὐκ ἄγετε. Mox,
a ἄρτων ἢ ὀστέων, genitivos partitivos, cum editis tuentur membranae. *Ibid.* πόθεν ὑμῖν, εἰδέναι &c. Formula frequentis uſus in familiari ſermone, πόθεν σοί; ſcil. εἴη, vel γένοιτο. Vide Indicem Graec. Epictet. in Πόθεν.

τὸν θάργηλον, ὅν τινες καλοῦσι θαλύσιον. »De pane *thargelo* habes apud Grammaticos: de *thalysio* etiam apud Theocriti interpretes in eius poëtae Thalyſia.« Casaub. — De θαργήλῳ *pane* apud veteres Grammaticos nihil mihi contigit reperire. Heſychio & Suidae, ὁ θάργηλος, *olla* eſt, *in qua primitiae frugum coquebantur, Dianae & Apollini offerendarum in Thargeliorum ſolenni.* Etymologus vero docet, τὸ θερμὸν dictum eſſe θάργηλον. De Cereris ſacro, cui Θαλύσια nomen, agitur apud Theocr. Idyll. VII. Apud Heſychium gloſſa eſt: Θαλύσιος ἄρτος· ἀπὸ τῆς ἅλω πεττόμενος πρῶτος: in eamdem ſententiam cum Cratete apud Noſtrum, ubi ait, θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quae verba repetens Euſtathius ad Iliad. ι'. pag. 680, 29. pro θάργηλον, θαλύσιον ἄρτον nominavit; quod vocabulum iſti ſynonymum eſſe docuerat eum Athenaeus.

καὶ τὸν σησαμίτην. Ad vulgatam olim ſcripturam, τὸν σαμίτην, adnotavit Casaubonus: »Σαμίτην *panem* invenio nuſquam: itaque lego καὶ τὸν σησαμίτην. Sed placet omnino lectio quam ſubiecit nobis Epitoma Hoeſcheliana, in qua verba haec καὶ τὸν σησαμίτην iſto loco non habentur, ſed paulo mox, hoc modo, Ἔστι δὲ καὶ ὁ σησαμίτης καὶ ὁ πυραμοῦς διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίνῳ ὤν. In Excerptis quidem σαμίτης ſcriptum eſt: ſed quis non videt, σησαμίτης eſſe ſcribendum neceſſario, hac admiſſâ verborum textura?« — Vetus eſt menda σαμίτην, pro σησαμίτην, quam & *ms. A.* tenet, & ſuo in exemplo invenerat Epitomator. Caeterum ſuo arbitratu, ut ſaepe aliâs, ſic hoc loco idem Abbreviator ſtructuram mutavit verborum, & partim etiam ipſa Athenaei verba. Similiter vero in noſtro *cod. Ep.* ſic ſcribitur: καὶ σαμίτης, καὶ πυραμοῦς, διὰ σησάμων πεττόμενος. ὁ αὐτὸς τάχα τῷ σησαμίνῳ. σησαμίδες, dorice σασαμίδες, commemorantur in placentarum numero lib. XIV. pag. 646. f. & IV. 172. e. Con-

ſer Heſych. in Σησαμίτης, & Σησαμόεντ' ἄρτον. Pro καὶ a
τάχα ὁ αὐτὸς, eſt καὶ τάχει ὁ αὐτ. in ed. Caſ. 2. & 3. operarum errore.

οὐδὲ τὸν ἀνάστατον καλούμενον. Deſunt haec Epitomae. τὸν νάστον ed. Baſ. & Caſ. neſcio an & *ms. A.* ex quo nihil diſcrepantiae adnotatum: ναστὸν ed. Ven. At νάστον panem nemo novit; de ναστῷ vero pag. 111. c. d. dictum eſt: hîc autem exſpectabas nomen in ſuperioribus praetermiſſum. Illud eſſe ἀνάστατον, idque hoc loco reponendum, dubitare nos non ſinit Suidas, in iuſta literarum ſerie haec ſcribens: Ἀνάστατοι· πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. Falli enim Küsterum, cum ex vulgata hoc loco apud Athenaeum lectione corrigendum Suidam contendit, declarat & Heſychiana gloſſa, Ἀνάστατοι· πλακοῦντος γένος: & Euſtathius qui ad Iliad. σ', pag. 1224, 31. idem nomen ex Pauſaniae Lexico adnotavit: quem Euſtathii locum ſi inſpexeris, intelliges, quae Suidas l. c. habet, ea non (ut Küſterus exiſtimavit) ex Athenaeo, ſed ex eodem Pauſania ducta eſſe. Reſtituendam Noſtro illam vocem monuere Pierson ad Moer. pag. 142. & Valckenar. ad Theocr. pag. 398. *Ibid.* ταῖς ἀρρηφόροις. Cum ταῖς ἀρνηφόροις vitioſe eſſet editum, monuit Casaub. »Scri»bendum ὃς ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. De *Arrephoriis* feſto »[in Minervae honorem celebrato] & virginibus *arre»phoris*, Harpocration, Suidas, alii.« — Et Suidas quidem, cum in hac voce, tum in Ἀνάστατοι. Veram h. l. ſcripturam dedit noſter *ms. A.* Vide Meurſium in Graecia Feriata, voc. Ἀρρηφόρια.

πυραμοῦς. Rurſus memoratur, XIV. 647. b. Conf. paulo b
ante, ubi de σησαμίτη. Heſychius: Πυραμοῦς· εἶδος πλακοῦντος, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων. *Mox*, pro σησάμων, corrupte σησαμένων ed. Ven. & Baſ.

τῶν θιαγόνων. »θιαγόνας explicat Heſychius, οἳ παρεντίθεντο τοῖς θεοῖς.« Casaub. — Inde, pro πεττόμενοι, quod mox ſequitur apud Noſtrum, παρατιθέμενοι malles cum Sopingio. Sed ferendum vulgatum; pro quo paulo poſt (lit. c.) ubi eadem gloſſa ex Nicandro repetitur, γινομένους habemus. θῖος (ſive θιὸς) pro θεὸς dicebant Cretenſes, teſte Heſychio: ſic & Boeoti, ut docet Grammaticus ined. citatus a docto Heſychii editore. *Ibid.* ἄραξις. Forſ. ἀράξεις. Nominatus autem videri po-

b terit hic panis a legumine illo, cui ἄρακος vel ἄραξ nomen; de quo vide H. Steph. in Ind. Thes. Cui non repugnat, quod *legumina* in universum sic definit Galenus, ut *eos* esse dixerit *fructus Cereales*, *e quibus panis non conficiatur*. *Ibid.* παρ' Ἀθαμᾶσιν. Perperam παρ' Ἀθάμασιν edd. Et magis corrupte παρὰ Ξαμασιν (sic) *ms. A*. *Mox*, in vulgato καὶ δηλοῦνται nil mutat idem *ms. A*. In Epit. desunt huius Capitis postrema.

AD CAP. LXXXI.

Δάρατον δ' ὑπὸ Θεσσαλῶν. »Suspecta sunt καλούμενον δ' ἄρτον ὑπὸ Θεσσαλῶν. Panis δαράτου supra fa»cta mentio ex Nicandri Glossis.« Casaub. — Vulgatum olim δ' ἄρτον tenet *ms. A*. omisit autem *Epit*. Ego vero Casauboni nutum sequi non dubitavi. vide p. 110. d. *Ibid.* Ἐτνίταν - - λεκιθίτην· ἐρικίταν τε καλεῖσθαι. »Scribe ἐτνίταν, [pro vulgato ἐνίταν,] & ἐρεικίταν. »Non est diversa ratio nominis: nam etiam ἔτνος est »ἐρεγμὸς, sive πυρὸς ἐρηρειγμένος.« Casaub. — Non improbo ἐρεικίταν, quod etiam tuetur aliquatenus *ms. Ep.* in quo est ἐῤῥεικίτης. Sed & ἐρικίταν probum erat, quod tenet *ms. A*. cum edd. Nam perinde & ἐρίκω & ἐρείκω dicitur, *frango*, *contundo*. Vide H. Steph. Ind. & Hesych. in Ἐρείκει, ibique notata ab editore. Quare dein etiam c ἐρηριγμένου teneri potuit, quod dabat idem *ms. A*. pro ἐρηρειγμένου, quod erat editum. Conf. Foesii Oecon. Hippocr. in Ἐρείκω. ἐῤῥηγμένου habet *ms. Ep.* quod ex interpretatione Epitomatoris est, a verbo ῥηγνύω: quemadmodum etiam apud Hesychium ἐρείκει per ῥηγνύει exponitur.

ξηροπυρίταν, τὸν αὐτόπυρον ἄρτον. αὐτόπυρος panis commemoratus est pag. 110. e. — »*Xeropyritam* alibi non memini »legere: memini *pseropyritam* adnotare apud Hesychium, »ubi suspicio mendae non habet locum. Eius verba sic »eduntur: Ψηροπυρίτας, αὐτόπυρος ἄρτος· οἱ δὲ, πυριεφθής· »οἱ δὲ, κακός. Dubitare non possumus, de eodem pane »utrumque loqui, imo eiusdem glossographi verba utrum»que describere. Hesychium, si quid iudico, sui codices »in errorem induxerunt: longe enim Athenaei lectionem »antepono.« Casaub. — Fortasse dialecto nescio qua ψηρὸς olim dicebatur pro ξηρός. Sic certe apud eumdem Hesychium est etiam glossa, Μεσόψηρον· ἡμίξηρον. *Mox*,

quam ex NICANDRO adfert glossam, διαγόνας ἄρτους, c eamdem paulo ante ex Tryphone prolatam vidimus.

Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον Κυλλάστιν καλοῦσιν. » Dalecampius interpretatur *subacidum panem.* Sic *acidas* » vel *acidulas aquas* vocant Latini, quae Graeci ὀξίζοντα » ὕδατα. Alio tamen nos rapit auctoritas Iulii Pollucis, » qui [VI. 73. ubi mendose καλλιστεῖς vulgo editur pa- » num illorum nomen] pro ὑποξίζοντας dixit, τοὺς εἰς ὀξὺ » ἀνηνεγμένους, *fastigiatos* vel *turbinatos*, ad instar sorbo- » rum. Hesychii locum, foede corruptum, non praeter » rem hic correxero: Κυλλάστις ἄρτος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ » ῥιζῶν ἐξ ὀλύρας. Cedo istas radices, ex quibus consit cyl- » lastis. At enim, si sit ex radicibus, quomodo ex olyris? » De radicibus olyrae sentit fortasse glossographus? Mi- » nime: nam & repugnant verba huic interpretationi, » & Herodotus, a quo & Hecataeo sumserunt omnes: » Ἀρτοφαγέουσι δὲ, inquit, [Herodot. II. 77.] ἐκ τῶν » ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κυλλῆστις [hodie » κυλλῆστις edunt] ὀνομάζουσι. Quid plura? Scribendum » aio ex Athenaeo, ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποξίζων, ἐξ » ὀλύρας. De *cyllaste* infra iterum libro X. [pag. 418. e.] » Quam varie autem nomen hoc scriptum reperiatur, ante » nos aliis observatum est. « CASAUBONUS. — Vide Hesychii, Pollucis, & Herodoti Interpretes ad loca citata.

In *versu* hexametro *ex* ARISTOPHANIS *Danaidibus* prolato, postremum vocabulum maiuscula litera ab initio scribi debebat, Πετόσιριν. Est enim *Petosiris* philosophi nomen & astrologi Aegyptii; de quo vide Suidam & quos ibi laudavit Küster.

Quod deinde ait, ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος, indicat, *Colophonium Nicandrum* fuisse quem paulo ante nominaverat; qui & aliàs semper intelligendus, ubi patriae nomen non adiectum. Vide quae paulo post notamus, ubi de Philemonis libris παντοδαπῶν Χρηστηρίων agimus. *Mox*, ALEXIDIS *versus penult.* dimidiatus, ut a nobis editus est, sic in d superioribus etiam editionibus scriptus erat: monuitque CASAUBONUS, partem illius omissam ab Athenaeo esse, quae ad institutum nihil faciebat. In *primo versu*, recte post μόλις particulam γ' fulciendo metro inseruere editores, quae desideratur in *msto A.*

Βλῆμα. » Scribo cum Hesychio βλῆθα, non βλῆμα. « CASAUB. — Nempe sic Hesych. Βλῆθα, ἄρτος ἐντεθρυμ-

d μένος. Βλῆμα vero apud Nostrum tuetur uterque noster codex: & tenet H. Stephanus, Thes. I. 666. conferens cum vocab. βλωμὸς, quod ab eodem verbo βάλλω derivat Eustath. ad Odyss. α'. pag. 39, 15. a quo & vox βλῆμα ducta est. conf. Etymol. M. in Βλωμός.

Φιλήμων δ' ἐν πρώτῳ Παντοδαπῶν χρηστηρίων. *De omnigenis Oraculis* interpretatur Dalech. quem & alii secuti sunt & Fabricius in Biblioth. Gr. T. I. pag. 110. Mihi vero longe diversa notione accipiendus ille titulus operis, ad explicandas *glossas* spectantis, visus est. χρηστήρια dicuntur omnis generis *commoditates ad vitae usum pertinentes*, apud ipsum Nostrum IV. 204. f. & sigillatim *vasa ad vitae usum idonea, utensilia*, & *supellectilia*, ut docet Pollux lib. X. sect. 11. Scripserit igitur ille Glossographus *Philemon*, praeter Ἀττικὰς λέξεις ἢ Γλώσσας, etiam separatim libros, quibus vocabula & nomina *Rerum omnium ad vitae usum pertinentium*, & sigillatim *Vasorum*, *Utensilium* & *Supellectilium* exposuerit. Neque aliud fuisse argumentum arbitror trium illorum librorum περὶ Χρηστηρίων πάντων, (fortasse & ibi παντοδαπῶν scriptum oportuerat) quos Nicandro Colophonio, qui non modo poëta, sed & Grammaticus fuit & Glossographus, Suidas tribuit in Νίκανδρος. Vox πυρνὸς, de qua hic agitur, cum *panis quoddam genus* denotet, potuit a Philemone in eis libris exponi, qui de *Variis vitae Commoditatibus* agebant: quoniam vero, ut Hesychius docet, etiam *mactram* πυρνὸν dixerunt nonnulli, suus rursus huic vocabulo locus erat in eisdem Philemonis libris, si χρηστήρια sigillatim de *Vasis* & *Utensilibus* accipias; sic nempe cum πυρνὸν tamquam *vas domesticum* in illo opere commemorasset Grammaticus, simul alias eiusdem vocabuli acceptiones adnotaverit; in his eam, qua de *panis genere quodam* usurpatur. Sed quoniam ibidem, ut mox docet Athenaeus, etiam de aliis panum generibus egit, vocabulum χρηστήρια notione magis generali de *Rebus quibusque ad vitae usum commoditatemque pertinentibus* accipere malui. Caeterum πυρνὸς, de *pane* usurpatum, ex πύρινος abbreviatum nomen, idem valet ac αὐτόπυρος, de quo supra pag. 110. e. ubi vide notata.

e βλωμιλίους τε ἄρτους ὀνομάζεσθαι λέγει τοὺς ἔχοντας ἐντομὰς, οὓς Ῥωμαῖοι κοδράτους λέγουσι. Βλωμὸς est *buccea tenuis* sive *parva*. Hesych. Βλωμὸς, ἰσχνὸς

» ψωμός. Inde βλωμίλιοι ἄρτοι, *qui incisiones habent, & di-* » *visi sunt in parvas bucceas*: imo vero in *quadras*. Nam » ideo subdit, Latinis *quadratos* dici hos panes. βλωμὸς igi- » tur *quadra* est, non *buccea*: quod Hesiodi declarat ver- » sus, de alimento operarum rusticarum, ['Εργ. 440.] » Ἄρτον δειπνήσας τετράγλυφον ὀκτάβλωμον. Ineptum est, » arbitrari rustici hominis famem *octo buccellis* posse ex- » pleri. At *quadrae*, maiores erant partes in formando pa- » ne solitae notari. Virgilius in Moreto:

» — — *Iamque subactum*
» *format opus, palmisque suis dilatat in orbem,*
» *& notat impressis aequo discrimine quadris.*«

Casaubonus. — Vide Hesychii Interpp. ad voc. βλωμός: ubi Salmasii adfertur coniectura, βλωμιαίους pro βλωμιλίους corrigentis, ad Vopisci Tacitum pag. 614. Tenet vero βλωμιλίους *ms. A.* Mendose βωμίλιοι ἄρτοι habet *ms. Ep.*

βραττίμην - - τὸν πιτυρίτην ἄρτον. Cum βρωτίμην esset editum, adnotavit Casaubonus: „ Quod se- » quitur, βρωτίμην τε &c. suspectum est de mendo. Fal- » luntur qui ex hoc loco vocem βρωτίμη referunt in cen- » sum *panum*: nam omnium panum nomina vel cognomi- » na eiusdem sunt generis cum ἄρτος. Igitur rectum esset, » βρωτίμης. Ne id quidem placet: est enim contra ana- » logiam. Scribe. βρωμίτης. Videntur βρῶμον non solum » pro *graveolentia* usurpasse, verum etiam pro *insuavitate* » & ἀντὶ ἀηδίας: ex eo *panis furfuraceus* appellatus βρω- » μίτης.« — Coniecturas praecidit optimus noster *cod. A.* in quo βραττίμην. Epitomator haec omisit. Sed codici nostro suffragatur Hermolaus Barbarus, Coroll. 109. ad Dioscor. fol. 32. col. 4. (edit. Colon. 1530.) ubi sic: » *Brattimes* & *Pityrites* idem est qui *furfuraceus*, a quibus- » dam *euconos* & *teuconos* appellatus.« Ductum est autem illud vocabulum a verbo βράττω, quod in verbis ad *tractationem panis* pertinentibus refertur apud Pollucem VII. 24. ubi *ebullio* interpretantur, parum recte. Inest quidem ei verbo *aestuandi, effervescendi*, notio: sed maxime denotat *aestuando expellere, eiicere*; qua ratione ἔβρασεν apud Suidam exponitur ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν ἔρριψεν, & apud Hesychium, ἀνέπτυσεν, ἐξέχεεν. Sic & apud utrumque Grammaticum, Βράσσει· ζέει, ἀναβάλλει. Denique vero propriam potestatem huic verbo inesse *iactandi, qua-*

tiendi, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*, docuit RUHNKENIUS ad illam Timaei glossam Platonicam: Βράττειν, ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες. Hinc Ἀποβράσαι apud Hesych. & Etymol. τὸ διαττῆσαι sive διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα: & τὰ Ἀποβράσματα, apud eosdem, τὰ σκύβαλα πυρῶν, *purgamenta tritici*, sive, ut Suidas habet, quod inprimis huic loco aptum est, τὰ πίτυρα, id est, *furfures*. Inde igitur βραττίμης ἄρτος, (nisi forte βράττιμον, pro βραττίμην, debuerat librarius) idem qui πιτυρίτης. Mox deinde, ubi σύγκονον ἢ τσύγκονον editur, particulam ἢ ignorat noster *ms. A.* caeterum nil mutat. Nusquam alibi, quod sciam, vocabula ista occurrunt. Si quis coniecturae esset locus, hariolabar equidem, pro σύγκονον fortasse ἔγκονον scriptum oportuisse, id est, ἐσπευσμένον, *deproperatum*.

Φιλήτας ἐν τοῖς Ἀτάκτοις. Rectius Φιλητᾶς scribitur apud Suidam, & alibi. Ἄτακτα, *inordinata*, *indigesta*, i. e. *Miscellanea*: quem titulum plures auctores libris suis inscripserunt. Intelliguntur autem plerumque *miscellae Historiae*, quemadmodum diserte Suidas interpretatur in voc. Εὐφορίων; hoc loco vero *Glossae miscellae*: nam adiecto illo substantivo nomine, Φιλητᾶς ἐν ἀτάκτοις Γλώσσαις, citatur a Scholiaste Apollonii Rhod. ad IV. 989. Conf. Vales. ad Harpocr. voc. Παιανιεῖς, & Menag. ad Laërt. V. 26. In σπολέα, quod sequitur, nil mutant membranae. σπουλέα operarum vitio scriptum in ed. Cas. 3. ne putes σπονδέα debuisse. Poteras σποδέα suspicari, quod idem sonaret ac σποδίτης panis, de quo p. 111. e. Sed mera suspicio foret; eoque magis lubrica, quod videtur in Persica lingua quaerenda illius nominis origo. Certe, quod adiicitur, ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταγαλίσκεσθαι, (si vera illa scriptura) non in universum de *cognatis* intelligi par est, sed de illis *Regis Persarum cognatis*, de quibus agitur lib. II. pag. 48. e. ubi etiam τὸ συγγενικὸν ἄριστον (*convivium cognatorum*) commemoratur. Suspectam vocem συγγενῶν habet CORAY, corrigitque εὐγενῶν, recordatus verborum Antiphanis p. 112. e. πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς & quae ibi sequuntur. »Istud igitur panis genus (inquit) adponebatur tan»tum ἐν ταῖς γεννικαῖς εὐωχίαις, (infra pag. 347. d.) *in* »*nobiliorum epulis.*«

AD CAP. LXXXII.

Καὶ μάζας. De mazis confer infra, XIV. 663. a. b. Μάζαν Hesychius interpretatur ἄλφιτα πεφυραμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ: Suidas, τὴν τροφὴν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. Plura in compendio dabit H. Steph. Thes. T. II. col. 806. *Ibid.* » Auctore Athenaeo, φύστην vocarunt Athe- » nienses *mazam* τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, *non multum sub-* » *actam*. Hesychius ait, τὴν ἄτριπτον: & Hippocrates ἀτρί- » πτου μάζης saepius meminit, opponens ei τὴν τριπτήν. » Reperio etiam panes ἀτρίπτους apud Aristotelem, Pro- » blem. sect. XXI. « CASAUB. — conf. IV. 149. a. ibi- que not.

καρδαμάλην. » Mazae hoc nomen est in editis li- » bris, itemque in Hesychianis. Literulâ tamen mutatâ » καρδαμύλην scribendum arguunt Eclogae auctor & » Eustathius. « CASAUB. — Habet utique καρδαμύλην Eu- stath. ad Iliad. ι'. pag. 639 extr. & Od. α'. pag. 52, 13 sq. nempe ex ipsa Athenaei Epitoma: quare nullum per se momentum ad firmandam hanc scripturam adfert Eustathii adsensus; nisi quatenus testificatur, in suo Epitomes codice eum sic scriptam vocem reperisse. Et consentit etiam noster *ms. Ep.* Nec vero idcirco ista scriptura praeferenda vulgatae, quam & vetustae nostrae membranae cum Hesychio tuentur, eamdemque & Photius agnoscit in Lex. ms. citato ab Hesychii editore. Et Photius quidem, non *Atticum*, sed *Persicum* facit edulium: Καρδαμάλη· μάζα ἐκ καρδάμης μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ, Παρδαμάλη λέγουσιν. Itaque verba παρ' Ἀθηναίοις, quae praecedunt, non ita accipienda, ut dicat, *apud Athenienses in usu esse ista mazarum genera*: sed *apud Atticos scriptores mentionem eorum fieri.* Iisdem verbis, παρ' Ἀθηναίοις, respondent deinde ista, αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι &c. Quod autem καρδαμύλη pro καρδαμάλη scripsit Epitomator, docti viri error est, cui scilicet nomen istud ex Iliade (ι'. 150, & 292.) notum erat, ubi oppidum Messeniae sic nominatur.

βήρηκα. » βήραξ, *magnae mazae* nomen: sed de no- » mine βάραξ sive βήραξ diximus lib. IV. cap. VII. « [nempe ad IV. 140. a.] CASAUB. — βήρακα, quod erat editum, in Hesychio praesidium invenit, ubi Βήραξ· μάζα μεγάλη. Sed & idem Hesych. Βήρηκες· - - μάζας ἀνωθεν

f *κέρατα ἐχούσας*: ex eademque ſcriptura apud eumdem, in Τολύπη, natum eſt corruptum *βήρικες*. Et *βήρηκες* unice Pollux agnoſcit VI. 77. Eâdemque formâ *βήρηκα* h. l. dedit *ms. A.* conſentiente *ms. Ep.* qui mutatâ quidem orationis ſtructurâ *βήρηξ* habet. Quod IV. 140. a. legitur *βάρακες*, Doricum eſt. *Ibid. καὶ τολύπας.* » *Tolypae* mazae a figu» ra ſic dictae. Lanam purgatam & carminatam in globos » componebant, qui poſtea colo aptabantur: id vocatur » *τολύπη*. Inde igitur *tolypae* placentae, vel liba potius, a » ſimilitudine formae nominantur & libro XIII. Clementi » Alexandrino [Admonit. ad Gentes p. 11. a. edit. Heinſ.] » inter orgiorum *τὰ ἅγια* numerantur *σησαμᾶς πυραμίδες* » *τολύπαι καὶ πόπανα πολυόμφαλα.* « Casaub. — Vide H. Steph. Theſ. III. 1586. Apud Noſtrum lib. XIII. pag. 571. f. *ἡ τολύπη* denotat *pilam ſive globum lanarum carptarum*, & generatim *pilam*, *globum*, *glomerem*.

ἐξ Ἀχιλλείων κριθῶν. » De *hordeo Achilleo* conſule Theo» phraſtum, [Hiſt. Plant. VIII. 4. & ibi Bodaeum a Sta» pel p. 934.] Galenum in Lexico Hipp. & cum de hoc, » tum de *Achillea maza*, Euſtathium. « Casaub. —— Suidas: *Ἀχιλλείων* (ex Ariſtoph. Equit. 816.) *τουτέστι κριθῶν καθαρῶν καὶ εὐγενῶν*: nempe, *ὁποίας ἂν ἤσθιον οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι*, ut ait Euſtath. ad Iliad. *β'*. p. 259, 30. *Ibid. θριδακίνας τε.* Vide Meurſium ad Hellad. pag. 51 ſq. & Nunneſ. & Pauw ad Phrynichum, pag. 52. *Ibid. μελιτοῦτταν.* Sic ſcripſit Epitomator, & cum eo Euſtathius ad Iliad. *ο'*. pag. 1022, 13. recte: eſt enim a *μέλι*, *μέλιτος*, *μελιτόεις*, *μελιτόεσσα*. *Ibid. καὶ κρῖνον, καλούμενον καὶ σχῆμά τι* &c. Perperam olim diſtincta verba erant hoc modo, *καὶ κρῖνον καλούμενον, καὶ σχῆμά τι.* Ubi ſic oportuiſſe, ut a nobis editum, ratio docebat: & ſic acceperat Epitomator, qui paulo planius expreſſit ſententiam, ita ſcribens: *καὶ κρῖνον· καλεῖται δὲ κρῖνον καὶ σχῆμα τι* &c. Conf. Euſtath. l. c.

παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. *Δαλνίδι* edd. & *Δαλνίδει ms. A.* » *Dalnidem* Apollophanis fabulam nuſquam, » ſi ſatis memini, invenies. Legebam *Δαονίδι*, ut alibi in » his libris: vel certe *Δαυλὶς*, [*Δαυλίδι* voluerat:] nam » Suidae nominatur inter huius poëtae dramata *Δαλίς*. « Casaub. — *Δαυνίδι* nuſquam, quod ſciam, ſcriptum reperitur: *Δαυλίδι* legitur lib. XI. pag. 467. f. in ed. Baſ. & Caſ. ſed ibi *Δαλίδι* habet ed. Ven. conſentiente *ms. A.*

quod convenit cum Suida in Ἀπολλοφάνης, nisi quod f apud hunc Δάλις penacute scribatur. Est autem δαλὶς (sive δάλις) appellativum nomen, *desponsatam* significans. Hesychius: Δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας. Scribitur etiam per τ literam idem nomen. Sic apud eumdem Hesychium: Τάλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί. Ubi, quod a docto Editore e Photii Lex. ms. citatur, Τάλιδος, τῆς μελλογάμου· οὕτως Ἀριστοφάνης. fortasse Ἀπολλοφάνης debuerat librarius. Conf. Suidam in Τάλις.

In ALCMANIS verbis, perperam θριδακίσκας τε erat editum. Recte θριδακίσκα τε dedere *mss. A.* & *Ep.* quod etiam ex Epitome Hoeschel. commendavit Casaub.

Ὑγιεία δὲ καλεῖται &c. » Moris fuit apud veteres, ut, a qui Deorum templa adirent, domum inde aliquid referrent bonae scaevae gratia: puta, vel libi frustulum, vel unguenti aliquid, vel denique frondem virentem. *Valetudini conducere* illud quidquid esset, quod e loco sacro abstulissent, publicus fuit populorum Graeciae error: propterea decermini illi fecerunt nomen ὑγίεια, *sanitas*. Hesychius: Ὑγίεια· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα· καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. De hac *hygiea* Athenaeus hîc loquitur: *Sanitas appellatur maza, quae in sacrificiis datur, ut degustetur.* Non dicit, morem hunc fuisse, ut libum istud domum referrent qui Deos venerati erant. Videtur fuisse liberum, vel ibi statim absumere, vel diutius servare apud se. Etiam in sacris populi Romani *sanitas* aliquando dabatur praemii loco; sed is ritus diversus est. Adi ad Plinium libro XXVII. cap. VII. « CASAUBONUS. — Ὑγιείας mazae meminit etiam Pollux VI. 76.

HESIODI *versus* est ex Ἐργ. vs. 508. *Mox*, τὴν ποιμενικὴν λέγων καὶ ἀκμαίαν bene edd. ubi caret καὶ *ms. A.* sed agnoscit *ms. Ep.*

καὶ δρᾶμα (sic corrige, pro δράμα) ἐπιγράφεσθαι Φρυ- b νίχου Ἀπελευθέρους, Μένανδρον δ' ἐν Ῥαπιζομένῳ καὶ ἀπελευθέραν εἰρηκέναι. Novem verba, Φρυνίχου -- εἰρηκέναι, cum in editionibus Ven. & Bas. deessent, e codicibus Italicis adiecit Casaubonus. Eadem verba video ipsius Casauboni manu ex Aegii collatione margini libri adscripta, qui olim Casauboni fuerat: ibique recte scriptum Φρυνίχου Ἀπελευθέρους, quod est etiam in *ms. A.* Pro

b quo quum per operarum errorem in ed. Caſ. 1. Ἀπελευθέρος eſſet expreſſum; inde, qui ed. Caſ. 2. & 3. curarunt, Ἀπελεύθερος fecerunt. Titulus illius fabulae, Ἀπελεύθεροι, adiiciendus eſt albo fabularum Phrynichi, quem in Biblioth. Graec. exhibuere Fabricius & Harleſius: quo in albo praetermiſſa eius fabulae mentio eſt, quoniam in Dalecampii Indice Scriptorum ab Athenaeo citatorum, editionibus Caſaubonianis ſecundae & tertiae praefixo, commemorata illa fabula non erat. Menandreae fabulae titulum ἐν Ῥαπιζομένῳ, qualem ediderat Caſaubonus, agnoſcunt etiam (ni fallor) noſtrae membranae. Sed in foeminino genere Ῥαπιζομένη efferunt alii omnes auctores, qui magno numero fabulae huius faciunt mentionem. Vide Menandri Fragmenta a Clerico collecta pag. 160 ſq. & Fabricii Harleſiique Bibliothecam graecam.

καὶ ἐπισυνάπτοντος. Si vera & integra eſt haec ſcriptura, quam cum editis tenent noſtrae membranae, intelligendum *καὶ ἐπισυνάπτοντος ἄλλα τινὰ*, aut aliquid in eamdem ſententiam, ſcilicet, *quumque idem alia nonnulla adiiceret*, vel, *quum in eo eſſet ut alia nonnulla adiiceret*. Similiter, ſed magis perſpicua ratione, pag. 125. e. ait, *μέλλοντος τούτοις ἐπισωρεύειν τινά*. Placet vero Coravi noſtri coniectura, pro *εἰρηκέναι καὶ συνάπτοντος*, ſic legentis, *εἰρηκέναι, συνάπτων οὗτος* (ſcil. ὁ Οὐλπιανὸς) *πάλιν ἔφη*. Omnia iſta, inde a verbis Παραιτητέον δὲ καταλέγειν, praetermiſit Epitomator.

AD CAP. LXXXIII.

c *Ἄρτοι, φησὶν, οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτρ.* Vide de h. l. Salmasium de Homonymis Hyles Iatr. ad calcem Exercitationum Plinianar. pag. 70. Nil vero mutant libri: & in tam brevi fragmento nil temere mutandum. Denique plures taceo dubitationes, quae & mihi & aliis, toto hoc capite paſſim obortae ſunt: & univerſum hunc locum viris in hoc genere doctioribus diſcutiendum relinquo. *Ibid. οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσ. ἀλ. γινόμενοι.* Sic *mss. A. & Ep.* γενόμενοι edd. De pane συγκομιστῷ cf. quae collegit Foes in Oecon. Hippocr. voc. Ἄρτος συγκομιστός.

d *Φιλιστίων δ' ὁ Λοκρός.* Huius Ὀψαρτυτικὰ laudantur XII. 516. d. *Mox*, novem verba, *πάντες δὲ οἱ θερμοὶ ἄρτοι -- πολυτροφώτεροί τε*, omiſſa in editionibus pri-

moribus, ex Epit. Hoeſch. & ex codd. Italicis adiecit *Caſaubonus*, vocem ἄρτοι tamen temere omittens, quam cum caeteris verbis agnoſcunt *mssti A.* & *Ep.* eamdemque etiam ex Aegii collatione Romana ad oram ſui libri propria manu adſcripſerat idem Caſaub. In *ms. Ep.* vero omiſſa ſunt undecim verba praecedentia, οἱ δὲ ἐκ γύρεως – - ὀλιγοτροφώτεροι. Ibi perperam ὀλιγοτροφώτεροί τε ſcribitur in ed. Caſ. ubi τε recte ignorat *ms. A.* Nempe in ed. Ven. & Baſ. adhaeſerat illi vocabulo particula iſta τε, cuius proprius locus paulo inferius poſt πολυτροφώτεροι erat, proxime ante iſta καὶ εὐχυλότεροι. *Ibid.* εὐχυλότεροι, & paulo ante κακοχυλοτ. per ο breve, recte, ut alibi, dedit *ms. A.* *Ibid.* οἱ δὲ τελέως. Sic ed. Caſ. Commode vero τελείως ed. Ven. & Baſ. cum *mss. A.* & *Ep.* quod teneri poterat. d

ὁ δὲ ἰπνίτης καὶ καμινίτης. ὁ δὲ ἰπνίτης καλούμενος καὶ καμιν. edd. Sed vocem καλούμενος ignorat uterque codex noſter, quorum auctoritate eam delevi. *Mox*, δύσπεπτοι καὶ δυσοικονόμητοι ſcripſi cum *ms. A.* Sic erat etiam in aliis codicibus Italicis, ut ex notula msta Caſauboni in ora libri, qui illius olim fuerat, cognovi. δύσπεπτος καὶ δυσοικονόμητος ed. Caſ. cum Epit. Hoeſchel. & noſtro *ms. Ep.* δύσπεπτος ed. Ven. & Baſ. omiſſis duabus vocibus καὶ δυσοικονομ. *Ibid.* διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν. ἐπιμιξίαν *ms. Ep.* Continuo *ibid.* εὐεκκριτώτεροι in plur. ſcripſi, quia ſequebatur κακοστομαχώτεροι in plurali, quod cum editis tenet *ms. A.* Sed & ibi quoque ſingularem κακοστομαχώτερος habet *ms. Ep.* In hac voce autem finem huius ῥήσεως facit idem *ms. Ep.* & ignorat particulam γὰρ, quam in ipſo fine adiiciunt edd. cum *ms. A.* Eam particulam ex verbo γίνεται vel γίνονται, compendioſe ſcripto, ortam eſſe, acute ſuſpicatus erat Coray, monueratque iam in Notis ad Xenocrat. de Alimentis ex Aquatilib. pag. 168. Quod *ibidem*, proxime ante, κνισσὸν pro κνισὸν habet *ms. Ep.* id quidem perinde eſt. *Ibid.* οὔτε γὰρ ἱστάνει κοιλίαν, οὔτε παρατείνει. »Apud Medicos τῷ, τὴν κοιλίαν ἱστάνει oppo»nitur ταράττει.« Coray. — Nec tamen auſus ſum mutare vulgatum, quod uterque *cod. A.* & *Ep.* tuetur. Poterit παρατείνει id ipſum ſignificare, quod in verſione poſui, *alvum moratur*: quo denotatur fortaſſe mitior gradus conſtipationis.

f τριχορρυεῖν. τριχοῤῥύειν ediderat Casaub. ubi accentus fuit in ultimam deducendus. Poterat & τριχοῤῥοεῖν corrigi. τριχορεύειν quidem, quod tenet tamen uterque noster codex, Graecum non est: nisi statuas, ANDREAM *medicum*, Syrum natione, soloece sic scripsisse. Ac poterat fortasse utcumque ferri τριχοῤῥεύειν, a ῥεύω, pro ῥέω, cuius futurum ῥεύσω formatur.

Μνησίθεός φησι. Commode Μνησίθεος δέ φησι mss Ep. *Ibid.* ἐκ τῆς τίφης. Corrige in versione, *ex tipha*. Plinius XVIII. 8, 19. *Zea, olyra, tiphe*: ubi vide quae notavit Harduin. & consule Bodaeum ad Theophr. cum alibi, tum praesertim pag. 955 sq. ad lib. VIII. cap. 9. *Mox*, πέττεσθαι scribe cum msstis, pro πέπτεσθαι, quod ex edd. irrepsit. Iidem quidem deinde cum editis in φασὶν consentiunt: sed tam frequenter confunduntur φασὶν & φησὶν, ut citra temeritatem, ubicumque res postulare videtur, licitum esse debeat editori, in locum alterius substituere alterum. *Ibid.* εἰδέναι δὲ ὑμᾶς δεῖ. Commodum erat ἡμᾶς, quod ex ed. Bas. in ed. Cas. propagatum. Sed nil opus erat, scriptam mutare lectionem: in ὑμᾶς autem consentit *ms. A.* cum ed. Ven. Denique, quod ait
a τριφθέντα σιτία, res ipsa declarat, σιτία hic non *cibos in universum* dici, sed sigillatim *cibos* ἐκ τοῦ σίτου *paratos*, *alimenta frumentacea*, *cibaria ex frugibus cerealibus*: de quo significatu illius vocabuli vide Foesii Oeconom. Hipp. in Σῖτος. Tum vero verbum τριφθέντα non de *exterendis* frugibus cum Dalecampio erat accipiendum, sed de *subigenda massa farinacea*: quemadmodum supra p. 114. f. ubi τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην μάζαν dixit, ad quae verba consule quae a Casaub. adnotata sunt. Eiusdem usus verbi huius plura exempla H. Stephanus in Thes. T. III. col. 1325. ex Aristotele collegit. Igitur ista, τὰ μὴ πυρωθέντα ἢ τριφθέντα σιτία, latine sic reddenda erant, *frumentacea cibaria ignem non experta, aut quorum massa non probe subacta fuerit.* Perperam τρυφθέντα scriptum in *cod. Ep.* Postremo, κεφαλαλγίας ποιεῖ bene *mss. A.* & *Ep.* κεφαλαλγίαν edd.

AD CAP. LXXXIV.

Μετὰ τὰς τοιαύτας. τὰς dedit *ms. A.* Deest edd. *Ibid.* τοῦ καλ. ὡραίου. De *horaeo* quod vocabatur *fulsamento*, diximus nonnihil ad l. 4. b. cf. mox ad hanc pag. lit. e.

Hoc loco adnotavit DALECAMPIUS: »Ὡραῖον, quasi οὐ- a
» ραῖον, salsamentum est, e pulpa thynni caudae proxima,
» & idcirco minime pingui.« — PALMERIUS vero: »He-
» sychius (inquit) ὡραῖον dictum vult τάριχος τὸ κατὰ
» τὸ ἔαρ συντιθέμενον. Potest tamen sic dictum intelligi, διὰ
» τὸ ἐκ πηλαμύδος πεποιῆσθαι ὡραίας καὶ εὐμεγέθους οὔσης.
» Ex verbis Strabonis id coniicio lib. VII. [pag. 320. b.]
» de Pelamydum [i. e. thunnorum] captura: εἰς δὲ Σινώ-
» πην προϊοῦσα, ὡραιοτέρα πρός τε τὴν θήραν καὶ τὴν τα-
» ριχείαν ἐστί.« Exercit. in Auctores Graec. p. 495.

Ἡσίοδόν φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων τάδ' εἰρη-
κέναι. Ad haec, & quae sequuntur, ista adnotavit CA-
SAUBONUS: »Absoluto eo sermone, quem de *Panibus*
» convivae habuerunt, transit auctor ad *Salsamenta*. Initio
» proferuntur *versus XIII.* quos EUTHYDEMUS pro *Hesio-*
» *deis* in libro *De Salsamentis* protulerat. Sed nae fuit hic
» homo aut imperitus vehementer, aut impudens insigni-
» ter, qui putaverit reperiri posse tam fatuos lectores qui-
» bus id probaret. Stultitiam hominis sive fraudem docte
» hic Athenaeus coarguit, validissimisque rationibus con-
» futavit. Versus sunt neque docti, neque elegantes, ne-
» que πίνον illum vetustatis ullo modo redolentes. Haec
» fuere illorum vitia iam olim: nunc isthoc amplius etiam
» mendis deformibus sunt inquinati. Quibus otii plus est
» quam nobis, & maior rei coquinariae peritia, iis nos
» emendationem huius μαγειρικῆς ῥήσεως non invidemus.
» Interpretes quid praestiterint, quid nos praestare valea-
» mus, ex istis lector cognoscat.« — *Archestrato* versus il-
los tribuit Gesner pag. 973. memor vocari illum τὸν τῶν
ὀψοφάγων Ἡσίοδον apud Athen. VII, 310. a.

» *Versus primus* & *secundus*, ab Eclogario pro deploratis
» habiti, nobis non sunt emendabiles.« [Ex omnibus istis
versibus non nisi perpauca verba protulit Epitomator.
Ὅτι Εὐθύδημος, inquit, ὁ Ἀθηναῖος, παρατίθεται Ἡσίοδον
λέγοντα ἄλλα τε καὶ ὅτι »θύννων ὡραίων Βυζάντιον ἔπλετο
μητήρ, καὶ σκόμβρων· καὶ Πάριον κολιῶν κυδνὴ τροφὸς ἔσκε
πολίχνη.« Οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ φησίν, ὅτι μαγείρου ταῦτα
ἔπη μᾶλλον &c.] » Vir doctus, [Dalecampius,] quem
» nullae salebrae toto opere cogere potuerunt ut subsiste-
» ret, emendabat, πρῶτον μὲν φακοὺς καὶ κριθὴν, τὴν ἐπὶ
» θοίνην. [Nempe sic vertens:

Lenticulam primum ac ordeum in convivium apposita

a *maxillis pannosi piscatores diffregerunt.*] » Quanto erat tutius tacere quam adeo absurda loqui? » Nos verba auctoris praestare non possumus: mentem » possumus, & loci totius sententiam. Loquitur enim de » confectione salsamentorum: pendetque hic versus a vo» ce *τμήσσοντες*, initio quarti. Illo igitur continebantur » necessario piscium & cetorum partes, ex quibus salsa» menta constabant: puta, caput, *κλεῖδες*, ἦτρον vel ἤτριον, » ὑπογάστριον, & omnia intestina. Fuere etiam partes quas » vocarent *τραχήλους* & *ὤμους*, etsi proprie neque col» lum neque armos habent pisces. Ita interpretor quae so» la supersunt recte scripta, *ἄμφακες στόμα*, de *ore* scom» bri aut thunni *utrinque acuto*. Cetera non possum emen» dare. Ex iis quae diximus, facile qui erunt acutiores » emendabunt. Ita vice cotis fuerimus functi. « CASAUB. — Qui emendare tentabunt, meminerint in vetustis membranis posterius hemistichium sic scribi, *καὶ κριταιαντα* (hoc quidem absque accentu) *καὶ θιόνν*.

» In *vers.* 2. *ὠδάξαντο* pro *ἠνδάξαντο* placebat scri» bi: sed hoc quam universae sententiae conveniat, non

b » video. « [*ἠδάξαντο* scripsi, monente Pierson ad Moer. pag. 41.] » In *tertio* legendum, *οἷς ὁ ταριχόπλεως* » *ἅδε Βόσπορος*. « [Recepi *ταριχόπλεως*, ut certam emendationem, pro vitioso *ταριπόλεως*. Non mutavi vulgatum *ἅδε*, quia sic multi codices apud Homerum: & Hesychius, Ἅδε, ἤρεσε: & de *spiritu* diserte Eustathius monet ad Iliad. *ν'*. pag. 939, 8 sqq. perinde & *lenem* adhiberi posse a verbo *ἀδεῖν*, quod valet *ἀρέσκειν*, & *asperum*, a verbo ἥδειν i. q. ἡδὺ εἶναι.] » *Piscatores* & *cetarios Ponti»cos* intelligit. Pleraque salsamenta e Ponto afferebantur » in Graeciam: ideo Bosporum vocat *ταριχόπλεων*, *ple» num salsamentorum*. Res clara: nec opus testimoniis, » quae in his libris multa. [conf. Polyb. IV. 28, 4. & » XXXI. 24.] Scribe etiam *οἱ πιθόγαστροι*, *quibus venter » instar dolii est*: non *πυθόγαστροι*. *Gulae deditos* vocabant » *γάστρωνας*, *πίθους*, *ἀσκοὺς*, & *θυλάκους*, ut ad Theo» phrastum dicebamus. Sic & Dalecampius scribit, sed » aliter interpretatur: [nempe, *ventri obsequentes*:] quod » non probo. « CASAUB.

» *Quartus versus* ita habet: *τμήσσοντες*, *τετράγωνα* » *τὰ χητρία τεκταίνονται*. Ingeniose Dalecampius *τὰ* » *κύβια τεκταίνονται*: nam *cybia* fuisse dicta quaedam sal-

» famenta certum; illis vero optime quadrat τὸ τετράγω- b
» να: sic enim multa propter *quadratam* figuram a *cubo* sunt
» denominata. Sed abit longe haec emendatio ab edita scri-
» ptura: etiam eo nomine suspecta, quod τὸ υ in ea voce
» semper auctores corripiunt. Scribo τετράγωνα ταρίχη
» τεκταίνονται: vel τὰ ἴτρια, quamquam hoc non placet.« CASAUB. — Pro τμήσσοντες, quod erat editum, τμήγοντες dedit *ms. A.* quod non debui aspernari. Inde ducuntur fut. 1. τμήξω, fut. 2. τμαγῶ: quorum thema τμήσσω statuunt alii; sed praesens tempus ἀποτμήγουσι habet Homerus Iliad. π'. 390. Reliqua eiusdem versus verba in membranis sic scribuntur, τε τρωαγονα ταχη τρια (omnia ista absque accentu) τεκταινονται. In illis ταχη τρια suspicatus sum, sed minime urgebo, nihil aliud latere nisi τάχ' ἢ τρία; ut τρία, post τετράγωνα positum, (sive τρίτα fortasse oportuit) idem valeat ac τρίγωνα illa, i. e. *frustra triangularia*, quae dein rursus vers. penult. commemorantur.

Vers. 5. » Ναὶ μὴν οὐκ ἀδαλὲς θνητοῖς γένος ὀξυρύγ-
» χου. Putarunt ἀδαλὲς idem esse atque ἀηδὲς, *insuave.*
» [Sic Dalec.] Verte: *Certe quidem mortalibus non est inno-*
» *cuum genus oxyrynchi.* Hesychius: Ἀδαλές· ὑγιές. Quip-
» pe δηλεῖν est *laedere*: unde δηλητήρια venena.« CASAUB. — Potuit, quem alii ὀξύρυγχον vocant piscem, (quocumque ille de genere fuerit, de quo haud satis video constare) eumdem metri caussa ὀξυόρυγχον adpellare ille versificator. Sed cur *non innocuum humano generi*, adeoque *noxium*, diceret piscem, quem hoc uno consilio commemorat, ut & integrum & in frusta concisum sale condiri solere doceat? Nempe melioris veraeque lectionis vestigium haud dubium in membranarum nostrarum scriptura invenisse mihi visus sum. Sic illae habent, οὐ κακὰ ἐς θνητοῖς. Cogita ΟΥΚΑΚΑΕΣ: nec fere dubitabis, latere hic ΟΥΚ ΑΚΑΕΕΣ. Mox, *vers.* 6. ἁλεστρηχεις, fere ut editi, omisso modo accentu, habent *membr. A. Piscatores* vertit Dalech. In eamdemque sententiam CASAUBONUS: » Scribo,
» inquit, ἁλιτρυχεῖς, *piscatores*: ἁλὶ τρυχόμενοι.« — GESNERUS de Aquatilib. pag. 656. maiuscula litera scribens Ἀλιστρηχεῖς, *nescio quem populum* dici existimaverat. Mihi nil aliud nisi duas voces, ἅλες τρηχεῖς, in unam hic copulatas videre licuit. In fine versus fidenter ἐκόμισσαν correxi.

c »Octavum versum, καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου »λιβιβάττεω, quî concinnarem, multa veniebant in men- »tem: quod probarem, nihil succurrebat. Plus animi fuit »Dalecampio, qui de *raia* hîc agi divinavit: eam, puto, »intelligens, quae Graecis λειόβατος. Sed raiae isti quis »locus inter salsamenta? aut quomodo εὔχορτος dicetur »λειόβατος?« CASAUB. — De λειοβάτῳ vide Nostrum VII. 312. b. & Rondelet apud Gesner. de Aquat. p. 790 sq. Quo ex pisce, si praesertim adultior sit, cur non *salsamenta* confieri possint; aut quid vetet, quo minus εὔχορτος dicatur, nihil magnopere video; sive ea notione accipias hoc vocabulum, qua Dalecampius, *bene pastus* vertens, i. q. εὐχόρτασστος; sive active, quasi εὖ χορτάζων, *bene satians*, quod vel de *grato sapore*, vel de vi *multum nutriendi* interpretari possis. Sed nihil equidem definire ausim. Gesnerus pag. 483. ex hoc ipso Athenaei loco, vulgatam tenens scripturam, *libibatten* piscis nomen statuit. Sed in verbis βυθίων τε, eodem versu, vitium inesse videtur. Certe, si βυθίων sit adiectivum ad καὶ σκόμβρων pertinens, quam in partem Dalecampius *in profundo latentium* vertit; perincommode hîc locata τε particula fuerit, quam tamen metri ratio hoc ipso loco desiderabat. Itaque nisi fortasse δὲ pro τε debuit librarius, ut καὶ - - δὲ valeat *atque etiam*, vel *& porro*; vide ne *piscis nomen* nescio cuius in ipsa voce βυθίων lateat.

Vers. 9. Cum κολίων penacute editum esset, monuit CASAUB. κολιῶν scribendum cum Dalech. qui *coliarum* in versione posuit. »κολίας enim, [inquit] non κόλιος dici- »tur.« Et κολιῶν recte scriptum in *ms. Ep.* cf. pag. 121. a. Mendose κωλιων *ms. A.* idque absque accentu. *Colias Parianus* laudatur apud Plin. XXXII. 11, 53. *Scomber ex Pario* apud Xenocr. de Alim. ex Aquatil. sect. 35. (olim 34.) *Ibid.* κυδρὴ cum edd. tenet *ms. A.* Fortasse recipiendum erat κυδνὴ ex *ms. Ep.* quae est forma paulo rarior. *Vers.* 10. φυγὼν recte edd. quod poscebat versus. φεύγων *ms. A.* *Vers.* 12. τρίγωνα sunt *frusta triangularia*; cum plerumque aliâs fierent *quadrata*. vide supra vs. 4. & ibi notata. τρίτομα vocat Xenocrates loco modo citato; ubi vide Notas editoris Neapolitani pag. 122. & Corayi Animadv. pag. 176. *Ibid.* Bene τά τ' ἐν στάμνοισι edd. Sic ἐν βίκοισι in fine huius paginae. Perperam τριγωνατα τ' σταμνοισι *ms. A.* omissa vocula ἐν, & neglectis accentibus.

Verf. ult. Sic edebatur, ἀμφάλλαξ * θύννοισιν ὀπηδεῖ. c
Ubi adnotavit CASAUB. » In lacuna deest μακάρων ἀνδρῶν,
» aut alicuius falfamenti nomen, vel aliud quid fimile.
» Senfus eft, *falfamenta ex orcynis & vetulis thunnis e Gadi-*
» *bus* & freto Herculeo *deferri in Graeciam ab Italis mer-*
» *catoribus, Brutiis, Campanis aut Tarentinis.* Salfamenta
» multa nomen a figura habebant: ut melandrya, cybia,
» tetragona, & *trigona*, quae hîc nominantur. Pro ἀμφάλ-
» λαξ nefcio quid legerit Dalec. qui vertit *hilares*; quafi
» effet ab ἀλαλάζω. Non eft dubium, τεθέντα ἀμφάλ-
» λαξ dici frufta falfamentorum in arcis collocata, *aliud*
» *fuper aliud.* ἀμφάλλαξ valet ἐνάλλαξ. « — Immo
vero, ficut ἐναλλὰξ acute fcribitur, fic & ἀμφαλλὰξ
rectius acute fcribetur. Caeterum explendae lacunae cauf-
fâ non opus fuit nobis ad coniecturam confugere: duae
voces ἐνὶ πρώτοισιν eo loco, quo pofuimus, perop-
portune dedere optimae noftrae membranae.

Ταῦτα τὰ ἔπη. Recte τὰ, cum deeffet impreffis, de-
dit *mf. A.* ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμ. γραμματικῶν. d
Cum ἡμῶν effet in ed. Baf. & Caf. 1. monuit CASAUBO-
NUS: » Recte ὑμῶν legit Dalec. Nam *criticus* fuit *Leoni-*
» *des*, quem alloquebatur Dionyfiocles profeffione medi-
» cus, quemadmodum cap. XVIII. dictum eft. « — Vide
Cafauboni notata ad III. 96. d. Animadv. pag. 149. qui fi
Venetam infpexiffet editionem, vifurus fuerat nonnifi ope-
rarum errore illud ἡμῶν in editionem Baf. irrepfiffe. Ve-
ra fcriptura reftituta in ed. Caf. 2. & 3. *Proverbium*,
Σαπρὸς τάριχος &c. repetitum habes pag. 119. e. σαπρὸν e
nude *vetuftum* intellige, cui opponitur νέον. Sic σαπρὸς
οἶνος, ὁ παλαιός: vide Animadv. T. I. pag. 221 fq. ad I.
29. c. *Ibid.* τὰ τῆς τέχνης: nempe ἐμῆς, fcil. ἰατρικῆς.

AD CAP. LXXXV.

Τῶν ταρίχων, φησὶ, τῶν ἀπιμέλων κράτιστα εἶναι τὰ
ὡραῖα· τῶν δὲ πιόνων, τὰ θύννεια. Pofteriora verba fic
vertit Dalecampius: *ex pinguibus vero* τὰ αὐχένια, *id eft,*
cervici, faucibus, claviculis propinqua. Ad quae CASAUBO-
NUS: » Mufarum fidem! [inquit.] Unde haec inaudita
» lectio? ad cuius interpretationem tot verba neceffaria.
» Omnes libri, etiam Eclogarii, etiam Natalis, θύννια, vel
» θύννεια aut θυνναῖα. Cur mutavit? Eadem verba iterum

e » recitantur pag. 120. [f.] ubi constat sibi Dalec. neglecto » librorum omnium consensu: quod eo magis mirum, quia » illo in loco post ista verba statim subiicit auctor expli- » cationem vocis Θύννα. « — Audacior utique Dalecampius, qui consentientem tamque saepe recurrentem librorum scripturam tam fidenter mutaverit. Caussa vero mutationis per se haud ita improbabilis, quam visa Casaubono erat: & sententia haud ita male fortasse ab illo interprete expressa. Scilicet, quum ὡραῖα quae vocantur salsamenta, quae *pinguedine carere* diserte hoc loco docet Icesius, & *pinguibus* opponit, rectius οὐραῖα a *cauda* nominari persuasum habuisset Dalecampius, ut paulo ante ad hanc ipsam pag. 116. a. vidimus: (in quo nec Athenaei destitutus erat auctoritate, VIII. 303. f. & 327. e. VII. 277. b. & 294. d. & praeeuntem Plinium habuit, XXXII. 11, 53 extr. & suffragantem GESNERUM de Aquat. pag. 817. 819. & 973. cui adsentitur CORAY ad Xenocr. pag. 175 sq.) consequens erat ut suspicaretur, quae illis opponuntur *salsamenta pinguia*, ab alia corporis parte nomen debuisse sortiri: eaque caussa αὐχένια pro Θύννα legendum coniectaverat. At plurimum sane aberat, ut satis idonea ea caussa esset, cur a librorum scriptura discederetur. Poterant *salsamenta* ex thynnis *minus pinguia*, οὐραῖα vocari, quia e frustis parata erant caudae proximis; poterant ὡραῖα nominari, ut *vere* vel *initio aestatis* salita, quo tempore minus pinguis totus piscis esset: tum potuerunt ex adultioribus pinguioribusque thynnis vel ex pinguioribus thynnorum partibus parata salsamenta, sigillatim Θύννα, Θύννεια vel Θυνναῖα vocari, usu sermonis sic volente: nam & ipsum *piscem* ex thynnorum genere, cum *adultior* esset, & *anno natu maior*, tum demum proprie & signate Θύννον vocari solitum reperimus. Omnino vero mirum nobis accidere non debet, si & in his vocabulis, & in aliis salsamentorum nominibus, quae vel mox apud Nostrum, vel apud alios scriptores Graecos Latinosque occurrunt, quae e sermone inter piscatores mercatoresque trito desumta sunt, multum subinde vel confusionis aut dissensionis vel obscuritatis deprehendimus; quibus explicandis non vacat nobis immorari. Consule quae huc spectantia, post Gesnerum in cap. de Salsamentis, & in cap. de Thunnis, docte collegit, & quam fieri potuit aptissime digessit, breviterque discussit CAMUS in Notis ad Ari-

ftotelis Histor. Animal. voce *Thon*. Ad vocabuli scripturam quod adtinet, de quo hîc agebatur, poterat a substantivo θύννος adiectivum perinde & θύννειος & θυνναῖος formari; fortasse & θύννεος, quamquam non tam consentaneum analogiae hoc quidem esse videtur; nam, si penultimam syllabam brevem velles, θύννινος potius fuerat dicendum. Quam medio loco posui formam, tuentur ambo nostri codices cum editis in Diphili verbis p. 120. f. Hoc loco, cum in Dioclis verbis, tum mox in Icesii, postremam formam θύννια & θυννίων tenet *ms. A.* cum editis. Sed in DIOCLIS verbis, θύννεια dedit *ms. Ep.* quod recipiendum putavi; cum praesertim & Aristophanes in eo vocabulo diphthongo ει usus sit, penultimam longam faciens, Equit. 354. ubi quidem θυννεῖα cum circumflexo accentu scribi solet, quod minus rectum iudicavi. Eâdem formâ θύννειον rursus usus est idem *ms. Ep.* pag. 120. f. ubi iterato occurrit illud vocabulum. τὸν αὐχένα, id est, *cervicem*, unde suum αὐχένιον deduxit Dalecampius, diserte quidem in thunnorum partibus quae sale condiuntur numerat Xenocr. sect. 36. (olim 35.) sed salsamentum inde paratum *carere pingui* ait.

In ICESII verbis, εὐεκκρίτους κοιλίας recte dedere *mss. A.* & *Ep.* Corrupte εὐεκκ. κοιλίαις edd. Mox pro πηλαμίδας, quod erat editum, iidem mssti πηλαμύδας dedere: de cuius vocabuli varia scriptura vide Gesnerum de Aquat. pag. 964. ubi de ipso etiam nomine, ex veterum testimoniis, docet, *Pelamydem* vocari *thunnum, qui sex mensibus natu maior sit, nec vero annuum excesserit tempus. Ibid.* τὰ δὲ νεώτερα τῶν θυννίων &c. Haec verba praetermisit Epitomator: ubi scripturam θυννίων tenui, quam dabant quos habui libri. Rectius tamen & hic fuerit θυννείων, nisi ad substantivum τὸ θυννίον, diminutivo τοῦ θύννος, possit referri. De re ac de sententia huius loci, quam mihi non satis esse perspicuam profiteor, confer pag. 118. b. & pag. 120. b. & praeter auctores iam supra laudatos, consule Salmasii Exercit. Plin. pag. 941. κύβια, quasi *cubulos* dicas, proprie quaelibet sunt frusta quibus *quadrata ac fere cubica est figura;* sed sigillatim sic vocantur *pelamydum frusta sale condita.* Graecum nomen tenuere Romani; sic Plinius, cum saepe alibi, tum XXXII. 11, 55. ubi ait: *Cybium; ita vocatur concisa pelamis, quae post XL dies a Ponto in Maeotin revertitur:* quibus gemina habes apud Xenocr.

de Alim. ex Aquatil. c. 35. ex docta Corayi emendatione.
f ARCHESTRATI *verſum primum* non eſſe integrum, ſatis ad-
parebat: de quo & Caſaub. monuit. *Verſ.* 2. ὅτ' ἐν βίκοι-
σι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. » Auctor Excerptorum ſcribit ἐν
» κύβοισι: ſed βίκοισι confirmat Euſtathius: [Il. p. 1222,
» 13.] Βίκοι, inquit, κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων
» σκευῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ, Σικελοῦ θύννου τέμαχος
» τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχ. ἔμελλεν. « CASAUBONUS.
Noſter codex Epitomes, haud ſecus atque is quo uſus
Euſtathius erat, verum tenet. Idem vocab. βῖκος (ſic cum
circumflexo ſcriptum) de *vini amphorâ*, iam ſupra, I. 29.
a d. uſurpatum vidimus. *Verſ.* 5. καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. καὶ
ἀκιδνὸν κενεόν τε ἔδεσμα *ms. A.* & *Ep.* Duas voces ex
interpretamento olim adiectas, merito omiſerunt editores.
Heſychius, Ἀκιδνός· ἀσθενής, εὐτελής. *Verſ.* 6 *ſq.* πρὶν
ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν. Intellexeram, πρὶν ἐλθεῖν σε. Ne-
ſcio vero an rectius Dalecampius, αὐτόν: *priuſquam in ſal-
ſam aquam abeat:* quod ego ſic acceperam, *priuſquam
litora linquens, vaſta maria petat.* Villebrunius vero: *avant
qu'ils ſe fonde tout en ſaumure.* Sic & Coray ad Xenocr. p.
180. *Verſ.* 7. ἡμιτάριχον. Vide infra ad p. 119. a. *Verſ.* 9.
b Pro πάλιν & ἔστι γὰρ, in *ms. Ep.* eſt πάνυ γάρ ἐστιν.

τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον
ἐλεφάντινον τάριχος. &c. » CRATETIS comoediam, *Samios*,
» laudant Paroemiographi in proverbio, Ἵππῳ γηράσκοντι
» τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε: & Pollux lib. VII. cap. 14.
» Quae de *elephantino ſalſamento* afferuntur, griphi habent
» ſpeciem. ἐλεφάντινον τάριχος interpretari licet, *durum
» inſtar corii elephantini;* cuius durities vel ex ioco Plauti
» nota: [Mil. Glor. II. 2, 80.] *Herus meus elephanti corio
» circumtectus eſt.* Aut *ſiccum exſuccumque* ſalſamentum in-
» tellexit; *eburnum* vocans, quia ſplenderet ut cornua la-
» ternarum. Favet huic interpretationi vox λαμπρὸν in
» ſubiecto Ariſtophanis loco. Poteſt etiam ita eſſe dictum
» ceti fruſtum maximum ſalitum, ultra uſitatum modum.
» Antiphanes, καταβεβρωκὼς σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττά-
» ρων, id eſt, *plurima.* σκυτίνη χύτρα, eſt *olla coriacea.*
» ἧψε eſt ab ἕψω: vertendumque *coquebat.* Pro πευκίνοισι
» κύμασι, ſuſpicor ſcribendum πυκίνοισι κυμ. Caetera non
» aſſequimur: immo fortaſſe aſſequi ἀδύνατον, amiſſâ Cra-
» tetis fabulâ. « CASAUBONUS. — Κωμῳδιοποιῷ, pro edi-
to κωμῳδοποιῷ, rectè rurſus, ut alibi, dedit *ms. A.* In

CRATETIS *verbis* non griphus latere, sed merus inesse ludus mihi videbatur. Verba illa iambicis senariis comprehensa statuit BRUNCKIUS, (in Notis ad Fragm. Aristoph. pag. 166.) quorum duos priores ex metri lege sic scribendos ille censuit: b

— — — σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ
τάριχος ἐλεφαντῖνον ἧψε ποντιὰς

Nempe in voce ἐλεφαντινον penultimam voluerat esse longam, statuens » *Elephantinum salsamentum* Cratetem, » & post eum Aristophanem appellasse, quod ex urbe Ae» gypti Elephantine adportaretur, aut cuius conficiendi ra» tio primum illic inventa fuisset, unde nomen ei indi» tum. « At, qui totus ludicrus est reliquarum omnium dictionum in his versibus color, suadere is omnino videtur, ut & hic non usu sermonis receptum aliquod nomen posuisse poëtam existimemus, sed ludicram quamdam vocabulorum copulationem esse secutum; utque adeo ἐλεφάντινον τάριχος, vel *elephantinum* vel (rectius fortasse) *eburneum* intelligamus *salsamentum*. Tum vero lubrica mihi ratio videtur, qua usus est Vir doctissimus, cum ex praescripto versuum Aristophanis, qui mox adponuntur, metrum constituere voluit, quod his Cratetis versibus inesset. Nam de mensura versuum Aristophanis etiam atque etiam dubitari potest: quinque autem Cratetis versus, licet uno aut altero loco leviter laborantes, tales tamen mihi esse videntur, ut, qui illos libera mente necdum praeoccupata perlegerit, non possit non trochaicum in eorum unoquoque metrum agnoscere. Illud ipsum vero metrum postulare videtur, ut (quemadmodum in notulis sub contextu proposueram) prima syllaba vocis ἐλεφάντινον producatur, sive ε ἰ λ ε φ α ν τ. sive ἐ λ λ ε φ α ν τ. legendo; tum ut *vers.* 4. ἄ ν δ ρ ε σ σ ι ν pro ἄνδρες legamus. Eadem vero metri ratio (*vers.* 2.) tuetur scripturam πευκίνοισι, quam & uterque *ms. A.* & *Ep.* tenet cum editis. Caeterum nec sententiam ludicris his versibus comprehensam enucleare equidem praesumam; nec verbis nonnullis, quae *verss.* 4. & 5. corrupta sunt, tentare medicinam nunc vacat. Epitomator *vs.* 2. pro ποντιὰς suo arbitratu ποντιά scripsit, tres vero posteriores versus silentio praeteriit. Codex *A.* ab editis nil discedit, nisi quod *vers. ult.* pro π α ῖ ε ἐκεῖνον, quod in edd. legebatur, παῖ' ἐκεῖνον scripsit, licet plerumque aliàs exserte adponere

consueverit vocales metri caussa elidendas, tum quod ἐγκαιῶτις (sic) dedit, pro ἐγκαιῷ τις, quod erat editum.

c Ad ARISTOPHANIS *verba*, quae subiiciuntur, nil aliud nisi haec pauca notavit CASAUB. »In *vers.* 2. *Aristoph.* ἦ »Κράτητι scribo, non ἦν: & ἐκόμιζεν, opinor melius quam »ἐνόμιζεν.« — In Epit. praetermissa omnia. Membranarum *A.* scripturam in contextu expressam dedi, cuius veritatem minime equidem praestabo. BRUNCKIUM vide in Fragm. Aristoph. p. 248. & in Notis ad eadem Fragm. pag. 166. & confer quae de vocabulo ἐλεφαντίνην paulo ante dicta sunt. Cur vero de illis verbis, ἀπόνως παραβεβλημένον & quae sequuntur, dubitemus cum eodem docto Viro, Aristophanis-ne an Athenaei sint, non video. Nam quod metri ratio haud satis adparet; poterat quidem idcirco disceptari, satis-ne integra aut emendata verba sint; at non idonea ea caussa, cur ex Aristophane omnino desumta esse illa verba neget aliquis. Et ista quidem, ἀπόνως παραβεβλημένον, manifeste cum superioribus cohaerent. παραβάλλειν est *deponere*, *reponere* aliquid, ut *paratum sit cum usus tulerit:* cf. Lexic. Polyb. in Παραβάλλειν, num. 1. Hic vero eâdem potissimum notione usurpatur, qua vocabulum Παράθεσις apud eumdem Polyb. de quo vide Lexic. Polyb. in voc. Παράθεσις num. 4. & 5.

AD CAP. LXXXVI.

Ὠμοτάριχον. Cf. p. 121. b. Ex thynni *cervice* fieri ὠμοτάριχον ait Xenocr. sect. 36. Unde suspicari aliquis possit, non ab ὠμὸς, *crudus*, ut vulgo statuunt, sed ab ὁ ὦμος, *humerus*, derivatum esse illud nomen. Vide Gesn. pag. 973, 21.

Ἄλεξις ἐν Ἀπεγλαυκωμένῳ. »Drama Alexidis non semel ab Athenaeo citatum sub nomine Ἀπευγλαυκωμένου, in cuiusdam contumeliam editum videtur, quem »poëta fingebat mutatum in γλαῦκον, id est, *piscem glaucum*, vel *marinum Deum*, ut erat *Glaucus*: aut in γλαῦκα, *noctuam*. Hoc Graeci dicunt una voce ἀπογλαυκοῦσθαι. Titulum igitur fabulae scribe cum Dalecampio ubique Ἀπεγλαυκωμένος: ut ἀπεγλυμμένος & similia, de »quibus lib. II. cap. xv. [ad pag. 55. f.] Sic legit & interpretatur Galenus apud Hippocratem ἐγλευκισμένος, »pro quo est hodie scriptum in VII. Epidem. ἐκγεγλευκισμένος.« CASAUBONUS. — Corruptum Ἀπευγλαυκ.

& hic & paulo poſt iterum tenet cum editis *ms. A.* Sed c
VI. 224. f. & VII. 301. a. in veram ſcripturam conſentiunt omnes. *Caerulatum* commodiſſime interpretatus eſt Grotius in Excerpt. p. 558. Vide Velleium Paterculum II. 83. & ibi Interpp.

ὁ δ᾽ αὐτὸς ποιητὴς ἐν Πονήρᾳ. Sic & hic & alibi (conſentiente, puto, msto *A.*) editur titulus huius fabulae, ſaepe noſtro citatae: i. e. *in Laborante*, ut interpretatur Grotius, vel *in Aerumnoſa*, ut Caſaubonus. Exiſtimaverat tamen idem Caſaub. poſſe etiam ἐν Πονηρᾷ legi, i. e. *in Improba*, ut reddidit Dalecampius. *Verſ.* 2. Duo verba d
καθεζόμενος ἐνταῦθα om. Epit. *Verſ.* 3. Pro πρῶτον eſt πρώτιστον in *ms. Ep.* reclamante metro. *Verſ.* 4. ἐστί μοι. ἔστι μοι idem *ms. Ep.* *Verſ.* 5. Verbum ἐστὶ in *ms. Ep.* prorſus omiſſum: in *ms. A. poſt* πρῶτον poſitum: recte *ante* πρῶτον poſuere editores, poſtulante metro. *Verſ.* 6. Inter ὑβολοῦ & τοῦτ᾽, ad metrum, utique deſiderabatur vox, quae ſecundum ſenarii pedem efficeret. μόνον ex coniectura, ſive ſua, ſive praeeuntis alicuius librarii, inſeruit editor Ven. Commodius μόνον ed. Caſ. *Verſ.* 7. Εἶτ᾽ εἰς bene *ms. Ep.* cum edd. Corrupte εἴ τις *ms. A.* *Ibid.* τὸ λοπάδιον *ms. Ep.* ubi articulum non ferebat metrum, quem & ignorat *ms. A.* cum edd.

Verſ. 9 *ſq.* — — — εἶθ᾽ ἕψων ποτὲ
μυελὸν, ἀφεῖλον ἐπιγανώσας σιλφίῳ.

» Vidit acute Dalec. nullum hîc eſſe locum voci μυελόν. » Scripſit igitur μαλακόν. Quae mutatio ſi cui alienior » videatur, ſtatuat ille de noſtra, ἕψων ποτ᾽ ἐς Πύελον » ἀφεῖλον: *coctum, exactumque in patinam conieci.* πύελον » Grammatici interpretantur λεκανίδα: *patinam grandiuſculam* intelligo. Sed, ut ne diſſimulem, parum mihi hîc » liquet. « Casaub. — At Dalecampius, vertens *cocturâque mollitum*, non idcirco ſtatim putandus eſt graecum μυελὸν in μαλακὸν mutatum voluiſſe. Licuerat interpreti, iſtis latinis verbis ſententiam Graecorum, quae optimus noſter codex *A.* cum edd. tuetur, exprimere. ἕψων μυελὸν, intellige, εἰς μυελὸν vel ὡς μυελὸν, quo genere ellipſeos nihil uſitatius: *coquens in medullam*, i. e. *coquendo redigens in medullam; coquens ut ſit molle & tenerum veluti medulla.* Id ſi cui parum videtur commodum, legat cum *Epit.* εἶθ᾽ ἕψων ποῶ (vel ποιῶ) μυελὸν, & nihil amplius deſiderabit. At mihi quidem, ut ſaepius alibi, ſic & hîc non

modo eclogarii, verum etiam interpretis vice fungi voluisse doctus ille homo videtur. *πύελος*, de quo hîc cogitavit Casaubonus, balneorum vas est, non culinae.

e *ἐν δὲ τῷ Ἀπεγλαυκ.* Vide paulo ante, ad lit. c. Totam hanc eclogam omisit Epitomator.

συμβολάς τις ἀπαιτούμενος. *σύμβολά τις ἀπαιτ.* dabant editi omnes; quod Dalecampius sic reddiderat, *quidam rationem pecuniae pro symbolis datae reposcens.* Ac scio equidem, activa notione usurpari nonnumquam verbum *αἰτεῖσθαι*: sed hoc loco, cum incipiat loqui is *a quo poscebatur* pecunia, manifeste passiva notione accipiendum verbum *ἀπαιτούμενος* erat. At CASAUBONUS, cum ait, »Hîc vero Dalecampius *οὐδὲν ὑγιές*:« istum quidem obiter etiam arguit errorem: sed illud praesertim imperite ab hoc interprete factum intelligit, quod, pro vocabulo *σύμβολα*, quod hic legebatur, *συμβολὰς* in versione expresserit, adeoque »nullum inter *συμβολὴν* & *σύμβολον* discrimen statuerit.« Inde super horum vocabulorum discrimine latam ingreditur disputationem: qua nos quidem, quibus ipsam vocem *συμβολὰς* optimae nostrae *membr. A.* commode obtulerunt, supersedere poteramus; sed aegre fortasse caruerint lectores, qui vel de varietate scripturae etiamnum dubitaverint, vel qui nihil eorum, quae ex infinita doctrinae suae copia ad Athenaeum commentatus est CASAUBONUS, ad quae passim alii deinde docti viri provocarunt, praetermittendum nobis in hisce Animadversionibus censuerint. Quare integram adponere non gravabor. »Atqui *συμβολὴ*, inquit, est *collatio erani-* »*stae ad convivium*: quisque enim, quod ad manum erat, »conferebant. Eae partes dictae *συμβολαί*: & convivium »huiusmodi *ἔρανος*, vel *δεῖπνον ἀπὸ συμβολῶν.*« [Conferebant autem sive cibos, sive, ut eo in convivio factum, de quo hîc agitur, pecuniam ad coëmendos parandosque cibos.] »Mutato vero genere, *σύμβολον* vocabant *anu-* »*lum* vel quidvis aliud *arrae loco solitum dari* ei sodalium qui »iubebatur coenam parare. Terentius: [Eunuch. III. 4.]

»*Heri aliquot adolescentuli coïmus in Piraeeo,*
»*in hunc diem ut de symbolis essemus: Chaeream ei rei*
»*praefecimus: dati anuli: locu', tempus constitutum est.*

»Apud Lucianum mater obiurgans filiam, quod amasium »suum nimis amaret, nimisque ei fideret: *διὰ τοῦτο*, ait, »*πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύ-*

» λιον δέδωκας, ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε. e
» De hoc *anuli* usu loquitur Plinius lib. XXXII. *Celebratior*
» *anuli usus cum foenore coepisse debet: argumento est consue-*
» *tudo vulgi, ad sponsiones etiam anulo exiliente, tracta ab eo*
» *tempore quo nondum erat arra velocior.* Plinii opinionem fir-
» mant vetustiores scriptores. Theophrastus in fragmento
» quodam, ubi disputat de forma & iure contractuum:
» *Τάττουσι δέ τινες καὶ τὸν ἀῤῥαβῶνα πόσον δεῖ διδόναι,*
» *πρὸς τὸ πλῆθος τῆς τιμῆς μερίζοντες. ἄτοπον γὰρ ἐὰν*
» *δακτύλιον δῷ τῶν δέκα ταλάντων.* Non solum autem
» *anuli* continentur appellatione *συμβόλου*, sed generaliter
» quidquid *arrae* loco datur. Lysias in Oratione de Ari-
» stophanis pecuniis: *λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ βα-*
» *σιλέως τοῦ μεγάλου φιάλης χρυσῆς, ὡς Ἀριστοφάνην λα-*
» *βεῖν ἑκκαίδεκα μνᾶς ἐπ' αὐτῇ.* Quin & *tesserae* illae, qua-
» rum olim in contractibus usus loco praesentis pecuniae,
» *σύμβολα* dicebantur. Sic apud Theophrastum in Chara-
» cteribus, ab eo qui lucar pendere debuit, pro pecunia
» exhibetur *σύμβολον*. De his symbolis accipiendum quod
» scribit Isidorus lib. V. *Veteres quando aliquid sibi promit-*
» *tebant, stipulam tenentes frangebant: quam iterum iungentes,*
» *sponsiones suas agnoscebant.* Describit Isidorus tesseram
» ligneam, qualis olim fuit interdum qua utebantur qui
» ius hospitalitatis inter se colebant, ut ex Euripidis scho-
» liaste aliisque discimus. Plautus imaginem cerae impres-
» sam, & in similem usum relictam, vocat *symbolum*, sed
» genere masculino:

» *Eâ caussâ miles hic reliquit symbolum,*
» *expressam in cera ex anulo suam imaginem:*
» *ut, qui huc afferret eius similem symbolum,*
» *cum eo simul me mitteret.*

» Idem poëta in Bacchidibus:

» *Eo praesente homine, ostendit symbolum,*
» *quem tute dederas, ad eum ut ferret filio.*

» Postea *symbola* dicta sunt pacta inter diversos populos,
» quibus totum ius commercii inter ipsos continebatur.
» Hac notione usurpat illam vocem auctor orationis *περὶ*
» *Ἁλοννήσου*, ubi multa de iis. Inde dicta ἡ *ἀπὸ συμβόλων*
» *κοινωνία*: cuius meminit Aristoteles initio tertii Politico-
» rum, & alibi. Caeterum quia olim in frequentissimo
» usu positum, ut anulum darent pro symbolo, veteres
» Grammatici *ἁπλῶς σύμβολον* exposuerunt *anulum*: qui-

e »bus accedit Plinius libro iam dicto. *De nomine*, ait, *anu-*
»*li ambigi video*: *Graeci a digitis appellavere*: *apud nos pri-*
»*sci ungulam vocabant*: *postea & Graeci & nostri symbolum.*
»Haec quia vulgo parum cognita esse animadvertimus,
»visum explicare paulo diligentius. Sed nostris homini-
»bus facile ignosco, cum videam harum rerum inobser-
»vantia doctissimum Pollucem errasse errorem crassissi-
»mum. Scribit ille libro IX. Ἐρῶ δ' ἂν καὶ σύμβολον, βρα-
»χὺ νομισμάτιον ἢ ἡμίτομόν τι νομίσματος. Putat symbo-
»lum pecuniae certae nomen esse: eamque fuisse ἡμίτο-
»μον & semicirculo similem suspicatur. Affert deinde suae
»utriusque sententiae argumenta. Priorem elicit ex his
»Hermippi verbis in Phormophoris, (ita enim emendan-
»dum) παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον: poste-
»riorem ex istis eiusdem, οἴ μοι τί δράσω σύμβολον κεκαρ-
»μένος; Vide vero quam facile sit in hoc genere litera-
»rum errare ac decipi. Nam, falsam esse Pollucis opinio-
»nem, ex iis quae iam diximus patet. Priorem Hermippi
»versum pronunciabat aliquis, a caupone anulum simul
»repetiturus & pecuniam daturus. Ita enim fieri solitum:
»& ita interpretanda isto loco Athenaei verba, σύμβολά
»τις ἀπαιτούμενος φησί: quae ineptissime ab interpreti-
»bus versa, sic exponi debent, *quidam a quo symbola repo-*
»*tebantur sic ait.* Ex verbis poëtae apparet, cauponem il-
»lum fuisse, qui pro anulo rationes afferebat suas, ex
»quibus probabat, amplius se in convivium impendisse
»quam quanti erat datum symbolum. Atque ita ratio-
»nes quidem parent, sed anulus οἴχεται. Iure enim suo
»utitur qui datum arrabonem vendit non soluta pecunia
»ἐν τῷ ὡρισμένῳ χρόνῳ, ut ait Theophrastus: neque du-
»bium est, caupones, genus hominum scelestissimum &
»fraudulentissimum, incautos adolescentes hac fraude so-
»litos saepe afficere. Quare alterum Hermippi locum,
»cuius adeo mirabilem interpretationem commentus est
»Pollux, horsum traho, & verto, *Hei mihi, quid faciam*
»*symbolo emunctus?* κεκάρθαι eleganti translatione dicitur
»qui aliqua re *spoliatus* est & *emunctus*. Notum illud,

»Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.

»quod vertit Tullius, [Tusc. V. 17. cf. Paus. IX. 15. p. 741.]

»*Consiliis nostris, laus est attonsa Laconum.*

»Neque tamen nego, loco symboli vel tesserae fuisse ali-
»quando usurpatos dimidiatos nummos, & ut appellat

» Pollux *ἡμιτόμους*. Scio enim illuſtre eius rei exemplum e
» extare in noſtris etiam hiſtoriis, quum res geſtas ex-
» plicant Childerici Francorum regis. Sed hoc nihil ad
» verſum Hermippi. Quoniam autem ſymbolum non da-
» batur, niſi ab iis qui praeſente pecunia deficiebantur:
» ex eo natum proverbium de homine paupere, *Ne ſym-
» bolum quidem habet*. Archippus in fabula Ἡρακλῆς γαμῶν:
» *Ἀνδρῶν ἄριστος καὶ μάλιστ' ἐμοὶ ξένος· ἀτὰρ παρ' ἐμοί
» γ' ὤν, εἶχεν οὐδὲ σύμβολον*. Laudat hunc quoque Pol-
» lux, & cum aliis male interpretatur. Ex his clarum, quid
» ſibi velit Heraclitus in eximia illa ad Hermodorum epi-
» ſtola, cum ait, *Γελάσω τοὺς ἐν ξυνδείπνοις γενομένους διὰ
» δακτύλων πλείονας*; Senſus eſt, *non riſurum ſe, verum fle-
» turum potius ſtultitiam eorum, qui in tenui re cum ſint, atque
» etiam fortaſſe egeſtate, nedum paupertate, convivia tamen aſſi-
» due datis anulis celebrant.*«

Verſ. 1 *ſq.* » Alexidis *verba*, uti diximus, ab eo profe-
» rebantur, qui, accepto ſymbolo pignoris loco, convi-
» vii ſumtus fecerat: ſive ille caupo fuit, ſive unus ſoda-
» lium. Is igitur ſymbolum repetenti his verbis reſpondet:

» *Παρ' ἐμοῦ δ' ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἕκαστον πάντα δῷς,*
» *χαλκοῦ μέρος δωδέκατον οὐκ ἂν ἀπολάβοις.*

» *Falleris*, inquit, *ſi ſperas te recipere a me vel tantillum poſ-
» ſe eius quod pro ſymbolo mihi tradidiſti; niſi omnia prius
» ſigillatim ſolveris, quae in epulas a te imperatas inſumſi.* Ait
» *χαλκοῦ μέρος δωδέκατον*, *chalci duodecimam partem*, pro
» eo quod eſt, *ullam* vel *minimam partem*. *χαλκοῦς*, *aereus*
» fuit *nummus pretii minimi*. [Notum eſt, octonis chalcis
» conſtitiſſe obolum.] Videtur iſte pro ſymbolo accepiſſe
» aureum aliquem vel argenteum nummum magni pretii.«
Casaubonus. — Mihi vero, ut ſupra ſignificavi, ex codicis noſtri ſcriptura perſpicuum videbatur, loqui hic eum *a quo poſcebatur ſymbola*, id eſt, *pecunia quam ille pro ſua in convivio parte debebat*; ſive pluralis numerus *συμβολὰς* ſtricto ſenſu accipiendus eſt, loqui eum *a quo poſcebantur ſymbolae*, ſcilicet quas ille a ſodalium unoquoque acceperat, ut nomine omnium ſolveret pretium quo conſtarent communes epulae. Is igitur cum caupone vel coquo, qui epulas paraverat, & pretium pro eis nimis grande poſtulare videbatur, expoſtulat. Itaque illa verba *ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἕκαστον πάντα δῷς* ita intellexi, *niſi omnia ſigillatim mihi edideris, elocuturus fueris*, id eſt, ut commo-

e Dalecampius interpretatus est, *nisi omnium sigillatim ra-*
onem reddideris. Plenius dixisset, ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἑκάστου
'άντων λόγον δῷς.

Vers. 3. Posterius hemistichium vulgo, nulla interposi-
ı distinctione, sic scribebatur, ἀβάκιον ψῆφον λέγε. Ibi
;ASAUB. » Corrigo (inquit) ἀβακίου ψῆφον λάβε. «
)ua correctione quid promoveatur difficile dictu fuerit.
'aulo commodius PALMERIUS, Exercitat. p. 496. » Mal-
lem, ait, ἀβάκιον ψήφων λάβε, *loculum calculorum accipe*;
ut scilicet computaret & rationes subduceret. « — At
ion modo otiose, sed & languide sic ad ἀβάκιον adiecta
'ox ψήφων videri debebat. Si quid mutato opus esset,
atis fuerat, ἀβάκιον, ψῆφον λάβε, i. e. ἀβάκιον καὶ ψῆ-
νον: & ψῆφον quidem collective pro ψήφους. Sic Dale-
ampius, haud absurde: *tabulam sume & calculos.* At ver-
ıum λέγε recte & suo loco hic stare, arguit id quod
ıox sequitur λέγ' ἕτερον: & mox iterum, λέγε: rursus-
ıue deinde λέγ' ἕτερον. Igitur elliptice exclamata statuebam
sta verba: ἀβάκιον, ψῆφον, scil. δότω τις, φερέτω τις!
Abacum, calculos adferat aliquis e famulis! vel φέρε, *adfer,*
'a, famule! Tum, admotâ tabulâ cum calculis, rursus
ıd coquum vel cauponem dirigit orationem: *Dic! Enu-*
ıera! Nec vero dissimulare debeo, ipsum illud verbum
.έγε non sic in vetustis nostris membranis legi, sed duas
'oces, λέγε, & ἕτ' initio versus sequentis, in unum
'erbum λέγεσθαι imperite esse contractas. Sed veram
ıaud dubie scripturam perspecte Venetus editor, cum
netri, tum ipsius sententiae habita ratione, restituit. Per-
'onarum diversas partes in superioribus editionibus, ne-
lum in membranis nostris, nusquam certis quibusdam si-
;nis distinctas esse, iam aliàs docuimus.

Vers. 5. Μῦς ἑπτὰ χαλκῶν. » *Mus septem chalcis.* Dalec.
» *marina testudo.* Quid audio? An ignorabat piscem esse
» qui *mus* appelletur? & quoties eius mentio in hoc au-
» ctore? « CASAUB. — Quod μῦν *testudinem marinam* in-
:ellexit Dalecampius, ex Plinio sumserat, IX. 19, 35. &
:ap. 51, 76. sed id quidem lubrica ratione, de qua vide
Gesnerum de Aquatil. pag. 946 sq. Μῦς *piscis* qui voca-
ıur, idem est qui aliàs *capriscus*, si vera scriptura apud
Nostrum VIII. 355. f. & 330. a. ubi sunt quidem docis-
simi viri, qui ὗς vel σῦς pro μῦς legendum censeant;
sed eamdem scripturam Oppianus etiam tuetur. cf. Ges-

X 2

ner. pag. 181. At illud utut ſit, mihi hoc loco vocabulum f *μῦς* viſum erat in nominativo plurali accipiendum, idem valente ac *μύες*, *muſculi* vel *mytuli*. cf. III. 85. d. & 86. d. & f. *Verſ.* 6. Poſt *λέγε* interpungendam eſſe orationem monuit Caſaub. Idque mihi ſatis eſſe videbatur; quamquam non ſum neſcius, doctiſſimum VALCKENARIUM ſic refingendum cenſuiſſe prius huius verſus hemiſtichium: Θὲς τῶν ἐχίνων (vel potius τοῖς ἐχίνοις) ὀβολόν. in Adnot. ad Theocriti Adoniazuſ. pag. 241. *Ibid.* Recte *ἀγνεύεις ms. A.* Perperam *ἀγνεύεις* editt. vett. & Caſ. 1. Bene vero ἔτι edd. Male ὅτι *ms. A.*

Verss. 7 & 8. ſic editi legebantur:

Ἀρ' ἦν μετὰ ταῦθ' ἡ ῥάφανος, ἣν ἔβδα χρη-
στὴν, οὐ γὰρ ἦν· ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολούς.

Ubi haud mirum eſt, profiteri Caſaubonum, ſe in his parum ſibi facere ſatis. Plana omnia membranae noſtrae fecerunt, in quibus ἣν ἐβοᾶτ' εἶναι χρηστὰ γὰρ ἦν, prorſus ſicut nos edidimus, niſi quod interpunctionem adiecimus, & perſonarum partes diſtinximus. Adparet dicere perſonam *B.* voluiſſe, ἣν ἐβοᾶτ' εἶναι χρηστοτάτην, aut aliquid ſimile: ſed alter interpellans, dictionem ipſe abſolvit ſuppletque.

Verſ. 10. »Ita editur, Ὠνεῖν κεχειρῶν γε ἐπράξατο οὐδὲ »ἕν. mendoſiſſime. Scribebam Τῶν γοῦν κιχορείων οὐκ ἔπρα»ξά σ' οὐδὲ ἕν. *Qui de caritate ceterorum quereris, ea ſaltem »quae levia ſunt, ut cichorea, gratis habuiſti.* Quae ſubii»ciuntur de *olerum caritate*, favent huic ſententiae. κιχό»ρεια ciborum in cenſu ponit Iulius Pollux. Horatius: *Me »paſcunt olivae; me cichoreae, leveſque malvae.* Quo autem »modo pararentur a coquis, habes apud Galenum ex »Eraſiſtrato, in libello DE Sectione Venae ad Eraſiſtra»teos.« CASAUB. — In ed. Ven. & Baſ. ſcribitur, Ὠνεῖν * κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατ' οὐδὲ ἕν. In ed. Caſ. ſic, Ὠνεῖν † κεχειρῶν γε οὐκ ἐπραξ. In *ms. A.* vero, quemadmodum edidimus, σονεῖν κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατ' &c. Unde ſic olim ſcriptum fuiſſe ſuſpicatus ſum:

A. Σὺ νῦν ἐκέχειρόν γ' οὐκ ἔπραξας; *B.* Οὐδὲ ἕν.

Id eſt: *At nunc ſaltem tu nihil lucri feciſti?* Cui reſpondet alter: *Nihil quidquam.* Apud Heſychium gloſſa eſt: Ἐκέχειρον· τὸ ἀργύριον. Rariſſimi illius vocabuli, cuius nullum exemplum compertum erat doctis Heſychii interpretibus, ſupereſt fortaſſe hoc loco veſtigium. Ac fuerit for-

a ſan in familiari ſermone uſurpata vox, ſignificans *pecuniam quam quis intercipit* aut *ſubripit*; quaſi dicas, *quae manibus adhaeret*. Sed haec utique mera coniectura eſt, de qua penes doctos iudicium eſto: a quibus ſi quid certius aut probabilius fuerit prolatum, quam vel hoc quod a nobis tentatum eſt, vel iſtud quod a Caſaubono, lubens id gratusque accipiam.

Verſ. 11. Operarum errato, *μαράκις*, pro *μακάρις*, veniam dabit aequus lector. *Verſ.* 13. Διὰ τοῦτο τὸ τάριχος. Et uſus loquendi & metri ratio articulum τὸ inferendum clamabat. τὸ τάριχος, quod dicit, eſt illud τὸ κύβιον, quod *tribus obolis* conſtare dixerat alter. *Verſ.* 17. » Antepenultimus eſt:

» ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' ἐν ἐπιτέλει.

» Scribo, ἔτεινέν τ' ἐπὶ τέλει. « Casaub. — Nihil hîc praeſidii in membranis, quae nil ab editis diſcedunt. Mihi vero in eamdem cum Caſaubono ſententiam commodior viſa eſt ea, quam recepi, emendatio:

ὡς πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' ἐπέτεινεν ἐπὶ τέλει.

Verbum ἐπιτείνειν ſic neutraliter, pro *intendi*, *augeri*, minime infrequens. Vide Lexic. Polyb. pag. 268. Sigillatim vero apud Medicos, cum de *febribus* agitur, opponuntur ἡ ἄνεσις & ἡ ἐπίτασις, *remiſſio*, & *intentio* vel *nova acceſſio*. Vide Foeſii Oecon. Hippocr. voce Ἐπίτασις. Rurſus vero in eamdem ſententiam, ac minori etiam mutatione, verſum hunc curandum Coray cenſuit. » Lege, inquit,

» ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' αὖ ἐπὶ τέλει . . .

» dein pone puncta, ſignum orationis abruptae ab eo qui » convivii ſumtus fecerat. Symbolum repetens addere » voluit ἐπέλαβεν (ſcil. ὁ πυρετὸς, poſtquam ſe remiſiſſet) » vel aliquid ſimile, ut ſenſus eſſet: *Tuae rationes, quaſi » febris, remiſerant ſe, dum gongrum decem obolis emiſſe te » aiebas*: (nam hoc erat οὐχὶ πολλοῦ.) *aſt in fine redierunt » in priſtinum ſtatum, cum aſſum piſcem drachmâ mihi compu» tas*. Sed qui ſymbolum acceperat, comice illud ἐπὶ τέ» λει arripiens, orationem interlocutoris abrumpit, dicen» do πρόσθες τὸν οἶνον. Ita loqui amant Medici, cum de » febre, dolore, vel quovis morbi ſymptomate ſermo eſt. » Hippocrates de Internis Affectionib. T. II. p. 217. ed. » van der Lind. ἔπειτα ἀνῆκεν ὁ πόνος, καὶ αὖθις ἐπέλα» βεν ὀξὺς δι' ὀλίγου. « —

Verf. 18. τὸν οἶνον, ὃν μεθυόντων προσέλαβον ὑμῶν. Verbum λαμβάνειν ea notione accepi, quam ex Aristophane (cum ait ὀβολοῦ τι λαμβάνειν, λαμβάνειν δραχμῆς) adnotavit H. Stephanus Thes. T. II. col. 555. f. Compositum προσέλαβον, valet *insuper sumsi* (*pro vobis,*) *insuper emi*, scilicet praeter illud vinum quod vestrûm quisque contulerat, aut, de quo ante inter nos conveneras. a

AD CAP. LXXXVII.

Ἱκέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ Ὕλης, πηλαμύδας &c. Eumdem ICESII *locum* supra respexerat Noster pag. 116. e. f. ubi vide notata. Huc autem spectat quod monuit SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 941. »Moris habent Graeci, »partes salsamentorum magnorum eodem nomine appel»lare quo piscem, unde sumtae sunt. Sic Icesius κύβια, »quae frusta sunt quadrata pelamidis, vocavit *pelamidas*.« — Rursus vero h. l. πηλαμύδας dedere mssti, pro πηλαμίδας quod erat editum. *Mox*, pro Ποσειδίππος est Ποσίδιππος in *ms. A.* ut alibi. cf. ad III. 87. f. b

ἀπὸ Δέλκωνος τοῦ ποταμοῦ. »*Delcanus* piscis, auctore »EUTHYDEMO, *a Delcone fluvio* nomen invenit: vel, quod »ego probem magis, a *Delco lacu*, cuius reperio mentio»nem apud Hesych. qui etiam ἰχθυοφόρον, *piscosum* vo»cat.« CASAUB. — Hesychius: Δέλκος, λίμνη ἰχθυοφόρος περὶ τὴν Θρᾴκην.

τὸν λεπτινὸν λεβιανὸν ὀνομάζων. »Postremae vocis »primas literas temere repetitas censeo, errore translati»tio: nam λεβίαν ὀνομάζων scripserat auctor, ut puto. »*Lebiae* piscis alibi mentio; *lebiani* nusquam. Lebiam di»ctum fuisse & *leptinum*, scriptum alibi non est. *Hepatum* »& *lebiam*, eiusdem piscis diversa nomina inveniri sciunt »eruditi: quos velim de hoc loco statuere.« CASAUBONUS. — Nil mutat *ms. A.* Epitomator, postquam de *delcano* dixit, sic pergit: ᾧ τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τὸν λεβιανὸν καλούμενον. omittens nomen λεπτινὸν, sed in λεβιανὸν consentiens. Ἥπατος ἢ λεβίας commemoratur a Nostro, VII, 301. c. Λέβια, sive λεβίαι, ut legendum censent viri docti, apud Hesychium sunt ἰχθῦς λιμναῖοι. Apud Pollux. VI. 48. simul recensentur, θύννοι, καλίαι, σαπέρδαι, λέβιαι, μυλλοί: ubi pro λέβιαι, λεβίαι ex Athen. VII. 301. c. scribendum monuere interpretes, sive po-

tius λέβιοι ex ARISTOPHANIS *verbis*, quae paulo post a Nostro hac ipsa pagina lit. d. adferuntur; quae verba haud dubie ob oculos habuerat Pollux. Terminatio vocis λεβιανὸν hoc loco ortum trahere potuit ex duabus diversis scripturis λεβίαν & λέβιον in unam confusis, cum terminatio ον voci λεβίαν in vetustiore aliquo codice fuisset superscripta. *Ibid.* τήν τε κεραμεῖνον - - σαπέρδην. conf. VII. 308. e. f.

e *μεθ' οὓς τοὺς περὶ Σινώπην.* Articulum τοὺς, perperam in ed. Bas. & Cas. omissum, restituimus ex *ms. A.* & *ed. Ven.* de quo etiam velut ex coniectura monuit Casaub. in Animadv. *Ibid.* καλεῖσθαι ἀγνωτίδια. Sic recte h. l. *ms. Ep.* & sic paulo inferius libri omnes. *Mox*, καὶ ὀνίσκον καὶ χελλάρην. Cum paulo ante in χελλάρην cum editis consensisset *ms. A.*, idem h. l. χελλαρίνην habet: similiterque Epitomator, alia quidem utens structura orationis, cum supra χελλάρης scripsisset, hîc χελλαρίας scripsit in nominat. sing.

AD CAP. LXXXVIII.

d *Ἐπὶ τούτοις σιωπήσαντος τοῦ Διονυσοκλέους.* Oblitus videtur auctor, post DIONYSIOCLEM, quem pag. 116. d. nominaverat, verba facientem a se inductum esse DAPHNUM medicum. Vide pag. 116. f.

Οὔαρος. »Grammaticus ille, qui in libris editis vo»catur insolenti nomine *Uder*, Οὔδρος, in quibusdam ma»nu exaratis, claro nomine Οὔαρος, *Varus*. Ita literulae »unius mutatione, labore insanum magno liberamur, »quaerendi cuiâs hic *Uder* fuerit. Qua de re suo loco »dicendum est.« CASAUBONUS. — Dicturus de ea re vir doctus erat in Prolegomenis ad Athenaeum, quae lucem numquam viderunt. Nos pauca ad hunc locum spectantia adnotavimus ad Athenaei Praefationem, Animadv. T. I, pag. 24. ubi etiam docuimus, in vetustissimis nostris *membr. A.* perspicue Οὔαρον scriptum esse. Epitomatoris testimonium in neutram partem invocari potest; quoniam ab illo personarum nomina, quas loquentes inducit auctor, sicut plerumque aliâs, sic & hîc silentio sunt praeterita.

Τάριχος ἀντακαῖον εἴ τις βούλετ' ἦ. Sic scribendum hunc versum monebat metri ratio. βούλεται ἦ dabant mssti: unde primus versus in verbo βούλεται finiebatur

in edd. secundus autem ab ἡ Γαδειρ. incipiebat. Cf. KOPPIERS Observ. Philolog. pag. 36. Ad rem quod spectat: » *Antacaei*, vastae magnitudinis pisces in Maeotide & Bo- » rysthene, e quibus *salsamenta* fiunt.« DALECH. — Vide Herodot. IV. 53. & ibi Valck. & Wessel. Adde Nostrum VII. 315. d. & Strabon. VII. 307. denique Aelian. de Natur. Anim. XIV. 23 & 26. laudatos ab Hesychii Interpp. ad vocem Ἀντακαῖοι. *Vers.* 3. Ante verba ὡσμαῖσι χαίρει, vocabulum εὐφροσύναις interserit *ms. A.* quod ex voce ὡσφρασίαις corruptum videri potest, idem valente ac ὡσμαῖσι. Merito omisit Venetus editor cum Epitomatore. Eamdem vero vocem in aliis Italicis codd. hoc loco insertam fuisse, ex collatione Aegiana adnotatum a Casaubono in ora libri, qui eius olim fuerat, reperio. d

καὶ ἐν Παρασίτῳ &c. Verba ex ANTIPHANIS *Parasito* prolata, cum veluti metro soluta vulgo scripta essent, ita digessi ut praeiverat KOPPIERS in Observ. Philol. p. 52.

In NICOSTRATI aut PHILETAERI *vers.* 1. particulam τε inter voces Βυζάντιον & τέμαχος intersertam desiderabat metri ratio. Epitomator istos versus & multa alia ex hoc capite vel prorsus praeteriit, vel in breve admodum contraxit. *Vers.* 2. Γαδειρικὸν δ' ὑπογάστριον. Laudavit τὸ Γαδειρικὸν τάριχος etiam Eupolis apud Steph. Byz. in Γάδειρα. ὑπογάστριον est quam alibi τὴν ἠτριαίαν dixit: vide Animadv. ad I. 4. c. T. I. pag. 55. *Vers.* 3. παρ' ἀνδρὸς. Plene παρὰ ἀνδρὸς *ms. A.* Tum *vers.* 4. idem codex καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ, rectius quam in nostro exemplo cum superioribus editionibus expressum est κ' ἀγαθοῦ, ubi κἀγαθοῦ (sic) scriptum oportebat, ut per crasin prima syllaba longa fieret. e

Vers. 5. τιλτὸν μέγιστον. τίλτον ed. Ven. & Bas. τιλτον (absque accentu) *ms. A.* τίλτον ed. Cas. ubi monuit CASAUBONUS: » Sustulimus ridiculam lectionem » τίλτον. Nam quae comminiscuntur interpretes ad illius » interpretationem « [*Tilones* Herodoto lib. V. Prasiadis paludis pisces. Inde fortassis *Tiliton* salsamentum. *Dalech.*] » lectu sunt indigna. τίλτον μέγιστον, est *frustum maximum* » *salsamenti*, quod τίλτον vocabant. Hesychio & Polluce » testibus, τίλτον appellarunt εἶδος ταριχίου λεπιδωτόν: » quod interpretor, *speciem salsamenti facti e squammosis pi-* » *scibus*; nam τίλαι vel ἀποτίλαι est *desquamare*. Aristo- » phanes, [apud Polluc. VI. 49.] τὴν σαπέρδην ἀποτίλαι

e » χρὴ καὶ ἀποπλύναι. Est autem saperda vel coracinus de » genere squammosorum. Plato comicus, [ibid.] καὶ πριαίμην » ἅμα τίλτον τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις.« — Rectius nobis visum erat τιλτὸν acute scriptum, ut apud Pollucem l. c. quam scripturam etiam doctus Hesychii editor praeferendam censuit.

Vers. 6. Pro ὃν, quod cum editis habet *ms. A.*, ὅ γ' scribi iussit CASAUB. Cui parui, quoniam non modo apud Polluc. & Hesych. nonnisi in neutro genere usurpatum videtur vocabulum τιλτὸν, nempe τάριχος vel τέμαχος, sed mox hîc apud Nostrum ὑπερμέγεθες in neutro genere sequitur. *Vers.* 7. Vox τριῶν in edd. imperite superiori versui erat adiecta; tum in unum extremum versum haec omnia erant coacta, ἤδη κατεσθίοντες, οὐ δώδεκά γ' ὑπερμέγεθες γάρ ἐστιν. Ea igitur in hunc modum digerenda distinguendaque & emendanda CASAUBONUS censuit:

τριῶν, ἀεὶ κατεσθίοντες. οὐ δυώ-
δεκά γε. ὑπερμέγεθες γάρ ἐστι.

Particulam ἤδη, quae nec metro, nec sententiae satis conveniebat, prorsus abiiciendam putavi, quamquam cum editis membranae nostrae eamdem tuentur. Pro οὐ δώδεκα vero percommode οὐδὲ δώδεκα eaedem dedere membranae: unde penultimus versus sic constituendus mihi visus erat:

τριῶν, κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'.

Sin particulam ἤδη, ne prorsus pereat, in ἀεὶ cum Casaubono velles mutatam, posses sic legere,

τριῶν, ἀεὶ ἔσθοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'.

f Μή ποτ' οὔ τις ἐν τούτοις &c. Percommode sic *ms. A.* cum edd. Ironica quadam ratione dictum: *vide ne nemo* (nempe ex omnibus poëtis aliisve auctoribus) *in his* (nempe in salsamentorum numero, quae commemorari mereantur) *Mendesios illos recensuerit:* aut, ut in versione posuimus, *nemo, ut videtur,* &c. Sua auctoritate, citra necessitatem, Μή ποτ' οὖν τις edidit Casaub. qui quidem & de necessitate & de veritate huius emendationis ita persuasus fuisse videtur, ut ne mentionem quidem vulgatae ante ipsum scripturae, vel adlatae a se mutationis, facere in Animadversionibus suis dignatus sit. *Mox* vero recte idem Casaub. τοὺς παρ' ὑμῖν correxit, ubi pro τοὺς perperam τὶς erat in ed. Ven. & Bas. τοῖς vero in *ms. A.* quod ortum debuerit librario, qui putaret ad τοῖς 'Αλεξ-

ἀνδρεῦσι referendum esse illum articulum; nec videret, si ad Μενδησίους eum pertinere. De *Mendesiis* autem confer Xenocratem sect. 37. (olim 36.)

ἡ τῶν καλῶν σου ἡμινήρων. Tractavit hunc locum Gesner de Aquatil. pag. 297. Pronomen σου, quod deerat editis, opportune dedit *ms. A.* Idemque pro ἡμινίρων, & mox dein pro ἡμίνιρος & ἡμίνιρον, quae in editis legebantur, constanter ἡμινήρων, ἡμίνηρος, & ἡμίνηρον dedit. Sic infra pag. 121. c. recte ἡμίνηρον editum etiam erat: quam scripturam praeferendam esse ei quae hîc obtinebat, docuerat CORAY ad Xenocrat. pag. 181. ac de corrigenda huius loci scriptura diserte rursus monuit idem vir doctus in Notulis msstis in Athenaeum, nobiscum communicatis. Et ἡμίνηροι scribitur etiam apud Xenocr. sect. 37. (olim 36.) quod *salsamentum recens, & quasi semihumidum* interpretatur CORAY l. c. scilicet *quod nondum penitus sale* (nescio an *sole* scripserit vir doctus) *arefactum & induratum sit.* Possis fortasse etiam *semirecens* intelligere, a voce νηρὸς synonyma τοῦ νεαρὸς, de qua diximus in Animadv. T. I. p. 411. ad II. 61. d. cum quo convenit quod Archestratus supra pag. 117. a. νέον ἡμιτάριχον dixit; cui opponitur τάριχος τέλειος pag. 120. d. Nihil autem differre Alexandrinorum ἡμίνηρον ab eo salsamento quod ἡμιτάριχον vocabant alii, docet noster verbis proxime sequentibus. Quibus in verbis, pro προκατειλεγμένου, quod erat editum, προκαταλελεγμένου scripsi cum *ms. A.* Tum post ἡμιταρίχου, voculam οὗ monente CASAUBONO inserui: quae olim non modo in edd. sed & in msstis » omissa, quia geminare eam diphthon- » gum (ut ait *Casaub.*) improbus γραφεὺς noluerat, to- » tam sententiam obscuraverat, quae nunc clarissima est. « ARCHESTRATI locus, quem hîc respicit auctor, is ipse est, quem modo indicavi.

ὁ Πάφιος Σώπατρος, ἐν Μυστάκου θητίῳ. » SOPATER a » *Paphius*, is est qui alibi φλοιακογράφος [sive φλυακογρά- » φος] appellatur, ut dictum est capite nono: [ad III. 86. » a.] neque alium puto esse ab illo qui *Parodus* passim » nominatur, quique libro IV. [pag. 158. d.] φάκιος παρ- » ῳδός. Huius poëtae fabula hic laudatur Μυστακοῦ θη- » τίον. Qui meminissem horum verborum sub finem libri » IV. [pag. 183. b.] Σώπατρος ὁ παρῳδὸς ἐν τῷ ἐπιγρα- » φομένῳ Μύστῳ, suspicabar hîc quoque eandem fabulam

a »intelligi, & scribebam, ἐν Μύσταις, ἢ Θύτῃ. Sed in eodem libro IV. [pag. 175. c.] leges haec verba, καὶ ἐν »Μυστακοῦ δὲ Θυτίῳ φησίν. Itaque nihil audendum.« CASAUBONUS. — Hoc loco Μυστάκου penacute scribunt omnes; sed Μυστακοῦ, IV. 175. c. Utrum rectius, non definiam. *Samuel* PETITUS, Miscell. lib. V. cap. 9. ἐν Μύστῳ Κοτυτίῳ legendum censuerat, ubi tractavit fragmentum, quod IV. 175. c. ex ista fabula adfertur.

Μενδήσιός θ' ὡραῖος ἀκρόπαστος οὗ. Vocabulo ἀκρόπαστος in eadem re usus est etiam Xenocrates de Alim. ex Aquatil. sect. 37. (olim 36.) ubi docuit CORAY in Notis pag. 180. esse ἀκρόπαστα salsamenta eadem quae ἡμίπαστα aut ἡμιτάριχα aut νεαλῆ: quae »comedebantur (in»quit) recentia, antequam inspersum sal totam piscis sub»stantiam penetrasset, ac penitus macerasset.« Collegit ibidem vir doctus alia nomina ex ἄκρος composita, eamdem vim habentia atque ea quae ex ἡμι composita sunt: in his ex Athenaeo nostro vocem ἀκροθώραξ, X. 421. e. quae, interprete Hesychio in Ἀκροχάλιξ, idem valet ac ἡμιμέθυσος.

»Cum ait *Plutarchus*, convivarum unus: Ταῦτα δὲ τὰ
b »βρώματα ὅτι πολλῷ ἡδίω ἐστὶ τῶν παρά σοι περισπου»δάστων κοττάνων καὶ λεπιδίων, οἱ πειραθέντες »ἴσασι: *Ulpianum* intelligit, hominem *Tyrium*, & cibos »Tyriis familiares, *cottana* & *lepidium*. Hoc ita esse, ipse »Ulpianus docet nos: de quo Athenaeus libro IX. [pag. »385. a.] ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστι; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττ»ανα ὑμεῖς καὶ λεπίδιον, τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώ»ματα ὀνομάζειν μέλλετε. Cum sit nullum ovum ovo si»milius quam hi duo loci, Dalecampius tamen diverse »interpretatur hîc & libro IX.« [Nempe ibi *cottana, ficus exiguas* interpretatur: hîc vero ad oram haec adscripsit: »τὰ κοττάρια, *milii paniculae*: αἱ κοττοὶ & κοττίδες, *an»teriora capitis, syncipus, caput.*«] »Sed quaecunque ab illo »scripta sunt ad hunc locum, sunto per me indicta: ni»mis enim dat se ridicule. *Cottana* proprie Syris *ficus*, »Plinii etiam testimonio, lib. XIII. cap. 5. [sect. 10.] »*Syria praeter hanc peculiares habet arbores: in ficorum genere,* »*caricas; & minores eius generis, quae* *cottana* *vocantur.*« CASAUB. — Pariter Hesychius: Κόττανα, εἶδος σύκων μικρῶν. Et ab ipsa *parvitate* nomen habere facile intelligit quisquis linguarum Orientis aliquam notitiam habet. Con-

fer Bochart. in Chanaan, lib. II. cap. 6. &, quem ille b citavit, Martial. lib. IV. epigr. 89. & lib. XIII. epigr. 28. ubi perperam *coctana* vulgo editur, pro *cottana*. Nec vero κοττάνων, quod edidit Casaubonus, hoc loco vel in edd. vett. vel in msstis legebatur. In *ms. A.* sic scribitur, κοττα. sequente puncto: in ed. Ven. & Bas. vero κόττας, sequente commate: quae qui correxit Casaubonus debuerat tamen superiorum editionum & librorum manu exaratorum scripturam commemorare. — »De *lepidio* (ait »idem CASAUBONUS) consulendi sunt rei herbariae au»ctores: sed hoc discamus ex istis duobus Athenaei lo»cis, peculiarem fuisse Tyriis, aut certe Syris herbae »istius inter ea quibus vescimur, usum.« — Atqui *lepidium* quod vocant graeci latinique scriptores, cuius foliis vim inesse tradunt maxime urentem atque etiam exulcerantem, (Plin. XX. 17, 70. & Dioscorid. II. 165.) *medicorum* quidem usui inserviebat, atque etiam in culinis *condimenti* vice fungebatur, ut ex Plin. XIX. 8, 51. intelligitur: sed in *ciborum* numero haberi non posse videtur. Quare videndum, ne aliud quid hic lateat. Nec vero ipsum λεπιδίων, quod rursus tacite hic edendum curavit Casaubonus, hoc loco legebatur; nec lib. IX. p. 385. a. λεπιδίων dederant libri: sed ibi λέπιδιν habebant editiones veteres, consentientibus nostris membranis: hic vero editio Ven. & Bas. sic habent, καὶ λεπίδιον πειραθέντες ἴσασι: *ms. A.* autem, καὶ λεπιδιοι πειραθέντες &c. Casaubonus suo arbitratu sic edidit, καὶ λεπιδίων, πειραθέντες ἴσασι: in Animadversionibus autem, cum vidisset ad participium πειραθέντες desiderari articulum, οἱ πειραθέντες scripsit. Atqui eiusdem articuli clarum vestigium in illa, quam dixi, scriptura nostrarum membranarum, λεπιδιοι, cernebatur. Caeterum utrum λεπιδίων οἱ πειρ. scripserit Athenaeus, ut terminatio nominis per librariorum errorem fuerit omissa; an fortasse, tenens exoticam vocabuli formam, nude λεπιδι aut alio quo modo scripserit, id quidem in aliorum vetustiorum codicum iactura, aliorumque auctorum silentio, quis definiet? Certe scriptura λέπιδιν, quam pag. 385. exhibent libri, exoticum quemdam habet colorem. Mihi vero mirum accidebat, cum viderem doctissimum Bochartum, loco supra citato, contentum fuisse graeca nominis λεπιδίων derivatione, nec in orientalium linguarum penu aliquid

b circumſpexiſſe quod huc trahi poſſet, ubi de cibi genere agitur, quo ſolos maxime Syros uſos eſſe ſatis perſpicue ſignificat Deipnoſophiſta. Nec ego quidem rem confectam dare praeſumam: ſed quum in Hebraeorum idiomate reperiatur nomen a radice *lapad* (eiſdem literis conſtante quibus haec ipſa vox de qua quaerimus) deductum, quo deſignatur *edulium aliquod e ficis paratum*; donec certius aliquid proferatur, coniectare licebit, reſpexiſſe Athenaeum illud ipſum vocabulum, (quodcumque illud fuerit) quo uſi ſint Tyrii, aut omnino Syri, ad tale aliquod edulium, quo illi vulgo uterentur, ſignificandum. Vide Buxtorfii Lexicon Chaldaicum, Talmudicum & Rabbinicum, col. 1152. ſub finem.

AD CAP. LXXXIX.

Κρατῖνος ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ. »Videtur ſcripta fabula »in tyrannum *Alexandrum*, qui pro *Baccho* voluit coli.« Casaub. — *Ibid.* ἐν σαργανοῖς. Terminationem σιν reſpuebat metrum; niſi penultimam ſyllabam vocis τάριχος brevem uſurpavit ille poëta, quam alii omnes longam faciunt. Mireris tamen, & *ms. A.* & *Ep.* eamdem terminationem tenere: & *ms. A.* quidem (quod ſciam) σαργανοῖσιν habet cum editis; *ms. Ep.* vero σαργάνοισιν. Sed nec ipſa forma maſculina aut neutrius generis uſquam alibi in hoc nomine reperitur: nec aliud apud Grammaticos (Heſychium, Suidam, Etymologum, Euſtathium) adnotatum legitur, niſi ἡ σαργάνη, quod Etymologus interpretatur πλεγμάτιον ἀπὸ σχοινίου γινόμενον εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων. conf. Wetſten. ad II. Corinth. 11, 33. Itaque σαργανοῖσιν illud vel σαργάνοισιν proxime ex σαργάνῃσιν corruptum videtur; hoc ipſum vero neglecta metri ratione, invectum pro σαργάναις, quae vera fuerit poëtae ſcriptura.

Πλάτων, Διὶ κακουμένῳ. »Laudo hanc ſcripturam κακουμένῳ: non, ut alibi invenias, καλουμένῳ, & in his »libris, & apud Pollucem lib. VII. cap. 29. Hinc igitur »emendabis.« Casaub.

Ἀριστοφάνης, Δαιταλεῦσιν. »Δαιταλεῖς *Ariſtophanis*, »non recte vertunt *Epulones*: nam, quod docuit me unus »Galenus, ei fabulae nomen ab Atticae populo qui ſic »appellabatur. Adſcribam verba Galeni, quia plurimum »faciunt ad cognoſcendum eius comoediae argumentum.

»Sic igitur ille, in praefatione Lexici Hippocratei, de B
»γλῶττα voce disputans: Νομίζω δή σοι τὰ ὑπ' Ἀριστο-
»φάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων, ὧδέ πως ἔχον-
»τα· πρὸς ταῦτά σοι λέξω Ὅμηρε, γλώττη τίνι καλοῦσι
»κόρυμβα. προβάλλει μὲν γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ
»τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ,
»πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστιν ἐξηγήσασθαι· μετὰ
»δὲ τοῦτο, τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα. κἀκεῖνος μέντοι
»ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν τὰς
»εἰς δίκας διαφερούσας. Sequentia ibi legant studiosi: mul-
»ta enim ex eo dramate describuntur. Scholiastes illius
»poëtae scribit ad Nebulas, [vs. 529.] *Detaleis* fabu-
»lam omnium primam ab Aristophane fuisse commissam:
»in qua, ait, σῶφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἀχρη-
»στον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι.« CA-
SAUB. — Totum Galeni locum transscripsit BRUNCK in
Fragm. Aristoph. pag. 236. monuitque ibid. pag. sq. nul-
lum adhucdum innotuisse Atticae pagum, cui nomen
Δαιταλεῖς; & τὸν ἐκ τοῦ δήμου πρεσβύτην intelligendum
esse *hominem de plebe*; recte autem τοὺς Δαιταλεῖς intelli-
gi *convivas* vel *epulones*: quod ipsum etiam diserte Etymo-
logus in Δαιταλεῦς docuit.

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ πλύνων &c. »Ho- C
»rum versuum maior est elegantia, quam existimaverint
»viri eruditi. Nam τάριχος hic *virum nequam aut scelestum*
»significat; non quod ea vox proprie sonat. Observaba-
»mus ad Theophrastum, salsamenta inter vilissimos cibos
»esse habita: unde proverbium manarit, ταρίχους ἀξιώ-
»τερος, apud Aristophanem. Ex eo ταρίχους appellarunt
»*sordidos homines & improbos*. Ita accipitur in paroemia,
»quae paullo post [lit. e.] recitatur ab Athenaeo, Οὐκ
»ἂν πάθοι τάριχος ὧνπερ ἄξιος: etsi potest iste versicu-
»lus etiam simpliciter accipi de salsamentis quae *plagis*
»*contunduntur*, ut duritiem remittant: quo in genere prin-
»cipatum obtinet Germanorum *Stockfisch*, & salpa: *qui*
»*piscis*, ait Plinius, *nusquam percoqui potest nisi ferula verbe-*
»*ratus*. - - [Eodem pertinet ille versus, paulo inferius,
»lit. e. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε &c.] Etiam in voce πλύνειν
»venusta est ἀμφιβολία. Nam in propria significatione id
»verbi convenit salsamentis: ut cum ait idem poëta, τὸν
»σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλύ-
»νειν, καὶ διαπλύνειν; & Athenaeus ipse hoc libro, πάν-

c » τας δεῖ τοὺς ταρίχους πλύνειν: at in hominem τάριχον » alia notione competit, pro *maledicere* & *probris onerare.* » Ariſtophanes, [Acharn. 380.] Ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, » κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν: & Demoſthenes non ſemel. « Casaubonus. — Vide Reiskii Ind. Graec. Demoſth. voce πλύνειν; tum Suidam in Πλύνεσθαι, Küſterum ad Ariſtoph. Acharn. 380. & Toup. in Curis Noviſſ. pag. 227. Poſt vocem πλύνων, imperite in *ms. Ep.* inſertum eſt verbum εἰπεῖν: quae videtur fuiſſe pars ſcholii olim inter lineas ſcripti, quod ad verbum πλύνων ſpectaſſet.

Κράτης, Θηρίοις. » Crates Comicus ſuorum dramatum » uni fecerat nomen Θηρία, *Feras.* « [Non Θήριαι, ut erat in Dalecampii Indice Auctorum.] » Suſpicor fuiſſe ſcri- » ptum in guloſos & helluones, quos ϑηρία vocavit. Ita- » que pleraque omnia genera ciborum hac fabula nomi- » nabantur, ut ex ſuperſtitibus reliquiis licet intelligere: » quidam etiam aliis omnibus indicti & innominati prae- » ter Cratetem; ut τάκωνες, de quibus Pollux lib. VI. cap. » 9. Eiuſdem fabulae meminit Athenaeus lib. VI. [p. 267. ne. f.] ubi multi ex illa verſus. « Casaub. — Verſus ex Cratetis Θηρίοις & hic & pag. 267. citati, anapaeſtici ſunt Ariſtophanei. τῶν ῥαφάνων eſſe genitivum partitivum, vel tironibus notum fuerit.

Ἰδίως δ' ἐσχημάτισται παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Ἀρτοπώλισι· Καὶ τάριχος πίονα. » Hermippi Ἀρτοπωλίδων etiam » Pollux facit mentionem lib. VII. [ſect. 198 & 202.] imo » ipſe Ariſtophanes, cum ait in Nebulis, [vſ. 557.] Εἶθ' » Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον. Nam de Arto- » polidibus Hermippi ſentire Ariſtophanem docent ſcholia. » Sed obſervemus verba Athenaei: Ἰδίως δ' ἐσχημάτι- » σται -- Καὶ τάριχος πίονα. Iubemur a doctis ſcri- » bere, τάριχον πίονα. « [Dalecampium dicit, qui in ver- ſione ſic poſuerat, *Et tarichon pinguem.*] » Non repugnabo, » ſi docuerint me quid ſit hac lectione admiſſa illud ἴδιον & » Hermippi peculiare, quod in illis verbis admonemur ab » Athenaeo obſervare: nam τάριχον dici maſculino ge- » nere, quot iam exemplis probatum eſt? In vulgata le- » ctione ineſt elegans generis metalepſis, in iſta quidem » voce Hermippo peculiaris, in aliis vero familiaris mul- » tis poëtis. Nam τάριχος πίονα, ſimile eſt illis Nicandri, » Ψολόεις ἐχίδνη, & καταψυχθέντος ἀκάνθης: item νιφόεν- » τι δειρῇ, & μορόεντος ἐλαίης. Sic apud ſummum vatem

» ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον, [Iliad. β'. 561.] de quo etiam c
» Hermolaus Byzantius; [in Epit. Stephani Byzant. voce
» Ἐπίδαυρος.] & θῆλυς ἐέρση, θῆλυς ἀϋτμή: itemque πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.« CASAUB. — Mihi in ista generis enallage, apud comicum praesertim poëtam, nullam videre elegantiam contigit. Apud alios licentiam rectius, quam elegantiam, puto, dixeris: apud comicum mulier quaedam aut alia persona de infima plebe, consulto inducta fuerit soloece & improprie loquens.

Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη· Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος. » SOPHOCLIS versum non aliter omnes codices » scriptum exhibent: neque laudo emendantes Νεαρὸς » ταρ. Puto namque allusum ad veterum Aegyptiorum » ταριχεύσεις, & *cadaverum conditturas*, de quibus Hero» dotus lib. II.« [c. 86.] CASAUBONUS. — In νεκρὸς recte cum msstis consentiunt editt. Ven. Bas. & Cas. 1. & 2. Dalecampius vero *recens tarichos* interpretatus erat: inde in ed. Cas. 3. imperito consilio eius qui illam editionem curavit, Νεαρὸς τάριχος positum est. Mireris vero, non monuisse Casaubonum, verba ista Σοφοκλῆς -- ἔφη, cum deessent superioribus editionibus, a se e msstis libris esse adiecta. Agnoscunt sane eadem verba nostrae *membr. A.* Epitomator vero, suo more, nonnisi poëtae nomen, Σοφοκλῆς, adposuit.

Ἀριστοφάνης, ἐν Εἰρήνῃ. Vide ARISTOPH. *Pac.* 563.

Κηφισόδωρος ἐν Ὑί. » De CEPHISODORI comici *Sue* d
» vide lib. VIII. [ad pag. 345. f.]« CASAUBONUS. — Scilicet, pro υἱοῦ δ' ὀψοφάγος, VIII. 345. f. oportebat Ὑὶ οὐδ' ὀψοφ. Pariter XV. 701. b. pro ἐν Ὑγιεῖ, lege ἐν Ὑΐ: ibi nostrae *membr. A.* ἐν Ὑεῖ, propius ad verum accedentes quam vulgo editur.

Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις· -- λέκιθον ἕψουσα φακῆν -- ὀπτῶσ' ὀρφανὸν ταρίχιον. » In testimonio PHERECRATIS e » *Fugitivis*, pro λέκιθον, *vitellum ovi*, legit Dalecampius λή» κυθον; [*olearium guttum* vertens:] &, pro ὀρφανὸν τα» ρίχιον, ὄρφνιον. [*paululum nigri tarichii.*] Quae emen» dationes plurimum habent probabilitatis: nisi est comi» cae licentiae dictum, ὀρφανὸν *salsamentum*, pro *solum*, *&* » *ab omnibus aliis rebus destitutum.*« CASAUB. — Pherecratis verba vulgo scripta erant veluti metro soluta. Sunt autem manifeste versus trochaici: quorum ratio non patitur, ut in impari sede dactylus λήκυθον, pro tribrachy λέκιθον,

d ponatur. Caeterum de ista interpretatione, qua usus Dalecampius est, vide H. Stephanum in Thes. Ling. Graec. T. II. 675. d. Nec vero solicitanda ullo modo vox λέκιθον erat, quae perbene habet; sed non ea notione accipienda, qua Casaubonus accepit, *vitellum ovi* intelligens. Monent Grammatici, τὴν λέκιθον in foem. gen. sonare *ovi vitellum*; sed τὸν λέκιθον, in masculino, *pisum* legumen. Vide, praeter alios, Eustathium ad Od. ν'. pag. 275, 8. ubi Athenaei locum tractat, qui legitur IV. 157. b. Sed & *lenticulam, cui cortex detracta*, atque etiam *farinam e lenticula*, λέκιθον Graeci dixerunt, quemadmodum ex Hippocrate & Galeno docuere Gorraeus in Definitionibus Medicis, Foesius in Oecon. Hippocr. & H. Stephanus in Thes. sub ipsa voce Λέκιθος. Posteriori significatu, *farinae e lenticula*, habes etiam apud ipsum Nostrum, X. 432. c. d. ubi ἐπιπάττοντας λέκιθον praeeuntibus mss̄tis legendum, pro ἐπιπάττοντα λέκυθον, conferendusque simillimus Hippocratis locus a Foesio laudatus. Denique & *pultem ex pisis vel lenticula coctam*, λέκιθον dixere. Sed hoc quidem loco perinde est, *farinam*, an *pulmentum* intelligas; quoniam adiectum verbum ἑψούσῃ satis indicat quid sit de quo agatur. Iam, si nonnisi in masculino genere hac notione, ubi de *legumine* agitur, usurpatum fuisset illud vocabulum; statuendum foret φακῶν pro φακῆν scriptum oportuisse, quemadmodum apud Hippocr. & Galenum λέκιθος φακῶν legitur. Sed de genere quidem unus est Eustathius qui diserte praecipiat, τὸν λέκιθον in masculino usurpari, cum *pisum* significat: alii, ubi de duplici significatu vocis λέκιθος (*ovi vitellus*, & *pisum*,) monent, tacent de generis differentia. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 427. Sed esto, *pisum* masculino genere τὸν λέκιθον dici solitum esse: *farinam* certe aut *pultem* ex pisis vel ex lenticula, aut etiam ex quocumque legumine, etiam foeminino genere τὴν λέκιθον nominatam fuisse, ex illa dictione κυαμίνη λέκιθος discimus, quam ex Hippocrate aut libris Hippocrati adscriptis Gorraeus & Foesius protulerunt. Quare vox φακῆν adiective accipienda fuerit, & ad substantivum λέκιθον referenda, ut idem valeat λέκιθον φακῆν ac λέκιθον φακίνην: *Mulier* (vel, *uxor mea*) *nos exspectat, unicuique nostrûm pulmentum ex lenticula coquens*. Pro ἑψούσῃ exspectabas ἕψουσα; sed id metro non erat aptum: itaque forma Ionica usus est poëta, quae fortasse etiam a plebe

Attica ſubinde frequentabatur. De voce ὀρφανὸν Caſaubono adſentior, non eſſe ſolicitandam, ſed ea fere notione, quae ab illo explicata eſt, accipiendam. Poſſis vero etiam *vile*, *tenue ſalſamentum* intelligere; aut *ad quod parandum nulla adhibita fuerint exquiſitiora condimenta*.

Ἡρόδοτος δ' ἐν ἐννάτῃ. Herodot. IX. 120. Ex *Proverbiis*, quae mox adferuntur, alterum iam ſupra pag. 116. e e. prolatum erat. De tertio, οὐκ ἂν πάθοι τάριχος, &c. vide paulo ante ad lit. c. notata.

Χιωνίδης, Πτωχοῖς. » CHIONIDAE comici nomen Χιονίδης ſcribendum per ο parvum, ut ſemper apud Sui» dam; non per ω, ut hic. *Mendicos* eius poëtae fabu» lam laudat hic Athenaeus: ſed apparet ex lib. IV. [pag. » 137. e. tum ex XIV. 638. d.] dubitatum eſſe ab antiquis » criticis de ea fabula. Obſcurus plane poëta & lucifuga: » cuius tamen Heroas invenio laudatos apud Pollucem X. » 8. [43.] & Suidam in Ἄγνος. « CASAUB. — Scripturam per ω conſtanter tribus locis apud Athenaeum noſtrae *membr. A.* tenent: eodemque modo apud Pollucem editur conſentientibus msstis. Sic & apud Suidam, in ipſa voce Χιωνίδης, ex optimo ms. Pariſienſi edidit Küſterus, cuius ibi vide Notata.

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κόπτετον. Sic uterque *ms. A.* & *Ep.* κοπτέον edd. Videtur in hoc verſu, cuius auctorem non nominavit Noſter, τὸ τάριχος eodem ſenſu accipiendum, de quo paulo ſuperius Caſaubonus monuit ad lit. c. Pro τῷδε τοίνυν, mutata verborum ſerie in *ms. Ep.* τοίνυν τῷδε ſcribitur: quod magis placeret, niſi reclamaret metrum. Caeterum haud dubie turbata in his, quae hunc verſum vel praecedebant vel ſequebantur, ſcriptura erat. Nempe poſt illum Chionidae verſum, Ἆρ' ἂν - - ὦ θεοί. ſic ſcribebatur: Καὶ ἐπὶ δοτικῆς,

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κοπτέον.

ἡ δὲ δοτικὴ, ταρίχει, ὡς ξίφει. Μένανδρος &c. Quam confuſionem miror ſilentio praeteritam a Caſaubono. Mihi neceſſario, primum, iſta verba ἡ δὲ δοτικὴ, ταρίχει, ὡς ξίφει, in locum iſtorum καὶ ἐπὶ δοτικῆς reponenda viſa erant: tum vero, pro iſtis Καὶ ἐπὶ δοτικῆς, ſcribendum καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, & haec poſt eumdem quem modo dixi verſum reiicienda. Quod ſi quis audacius a nobis factum iudicaverit; meliora certioraque doceat, & lubens accipiam.

Μένανδρος, Ἐπιτρέπουσιν. Τρέπουσιν edd. omnes. Itaque CASAUBONUS: »Non fero aequo animo haec ita »ſcribi, Μένανδρος Τρέπουσιν. Imbutus enim ſum per- »ſuaſione legi debere Ἐπιτρέπουσιν. Equidem poëtae huius »fabulam novi nullam cuius eſſet index Τρέποντες: atque »adeo fuiſſe nullam cenſeo. Ἐπιτρέποντες vero Menandri »laudantur libro XIV. [pag. 659. b.] & apud Stobaeum »Serm. XXX. nec non apud Harpocrationem in Ματρύ- »λειον & Ἐχῖνον; ſumtque de ea comoedia haec illius ver- »ba: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ οὕτως ἤρξατο· »Εἰ μὲν ἐβούλετο Ἄφοβος, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δίκαια »ποιεῖν περὶ ὧν διαφερόμεθα, τοῖς τε οἰκείοις ἐπιτρέπειν. »ἀντὶ τοῦ, διαιτητὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάνδρου »δρᾶμα, Ἐπιτρέποντες. Priſcianus lib. XVIII. citat Me- »nandrum ἐν Ἐπιτρίτοις: legendum ſuſpicor Ἐπιτρέπουσι, »vel Ἐπιτρόποις. Sidonius Apollinaris, lib. IV. Epiſt. 12. »*Nuper ego filiusque communis Terentianae Haecyrae ſales ru- »minabamus: ſtudenti aſſiſtebam, naturae meminens, & profeſ- »ſionis oblitus. Quoque abſolutius rhythmos comicos incitata do- »cilitate ſequeretur, ipſe etiam fabulam ſimilis argumenti, id eſt, »Epitrepontes Menandri, in manibus habebam.*« — Vocabulum, a ſuperioribus librariis truncatum, quod ex docta coniectura corrigendum monuit Caſaubonus, vetuſtae noſtrae *membr. A.* integrum tenuere. MENANDRI *verſus*, qui adponitur, Ἐπέπασ' ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας, ἂν οὕτω τύχῃ, quo metro conſtet, non video. Nihil in eo mutant mssti noſtri, niſi quod ἐπέπασα plene ſcribunt; quam ſcripturam & Euſtathius ex Epit. tenuit, ad Il. α'. p. 55, 36. Et Euſtathius quidem deſinit in voce ἅλας; codex vero *Ep.* integrum verſum exhibet cum edd. & *ms. A.* Inſeruit eumdem Fragmentis Menandri Clericus pag. 68. quem ad locum miror nihil a Bentleio eſſe adnotatum. Dempta voce ἅλας, legitimus fuerit ſenarius; in quo ſyllaba ἂν, ob aſperum ſpiritum, a quo incipit ſequens vox οὕτω, producta eſſe poterit. Itaque eamdem vocem ἅλας uncis incluſi: non quod eam temere a librariis adiectam putem, quippe quae ad ſententiam neceſſaria erat; ſed quod extra verſus modulum ab Athenaeo hic poſita videbatur, quae apud ipſum poëtam ſuperiorem verſum clauſiſſet. Nam cum alioquin in edendo vetere ſcriptore ſatis bene ſecum agi arbitrari debeat editor, ſi ſcripturam, qualis a ſcriptoris manu prodierit, talem maxime reſtituere repraeſentareque va-

leat; in huiuſmodi opere, quale hoc Athenaei, quod to- f
tum ex aliorum auctorum, & poëtarum maxime, eclogis compoſitum & conſarcinatum eſt, etiam ultra aliquatenus tendere licet iuvatque; ut ex his, quae e vetuſtioribus auctoribus ſic deſcripſit Noſter, ut nonnulla interdum transpoſuerit, alia omiſerit, alia vel adiecerit vel leviter mutarit, de ipſius vetuſtioris auctoris vera & incorrupta ſcriptura iudicium facere conemur.

AD CAP. XC.

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτι εἰσήγαγε τάριχος.
Et ad ſermonis uſum commodus, & ad metrum neceſ- a
ſarius videtur articulus *τὸ*, quem ante *τάριχος* inſerendum dixi in Notula contextui ſubiecta. Quod ad ſententiam, tractavit hunc locum Petitus, Miſcell. lib. V. c. 6. p. 92 ſqq. ubi, poſtquam monuit, ex legibus Athenienſium civitate non fuiſſe donatos niſi *τοὺς εὐεργετοῦντας τὴν πόλιν*, in verbis illis *εἰσήγαγε τάριχος* iocum ait ineſſe elegantem. »Loquitur (inquit) Alexis de Chaerephili li- »beris, quaſi patre nati eſſent ſalſamento. -- Parentes »dicuntur *εἰσάγειν τοὺς υἱοὺς εἰς τοὺς φράτορας καὶ εἰς* »*τοὺς ἄνδρας*, quando iurati apud tribules & populares »profitentur, ſe & matre civibus Athenienſibus liberos il- »los, quorum nomina ad acta profitebantur, eſſe natos, »aut ſecundum leges adoptatos. - - Igitur quod a patre »liberis praeſtabatur, his a ſalſamento praeſtitum eſſe io- »catur Alexis.«

Verba proxime ſequentia quum praeeuntibus ſuperioribus editoribus pro continuatione verſuum Alexidis (quod equidem mihi perſuadere non potui) haberet Casaubonus, haec ad hunc locum adnotavit: »*Verſus Alexidis* »de duobus Chaerephili ſalſamentarii filiis,

»*Ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων, δύο σκόμβρους ἔφη*
»*ἐν τοῖς σατύροις εἶναι*:

»intelligo de equitum transvectione. Huic intererant duo »iſti adoleſcentes equis, ſicut alii, vehentes, cum dixit »Timocles, *duos ſcombros inter ſatyros verſari.* Cur equites »appellet *ſatyros*, quaeſtionis eſt: at, filios Chaerephili »*ſcombros* fuiſſe dictos, ex libro VIII. [pag. 339. d.] cer- »tum.« — Ad eadem verba Petitus l. c. monuit »intelligi hinc, equitum ordini adſcriptos fuiſſe Chaerephili

a filios: carpi autem ab Alexide equites Athenienses, cum *satyros* adpellat, quasi salaces & in venerem pronos: *satyros* autem dixisse, quod Thessali essent Satyri, & Centauris progeniti, qui equites peritissimi habiti sint. « — Pariter vero *scombros* a lascivia adpellatos esse Chaerephili filios, intelligi ex eis videtur, quae sub voce σκομβρίζειν apud Hesychium & Suidam leguntur. coll. VIII. 339. d. Damasum quemdam, Trallensium oratorem, pariter *Scombrum* cognominatum memorat Strabo lib. XIV. pag. 649. TIMOCLEM intelligo Comicum, saepe aliâs a Nostro laudatum.

μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. Horum mentionem fortasse HYPERIDES fecit in Oratione contra Aristogitonem, qua defendit decretum illud populi Atheniensis, ipso rogante factum, τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους, Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐντίμους εἶναι: de qua oratione vide Ruhnkenium ad Rutil. pag. 64. & in Reiskii Oratorib. Graec. vol. VIII. pag. 188.

Quae de *Euthyno salsamentario* ex ANTIPHANIS *Curide* adferuntur, prorsus praetermisit Epitomator, quod fere facere consuevit, ubi nimis corruptus locus ei visus esset. Sunt autem haud dubie multis modis corrupta ista:

— — — κᾆν [sic oportebat pro κἀν] οὔτω τύχῃ
Εὔθυνος, ἀπολογίζων αὐτόθι
χρηστόν τι, περίμεινον, κέλευσον μὴ τεμεῖν.

quibus nullam membranae nostrae offerunt medicinam. CASAUBONUS, postquam monuit, medium versum uno pede claudum esse, sic corrigi iussit, praeeunte Dalecampio in latina versione:

— — — κᾆν οὔπω τύχῃ
παρὼν Εὔθυνος ἀπολογίζων αὐτόθι.

» Trochaeus, inquit, in secunda sede, iambi loco, ex li» centia comica: quamquam id apud Graecos rarissimum.« — At trochaeum in secunda senarii sede quis feret? Ne spondeum quidem: cui si hîc esset locus, stare Εὔθυνος posset, quae vox penultimam longam habet, ut monuit vir doctus, cuius Coniectanea in aliquot Athenaei loca exhibentur in ed. Cas. 3. pag. 703. Nec tamen commodius aliquid, sanando huic loco, vel eidem viro docto occurrebat, vel nobis occurrit. Caeterum ipsum etiam verbum ἀπολογίζων videndum satis-ne sanum sit. Nam activâ quidem formâ vix usquam, nisi apud Suidam, occurrit;

qui duplicem ei notionem tribuit, alteram *repudiandi*, al- a
teram *supputandi.* Eà notione, quam cum Dalecampio in
versione expressimus, quae & eadem Casaubono probata
fuisse videtur, non nisi in medio genere *ἀπολογίζομαι*
frequentatur: cuius usus plurima exempla in Lexico no-
stro Polybiano collecta reperiet studiosus lector. Postre-
mo versu, nisi *χρηστόν τι* ad verbum *ἀπολογίζων* aut *ἀπο-
λογιζόμενος* pertinere videretur, suspicatus essem *μοι τε-
μεῖν* fortasse pro *μὴ τεμεῖν* debuisse librarium; quo na-
turalis ordo verborum hic esset, *περιμένων κέλευσον τεμεῖν
μοι χρηστόν τι.*

Φειδίππου. Sic recte ed. Ven. Perperam *Φειδιπποῦ* ed. b
Bas. & Cas. quae tamen mox recte in nominativo *Φείδιπ-
πος* scribunt, consentiente *ms. Ep.* *Mox*, imperite *Ἄλεξις
δ' ἐν Ἱππίσκῳ* editum erat; ubi importunam particulam
δ' delevi auctoritate *msti A.* Titulos dramatum laudato-
rum commode interpretatur DALECH. » *Ἱππίσκος*, *equu-
» leus. Σώρακος, vas quo reconditur histrionum supellex.* « —
Confer Polluc. X. 130. & ibi Interpp.

AD CAP. XCI.

ὁρμὴν ἐχόντων ἐπὶ τὸ πίνειν. Sic recte edd. Corrupte
ἐπὶ τὸ ποιεῖν ms. A. Epitomator vero introitum huius
capitis praetermisit. *Mox*, *ἐπὶ τῷ ἐπιγρ. συμποσίῳ* ha-
bet idem *ms. A.* cum ed. Ven. quod commode in *ἐν τῷ
ἐπ. συμπ.* mutavit editor Bas. & hoc tenuit Cas.

» Quae alibi toties appellavit *propomata*, pluribus ver-
» bis circumloquitur, cum ait ex HERACLIDA *Tarentino*:
» *ληπτέον σύμμετρον τροφὴν πρὸ τοῦ πίνειν, καὶ μάλιστα
» τὰς εἰθισμένας προπαρατίθεσθαι περιφοράς.* *Mediocris ci-* c
» *bus, priusquam bibas, sumi debet: ii maxime qui solent ante
» alia appositi circumferri.* *Gustationem*, inquam, intelli-
» git: quae, ut libro superiore dicebamus, nihil est aliud
» nisi *αἱ εἰθισμέναι προπαρατίθεσθαι περιφοραί.* [Vide ad
» II. 58. b. c. Animadv. T. I. pag. 390 sq.] Gustationum
» *ὕλην*, duobus ferme libris Athenaeo descriptam, duo-
» bus verbis complectitur Heraclides, addens, *λέγω δὲ
» λαχάνων καὶ ταρίχων γένη.* *Olera* enim & *res salitae* prae-
» cipua fuerunt antecoenii materia. Plutarchus docte ge-
» nus utrumque est complexus, *λεπτὰ καὶ τομὰ* nomi-
» nans. [Quaestion. Convival. lib. VIII. cap. 9. sub fin.]

c » Solebant autem in veterum conviviis appositae lances
» *circumferri*, ut singulis convivarum carpendi fieret pote-
» stas. Epictetus in Enchiridio: [cap. 15. olim 21.] Μέ-
» μνησο ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφε-
» ρόμενον γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα κοσμίως
» μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπί-
» βαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε μέχρις ἂν γένη-
» ται κατά σε. Praeclare ista explicant *circumferendi* con-
» suetudinem. Infra libro IV. [p. 128. d.] ἄλλα δ' ἐσθίειν
» περιεφέρετο πολλά: & statim, [pag. 130. b.] σύαγροι
» κατὰ πινάκων περιεφέροντο ἑκάστῳ: quamquam isto loco
» περιφέρεσθαι potius significat *in circuitu cuique apponere.* «
CASAUBONUS.

δηγμῶν αἴτια, δηγμοὺς apud Medicos sigillatim vocari
oris ventriculi ab humorum acrimonia & malignitate morsus,
docuit Foesius in Oecon. Hippocr. hac voce. *Ibid.* Οἴον-
ται δέ τινες ταῦτα εἶναι καὶ κακοστόμαχα. Abundare
diceres ac fortasse deleram malles καὶ particulam: quae
tantum abest ut redundet, ut potius emphasin addat ser-
moni, hancque fere vim habeat, *non modo non conducere*,
verum etiam incommodare stomacho. Mox, quatuor verba
εὐλύτους ἐκ τῶν ἐναντίων, cum deessent veteribus editio-
nibus, adiicienda ex suo cod. Epit. monuerat Hoesche-
lius, & adiecit Cas. suffragantibus nostris codicibus.

ἐν οἷς ἐστι καὶ τὸ σίσαρον &c. Cum prava distinctione
laboraret hic locus, quae ne in ipsa quidem ed. Cas. cor-
recta erat, cum post Ἀγρωστίνῳ nude ἐν Γῇ καὶ Θαλάσ-
σῃ legeretur, haec monuit in Animadversionibus CASAU-
BONUS: » Obscuratum prava distinctione locum illustra,
» & scribe: ἐν οἷς ἐστι καὶ τὸ σίσαρον καλούμενον (οὗ μνη-
d » μονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἀγρωστίνῳ κᾀν Γῇ καὶ Θαλάσσῃ,
» καὶ Διοκλῆς ἐν πρώτῳ Ὑγιεινῶν) ἀσπάραγος, τεῦτλον τὸ
» λευκόν. Erat enim continuandus catalogus, ab auctore
» institutus, rerum quae simul laxant & stomachum iu-
» vant. *Dioclis* auctoritas pertinet ad *sifer*, non ad sequen-
» tia. Eumdem locum Dioclis habuit ante oculos Plinius,
» scribens lib. XX. cap. 5. [sect. 17.] *Siser erraticum sativo*
» *simile est & effectu: stomachum excitat, fastidium absterget.*
» *Ex aceto laserpitiato sumtum, aut ex pipere & mulso, vel*
» *ex garo, urinam ciet, ut Ophion credit, & Venerem. In ea-*
» *dem sententia est & Diocles.* De *sativo sisere* vide eumdem
» libro XIX. cap. 5. [sect. 28.] EPICHARMI *Agrostinum*

» laudat Hesychius in Κόλαφος. Syracusanae dialecti est d
» vocabulum ἀγρωστῖνος, pro ἀγροῖκος, *rusticus*. Ἀγροῖ-
» κον autem multi comici docuerunt, ut Antiphanes,
» Philemon, Anaxandrides, alii. «

καθεκτικὸν ἐστιν ἐκκρίσεων. ἐκκρίσεως edd. Tum CASAUB. » Scribe cum antiquis ἐκκρίσεων. Eodem nume- » ro paulo ante, τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιούντων. « In veram script. consentiunt *codd. A.* & *Ep.*

» Quid appellatur τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρομώδης? » *Salsamenta perfecta* interpretor *probe macerata, indurata & » siccata.* Talia evadunt quae rite salita sunt: contra quae » non satis diu in muria servaveris, *virosa* fiunt, & facile » corrumpuntur. βρομώδης scriptum in membranis pro βρω- » μώδης: sic alibi ἄβρομος, pro ἄβρωμος: quam scriptu- » ram etiam in libris Dioscoridis invenias. « CASAUB. — Τάριχος τέλειος opponitur τῷ ἡμιταρίχῳ, cuius mentio facta pag. 117. a. & 119. a. quod & ἡμίνηρον & ἀκρόπαστον τάριχος vocabatur. conf. Animadv. ad pag. 118. f. & 119. a. In scripturam βρομώδης per ο breve in prima syllaba consentiunt h. l. editi cum msstis, qui constanter eamdem scripturam, & recte quidem, tenent; de qua scriptura vide notata ad III. 88. a. Animadv. pag. 94. *Mox*, ubi in edd. scribitur προπαρατίθεσθαι δ' ἐστὶν, ibi accentus in *ms. Ep.* sic ponitur δ' ἔστιν.

τὴν λεγομένην φυλλίδα. » φυλλίδα quid appellet dixi- » mus libro superiore cap. XXV. « CASAUB. — Vide ad II. 66. d. Animadv. T. I. pag. 444. — » Corrupta sunt » quae subiiciuntur, ἔτι δὲ τάριχος, εἰς τὰς ὁρμὰς εἰς » ταῦτα μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν. Nullam ex » his sententiam ullis fidiculis elicias. Sine dubio deest » aliquid. Attende diligenter auctoris menti; videbis, non » aliud eum velle quam hoc: *utile esse si coenae principium » ducatur a parum nutrientibus*, qualia sunt quae modo » enumeravit; *ut primo edendi impetu per ista sedato, caete- » rorum quae multum alunt, tanto minus comedatur.* Lego, » ἔτι δὲ τάριχος· εἰς τὸ τὰς ὁρμὰς εἰς ταῦτα ἀπο- » παύειν, καὶ μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν. » Affinitas vocum ἀποπαύειν & ἀπολαύειν fraudi fuit lo- » co isti, ut aliis μυρίοις ὅσοις. « IDEM. — Ingeniosa sane emendatio: cui tamen ad plenam sui fidem faciendam nescio quid lucis & evidentiae deesse videtur. In eamdem fere sententiam Dalecampius istum locum sic interpreta-

d tus erat: *nec, cum urget ciborum appetentia, iis affatim sese, quae multum nutriunt, implere.* Inde PURSANUS, qui persuasum habuisse videtur, meliorem aliquem codicem msrum in conficienda latina versione secutum esse Dalecampium, Graeca ita constituenda censuit: *μήτε κατὰ τὰς εἰς σιτίον ὁρμὰς ἀφνείως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν.* VILLEBRUNIUS perspicua omnia esse ait, si modo ὥστε pro εἰς legas: adiicit tamen, commode deinde ὁρμῶντας pro ὁρμὰς legisse ADAMUM, qui Gallicam Athenaei versionem manuscriptam reliquit, qua usus ipse Villebrunius est. Quibus iunctis duabus emendationibus, sic fortasse refingi minima molitione locus iste poterit: *ὥστε ὁρμῶντας εἰς ταῦτα, μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρ. ἀπολαύειν.* Sed certiorem rationem adhuc desidero. Corruptum locum, pro suo more, praetermisit Epitomator.

Δύσκλητοι γὰρ εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν. *Δύσκλητον* erat in edd. & aberat τὴν articulus. Itaque CASAUBONUS: »Negotium, (ait) ista facessunt, *δύσκλητον γὰρ* &c. Quid enim est *δύσκλητον*? mihi plane hic »aqua haeret. Assentiebar doctis, legentibus *δύσχρηστον* »*τὴν πλείονα τ. ὑγ. πρ.* Sed Excerpta assensum meum »sufflaminant, in quibus scriptum *δύσκλητοι γὰρ* (nempe »*αἱ πόσεις*) *εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.* Cogi»temus amplius.« — Et *τὴν* articulum, & *δύσκλητοι* in nominat. plur. uterque nobis dedit *cod. A.* & *Ep.* quam scripturam cur non fidenter amplecteretur Casaubonus, non satis fuisse caussae videtur. Quamquam enim aliàs nusquam occurrat vox *δύσκλητος*, & a Lexicographis non sit adnotata; nihil tamen ea habet quod analogiae repugnat, & perspicue idem sonare videri debet ac *δυσκλεὴς* aut *δύσφημος*, *male audiens, inauspicatus, infamis.* Apud Hesychium legimus *Δύσκλυτος· ἄδοξος, ἄτιμος*: quod vocabulum quum & ipsum nusquam alibi occurrat, vide ne ex *δύσκλητος* sit corruptum, quod ibidem pariter admittebat literarum series. Posses vero etiam, si satis caussae esset cur suspectam hoc loco vocem *δύσκλητοι* haberemus, coniectare, esse hanc ex *δύσκλυτοι* ortam. Equidem in sequentibus verbis haerebam, haud satis percipiens, quamnam hic auctor dixerit *πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.* Parum promovebat Dalecampius, licentius vertens: *Humorem enim qui copiosior est, natura vix tolerat.* Praepositio *εἰς*, ex Graeci sermonis usu, inservit

indicandae ei rei *cuius caussâ* δυσκλήτους esse τὰς ἀθρόους *d* πόσεις dicat auctor. (Sic εἰς ὑπεροψίαν κωμῳδουμένους, III. 96. f. & sexcenta id genus alia. conf. Lexic. Polyb. pag. 183. col. 2.) Itaque quum ipsis illis verbis, εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφορὰν, *tristem* aliquem *effectum largioris potationis* indicari iudicassem; de *nimia humorum sub cute collectione*, &, ut verbo dicam, de *hydrope* cogitaveram. Sed lubens nunc meliorem certioremque rationem amplector, qua doctissimus noster CORAY in Notulis msstis hunc locum expedivit: qui, probans nobiscum scripturam δύσκλητοι, quam ex Epitome Hoescheliana protulerat Casaubonus: »Sensus, inquit, huius loci est: *Largior »potus in principio sumtus, impedit quo minus deinceps bibere »possis.«* Rectissime: nec enim de molesto effectu agitur, quem habeat in universum *nimia potatio*; sed de eo quem habeat *nimius in convivii initio potus*: nam τὰς ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις dicit: & vocabulum προσφορὰ, sicut verbum προσφέρεσθαι, cum de *cibo*, tum de *potu sumendo* usurpatum iam aliâs adnotavimus: (vide ad II. 45. f. Animadv. T. I. pag. 324. conf. lib. I. p. 34. b. III. 79. f.) denique ad ipsam illam efficiendam sententiam percommodus est τὴν articulus, quem codices nostri nobis obtulerunt. Post haec vix opus fuerit, ut rationis a VILLEBRUNIO initae faciam mentionem. Is, quamquam ipse docuerit, codicem Parisiensem *B.* (Hermolai Barbari manu conscriptum) δύσκλητοι dare, sicut nostri, alium vero codicem minoris auctoritatis vulgatum δύσκλητον tenere, tamen neutram harum lectionum secutus est; sed in hunc modum refingenda verba censuit, δύσκρητον (vel δύσκρατον) γὰρ εἶναι τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν: quo sensus exsisteret, quem his verbis expressit, *car trop de boisson s'oppose à la coction des alimens.*

οὐκ ἠπίσταντο πίνειν. οὐκ ἤδεισαν πιν. ms. *Ep.* *Ibid.* e μὴ δύνασθαι τῶν σιτίων ἀπολαύειν. Possis consueto significatu verbum ἀπολαύειν accipere, *ut cibo frui non possint*: nec opus videtur, ut maiorem aliquam vim h. l. in illo verbo quaeramus, de qua vi dictum est ad III. 87. e. Animadv. p. 91. conf. VIII. 358. a.

AD CAP. XCII.

Τὰ ταρίχη - - γινόμενα ἐστὶν ὀλιγότροφα. Com-

modius cum *ms. Ep.* sic distingue, & accentum pone γινόμενα, ἔστιν ὀλιγ. Ad rem & verba quod adtinet conf.
f pag. 116. e. ibique notata; item pag. 118. b. In τὰ θυνναῖα h. l. consentiunt mss. cum edd. Mox vero, pro τὸ θύννιον, est θύννειον in *ms. Ep.* Paulo ante, pro κρείσσονα, κρείττω scribit idem *ms. Ep.* In κορδύλη consentiunt omnes. *Cordyla* Plinio IX, 15, 18. & XXXII. 11, 53. σκοροδύλη Aristoteli, Hist. Anim. VI. 17. Sunt autem *Cordylae*, thynni minores; qui, ubi maiores evaserunt, *Pelamydes*; ad extremum *Thynni* proprio nomine adpellantur: itemque *orcyni*, & *antacaei*. conf. Gesnerum pag. 963 sq. & H. Steph. in Thes. T. III. voce Πηλαμίς. A cordyla autem diversus est ὁ κόρδυλος, amphibium animal, cuius meminit Noster VII. 10. Scripturam πηλαμύδα per υ, ut supra, sic & hic constanter tenent nostri codices, pro πηλαμίδα, quod erat editum. *Mox*, pro σάρδα, perperam σάρκα habet *ms. Ep.* vide Xenocr. c. 35. (olim 34.) & Plinium XXXII. 11, 53. ibique Harduin. T. II. p. 595. not. 78.

a ὁ δὲ σκόμβρος, κοῦφος. Sic ex Epit. corrigi iussit Casaub. cui suffragatur noster *ms. Ep.* Perperam κούφως edd. cum *ms. A.*

ὁ κολίας δὲ, κολλώδης, σκιλλωδέστερος. Cum κολλοσκιλλωδέστερος esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribendum ex Epitoma & membranis σκιλλωδέστερος, ut ex coniectura olim emendabat doctiss. Conr. »Gesnerus. Antiqui medici Graeci appellare solent σκιλλώδη, quae volunt intelligi *palato* esse *ingrata*, aut *stomacho parum conducibilia.* Sic dicebat Hicesius, [III. 87. »c.] quosdam esse μύας σκιλλώδεις & κακοχύλους καὶ »πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. Scilla non omnis est edulis, ut »ait Theophrastus: & illius quae editur, acrimonia pa»rum grata, saepe etiam noxia.« — Conf. Animadv. ad III. 87. c. In σκιλλωδέστερος cum Epitome Hoescheliana noster *ms. Ep.* consentit: quod vero pro eadem scriptura aliarum etiam membranarum auctoritatem invocat Casaubonus, fuerint illae (nisi plane fucum sibi fieri passus est vir doctus, & coniecturam aliquam pro codicis scriptura accepit) iuniores nostris membranis; nam nostrae quidem *membr. A.* cum editis monstrum illud vocis κολλωσκιλλωδέστερος tenent, ita tamen ut in secunda syllaba ω magnum ponant, non ο breve, quod erat in edi-

tis. κολλωδέστερος corrigendum censuerat Rondelet apud Gesn. pag. 256. lin. 52. GESNERUS vero: » Ego, » inquit, vel σκιλλωδέστερος tantum, vel κολλώδης (aut » κολλωδέστερος) καὶ σκιλλωδέστερος pariter legerim: ut » colias Sexitano non solum *mordacior amariorque* sit, sed » etiam *glutinosior.* « Lege ibi reliqua, quae cum ad tuendum utrumque simul vocabulum κολλώδης & σκιλλωδέστερος, tum omnino ad illustrandum hunc locum valent. Eam rationem equidem certissimam ratus, quam Dalecampius quoque inierat, κολλώδης, σκιλλωδέστερος, scripsi. *Mox*, pro δηκτικωτ. perperam est δεικτικ. in una ed. Ven. Deinde, post eamdem vocem *omitti* poterat καὶ particula cum Epit. Denique, pro Ἀμύκλανος malueram Ἀμυκλαῖος, ut est apud Steph. Byz. sed legitur etiam apud Plinium *Amyclanus sinus*, T. I. pag. 715, 22. ed. Hard. & apud Tacit. Annal. IV. 59. ubi quidem non de Laconicis Amyclis agitur, sed de Italicis.

ὁ Σαξιτανὸς λεγόμενος. Sic h. l. *ms. A.* In *ms. Ep.* desunt haec, inde a verbis κρείσσων δὲ, usque γλυκύτερος. Paulo post vero *ms. A.* quidem cum editis in Σεξιτανίαν consentit; sed *ms. Ep.* Ἀξιτανίαν habet, primâ quidem vocis literâ deficiente, sed servata α vocali in prima syllaba. Apud STRABONEM lib. III. p. 156. legitur ἡ τῶν Ἐξιτανῶν πόλις, nec ibi diversa scriptura ex Italicis codicibus in nupera Siebenkeesii editione adfertur. Apud Melam nude *Ex* nominatur idem oppidum, lib. II. cap. 6. apud Ptolemaeum Σέξ. Apud Plinium *Sexti Firmum* vel *Sexifirmum*, III. 1, 3. tum vero apud eumdem memoratur *colias Sexitanus*, XXXII. 11, 53. sed ibi in aliis libris *Saxitanus* scribitur. (Caeterum alia ibidem apud Plinium reperiet lector ad illustrandum hunc Athenaei locum spectantia.) Similiter apud Martialem *Saxetanus lacertus*, lib. VII. epigr. 77. Pariter apud Galenum de Alim. Facult. lib. III. sub fin. τὰ Σαξατῖνα, nempe ταρίχη: ubi Σαξιτανὰ debuisse videtur librarius. Denique in Antonini Itinerario pag. 405. plane *Saxetanum* oppidum scribitur consentientibus libris. Quae cum reperiatur in illo nomine varietas, tenendam utrobique vetustiorum nostrarum membranarum scripturam iudicavi, priori loco Σαξιτανὸς, in DIPHILI verbis: posteriori loco, ubi STRABONIS invocatur auctoritas, Σεξιτανίαν. Potuit apud Strabonem iam olim prima vocis litera intercidisse: potuit etiam suo

a arbitratu eam adiicere Athenaeus; fortasse vero etiam Σαξιτανίαν scripserit, qua ex voce vocalis α in prima syllaba superesse videtur in nostro *ms. Ep.* Strabonis testimonium non ad verbum recitatum esse ab Athenaeo, iam CASAUBONUS ad hunc locum monuit; simulque ea tetigit quae ex Martiale & Galeno a nobis citata sunt.

Σκομβροαρίαν. Σκομβρογαρίαν *ms. Ep.* Σκομβραρίαν scribitur apud Strabonem, lib. III. pag. 159. quem locum hic respexit Deipnosophista.

b *οἱ δὲ λεγόμενοι μελανδρύαι.* Possis intelligere οἱ δ' εἰσὶ λεγ. μελ. hoc sensu, *Sunt autem alii, melandryae dicti.* At cum toto hoc capite *vires quaedam* cuiusque generis salsamentorum recenseantur, videtur h. l. aliquid excidisse, quod ad significandam *vim* aliquam, *quae inesset melandryis*, pertinebat; aut aliud quidlibet, quod ad declarandam τῶν μελανδρυῶν naturam aut rationem spectabat. Xenocrates, de viribus aut qualitatibus salsamentorum agens cap. 36. τὰ δὲ λοιπὰ, inquit, μέρη (τοῦ θύννου) μελάνδρυα, (sive μελανδρίαι, ut habent alii codd.) - - παρορμητικὰ ὀρέξεων νάπυος παραπλοκῇ. Sunt autem οἱ μελανδρύαι (scil. τόμοι) vel τὰ μελάνδρυα (nempe τεμάχη) *frusta salita ex maiore thynno*, vel *maiore thynni genere*; qui piscis, ut mox ex Pamphilo docet noster, μέλανδρυς vocabatur. Alias quidem maximis thynnis, vel maximo thynnorum generi, e quo confiebant *melandrya salsamenta*, nomen erat ὄρκυνος, *orcynus*; ut docet Noster VII. pag. 303. b. coll. cum pag. 315. d. e. *Melandrya* autem vel *melandryae* nomen invenerant, ut quidem Xenocrates l. c. ait, διὰ τὴν ἐμφέρειαν πρὸς τὰς μελαινούσας τῆς δρυὸς ῥίζας: id est, *ob similitudinem quam cum nigricantibus quercus radicibus habent:* sive, ut apertius Plinius, IX. 15, 18. *melandrya vocantur, caesis quercus* (al. *quernis*) *assulis simillima.* Conf. Hesych. in Τὸ μελάνδρυος.

In EPICHARMI *versu*, cum duabus vocibus ποτὶ φόριμον esset scriptum in editis, (in *ms. A.* plane desunt hic accentus) monuit CASAUBONUS, una voce ποτιφόριμον oportuisse, id est, *esui aptum.* »Nam ποτιφέρεσθαι (inquit) »Dores, quod alii προσφέρεσθαι, *cibum sumere.* »Alioquin Hesychius φόριμον exponit λυσιτελὲς, *utile:* pro »quo dicunt Dores ποτίφορος; ut in Nemeonicis Pinda»ri, ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος. «— *Ibid.* Pro ἦν, quod erat editum, commode Doricum ἧς obtulere *membr.*

A. In Epit. vero desideratur hic versus. *Ibid.* Articulum b τὸ, quem ignorant libri omnes, desiderare videbatur cum grammatica ratio, tum metrica. Subiectum (quod dicunt) orationis est, τὸ τέμαχος τὸ ὑπομελανδρυῶδες, quae verba idem valent ac τὸ μελάνδρυον τέμαχος. Metrum, si quid video, iambicum est: & est versus tetrameter brachycatalectus, cuius hi sunt pedes;

ποτιφό | ριμον | τὸ τέμα | χος ἦν || τὸ ὑπὸ | μελαν | δρυῶ | δες.

AD CAP. XCIII.

Τὸ δὲ ὠμοτάριχον. τὸ δὲ ὠμοτάριχος *ms. Ep.* Et ὠμοτάριχος dixit etiam Xenocr. cap. 36. sed ita ut nescias, neutrius-ne, an masculini generis faciat id nomen. In masculino vero ὠμοτάριχόν τινα ex Alexide adtulit noster III. 117. c. Vide ibi not. & conf. Gesn. pag. 973. lin. 21 sqq. *Mox*, κήτημα τινὲς scripsi cum editis omnibus: videndum vero an satis emendata illa scriptura sit, nam *ms. A.* quidem κητεμετινες (sic) habet; Epitomator vero verba φησὶν ὁ Διφ. usque καὶ ἔστι omisit.

Ὁ δὲ ποτάμιος κορακῖνος, -- ὁ ἀπὸ τοῦ Νείλου. Sic omnino scribendum censui; non οἱ ἀπὸ, ut est in edd. & *ms. A.* Conf. VII. 309. a. 312. a. & VIII. 356. a. & Strab. XVII. 823. b. c. De corrigenda huius loci scriptura nobiscum consentientem in Notulis msstis doctissimum DU-THEIL reperio; qui de *Nilotico & Alexandrino coracino* etiam Iosephum laudavit, Bell. Iud. lib. III. cap. 9. T. II. pag. 258. ed. Haverc. (p. 1155. ed. Huds.) Attamen Epitomator quoque in suo Athenaei codice οἱ reperisse videtur; nam sic ille scribit: Ὁ δὲ ποτάμιος κορακῖνος, ὃν οἱ ἀπὸ Νείλου πέλτην καλοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν ἰδίως ἡμίνηρον. *Fluviatilem* autem *coracinum* dicit auctor, ut distinguat a *marino*, de quo VII. 308. d. De nomine ἡμίνηρος conf. pag. 118. f. & 119. a.

τῶν ταρίχων ὠὰ πάντα. »Scio fuisse viros doctissimos c »qui scriberent τῶν ταρίχων ὡραῖα πάντα. Sed placet ni»mis edita scriptura ὠὰ πάντα, quam & Epitoma tuetur »& omnes mssti. *Horaea piscium* nusquam legi; sed ὡραῖα »solum ταρίχη.« CASAUB. In ὠὰ consentiunt etiam nostri codices: & in *ms. A.* quidem, ut constanter aliàs sic & hîc ᾠὰ vel ὠιὰ scribitur, subiecto vel ad latus posito

c iota. *Ibid.* μετὰ ἁλῶν [illegible]
editi omnes. μετὰ ἄλλων ms. A. [illegible]
eunte Dalecampio μετὰ ἁλῶν [illegible]
quod ipsum nunc perspicue [illegible]
rio. Quid sit vero quod *sal* [illegible]
dicit *piscium ova*, velim doceri. [illegible]
pius *cum sale reposita* [illegible]
re graece reddens Pursanus [illegible]
censuit; adiecit tamen, [illegible]
Ego constantem librorum [illegible]
bi minus percipiam, tamen [illegible]
idem fere dixerit hic Diphilus, [illegible]
pag. 559. cum ait: *Ova* [illegible]
sale trito conspergres. - - *Post* [illegible]
bulas per diem & noctem [illegible]
lum cibum esse testatur ibidem [illegible]
mugilum ova salita & [illegible]
Gesnerum pag. 550.

Πάντας δὲ χρὴ τοὺς [illegible]
ms. A. Pro χρὴ, casu-ne, [illegible]
δεῖ substitutum est in ed. [illegible]
bum δεῖ Epitomator, multa [illegible]
vel lubitu mutans: nihil [illegible]
obtruderetur. Sic idem [illegible]
ἄχρι; & γλυκὺς, pro [illegible]
ex *ms. A.* restitui, ἄχρις [illegible]
mus editor, puto ob seque[illegible]
iam vocali optimos scripto[illegible]
& μέχρις) usurpasse, [illegible]
ci. Vide Thomam Mag. [illegible]
d Interpp. laudantur. Paul[illegible]
ms. Ep. minus recte. Sa[illegible]
rebat, II. 42. a. c. III. [illegible]
κοιλίαν idem *ms. Ep.* pro [illegible]
καὶ τὰς κοιλίας consenti[illegible]
οἱ δὲ στρυφνοὶ τὰς [illegible]
iam olim verbum, quod [illegible]
edd. ignorant, mendos[illegible]
Epitomator. Perspecte [illegible]
cretiones [illegible] Inde [illegible]
» doctis, [illegible] φοὶ [illegible]
» succos [illegible] adeo [illegible]

»στυφνὸν constet appellatum a verbo στύφω.« — De vocab. στρυφνὸς consule quae ad Timaei Lexic. Plat. collegit Ruhnken. pag. 237 sq. ed. sec. PURSANUS, non minus commode, κατέχουσι supplevit, respiciens quae leguntur p. 120. d. τὸ δὲ μέλαν καθεκτικόν ἐστιν ἐκκρίσεων. Subierat vero nobis suspicari, sic fortasse olim scriptum fuisse, οἱ δὲ στρυφνοὶ ποιοῦσι στρυφνὰς τὰς ἐκκρίσεις. Sic quidem οὖρα στρυφνὰ (monente Foesio in Oecon. Hipp. p. 472.) dixerat Hippocrates *urinas acerbas quae plurimam crudi humoris copiam continent.* Sed de hoc penes doctos Medicos iudicium esto.

Continuo deinde, ubi laudatur XENOPHONTIS *Hieron*, perperam διαβάλλειν legitur in una ed. Cas. 3. Superiores omnes recte διαβάλλων cum msstis. Ipsa Xenophontis verba leguntur pag. 714. ed. Leuncl. Bas. 1569. Ibi in Xenophontis editionibus commode καταγενόηκας in sing. legitur, quod inde apud Athenaeum in ed. Bas. & Cas. receptum est. At potuerat etiam plurali numero utentem h. l. Hieronem inducere Xenophon, quod & alibi subinde in eodem scripto fecit: quare καταγενοήκατε ex *ms. A.* & ed. Ven. restituendum putavi. Ex eisdem libris ἀνθρώπῳ revocavi. Paulo post, cum ἢ μὴ μαλακῶς praeeunte ed. Bas. temere edidisset CASAUBONUS, monuit idem in Animadv. »Legunt veteres, ἢ κακῆς καὶ ἀσθεν. »Sane quidem τὸ μὴ afuerit melius.« — At non ἢ κακῆς dabat ed. Ven. & *ms. A.* sed ἢ μὴ διὰ κακῆς: quo satis perspicue vera scriptura ἢ νὴ Δία κακῆς indicabatur; quae non modo Athenaeo a nobis restitui debuit, sed & Xenophonti restituenda videtur. Denique & ἔσθοντες, quod cum ed. Ven. idem *ms. A.* dedit, nil opus erat ut in ἐσθίοντες ab editore Bas. mutaretur, quamvis vulgo apud Xenophontem sic scriptum legeretur. Totum istum locum haud sane inscite in hunc modum contraxit Epitomator: Ὅτι Ξενοφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἱέρωνι περὶ τῶν ποικίλων ἐδεσμάτων, καὶ ὀξέων καὶ δριμέων καὶ στρυφνῶν, φησὶν, ὅτι κακῆς εἰσι καὶ ἀσθενοῦς ψυχῆς ἐπιθυμήματα. ἐπεὶ οἵ γε ἡδέως ἔσθοντες, (corrupte quidem ἕψοντες noster *ms. Ep.*) οὐδὲν προσδέονται τούτων τῶν σοφισμάτων.

AD CAP. XCIV.

Δεικνύκταν. Sic *ms. A.* cum edd. In *ms. Ep.* Δειϊκνύκται

e (sic) scribitur. Romanis, *decocta*. Vide Sueton. Neron. c. 48. & Plin. XXXI. 3, 23. ibique Harduin. not. 7. *Ibid.* ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν. Temere γλυκέσσιν ed. Cas. sed γλυκέσιν editt. vett. cum mstis. In exemplo Athenaei, quod olim Ludolfi Kûsteri fuerat, adnotavit h. l. Küsterus: » Alludit ad illud Platonis, πο» τίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλυζόμενος. « — Eadem Platonis verba H. Stephanus protulit in Thes. T. III. p. 303. d. quae quanam ex parte scriptorum Philosophi ducta sint, iam non in promtu habeo docere. Ad manus sunt ex *Timaeo* verba, aliquatenus huc facientia: τὸ δὲ λόγων νᾶμα, ἔξω ῥέον, καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει, κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων. pag. 400. Tom. IX. edit. Bip.

f Ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι. Sic recte *ms. A.* cum edd. Perperam ἄχθωμαι *ms. Ep.* Continuo deinde vero, recte idem *ms. Ep.* cum *ms. A.* πίπτειν ὑμῶν τοὺς λόγους dedit, pro φέρειν τοιούτους λόγους, quod erat editum. πίπτειν ὑμῶν τοιούτους λόγους ex Hoescheliana Epitoma laudavit Casaub.

a τοὺς παρασάγγας, καὶ τοὺς ἀστάνδας, καὶ τοὺς ἀγγάρους. » Pro exemplo vocum alienigenarum, qui» bus olim usi Graeciae scriptores, affert, τοὺς παρασάγ» γας καὶ τοὺς ἀστάρους. Scribendum vero τοὺς ἀγ» γάρους; vel τοὺς ἀστάνδας, quod tamen probo » minus. Utraque vox Persica: utraque optimis auctori» bus Graecis usurpata. Multa Eustathius ad Odyss. τ'. » [pag. 680. sub fin.] de barbaris hisce vocabulis. « Casaubonus. — Mendosam vocem ἀστάρους tenent cum edd. ambo *codd. A.* & *Ep.* Ex duabus vocibus temere & imperite contractam esse intelliget, quisquis, quae habet Hesychius, aut alii Glossographi, in Ἀστάνδης & in Ἄγγαρος, consideraverit: ad quas voces videsis quae adnotarunt Hesychii Interpretes. Iuvabit adposuisse dumtaxat, quae apud Suidam huc facientia leguntur: Ἀστάνδαι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Probabile admodum mihi visum erat, utramque vocem ab Athenaeo fuisse adpositam, vetustiorem vero librarium, cuius ex exemplo nostri derivati sunt codices, a prioris initio ad extremitatem alterius fugitivo oculo aberrasse. Itaque tutissimum putavi, utramque integram adponere.

βέλτιον δ' ἦν μοι αἷμα ταύρειον πιεῖν &c. Sunt duo versus Aristophanis ex Equit. 83 sq. apud ipsum Comicum sic sonantes: a

Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

conf. extremam hanc pag. 122. & consule Brunckium in Fragm. ex Sophoclis Aegeo num. 2. Totum hunc locum omisit Epitomator.

παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ, τὸ, πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν. b
»Iure merito Cephisodorus, *Isocratis discipulus*, inter »*veterum dicta improba*, Archilochi istud ponit, πάντα »ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. Est enim illi Neronis simile, quod »refert Suetonius: [c. 29.] *Ex nonnullis*, inquit, *comperi »persuasissimum habuisse eum, neminem hominem pudicum aut »ulla corporis parte purum esse.*« Casaub. — Perperam ἀποσκολόπτειν *ms. A.* recte vero ἀποσκολύπτειν *ms. Ep.* cum edd. Verbum istud, quod proprie *decorticare*, *pelle detracta nudare* denotat, sigillatim obscoeno sensu de eo qui *glandem penis nudat* dicitur, adeoque de omni impuritatis & impudicitiae genere usurpatur. Praeter Hesychii plura loca, vide praesertim Etymolog. M. in Ἀποσκολυμμένος, pag. 20. & in Ἀπεσκόλυπτε, pag. 25. Aliter atque Casaubonus, Archilochi ista verba accepit Iacobs in Animadv. in Anthol. vol. I. part. I. pag. 169. ubi ἀποσκολύπτει legendum suspicatur, confertque illud Catulli, ex Carm. LVIII. *Nunc in quadriviis & angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.*

Θεοδώρῳ δέ. Possis e superioribus supplere παρὰ Θεοδώρῳ: possis etiam nude in dativo casu εἰρημένα Θεοδώρῳ, pro ὑπὸ Θεοδώρου, intelligere. »Quod ex Theodoro »nescio quo affertur, πλέον μὲν ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον, »ante illum dixerat Hesiodus: [Ἔργ. 641.]

»Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.

»Qui versiculus a Plutarcho exponitur in libello de au»diendis Poëtis.« Casaub.

Εὐριπίδῃ τε. Terminationem vocis Εὐριπιδ. non expressit scriba *codicis Ep.* Haud dubie vero in tertio casu poni debuit id nomen, quemadmodum supra Θεοδώρῳ & Ἀρχιλόχῳ, rursusque infra Σοφοκλεῖ & Ὁμήρῳ. Perperam Εὐριπίδην *ms. A.* cum edd. Perperam quidem item Σοφοκλῆς δὲ habet *ms. Ep.* ubi Σοφοκλεῖ *ms. A.* cum edd. sed mox dein Ὁμήρῳ perspicue tenet idem *ms. Ep.* cum *A.* &

edd. Notus EURIPIDIS verſiculus, ex Hippol. 612. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

c In SOPHOCLIS *verſ.* 1. *ex Aethiopibus*, vitioſe Τοιαῦτα τοῖσι πρὸς χαρ. erat editum: pro quo BRUNCK in Fragm. Sophoclis Τοιαῦτα τοίνυν ex coniect. ſcripſit. Veram ſcripturam, Τοιαῦτά τοι σοι dedere noſtrae *membr. A.* Primum illum verſum omiſit Epitomator, a verbis σὺ δ' αὐτὸς incipiens: quare & Euſtathius praecedentia verba proferre non potuit, ad Iliad. ι'. pag. 653, 40. ubi & Sophoclis illud dictum, & alia quae hîc adferuntur, ex Athenaei Epitoma, qua ſola uſus eſt, recitavit; monuitque, benigniorem interpretationem nonnulla certe ex his admittere. Poſteriora eiuſdem SOPHOCLIS verba, μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακὸν, ſunt ex Electr. vſ. 61. Vocabulum ῥῆμα cum deeſſet editt. Ven. & Baſ. adiiciendum ex Epitoma monuerat Hoeſchelius, recepitque Caſaub. conſentientibus noſtris mstis.

AD CAP. XCV.

d TIMOTHEI lepidi *verſiculi*, ni prorſus fallor, anapaeſtici dimetri ſunt: & quidem *primus*, ſi voculam γὰρ ſuppleas; & *quartus*, ſunt acatalecti; verſus 3. & 5. brachycatalecti; *ſecundus*, catalecticus in ſyllabam. In *vſ.* 2. pro καινὰ, perperam καὶ τὰ habet *ms. A.* Recte καινὰ *ms. Ep.* cum edd. In *eod. vſ.* particula ἅμα abeſt *msto Ep.* unde fit monometer: ſed recte eam voculam agnoſcit *ms. A.* cum edd.

In conſtituendis *duobus prioribus* ANTIPHANIS *verſibus*, obſecutus ſum CASAUBONO, monenti, 'Επεὶ (quod cum edd. habet etiam noſter *ms. A.*) in ἐπὶ mutandum, & poſt ἐκεῖνος interpungendam orationem: hac adiecta interpretatione: » *Tibi nova inventa placent? Etiam illi: qui quidem* » *eſt perſuaſus* &c. « — Maiori molimine, quo uſus Grotius eſt, (in Excerptis ex Trag. & Comoed. Graec. pag. 601.) ſuperſederi poſſe iudicavi. Epitomator, omiſſis duobus prioribus verſibus, iſta tantum verba Ἓν καινὸν ἐγχ. &c. adpoſuit. In *verſ.* 4. πολλῶν παλαιῶν ἐστι &c. recte primus Editor ſeriem verborum mutavit, ut deſiderabat metri ratio. Nam inconcinne uterque noſter cod. ms. πολλῶν ἐστι παλαιῶν habet.

e Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Verba iſta in ſuperioribus editionibus tamquam metro ſoluta & a Cynul-

co etiamnum suo nomine pronunciata adponebantur; ut e PHERECRATIS *versus* non nisi duo essent, ab illis verbis Ἐγὼ δ' ἂν incipientes. At eadem ista Εἴποι τις &c. pro *primo Pherecratis versu* accepit Dalecampius, & Grotius in Exc. pag. 515. quos ego secutus sum. Id ipsum vero male factum iudicavit PIERSON ad Moerid. pag. 16. *casu fortuito iambum facere illa verba* censens: at hoc quidem cum ipsum per se persuadere mihi aegre potui, tum, ne assentirer viro docto, plane vetuit vox haud dubie poëtica δοκησιδέξιον. Illud vocab. Grotius vertit, *docti qui famam obtinet*: mihi rectius videbatur, *doctus qui sibi videtur, qui docti famam adfectat*: in eamdem certe sententiam Hesychius vocem Δοκησίσοφος interpretatur, ὁ οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ.

προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν, &c. Cum perincommoda orationis distinctione obscuratus olim esset hic locus, perspecte CASAUBONUS monuit: » Restitue prava distin» ctione depravatum locum, ac scribe, Ἀλλὰ προπίνω σοι » ἔφη φιλοτησίαν (διψᾷς γὰρ λόγων) παρ' Ἀλέξιδος λαβὼν » ἐκ Πυθαγοριζούσης. De se dixit Cynulcus λαβών: non de » Ulpiano, ut male arbitratur Dalecampius. Sensus est: » *Quandoquidem tenet te, non vini, sed verborum sitis, propino* » *tibi in testimonium amicitiae locum hunc Alexidis, in quo* » *decoctae fit mentio: quod tu avebas scire.* Ita accipitur » verbum ἀντιπροπίνειν initio libri IV, [pag. 128. a.] « — Festive vero mixta sunt verba ex loquendi formula propria & translata: immo pleraque ex propria loquendi formula ducta, sed translato sensu accepta. Propria loquendi formula erat: προπίνω σοι φιλοτησίαν, λαβὼν τὸν κύαθον (scil. ἐν ᾧ ἔνεστι ὁ οἶνος) παρ' ἐκείνου. Iam Cynulcus dicit, παρ' Ἀλέξιδος λαβὼν τὸν κύαθον, nempe ἐν ᾧ ὁ λόγος οὗ σὺ διψᾷς, scilicet dictio illa ὕδωρ ἄπεφθον, quae idem valet ac ἡ δικόκτα. Totum hunc iocum omisit Epitomator. ALEXIDIS Πυθαγορίζουσα rursus laudatur IV. 161. c. Aulus Gellius IV. 11. ait: *Alexis in comoedia quae Pythagorae vita inscribitur.* In *Vers.* 1. sic olim scribebatur ἂν δ' ὑμῶν πίῃ. Pro quo GROTIUS in Excerpt. pag. 585. πίῃς scripsit, citra necessitatem activam verbi formam invehens, cum medio genere in hoc verbo uti ament Attici. Haud dubie verum erat πίῃ cum subscripto iota: secunda persona aoristi sec. coniunctivi medii. πίνῃ, quod *ms. A.* dabat, non ferebat metri ratio, ob

f primam syllabam longam. De re haec insuper adnotavit CASAUBONUS: » *Decoctam* vetustis temporibus fuisse co» gnitam; probat Deipnosophista testimonio ALEXIDIS, ubi » sunt haec, *ὕδατος ἀπέφθου κύαθος*: *aquae decoctae cyathus*. » Recte hoc quidem Athenaeus: caeterum *decoctam Nero» nianam*, cuius erat illis temporibus promiscuus usus, an» tiquioribus Graecis fuisse incognitam non dubitamus. » *Vulgaris decoctae* meminit Hippocrates, Popularium libro » VI. *Ὕδωρ ἀφεψηθὲν τὸ μὲν ὡς δέχηται τὸν ἠέρα· τὸ δὲ » μὴ ἔμπλεον εἶναι καὶ ἐπίθημα ἔχειν.* «

Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. » Ad propositam quaestionem, » ubi extaret in scriptis veterum *Ταυρείου ὕδατος* mentio, » respondet Cynulcus, *Τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν, ὦ φίλε, » Σοφοκλῆς ἐν γαι... ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα π. Τ. παρ' ᾧ καὶ » κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.* Tolle laceri codicis indicium, » & scribe, *ἐν Αἰγεῖ*. Eius fabulae argumentum divinare » licet ex Plutarchi Theseo. « [Fuit enim *Aegeus*, parvo *Troezeniorum* oppido oriundus, pater Thesei.] » Coniectu» ram autem fecimus ex verbis Hesychii, cuius locum tur» pissime deformatum adscribam ut emendem. Vulgo edi» tum, *Ταύρειον πόμα, ἀπὸ Αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφο» κλῆς τροιζῆνα πάρα καὶ κρήνη ὑόεσσα*. Lego, *Ταύρειον » πόμα, Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ, ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ περὶ » Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα.* Absque dubio ex » eodem fonte suos rivos derivarunt Athenaeus & Hesy» chius. Itaque eadem ambiguitas sententiae apud utrum» que. *παρ' ᾧ* enim vel ad *Sophoclem* potest referri; *in cuius » fabulis etiam Hyoeis fons nominatur*: vel ad *Taurum* flu» vium; *prope quem fons etiam est Hyoeis*, sive *Hyoessa*. To» tidem literis haec leges apud Eustathium *Ἰλιάδ. λ'.* « CASAUBONUS. — Eustathius (ut ab hoc incipiam) ad Iliad. λ'. pag. 832. l. 41. haec habet: *Ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα Τροιζηνίου, Ταῦρος. ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ ταύριον παρὰ Σοφοκλεῖ. παρ' ᾧ φασι καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.* Unde adparet, illud *παρ' ᾧ* non ad *Sophoclem* retulisse Eustathium, sed ad *Taurum fluvium*. Desumsit autem ista doctus Praesul ex Athenaei Epitoma; in qua proxime post Antiphanis versus supra relatos, omissis aliis, haec leguntur: *Ὅτι Ταύριον ὕδωρ φησὶ Σοφοκλῆς ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα ποταμοῦ Ταύρου· παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. Τοιούτων φωνῶν ἐγὼ διψῶ· τοιαύτην μοι φιλοτησίαν πρόπινε.* Vides, Epitomatorem pariter absque ambiguitate il-

lud παρ' ᾧ ad *Taurum fluvium* referre. Quae verba in fine adiecit idem Abbreviator, Τοιούτων φωνῶν &c. non leguntur quidem ea hoc loco in pleniore opere, ac ne in superioribus quidem eadem prorsus verba apud Athenaeum vel hodie leguntur vel olim legebantur. Sed vide viri institutum moremque. Cum superiora Athenaei verba (quibus continebatur transitus, ac veluti via sternebatur ad tractandam quaestionem de dictione Ταύρειον ὕδωρ, quae initio huius pag. 122. commemorata erat) suo loco praetermisisset Epitomator; nunc, ne tamen prorsus silentio premeret flosculos nonnullos orationis, quos ibi sparserat Athenaeus, verba ista Τοιούτων φωνῶν ἐγὼ διψῶ hoc loco posuit, eisque ista Ἀλλὰ πρόπιθί σοι &c. ita iunxit, ut nonnihil mutaret, hisque adaptaret. Verba ista Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ sic adoptavi, ut a Casaubono partim in ipso contextu posita, partim in Animadversionibus commendata erant. Recte enim Σοφοκλῆς iam ipse Casaub. in contextu posuit, pro mendoso Σοφόκλεις, quod cum *ms. A.* habebant edit. Ven. & Bas. quasi cohaererent ista ὦ φίλε Σοφόκλεις. Idem *ms. A.* dein absque lacunae indicio sic scribit ἐν γαι ἀπὸ τοῦ &c. Ex quo fit probabile, non ἐν Αἰγεῖ scripsisse Athenaeum, sed nude Σοφοκλῆς Αἰγεῖ, eamdemque vocem Αἰγεῖ ab imperito aliquo librario in ἐν γαι fuisse corruptam. Nec enim opus erat adiecta ἐν praepositione, quae frequenter etiam omitti in huiusmodi citationibus solet. Sic eadem ipsa fabula apud Steph. Byz. in Χώρα non aliter citatur, nisi Σοφοκλῆς Αἰγεῖ. Caeterum consule omnino BRUNCKIUM, in Fragmentis ex Sophoclis Αἰγεῖ, num. 2. Tetigit etiam hunc locum PALMERIUS in Exercit. pag. 496. ubi monuit, apud Pausaniam II. pag. 188. Ταύριον nomen edi fluvii illius, de quo hîc agitur.

AD CAP. XCVI.

Ἐπίσταντας δ' οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ πάνυ ψυχρὸν ὕδωρ &c. »An *calidam* & veteres biberint in conviviis, (de » quo hîc aliquid Athenaeus) disputat multis Iulius Pollux » lib. IX. « [sect. 69.] CASAUB. *Ibid.* εἰ γὰρ οἱ κρατῆρες ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῆς ὀνομασίας ἔτυχον. Nempe, ἀπὸ τοῦ κεράσαι, a *miscendo*.

Εὔπολις μὲν &c. Olim continuo tenore haec ita scripta

a legebantur, Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις παρίστησιν, τὸ χαλκίειον (χαλκεῖον ms. A.) θέρμαινέ θ' ἡμῖν (temere θερμαίνεθ' ἡμῖν ed. Cas.) καὶ θύη τινὰ Πέττειν κέλευ' ἵνα (κέλευε· ἵνα ms. A.) σπλάγχνοισι συγγενώμεθα. Quibus de verbis nonnisi haec habet Epitome: Θύη τινὰ πέττε· ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα, φησὶν Εὔπολις. Ad ista adnotavit haec CASAUBONUS: » Eupolidis versus ita digere & » scribe:

» — — — — Τὸ χαλκίον
» θέρμαινέ θ' ἡμῖν, καὶ θύη πέπτειν τινὰ
» κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα.

» *Calefacito nobis miliarium, & victimas cura coquendas; ut* » *ex visceribus una simus & epulemur.* Mos erat veterum, » invitare amicos ad sacrificiorum epulas. Lynceus Sa» mius, [apud. Athen. IV. 131. f.] Μάγειρ' ὁ θύων ἐστὶν, » ὁ δειπνίζων τ' ἐμέ. Accipe σπλάγχνα, ut in Suetonio » *viscus*, de victimae parte quae non adolebatur, sed con» vivis apponebatur. Sic ille de Vitellio: [c. 13.] *Ne in* » *sacrificio quidem aut itinere ullo temperavit, quin inter alta*» *ria ibidem statim viscus & farra pene rapta e foco manderet.* » Nicomachus, vetus poëta:

» Ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
» τοῖς συμπλέουσιν ὁπόταν [ὁπόσον] ἐπιβάλλει μέρος
» τιθεὶς τά θ' αὐτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει. «

[Non *Nicomachi* sunt isti versus, sed *Diphili*, apud Athen. VII. 292. b.] » Συγγίνεσθαι σπλάγχνοις dixit pro ἐπὶ » σπλάγχνοις, *ex visceribus epulari*: paullo aliter libro se» cundo [ad II. 56. d.] explicabamus ξυγγίνεσθαι δρυπέ» πεσιν, pro *comedere*. Hic ξυγγίνεσθαι id potius est quod » Latinis *una esse*. Iuvenalis: [V. 17.] *Tertia ne vacuo* » *cessaret culcitra lecto, Una simus, ait.* De istis, τὸ χαλ» κίον θέρμαινέ τε, praetermittenda non sunt quae scribit » Pollux: [IX. 69.] Ἐγὼ δὲ τὸ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζού» σαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον, τὸ χαλκίον θερμαινέσθαι, » οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πέτον εὐτρεπιζομένων τῶν γυ» ναικῶν. ταὐτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις » ἐστὶν εἰρημένον: vide quae sequuntur. « — Imprudentibus nobis exciderat, ut χάλκιον antepenacute in contextu scriberemus: χαλκίον corriget studiosus lector, penacute. πέττειν nil opus erat, ut in πέπτειν mutaret Casaub. Quin potius constanter fere, ubi per πτ scriptum id verbum in edd. legitur, ττ dare meliores libros

iam saepius vidimus. Ut autem verborum τινὰ & πέττειν inter se sedes permutarentur, metri ratio utique postulabat. Potest vero pronomen τινὰ vel ad substantivum θύν referri, vel pro accusativo sing. masc. accipi, ut hoc dicat poëta, κέλευέ τινα πέττειν θύν: sed priorem equidem rationem praeferam.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. pro δέ μοι commodius δ' ἐμοὶ scribetur cum BRUNCKIO, in Notis ad Aristoph. Plut. vs. 884. In *vers.* 2. perperam μηδὲν ὄψωμαι habent ed. Ven. Bas. & Cas. 2. 3. Recte μηδέν' ὄψωμαι ed. Cas. 1. In *ms. A.* plene etiam μηδένα scribitur; sic & *vers.* 3. ἔχοιμι: quorum utrumque teneri etiam poterat. *Vers.* 3. ἐὰν δ' ἄμα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρα. Galenus, in Lexico Hippocratico, verbum στρέφει interpretatur στρόφον παρέχει, id est, *tormina adfert, torquet.* Eam rationem si sequamur, nominativus hic intelligendus fuerit τὸ ὕδωρ, nempe *frigida aqua;* quia *calidam nolle se* dicit is qui loquitur. Fortasse vero impersonaliter etiam accipi poterit id verbum, intelligendo ἐὰν στρόφος τις στρέφῃ με, *si me tormen quodpiam invadit.*

Vers. 5. παρὰ φερτάτου δακτύλιος ἐστι μοι δραχμῆς. CASAUBONUS, Φερτάτου initiali literâ maiusculâ, ut nomen proprium scribens: » Errant, inquit, qui ANTIPHA- » NIS hunc *versum*,

» παρὰ Φερτάτου δακτύλιος ἔστι μοι δραχμῆς,

» putant emendationis egere. *Anulum* intelligit de genere » eorum, quos *Physicos* vocabant. His putabant inesse » vim sanandi, aut potius avertendi morbi. Aristophanes, » [Plut. 884.]

» — — φορῶ γὰρ πριάμενος

» τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς. «

— Quibus ex Aristophanis verbis probabile utique videri poterat, sicut ibi Εὐδάμου, sic & hic apud Antiphanem Φερτάτου, pro proprio nomine esse accipiendum: in quo praeivere Casaubono cum alii, tum Dalecampius, & ante hunc Erasmus, in Adagio, *Non inest remedium adversus sycophantae morsum;* suffragatusque, cum aliis, Brunckius est, in Notis ad Comici Plut. l. c. At quum nusquam, quod sciam Φέρτατος ut proprium viri nomen occurrat; malui cum viro docto DUTHEIL, in Notis msstis, pro communi & adpellativo, quod aiunt, accipere, & *praestantissimum annulorum* eius generis *artificem* intelligere;

perinde ac si φερτάτου δακτυλιουργοῦ vel δακτυλιογλύφου dixisset poëta.

Ἐν δὲ Ἀλειπτρίᾳ. Perperam Ἀλιπτρίᾳ ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* Ἀλεπτρίᾳ ed. Cas. Dein, cum post eam vocem nulla prorsus distinctio in vett. editt. esset posita, commode ista verba φέρεται - - Ἀλέξιδος in ed. Cas. 1. parentheseos signis erant inclusa; quae signa in ed. Cas. 2. & 3. temere rursus sublata sunt Utique vero φέρεται δὲ τὸ δρ. malim cum Koppiers in Observ. Philolog. pag. 26 sq. De *versibus*, qui sequuntur, Ἐὰν δὲ τοὐργαστήριον &c. sic praecepit Casaubonus: »In iis trochaicis, » qui afferuntur ex Alexidis *Aleiptria*, sive *Unctrice*, in» terpretes nihil viderunt. Sensus est: *Si officinam nostram » infamaveritis, hauriens ferventem aquam de medio lebete, ma» ximam trullarum in vos effundam.* Distinctiones aliquot alie» nis locis positas ita restitues: Ἐὰν δὲ τοὐργαστήριον ποιῆτε » περιβόητον, κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν με» γίστην ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος » ζέοντος ὕδατος. In malam partem debet accipi τὸ, πε» ριβόητον ποιεῖν. Haec dicebat ancilla aliptae, adolescen» tium, qui comessabundi fores pulsabant, petulantiam » castigans, propriae infamiae metu. βάψαι ἀρύταιναν quid » sit, [nempe idem ac βάψαντα τὴν ἀρύταιναν ἀρύειν, *im» mersa trulla aquam haurire*] ad Theophrastum satis expo» suimus. [p. 225 sq. ad cap. 9. περὶ Ἀναισχυντίας.] Iunge » ὑμῶν cum κατασκεδῶ. Deinde scribe: εἰ δὲ μὴ, μηδέποθ' » ὕδωρ πίοιμ' ἐλευθέριον, id est, *nisi id fecero, ne fiam un» quam libertatis compos.* Etsi verum est quod dixit Plautus: » *hoc poëtae faciunt in comoediis; omnes res gestas esse Athenis » autumant*: interdum tamen aliter se habet, & fingitur ἡ » σκηνὴ τοῦ δράματος esse non Athenis Atticis, sed in alia » urbe Graeciae. Videtur id factum ab eo poëta, cuius » haec sunt. Allusit enim istis verbis ad morem *Argis* ser» vatum, ut manumissi haustum biberent aquae e fonte Cy» nadra. Eustathius: [ad Odyss. γ'. pag. 525. l. 4.] Ἐν » Ἄργει κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ » ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' » ἐλευθερίαν ζωῆς. *Liberae aquae* meminit & Pausanias in Co» rinthiacis. [ὕδωρ Ἐλευθέριον καλούμενον. Pausan. II. 17. » p. 147.] Sed fuisse videntur inter servos & servas usitata » olim genera loquendi, εἴθε πίοιμι τὸ ἐλευθέριον ὕδωρ: & » contra, μηδέ ποτε πίοιμι ὕδωρ ἐλευθέριον, nisi hoc aut

» illud fecero. Alludebat horsum mulier illa, quam Xe- c
» narchus poëta faciebat iurare τὸν φρικτότατον ὅρκον, ut
» narrat auctor lib. X. [pag. 440. e.]

» — Ἐμοὶ γένοιτο, σοῦ ζώσης, τέκνον,
» ἐλεύθερον πιούσαν οἶνον, ἀποθανεῖν.

» Serva erat quae loquebatur: voluit dicere, *Utinam*, » *priusquam moriar, libertatem possim consequi!* sed prae amo- » re vini temulenta anus *vinum* ἐλευθέριον dixit, cum *aquam* » deberet. Caeterum *de Fabulae* istius, cui index Ἀλείπτρια, » *auctore*, ne veteribus quidem constabat. Athenaeus, *vel* » *Antiphanem* ait esse, *vel Alexidem*: Iulius Pollux Amphi- » di attribuit. Sic ille scribit lib. VII. c. 3. [sect. 17.] » Τοῦ δ' ἀλείπτου οὐκ ὄντος ἐν χρήσει, ἀλείπτριαν εἰρήκα- » σιν οἱ μέσοι κωμικοὶ, καὶ Λυσίας ἐν τῷ Διοφάντου περὶ » χωρίου. Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα ἐστὶν, Ἀλείπτρια. Sic » scribendus hic Pollucis locus. « — Poëtae verba, quum veluti nullo metro adstricta vulgo adposita essent, per iustos versus distributa dedi: quos non esse *trochaicos* versus, ut nescio quo pacto Casaubonus sibi persuaserat, sed perfectissimos iambicos octonarios, pridem monuerat Pierson ad Moerid. pag. 216. & post hunc Koppiers in Observ. Philol. pag. 27. Nec vero ullum verbum, ac ne litera quidem fuit mutanda: nisi quod *vers.* 4. adiiciendam μὴ particulam non minus metri, quam sententiae, ratio clamaverit. De usu verbi βάπτειν, quem notavit Casaubonus, confer quae docuit Valckenaer. ad Euripid. Hippol. vs. 123. & Hesychii Interpp. voc. βαπτών. Totum istum Athenaei locum, itemque quae ex Platone mox adferuntur, omisit Epitomator.

Πλάτων δ' ἐν τετάρτῳ Πολιτείας. Vide Plat. de Republ. lib. IV. pag. 296 sq. ed. Massey. Quod ἐν πρώτῳ Πολ. legebatur in edd. & *ms. A.* (id est, ἐν Α'. pro ἐν Δ'.) eius erroris fons in aprico est. Monuerat etiam Casaub. » Vel » Athenaei error est memorialis, vel librariorum qui ista » scripserunt: nam locus est libro quarto. Non semel ob- » servavimus, α & δ sedes invicem permutasse in manu » exaratis libris. « — *Ibid.* ἢ καὶ ἑνὶ λόγῳ. Pro vulgato ἐν ὀλίγῳ, istud ἑνὶ λόγῳ, quod ex Platonis codicibus nonnullis adfertur, eo minus dubitavi recipere, quo facilius ista inter se permutari potuerunt; hoc potissimum loco, ubi vox ὀλίγου, quae modo praecesserat, animo & oculis librariorum obversabatur. Apud Polybium corrupte παρ'

c ὀλίγον scriptum vulgo vidimus, pro παρὰ λόγον, XII. 22, 4. & κατ' ὀλίγον, pro κατὰ λόγον, VIII. 2, 6. & IX. 20, 3. Sic οἱ ὀλίγοι, pro οἱ λόγοι, in codicibus nonnullis Epicteti, Dissert. I. 3, 4. & ἐν ὀλίγοις, pro ἐν λόγοις, in Simplicii Comment. in Enchirid. pag. 208. b. edit. Heinf. Vicissim vero παρὰ λόγον corrupte etiamnum legitur apud Polyb. II. 70, 2. pro παρ' ὀλίγον: qui error cum observationem nostram olim effugisset, de eo corrigendo dehinc monui in Notis ad locum modo citatum ex Simplicii Comment. in Enchiridium, in Epicteteae Philosophiae Monument. Tom. V. pag. 392 sq. *Mox*, πώματος per ω scripsi cum ed. Ven. & Bas. & *ms. A.* & paulo post iterum cum eodem *ms. A.* Quamquam & probum erat πόματος, quod utrobique apud Plat. editur, & apud Athen. in ed. Cas. & posteriori quoque loco in ed. Ven. & Bas. *Dein*, προσῇ ex ed. Ven. & Bas. & *ms. A.* restitui, ubi praeter rem προσείη posuerat Casaub. quod apud Plat. vul-
d go editur. Sed πολλὴ ἡ δίψα recte ed. Cas. ubi vitiose πολλὴν δίψαν editt. vett. cum *ms. A.* Tum vero, post δίψα interserto commate, sic pergebant edd. cum *ms. A.* ἢ ὅτι τὴν πολλ. ubi ἢ ex editt. Platonis in ἣ mutavi, & cum δίψα iunxi; ὅτι vero tenui, quamquam in Platonis editionibus non compareat. Denique & καὶ αὖ τὸ πεινῇν ex Plat. correxi.

Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος. Saepius laudatus Nostro scriptor SEMUS: cuius nomen h. l. in *ms. Ep.* ex Σῆμος in Σήλιος corruptum est, tam in contextu, quam in ora libri, ubi auctorum citatorum nomina rubro scripta repetuntur. Et vetus quidem ille error erat, nam & ex *ms. A.* eamdem scripturam adnotatam video. Eadem erroris caussa, ex qua vicissim etiam μ literam subinde pro λι perperam positam vidimus; de qua permutatione ad III. 95. b. & 106. f. dictum est. vide pag. 232 sq. harum Animadv. Recte Σῆμος h. l. correxerunt editores.

ψυχεῖα κατεσκευάσθαι. ψυχία edd. cum *ms. A.* ψυχεῖα autem membranas (nescio quas) dare ait Casaub. Recte id quidem: & sic noster *ms. Ep.* indeque Eustathius Iliad. ά. pag. 812, 14. quemadmodum scribendum monuerat etiam H. Steph. in Thes. T. IV. 740. d. *Ibid.* χλιεροῦ ὕδατος. χλιαροῦ edd. sed χλιεροῦ h. l. dedere *mss. A.* & *Ep.* itemque Casauboni codices: qui quidem libri omnes continuo deinde in χλιαρὸν consentiunt; ne id qui-

dem male, nam perinde utrâque formâ efferebatur no- d
men: (vide III. 110. f. not. coll. cum III. 96. e. d.) & potuit praesertim unus scriptor hac forma uti, alius illâ. Scripturam quidem per ε solam adnotavit Hesychius: apud Etymologum utraque occurrit, sed frequentius, & unice ex professo, ista per α. *Ibid.* ὕστερον κομίζονται. Nisi prorsus deletam malueris vocem ὕδατος, quam temere hic repetitam cum editis habet *ms. A.* sed ignorat Epitome; admodum utique probabile videri debebat, esse eam ex ὕστερον ortam. Prorsus inducendam vocem censuerat Casaub. in Animadv. suffragante Corayo. Pro καταθέντες, idem vir doctus Coray καθέντας malebat, a καθίημι; provocans ad id quod pag. 124. e. vulgo legebatur, εἰς τὸ φρέαρ -- τὸν οἶνον τοῦ θέρους καθεικέναι. At huius quidem scripturae aliam ibi esse rationem, hic vero satis commode ferri posse vulgatam scripturam, quam tenet uterque noster codex, visum mihi erat. — » κομίζονται, est *referunt domum*: non, *hauriunt*. Observan» dum est quod ait, *aquam iniici in haec frigidaria quae sit* » *tepens*. Potest intelligi, quae propter anni tempus in» tepuerit: potest etiam accipi de quaesito tepore admota » ad ignem aqua. Nam, ut quam frigidissima fiat aqua, » calefacienda prius est quam in specum demittatur aut » puteum. Caussam explicat Alexander eo problemate » cuius initium, Διὰ τί τὸ θερμαινόμενον καὶ εἰς φρέαρ » χαλώμενον ψυχρότατον ποιεῖται. Similis ratio frigefa» ciendae aquae est, quam ex *Protagorida* mox describit » auctor: sole enim prius calefaciebant. « Casaub.

De *Attico* vocabulo μετάκερας conf. II. 41. d. & ibi notata.

Sophili nomen, recte Σώφιλος in edd. & *ms. A.* Per- e
peram Σόφιλος scribitur in *Ep.* Huic poëtae in *ms. Ep.* tribuuntur verba illa, quae Alexidis esse docet plenius opus. Ibi in *vers.* 2. cum ad Grammaticam rationem commodus, tum ad fulciendum labans metrum necessarius erat articulus τὸ, quem ante μετάκερας inseruimus, praeeunte Bentlei in Emend. ad Philemonis Reliq. pag. 113. Temere verba ista Philemoni auctori adscripserat Clericus, in Philemonis Fragm. pag. 308.

AD CAP. XCVII.

Οἴδασιν. Ὅτι ᾔδεισαν *ms. Ep.* Alexidis testimonium

e ex *Paraſito* deeſt Epit. Quum *verſ.* 2. vulgo *μέτα* legeretur, & *vſ.* 3. *ἀραρότος* minuſcula ſcriberetur initiali litera, *μετὰ* pro *μέτα* legebat CASAUBONUS, haec adnotans: » Nae male de nobis meriti ſunt, qui iſtud ALEXI» DIS e Paraſito teſtimonium primi ſic ſcripſerunt, *Καὶ* » *γὰρ βούλομαι Ὑδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἐστὶ* [*μοι*] » *μετὰ φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ἀραρότος.* Quid ſignifi» cant poſtrema verba? aut quid eſt *φρέαρ ἀραρός*? Lege » *ψυχροτέρου Ἀραρότος. Volo*, ait, *aquam tibi propinare: mi» hi autem res eſt cum puteo*, id eſt, *puteum habeo, frigidio» rem Ararote.* Araros, [Ariſtophanis filius,] poëta co» micus, non inter primos, ac ne ſecundos quidem. In» de occaſio venuſtiſſimi ioci. Simillime Gnathaena Di» philum poëtam riſit, cum coenanti apud ſe, & frigidam » laudanti, *Non mirum*, inquit: *ego enim aquam frigefacio » iniectis in lacum comoediarum tuarum prologis.* Vide lib. XIII. » [pag. 580. a.] De Ararote dictum nobis cap. IX. « — Quae ibi (ad III. 86. d.) de hoc Poëta dixit Caſaubonus, in Indice Auctorum referemus. De quo quae hîc adnotavit doctus Animadverſor, perſpecte illa quidem monita ſunt: at ſic nondum perſanatum fuiſſe locum TOUPIUS docuit, Emend. in Suid. P. III. pag. 403. *μέγα* pro *μέτα* vel *μετὰ* legendum monens, ut ſit *πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα φρέατος, eſt autem mihi puteus egregius.* Sic de muliere loquens Eubulus, apud Noſtrum XIII. 559. c. *μέγα πρᾶγμα*, i. e. *excellentem mulierem* dixit. Eamdem emendationem, ignorans Toupium, ſuo etiam nomine propoſuit CORAY. » Idiotiſmus, inquit, nemini non notus: » *φρέατος μέγα πρᾶγμα*, ut *συὸς μέγα χρῆμα.* « Conf. Xenoph. Cyrop. I. 4, 8, & Viger. de Idioſm. III. 13, 1. Mihi vero vel ſic etiamnum *tertio verſui* medela adferenda viſa erat, pro *φρέατος*, vel *φρεατίου* ſcribendo vel *φρέατός τι*: cum penultimam in *φρέατος* neceſſario brevem eſſe exiſtimarem, ut apud Homer. Iliad. φ'. 197. & in Strattidis vſ. 3. apud Noſtrum III. 124. d. Sed nulla opus eſſe novatione intelligo: nam & *φρέατος penultimâ ſyllabâ longâ* (quaſi ex *φρεάατος* contracta) perinde uſurparunt auctores omni exceptione maiores. Sic certe non modo Apollodorus Gelous apud eumdem Noſtrum pag. 125. a. ſed & Ariſtoph. in Pac. 578. & in Eccleſ. 1004.

f *Ὀνομάζει δὲ - - φρεατιαῖον ὕδωρ οὕτως.* Putes fortaſſe, vocem *οὕτως* referri ad teſtimonium *Hermippi*, quod hîc

adpositum olim ab Athenaeo, praetermissum esset librariorum negligentiâ. Qua in persuasione fuisse video Editorem Basileensem, *defectus signum* post οὕτως ponentem, quod & in ed. Cas. superest. At nihil desideratur. οὕτως ad praecedens verbum ὀνομάζει refertur. cf. III. 76. a. & notata ad III. 92. e. pag. 122 sq. harum Animadv.

Alexidis *versiculos* ex *Mandragorizomena* Excerptis suis inseruit Grotius pag. 577 sq. cuius versionem Graecis nostris subiecimus, in uno versu quinto paululum ab ea discedentes. *Vers.* 1. » *Hominum genus* vocat φυτὸν poëta; » cum ait, Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Plato» nis vox est, ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον. « Casaub. — Platonis dictum illud ridet alius poëta in Anthol. Brunck. T. II. pag. 432. num. 22. ad quem locum consule quae adnotavit Iacobs Animadv. Vol. II. Part. III. pag. 257. *Vers.* 4. Iungunt συγγενεῖς ἔχοντες *ms. A.* & ed. Ven. post ἔχοντες interpungentes orationem. Et a vetus is error fuit: itaque & *ms. Ep.* desinens in συγγενεῖς ἔχοντες, praetermissis nonnullis versibus dein sic pergit, πάλιν γλιχόμεθα &c. Sed in eo errore latens verum nunc demum video. Post συγγενεῖς *vers.* 3. utique interpungi oratio debuit; in quarto versu vero sic distinguenda verba:

Ἔχοντες, οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς πέλας.

Hac sententiâ, *Utut (divitias) possideamus, aliis tamen non sumus divites*, i. e. *nihil impertimus.*

Vers. 5. Grotius, pro οὐ φέρομεν, citra necessitatem κοὐ φέρομεν scripsit. Tum κακῶς in κακοῖς mutans, sic interpretatus est illum versum: *Conferimus quippe, sed conferimus pessimis.*

Vers. 6. » Ita [in edd.] scribitur, Ἀκ τῆς τροφῆς δὲ τῆς » καθ' ἡμέραν. Mendose: neque ad rem facit, quod ἀκτὴ » apud Homerum de *farina* dicitur. Scribe, Κᾀκ τῆς τρο» φῆς: vel, Κἀν τῇ τροφῇ δὲ τῇ καθ' ἡμ. « Casaub. — Perspecte id quidem vir doctissimus: sed ad coniecturas confugere nil opus fuit nobis, quibus commodissimam scripturam Τἀκ τῆς obtulere optimae nostrae *membr. A.* Τὰ ἐκ τῆς τροφῆς (abundante ἐκ praepositione) idem valet ac τὰ τῆς τροφῆς, & τὰ valet κατὰ τὰ, ut sensus sit, *Quod adtinet ad quotidianum victum.* Editorum tamen scripturam hactenus defendit Toup in Cur. Noviss. in Suid.

a pag. 209. ut Ἀκτῆς quidem teneat, sed alia multa mutet, sic legens:

> Ἀκτῆς τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
> γλιχόμεσθα τῆς μάζης ἐὰν λευκὴ παρῇ, &c.

Quae quidem post id, quod nobis codex noster largitus est, nemo facile desideraverit.

Vers. 8. De ζωμῷ μέλανι conf. IX. 379. e. Nec vero solis Lacedaemoniis proprium fuisse *ius nigrum*, vel ex hoc loco intelligitur. Monuit hîc CASAUB. » Mazam candidam » in ius nigrum intingebant, cuius & M. Tullius [Tusc. » V. 34.] meminit. Sed mirum iuri nigro aliud potius » opponi quam ius album. Nam de *maza* item *sequens* » *versiculus* est exponendus: nisi referre volumus ad ocu- » lorum ὑπογραφάς: nigro enim inficiebant sibi eam par- » tem quam formosam volebant videri. Notabis δευσοποιὸν » χρῶμα *nigrum* dici hoc *versu* [9.] τὸ καλὸν δὲ χρῶμα » δευσοποιῷ χρώζομεν: cum proprie omnis *fuasus* color, » ut Latini loquuntur, δευσοποιὸς appelletur. « — Quod dicat poëta, *albae mazae* aptari *ius nigrum*, nihil in eo incommodi video equidem. Quod vero *vers.* 9. τὸ καλὸν δὲ &c. scribitur, habet id utique eam speciem, ac si ibi de alia re, atque superiori versu, ageretur. Et, per se si spectes, recte interpretatum dicas Dalecampium, *speciosum colorem indelebili nos alio tingimus.* Nam ea est notio vocabuli δευσοποιὸς, *plane imbutus*, *indelebilis* color, *qui elui nequit.* cf. Suid. & Hesych. Sed quod si cum ad praecedentia tum ad sequentia attendas, videtur & hîc utique de re ad *victum* pertinente agi; quam in partem Grotius accepit: in eam vero partem commodius videri debebat τὸ καλὸν τε. Ita vero τὸ δευσοποιὸν de *nigro* colore fuerit accipiendum.

Vers. 11. τὸ δ' ὄψον ἐὰν μὴ θερμὸν ᾖ, διασύρομεν. » Scri- » psimus ut erat in membranis, τὸ δ' ὄψον &c. *Opsonium* » *nisi calidum apponatur*, *vituperamus*: sic etiam in Epitome. » Vulgo, τὸ δ' ὅλον: unde fecit Dalec. τὸν δοῦλον; non » ineptâ quidem coniecturâ, sed quae veritati non de- » beat facere praeiudicium. Quantopere *ferventes* cibos ex- » potierint veteres, admonuimus lib. I. cap. VI. [ad I. 6. » c. Animadv. T. I. p. 75.] Si ὄψον velis *piscem* interpretari, » non pugnabo. « — Commodissima sane & optima scriptura, τὸ δ' ὄψον: sed, quod & *membranas* (i. e. Italicos codices, quorum Excerptis usus est) & *Epitomen* eamdem

dediſſe Caſaubonus ait, etiam atque etiam mireris. Nam a & noſtrae vetuſtiſſimae omnium *membr. A.* & optimus noſter *cod. Ep.* in ſuſpectum atque etiam plane mendoſum ὅλον cum editis conſentiunt; nec vetus interpres Natalis Comes in Florentinis codicibus aliud invenerat, nec ex Vaticano codice in Aegianis Excerptis adnotatum quidquam hîc reperio. Quare prope abſum, ut Caſauboni h. l. non fidem quidem, ſed ἀκρίβειαν habeam ſuſpectam, accidiſſeque ei exiſtimem, quod iam aliàs ſubinde obſervavimus, ut, quam e neſcio cuius docti viri coniectura adnotatam alicubi ſcripturam reperiſſet, & in contextu poſuiſſet, eamdem deinde, cum Animadverſiones ſuas ſcriberet, immemor unde eam accepiſſet, msstis codicibus acceptam tulerit.

Verſ. 12. τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν. ἐκπιτίζομεν edebatur: quod verbum ex uno hoc Athenaei loco citans H. Stephanus in Indice Theſauri, *pitiſſando exhaurire* interpretatus eſt: quod ipſum verbum *pitiſſare* tenens Dalecampius, cum ſentiret quam eſſet incommodum, negationem adiecit, *ne pitiſſamus quidem.* (vide mox Animadv. ad vſ. ſq.) Grotius, *bibimus cum faſtidio;* coniectura uſus, perinde atque Dalecampius, non certa ratione. Percommode vero ἐκπυτίζομεν dedit uterque noſter codex, i. e. *exſpuimus, exſputamus.* Apud Suidam legitur Πυτίζω, πταίω, ubi πτύω oportuiſſe recte H. Steph. in Ind. Theſ. monuit, praeeunte Etymologico M. col. 697 ſq.

Verſ. 13. ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν. » *Abyr-* » *taca* Perſici inventi cibus erat, quem acrimonia com- » mendabat. « [cf. II. 68. a. & ibi Animadv. T. I. p. 456.] » Theopompus, [apud Suid. in Ἀβυρτ.]

» Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
» πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

» Huic affinis fuit alius cibus, quem νεοδάρτην vocabant: » Heſychius ſcribit eſſe ἔδεσμά τι ἀβυρτακῶδες. Nec ἀβυρ- » τάκη ſolum legas, ſed etiam ἀβύρτακος, ut apud Po- » lyaenum lib. IV. Ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις dixit » comicus, pro ἐπιμαίνεσθαι ταῖς ἀβυρτ. quod uſitatius » eſt; *perdite amare, & cum furore expetere.* Contrarium » eſt in ſuperiore verſu, ἐκπιτίζομεν: quod mutant male » in οὐ πιτίζομεν. Ἐκπιτίζομεν eſt, *lente & cum faſtidio bi-* » *bimus quaſi pitiſſantes:* vel *deguſtare experiundi gratia vix* » *ſuſtinemus:* hoc enim eſt *pitiſſare*, ut notum ex Teren-

» tio. « Casaub. — Interpretatio ista versus superioris ferri posset, si simplex adesset verbum πιτίζομεν, non ἐκπιτίζομεν. Sed haud dubie recte ibi a nobis codicum restituta est scriptura.

b Δεξικράτης δ', ἐν τῷ ἐπιγραφ. &c. Citat ex h. l. titulum illius dramatis Suidas, in Δεξικράτης, diserte nominans *tertium librum* τῶν Δειπνοσοφιστῶν *Athenaei*. Poëtae illius verba olim nullâ habitâ metri lege continuo tenore scripta legebantur: nec ego, quod genus sit metri, certo confirmare ausim: suspicatus autem eram, esse iambicos versus octonarios, quorum priori deessent tres pedes cum dimidio, posteriori vero pes postremus. Refragari tamen huic rationi intelligo prioris versus verbum postremum πίνω, penultimam longam habens. Denique, verum si quaeris, fuerint plane duo senarii, sic digerendi:

Εἰ δὲ μεθύω, καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
ἐπὶ στόματος, κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.

Quorum in priore, primus & tertius pes dactyli sunt; in posteriore, secundus est anapaestus, quem in ea sede non respuit Comoedia. Vocab. στόματος *vs.* 2. pro κεφαλῆς, aut προσώπου accepi. De more potantium, caput unguentis delibuendi, vide infra, lib. XV. pag. 691 extr. & sq. Caeterum, quum haud satis integra videri potuerit oratio, sic fortasse scriptum oportuisse suspicatus est Coray: καὶ μύρον ἐπὶ στόματος φέρω (vel ἔχω) κράτιστον ὧν Αἴγυπτος ποιεῖ. Haec, & quae ex Euthycle & Xenoph. sequuntur, omisit Epitomator.

Εὐθυκλῆς δ' ἐν Ἀσώτοις ἢ Ἐπιστολῇ. » Ita scribi recte, pro» bat Suidas, [in Εὐθυκλῆς] qui huius loci meminit. Pau» cissimas ediderat fabulas: unicam invenio praeter istam. » Laudatur enim in *Atalanta* a Paroemiographis, in prover» bio Βοῦς ἕβδομος. Apud Pollucem lib. VI. cap. 37. [sect. » 161.] fortasse scribendum, καὶ ἡμίκακον δὲ Εὐθυκλῆς » λέγει καὶ Σοφοκλῆς. Nam quis ille *Euclides*, quem no» minat vulgata eius loci lectio? *Asotum*, vel *Asotos*, » plures Graeci Comici docuerant: etiam e Latinis En» nius atque Caecilius; cuius poëtae itemque Afranii *Epi» stolam* quoque laudant Festus, Priscianus, Nonius. « Casaub.

c Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημ. Nempe Prodicus Sophista apud Xenoph. *Memorab.* II. 1, 30. Paulo post, corrige operarum errorem, quae perperam Ἱστορίας posuere pro Ἱστορίαις.

AD CAP. XCVIII.

"Εψυχον. Sic recte mss. Perperam ἔψυχρον olim edd. quod corrigi iussit Casaub. In STRATTIDIS *vers.* 1. pro Οἶνον γὰρ πιεῖν, transpositis verbis, Οἶνον πιεῖν γὰρ scribendum monuerat metrica ratio: ibidem vero, pro οὐκ ἂν, quod erat editum, οὐδ' ἂν dedit *ms. A.* (In *Epit.* desunt Strattidis verba.) Dein εἰς recte ed. Cas. Perperam εἰν ed. Ven. & iunctis duabus vocibus εἰσδέξαιτο ed. Bas.

Καὶ ὁ Λύσιππος ἐν Βάκχαις. Sic recte ed. Cas. 2. 3. Vitiose Βάκχοις edd. vett. cum *ms. A.* quod corrigi iussit CASAUB. » LYSIPPI *Bacchas* (inquit) ex Athenaei » lib. III. & VIII. nominat Suidas. Pollux quoque memi» nit lib. VII. cap. XVII. & cap. XI. « — (sect. 77. & 89. item lib. X. sect. 50. & 154.) Alia quae de LYSIPPO h. l. monuit idem Casaubonus, in Indice Auctorum exhibebimus. Quod Suidas, in Λύσιππος, poëtae huius Βάκχας citari ait ab *Athenaeo* ἐν γ'. Δειπνοσοφιστῶν & ἐν η'., adiici id debet illis Suidae testimoniis, quae in Praefat. ad Athen. T. I. pag. XIV sq. not. *x.* protuli: reperitur enim etiam nunc *Baccharum* LYSIPPI mentio apud Nostrum (praeter hunc locum) lib. VIII. p. 344. e. vel f. In *Vers.* 2. ἐς τὸ φρέαρ habent *mss. A. & Ep.* quod metri caussa recte in εἰς τὸ φρεῖαρ mutavit primus Editor. Dein vero *ibid.* μοὶ δοκεῖν opportune dedit *ms. A.* quae ipsa scriptura manifeste etiam indicabat, quod iam alioqui probabile mihi visum erat, *versu tertio* pro καθεικέναι, quod tenent ibi libri omnes, καθεῖκεν ἕ, i. e. *demisit se*, scriptum oportuisse. Quamquam enim verbum καθιέναι etiam reciproce haud raro usurpatur, intelligendo ἑαυτὸν; (vide Lexic. Polyb. pag. 313.) tamen hoc loco, ubi καθεικέναι simul ad τὸν οἶνον, simul ad *ipsum qui sese in puteum coniecit*, pertinet, necessario pronomen reciprocum diserte erat adiiciendum.

Ψύξον τὸν οἶνον, Δῶρι. Quod tacite hic edi curavit Casaubonus Δωρίων, id ex Epitoma Hoescheliana sumsisse videtur; noster quidem sic habet *codex Ep.* Quod non improbo quidem: sed tenendam *codicis A.* scripturam putavi; e quo tamen accentum in hoc nomine non video notatum. Δωριὰς, ancillae nomen est, VIII. 338. e. f. ut apud Terentium in Eunucho, ubi quidem perperam *Do-*

ryas vulgo editur : ſed & Δῶρις, ſive (ut apud Suidam ſcribitur) Δωρὶς, Δωρίδος, ὦ Δωρί: ubi tamen Δῶρις, Δώριδος, ὦ Δῶρι, malebam; nam Δωρὶς regionis nomen eſt.

Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν Ἱστοριῶν, τὸν
e Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν. PROTAGORIDES, *Cyzicenus*, (Athen. IV. 176. a.) non aliunde niſi ex Athenaeo nobis cognitus eſt, qui & alia nonnulla eiuſdem ſcripta laudavit. Quanam vero maxime aetate vixerit; aut quis fuerit *Antiochus* rex, quem dicit, quisve *fluvius*, (Nilus, an Euphrates, an quis alius) incertum. Conf. Schneiderum ad Nicandri Alexiph. pag. 78. Δι' ὅλης τε τῆς νυκτός. τε particulam, quae aberat editis, commode dedit uterque noſter codex mstus.

f. In ANAXILAE *verbis*, quae continuo olim tenore ſcripta, pro metri ratione nunc diſtribuimus, *verſ.* 2. νόμιζ' ὑπάρχειν ſcripſimus, praeeunte *ms. A.* in quo pro more plene ſcriptum νόμιζε ὑπάρχειν. Temere & imperite γένοιθ' ὑπάρχειν erat editum. Deeſt hic locus Epitomae. In
a ſequente eiuſdem *Anaxilae* verſiculo, in quo cum editis conſentiunt ambo noſtri codices, deſideratur extrema ſyllaba. Forſan ἀπόλωλέ μοι ſcripſerat auctor.

Ὁ Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῷος καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν Ἀπολειπούσῃ. For» taſſe ſcribendum eſt ἐν Ἀπολιπούσῃ. Reperio namque » laudari hunc poëtam in Καρυστίοις ἀπολιποῦσι. Exem» plum habes apud Suidam in Ἐγκομβώσασθαι. « CASAUB. — At apud Suidam (quod ex Gatakero Küſterus docuit) haud dubie Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ legendum: ut, quam fabulam *Geloo* APOLLODORO tribuit Athenaeus, eamdem Suidas *Caryſtio* APOLLODORO tribuerit; quemadmodum alibi quoque duos iſtos Apollodoros inter ſe permutatos videbimus ad Athen. VII. 480. e. Ἀπολιποῦσαν autem non cum Dalecampio *Animo defectam* interpretatus ſum, ſed *Deſertricem*, nempe *quae maritum deſeruit*; ſic enim mulierem eiuſmodi dicebant Attici, ἀπολελοιπυῖαν vel ἀπολιποῦσαν γυναῖκα, ut ex Demoſth. & Andocide adnotavit H. Steph. Theſ. II. 664. g. Simillimo titulo, Ἀπολείπουσα, exſtiterat etiam Diphili fabula, item Hegeſippi, cognomine Crobyli. *Deficiente* interpretatus eſt Grotius, in Excerpt. pag. 782. neſcio quo ſenſu. Quod ait Athenaeus, λάκκου ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, eo videtur ſpectare, quod, cum Attici & alii Graeci (ut Suidas docet) olim

λάκκον dixiſſent *cellam vinariam* & *olearium*, Apollodorus a *ciſternam* dixerit *in qua aqua colligitur*; qua notione vocab. illud Athenaei aetate vulgo uſurpatum fuiſſe videtur.

Ἀγωνιῶσα &c. Quid *timuerit* mulier quae loquitur, aut cuius rei cauſſa fuerit *anxia*, neſcio: nec magis adparet, cuius rei cauſſâ *funes paratos eſſe* illa voluerit; fortaſſe conficiendae *ſcalae* cauſſa, ut vir doctus Dutheil in Notis msstis coniectaverat. In πεποίηκας, *verſ.* 3. conſentit cum editis *ms. A.* (*ms. Ep.* non habet.) Ego vero in verſione praetuli Dalecampii rationem.

AD CAP. XCIX.

παρ' Ἀντιφάνει. Sic *ms. A.* παρ' Ἀντιφάνη edd. Deeſt *Ep.*

Ἄλεξις δ' ἐν Γυναικοκρατίᾳ. ἐν Γυναικοστρατίᾳ edd. b id eſt, *in Expeditione Mulierum*: quod merito ſuſpectum fuit Casaubono, monenti Γυναικοκρατείᾳ ſcribi apud Polluc. IX. 44. id eſt, *in Mulierum Imperio*. Veriſſimam ſcripturam optimae noſtrae *membr. A.* dederunt. conf. VIII. 336. c. ubi eodem titulo fabula Amphidi auctori tribuitur. Hoc loco Villebrunius, & ipſe veram ſcripturam in contextu verſionis Gallicae tenens, Adnotationem ſubiecit huiusmodi: *C'eſt la leçon des Manuſcrits, comme Caſaubon l'a auſſi trouvée dans la collation d'Aegius, qu'il avoit intérêt de ne pas nommer, voulant s'approprier ſa dépouille.* — Ego vero, ne quid amplius dicam, ſancte confirmare oculatus teſtis poſſum, in ipſo illo libro, cuius ad oras Caſaubonus ex Aegiana collatione Emendationes ſparſim nonnullas & Supplementa ad Athenaeum adſcripſit, hoc loco ad vocem Γυναικοστρατίᾳ, quae in ed. Baſ. exſtat, nihil prorſus eſſe adnotatum: eumdem ipſum librum dico, quem Villebrunius in Praefatione tamquam fundum ſuarum adverſus Caſaubonum hoc in genere criminationum indicaverat.

κνισολοῖχος edd. & *ms. A.* & hic & paulo poſt conſtanter cum ſimpl. σ. & properiſpomenως ſcripta voce; & ſic rurſus *ms. A.* lib. IX. pag. 386. e. Conſtanter vero κνισσολοιχὸς, per σσ, & voce acuta, *ms. Ep.* Neutrum male, ut videtur: nam perinde & ἡ κνίσσα cum duplici σσ, & κνίσα ſimplici σ litera ſcriptum, at nihilominus primâ ſyllabâ longâ, paſſim reperitur; tum vero acute ſcribitur vox apud Heſych. & apud Euſtath. ad

b Od. σ'. p. 656, 23. Et *κνισολοιχὸς* scribi iussit Casaub. in Animadv.

καὶ, κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον, τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον, κνισοκόλαξ. Desunt ista *Epit.* Particulam *καὶ*, quae in edd. & *ms. A.* proxime ante *κνισοκόλαξ* ponebatur, retrahendam esse, & ante *κατὰ τὸν Σαμ.* ponendam, recte monuit CASAUBONUS: »Edita lectio, inquit, facit »auctorem vocis *κνισολοιχὸς* *Asium* poëtam, de quo »Strabo & Pausanias: falso, ut ex subiectis illius verbis »liquet.« — Vide paulo post, lit. d. & e. De ASIO illo, genere *Samio*, vetere Poëta epico, consule Valckenar. in
c Diatrib. ad Eurip. pag. 58 sqq. not. 1. *Ibid.* *καύματος ὥρᾳ* recte mssti. *ὥραν* edd.

SIMONIDIS *Epigramma* sic a se *ὁδοῦ πάρεργον*, ut ait, latine conversum recitavit CASAUBONUS:

Pierii costas quâ circumtexit Olympi
e regno Thracum flans vehemens boreas;
quaeque inopes laenae afflixit; verum esse molesta
desiit, in tumulo viva reposta diu:
huius partem aliquis dato mi. Ferventia amico
turpe nimis fuerit pocula porrigere.

Graeca ex Athenaeo in Anthologiam adoptavit H. Stephanus pag. 512. itemque Brunck in Analect. T. I. pag. 146. num. 105. cuius conf. Notas T. III. pag. 24. & Iacobs Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 266 sq.

Vers. 1. *Τὴν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν - - βορέης.* »Scribo *Τῇ*, non *τήν*:« ait CASAUB. Quae mihi novatio parum necessaria visa erat. Simillima etiam ratione verbum *καλύπτω* cum accusativo eius *rei*, *quae alteri obtenditur* aut *circumfunditur*, sive *quâ tegitur altera*, construit Homerus, Iliad. ε'. 315. χ', 313. & alibi: ubi sicut nomen eius rei quae tegitur alterâ, seu cui illa obtenditur aut circumfunditur, construitur cum praepositione *πρόσθεν*, sic hoc loco cum *περὶ* praepositione. Quod si dativus casus desideraretur, non *τὴν* in *τῇ* erat mutandum, sed pro *πλευρὰς* oportebat *πλευραῖς*, praepositionem *περὶ* cum verbo *ἐκάλυψεν* iungendo; ut Iliad. ξ. 359.

Vers. 2. *ὀξὺς*, quod adoptavit BRUNCK, primus proposuerat VALCKENAR. ad Herodot. VIII. pag. 675, 5. quo boreae *penetrabile frigus* indicaretur. Quae quamvis praeclara videatur emendatio; tamen mutare vulgatum *ὠκὺς*, quod tenent ambo nostri codices, non sum ausus, cum

praeſertim cognata vocabula eſſe ὠκὺς & ὀξὺς ſtatuerint veteres Grammatici: apud Heſychium certe ὠκύπετα, verbi gratia, per ὀξέως πετόμενα expoſitum videas; & ipſam vocem ὠκὺς ab ἡ ἀκὴ derivat Etymologus, ἣ δηλοῖ (inquit) τὴν ὀξύτητα.

Verſ. 3 *ſq.* αὐτὰρ ἐκάμφθη, ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη. »Γῆν ἐπιέσσασθαι dicuntur *mortui*, quando ſunt »*ſepulti*, ac *terra ceu veſte amicti*: id enim eſt ἐπιέσσασθαι »[vel ἐπιέσασθαι.] At h. l. feſtiviſſime dicitur de *nive in* »*terram defoſſa* ut ſervaretur ea ratione ut ante deſcripſit »auctor, aut ſimili. Ideo ait, *nivem terra obrutam fuiſſe vi-* »*vam*: imo ut viva ſervaretur nec periret. *Olympi* mon»tes dicti olim quam plurimi: de *Pierio*, qui in Pieria »Macedoniae, poëtam loqui, certum eſt ex hoc verſu. »Elegans eſt antitheſis in verbis ἔδακε φρένας, *mordebat*, »ſive *urebat*, hyemis videlicet tempore: & ἐκάμφθη, *mol-* »*lita eſt*; nam aeſtate nix eſt gratiſſima. Dalecampius ta»men reſcribebat ἐπέμφθη: abſurdâ multis modis conie»cturâ.« CASAUB. — Verbum ἐκάμφθη cum edd. tuentur noſtrae *membr. A.* quod cur in ἐκρύφθη cum BRUNCKIO mutarem, nullam ſatis idoneam cauſſam equidem videram. ἐκάμφθη ἡ χιὼν, *flexa*, *mollita eſt nix*; *mutata eius vis*; cum antea acris eſſet & ingrata, nunc grata ſuaviſque facta eſt. Quo cum verbo collatum alterum ἐκρύφθη, ut dicam quod ſentio, languidum mihi in iſta verborum connexione viſum erat. In *Epit.* deſunt octo verba, αὐτὰρ ἐκάμφθη - - Ἔν τις.

Verſ. 5. Ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος. Perſpecte ἔν τις, pro vulgato ἕν τις, correxit BRUNCK. Ad verbum χεέτω pertinere hanc voculam adparet, quo fiat compoſitum ἐγχεέτω τις. Ἐμοί γ᾽ αὐτῆς ex edd. tenuit idem BRUNCK, non niſi accentum mutans, ἔμοι γ᾽. Nos conſentientem utriuſque codicis noſtri ſcripturam, ἐμοὶ καὶ τῆς, tenere debuimus. τῆς valet τῆσδε, ταύτης vel αὐτῆς, ut ſaepe apud Homer. Vide Iliad. δ'. 138. ε'. 538.

In Asii *verſ.* 2. pro ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ, quod tuetur *ms. A.* cum editis, ἦλθε κνισσοκόλαξ habet *ms. Ep.* haud abſurde. In eodem *ms. Ep.* κνισσολοιχὸς (ſic) ſcribi, pro κνισολοῖχος, paulo ante monui. *Verſ.* 3. ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος. »*Invocatus*, *iusculi egens*. Neſcio quid legerit vir doctus, »[Dalecamp.] qui vertit *iuſculum ſorpſit*. Noſtra lectio »veriſſima eſt. Homerus, κομιδῆς κεχρημένος. [Od. ξ.

» 124.] Ac videtur mendici descriptionem Homericam » Ὀδυσσ. ρ'. esse imitatus: Homero enim iuniorem puto *Asium* cum Eustathio. « CASAUB.

e SOPHILI *versus* ex fabula Συντρέχοντας itemque reliqua huius capitis desunt *Epit.* In *vers.* 1. Ὁ περνοβοσκὸς γάρ μ', abundat με pronomen personale, quandoquidem *vs.* 3. rursus diserte adiicitur ἐμέ. Ferendus fortasse pleonasmus: in quo nihil dissensionis ex *ms. A.* adnotatum est. Suspicari vero licet, deberi insertam vs. 1. literam μ' docti cuiusdam librarii sedulitati, qui opus ibi illa fuisse existimasset, quo syllaba γὰρ longa fieret: at in caesura versus, praesertim ante vocem ab aspero spiritu incipiente, non opus erat illo fulcimine. *Vers.* 2. χορδήν τιν' αἱματῖτιν. Pro τινα αἱματιάτιν, quod erat in editis, τινα αἱματίτιν scribit *cod. A*: quod in τιν' αἱματῖτιν mutavi. *Vers.* 3. ταυτηνὶ scripsi, vestigia secutus scripturae quae in editt. vett. & *ms. A.* obtinet, in quibus ταυτιὴν scribitur, mendose id quidem; quod in ταύτην mutaverat Casaub.

f 'Αντιφάνης μνημονεύει ἐν Βομβυλίῳ. » *Bombylium* vo- » cabant genus poculi, de quo diximus alio loco. [Vide » ad VI. 262. b.] Inde huic fabulae nomen videtur indi- » tum ob frequentem *bombylii* in ea mentionem. Pollux » tamen lib. X. cap. XLVI. [sect. 179.] ANTIPHANEM » laudat ἐν Βομβυλίοις. Utrum id sit diversae fabulae no- » men, an huius nostrae, pronuntiare non ausim. « CASAUBONUS. — Apud Athenaeum nostrum IV. 161. e. rursus laudatur *Antiphanes* ἐν Θομβυλίωνι, qua sub mendosa scriptura eadem fabula, de qua hic agitur, latere videtur. Itaque, haud improbabili sane ratione, KOPPIERS in Observatis Philolog. pag. 29. accipiens ex hac posteriore scriptura terminationem, eamque cum priore parte eius vocabuli quod hic legitur, coniungens, utrobique ἐν Βομβυλίωνι oportuisse censuit, ut verus titulus fabulae Βομβυλίων fuerit. » Quod iocosum, inquit, » forte fuerit nomen, ductum ab usitato βομβυλιός; quo » modo, a sono liquoris erumpentis, *vas angusta cervice* » dicebatur: de quo satis multa notantur apud Hesy- » chium. « —

In ALEXIDIS, ex *Dropide*, *versu* 2. corrupte ποτηρίῳ πενταδράχμῳ τινὶ edebatur. Itaque CASAUBONUS: » Emenda, inquit, & scribe πετάχνῳ τινί. Vulgatam

» scripturam lex metri clamat corruptam. Nostrae emen»dationis auctor & fundus Athenaeus ipse, qui libro XI. » [pag. 496. a.] nos huc reiicit, & sic scripsisse affirmat. » Media in hac voce corripitur, ut prior in τέχνη.« — Ad verum proxime accedebant nostrae *membr. A.* πετάχνῳ exhibentes: sic & alii duo codicis Parisienses, teste Villebrunio. In *ms. A.* paulo ante, pro Δρωπίδῃ, Δρωπείδῃ scribitur. *Vers.* 4. perperam μετεῖχ' ἀμφοῖν erat editum; ubi recte μετεῖχε δ' ἀμφοῖν dedit *ms. A.*

A D C A P. C.

πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Pro ἰτρίων Dalecampius σησάμου legebat, *sesamo* vertens, invitis quidem & nostris & Casauboni mstis; nec tamen ita absurde: est enim ἴτριον proprie *pistorium opus tenue*, vel *crustula, ex sesamo & melle confecta*; ut docet Noster XIV. 646. c. Eiusdem mentio iam facta est lib. II. pag. 58. a. conf. XIV. 648. a. Ex illis placentulis comminutis, ac denuo melle & lacte mixtis, aliud placentarum genus confici solitum videtur, de quo hic agitur.

χθοροδλάψου. Cum χεβροδλάψου esset editum; a haec adnotavit CASAUB. » Χεβρόδλαψος quoddam edu» lium in idiomate Syrorum appellaretur, vellem Athe» naeus explicuisset. Vox est ex pluribus composita. » Olim scribebam χεβροδάλου ἄψου πετρίου: ut *minutalis* » aut *farciminis* genus ea voce significetur. Tale quid Syri » intelligunt vocabulo *tachbera*, cuius origo est a *chebar*. » Hebraeorum magistri volunt esse ὑπότριμμα quoddam » *ex carnibus* & *ovis*. *Dal* autem λεπτὸν significat. Sed hoc » divinare est; quo non aspiramus nos: neque unquam » pudebit fateri ea nescire quae nescimus. « — Nil mutandum BOCHARTUS censuit, in Chanaan lib. II. cap. 7. pag. m. 806. nisi quod χεβροθλ. forte pro χεβροδλ. oportuerit: quod quo pacto interpretatus sit vir doctus, penes ipsum videat cui lubet vacatque. Parum certa ista sunt omnia; cum praesertim diversam ab edita scripturam dederint nostrae membranae, quam debui repraesentare. In *Epit.* haec desiderantur. Cum *msto A.* vero alius etiam cod. Paris. teste Villebrunio consentit: unde utrumque separatim vocabulum tenendum ille putavit, & explicare interpretarique utrumque conatus est; cuius rationem nunc discu-

a tere non vacat nobis. Patefactâ librorum scripturâ, viris linguarum Orientis peritis integrum permittimus de vi aut origine vocis iudicium.

τοῖς τὰ Φοινικικὰ (sic recte *ms. A.* ut emendari iussit CASAUB. pro *τὰ Φοινικὰ*, quod erat editum) *συγγεγραφόσι, Σουνιαίθωνι καὶ Μωχῷ, τοῖς σοῖς πολίταις.* » Quinam sunt isti *Historiae Phoeniciae Scriptores*, genere » Tyrii, de quibus Cynulcus Ulpianum compellans, ait, » *πλὴν εἰ μὴ παρὰ τοῖς* &c.? Enimvero peregrinus sit in » repub. literarum oportet, qui neget pro *Σουνιαίθωνι* scri- » bendum esse *Σαγχωνιάθωνι*. Huius antiquissimi Hi- » storici meminerunt multis locis Philo, Iosephus, Euse- » bius, Porphyrius, alii. Berytium quidam illum appel- » lant, ut Porphyrius: alii Tyrium, ut Athenaeus. Sui- » das: *Σαγχωνιάθων Τύριος φιλόσοφος* (*ἔγραψε*) *Πάτρια Τυ-* » *ρίων τῇ Φοινίκων διαλέκτῳ*. SANCHONIATHON, *Tyrius* » *philosophus, scripsit Tyriorum Origines lingua Phoenicum.* » MOCHUM alibi invenire non memini: & fortasse *Μῶχος* » aut *Μόσχος* alicuius Tyrii nomen est, qui apud suos » vocabatur *Mosche*, vel, ut scribi obtinuit, *Moses*. Est » & *Malchus* proprium viri nomen, in Syria frequens. « CASAUBONUS. — *Sanchoniathonis* vel *Sanchuniathonis* satis notum nomen: quem non dubito quidem respexisse hîc Athenaeum, sed quis nobis certa ratione docebit, quo pacto nomen illius viri scripserit Noster? Equidem, tenens librorum scripturam, (nam silet quidem *Epit.* sed consentit *ms. A.* cum editis) satis habere debui, istud nomen, quo alii utuntur auctores, sub contextu adnotasse. MOCHI, Sidonii, adeoque Phoenicii, praeter Nostrum, multi meminere auctores, quorum testimonia collegit Fabricius ad Sextum Empir. pag. 621.

ὦ κυνάμυια. Quod editum erat, *κυνόμυια*, debetur puto sequioris alicuius librarii aut primi Editoris sedulitati, qui membranarum scripturam *κυνάμυια* praeter necessitatem mutavit. Vide Eustath. ad Iliad. φ'. vs. 394. & 421. item Hesych. & Apollonii Lexic. Homer. in *Κυνάμυια.* Adde Nostrum, IV. 157. a. *Ibid. τῶν ὀστρακίδων ἢ τῶν κοχλάκων.* Vide II. 57. b. & ibi notata. *Ibid. μυστίλην* scripsi cum *ms. A.* cf. VI. 268. f. Vitiose *μυστιλήνου· οὐ γὰρ* &c. ed. Ven. & Bas. tum *μυστιλλὴν* ed. Cas. de quo corrigendo monuit etiam CASAUBONUS. » Utebantur, in- » quit, interdum veteres *cavo pane ad insculi haustum aut*

» *pultis.* μυστίλην vocabant & panem illum, & alia in » similem usum parata instrumenta. Lege Polluc. lib. VI. » cap. 12. [sect. 87.] & Scholia Aristoph. in Equit. [vs. » 1165.] nam inde dixit Comicus μυστιλλᾶσθαι ἀμφοῖν » χεροῖν, *haurire ambabus manibus.* « — Desunt ista Epitomae. *Mox*, παρ᾽ οὐδενί γε tenui, quod commode (ex coniectura quidem) edidit Casaub.

ὡς τὸ πεπέριον ὀνομάσαντα παρέθεν. » Ecce iterum h » similem errorem ex eadem caussa quae μυστιλάνου pepe» rerat nobis. Scribendum πέπερι, inducta syllabâ quae » perperam geminata est. « Casaub. — Potuerat suo arbitratu Athenaeus, licet II. 66. e. quo nunc respicit, consuetâ vocis formâ πέπερι usum esse Nicandrum viderimus, tamen h. l. exotico nomini Graecam adiicere terminationem. At multo probabilius, immo vero certum videtur, syllabam ον ex fatali librariorum errore, quem Casaub. notavit, adhaesisse. Quare utique πέπερι rescriptum malim. *Ibid.* οὗτος τοίνυν αὐτὸς &c. Sic recte edd. vett. cum *ms. A. Hic igitur ipse.* Temere οὕτως ed. Cas.

In Nicandri *vers.* 2. ex *Georgicis*, utique ἢ αὖ τευ (i. e. τινος) ὄρνιθος legendum putem. *Ibid.* Ad infinitivum ἐφοπλίζεσθαι (*parare, instruere*) intellige finitum verbum χρέω, a coniunctione ὁπότε pendens. Metri nullam habens rationem Epitomator, ac ne Grammaticae quidem, quae optativum desiderabat, ἐφοπλίζεαι scripsit: sic certe noster *ms. Ep.* Si verbum finitum velles, ἐφοπλίζοιο oportebat: sed ne id ipsum quidem metro conveniebat, quia ο vocalis ob sequens ε elidenda erat. *Vers.* 3. χίδρα μὲν ἐκτρίψειας. χύδρα edebatur. Sed Casaubonus: » Malo (inquit) scribi χίδρα. Quid sit χίδρον, disputa» mus libro XIV. [ad pag. 648. b.] Per ι autem scribi » semper debere hoc nomen, non per υ ψιλὸν, districte » admonent nos Γραμματικῶν παῖδες. « — Ipsum vero χίδρα nobis dedere nostri libri. Tradunt vulgo grammatici, esse χίδρα *novella tritici grana*: sed & *hordei grana decorticata* sic dicta esse intelligitur ex iis quae mox sequuntur. Pro ἐκτρίψειας, est εἰστρίψειας in *ms. Ep.* *Vers.* 4. μιγῆ videtur adverbium esse, idem valens ac μίγα aut μίγδην: nisi malueris pro accus. plur. neutrius generis accipere, idem valente ac συμμιγῆ. *Vers.* 6. πῦγε δέ. conf. c. II. 65. c. & ibi Animadv. T. I. pag. 438. med. Vulgo vero omissa erant extrema verba *versus quinti*, cum prio-

ribus *sexti*, & duo versus in hunc unum erant confusi: ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλὰς, πνῖγε δὲ πῶμα. Ubi praecepit CASAUBONUS: »Scribe, ac versum unum ex » membranis adiice:

»ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον αὖτὸν ἀπ' αὐτοῦ
»ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερζῇ· πνῖγε δὲ πῶμα
»ἀμφιβαλών· &c.

»Horum verborum interpretationem Athenaeus in erudita »paraphrasi Nicandri versuum, quae statim sequitur, non »praetermisit. « — Quas *membranas* dixit Casaubonus, e quibus supplendum versum commendavit, non sunt eae membranae plenius Athenaei opus exhibentes: nam nostrae quidem vetustissimae, aliarum omnium parentes, nihil hîc ab edita scriptura discedunt. Quae supplenda verba commendavit ille, ducta ea ex *Epitoma* sunt, sed parum mutata. Scilicet sic hoc loco scripsit Epitomator: ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀρυόμενος· ἵνα μηδὲν ὑπερζέσῃ τοῦ πιμελώδους· πνίγε (sic, penacute) δὲ, πῶμα ἀμφιβαλών. Quorum verborum pars quidem manifeste ex ea, quae in pleniore opere sequitur, paraphrasi versuum Nicandri, quam deinde praetermisit idem Epitomator, desumta est. Sed quemadmodum ex versibus, quales vulgo in edd. & in *membr. A.* legebantur, satis adparebat, intercidisse ibi verba nonnulla; sic ex subiecta Athenaei paraphrasi perspicue intelligebatur, quaenam fere essent verba quae intercidissent. Igitur de duabus rebus una (nescio utra) hîc obtinuit: aut in suo pariter Athenaei exemplo deesse nonnihil intelligens Epitomator, vir nec indoctus sane, nec absurdus, supplere illud ex sequente Athenaei paraphrasi conatus est, ita quidem ut suo arbitratu verba paululum immutaret, nec tamen metri rationem (cuius nec aliâs admodum studiosus fuit) haberet: aut in suo operis plenioris exemplo verba ista, quae in nostris membranis interciderant, (quaeque adeo in omnibus libris, qui ex his derivati sunt, desiderantur) integra ille invenerat, & quidem talia fere qualia posteriori versu praeeunte Casaubono scripsimus; sed illa ipsa verba ex sequentibus Athenaei verbis paululum mutavit supplevitque.

Postremus NICANDRI *versus* in edd. & *membr. A.* sic scribitur: ἠρέμα δ' ἐν χλιαον (in *ms. A.* accentu caret ista

vox: temere vero in ed. Cas. 2. & 3. χλιάον positum est) κοίλαις ἐκδαίνυσο μύστροις. Quae verba conferri cum Athenaei paraphrasi & sic corrigi iussit CASAUB. » Ἠρέμα δὲ χλιαρὸν (vel λιαρὸν, ut in Epit.) κοίλοις ἐξαίρεο μύστροις. « — Et ego quidem, pro δ' ἐν χλ. lubens δὲ χλιαρὸν accepi, quod noster *ms. Ep.* sic dedit: quamquam ἐν voculam, quam *cod. A.* cum editis habet, poteras etiam ex αὖ corruptam suspicari; aut etiam ipsam ferendam iudicare, pleonastice (ut haud infrequenter alias) cum dativo instrumenti positam; ut ἐν μύστροις idem valeat atque nudum μύστροις. Cogitari etiam poterat de iungenda vocula ἐν cum voce χλιαρὸν, ut esset una vox ἐγχλίαρον, idem fere sonans ac ὑπόχλιαρον, *subtepidum*; de quo significatu adiectivorum a vocula ἐν incipientium, consule ad I. 26. a. Animadv. Tom. I. p. 192 sq. Tum vero χλιαρὸν corrigendum putavi; licet vocem χλιάον totidem literis scriptam, cum accentu in penultima, noster *ms. Ep.* teneat, sicuti olim editum erat, non λιαρὸν, quod in Hoeschelìano libro Casaubonus invenerat. Pro ἐκδαίνυσο habet quidem ἐξαίρεο noster etiam *ms. Ep.* quod ex Hoescheliano codice idem Casaub. commendavit: sed id haud dubie suo arbitratu (ut saepe solet Athenaei verba suis mutare) posuit Epitomator. Tenendum equidem id iudicavi, quod cum editis vetustae nostrae *membr. A.* tuentur, ἐκδαίνυσο, idem valens ac ἐκδαίνυσο, *comede ex* (*patina*.) Quamquam enim apud neminem Grammaticorum verbum δαίνυμαι pro δαίνυμαι adnotatum reperio, tamen nihil vetat, quo minus istâ quoque formâ uti potuisse Nicandrum existimemus: usum autem ibi esse poëtam verbo quod *comedere* vel *epulari* significaret, docet Athenaei paraphrasis, in qua verbum, quod h. l. poëta posuerat, per προσφέρου, id est, *comede*, exponitur. cf. IV. 152. a. III. 79. e.

ὑπογράφει ὁ Νίκ. τὴν χρείαν. Perperam τὴν χρόαν *ms. Ep.* *Paulo post*, τὸν δ' ἐκ τῆς τοιᾶσδε. Particulam δὲ ex coniectura adiiciendam putavi: nisi forte post ἀνακφύρασον interpungenda fuerat oratio, ac dein sic pergendum: ὁπόταν δ' ἂν ἕψηται, τὸν ἐκ τῆς &c. Similiter, paulo inferius, γὰρ particulam ex coniectura inserui. *Ibidem* κριμνὸν tenui acute scriptum, ut editum inveni, consentiente puto *ms. A.* Sic κριμνοῦ in genit. editur apud Hesych. in Ζάκτι: & apud eumdem, Κριμνός· ἡ κριθή. At alias qui-

dem constanter τὸ κρίμνον scriptum reperitur, aut κρῖμνον, ut paulo ante in Nicandri versu penult. conf. XIV. 646. a.

Ἱππόλοχος ὁ Μακεδὼν, ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα ἐπιστολῇ. Vide pag. 127. e. & IV. 128. a. tum pag. 129. c. quem

e locum maxime hîc respicit Noster. *Ibid.* ὑπερβάλλον scripsi cum *ms. A.* ὑπερβαλὸν edd. Epitomator, suo more ista contrahens, ἐν δείπνῳ τινὶ πολυτελεστάτῳ scripsit.

τί ἐστιν ὃ (sic scribe, pro ὁ, quod perperam hîc posuit typotheta) λέγει Νικοφῶν, ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητὴς, ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν. » Sic & lib. IX. [389. a.] » ac lib. XIII. [645. e.] fabulae illius auctor NICOPHON » Athenaeo nominatur.. Etiam Harpocration in Κορδακισ»μὸς, & Pollux lib. IV. cap. VII. [sect. 56.] atque aliis » locis, *Nicophontem* veteris comoediae poëtam agnoscunt » auctorem. Aristophanis Scholiastes ipsum *Nicophontem*; » at fabulam illius Χειρογαστόρων γένναν nuncupat. [Schol. » ad Aves, vs. 1550.] Suidae tamen Νικόφρων dicitur hic » Comicus, non solum in ea voce, sed & aliis in locis: » drama vero Ἐγχειρογάστορες. Similiter Πανὸς [immo » Ἀφροδίτης.] γονὰς & Pandoram *Nicophroni* tribuit idem » non semel: Athenaeus, Comici interpres ad Aves, Pol» lux VII. x. [sect. 33.] & X. XXXIV. [sect. 156.] Ni» cophonti. Scribit autem Suidas, *Nicocharem*, alium co» micum, & ipsum Χειρογάστορας edidisse: quod confir» mat Noster, qui libro XIV. [pag. 645. b.] & Nico» charem & hanc illius fabulam nominat. « CASAUBONUS.

f In NICOPHONTIS *vers.* 5. ἐγκριδοπώλαις. Sic recte ed. Cas. Corrupte ἐγνιδοπώλαις ed. Ven. & Bas. » Restitui» mus ex Epitoma ἐγκριδοπώλαις. Ἐγκρίδες de genere » sunt placentarum. « CASAUB. — Vide III. 110. c. In veram scripturam cum *ms. Ep.* consentit *ms. A.* Nicophontis verba, continuo tenore vulgo descripta, in versiculos disposui anapaesticos dimetros. Si octonarios malueris, deerit unum hemistichium sive primo versui, sive postremo.

ἁλικὸς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω. Verba ducta ex Odyss. ε'. 515. tum ex Iliad. ο'. 246. π'. 843. χ'. 337. Quibus ex tribus posterioribus Poëtae locis probabile fit, ὀλιγοδρανέων scripsisse Athenaeum. » Alicam refectionis gratia » dari notum est ex Hippocrate DE Affectionib. Tom. II. » pag. 185. διδόναι δὲ πτισάνην μὲν καὶ κέγχρον, ὡς κου-

» φα ἐόντα· καὶ ἄλλην, ὡς ἰσχυρότερον τούτων· χόνδρον δὲ, » ὡς ἰσχυρότατον πάντων. « CORAY.

AD CAP. CI.

ἢ Θετταλικός; ὅθεν καὶ Μυρτίλος ἐστίν. Genere *Thessalum* fingi ab Athenaeo *Myrtilum* monuimus ad Praefationem Auctoris, Animadv. T. I. pag. 12. conf. lib. XIII. pag. 568. d.

κορύξασθαι. » Censeo scribendum esse κοκκύξασθαι, *ca-» nere*: at κορύξασθαι est *certare*, quod parum convenit » huic loco. De gallo gallinaceo fere usurpant Attici ver-» bum ᾄδειν, aut κοκκύζειν: quod ab interprete Comici » alibi exponitur δίκην ἀλεκτρυόνος βοᾷν, hic simpliciter » pro λέγειν capitur, ut declarant sequentia, καὶ διδά-» σκειν ἡμᾶς. « CASAUBONUS. « — Mihi, sicut satis commoda vulgata scriptura, sic frigida visa erat docti commentatoris emendatio. κορύξασθαι non tam *certare* significat, quam *imposita capiti galeâ ad certamen sese comparare*; &, de gallo dictum, *erectâ cretâ ad pugnam sese comparare*. Quaelibet autem disputatio conferri cum *certamine* solet.

Πόθεν σοι καὶ τὰ ἰδίσματα; Sic tacite (e msstis puto Italicis) correxit Casaub. consentiente nostro *ms. A.* Corruptissime, & mutila prorsus oratione, pro istis verbis in ed. Ven. & Bas. nil aliud nisi hoc est, πόθεν σοι αἱ τῷ. De vocabulo ἰδίσματα vide mox lit. d.

Ἀντιφάνους παρατιθέμενος ἐξ Ἀντείας. » Libro XII. [p. b » 544. f.] laudatur ANTIPHANES ἐν Ἀνταίῳ. Suspicor non » aliter etiam hic esse scribendum: nihil statuo tamen. « CASAUB. — At XV. 690. a. rursus consentiente (ut hoc loco) *msto A.* Ἀντιφάνης ἐν Ἀντείᾳ legitur. Quare altera potius scriptura suspecta videri poterat.

In ANTIPHANIS *ex Antea vers.* 3. in fine, nullum olim erat distinctionis signum, perinde ac si verba φασὶ δὲ ad sequentia referrentur. Ibi monuit CASAUBONUS sic scribendum esse, φασὶ δέ; » Duorum, inquit, qui loquun-» tur, dixerat alter, *se habere chondrum Megaricum*; alter » subiicit, *mirari se quod non Thessalicum potius emerit*, *qui » optimus cluat.* « —

Vers. 4. & *sq.* Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφόδρα Ἐζητημένη. c

Postremum verbum in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. sic scri-

: ptum erat, ἐξηττημένη. Ibi CASAUB. » Sententia, inquit, » est imperfecta. Ea autem, nisi menda subest gravior, » ita scribenda:

» Τῆς Φοινίκης σεμιδάλις ἐκ πολλῆς σφοδρ᾽. ἐξ-
» ηττημένη. « —

In ed. Cas. 2. & 3. dein ἐξηττημένη (sic) editum est. ἐξηθημένη, i. e. *percribratum*, corrigendum censuit Villebr. Ego in expedita Casauboni emendatione adquievi. Ex *ms. A.* nullus ab ed. Cas. 1. dissensus adnotatus. In Epitoma haec desunt. Agitur in istis verbis de farina, quae in reliquis sportulis (praeter tres paulo ante nominatas) inerat. ἐκ πολλῆς, intelligebam ἐκ πολλῆς ὥρας. In eamdem sententiam ἐκ πολλοῦ (scil. χρόνου) legendum suspicatus erat CORAY.

: χόνδρον δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης. » Testimo- » nio Aristophanis, quo probatur χόνδρον veteres posuis- » se pro *forbitione*, addi potest ex Hippocratis περὶ Παθῶν » libro: [loco paulo superius citato:] Ῥοφήματα δὲ ἐν » τοῖσι νόσοισιν ἅπασι διδόναι, ἢ πτισάνην, ἢ κέγχρον, ἢ » ἄλητον, ἢ χόνδρον. Idem sapiens alibi χόνδρου ῥοφητοῦ » mentionem facit. Dixerunt autem Graeci ῥοφήματα, quae » nostri hodie *potages* dicunt. Theophrastus in libro DE IGNE, » ab aquis separat ῥοφήματα hoc discrimine, quod sint σω- » ματωδέστερα καὶ παχύτερα. « CASAUB.

Καὶ σεμιδάλεως δὲ μέμνηνται &c. De forma genitivi casus σεμιδάλεως agi existimaverat Villebrune: at, si de solâ formâ nominis locutus hic esset Athenaeus, εἴρηκε dicturus erat, non μέμνηνται. Verbum hoc μέμνηνται ad *rei ipsius* mentionem pertinet, non ad *nominis* aut certae cuiusdam *formae nominis* usum. Eodem pertinent particulae Καὶ & δὲ, quarum haec vis est: *Similaginis vero etiam* (nempe, praeter Antiphanem, modo nominatum) *mentionem fecerunt* &c.

Στράττις ἐν Ἀνθρωπορέστῃ. In illa fabula risisse STRATTIDEM Euripidis *Orestem* discimus ex Schol. ad Euripid. Orest. vs. 278. ubi titulus huius fabulae Strattidis Ἀνθρωπορραίστης vel Ἀνθρωποῤῥαίστης scribitur, id est, *hominum corruptor*, vel *hominum perditor*: (vide Hesych. in Ῥαίει, ibique Interpp. & Henr. Steph. Thes. III. 666. c. e.) quae mihi haud dubie vera scriptura esse videtur, per iocum adludente poëta ad Euripideae fabulae titulum. Ἀνθρωπορέστης quidem, quod aliud nihil sonat nisi *Orestes homo*, absurdus fuerit fabulae titulus.

In versu ex STRATTIDIS *Anthroporeste*, ἔκγονοι σεμιδάλιδος sunt *panes*, ut supra, III. 112. b. In ANTIPHANIS, ex *Geminis*, *vers.* 3. σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων, sunt, *tantum ciborum quantum vel edant vel portent quatuor fere elephanti*. Epitomator scripsit σιτία ἴσως ἐλεφάντινα τέτταρα.

Ἐχέτω τέλος &c. » Libro huic ita finem imponit au-» ctor: Ἐχέτω τέλος ἥδε ἡ βίβλος· ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς » περὶ τῶν ἐδεσμάτων ἔχουσα τὴν καταστροφήν. *Desinat » hic liber iste, finem nactus in sermone de cibis*. Sic loquitur, » quasi absolverit omnem *ciborum* historiam & enarratio-» nem: quod falsum est; tantum enim de iis egit qui ad » *gustationes* pertinent. Itaque lege περὶ τῶνδε τῶν ἐδεσ-» μάτων: *in sermone de cibis huius generis*; ex queis vide-» licet antecoenia constare solent. « CASAUB. — Pro τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων, legendum CORAY censuit τοῖς περὶ τῶν περιττῶν ἐδεσμάτων &c. » ἐδέσματα περιτ-» τὰ, inquit, sunt *antecoenia* illa (Gallis *hors d'oeuvres*) de » quibus maxime egit hucusque. « — Ista conclusio libri, quam totam praetermisit Epitomator, habet utique nonnihil, quod & nos turbaverat. Primum, cum ita abrupte, absque coniunctiva particula, dicat, Ἐχέτω τέλος, suspicatus eram Ἐχέτω δὲ τέλος scripsisse auctorem: quemadmodum, verbi caussa, in fine libri II. ait, Ἡμεῖς δὲ &c. aut extremo libro VII. Ἐμφορηθεὶς δὲ καὶ τούτων &c. At rursus proximum librum IV. haud fere alio modo, atque hunc ipsum, concludit absque coniunctione: Ἐπὶ τούτοις τέλος ἐχέτω καὶ ἥδε ἡ βίβλος &c. Nam καὶ particula (quod quidem satis adparet) non iungendae orationi ibi inservit, sed ad solum nomen ἥδε ἡ βίβλος pertinet. Quam eamdem καὶ particulam hoc pariter loco, ubi desiderabatur in editis, obtulere nobis nostrae *membr. A*. Ut autem illam, quam dixi, δὲ particulam minus nunc hic desiderem, facit, quod totam hanc conclusionem ita scriptam videam, quasi per se staret, nec ullo modo partem constitueret superioris disputationis. Nam, quum hucusque disputantes inter se inducti fuissent Deipnosophistae, concludit nunc librum pro reliquo suo instituto Athenaeus brevi colloquio, quod sibi cum suo Timocrate intercedere fingit. (Vide initium & finem Praefationis, lib. I. cap. 1. & 2. pag. 1. a. & f. tum initium ipsius tractationis, cap. 3. lib. I. pag. 2. a. Et confer aliorum librorum partim initium, partim exitum.) Vocabulum καταστροφὴν, &

ipsum verbum καταστρέφειν, eadem ratione, qua hîc Athenaeus utitur, Polybio frequentatum saepe observavimus: de quibus videsis Lexicon nostrum Polybianum p. 339. De illis verbis, περὶ τῶν ἐδεσμάτων, lubens CORAYI nostri amplecterer coniecturam, si vel apud Athenaeum vel apud alium auctorem usquam illa dictio τὰ περιττὰ ἐδέσματα ea notione, quam hîc obtinere statuit Vir doctus, posita reperiretur. VILLEBRUNIUS vocem ἐδέσματα ipsam per se illud eduliorum genus, quod Gallis *entrées* vocatur, quae sunt fere eadem de quibus adhuc agebatur, designare hoc loco suspicatus erat: sed huiusmodi strictioris acceptionis usus vocabuli illius vereor ne nullum aliud proferri exemplum possit: atque in ipsa illa extrema Deipnosophistarum disputatione, ubi primum prolatum est vocabulum ἐδέσματα, (hac pag. 127. a.) pertinebat illud non tam ad eos cibos, de quibus adhuc agebatur, quam ad alios deinceps commemorandos. Quare, si merito suspectum hoc loco esse debet vocabulum ἐδεσμάτων, coniectare licebat, προπομάτων scripsisse Athenaeum (conf. II. 48. c. ibique notata:) eamque vocem ab imperito aliquo homine, qui eius vim non percepisset, in ἐδεσμάτων esse mutatam. Sed nihil magnópere impedire videtur, quo minus statuamus, ista verba τοῖς λόγοις τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων nonnisi ad brevem illam disputationem, quae de usu vocabuli ἐδέσματα proxime praecedebat, quaeque adeo ipsa totius libri huius extremum argumentum erat, pertinere.

De HIPPOLOCHI *convivio*, conf. III. 126. d. e. & praesertim vide quarti libri initium. In ipso fine, παρασκευαζώμεθα in coniunctivo modo scripsi cum *membr. A.* ubi παρασκευαζόμεθα in indicativo erat editum.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM QUARTUM.

De Argumento haec monuit Casaubonus: »Exhauſta materia univerſa *Guſtationum*, ſupererat ut ad *Coenam* ipſam nos deduceret convivator. Quod tamen ab eo factum non eſt: nam ad *Ciborum hiſtoriam* non eſt rediturus ante librum ſeptimum, ubi *Piſces* enumerantur; qui fuerunt coenae legitimae caput. Liber ille ita incipit, Ἐπιτελουμένου δ' ἤδη τοῦ δείπνου. Conferri debent cum iſtis verbis quae ſcripta ſunt extremo libro III. Ἐχέτω τέλος ἤδε ἡ βίβλος ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων ἔχουσα τὴν καταστροφήν· ἀρχὴν γὰρ τοῦ δείπνου ἀπὸ τῶν ἑξῆς ποιησόμεθα. Quartus liber, quintus, & ſextus, *varios Sermones* continent, *habitos a convivis dum poſt guſtationem exſpectatur coena.* Initio iſtius narrat Deipnoſophiſta, *qua magnificentia Caranus Macedo nuptiarum ſuarum ſolemnia celebrarit.* «

AD CAP. I.

Ἱππόλοχος - - τοῖς χρόνοις μὲν γέγονε κατὰ Λυγκέα p.
καὶ Δοῦριν, τοὺς Σαμίους, Θεοφράστου δὲ τοῦ Ἐρεσίου μα- 12
θητάς· συνθήκας δ' εἶχε ταύτας &c. Vulgata ad hunc a
diem ſcriptura μαθητὴς, quam cum editis libris tenet uterque noſter codex, *Theophraſti diſcipulum* faciebat *Hippolochum;* quod nusquam alibi memoriae proditum eſt. Ac fieri quidem poteſt, adiiſſe illum hominem olim Athenis Philoſophi Ereſii ſcholam, & in ea cum Lynceo familia-

a ritatem contraxisse: sed id hoc loco voluisse Athenaeus non videtur. Ex verbis illis, *τοῖς χρόνοις μὲν γέγονε*, perspicue adparet, primum declarare voluisse Deipnosophistam, *qua aetate vixerit Hippolochus*: quem si dixisset *Theophrasti fuisse discipulum*, satis hoc ipso declarata aetas hominis fuerat, & absurde facturus erat scriptor, ab eo incipiens, ut diceret nobis, *vixisse* illum *Lyncei & Duridis aetate*. Sed posito hoc, vixisse Hippolochum horum aetate, commode utique factum erat, si doceret lectores Athenaeus, aut in memoriam eis revocaret, quo tempore vixerint illi Samii fratres; quod fecit ille, monens fuisse *Theophrasti Eresii* philosophi *discipulos*. Et de *Lynceo* quidem id ipsum iam ante obiter docuerat, III. 100. e. rursusque diserte docet paulo post, IV. 130. d. & inferius, VIII. 337. d. De *Duride* quidem, Lyncei fratre, Historiarum libris & aliis scriptis claro, nusquam alibi diserte memoratum reperio, fuisse & ipsum Theophrasti discipulum: sed facile credi potest, eodem praeceptore cum fratre usum fuisse. Quibus rationibus commotus, non dubitavi CORAYO nostro, doctissimo viro, obtemperare, ad vulgatam scripturam, *μαθητὴς* in Notis manuscriptis haec monenti: »Immo *μαθηταί*. Hi enim »ambo, non Hippolochus, fuere Theophrasti discipuli; »ut iam notavi in Prooemio pag. IV. editionis meae Cha»racterum Theophrasti.« Qui an istam emendationem aliis etiam argumentis, quae me praeterierint, stabiliverit, cum libellum, quem dicit, nondum mihi contigerit oculis usurpare, nescio. De *Lynceo* & *Duride* in Indice Auctorum plura dicentur: interim consuli possunt Vossius DE Historicis Graec. lib. I. cap. 15. & Ionsius DE Scriptorib. Hist. Phil. lib. II. cap. 2. sect. 3 sq.

ὡς ἐκ τῶν αὐτοῦ μαθεῖν ἐστιν Ἐπιστολῶν. *Lyncei* intellige *Epistolas*; quarum collectio Athenaei adhuc aetate exstabat. *μαθεῖν ἐστιν* dedit *ms. A.* *ἐστὶ μαθεῖν* edd. Verba ista non habet *Ep.*

εἴ τινι συμπεριενεχθείη δείπνῳ πολυτελεῖ. Imperite *εἴ τίνι* (sic) editum erat. Mendose prorsus *εἴ τι συμπ.* est in *ms. Ep.* *συμπεριφέρεσθαι δείπνῳ* hoc loco est *interesse convivio*: eâdem notione accepto verbo, qua nomen *συμπεριφορὰ* (ut in Lexico Polybiano & in Indice Graecit. Epictet. docuimus). interdum *conversationem*, *consuetudinem cum hominibus* significat. De illo verbi usu monuit Casaub.

ad IV. 177. d. alieno loco; cum ibi (ut mihi quidem a videtur) aliâ notione illud usurpetur.

τὰ ὅμοια κἀκείνου ἀντιπροπίνοντος αὐτῷ. » Προπίνειν » proprie est *praebibere & alteri calicem porrigere.* Sed poni » solet ἁπλῶς pro *tradere, praebere;* &, ut scribit Pindari » Scholiastes ad VII. Oden Olympicam, ἀντὶ τοῦ χαρί- » ζεσθαι. [i. e. *donare.*] Iohannes Chrysostomus, in Περὶ » Ἠπιότητος oratione: τοῖς ἀξίοις ἀπωλείας σωτηρίαν ἐπι- » προπίνει. Hinc apud Demosth. προπίνειν τὴν Ἑλλάδα, » & προπίνειν τὴν ἐλευθερίαν, *tradere per proditionem.* Libro » superiore [III. 122. f.] dicebat Cynulcus, se Ulpiano » προπίνειν φιλοτησίαν, cum illi veterum testimonia sug- » gereret, quorum erat cupidissimus. Similiter ait hoc lo- » co, ἀντιπροπίνειν τὰ ὅμοια Lynceum Hippolocho, cum » eiusdem argumenti literas ad eum daret. « CASAUB. — De Demosthenis usu illius verbi, quem etiam Suidas in Προπίνει adnotavit, vide Reiskii Indicem Graec. Demosth. Ad generaliorem eiusdem verbi usum planius intelligendum valebunt haec exempla apud Nostrum occurrentia: προέπινον ἀλλήλοις (οἱ ἀρχαῖοι) μεστὸν τὸν σκύφον· οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστι. V. 192. a. Προπίνω σοι, καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι. - - Ἄλλος παῖδα εἰσαγαγὼν, οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων· &c. IV. 151. c.

τὸ Λαμίας - - δεῖπνον Ἀθήνησι γενόμενον Δημητρίῳ b &c. γενόμενον recte dedit cod. uterque. γινόμενον edd. De *Lamia* tibicina, *Demetrii Poliorcetis amasia*, conf. VI. 252 extr. & sq. & XIII. 577. & Plutarch. in Demetr. p. 901. Mox, quod ait καὶ τὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, epistolae Lyncei, qua illud convivium exponitur, meminerat Noster lib. III. pag. 100. e. f.

AD CAP. II.

τοῦ Καράνου γάμους ἑστιῶντος. Primo olim Macedonum c regi, *Carano* nomen fuisse proditur; ad quem convivium illud, contra quod patitur temporum ratio, a nonnullis recentioris memoriae scriptoribus relatum video. Caeterum is, de quo hic agitur, aliâ-ne etiam re praeterquam opulentiâ fuerit insignis nescio.

οἱ μὲν συγκεκλημένοι ἄνδρες ἦσαν εἴκοσιν. *convivae erant numero* *viginti.* » Miror, si hoc recte habet, quâ ratio- » ne, quove iure inter πολυανθρώπους συνοχὰς censeatur

» infra [pag. 130. b.] hoc convivium. Suspicio nobis est, » excidisse literam unam, necessario restituendam, hoc » modo, ρ' καὶ εἴκοσι. C. & viginti. Certe non est nume» rus editus pro caetera magnificentia. Et erat Caranus » sponsus nec tenuis census, nec plebeii sanguinis: sponsa » vero *Proteae* illius filia fuit, ut arbitror, cuius originem » & nobilitatem commemorat aliquanto post Hippolo» chus. Nam quorsus illa de *Protea*, si ad sponsae genus in» dicandum non pertineant? [vide ad pag. 129. a.] Hip» polochi narrationem non integram huc transtulit au» ctor; sed summa tantum, ut ait, illius capita. « CASAUB. — Utique, pro tam magnifico epulo nuptiali, exiguus videri debebat numerus, *viginti convivae*. Rursus vero ipsa donorum magnificentia, singulis convivis distributorum, facit ut vix credibile sit, tantum fuisse numerum, quantus foret si *centenarium* numerum intercidisse statuamus. Quare hanc quidem quaestionem in medio relinquimus. Confer quae rursus ab eodem Casaub. paulo post ad pag. 130. a. b. notata sunt.

οἷς καὶ κατακλιθεῖσιν. Vitiose *κατακλινθεῖσιν* ed. Cas. *Ibid.* *ἐδόθησαν φιάλαι ἀργυραῖ ἑκάστῳ μία δωρεά.* *δωρεὰν* esse in mssτis ait Casaub. quod ille vulgato melius esse iudicavit. Mihi haud paulo commodior, atque etiam unice vera visa erat vulgata scriptura, quam eamdem uterque etiam firmat codex noster. Non absimili constructione, per adpositionem, quam vocant, infra pag. 129. f. ait, *ἔχε τὸν σκύφον δῶρον.*

προσεστεφανώκει δὲ καὶ ἕκαστον. Sic commode *mst. A.* & ed. Ven. & Bas. *προσεστεφανώθη δὲ καὶ ἕκαστος ms. Ep.* quod ex Epit. Hoesch. tacite recepit Casaub. citra necessitatem. *Ibid.* *στλεγγίδι χρυσῇ.* » Quodnam fuerit » coronamenti genus *στλεγγίς*, explicamus libro XV. « [ad pag. 574. a. b. ubi editam quidem scripturam *στελεγγίδι* defendit Cas. sed recte *στλεγγίδι* habet *ms. A.*] » Hip» polochus *στέφανον* appellat non multo post: [extr. hac » pag.] *ἐπὶ πᾶσί τε χρυσαῖ στλεγγίδες ὁλκὴν ἴσαι τῷ » πρώτῳ στεφάνῳ.* » CASAUB. — Proprie *strigilem* denotat ea vox; sed & *bracteam qua caput rediminunt mulieres*, ut cum Schol. ad Aristoph. Eq. 577. docet Suidas. Adde Pollux. VII. 179. Vide etiam mox rursus Nostrum pag. 129. e. *Ibid.* *πέντε χρυσῶν ἑκάστη δ' ἦν.* Sic edd. vett. cum *ms. A.* *πέντε δ' ἦν χρυσῶν ἑκάστη* ed. Cas. ex Epit. In no-

intelligendo ὅσος ἱκανὸς ἦν vel ἐξήρκει δέξασθαι. conf. b
Hoogev. Adnot. ad Viger. de Idiot. pag. 102. Et id ipsum nunc in *ms. Ep.* sic scriptum reperio: quod rectius videri poterat. Nec tamen ausim defendam utique pronunciare particulam ὥστε, quam cum editis agnoscit *ms. A.* quae fortasse pleonastica quadam ratione adiici potuit: quamquam ea particula potius vocabulum τοσοῦτος, quam ὅσος, ante se desiderabat. Pro ἐπὶ πάχος, perperam ἐπίπαχος (sic) una voce scriptum est in utroque codice.

συγκαλλίδων πλῆθος ἄπειρον. Sic recte edd. vett. cum msstis. Temere ἀπείρων ed. Cas. *Mox*, πεπυρωμένος com- c
mode ex Epit. adscivit Casaub. quod ad χοῖρον refertur. πεπυρωμένα, intelligere possis *ista omnia*: sed terminationem ος cum α, ut passim alibi, sic & h. l. temere in membranis permutatam puto. ᾠῶν cum subscripto iota, ut alibi, dedit *cod. A.* ὠῶν edd. Paulo post, σὺν μύστροις χρυσοῖς recte ed. Cas. cum msstis. Aberat σὺν ed. Ven. & Bas.

κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. » Alibi docebamus, [ad Theo- » phrast. Char. pag. 297. ed. Cas.] *panaria* veterum & » Graecorum & Romanorum *reticulato opere* solita fieri: » quare etiam Horatio & Iuvenali *reticulum* appellari vas » illud, in quo venales panes ad mercatum deferebantur; » Theophrasto aliisque Graecis, γυργάθους. Hoc nunc re- » petimus, ut explicemus ista Hippolochi, *dari iussit pa- » naria plexa e loris elephantinis.* Reticulati operis clarum » argumentum vox πεπλεγμένα. *Lora elephantina* fortasse » aliquis capiat de *corio elephanti*: sed ἱμάντας arbitror ap- » pellare Hippolochum *virgas* [quidni, *lamellas?*] *subtiles » ex ebore*, quibus ceu vimine utebantur in contexendis » panariis istis. — Atque haec sunt quae postea [p. 130. » c.] vocantur πλεκτὰ ἐλεφάντινα. « CASAUB.

ὡς καὶ τῶν δοθέντων ἡμῖν ἀνασεσωσμένων. Monstrose ἀνασεσηχμένων ed. Ven. & ἀνεσεσεγμένων ed. Bas. Veram scripturam, quam dabant mssti omnes, restitutam voluerat CASAUBONUS, ἀνασεσωσμ. id est, (ut recte idem in Animadv. interpretatur) *quod nobis servarentur quae mensae fuerant apposita.* » Ideo enim (inquit) sportu- » las afferri iusserat Caranus, ut in eas convivae conge- » rerent quicquid domum ad se vellent conferri. « — Sed perperam ἀνεσεσωσμένων expresserant operae, idque ex ed. Cas. 1. in ed. 2. & 3. propagatum.

ἔπειτα στέφανοι πάλιν. Sic uterque noſter codex. *Ibid.* καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν. » Immo ΚΑΙ ΛΗΚΥΘΟΝ. Spu-» rium illud ΔΙ natum eſt ex coniunctione ΚΑΙ. « Coray. Tum rurſus IDEM, ad illa verba (hac pag. lit. e.) καὶ ἄλλο διλήκυθον: » Malim καὶ ἄλλην λήκυθον, aut καὶ ἄλλο » ληκύθιον. Semel natus error alterum peperit. « — At immerito utique vocabulum διλήκυθον diſplicuiſſe viro doctiſſimo videtur; quo quidem perapte *duplex vaſculum unguentarium*, ſive *duo vaſcula inter ſe connexa* deſignantur, de quibus diſerte paulo ſuperius (lit. b.) dixerat auctor huius epiſtolae; quo refertur quod nunc dicit ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις: ubi quod τοῦ προτέρου in ſing. num. ſcripſit Epitomator, perinde fecit, ac ſi ſupra pro ληκύθους δύο pariter una voce διλήκυθον dixiſſet auctor.

1 ἐπεισβάλλουσιν ἡμῖν οἱ κἂν τοῖς Χύτροις τοῖς Ἀθήνησι λειτουργήσαντες. » Praeſtantiam hiſtrionum, ſive τῶν Διονύσου τεχνιτῶν, his verbis ſignificari non eſt obſcurum. » Quare ita verte: *ingrediuntur noſtrum triclinium hiſtriones, » digni qui vel Athenis per Chytrorum ſolemnia producerentur.* » Non eſt dubium, feſtum Athenienſium *Chytros* per mul-» tos ſcenicos artifices ſolitum celebrari: ideo inter prae-» cipua oblectamenta, quibus fruerentur qui in ea urbe » viverent, ponit mox Hippolochus Λήναια καὶ Χύτρους » θεωρεῖν. [pag. 130. d.] Eſt vero nota ambitio eorum » qui publicos ludos Athenis ſuo ſumtu edebant: nullis » enim parcebant impenſis, quo poſſent hiſtriones peri-» tiſſimos coëmere, & ſumtuoſiſſimo choragio inſtructos » in ſcenam producere. Non ſemel mirati ſumus, λειτουρ-» γεῖν uſurpaſſe Hippolochum de hiſtrionibus: quibus pro-» prie id verbum minime convenit; ſed eis potius quo-» rum ſumtibus ludi curabantur & hiſtriones inſtrueban-» tur: nemo oratores Graecos legit, quin hoc ſciat. Iſtud » igitur obſervandum. « Casaub. — At verbum λειτουργεῖν non modo de *munere publico* & de *expenſis reipublicae cauſſa factis*, verum etiam de quovis genere *miniſterii*, ne *ſervili* quidem *operâ* exceptâ, uſurpatum fuiſſe, ſatis notum eſt, & ab omnibus veteribus Grammaticis obſervatum. Cuius uſus exemplum habemus apud Athen. XII. 538. e. Quid quod ſigillatim etiam de *artificibus ſcenicis* adnotavit Pollux lib. III. ſect. 143. artis eorum exercitium a Demoſthene quoque dictum eſſe τὸ λειτουργεῖν τῷ θεῷ. Nam quos ibi μουσικοὺς dicit Pollux, *artifices ſcenicos* in-

»illius nomina ad suam originem facile revocari animad»verterint.« CASAUB. — At tam parum felix, quam ab hoc loco aliena, videtur ista viri doctissimi observatio. De originatione nominis, quod urbi a se conditae Cadmus imposuit, nihil certi haberi, intelligitur ex his quae super ea quaestione a Bocharto in Chanaan lib. I. cap. 16. prolata sunt. Vocabuli θήβη pro κιβωτίῳ usurpati apud neminem ex omni Graecorum scriptorum numero, qui *profani* vulgo vocantur, vestigium ullum, quod sciam, reperitur. Quae in hanc partem ab Hesychio (sub voce Θήβη, & Θίβη) aliisque Grammaticis adnotata sunt, ea unice ad Exod. cap. 2. vs. 3 & 5. spectant, ubi Alexandrini interpretes Hebraicum nomen tenuerunt. (Hoc, quod de Hesychio dico, ipse etiam CASAUBONUS postmodo animadvertisse videtur. Nam in *Animadversionum* eius *Editione tertia*, post ista verba »interpretatur κιβώτιον.« haec inserta video: »Graeci interpretes Exodi »cap. 2. Θίβην vel θίβιν dixerunt; quae vox fuit B. Au»gustino incognita, ut ipse scribit: puto allusisse eo He»sychium.« Quae verba, cum non legantur in *Edit.* 1. ne in *Addendis* quidem, fortasse ad oram exempli, quo olim usus Casaubonus erat, reperta sunt ipsius manu adscripta.) Apud Athenaeum hoc loco a vera scriptura θήκη nil deflectunt nostri codices. conf. pag. 150. d. In ed. Ven. & Bas. non θήβη, ut ait Casaubonus, sed θίβη scribitur, duplicato errore. θήβη scriptum esse in cod. Par. manu Hermolai Barbari exarato, ex Villebrunii ad hunc locum adnotatione (T. II. pag. 6.) disco. Eam scripturam haud dubie Hermolaus in alio codice, ab imperito librario descripto, repererat. Est autem ex vulgatissimis librariorum erroribus illa literarum β & κ imperita permutatio; cuius ratio a nobis explicata est in Notis ad Polyb. I. 37, 9. Nec rara in Athenaei codicibus confusionis eiusdem exempla, quorum nonnulla a nobis indicata sunt in Animadv. ad II. 71. a. T. I. pag. 475. Confer quae paulo post ad pag. 130. b. de vocabulo σιβύνη notabimus.

ἄρτον Καππαδοκίον. Cappadocium panem iam supra laudatum vidimus, III. 113. b. *Ibid.* τοῖς θεράπουσιν ἐπιδεδώκαμεν. Cum ἀποδέδωκ. esset editum, monuit CASAUB. »Malim ἐπιδέδωκ. Nam ἀποδοῦναι sententiae non convenit. »Iam dixit [p. 128. e.] ἐπιδώκαμεν οὖν καὶ ταῦτα τοῖς δούλοις. Paulo ante verbo διαδοὺς usus est in eadem sen-

e »tentia.« Quam scripturam ex coniect. emendaverat vir doctus, eamdem nobis uterque codex dedit. Caeterum ἐπιδεδώκαμεν habet etiam cod. ms. Hermol. sed ἀποδεδώκ. tenet alius cod. Paris. teste Villebr.

αἰτεῖ σκύφον χοαῖον. »*Scyphum poscit qui congium ca»peret.* Haec priscorum msstorum, haec Eustathii lectio: »non, quod visum interpretibus, χρυσοῦν.« CASAUB. — Corrupte χυαῖον edd. vett. nec aliter *ms. A.* quod in χρυσοῦν mutandum censuerat Dalech. Recte vero χοαῖον Epit. &
f inde Eustathius. *Mox dein*, verbis istis, Ὁ πλεῖστα πίνων &c. quae veluti prosaica vulgo scripta erant, legitimum contineri senarium adparet: cuius autem sint poëtae, non habeo compertum.

οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. »Eleganter Homeri verba »sententiae suae accommodat, Iliad. η. [vs. 161.]

»Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

»Si verum est convivas non fuisse plures viginti, putem »scripsisse Athenaeum, οἱ δ' ἐννέα καὶ δέκα πάντες ἀνέ»σταν. Iam enim unus ex eo numero exemtus erat, Pro»teas, de quo dictum est.« CASAUB. — At vox πάντες non spectat ad *omnes praesentes*, sed ad eos, *qui simul surrexerunt*, *haud pauciores quam novem.* Conf. Clark. ad Iliad. l. c. Rotundo quodam numero, ex veterum mente, *novem* nominantur, pro magno numero, qui *cuncti simul* poculum, quod secundo loco offerebatur, arripere conati sunt, *alter alterum praevenire studentes.* Rursus in Odyss. θ'. 158. similiter, ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

a *διεσκευασμέναι τρόπον Νηρηΐδων.* »Hoeschelii Epitome, »τύπον Νηρηΐδων: fortassean non male.« CASAUB. — Commodior haud dubie vulgata scriptura, quam cum edd. & *ms. A.* tenet etiam noster *cod. Ep.*

AD CAP. V.

Τοῦ πότου, δὲ προϊόντος. Vulgo ποτοῦ edd. & mssti, cum h. l. tum paulo post lit. c. Recte vero CASAUB. monuit, utrobique πότου scribendum: »nam aliud, inquit, »ποτός: aliud, πότος.« Conf. ad pag. 129. d. Particulam δὲ commode ex *Epit.* adscivit primus editor. δὴ προϊόντος habet *ms. A.* *Mox*, ἀναπεταννύουσι τὸν οἶκον. »Verte, *explicant coenationem*, vel *aperiunt.* οἶκος est *triclinium* »*ipsum*, ubi coenabant; vel in ea coenatione separata

» pars quaedam instar cellae. Etiam latinis *otci*, ut ad a » Theophrastum [ad Charact. cap. περὶ Ἀναισχυντίας, p. » 224.] obſervabamus. « CASAUB.

καὶ ἀναπετασθεισῶν, δᾷδες ἐφάνησαν, λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, καὶ Ἔρωτες, καὶ Ἀρτέμιδες &c. » Vetus inventum est mechanicorum, parva » molitione varias rerum ſpecies exhibere in loco eodem, » aut ſubiecto, &, ut loquitur auctor libri DE Mundo, » [cap. 6. sect. 6. pag. 82. ed. Batteux.] *παντοδαπὰς ἀποτελεῖν ἰδέας*. Id totum peragebatur ope illius quam Grae- » ci *σχαστηρίαν μηχανὴν* appellant, designatam Hippolo- » cho voce *σχασθέντων*. Auctor libri DE Mundo [ibid.] » inter artis illius mirabilia cum neurospastarum ſolertiam » refert, tum eorum industriam, qui *διὰ μιᾶς ὀργάνου* » *σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦσιν*: » *qui aſtutia unius converſionis multa & varia pariter admini-* » *ſtrant*. Sic interpretatur Apuleius. Sed non habent, opi- » nor, Latini propriam vocem qua exprimant Graecam » *σχαστηρία*, quae & *χαστηρία* Hesychio dicitur. *Vertibu-* » *las* tamen Ausonius latine nominat vel *σχαστηρίας*, vel » ſimile quid, in eleganti oſcillorum deſcriptione. *Harum*, » inquit, *vertibularum variis coagmentis ſimulantur ſpecies mil-* » *le formarum: elephantus bellua, aut aper beſtia; anſer vo-* » *lans*, &c. Petronius: *Larvam argenteam attulit ſervus, ſic* » *aptam ut articuli eius vertebraeque in omnem partem flecte-* » *rentur*. Est autem, niſi fallor, *σχαστηρία* mechanicis » Graecis, quod nobis *un reſort*. Huic etiam optime » quadrat quod tribuunt Graeci *τῇ σχαστηρίᾳ*, continen- » di vim, & impellendi aut laxandi: hoc est, motus & » quietis quaſi principium & incentivum. Ergo haec ver- » ba, *σχασθέντων τῶν φραγμάτων λάθρα κατὰ μηχανὰς*, » hoc ſignificant: *tabulata illa ſive pluteos, qui obiecti erant* » *fabrefactis candelabris, quae poſtea apparuerunt, artificio in-* » *genioſo & mechanico fuiſſe remotos*. φράγματα appellat Hip- » polochus, quae Plato aptius in non diſſimili narratione » (initio lib. VII. DE Republica) *παραφράγματα*. *Erotes*, » *Panes*, *Dianae*, & *Mercurii*, ſunt lucernae vel candela- » bra ad ſimilitudinem Cupidinis, Panis, Dianae & Mer- » curii elaborata. Etſi autem quod hic commemoratur ar- » tificium, mirabile admodum nihil habuit; aliis tamen in- » ventis ſubtilioribus anſam praebuit. Non enim dubium » est, quin ab hoc principio ventum ſit ad *coenationes* il-

a »las *versatiles*, quarum Seneca, Suetonius & Lampridius »meminerunt. Porro autem fieri solitum olim, ut in no- »cturni luminis instrumentis artis suae peritiam ostende- »rent mechanici: cuius rei nobile exemplum suppedi- »tat historia coenae illius quam in Cilicia exhibuit Cleo- »patra Antonio, ut narrat Plutarchus. Huc etiam perti- »net machinosa illa lucerna, quae ipsa sibi oleum mini- »strabat, teste Sozomeno lib. I. Sigillis *Cupidinum* & *Pa- »num*, quae ait Hippolochus *lucernarum usum praebuisse*, »respondent simulacra iuvenum heroicis temporibus, ru- »di adhuc seculo, & incognitis lucernis, in angulis coe- »nationum destitui solita, ut facem tenentes lucerent. Ho- »merus de Phaeacibus canit: [Odyss. η. 100 sqq.]

»Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
»ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
»φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.

»Lucretius, in opulentae domus descriptione, poëtae lo- »cum non tam imitatus est, quam expressit prope ver- »baliter: [lib. II. vs. 24 sqq.]

— *Aurea sunt iuvenum simulacra per aedis*
lampades igniferas manibus retinentia dextris,
lumina nocturnis epulis ut suppeditentur. «

Casaubonus. — De σχαστηρίᾳ quam dicunt Graeci, conferri potest Polyb. VIII. 7, 10. & VIII. 8, 3. & quae ibi ad priorem locum a nobis adnotata sunt.

b. σύαγροι - - - σιβύναις ἀργυραῖς διαπεπερονημένοι. σιγύναις edidit Casaubonus: dein in *Animadv.* »Ni- »hil interest, inquit, sive σιγύναις scribas, sive σιβύναις, »ut in Epitoma. *Venabulum* ita vocant, telum ὁλοσίδηρον, »aprorum venationibus aptum. De eo multa in com- »mentario nostro De Venatione Amphitheatri. Caeterum »hic locus superiorem nostram de convivarum numero »coniecturam [vide ad pag. 128. c.] labefactare nonni- »hil videtur. Nam ut cuique convivarum suus aper ap- »poneretur, quod scribitur esse factum, CXX apros in »triclinium illatos oportuerit, si stat illa nostra emenda- »tio. Lector igitur eruditus statuat, utrum duorum simi- »lius vero debeat videri: aut convivarum celebris adeo »convivii tantam fuisse paucitatem; aut, tantam aprorum »copiam potuisse reperiri. « — Diceres, scripturam σιγύ- ναις in superioribus editionibus reperisse Casaubonum, eamdemque auctoritate codicum msstorum, qui plenius

Athenaei opus continent, confirmatam vidiſſe. Quod ſi b ita eſſet, teneri fortaſſe ea ſcriptura potuiſſet: quamquam nusquam alibi (quod ſciam) iſta vocis forma, ἡ σιγύνη, certo occurrit. Nam quod apud Suidam legitur, Σιγύνη, id quidem vitioſum eſſe ex ipſo ſubiecto exemplo intelligitur: in quo cum τόνδε τὸν σιγύνην legatur, rectus caſus illius nominis non ἡ σιγύνη, ſed ὁ σιγύνης fuerit: caeterum in ipſo etiam exemplo illo perperam σιγύνην pro σιβύνην ſcriptum docuit Brunck ad Antipatri Epigr. XIII. (Vide Iacobs Animadv. Vol. II. Part. I. pag. 23.) Apud Oppianum vero Cyneg. I. 152. obliquus caſus σιγύνην, ſit-ne ad rectum ἡ σιγύνη referendus, an ad ὁ σιγύνης, incertum eſt. Diverſa terminatione ὁ σίγυνος, vel σίγυννος, ex Apollon. Rhod. II. 99. a Grammaticis adnotatum eſt; aliudque eiusdem formae exemplum a Suida citatur. Euſtathius ad Iliad. β'. pag. 260, 34. & γ'. pag. 288, 38. neutro genere τὸ σίγυννον dixit: quâ formâ, ſed ſimplici ν litera, Ariſtoteles uſus eſt in Poët. cap. 21. Caeterum vulgatiſſima nominis forma, & ubivis occurrens, ἡ σιβύνη eſt. Ut alios taceam auctores, vide Noſtrum V. 201. b. & XII. 537. e. Quodſi docuiſſet lectores ſuos Caſaubonus, σιγύναις iſtud hoc loco nonniſi ex ipſius emendatione eſſe poſitum, cum σικύναις dediſſent ſuperiores editiones; (ſic enim habent ed. Ven. & Baſ.) multo probabiliori ratione ſuſpicari licebat, ac paene fidenter pronunciare, mendoſam iſtam lectionem non ex σιγύναις eſſe ortam, ſed ex σιβύναις, per eamdem literarum β & κ confuſionem, de qua paulo ante (ad vocem Σύκη, pag. 129. e.) monuimus. Neque ſane aliter res habet: nam in σιβύναις cum *Ep.* conſentiunt vetuſtae *membr.* *A.*

Quod paulo ante ait κατὰ πινάκων, *in lancibus*, vel *per lances diſtributi apri*, paulo inſolentior videri poterat iſta praepoſitionis κατὰ conſtructio; quae quidem eiusdem eſt generis cum ea, cuius exempla haud pauca in Lexico Polyb. p. 322. num. 2. a nobis collecta ſunt. Conf. Not. ad Polyb. III. 19, 7.

Πάντες ἐξενήφομεν. Eâdem ſententiâ verbum ἀνανήφειν habes III. 109. e. *Mox*, ἔνατγοι recte dedere mssti. Corrupte ἔνατον ed. Ven. & Baſ. ἔνασον ed. Caſ. *Ibid.* εἰς τὰς εὐτυχεῖς σπυρίδας. »Forſ. εὐτευχεῖς, *affabre factas*; ad inſtar τοῦ νεοτευχεῖς, quod habet Theocritus I. 28. « Coray. — At equidem feſtivum εὐτυχεῖς aegre cum iſto

c commutem. De vocabulo πότου, quod ſequitur, paulo ante dictum. *Ibid.* περισοβεῖν ἐκέλευε. Conf. XI. 504. a.

Μανδρογένης, ἐκείνου Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ - - ἀπόγονος. » De *Mandrogene*, urbicario mimo, adi librum XIV. « Casaub. — At ibi (nempe XIV. 614. d.) non niſi duobus verbis ad hunc ipſum locum ablegatur lector. *Ibid.* πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας. » *Multa ridicula in nos* » *effudit.* Sic melius quam ut interpretes. « Casaub. — Dalecampius: *effuſum riſum nobis excuſſit.* De πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις dictum ad pag. 129. c. *Mox*, pro πλακοῦντες, πλακούντων malles, ob ſequentes genitivos Κρητικῶν &c.

d *Σὺ δὲ, μόνον ἐν Ἀθήναις μένων, εὐδαιμονίζεις τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων* &c. » Mallem ἑαυτὸν εὐδαιμονίζεις. » *Tu hoc uno te cenſes beatum, quod Athenis manens Theo*» *phraſti diſputationes de propoſita theſi audias.* Mos ſummo» rum virorum fuit Ariſtotelis & Theophraſti, diſcipulos » exercere propoſita ad defendendum aut oppugnandum » quaeſtione aliqua, quae dicebatur e re θέσις. Conſtat au» tem, fuiſſe in illis diſputationibus non minus facundiae » certamen, quam acuminis & εὑρεσιλογίας. Ideo dicebat » Strabo lib. XIII. [pag. 609. b.] ſolitos Theophraſti diſ» cipulos θέσεις ληκυθίζειν, hoc eſt, *de re propoſita ora*» *torio more diſputare.* « Casaub. — Vocem μόνον praetermiſit *Epit.* εὐδαιμονίζεις ἀκούων valet εὐδαιμονίζεις σε ἀκούοντα. Quae ex Strabone adfert Caſaubonus, parum huc faciunt: pertinent enim ad eos ex Peripateticis, qui aliquanto poſt Theophraſti obitum ſcholae praefuerunt. θέσεις hoc loco ſimpliciter intelligenda ſunt *praecepta, placita* philoſophi, quemadmodum VII. 280. a. Ac ne aliter quidem apud Strab. l. c. ubi hoc dicit: veteres Peripatetici, qui poſt Theophraſti obitum, priusquam e latebris ſuis producti eſſent Ariſtotelis & Theophraſti libri, cum carerent magiſtrorum ſcriptis, neſciebant quo pacto illi placita ſua, ita ut decet philoſophos, apta quadam ratione connexioneque e ſuis principiis cauſſisque derivaſſent: quare eo erant redacti, ut, quae praecepta principum illorum philoſophorum ex ſcholis eorum olim eſotericis iam non amplius niſi nuda per ſe cognita eſſent, vel quae in exotericis eorumdem libris expoſita exſtarent, ea nunc in ſcholis, quas ipſi habebant, oratoria magis arte exornarent, quam ratione philoſophica explicarent.

Θύμα καὶ εὔζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτούς.

» Membranae, καὶ εὔζωμον. *Erucae* olim inter tenuiorum d
» lautitias, aliquanto etiam in beatiorum mensas admissae;
» ut in Nasidieni coena apud Horatium. Στρεπτοὶ & στρέμ-
» ματα, operis pistorii nomina sunt, a figura sic dicti,
» qua fingebantur. Eadem nominis ratio est in ea quam la-
» tini *spiram* vocant, cuius fingendae modum habes apud
» Catonem cap. 77.« CASAUB. — Nostrae *membr. A.* nil mutant. Sed in membr. *Ep.* est θύμον καὶ εὔζωμον. De *eruca* herba Plinius XX. 12, 49. » *In condiendis obsoniis*, in-
» quit, *tanta est suavitas, ut Graeci euzomon appellaverint.* «
στρεπτοὶ in panibus vel placentis rursus nominantur XIV. 645. b. auctore Demosthene; unde etiam Harpocration: πλακοῦντος εἶδός εἰσιν οἱ στρεπτοί.

Λήναια καὶ Χύτρους θεωρῶν. De *Chytris* supra dictum ad pag. 129. d. quibus sicut Comicorum poëtarum certamina agebantur; sic *Lenaeis*, poëtarum Tragicorum. De utroque festo, sed praecipue de Lenaeis consulenda quae disputavit Ruhnkenius iu Auctario ad Hesychii Tomum I. pag. 999. ubi etiam Athenaei hunc locum tetigit.

AD CAP. VI.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. φιλοτρῶγες habebant ed. Ven. e & Bas. quod CASAUBONUS, auctoribus libris chirographis, (ut ait ipse) in φυλλοτρῶγες mutavit, id est, *oleribus foliisque herbarum victitantes*. Eamdem scripturam firmant nostri mssti. *Vers.* 2. μικρ' ὀβολοῦ per apostrophum scripsi, ubi exserte μικρὰ ὀβολοῦ vulgo in edd. & msstis legebatur. *Vers.* 5. » Pro τέρας (inquit CASAUB.) scri- f
» ptum inveni τέτταρας: quod non concoquo.« — Veram scripturam τέρας nostri tenent libri. Postremi versus spectant ad id, quod ex Herodot. I. 133. adfertur infra, IV. 142 extr. & 143. a. Sunt autem versus manifeste anapaestici; quos ita digessi, ut primi quatuor essent trimetri, quintus dimeter, sextus paroemiacus. Rectius vero me facturum fuisse intelligo, si quatuor trimetros in sex dimetros distribuissem, hoc modo:

Τί δ' ἂν Ἕλληνες, μικροτράπεζοι,
φυλλοτρῶγες, δράσειαν; ὅπου
τέτταρα λήψῃ κρέα μικρ' ὀβολοῦ.
παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους
βοῦς ὀπτῶσιν, ἐλάφους, ἄρνας·

f. τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὅλαν
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ,
θερμὸν παρέθηκε κάμηλον.

Casaubonus sic distribuerat:

Τί δ' ἂν Ἕλληνες μι-
κροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δράσειαν; ὅπου τέτταρα λήψῃ
κρέα μικρὰ ὀβολοῦ. παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους βοῦς
ὀπτῶσιν, ἐλάφους, ἄρνας. τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὅλον
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ, θερμὴν παρέθηκε κάμηλον.

Ibid. Ὁ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἀχαρνεῦσι. Articulum Ὁ, qui deerat editis, adieci ex *ms. A.* Aristophanis versus leguntur in praedicta fabula, num. 85 sqq.

a De IPHICRATIS *cum Thracum regis filia connubio*, conf. Cornel. Nep. XI. 3.

AD CAP. VII.

ANAXANDRIDAE versus *de Nuptiis Iphicratis*, pro *tetrametris* habuerat Casaubonus, praeeunte fere Editore Veneto: sed distributio versuum partim nonnisi confuse indicata erat, maiori vero ex parte prorsus neglecta. Nos totum ludicrum carmen per dimetros anapaesticos, quoad fieri potuit, distinximus. *Vers.* 2. δέχεθ' ὑμᾶς erat editum. Ibi CASAUB. »Scribendum δέξεθ' ὑμᾶς, ut in »membranis; vel fortasse ἡμᾶς. *Si haec feceris quae dixi* »*tibi, splendido convivio excipiemur.*« — Et δέξεθ' ὑμᾶς dedit nobis etiam *ms. A.* cum quo consentit codex Hermol. quem notâ *B.* subinde designare consuevi. Alius codex Paris. deterioris notae, quem *C.* insignivimus, ἡμᾶς habet, ut docet Villebrunius: quod & Casaub. maluerat, & Villebr. probavit. Sed, probum esse ὑμᾶς, intelligi videtur ex vs. 31 sqq. quo ex loco cum hoc collato colligitur, loqui hîc garrulum & petulantem servum cum aliquo parasito, ut videtur, qui ab ipsius hero coena excipi cupit. Metri caussa δέξεται plene scriptum malueram, quo esset pes dactylus. Sed quoniam optimus etiam codex *A.* quamvis raro aliàs elisione utens, δέξεθ' cum apostropho tuetur, nil mutare ausus sum: ac potuerit in verbo δέξεθ' ultima syllaba longa haberi ob vocem sequentem ab aspero spiritu incipientem. In *Epit.* deest primus versus cum priori hemistychio secundi: atque etiam mox deinde plura praetermissa.

Verf. 4. καίτοι φασίν. Sic *ms. A.* non φασὶ, ut edd.

Verf. 5. βύβακας αὐτὰ γενέσθαι. Sic plane *ms. A.* b Quam fcripturam, quamvis & ob dictionis infolentiam, & ob verfum iufto minorem, fufpecta effe debeat, tamen reftituendam potius, quam tenendam editam lectionem iudicavi, quae nec ipfa metro conveniebat, nec nifi ex primi Editoris ingenio erat profecta. Vocabulum quidem βύβαξ, a quo formari βύβακας poffet, nufquam reperitur; at potuit nihilo minus olim in ufu effe, ut multa alia, quorum memoria periit. Interim fervarunt nobis Grammatici vocem, quae aut ipfa olim hic obtinuerat, aut cum ea quam hoc loco pofuerat poëta, cognata fuit. Etymologus pag. 216 extr. καὶ Σώφρων, inquit, βύβα, ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα. (Quod ibi adiicitur βύζειν, id puncto feparari debuit a μεγάλα, & ad fequentia verba referri; nempe ait auctor, de ufu verbi βύζειν videndum effe infra fub voce Νῆμα.) Eamdemque vocem Βύβα Hefychio reftituendam effe, ubi vitiofe vulgo Βαβαὶ fcribitur, iam pridem a viris doctis monitum eft. Verfus nofter integer foret, fi fic legeretur,

βύβα τε καὶ λαμπρ' αὐτὰ γενέσθαι,

aut aliquid in eam fententiam. Venetus editor unde fuum φιλοκάλως effinxerit, obiter ex Villebrunio didici, qui docet in codd. Par. *B.* & *C.* βυβακάλους fcriptum effe. Quod fi noftrae membranae tale quid dediffent, haud cunctanter equidem βύβα τε (vel rectius fortaffe βῦβα τε) καὶ καλ' refcripfiffem. Hunc verfum, ut folet eiusmodi falebrofa, praeteriit Epitomator.

Verf. 7. στρώμαθ' ἁλουργῆ μέχρι τῆς ἄρκτου. Quod confentientibus vetuftis membranis editum erat, στρώματα μὲν ἁλουργὰ, id metri ratio omnino refpuebat; ut taceam μὲν particulam, cum modo praeceffiffet, perimportune repetitam. Neque vero aut expeditior ulla aut certior huic verfui medicina adferri potuiffe videtur, quam quae a nobis adlata eft. Quod ait poëta, μέχρι τῆς ἄρκτου, id quo fpectet haud fatis perfpicuum. Dalecampius, *Urfae adusque exortum*, reddidit; ad temporis diuturnitatem referens, quo manfere conftrati tapetes. Quam interpretationem merito improbans CASAUBONUS: » Quemadmodum, inquit, οὐρανομήκη illa » dicimus, & *coelos tangere ac ferire vertice*, quae funt prae- » alta; fic Anaxandrides, ut fignificaret *ingens* illud *viae*

b »*spatium* quod fuerit tapetibus constratum, eos ad *Ursam* »*usque pertinuisse* dixit.«

Vers. 8. δειπνεῖν δ' ἄνδρας βουτυροφάγους. Perperam βουκόλους legebat Dalech. »Planissime proba est lectio edi»ta. Thracas poëta facit *butyrophagos*, cum in Graecia »vix butyri adhuc esset usus cognitus, ut docemus alibi.« Casaub. —— Vide Casaub. Animadv. ad Athen. lib. X. (cap. XIV.) pag. 447. d. ad illa verba ἀλείφονται ἐλαίῳ ἀπὸ γάλακτος.

Vers. 11. λέβητας - - μείζους λάκκων δωδεκακλίνων. »Veteres cum alicuius cubiculi [immo, coenaculi] vel»lent magnitudinem indicare, dicebant, *tot lectos capit*: »unde est appellatio *tricliniorum*, & οἴκων τετρακλίνων, »ἑπτακλίνων, atque etiam εἰκοσακλίνων, & τριακοντακλί»νων. Eo hîc allusit Anaxandrides. Proprie non λάκκοι, »sed *oeci*, dicuntur δωδεκάκλινοι, *lectos duodecim capere*.« Casaub.

Vers. 12. αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι. »Moris erat, ut, »qui in conviviis ministrarent, alte cingerentur, quo es»sent expeditiores. Horatius: *Puer alte cinctus acernam gau*»*sape purpureo mensam pertersit.*« Casaub. — Κόττυν h. l. *ms. Ep.* duplicatâ mediâ literâ, contra quod & usus & metrum ferebat.

Vers. 16. αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενείδαν. Memoratur rursus Ἀντιγενίδας tibicen XIV. 631. f. Et recte ibi, ut aliâs, cum simplici vocali iota in penult. scribitur illud nomen: sed h. l. *diphthongum* postulabat metri ratio, ut in Leonidae Epigr. 1. T. I. Analect. Brunckii p. 220. De ipso viro vide quae post Burette in *Mem. de l'Acad. des Inscript.* T. XIX. pag. 470 sqq. docuit Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. p. 57 sq.

c *Vers.* 19 *sqq.* μέλπειν δ' ᾠδαῖς τοτὲ μὲν Σπάρτην τὴν εὐρύχορον, τοτὲ δ' αὖ Θήβας - - τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν. »Repetendum semper τὸ φασίν. Sensus est: »*Aiunt, Antigenidam tibicinem, Argan cantatorem, & Cephi*»*sodotum citharam pulsantem, ei convivio interfuisse, & ceci*»*nisse modo quidem Spartam amplis florentem choreis, modo* »*Thebas septem portarum, mutato harmoniae genere.* Errat »Dalech. qui εὐρύχορον Σπάρτην mutat in εὐρύχωρον: quo »etiam modo scriptum reperimus in Epitoma Hoeschelia»na: perperam. Homericum est eius urbis epithetum: »ut, ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη ᾤχε-

»το. [Odyss. ο'. 1.] De ea voce multa poëtae interpre- c »tes: de Spartanis choreis Plutarchus in Apophthegma»tibus. Apollo fatidicus in oraculo quod refert Herodo»tus, Ὑμῖν δ' ὦ Σπάρτης οἰκήτορες εὐρυχόροιο. Lectio, »quam edidimus, est promta e membranis.« [Nempe in ed. Ven. & Bas. perperam omissa erant duo verba, τὰς ἁρμονίας, quae e mssris Italicis, quibus noster *cod. A.* praeiverat, adiecit Casaubonus. Epitomator tria verba τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν praetermisit.] »Si libeat mini»mum ab eius vestigiis recedere, scribam, τότ' αὖ ἐπὶ »Θήβας τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν. Non censeo dubitan»dum hanc esse veram lectionem.« CASAUB. — Sicut ad sententiam commoda videri poterat haec emendatio; sic metro manifeste repugnat: cuius qui rationem habere voluerit, si parum commoda vulgata scriptura fuerit visa, eam fortasse probaverit coniecturam, quam sub contextu indicavimus. Vulgata scriptura, mutans subito orationis structuram, audaciorem quemdam colorem habet, & tragico magis cothurno aut epico carmine dignum, quam familiari huic sermoni convenientem. Verumtamen cum de cantu & musica agatur, ferendus fortasse paulo etiam grandior in hoc argumento sermo. Fuerit igitur inversio quaedam orationis: ut, pro eo quod simpliciori ratione sic dictum foret, *cantor cantum suum Thebas transtulit*, nunc dicat hic homo, *urbs Thebana melodias cantoris immutavit, & in se convertit.* Ad vocab. εὐρύχορον quod spectat, Graecam scripturam non solicitaverat Dalecampius, sed latine *Spartam agri spatiosi dominam* reddiderat; in quo multos & veterum & recentiorum interpretes consentientes habet.. Vide Eustath. ad Odyss. μ'. pag. 465, 15. Caeterum de vi huius epitheti haud poenitebit consuluisse Dammii Lexic. Etymol. p. 2638 & seq.

Vers. 24. ἵππων ἀγέλας, αἰγῶν τ' ἀγέλην. Posterius hemistychium, cum deesset editis, adieci praeeunte utroque codice nostro. In priori hemistychio nil mutant libri, nisi quod ἵππων ἀγέλην habet *ms. A.* quod ob praecedens δύο ferri nullo pacto potest. Sed aegre mihi persuadeo, bis in eodem versu vocem ἀγέλη posuisse poëtam; quae, ut alia taceam illius lectionis incommoda, sonum utique ingratum adferebat orationi. Praeterea non diffiteor, omisso eodem hemistychio, quod e codicibus nostris adiecimus, paulo commodius fluxuros reli-

c quos versus, ita ut deinde ante paroemiacum, καὶ πουλυπίδων ἑκατόμβην, (vers. 28.) fiet monometer δωδεκάπηχυν, eàdem prorsus ratione quae vs. 21 sq. obtinet.

Vers. 25. φιάλην τε λεπαστήν. » Cum & *phiala* & » *lepasta* sui generis diversa pocula sint, ut didicimus ex » libro undecimo, [vide XI. 484 extr. & seq. tum p. 500 » extr. & sq.] probem scribi φιάλην τε καὶ λεπαστήν. « Casaub. — At, qui iam ante copià laborabat versus, sic magis etiam oneraretur. Toupius, in Notis ad Longinum pag. 230. voculam τε eiiciens, non video quo pacto satis idoneam adfecto versui medicinam sibi visus fuerit adtulisse. Nam, quo pacto duo haec verba φιάλην λεπαστὴν hemistychium dimetri anapaestici efficere possint, non exputo. Quod nisi (quemadmodum in similis terminationis vocibus subinde factum, apud poëtas praesertim, videmus) σ literam ante τ extrudere licet; alia quaerenda fuerit medendi ratio. Caeterum me non magis, quam Toupium, turbavit illa observatio, quae Casaubonum commoverat ut suam istam emendationem proponeret: quamquam enim ex vulgari sermonis usu *substantivum* nomen est λεπαστὴ, tamen sua origine vim *adiectivi* habet: adeoque nihil magnopere impedire videtur, quo minus cum substantivo φιάλη iungatur. Denique nescio an adnotari mereatur, quod in φιάλην τε *ms. Ep.* quidem consentiat cum editis, *ms. A.* vero φίλην τε habeat.

Vers. 26. κέγχρων τε χύτραν. Sic *ms. Ep.* cum edd. Eàdem notione etiam κέρχνων dici poterat, quod habet *ms. A.* Confer quae notavimus ad II. 55. d. & consule quos ibi laudavimus viros doctos, in his Valcken. ad Phoen. 1395. *Vers.* 27. βολβῶν τε σιρὸν. » Coniiciebamus scribendum βολβῶν σειρὰν, quod interpretamur *li- » neam bulborum*; sicut dicitur a Iurisconsultis linea mar- » garitarum. Sic & hodie cepas in forum deferunt ad in- » star catenae nexas invicem more sertorum; non autem » transfixas, ut fit in unionibus. - - Sed nobis nunc » perplacet quod est editum, & in omnibus codd. [pari- » terque in nostris] scriptum, σιρόν. Σιρὸς est *fovea in usum » granarii vel apothecae cavata*. Hesychius etiam πίθον inter- » pretatur; quia in *doliis*, praeter vinum, etiam alia ser- » vabant. *Siros* vocant auctores Rei rusticae Varro & Co- » lumella. Varro, hoc amplius, *sirorum in Thracia pluri- » mum fuisse usum* scribit. « Casaub. — Vide Varr. I. 57.

Conf. Curt. VII. 4, 24. & quos ibi laudat Raderus; quibus alios etiam auctores adiunxit Wesseling. ad Diodor. T. II. pag. 351. Pro δωδεκάπηχυν, in *ms. Ep.* est δωδεκάπηχειν: male, si quid video: agitur enim de *fovea* sive *apotheca, duodecim cubitos quaquaversum patente. Versu seq.* scripturam πουλυπόδων, quam flagitabat metrum, pro eo quod vulgatum erat πολυπόδων, praeivit TOUP *ad Longin.* l. c. ubi simul monuit: »*Bulbi* & »*polypi* ad venerem iuvant, & νεογάμοις prosunt. Hinc »iocus Comici.« — Conf. I. 5. c. II. 64. b. VIII. 356. e. f.

Vers. 31 *sq.* Τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον &c. »Praecedit γάμος· itaque fortasse scribendum »σεμνότερος & λαμπρότερος. Nisi malumus πρὸς τὸ σημαινόμενον referre, nempe δεῖπνον: quod verum censeo.« CASAUB. — Satis (puto) erat, generatim τι vel πρᾶγμα intelligere. Verumtamen ipsa etiam λαμπρὰ δεῖπνα, ad quae hic respicitur, iam initio (vs. 2.) commemorata sunt. »δεσπόσυνοι sunt *heriles filii*, non *heri*. Scio, Gram»maticos veteres [Eustath. ad Il. λ'. pag. 784, 15.] δεσπο»σύνους & δεσποτίους interpretari *vernas*. Sed, pro *herili* »*filio* accipi, non obscuro testimonio docemus. Appia»nus lib. IV. Bellor. Civil. [cap. 44. nostrae edit.] Ἕτε»ρος ἀπελεύθερος, τάφον δεσπότου φύλασσων, τὸν δεσπό»συνον προγραφέντα ἐφύλασσεν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τοῦ πα»τρός.« CASAUB. — Istius interpretationis, quam Eustathius adnotavit, nusquam alibi superest vestigium. Suidas: Δεσπόσυνος, παῖς τοῦ δεσπότου ἐστίν: quod nil aliud sonat, nisi *filius heri*. Similiter apud Plutarch. in Lycurg. (citatum ab H. Steph. in Thes.) αἱ δεσπόσυναι sunt *heriles filiae*.

Vers. 35. οὐ σμύρνης καὶ Συρίας ὀδμαί. »Scribe cum Epi»tome, σμύρνης Συρίας.« CASAUB. — Percommodum id quidem ad sententiam foret, *myrrhae Syriacae*: at non aptum ad metrum. Igitur intellige, *non myrrhae odores, nec alii e Syria odores*, verbi caussa, calami odorati, & quae sunt eiusdem generis. Nisi fortasse de industria imperite & ridicule garrientem servum induxit poëta, ut qui *Smyrnam* urbem cum *myrrha* confundat, & *Smyrnae & Syriae odores* dicat, cum debuisset *Syriacae myrrhae odores*.

Vers. 38. πουλυποδείων. Primam syllabam longam desiderabat metrum; sicut paullo superius πουλυπόδων. Eadem metri ratio penultimam pariter longam hoc loco fla-

d gitabat; quam sic etiam dedit *ms. A.* cum edd. Ita vero prodibat nomen adiectivum, ad quod intelligi, ni fallor, debet substantivum κρεῶν.

Vers. 41. ἐνθρυμματίδων. ἐνθρυμματὶς, ut docere videtur Hesychius, idem valet ac θρυμματὶς, quod *placentae* genus est, paulo inferius memoratum apud Nostrum p. 132. a. 133. c. rursusque p. 147. b. Panis quidam ἐνθρυπτόμενος & ἐντεθρυμμένος, id est *intritus*, nominatur III. 109. e. & 114. d. haud satis scio qua notione. *Vers.* 42. ὠχρῶν erat in ed. Ven. & Bas. pariterque in *ms. A.* Peius etiam, λαθύρων ὠχρῶν in ed. Cas. absque distinctione ante ὠχρῶν. Monuit vero in Animadv. CASAUBONUS, λαθύρων, ὤχρων, scribi debuisse. Et sic recte scriptum in nostro *ms. Ep.* ὠχρὸς *pallidum* denotat; ὦχρος, *ervilia* legumen. De vocab. χορίων, *vers.* 43. vide notata ad III. 104. f.

e *Vers.* 51. ῥίνης. ἡ ῥίνη, *squatina*, constanter aliâs, cum apud Nostrum lib. VIII. tum apud alios, per vocalem ι simplicem, sed eam longam (unde in plur. αἱ ῥῖναι) scribitur. Vide Gesn. de Aquatil. pag. 900 & sq. Duplicem ει hoc loco noster *ms. A.* suo more invexerat. Epitomator hanc vocem cum aliis nonnullis praetermisit.

Vers. 57. μάραθ', ᾠὰ. Recte haec dedit *ms. A.* loco unius vocis μάραθρον, quam suo arbitratu Casaubonus hic posuerat, ne indicare quidem in Animadv. dignatus scripturam, quam dederant editiones veteres, μαραθῶα, veri vestigium satis perspicuum servantem. *Foeniculum* Graecis non modo μάραθρον dicebatur, sed & ὁ μάραθος, XIII. 596. a. & τὸ μάραθον, II. 56. c. 70. f. 71. a. μάραθρον absque ᾠὰ hoc loco ne metro quidem aptum erat, cuius nullam rationem in tota hac ecloga habuit Casaubonus. *Vers.* 59. μύες, ὄστρεα. Nil mutat, quod sciam, *ms. A.* In *ms. Ep.* deest totus versus cum dimidio sequentis. Claudicanti metro utique fulcro quocumque succurrendum. Forsan μῦς, ὄστρεια. Sic μῦς pro μύες III. 86. d. & e. 117. f. & VII. 308. e. ὄστρεια vero pro ὄστρεα usurpatum cum saepe aliâs observavimus, tum paullo post rursus IV. 132. b. videbimus. Conf. Animadv. ad III. 92. e. *Vers.* 61. ὀρνιθαρίων ἀφάτων πλῆθος. Sic mss. cum edd. Sed ἄφατον utique malim.

f *Vers.* 64. κίγκλοι. Sic bene ed. Cas. consentientibus msstis. Corrupte κίγηλοι ed. Ven. & Bas. Aviculae sunt e *motacillarum* genere. *Ibid. & verss. sqq.* τουτουὶ τοῦ

χάσκοντος &c. Vitiose τουτοὶ ed. Caf. 1. Aliae editt. omnes τουτουὶ cum *ms. Ep.* & sic etiam Casaub. in Animadv. Recte id quidem, ad sententiam & ad vulgatum Atticorum usum; sed parum apte ad metrum, nisi duas syllabas ουὶ prorsus pro una numerare liceat. Nam cum paragogica illa litera iota suâ naturâ longa habeatur, vox τουτουὶ pedem versus anapaestici efficere non potest. Medetur quidem isti incommodo, quoad formam vocis, noster *codex A.* ταυτὶ scribens: at sic nominativus neutrius generis pro τουτοὶ formari solet, cui non erat hic locus. An pro genitivo τουτουὶ etiam τουτὶ usurpaverint Attici, mihi non constat. Quare grammaticam hanc quaestionem in medio relinquo. De loci sententia haec adnotavit CASAUBONUS: » In extremo huius eclogae inest » iocus comicus in hominem muliebris patientiae. Graeci » *impudicos* vocant εὐρυπρώκτους vel λακκοπρώκτους. Hoc » vult; gruem illam adeo longum habuisse rostrum, [col- » lumque,] ut si per anum immittatur impudici illius, » quem digito indicabat histrio qui ista pronuntiabat, ad » latera usque penetrare, & frontem ipsam tundendo per- » forare posset. Insigniter εὐρύπρωκτον voluit significare, » & morbo nefando prae caeteris infamem. « — Ambigue positum τοῦ χάσκοντος est; quod & ab illa parte, quam dixit Casaubonus, *hiantem lateque patentem* significare potest; sed ex communi verbi usu hominem denotat *ore hiante spectantem*. Pro διακόψειε, quod (*vs.* 67.) in edd. & in *ms. Ep.* scriptum erat, recte διακόψειεν, quod desiderabat metri ratio, dedit *ms. A.*

Postremo versui, οἶνοι δέ σοι &c. quodnam insit metrum, haud adparet, mihi quidem. Si ἡδὺς ante εὐθυγενὴς staret, haberem pro iambico tetrametro brachycatalecto, qui Aristophanicus vocari solet. οἶνοι in plurali numero, est utriusque codicis nostri scriptura; quae temere in οἶνος mutata erat ab editoribus.

AD CAP. VIII.

In LYNCEI *vers.* 4 sq. 'Ανδία γάρ ἐστιν 'Αττικὴ, ὥσπερ ξενικὴ. » Scribo, ut intelligam, ὡς παρ' ξένοις γε. *Victus* » *Atticus*, inquit, *non placet*, *nobis saltem peregrinis.* « CASAUB. — At id ipsum, quod voluit vir doctus, iam modo verbis proxime praecedentibus continebatur; post

a quae tam languide quoad ſenſum, quam parum apte, orationem ſi ſpectes, ſecutura erant haec quae ſunt a Caſaubono propoſita. In vulgata ſcriptura nil mutant libri, niſi quod *εὐηδία* (ſic) pro *ἀηδία* habet *ms. Ep.* perperam haud dubie. Vide vero, ne tale quid dicat Perinthius ille, qui loquens inducitur: Laudantur Athenienſes ob morum ſuavitatem; cum quibus collati peregrini, inſuaves (*ἀηδεῖς*) cenſentur eſſe: at *in victus quidem ratione & in epulis inſtruendis ea eſt Atticorum ἀηδία, inſuavitas & importunitas, quae peregrinos magis deceat*, quam eos homines qui tam culti eſſe ſibi videntur. Ad haec ſuſpicatus ſum, *ἀστικὴ* fortaſſe pro Ἀττικὴ ſcriptum olim fuiſſe, ut opponantur vocabula *ἀστικὴ* & *ξενική*: ſed id quidem non magnopere urgebo. Ad verbum *Παρέθηκε* (*vſ.* 5.) intellige *τις*: nempe *ſic faciunt Athenienſes, cum hoſpites convivio excipiunt.* Aoriſtus primus, de eo quod fieri ſolet.

Verſ. 9. *ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν.* Non video cur *ἀντακαῖον* corrigendum pronunciaverit doctiſſimus Valcken. ad Herod. IV. 53. Quidni enim genitivus *ἀντακαίου* a *μικρὸν* regi poſſit? *parum antacaei ſalſamenti.* De re conf. III. 118. d. e. & ibi not.

Verſ. 11 *ſq.* *ἠφάνισα. βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε, συγκαμεῖν*
καὶ τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι.

Prior verſus iuſto longior, alter brevior, corruptelam aegre diſſimulabant. Conſentit tamen codex ms. uterque cum edd. niſi quod *γ'* particulam, quam verſ. 12. poſt *τοῦτο* inſeruere editores, ignorent mssti. Suſpicatus eram, *συγκαμεῖν* ex *συγκαπεῖν* (a *συγκάπτω*) eſſe corruptum: ſed nec ipſum *συγκαμεῖν* per ſe diſplicebat, ut diceret, *voluiſſe ſe etiam alterum iuvare in conficiendo eo cibo, cui ille manum inieciſſet.* At, quo pacto alterutrum adaptari metro poſſet, minus in promtu erat. Itaque ſic legendum coniectabam:

ἠφάνισα. βούλομαι δέ γ', ὦ βέλτιστε σὺ,
κἀκεῖνο καὶ τοῦτ'· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι.

Simili fere ratione Iacobs, Vir doctiſſimus, corrigit in *Emendationibus manuſcriptis*, his ipſis diebus mecum communicatis:

——— *βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε σύ,*
κάπτειν τοιοῦτό τι γ'. ἀλλ' ——— ———

Verf. 14. ὄψιν μὲν οὖν ἔχει &c. Particulam οὖν, cum b deeſſet *ms. A.* & editis, recte dedit *ms. Ep.* De ea adiicienda iam olim monuerat Hoeſch. & nuperrime IACOBS in eisdem, quas modo laudavi, Notulis msstis. *Verſ.* 16. Verba iſta, κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δὲ, citans H. STEPHANUS in Theſ. Graec. Ling. III. 382. e. ait: » κατέπλησα hic accipiendum videri pro *replevi*, » *implevi;* ἐνέπλησα vero pro *explevi*, *ad ſatietatem usque* » *explevi.* « — Nempe ad ἐνέπλησα e verſ. ſup. intelligendum τὴν γαστέρα. *Verſ.* 20. Αὐτὸς γὰρ αὐτὸν bene edd. αὐτὸς δ' αὐτὸν *ms. A.* In Epit. deeſt hic verſus cum ſeq.

τὸ προοίμιον τῶν - - δείπνων. conf. III. 100. a. *Ibid.* c τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς. διασκευῆς *ms. Ep.* quod ex Hoeſchelii libro citans CASAUB. merito monuit: » Malo ta» men παρασκευῆς. Ea voce intelligitur quidquid in coe» nam ſolitum apponi ab Athenienſibus. «

AD CAP. IX.

Δίφιλος δ' ἐν Ἀπολειπούσῃ. Titulum fabulae Dalecampius reddidit, *Animo-defecta;* Grotius, *Deficiente.* Vide Animadv. ad III. 125. a. Eclogae, quam ex illa fabula adfert Athenaeus, latinam verſionem ſubiecimus GROTII, ex eiusdem Excerptis pag. 782.

In DIPHILI *verſ.* 3. ἢ κἀκ τοῦ 'μπορίου τινές; Ex d τοῦ ἐμπορείου, quod in membranis erat, τοῦ εἰμπορίου fecerant editores: bene, quod ad penultimam vocabuli ſyllabam ſpectat; male, quod ad primam. IACOBS, *in Notis msstis*, τῆς ὑπερορίας corrigendum cenſet; perſpecte quidem & ſententiae & metri rationem habens, ſed vereor ne praeter neceſſitatem nimis recedens a librorum ſcriptura. Iſtud enim ſi amplectamur; totus hic verſus cum ſequente, abiectis duabus vocibus, (quod etiam ipſe Vir doctus monuit) ſic fuerit conſtituendus:

ἅπαντες, ἢ κἀκ τῆς ὑπερορίας τινές;
B. Τί τοῦτο πρὸς σὲ τὸν — —

Mihi in levicula mutatione, quam adtulimus, (τοῦ 'μπορίου, pro τοῦ ἐμπορίου) adquieſcendum videbatur. Sententia eadem, quam idem Vir doctus voce τῆς ὑπερορίας expreſſam voluerat. ἐκ τοῦ ἐμπορίου τινὲς ſunt *nonnulli ex portu, mercaturam facientes;* nempe *peregrini mercatores*, ut bene iam reddiderat Dalecampius.

d *Vers.* 5. Nil opus est ut αὐτῆς cum αὕτη γ' permutemus. Percommode dictum, αὐτῆς τῆς τέχνης ἡγεμονία. Non modo *ad ipsam artem hoc pertinet*, ait; *sed est etiam principalis quaedam illius artis pars.* Eamdem sententiam (ut adnotavit CASAUB.) his verbis expressit Martialis:

Non satis est ars sola coco servire parato:
namque coquus domini debet habere gulam.

Vers. 8. ἀπὸ θερμοῦ, intelligunt ζωμοῦ, & *de fervefacto iure* interpretantur. Non repugno. Sed vide, ne εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ valeat *statim initio coenae;* scil. εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ (nempe ὕδατος) κατὰ χειρὸς δοθέντος, quod fiebat in ipso coenae initio. cf. II. 60. a. XV. 685. d. Tum vero nescio quid sit, quod (*ibid.*) τὴν μεγάλην dicat; quandoquidem nomen substantivum, quod sequitur, σίλουρος, in masculino genere constanter aliàs usurpatur. *Vers.* 9. Pro ἀποζέσας, mendose ἀποζεύξας *ms. Ep.* *Vers.* 10. χαριεῖ praetuli, atticam formam, quam dedit *ms. A.* χαριῇ edd. cum *ms. Ep.* *Ibid.* ἢ μυρίνην προσεγχέας. μυῤῥίνην *ms. Ep.* quemadmodum I. 32. b. scribitur μυῤῥίνης οἶνος, idem valens ac μυρτίτης, id est, *vinum myrti baccis conditum.* Sed eam scripturam h. l. metrum respuebat: recte μυρίνην simplici litera ρ scribunt edd. cum *ms. A.* prima syllaba brevi, a vocab. μύρον, *unguentum.* De quo *vino unguentato* multa collegit H. Steph. in Ind. voce Μυρίνης οἶνος. Breviter & perspicue Aelianus Var. Hist. XII. 31. Μύρῳ οἶνον μιγνῦντες (οἱ Ἕλληνες) οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν.

e *Vers.* 12. ἀψινθίῳ σφι δεῦσον &c. Sic, ut edidimus, constituendum esse hunc versum, monuerat CASAUB. in Animadv. δεῦσον recte *ms. Ep.* cum edd. Corrupte δεῖξον *ms. A.* *Vers.* 13. ποιῆσαι recepi ex eodem *ms. A*, quod bene habebat, intelligendo χρὴ vel δεῖ. Eius interpretamentum est ποίησον, quod ex *Epit.* adoptavit Casaub. *Ibid.* καὶ ἐσκοροδισμ. Sic commode editt. vett. cum msstis; quod cur mutaretur nulla caussa fuerat. καὶ ante vocalem breve est: & pedem anapaestum in ista sede non respuit comoedia.

Vers. 15. πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ, καὶ μεστοὶ λάπης. » Ultimum versum sic concipe: Πάντες βλιχώνδεις εἰσὶ, καὶ μεστοὶ λάπης. « [Perperam λαπῆς erat editum.] » Apud Hippocratem saepius leges, ἐμέει σίαλα » καὶ λάπην. Pro βλιχανώδεις, quod verbum non est

»nauci, Dalec. scribebat βλιχώδεις, repugnante modu- »lo versus. Nos fecimus βλιχώδεις per iota; memores »veterem criticum Epiclem exponere apud Hippocratem »βλιχῶδες, τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκα- »θάρτου: *pingui obsitum, cum viscoso humore & impuro.* »Hic vero Diphilus ita vocat homines *pituita laborantes*, »eamque ob caussam ἀποσίτους: rara enim ciborum ap- »petentia quibus est pituita molesta. Idcirco addit, μεστὰ »λάπης: nam & λάπη genus *pituitae.*« CASAUBONUS. — De voce βλιχώδης apud Medicorum patrem consulendus inprimis Foesius in Oecon. Hippocr. In βλιχανώδεις apud Nostrum consentiunt cum editis *mssti A.* & *Ep.* quâ formâ vocis paulo productiore uti potuit Diphilus eâdem notione, qua alteram breviorem usurpasse Hippocrates perhibetur. Nec minus aptum hoc ad metrum est, quam id quod ei substitutum voluit Casaubonus.

MENANDRI versus praetermisit Epitomator. Inseruit eos Excerptis suis GROTIUS pag. 744. cuius versionem adposui. Confer CLERICI Fragmenta Menandri pag. 174 sqq. & ibi notata.

Versum quartum in metro peccare contendit BENTLEI in Emend. in Menandri Fragm. pag. 60. »ἰχθύδιον enim se- »cundam corripit« inquit. Igitur pro

ἐν προσφάτοις ἰχθυδίοις τεθραμμένα,

sic corrigendum censuit,

ἐν προσφάτοισιν ἰχθυδίοις τεθραμμένα.

Eodem fundamento nixus DAWES, in Miscell. Crit. pag. 214. προσφάτοις quidem tenens, ἰχθυϊδίοις scribendum contendit; provocans etiam ad nescio quam analogiam. At (quod iam supra ad III. 95. b. monuimus) sicut in ἰχθὺς vocalis υ & brevis & longa haberi potest, sic & in ἰχθύδιον: atque etiam in eodem hoc vocabulo, haud raro apud Nostrum occurrente, constanter (ni fallit nos memoria) syllaba θυ longa usurpatur. Sic quidem, praeter hunc locum, habes etiam III. 95. b. 107. b. VIII. 359. d. Et constanter etiam simplici litera υ utuntur libri omnes, quemadmodum etiam VII. p. 285. a. & alibi. Quare utraque novatione a viris doctis proposita carere nos posse putavi. Maiorem speciem habet, ac fortasse vere praeceptum est, quod *quintum versum* sic refictum voluit idem BENTLEI:

καὶ παντοδαποῖσι, τοῖς ἁλίμοις μὲν οὐ πάνυ.

f »Nam ἅλιμος (inquit) est *marinus;* ἄλμιος ne Graecum »quidem.« — Nec tamen mutare equidem librorum scripturam ausus sum, quum a substantivo nomine ἅλμη legitima prorsus ratione adiectivum ἅλμιος derivatum videri debeat; quamvis nusquam alibi ea vox hodie reperiatur.

Vers. 6. ἁλίσκεται plene scripsi cum *cod. A.* & editt. vett. Nec enim opus erat, ut ultima syllaba eliderettur, quod a Casaubono factum, sic edente, ἁλίσκετ' ἀλλ' &c.

Vers. 8 *sq.* In editis sic legebatur:

μᾶλλον προσεδέξατ'· εἰ δέ τις ἔρχεται.
Ἀρκαδικὸς τοὐναντίον. (in ed. Ven. sic τοὐναντίον -)
ἀθάλασσος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται.

Ubi CASAUBONUS adnotaverat: »Nonus versus expleri »potest hoc modo: ἐκ τῆς ὀρεινῆς, Ἀρκαδικὸς, τοὐναντίον &c. At vel sic adhuc misere claudicaturus erat octavus versus. Itaque maiori molitione usus GROTIUS, in hunc modum scripsit:

μᾶλλον προσεδέξατ'. εἰ δέ τις τοὐναντίον
Ἀρκαδικὸς ἔρχετ' ἤ τις ἀθάλασσος ξένος
τοῖς ἐκ θαλάσσης λοπαδίοις ἁλίσκεται.

Ut minore molitione, sic feliciori successu hunc locum BENTLEIUS administravit: » Nos levi opera, (inquit) re»iectis tantummodo illis, εἰ δέ τις ἔρχεται, quae super»vacua plane sunt, & versum sententiamque frustra one»rant, sic locum sanum exhibemus:

» μᾶλλον προσεδέξατ'. Ἀρκαδικὸς τοὐναντίον
» ἀθάλασσος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται.

» *Hospites*, inquit, *insulares, domi piscibus vescentes, marinum* »*victum fastidient: Arcadicus contra hospes, longe a mari degens,* »*in patellis capietur.* λοπάδια enim sunt *patellae piscibus elixan*»*dis aptae.*« Sic ille, non modo acutissime, sed & ipsum verum divinando adsecutus. Nam ita prorsus est: verba ista, εἰ δέ τις ἔρχεται, nihil sunt aliud nisi adsumentum, sive a primo editore, sive ab aliquo ante eum librario, temere verbis poëtae adtextum. Cui facinori ansam dederat id, quod in vetustis nostris membranis imperite sic scriptum est μᾶλλον προσεδέξατ' χεται. Ἀρκαδικὸς &c. ubi, cum χεται, in vetustiori exemplari inter lineas scriptum, indicasset, προσεδέξατο hoc loco idem valere ac προσδέχεται, indoctus librarius scholion interlineare in ipsum contextum perquam inepte intrusit. *Vers.* 9. Pro

ἐν τοῖς, οὗτος malebat CORAY; sed nil magnopere urgere f videtur, ut solicitetur vulgatum.

Vers. 10. Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν.
Pro incommodo ποιῶν, Bentleius Grotianum ποθεῖ, quod adoptaverat Clericus, probasse videtur. At ipsum ποιῶν tamen rursus legitur XII. 517. a. ubi hic versus cum sequente repetitur. Quid sint ὑποστάσεις, ex Polluce docuit CASAUB. nempe » *condimenta coagulata*, vel *sorbitionum peculiare quoddam genus.* « Pollux IV. 60. Αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι, ἐνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο· ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις, ζωμὸς παχὺς ἀμύλῳ πηγνύμενος. — Pergit CASAUB. » Vocem πλούταξ sumsit Menander ab Eupolide: nam ut illius propria adnotatur a » veteribus criticis. Pollux III. [109.] ὁ δ' Εὔπολις πλούταξ πέπαικε. «

Vers. 11. κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.
κάναυλον habet ed. Ven. & sic *ms. A.* Suspiceris κάνδυλον debuisse, (de quo vide Animadv. ad I. 9. a.) quod idem esse voluerunt nonnulli cum κάνδαυλος. Sed, diversa haec esse, ex XII. 516. d. intelligitur. Et κάνδαυλον in eodem hoc versu, ubi ille p. 517. a. repetitur, recte ibi legitur consentientibus libris: quare merito id hoc etiam loco posuit editor Basileensis & Casaub. cum praesertim & metrum id ipsum flagitaret. » ὑποβινητιᾷν est *cevere*, *venerem* » *appetere.* Inde ὑποβινητιῶντα βρώματα Menandro *cibi ad* » *Venerem stimulantes.* Clemens Alexandrinus, Menandrum » imitatus, πασχητιῶντα appellavit, in secundo Paedago» gi: πόῤῥω γάρ ἐστι τῶν πασχητιώντων ἐδεσμάτων ἡ τρά» πεζα τῆς ἀληθείας. « CASAUB. — ὑποβεινητιῶντα h. l. habet *ms. A.* suo more: sed verum tenuit idem lib. XII. 517. a. Conf. I. 9. c.

AD CAP. X.

τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν. » Recte Dalecampius a » τὰ εἰς ἀναστόμωσιν βρώματα interpretatur, *quae valent* » *ad restituendam orexin amissam.* Proprie ἀναστόμωσις est » *oris obturati reclusio.* Passim apud Medicos ἀναστόμωσις » φλεβῶν, vel τῶν ἀγγείων, appellatur *venarum apertio*: » a qua significatione non recedit, cum pro *restituto ciborum* » *appetitu* usurpatur. Fere enim contingit fastidium cibo» rum, cum os ventriculi alienis humoribus est obsessum:

a »cui malo ut medicina fiat, aperiendi sunt occlusi mea»tus. Fit autem hoc vel cibis succi subtilis, cuiusmodi »sunt illa, quae Plutarcho [Sympos. VIII. 9. p. 734. a.] »appellari λεπτὰ καὶ τομὰ dicebamus lib. II. cap. XVII. »[ad II. 58. c.] vel pharmacis eiusdem facultatis. Lege »Galenum de Compos. Medic. κατὰ τόπους libro VIII.« CASAUB. — ἀναστόμωσις ea notione, quâ hîc moxque rursus lit. b. usurpatur, nusquam alibi occurrit: *exacutionem palati* interpretatur Henr. Steph. Thes. III. 1050. c. Verbum ἀναστομοῦν, *aperiendi* sensu, de quo Casaubonus dixit, usurpatum praeter alios Polybio, V. 62, 4. quam notionem ad sensuum instrumenta transtulit Diphilus apud Nostrum, mox hac ipsa pag. lit. f.

ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. conf. II. 56. a - c. & ibi not. ARISTOPHANIS Fragmentum exhibuit Brunck T. III. p. 228. 2. ubi pro δρυπετεῖς, quod est in ed. Casauboni, δρυπεπεῖς maluerat, provocans ad Piersoni Notas ad Moer. pag. 121. Et utuntur quidem nostri codices (quemadmodum ad II. 56. a. Animadv. T. I. pag. 377. adnotavimus) plerumque alibi hac forma δρυπέπεις, quam etiam hoc ipso loco editiones Ven. & Bas. tenent: sed nunc quidem δρυπετεῖς (ni fallor) *ms. A.* habet, & in *ms. Ep.* perspicue sic scriptum video; nec id sane incommode: sunt enim δρυπετεῖς ἐλάαι, *olivae quae prae maturitate de arbore deciderunt*; quas proinde non illepide cum vetulis meretricibus confert poëta.

Φιλήμων δ' ἐν Μετιόντι ἢ Ζωμίῳ. »Non displiceat nobis »quod doctis quibusdam viris placet, Μεθύοντι. Aliter »tamen etiam libro VIII.« CASAUB. — Nempe VIII. 340. e. rursus citatur Philemon in Μετιόντι. Eum titulum, *in Transeunte*, interpretatus est Clericus cum Dalecamp. Mihi aptius visum erat, *in Ambiente*. *Vers.* 1. Ἰχθῦς τί σοι. Versiculos distinxi ut praeivit BENTLEI in Emend. p. 113. & cum eodem τί σοι, pro vulgato τίς σοι, scripsi. *Vers.* 2. Idem vir doctus μιαρὸς ἦν, pro μικρὸς ἦν scribens, quod *impurus erat* interpretatur, istam »emen»dationem, ait, verba sequentia confirmant. Inde dicunt »μιαροφάγος, & μιαροφαγεῖν.« — Quae mihi non adeo evidens visa est ratio; cum praesertim, quaenam insit proximis versibus sententia, haudquaquam perspectum habeam: nam ne satis quidem scio, ad laudem-ne piscis, an ad vituperium pertineant, quae ibi dicuntur. *Vers.*

5. Vitiosum ἰβίουν per editiones omnes erat propagatum; *b* pro quo ἰβίων recte dedit *ms. A.* Tota ecloga deest *Epit.*
Ἤσθιον recte mss. Perperam εἴσθιον edd. & sic mox iterum. *Ibid.* κέρκωπας dedere edd. nec aliud ex *ms. A.* enotatum; tamquam a singulari κέρκωψ. Sed rectius videtur κερκώπας, quod est in *ms. Ep.* a singulari ἡ κερκώπη. *Ibid.* Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ. De titulo huius fabulae lata est h. l. Casauboni disputatio; quam Indici Auctorum olim, si Deo placet, inferemus. Confer H. Steph. in Indice Thes. voce Ἀνάγυρος. Verba, quae ex illa fabula adferuntur, versibus distinxi quemadmodum praeivit Brunck in Aristoph. Fragm. pag. 219. Duo posteriores, sunt anapaestici dimetri: sed, eidem metro quo pacto conveniant priora verba, non video. ἐρᾷς (*vers.* 1.) ex Epitome adscivisse videtur primus editor: certe sic habet noster *ms. Ep.* Sed ἐρᾷ *ms. A.* Id si verum, abesse in fine debebit interrogandi signum. Verba ista (*vers.* 3.) θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ, opportune IACOBS in Animadv. ad Antholog. contulit cum istis, ἄσαρκα νῶτα (τέττιγος) ἐδουνακεύσατο, ex Apollonidae Epigr. XXV. T. II. Analect. Brunck. p. 138.

ἔστι δ' ἡ κερκώπη ζῷον ὅμοιον τέττιγι καὶ τρυγονίῳ. Postremam vocem absque varietate agnoscit cum editis codex uterque. Quod tenens *Conr.* GESNERUS de Avib. p. 317. intellexerat, *cercopen turturi similem esse obstrepera garrulitate.* At vix dubitandum videtur, quin aut τιτιγονίῳ h. l. scriptum oportuerit, aut τεττιγονίῳ, quod contendit BOCHARTUS in Hieroz. P. II. lib. I. cap. 9. Sane τεττιγόνιον graecum nomen est *minoris cicadarum generis*; teste Aristot. Hist. Anim. V. 30. & Plin. IX. 26, 32. τιτιγόνιον e veteribus Grammaticis citat Eustath. ad Iliad. β'. pag. 173, 48. & γ'. pag. 302, 2. Et sic quoque apud Etymologum scribitur: idemque vocabulum apud Hesychium latet in corrupto Ἠτιγόνιον. Confer quae mox ad Alexidis verba notamus.

Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ. » Obscurus poëta est EPILY- » CUS, cuius fabulam Κωραλίσκον laudat auctor. Κοραλί- » σκον vocat Suidas per ο parvum. Κωραλίσκος est *adole-* » *scentulus*, ut interpretatur Hesychius. Similis inscriptio » earum fabularum, quibus Παιδίον fuit index. « CASAUB. — Vide Suidam in Ἐπίλυκος; ubi ipse noster Athenaeus auctor citatur. At scripturam per ω longum & hîc &

rursus pag. 140. a. agnoscit cum editis vetus noster codex: eamdemque confirmare Hesychius videtur, cum quo Photii Lexic. ms. cônsentit. Eiusdem Epilyci fabula Φωραλίσκος citatur apud Nostrum XIV. 650. e. nisi ibi erravit librarius.

c In ALEXIDIS *verf.* 1. temere in editt. vett. omissa erat vox λαλιστέραν, quam ex sua Epit. adiiciendam monuit Hoesch. adiecitque Casaub. consentientibus nostris codicibus. *Verf.* 3. Iusto longiorem in fine esse hunc versum,

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ τρυγόν', οὐ τέττιγα,

adparet. Ac quamvis per apostrophum τέττιγ' scribere velles, (quod in fine versus non placet) tamen ne sic quidem ratio constaret metro, ob primam syllabam in τρυγόνα longam. Itaque, collatis his quae paulo ante de vocab. τιτιγόνιον adnotavimus, non dubito, quin sic concipiendus ille versus fuerit:

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ τιτιγόνιον.

Ista, τρυγόνα, & τέττιγα, e duplici scholio orta videntur; quorum alterum admonebat vulgati proverbii, τρυγόνος λαλίστερος; alterum interpretationem continebat vocabuli τιτιγόνιον. Pro ἀηδόν', contra quod ferebat usus in eo vocabulo, ἀηδόν' ediderat Casaub. cum subscripto iota.

AD CAP. XI.

τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας: *rapas cum aceto & sinapi.* »Hoc condimenti genus etiamnum in deliciis est »apud Graecos, maxime Ioniae incolas.« CORAY.

NICANDRI Eclogam totam praetermisit Epitomator.

d *Verf.* 1. Γογγυλίδος δισσὴ γὰρ ἰδ' ἐκ ῥαφάνοιο γενέθλη.

Vocula ἰδ' sic scripta, uti vulgo factum, absque accentu, valebit ἰδὲ, quod idem sonat ac ἠδὲ, &, *atque.* Quo sumto, constructio orationis talis fuerit concipienda: γενέθλη γὰρ (ἐκ) γογγυλίδος καὶ ἐκ ῥαφάνοιο δισσή. Sin ἴδ' scribas cum accentu, valebit ἴδε, *ecce*: sed tum habebis orationem parum commodam, ἴδε, δισσὴ γὰρ γενέθλη γογγυλίδος ἐκ ῥαφάνοιο. In quo quid verum sit, discimus ex loco inferiore IX. 369. c. Scilicet primum vocabulum Γογγυλίδος e connexione verborum praecedentium, cum quibus cohaerebat, avulsum est: &, quum apud poëtam γογγυλίδες, in nominativo plurali,

ſequente interpunctione, ſcriptum fuiſſet; nunc, abruptum a praecedentibus vocabulum, ut qualicumque ratione ad ſequentia trahi poſſet, in Γεγγυλίδος mutatum eſt. Sed alterum iſtum, quem modo citavimus, locum alius error occupavit. Scilicet, quum omiſſâ in editt. vett. inter γὰρ & ἐκ particulâ claudicaret metrum, Caſaubonus, quo illud fulciret, γάρ τ' ἐκ edidit: at codex noſter *A.* γὰρ δ' ἐκ exhibens, docet γὰρ ἴδ' ἐκ ibi ſcriptum oportuiſſe; nempe ἰδ' pro ἴδε, *ecce.*

Tertius verſus in ed. Caſaub. ſic monſtroſe expreſſus erat, καὶ τὰς μὲν καύκοσον ἀποβλήνας βορέῃσι. »Eum verſum (ait CASAUB. in Animadv.) melioribus »ingeniis ſanandum relinquimus. Libri omnes corruptiſ»ſimi: in quibus pro καύκοσον ſcriptum θαύκανον, vel »θηνκῶον. Ne in ſequentibus quidem verſibus omnia prae»ſtabo integra.« — Caſaubonianum καύκοσον ex ed. Baſ. erat propagatum: καύκωσον habet ed. Ven. hactenus ſaltem commodius, quod penultimam longam faciat. κραύρωσον ἀπαυήνας emendabat Valckenarius; (teſte Koen. ad Corinth. pag. 227 ſq.) tam erudite, quam ingenioſe. Cui emendationi praeſertim iſtud καύκωσον, quod habet Veneta editio, inſignem veri ſpeciem conciliabat. Sed quum longe aliud darent vetuſtae noſtrae membranae, preſſius inſiſtens veteris ſcripturae veſtigiis, θαύηνον ex καθαύηνον decurtatum, ἀποβλύνας vero ex ἀποπλύνας ortum ſuſpicatus ſum. αὐαίνειν, *areſacere*, non modo cum leni ſpiritu dicitur, ut mox vſ. 8. ſed & αὑαίνειν, cum aſpero: cuius compoſitum ἀφαυαίνειν & ἀφαυαίνεσθαι frequentatur; atque ipſum etiam καθαυαίνειν, a quo καθαύηνον h. l. formatum, Budaeus in Comment. Ling. Graec. pag. 549. (neſcio quidem quonam ex auctore) adnotavit. Pro ἀποπλύνας vero rectius fortaſſe fuerit ἀποφλοίσας, id eſt (ut mox ait) φλοιὸν καθηράμενος, *cortice detracto*. Iſtud verbum primo, per frequentem librariorum errorem, literas φ & β, & vocales οι & υ inter ſe permutantium, facile potuerat in ἀποβλύσας corrumpi; idque dein porro in ἀποβλύνας fuerit detortum.

Verſ. 8. ὅτ' ἐν ζεστῷ. Vulgo ὅτ' cum accentu ſcribunt, quaſi ex ὅτε: cum ſit ex ὁτὲ, *aliâs*, cui mox dein reſpondeat ἄλλοτε. *Verſ.* 9. ἱδρυμένη πόλεας ἐμβάπτισον e ἅλμῃ. Vulgo poſt ἱδρυμένη comma ponunt, ad praecedentia trahentes id verbum; non video quâ ſententiâ. Cae-

e terum truncatam ab initio vocem δρυμένῃ habent editt. Ven. & Baſ. Inde PURSANUS talem tentavit emendationem, δρυπτομένας, πολλῇ ἐμβάπτισον ἅλμῃ: nempe, ut conſtanter fecit, Dalecampii verſionem, quoad fieri poterat, ſecutus. Sic autem ille: *in ferventem cum demerſeris aquam, & abraſeris, obrue multa muria.* Villebrunium non moror, qui hunc locum ſic reddidit: *alors vous les plongerez dans une eau qui vient de bouillir à l'inſtant, mais qui ſoit t r a n q u i l l e;* (quaſi ἱδρυμένῳ legeretur, eaque huic verbo vis ineſſet) *& vous en jetterez une grande partie* (πολλὰς) *dans la ſaumure.* Ego, nihil temere mutandum ſtatuens, ſuſpicatus eram, ἅλμην a poëta dici ἱδρυμένην πόλεως, quaſi diceret, *ſalis uſum in condiendis cibis, initium fuiſſe hominibus congregationis inter ipſos, ac vitae manſuetioris ac civilis.*

Verſ. 10. λευκὸν γλεύκος συστάμνισον ὄξει. γλεῦκος recte, ut videtur, legitur in editis omnibus. γλυκεῖ habet *ms. A.* reclamante & metro & connexione orationis, quae ſubſtantivum deſiderabat, ad λευκὸν ſpectans. In *quatuor poſtremis verſibus* nullus omnino diſſenſus e *ms. A.* adfertur: nec in editis ulla varietas, niſi quod *vſ.* 14. pro ἰκμάζουσα, vitioſe ἰκμείζουσα habeant editt. Ven. & Baſ. *Verſ.* 13. εἴ γ' ἂν ex *ms. B.* laudavit Villebr. CASAUBONUS, poſtquam praedixit, ſe non omnia in his praeſtare integra, monuit: »In ultimo verſu ſaltem ἄρυσαι ſcribendum, non ἄμυσαι: *hauri* e vaſculo, quod »σταμνίον modo appellavit.« — Ego, cum extremorum horum verſuum vim non ſatis perceptam habere mihi viderer, in latinum transferre ſermonem non ſum auſus: itaque Dalecampii verſionem, nullo mutato verbo, uncis quidem incluſam, ſubieci. Huiusmodi in locis, ubi mihi ipſe non facio ſatis, commodum duco, quid alii praeſtiterint aut ſibi viſi ſint praeſtare, adponere ſtudioſo Lectori. Igitur ne Gallici quidem interpretis verſionem eorumdem quatuor verſuum gravabor huc transſcribere. Ea ſic habet: *En général, vous pourrez auſſi jeter auparavant, dans le vaiſſeau, des raiſins ſecs que vous aurez écrasés avec une molette, ou de la graine piquante de moutarde. Si vous y joignez de la lie de vinaigre, capable de ſe faire ſentir vivement, même à une tête forte, vous pourrez puiſer une ſaumure bien faite pour ceux qui auront beſoin de manger.*

f Δίφιλος - - ἐν Ἀπολειπούσῃ. Vide ſupra ad p. 132. d.

In DIPHILI *vers.* 1. Ἐν δ' ἐστὶν. Sic ex coniect. corrigendum putavi. Cum inficeta dictio, tum luxatum metrum, medicinam flagitabat. Brevius GROTIUS, Ἔστιν ὄξος ὀξύ σοι; in Excerpt. pag. 783. Eiusdem Grotii latinam interpretationem Graecis versibus subiecimus.

Vers. 4. ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται.
In ed. Ven. & Bas. sic expressus erat hic versus:

ἢ φυλὰς, ἢ δριμὰ περισισθήσεται.

Tum Casaubonus, ex coniectura, (nam destitutum se in Diphili versibus librorum auxilio ipse conqueritur) in hunc modum refinxit:

ἢ φυλὰς, ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται.

nec ullus ab hac scriptura dissensus adfertur ex *ms. A.* Epitomator vero hunc versum cum praecedentibus omisit. GROTIUS (sive SCALIGER, cui illam emendationem acceptam Grotius in Notis refert) ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα correxit; tum vero ex περισισθήσεται, quod in ed. Bas. repererat, περισεισθήσεται fecit. Cuius scripturae Grotianae priorem partem accipiens, in posteriori hemistichio tenendum duxi περιοισθήσεται a Casaub. oblatum, & a membranis nostris (ni fallor) confirmatum: ut sit, *circumferetur*; id est *adponetur convivis & offeretur eis*; a verbo περιφέρειν, cuius frequens est usus, ubi de epulis agitur. Sic vero φυλλὰς non tam pro *condimento* fuerit accipiendum, quam pro *cibo*; sed pro cibo eximie condito: quare etiam in τῶν ἡδυσμάτων numero *vs. sq.* refertur. φυλλὶς quae dicitur II. 66. d. (ubi vide notata) videri poterat nonnisi condimenti loco fuisse; attamen & ipsa III. 120. d. ut iustus cibus memoratur. Et sic φυλλὰς, quod h. l. legitur, auctore Polluce VI. 71. est ὑπότριμμα χλωρὸν, id est, *mortum vel intritum viride*, nempe *ex herbis*: pro quo φυλλιὰς, eodem significatu scribitur apud Hesychium.

Vers. 6. ἀναστομοῖ. Sic recte *ms. A.* Nec aliter legerat Epitomator, qui mutatâ quidem orationis structurâ ἀναστομοῦται hoc loco scripsit. Inde derivatur nomen ἀναστόμωσις, de quo paulo ante. Perperam ἀναστομεῖ edd. *Vers.* 7. κατημβλυωμένον. κατημβλυμμένον *ms. Ep.* bene per se: a verbo καταμβλύνω, quod etiam usitatius: sed parum apte ad metrum.

AD CAP. XII.

a In Alexidis *vers.* 3. Pro εὐθέως, quod est in editionibus vett. & *ms. A.* recte εὐθὺς ex *Epit.* adoptavit Casaub: monitus etiam ab Hoesch. At ne sic quidem persanatus versus: nam, pro ἂν οἴνου, aut ἢν οἴνου scribendum, ut fecit Brunck in Notis ad Sophocl. Oedip. Colon. 138. aut ἐὰν οἴνου, ut monuit Iacobs in Notis msstis. Dictionem ὀσμὴν ἴδωσιν, (*vers.* 4.) Brunckius l. c. contulit cum ista Sophoclis ὁρῶ τὸ φωτιζόμενον, & illa Aeschyli, κτύπον δέδορκα. »*Video*; (inquit) id est, *percipio.* »Verbis *videndi*, cum sit is sensus omnium nobilissimus, »reliquorum sensuum perceptiones declarantur.« — Sic apud Nostrum, ἦχος λεύσσων, VIII. 343. f. Et inprimis simile illud, Τάριχος ὀπτὸς εὐθὺς, ἂν ἴδῃ τὸ πῦρ, III. 119. e. ubi pariter ἢν vel ἐὰν, pro ἂν, fuerit reponendum. At duriorem h. l. dictionem illam ratus Epitomator, ἴσχωσιν pro ἴδωσιν scripsit.

Vers. 4 *sq.* »Gravissimae mendae versum quartum & »quintum deformant. Sic enim legitur: συμφορὰν λέγεις, »ἀρ' ἂν φαίνης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω. Quis »ista intelligit? Nemo hercule nemo. Lego, planissimâ »& certissimâ sententiâ,

» — — συμφορὰν σέ γ' εἰσορᾷν
» φαίης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.

»Eleganter συμφορὰν ὁρᾷν, de re molesta, & quam vi»deas ingratiis. Paulo aliter apud Sophoclem, θάνατος »τάδ' ἀκούειν, & similia. A libris est τὸ φαίης pro »φαίνης: caetera ab ingenio.« Casaub. — Φαίης recte nostri etiam libri dederunt; quod iam Dalecampius ex coniectura viderat. Caeterum percommode teneri posse vulgata scriptura mihi visa erat, loquentium partes ita distinguendo, ut a nobis praeeunte eodem Dalecampio factum. Nec vero turbare nos debet illa particulae ἂν pleonastica repetitio; quae frequens admodum Atticis. Ad φαίης ἂν intelligo, συμφορὰν γενέσθαι vel συμβεβηκέναι, *diceres sane, portentum* aut *magnam calamitatem accidisse*; puta, *subito mente alienatos fuisse hos homines*, aut aliquid simile. *Vers.* 6 *sq.* Bene ἴσως ἔπεστί τις χάρις habent edd. cum *ms. Ep.* & ignorant σοι, quod importune hîc inserit *ms. A.*

Vers. 8. ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω. Recte ἴδω edd. cum

Epit. » Παραμασύντης recte exponitur de *parasito*. Lib. a » VI. [pag. 242. c.] παραμασήτης scriptum ex eodem poë» ta, quod videtur ἀναλογώτερον: nam μασᾶσθαι dicimus. » Sed utrumque dixerunt Graeci. Hesychius: Μασύντης, » παράσιτος.« CASAUB. — Etiam παραμασύλτης legitur, XIV. 642. e. nescio an vitiose, sed consentientibus certe nostris membr. *A*. Hoc loco in *ms. Ep.* spatio vacuo relicto, omissum illud ipsum vocabulum; quod nempe suspectum fuerat Epitomatori.

Vers. 9. » Penultimus versus ita scribitur:

» καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, τὸν ἄβαλλόν θ' ἅμα. b

» Scio, καυκὶς reperiri pro βαυκίς· [nempe sic edd. in» vitis msstis, XIII. 568. b.] hic tamen βαυκιζόμενον » scribi malim. Hesychius, ubi docuit, βαυκίζεσθαι usur» pari pro θρύπτεσθαι, subiicit haec: βαυκιζόμενον· τρυ» φερὸν καὶ ὡραϊστήν. [id est, *voluptarium; lenocinio & fu»co exornatum.*] Videtur optimus ille Grammaticus hunc » ipsum Alexidis locum ante oculos habuisse cum haec » scriberet. Est igitur βαυκίζεσθαι τὰ λευκὰ, *per lasciviam » ostentare baucidas* (id calceamenti genus) *albas*. Baucides » fere crocei coloris erant, ut scribit Pollux. Hic osten» tator ineptus *albas* gestabat, easque inter saltandum » subinde ostentabat. Homo stultus multis nominibus: » nam in totum ineptae ad saltandum erant baucides, » non minus quam illae quae hodie nobis a subere, id » est, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ, appellantur *pantofellae*. Baucidibus » solitum suber suppingi, (vel quia hibernum erat hoc » calceamenti genus, vel quia a mulierculis gestabatur, » quae mendacio staturam irent adiutum,) declarat incer» ti poëtae versiculus apud veteres magistros, [apud Athen. » XIII. 568. b.] ὁ φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν [immo βαυκί» σιν, ut est in mss.] ἐγκεκάττυται. Verum haec alio » loco melius & uberius. Posterius hemistichium ad in» citas redegit nos saepe. Membranae nos destituunt. Bre» viator hunc versum circumscripsit, [nempe omisit simul » cum prima voce versus sequentis,] reliquos omnes de» scribens: caussam diximus iam multoties. [nempe, quod » nimis corrupta & insanabilis scriptura ei videretur.] » Scribo, τὸ νάβλον θ' ἅμα. Videtur ineptulus hic inter » saltandum *calceos ostentasse, & nablum*, quod manibus te» nebat.« CASAUBONUS. — Late super eodem loco disputavit GATAKER, in Adversf. Miscell. Posthum. cap. 26.

b pag. 712 sqq. nec tamen prorsus ad liquidum rem perduxit. Illud haud dubitandum, recte βαυκιζόμενον ab utroque viro docto esse emendatum: erroris fons in promptu, de quo haud multo etiam ante diximus, ad IV. 129. e. Verbum autem hoc βαυκίζεσθαι »interpretor (ait »ille) vel τὰς βαυκίδας ἐνδύεσθαι, *crepidis illis indutum* »*esse*, vel τὸν βαυκισμὸν ὀρχεῖσθαι, *baucismum saltare*. Est »autem βαυκισμὸς (ut docet Pollux IV. 100.) Βαύκου ὀρ»χηστοῦ κῶμος ἐπώνυμος, ἁβρά τις ὄρχησις, καὶ τὸ σῶ»μα ἐξυγραίνουσα. Forte etiam, *inter saltandum Ionicum* »*aliquid cantilatum est*: nam Hesychio Βαυκισμὸς est εἶδος »ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον.« Haec Gatakerus: quibus perlectis, quid sibi hic velint adiecta verba τὰ λευκὰ, nondum video. Nam, quod in mentem nobis venerat, τὰ λευκὰ fortasse intelligenda ἀνόητα & μαινόμενα, (coll. Hesych. in λευκαὶ φρένες, & ibi Interpp.) id quidem minime urgere ausim. Etiamque si cum Casaubono ad *crepidas* referas τὸ βαυκιζόμενον, ne sic quidem τὰ λευκὰ ad easdem *crepidas* commode referri posse videntur: sic enim τὰς λευκὰς dicturus fuisset poëta, e verbo βαυκιζόμενον nomen τὰς βαυκίδας intelligens; non τὰ λευκὰ, ut aliud nomen (ὑποδήματα) esset intelligendum. Levis oborta nobis suspicio erat, spectare fortasse huc aliquatenus id quod apud Hesychium legitur, Ταλικής· ἀναιδής. Sed de hoc viderint eruditi. In posteriori vero hemistichio percommodum videtur GATAKERI inventum, βαλλίζονθ' ἅμα, id est, *tripudiantem*: de quo verbo consule Nostrum, VIII. 362. a. & sqq.

Vers. 10 *sq.* ἥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ ξύλου λαβών.

Primam vocem cum integro versu praeced. omisit Epit. Mirum vero, quod deinde uterque codex cum edd. in ἐπὶ τοῦ ξύλου consentit, quod metro repugnabat. Percommode IACOBS, *in Notis msstis*, corrigit:

ἥδιστ' ἀναπήξαιμ' αὐτὸν ἐπὶ ξύλου λαβών.

»ἂν deletum, inquit, hoc loco non valde desiderabitur.«

ANTIPHANIS *vers.* 1 *seq.* ὀρχούμενον ταῖς χερσί. Significatur quidem verbo ὀρχεῖσθαι omne motuum corporis & gesticulationum genus. Vide Nostrum I. 21. a. tum Hesychium in Ὀρχεῖται, & Plat. in Cratylo pag. 277. Sed mire tamen & insolenter dictum, ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσί: Quod nos coniectavimus, τοῖς χουσὶ, haud impro-

babile fortasse iudicaverit qui contulerit VII. 276. e. & X. 437. e. *Ibid.* τὸν βάκηλον. βάκηλος, ex veterum interpretatione, est ὁ μέγας καὶ ἀνόητος. Vide Hesych. & ibi Interpp. Sic latine *baceolum* pro *stulto* dicere consueverat Augustus, teste Sueton. c. 87.

Vers. 4 *sq.* ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην,
ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ. c

»De *Theodecte* (inquit CASAUBONUS) versus est Anti»phanis, ὁ τὰ κεφάλαια &c. hoc est: *qui Euripidi fabulas »suas componere aggressuro, summa capita describit, & primam »faciem tragoediae delineat.* « — At non de *Theodecte* hoc dicit poëta, sed de eodem philosopho, quem modo dixerat *invenisse Theodectae artem.* Quibus nominibus an certum aliquem hominem designare voluerit, quisve ille sit quem dixerit, non definiam. Euripidem in scribendis tragoediis adiuvisse Socrates a nonnullis perhibebatur; (Diog. Laërt. II. 18.) quem nescio an hic in animo habuerit poëta. *Theodectis* Phaselitae apud Nostrum X. 451. e. laudatur solertia in proponendis gryphis, resolvendisque his qui ab aliis essent propositi. Quae autem hic commemoratur *ars Theodectae*, videtur *Ars Oratoria* esse, qua & excelluisse, & eamdem scriptis illustrasse & pater Theodectes, & filius cognominis, traduntur. Vide Suidam, & Fabric. Bibl. Graec. T. II. p. 312.

ERIPHI *versiculi*, passim in Sententiarum syllogis e Comicis collectarum leguntur, ex Athenaeo translati: sic in Brunckii Gnomicis p. 201.

In ALEXIDIS *versibus*, cum pravâ verborum distinctione prorsus obscurata esset oratio, ita distinguenda verba esse, ut a nobis factum, perspecte docuit CASAUB. in *Animadv.* Quod autem idem pro ὄψον, quod vs. 3. editum erat, necessario οἶον legendum censuit: pro eo percommode ὄψων dedit *ms. A.* In *Epit.* omissa est ista ecloga. d

AD CAP. XIII.

Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον - - διαγράφει Μάτρων ὁ παρῳδός. »Multum Athenaeo debemus qui MATRONIS *Parodiam* »nobis conservavit descriptam isto loco. Carmen est & »ingeniosum, & leporis ac venustatis plenissimum. Me»rebatur profecto eius venustas, ut plus paullo operae »in illius interpretatione viri docti sumerent. Tirones qui-

d »bus est otium, si me audient, singula huius parodiae »cum Homerico fonte, unde sunt derivata, contendent: »suave erit ac iucundum considerare qua dexteritate sen»tentias poëtae in diversissimum sensum Matro hic detor»serit.« CASAUB. — Post H. STEPHANUM, qui hoc carmen, cum aliis Parodorum fragmentis, ad calcem *Certaminis Homeri* & *Hesiodi* anno 1575. adiectis *Ios. Scaligeri* Castigationibus edidit; idem carmen cum aliis MATRONIS *Fragmentis* exhibuit BRUNCK in Analect. Tom. II. pag. 245 sqq.

» *Primus versus*, *Δεῖπνα μοι ἔννεπε*, Μοῦσα, *πολύτροφα* »*καὶ μάλα πολλὰ*, quod nemo non videt, ex isto factus »est, [Od. α'. 1.] *Ἄνδρα μοι ἔννεπε*, Μοῦσα, *πολύτροπον*, »*ὃς μάλα πολλά*. *Proximus*, *ἃ Ξενοκλῆς* &c. totus est »Matronis, nisi quod Homericum verbum *δείπνισσεν* usur-
e »pavit. *Sequens*, *ἦλθον γὰρ κἀκεῖσε* &c. totus est poë»tarum principis, [Od. ζ'. 164.] unica voce excepta. »Etiam *quartus*, *οὗ δὴ καλλίστους ἄρτους ἴδον ἠδὲ μεγί*»*στους*, sine dubio Homeri est: etsi non memini nunc »quomodo apud illum scribatur. Similis versus in sex»to Iliad. [ζ'. 164.] *ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέ*»*γιστος*.« [Quem versum spectabat Parodus, eum habes Iliad. κ'. 436. *Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους*.] » *Quintum* cum legas, *λευκοτέρους χιόνος*, »*ἔσθειν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίους*: veniat in mentem necesse »est istius de Rhesi equis, [Iliad. κ'. 437.] *Λευκότεροι* »*χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι*. Similis eiusdem poë»tae parodia, [apud Athen. II. 64. c.] *Λευκοτέρας χιό*»*νος ἰδέειν ἀμύλοισιν ὁμοίας· τάων φυομένων ἠράσσατο πό*»*τνια γαστήρ*.« CASAUBONUS. — *Vers.* 5. Pro *ἔσθειν*, quod recte editum est, perperam uterque codex *ἐσθίειν* habet, contra quam desiderabat metrum. Subinde etiam alibi, partim a librariis, partim ab editoribus, temere permutatas inter se vidimus duas istas eiusdem verbi formas, *ἔσθειν* & *ἐσθίειν*. *ἄμυλος* proprie adiectivum nomen, *molam non expertum* significans. Inde per ellipsin fiunt substantiva: unum, neutrius generis, *τὸ ἄμυλον*, scil. *ἄλευρον*, *amylum*: aliud masc. gen. *ὁ ἄμυλος*, scil. *ἄρτος*, sive *ἄμης*: cf. XIV. 644. f. aliud foem. gen. *ἡ ἄμυλος*, scil. *μᾶζα*; sive per se substantivi vice fungatur haec vox *ἡ ἄμυλος*, qua utitur Aristoph. Pac. 1194. ubi *τὰς ἀμύλους* scholiastes interpretatur *πλακοῦντάς τινας*, *placen-*

tarum genus quoddam. Et ſic h. l. Matron ἀμύλοισιν in foem. e gen. uſurpavit.

» *Sextus verſus*, τάων καὶ βορέης ἠράσσατο πεττομενάων, » [πεσσομ. *ms. Ep.* πεπτομ. ed. Baſ. & Caſ.] quantum me» mini, apud Poëtam legitur paulo aliter de equabus Dar» dani quas Boreas adamavit. Alicubi ſub Iliadis finem » [Iliad. υ'. 223.] recordor legere hunc verſum, τάων » καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. Hic vero τάων intel» lige ἀμύλων: *quarum, dum coquerentur*, ſive *recens cocto*» *rum, vel Boreas poterat affici deſiderio*. Senſus autem eſt: » adeo bonos panes illos aut placentas fuiſſe, ut etiam » Borealia celebrantibus apponi potuerint. Moris fuit » Athenis, Boreae ſacra facere, demerendi illius gratia. » Magna ſolennitate is dies celebrabatur, atque inprimis » lautis opipariſque epulis. Βορεάζειν hoc dicebant: & βο» ρεασμὸν ſuperſtitionis huius ritum. Heſychius: Βορεασ» μοί· Ἀθήνησιν οἱ ἄγοντες τῷ Βορέᾳ ἑορτὰς καὶ θοίνας, ἵνα » ἄνοτοι (malim ἄνοσοι) πνέωσιν. ἐκαλοῦντο δὲ βορεασμοί. » Videtur dicere, thiaſotas horum ſacrorum fuiſſe appel» latos βορεασμούς. Ego arbitror, βορεασμὸν id eſſe quod » iam diximus: at, qui ſuperſtitionis huius ſacra conce» lebrarent, eos eſſe dictos βορεαστάς, ut εἰκαδιστὰς, τε» τραδιστὰς, & ſimiles.« CASAUBONUS. — Vide Heſychii Interpp. l. c. At, de his cogitaſſe iſto loco Matronem minime equidem confirmaverim.

Verſ. 7. Αὐτὸς δὲ &c. Vide Iliad. γ'. 196. & δ'. 231. & 250. *Verſ.* 8. στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών. σχεδόθεν δέ οἱ ἦν παράσιτος. » Duo hemiſtichia, quae variis in locis in » Ulyxea leguntur, conflavit in verſum unum. In prio» re nihil mutavit: [vide Iliad. ζ'. 375. Odyſſ. υ'. 128.] » poſterius ita habet, [Od. β'. 267. & υ'. 30.] σχεδόθεν » δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.« CASAUB. *Verſ.* 9. Χαιρεφόων, πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. » Invenies in poëmate de Ulyſſe, » Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς.« IDEM. — Non de Ulyſſe, ſed de Mercurio iſta dicuntur Od. ε'. 51. Apud Poëtam de *laro ave* ibidem continuo ſequuntur illa, ὅστις - - ἰχθῦς ἀγρώσσων, *quae piſces venatur*; pro quibus Parodus πεινῶντι λάρῳ ſcripſit. De *Chaerephonte*, *parasito*, plura apud Noſtrum infra reperies, IV. 164. f. & 165. a. tum rurſus lib. VI. p. 242 extr. & ſqq.

Verſ. 10. νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων. f » Scribendum νῆστις. Apud Homerum memor ſum le-

gere, εὖ εἰδὼς ἱπποσυνάων, [τεκτοσυνάων Odyſſ. ε'. 250.] & κεκασμένος ἱπποσυνάων. [Iliad. π'. 776. Od. ω'. 40.] Caetera comparent ſtudioſi adoleſcentes, quibus plus eſt otii quam mihi.« CASAUBONUS. — νῆστις, quod oluit Caſaubonus, habet Epitome, & ex ea Euſtathius, uius tamen locum a Pierſono ad Moerin pag. 270. citum reperire mihi non contigit. Eamdemque ſcripturam loptatam a Brunckio video in Analectis l. c. & a Touio, Emend. in Suid. P. III. p. m. 499. Quo quidem ſum- ›, quo pacto conſultum metro exiſtimare potuerint doiſſimi duumviri, exputare non poſſum. Itaque νήστης :nui, quod cum editis tuetur *ms. A.* Nec enim barbara ſt illa vocis forma, ut moroſior contendit Phrynichus: d ex communi Graecorum ſermone, ut docuit Moeris; ro qua Attici utique νῆστις uſurparunt.

Verſ. 11. Τῷ, *tunc:* pro τούτῳ τῷ καιρῷ, vel ἐν τούτῳ, ut epe apud Homerum. *Verſ.* 12. οἷς ἐπιτετράφαται. Iliad. β'. 25 & 62. Sed ridicule, ne dicam imperite, erbum plurale ἐπιτετράφαται (quod quidem cum edis tenet codex noſter uterque) ad ſingularem μέγας οὐρανὸς refertur. At, ni me omnia fallunt, eſt is veteris licuius librarii error, qui illum, quem modo citavi, oëtae verſum in animo habuerat. Sed manifeſte alius ſt verſus, quem non modo reſpexit Parodus, verum etm maiori ex parte expreſſit, Iliad. ε'. 750. & θ'. 349.

τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε.

aque ἐπιτέτραπται etiam apud Noſtrum legenum putem. Feſtive autem utique *culina fornicata, cuius perium tenet coquus,* οὐρανὸς ὀπτανιάων vocatur. *Culina raece* aliâs τὸ ὀπτάνειον vel ὀπτάνιον eſt: nunc foeminini eneris nomen ἡ ὀπτανία finxit Parodus; niſi fortaſſe hoc omine non modo *culinam,* ſed *totam rem coquinariam* ſinificatam voluit. Colorem habitumque *verſus ſequentis,* κὰν &c. adparet mutuatum eſſe ab eo qui apud Homeum excipit illum, quem modo adpoſuimus.

Verſ. 15. ἥσθιον εἴδατα πάντα. *omne genus ciborum coedi.* Recte ἤσθιον *ms. Ep.* *Verſ.* 17. ὠμοτάριχον. cf. III. 17. c. & 121. b. *Verſ.* 19. οἱ δὲ κυλινδ. Vide Iliad. π'. 94. *Verſ.* 20. ἐν καθαρῷ &c. Totus ex Iliad. ψ'. 61. xpreſſus. Sed, quod *fluctus* hîc narrat Parodus *litus adentes,* videri id poſſit pugnare cum eo quod initio dierat, *Athenis* actum eſſe hoc convivium. Nempe in

portu actum statuit, qui pro parte haberi poterat urbis Athenarum. *Verf.* 21. πολλὰς δ' ἐκ κεφ. Iliad. κ'. 15. *Ibid.* εἷλκον in tertia perf. acceperam, fubintelligens ἑαυτοῖς. At fic εἵλκοντο fuerat dicendum. Fuerit igitur prima perf. fing. *ego extraxi, evulfi illis.*

Verf. 22. Ἡ δὲ Φαληρικὴ ἦλθ' ἀφύη. Vide ad III. 108. Animadv. Tom. II. pag. 242. *Verf.* 23. ἄντα παρειάων &c. Poëta, de Penelope, Od. α'. 334. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Haec verba ad *apuas* referens Parodus, ῥυπαρὰ κρήδεμνα dicit, id eft, *fordida redimicula*: haud fatis adparet quà fententià. *Algam* intelligit CASAUBONUS; quae quidem quid huc faciat non video: nam, ut dem, quod ait ille, *cum multa alga capi apuas*; tamen non cum alga menfis inferuntur. Propius ad verum acceffiffe DALECAMPIUS videtur, cum ait: » Garum intelligit, quod ad intinctus adhibetur. « Certe refpexiffe Matronem probabile eft modum habitumque, quo inftructae menfis inferri apuae folebant. Ac poterat, hoc refpectu, tenere Homericum epitheton λιπαρὰ: quod miror non ab eo factum, cum praefertim etiam ex vocis ambiguitate ioco locus fuiffet. Nam cum λιπαρὰ κρήδεμνα apud Homerum *nitidum redimiculum* fignificaret, hîc, ubi de *apuis* agitur, foret *pingue redimiculum;* quoniam multa pinguedine unctae apuae menfis adponebantur, ut difcimus ex III. 96. c. ubi vide notata. At nimirum, quia illud edulium, ac praefertim nimium illud pingue, non fatis ad palatum erat noftro Parodo, ideo λιπαρὰ in ῥυπαρὰ convertit, & pro *nitido* aut *pingui*, *fordidum* dixit.

Verf. 24. τοὺς δ' ὁ Κύκλωψ ἐφίλει, καὶ ἐν οὔρεσιν ἐξεπεφύκει,
πίννας ἦλθε φέρων, καὶ ἄμυλα ἠχήεντα.

Ad ifta verba haec eft CASAUBONI Animadverfio: » Scribebam, Τὸν δ' ὁ Κύκλ. & cum fequenti verfu continuabam. Defcribit unum aliquem e fervis Xenoclis: illum nempe qui pinnas menfae intulerat. Eum ait Cyclopi fuiffe dilectum, atque adeo a Cyclope in fuo antro generatum. Horridum aliquem fervum, vifu turpem, & altero oculo captum defignat. IOSEPHUS vero » SCALIGER cum fuperioribus hunc verfum iungens, fcribendum arbitrabatur, τὰς δ' ὁ Κύκλωψ ἔφλη καὶ ἐν οὔρεσιν ἔξεσε φύκη. *Has*, inquit, *mandebat Cyclops*,

ı *montibus eradebat* τὰ φύκη: nam apuae cum multa
. capiuntur, quae eſt φῦκος: & *algas* ipſas ſuperiore
u vocabat λιπαρὰ κρήδεμνα. In *verſ*. 25. poſtrema
ıifeſti vitii ſunt comperta. Proclive eſſet emendare,
ἀμύγδαλα ἠχήεντα: niſi & praecedentia obſta-
t, & magis ſequentia. Scribe igitur, vel cum acutiſſi-
Scaligero, καὶ τήθη μυελόεντα, vel, ut cenſe-
ı nos, καὶ ὀσμύλι' ἠχήεντα. Vocem ἠχήεντα omni-
retinendam puto: eſt enim Homerica, [Iliad. α'. 157.
δ'. 72.] quo reſpexiſſe parodum non dubito. *Oſ-*
i inter *polyporum* ſpecies recenſentur, [VII. 318. e.]
ὀσμύλια dixiſſe Ariſtophanem in Danaidibus, ex Athe-
ↄ [VII. 324. b.] & Polluce [II. 76.] diſcimus.
n ſcribebam, καὶ κογχύλι' ἠχήεντα. « — Ego, cum
ı omnibus nihil certi viderem, nil mutatum totum lo-
qualem in libris inveni, repraeſentavi; niſi quod
cum in fine *verſ*. 24. adieci, quo vel ſcripturae cor-
la, vel defectus indicaretur: nam, intercidiſſe non-
poſt illum verſum, haud vanâ fortaſſe coniecturâ
cari licuerit. Nil autem variant libri editi ſcriptique:
quod *vſ*. 24. pro φίλει quod erat editum, recte co-
ıoſter uterque ἐφίλει exhibeat; tum quod *vſ*. 25.
ῑνας (quod cum editis Epitome tenet) πίνας ha-
ms. *A*. ſuo more: denique, pro ἄμυλα, quod eadem
cum edd. tenet, eſt ἀμύλα in *ms*. *A*. cum accentu in
.t. quod ad ὀσμύλια (quae Caſauboni erat conie-
) paulo etiam propius accedit. Illud adiicio: ſi ὀσ-
: aut cum apoſtropho ὀσμύλι' legendum ſtatuas, mi-
videri poſſe, quid ſit quod ἠχήεντα, *ſonora*, adii-
poëta; quod qui *polypis* conveniat haud ſatis ad-
: ſed id eo pertinere coniicias, quod inter ſaxa
tras vivit polypus, eisque ſe adglutinat, ubi maxi-
remens mare eſt, ἠχήεσσα θάλασσα, ut ait Poëta
α'. 157. VILLEBRUNIUS, alia hîc nonnulla ſuo ar-
:u mutans, quae non moror, verſuum etiam ſeriem
ndam cenſuit: ita ut *verss*. 24 - 26. proxime ſequan-
lum, πολλὰς δ' ἐκ κεφ. *vſ*. 21. utque adeo illud pro-
n τοὺς δ' ὁ Κύκλωψ ad echinos referatur; tum pro-
ante *vſ*. 27. Ψῆττα τε &c. inſerantur illi duo Ἡ δὲ
p. & ἄντα παρειάων, qui ſunt num. 22 ſeq. Deni-
ıon alienum fuerit, ſi DALECAMPII interpretationem
ılis huius loci adpoſuerimus; quae eſt huiusmodi:

Quibus vero Cyclops oblectatur, quamvis in montibus
educatus, [ἐξεπεφυκὼς]
pinnas coquus attulit: amylaque celebria,
quae alba nutrit aqua saxo fugaci circumrotato.

Vers. 26. Cum sic olim ederetur, ἃς καταφυγότριχος &c. adnotavit CASAUBONUS: » Sine controversia verum est, » quod SCALIGER divinavit, ἃ κατὰ φυκότριχος. « — Et haud dubie ad proxime praecedentia verba ἀμυλα (aut quidquid de hoc facias) ἠχήεντα, inserendum relativum ἃ, non ἃς, videri debebat. Sed quoniam, quo pacto a brevi syllaba ἃ incipi versus hexameter posset, non vidi; mutare istud, quod cum editis agnoscunt vetustae nostrae membranae, non ausus sum: quamquam, quo referatur ἃς foemininum, haud adparet; nisi forte ad ψῆτταν & τρίγλην trahi possit, quae vs. sq. commemorantur: quo respectu in fine versus rectius fortasse facturus eram, si *minorem distinctionem*, quae erat in editis, post ὕδωρ, tenuissem, & initio versus sequentis ψῆτταν minusculâ literâ initiali scripsissem. Nec vero magis adparet, Epitomator quid spectarit, οὖς pro ἃς scribens.

Vers. 27. Ψῆττά τε. Novam phrasin ab his verbis incipiens, subintellexeram verbum ἦλθεν, *venit in mensam, mensae illata est.* Sic supra, vs. 22. & infra vs. 33. & saepe alibi. Ψῆττα piscis, latine *passer*, atque etiam *rhombus* vocatur, ut ipse adnotavit Athen. VII. 320. b. *Ibid.* » χονδροφυῆ (ait CASAUB.) interpretor, *cui mollis caro in- » star alicae.* « — Quum vero graecum nomen χόνδρος *cartilaginem* etiam significet; statui *cartilagineum* fortasse dicere voluisse Matronem: & in cartilagineorum numero refertur ψῆττα apud Nostrum VII. 330. quamquam imperite id fieri notavit Gesner. de Aquatil. pag. 674. l. 58. Confer vero quae deinde disputavit idem Gesner. p. 850 init. *Ibid.* τρίγλη μιλτοπάρῃος. Epitheton Homericum ex Iliad. β'. 637. quod quo pacto huic conveniat loco, intelligitur ex Athen. VII. 325. e. ubi ἐρυθρόχρως τρίγλη. conf. Coray ad Xenocr. de Alim. ex Aquatil. pag. 146.

Vers. 28. κρατερώνυχα χεῖρα. κρατερώνυξ apud poëtam non solum equi & muli epitheton, sed & lupi & leonis, Od. κ'. 218. *Vers.* 29. Perperam οὐ δ' ἐφθὴν edd. & mss. quod in ἐφθὴν esse mutandum viderunt omnes. Porro adnotavit CASAUB. » Scaliger, οὐδ' ἐφθὴν τρῶσαί μιν ἔασε » δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων. Invenimus in Hoeschelii Excerptis,

b » τρώγειν. Itaque ſic verſum concinnamus: Οὐδ' ἔφθην » τρώγειν· ἐπεὶ ἄασε Φοιβ. Ἀπ. Homerus, [Od. φ'. 287.] » ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ. « — Mihi veroſimillimum viſum erat, ἵνα εἴασε (quod cum editis *ms. A.* tenet) in ἣν ἔασε eſſe mutandum, *quum me ſiviſſet.* ἔασεν Ἀπόλλων habes Iliad. φ'. 596. Tum vero, pro τρώσας, quod & ipſum membranae noſtrae cum editis habent, utique τρώξας legendum putem, collata praeſertim Epitomae ſcriptura τρώγειν.

Verſ. 30. ὡς δ' εἶδον bene edd. Perperam ὡς ἴδων vel ὡς ἴδον mssti. *Ibid.* κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Ex Iliad. c ζ'. 97. μ'. 39. *Verſ.* 31. τρίγλης ἱπποδάμοιο. Generoſiores piſces feſtive ut nobiles equites inducit. *Ibid.* Perſpecte κάρη ex Epit. adſciſcendum monuerat Hoeſch. & adoptavit Caſaub. conſentiente noſtro ms. *Ep.* Corrupte κακης ed. Ven. & Baſ. cum *ms. A.* *Verſ.* 32. Ἄψ δ' ἐλόμην χάρμῃ. Corrupte Ἀδ' ἐλόμην una ed. Baſ. χάρμη, de *pugnae contentione*, frequens apud Homerum. Sic & ἂψ ἑλέσθαι, *rurſus eripere*, Iliad. π'. 54 & 58. *Ibid.* λαιμὸν δ' ἄπληστον ἄμυξα. λιμὸν erat in editt. vett. Inde verſio Dalecampii, *inexpletam* famem ſatiavi. λαιμὸν, ab Hoeſchelio iam olim ex Epit. commendatum, & codicis *A.* auctoritate firmatum, merito recepit CASAUBONUS, adiecta in Animadv. interpretatione huiusmodi: » *Mugilem prehendi, & in contrariam partem traxi per vim, & Stratoclis inexplebile guttur unguibus laceravi.* « — At, cur *unguibus laceravi?* Satis puto fuerat, *laceravi.* Nempe inſatiabilis Stratocles *manu* quidem tenebat mulli caput, ſed partem eius etiam *ori* ſuo iam inſeruerat, mordicusque tenebat: cui vi eripiens praedam Matro, *guttur* hominis miſere *laceravit.*

Verſ. 34. σηπίη εὐπλόκαμος. Frequentatiſſimum apud Poëtam epitheton, ſcite ad *ſepiae cirros* translatum. Sed totus paene verſus ex Homero expreſſus: Od. κ'. 136. λ'. 6. μ'. 449. Vocabulum αὐδήεσσα non pro *vocali*, aut *quae cantu excellat*, accepiſſe Parodum adparet; ſed pro περιβοήτῳ, *nobili*, cum Euſtath. & aliis. *Verſ.* 35. Tam lepide, quam apte, de *ſepia* loquens, ἣ μόνη - - τὸ λευκὸν καὶ μέλαν οἶδε ait: quae ſcilicet carnem quidem *albam* habet, ſimul vero *atramentum* in ſe continet. Vide Geſner. pag. 497, 55. Erat vero alioquin proverbiale etiam dictum, εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν, ἢ τὸ μέλαν: de quo vi-

de Paroemiographos, & Schol. ad Aristoph. Eq. 1275 sq. c

Vers. 36. Καὶ Τιτυὸν εἶδον &c. Ex Odyss. λ'. 575 sq. Et *Tityum*, i. e. *gigantem*, nunc dicit eximiae magnitudinis congrum. Alibi idem Parodus eosdem versus in aliud argumentum detorsit, Τιτυὸν in σικυὸν mutans: vide supra, III. 73. e. *Vers.* 38. Τῷ δὲ μετ' ἴχνια βαῖνε. Od. β'. 406. γ'. 30. &c.

Vers. 39 *sq.* ἔγχελυς, ἣ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι μιγῆναι &c. Expressus versus ex Odyss. λ'. 267. *Vers.* 40. ἐν κοιτῶν edd. vett. cum ms. *Ep.* Unde ἐν κοιτῶν' cum apostropho fecit Casaub. (i. e. ἐν κοιτῶνι:) nescio an consentiente *ms. A.* e quo nullus quidem adnotatus dissensus. ἐς κοιτῶν in *ms. B.* scriptum docet Villebr. ἐν κοίταις corrigebat Pursanus. ἐκ κοιτῶν edidit Brunck, nescio an praeeunte H. Stephano aut Scaligero: nec enim ad manus est H. Stephani editio. Ad sententiam quod spectat, GESNERUS de Aquatil. pag. 44 sub fin. ait: » *Anguillas ex* » *Iove natas* Matron Parodus apud Athenaeum fabulatur, » nimirum quod earum generatio incerta sit: qua ratione » & fungos & tubera aliqui Deorum filios dixerunt. &c. « — At hanc anguillam quam dicit Parodus, non *natam* ex Iove facit, sed *concubitu Iovis fruitam; unde natum sit ferarum* vel *agrestium anguillarum genus.* Suspicabar, obversatam Parodi animo esse fabulam de anguillarum cum serpentibus coitu: inde dixisse, hanc anguillam tantae molis fuisse, ut cum eâ sub serpentis forma ipse Iupiter coierit; quo ex concubitu alia immania in hoc genere monstra prodierint. παμμεγέθης (*vers. sq.* 41.) refertur ad ipsam illam ἔγχελυν, quam mensae illatam dixerat: cuius magnitudinem dein immani hiatu hyperbolico describit. Ibi, pro οὐδὲ δύ', quod erat editum, recte οὔ κε δύ' (i. e. οὐκ ἂν δύο) dedit codex noster uterque. Mox, quod *Versu* 44. ταί γε habent iidem ambo codices mssti, idque tenuerint editores omnes, id quale sit non exputo. Nec enim ad ἐγχέλεις ἀγροτέρας hoc trahi potest, quae multo ante nominatae sunt: nec rursus ad eam de qua proxime dictum, (παμμεγέθης, ἣν) pluralis ταὶ potest referri. Itaque τοί γε omnino legendum arbitror, nempe δύο ἀνέρες ἀθλητῆρες: quod ipsum etiam ex verbo γενέσθην, in duali numero posito, abunde intelligi videtur. Parum quidem commoda videri poterat in hac connexione γὰρ particula: sed eam haud inepte in hunc modum intelligere

d licebit: *Hos duo viros dico; hos prae caeteris nomino: nam fuere hi prodigiosae staturae, & tamen non valuerint* &c. Atque etiam τοί γε habes in eo ipso versu Homerico, unde haec expressa sunt, Od. λ'. 310 sq.

Vers. 46. Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στέγας ἦλθ' ὁ μάγειρος. »Corripit posteriorem in στέγας: non »sine exemplo. Theocritus: [XXI. 1.]

»Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.«

[At iste quidem usus, Dorum proprius est.] »Sed & »στέγος idem significabit. Scaliger tamen κατὰ στέ»χας malebat. Sensus est: *isse redisse coquum saepius e »culina in superiorem contignationem*, ubi coenatio. ἄναν»τα κάταντα eleganter appellat *scalas*. In Homeri versu, »Iliad. ω'. [immo ψ'. 116.] *loci acclives & declives* sic »dicuntur.« CASAUB. — Probabilior tamen videtur Scaligeri emendatio. conf. vs. 7. *Vers.* 47. Respicit ad Iliad. α'. 45 sq.

e *Vers.* 49. αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας λοπάδες &c. Cum ἐπ' Εὔβοιαν consentiente *ms. A.* esset editum, adnotavit CASAUB. »Melius in Excerptis, ἀπ' Εὐβοίας: sic vers. »95. ἐκ Σαλαμῖνος. Poëta intelligit *patinas Carystias*: quas »fuisse Athenis in pretio discere est ex libro quarto.« — Nempe ex IV. 169. f. Eamdem scripturam ex nostro *ms. Ep.* recepimus, praeeunte etiam Brunckio. ἐπ' εὐβοσίαν nonnullos legendum putasse adnotavit Dalecamp. Quo trahere quodammodo possis id quod est apud Hesychium, Εὐβοσίας· εὐτροφίας.

Vers. 50. ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα τευθίς. Iliad. β'. 786. *Velocem* vocat *loliginem*, quia volitare perhibetur, ex aquis se efferens, quo inimicorum effugiat insidias. Gesner. p. 437, 40. Plin. IX, 29, 45. *Vers.* 51. πέρκη τ' ἀνθεσίχρως. *Perca, florida cute, variegata.* πέρκας τ' αἰόλας dixit Epicharmus apud Nostrum, VII. 319. b. *Ibid.* δημοτικὸς, *plebeius*, i. e. *vulgaris*, vilis, non magni aestimatus. cf. Gesn. pag. 542 extr. quod ipsum festive rursus *versu sq.* exprimitur, ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν &c.

Vers. 53. Οἵη δ' αὖ θύννου κεφαλή. Perperam οἴη erat editum: recte vero οἵη in versione expressit Dalech. quod & Casaub. monuit: & sic scriptum in *Ep.* cf. Odyss. λ'. 542. *Ibid.* θαλαμηϊάδαο. »Optime Scaliger θαλαμω»νιάδαο: [quod adoptavit Brunck.] ut alludat ad Ho»mericum Τελαμωνιάδαο. [Iliad. λ'. 542.] θαλάμαι, pi-

» *ſcium cubilia.* « CASAUB. — Videtur utique in animo habuiſſe Patro Homericum illud patronymicum: nec vero idcirco neceſſe eſt ut ſtatuamus, in tota nominis forma Poëtam imitari voluiſſe Parodum. Quare tenui vulgatum, quod perſpicue in utroque cod. expreſſum; quamquam, quid potiſſimum iſto vocabulo ſignificatum voluerit parodus, dubitari poteſt. » Quid ſibi velit iſtud pa- » tronymicum (ait GESNER pag. 976, 53.) divinent alii. » An ita cognominatur thynnus, quod in imis gurgitibus » dormire ſub ſaxo abditus, nimirum ἐν ϑαλάμῃ, id eſt, » cavo aliquo, ſoleat? aut quod multo tempore hyberno » praealtis gurgitibus lateat? « — ϑαλάμας de *piſcium cubilibus* uſurpatas vidimus III. 93. f. *Verſ.* 54. νέοφιν ἀφειστήκει &c. Od. λ'. 543. *Ibid.* & *vſ. ſq.* κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων αἰρομένων &c. » Interpretor, *propter lan-* » *ces quae auferebantur de menſa.* Ea eſt quam appellat Pa- » rodus *inſignem calamitatem* & ϑεήλατον. « CASAUB. — At de lancibus ablatis nec loquitùr hìc nec cogitavit Matro. *Iratum* fuiſſe *caput thynni* ait, ob *abſciſſa inſtrumenta*, id eſt, *membra.* Et, quod ſolum caput aderat, cum tamen aliae partes thynni laudatiſſimae eſſent, (Athen. VII. 302 ſq.) quae nunc non erant adpoſitae; id vero magno taedio erat convivis, gravisque calamitatis loco habebatur a lurconibus. Verba, τὸ δὲ πῆμα &c. deſumta ex Od. λ'. 554.

Verſ. 56. Ῥίνη, τὴν φιλέουσι περισσῶς τέκτονες ἄνδρες. f
» Repetendum eſt verbum ἦλθε. « CASAUB. — De re conſule Geſn. pag. 899 extr. Plinius, IX. 12, 14. *Aſperâ cute; ut ſquatina, qua lignum & ebora poliuntur.* Idem, XXXII. 9, 34. *Haec* (ſquatina) *eſt, qua diximus lignum poliri: quia & e mari fabriles uſus exeunt.* *Verſ.* 57 *ſq.* τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος &c. Ex Od. ι'. 27 ſq.

Verſ. 59. ἱππότα κεστρεύς. Sic vſ. 31. τρίγλης ἱπποδάμοιο. *Verſ.* 60. οὐκ οἶος &c. Iliad. β'. 745 & 822. γ'. 143. Od. α'. 331.

Verſ. 63. καρῖδές θ'. Sic recte ms. *Ep.* καρίδες penacu- a
te erat editum; quod, quamvis per ſe probum, nunc tamen non conveniebat metro, quod productam deſiderabat penultimam. *Ibid.* αἳ Ζηνὸς ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί. *Bulbis* iſtum honorem tributum vidimus II. 64. e. ubi confer notata. In *ſquillas cancellos* cur idem dicat nimis feſtivus poëta, haud ſatis adparet. Geſnerus quidem, iſta

a Matronis verba adponens, pag. 917. rationem declarare non est adgressus. Possis ad stridorem referre, quem edit hoc animalculum cum in sartagine torretur: quae Villebrunii est interpretatio. Nisi forte eâdem ratione hoc praedicatum his, atque bulbis, tribuit: nempe quod *flatus gignant squillulae*, si (quod vulgo faciunt) una cum crustis comeduntur, vt observavit Rondelet, apud Gesn. p. 908 med. *Vers.* 64. αἳ δὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν. Percommode hoc hemistichium sic concinnavit primus editor, sive quis ante eum doctus librarius, collatis inter se corruptis veterum codicum scripturis. In *ms. A.* ita scriptum, αι δη γαρ ικυφαισαν, absque accentibus. In *ms. Ep.* vero in hunc modum, αἱ δὴ γὰρ ἰδεῖν φυὴν ἔσαν. Quibus sub monstris videant tamen eruditi, an fortasse etiam aliud quidpiam lateat. Interim apte quidem κυφαὶ epitheton *squillis* convenit, quas pari ratione κυρτὰς dictas supra vidimus, III. 106. a. b.

Vers. 69. ἔλοψ recte dedit ed. Ven. cum msstis. ἔλλοψ ed. Bas. & Cas. Aliâs plerumque ἔλλοψ duplicata media consona scribitur; at hic brevem syllabam metrum desi-
b derabat. *Vers.* 70. οἱ - - κρατερῇς παλάμῃ ἐπορέχθην. Pro κρατερὸς, quod erat editum, recte κρατερῇς dedit codex uterque. παλάμῃ ἐπορέχθην dedit *ms. Ep.* Sic vero etiam scribi iusserat Casaub. monens simul, utrumque dicere poëtas, χειρὶ ἐπορέγεσθαι, & χεῖρα, *manu protensa aliquid petere.* Vide Iliad. ψ'. 99. Apollon. Rhod. I. 1313. *Vers.* 71. τὸ δέ γ' ἄμβροτ. Sic cum msstis recte editt. omnes, excepta ed. Casaub. 1. in qua temere omissa γ' particula.

Vers. 73. τὸ κάλυμμα τραπέζης: per adpositionem. Alibi ἐπιτράπεζος. *Vers.* 74. ζώνην θ' ἣν φορέεσκεν. ζώνην δ' ἣν φορ. edebatur. θ' pro δ' ex coniect. correxeram, cum idem a Brunckio factum vidi: denique id ipsum in *ms. Ep.* sic positum reperi. Quodnam autem *cingulum* dicat *muraenae*, haud satis scio; nisi forte variegatum colorem respexit, qui in muraena observatur VII. 312. f. δειρὴν recte edd. cum *ms. Ep.* Perperam δῆρει *ms. A.* *Vers.* 75. δρακοντιάδῃ. Quasi δράκοντος υἱῷ, i. e. δράκοντι: quemadmodum, verbi caussa, *Medicorum filii* dicuntur pro *Medici.* Est autem draco, magnus serpens: & respicitur fabula de muraenarum cum serpentibus congressu; de quo VII. 312. e.

Verf. 76 *sq.* Σάνδαλα δ' αὖ παρέθηκεν ἀειγενῶ ἀθανατάων ἢ βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ.

Piscis ex planorum genere, qui latine a formae similitudine *solea* vocatur, Graecis βούγλωσσος dicitur, cuius meminit Athenaeus VII. 288. a. b. Idem a Graecis nonnumquam σανδάλιον (appellatione, latino nomini respondente) vocabatur. Sic Hesychius, in Ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἢ ψῆττα, ὃν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον. Et Alciphron lib. I. Epist. 7. ait: ἔπεμψά σοι ψήττας, καὶ σανδάλιον, καὶ κεστρέα. Iam ludit in ambiguitate nominis noster Parodus, & *solearum* piscium genus, *immortalium sandalia* vocat *Dearum*: valet enim idem σάνδαλα atque σανδάλια, quae proprie sunt γυναικεῖα ὑποδήματα. Tum vero, quo planius faciat quid dicat, usitatius nomen βούγλωσσον c (collectiva notione hic accipiendum) subiicit. Denique, quoniam & hoc ipsum adhuc obscurius esse poterat, (nam & *herba* eodem nomine vulgo insigniebatur, & nomen *buglossi piscis* non admodum tritum vulgari usu fuisse videtur, sed sub generaliori nomine Ψῆττα illud ipsum genus plerumque comprehendebatur) adiectis verbis his, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ, declarat, *piscem buglossum* se dicere: quem esse ait ex eorum piscium genere, qui in *frementi spumanteque mari* (μορμυρούσῃ, Iliad. ε'. 599. σ'. 403.) habitant; id est, ex eorum genere qui in saxosis locis stabulantur, indeque πετρώδεις vocantur; quo de genere revera sunt *soleae*, & quae his sunt similes. Athen. 357. f. Haec ad huius loci sententiam: quam eamdem brevibus verbis iam a Casaubono explicatam video. »*Planos pisces*, inquit, cuiusmodi est *solea*, vocat »*sandala immortalium;* Nereidum videlicet, & aliarum »Nympharum marinarum.« Sed & in scriptura nonnihil varietatis notandum occurrit. Leve est, quod *vs.* 76. ἀεὶ γενῶ divisis vocibus dabant edd. quod in ἀειγενῶ mutandum fuisse facile patebat, monuitque etiam Casaub. Et sic perspicue scribitur in ms. *Ep.* Tum ibid. pro παρέθηκαν, quod erat editum, παρέθηκεν proposuerat idem Casaub. Quod ego non modo melius, sed & necessarium putavi; quoniam & in proxime praecedentibus versibus, & in sequentibus, singulari numero utitur poëta. Et hoc ipsum παρέθηκεν idem codex *Ep.* perspicue scriptum exhibet. Alter vero versus sic vulgo editus legebatur:

ὧν βούγλωσσος ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ.

c ut sententia esset: *quorum* (nempe, *sandaliorum de genere*) *buglossus habitat* &c. Cui consentaneum erat, ut intelligeremus, esse e solearum genere alios etiam pisces, qui non in mari, aut certe non in mari frementi, habitent: quod falsum est, ac tale, ut id dixisse Parodum nostrum nullo modo sit credibile. At ne est quidem ista veterum librorum scriptura. Videtur quidem proxime ad eam accedere *ms. Ep.* in quo prorsus sic scriptum ὢν βούγλωσσος ἔναιεν &c. sed in eodem codice vox praecedens, in quam superior versus desinit, non ἀθανατάων est; sed sic scripta, ἀθάνατα. Et codex *A.* pariter non ἀθανατάων ὢν habet, sed ἀθάνατα ὢν: deinde vero non βούγλωσσος, sed βουγλώσσωνος. Qua in scriptura perspicue continebatur ea ipsa quam dedi, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν &c. nisi quod pro βούγλωσσον librarius, qui ὢν a praecedente voce avulsam ad hanc referebat, βουγλώσσων scripsit, nempe ὁμοιοτέλευτον sectans.

Vers. 78. κίχλας δ' ἐξείης ἡβήτορας, ὑψιπετήεις. »Versus corruptus; & vulnus codicibus illatum, cui neque Excerpta afferunt medicinam.« CASAUB. — Vocab. ἡβήτορας nusquam alibi, quod sciam, occurrit. ἡβητῆρες, *puberes* sunt, in Epigr. Tom. III. Anal. Brunckii pag. 123. Iam ἡβήτωρ, eâdem notione, ad formam vocabuli ἡγήτωρ effinxit Parodus, quod Homericum est pro ἡγεμών. *Iuveniles & viribus vigentes* interpretatur Gesner. p. 1021, • 17. Dein quod consentientibus sequitur libris, ὑψιπετήεις, cum quod ad formam vocis spectat, tum ad subjectam sententiam, difficultatem habet. Est ὑψιπετήεις, *alte volans*; quod de *aquila* usurpat Homerus, Iliad. χ'. 380. & Od. ω'. 537. Sed ab hoc, accusativus plur. foem. ὑψιπετηέσσας formari debebat. Est etiam eodem significatu nomen ὑψιπέτης: a quo ὑψιπέτας illo casu fuerat dicendum. Quod si ὑψιπετῆας legeretur, poterat Ionice pro ὑψιπετέας vel ὑψιπετεῖς (ut βασιλῆας pro βασιλεῖς) dictum videri, a sing. ὑψιπετής. At hoc quidem, a verbo πίπτω vel πέτω formatum, *ex alto delapsum* significat, ut diserte etiam Suidas adnotavit. Sed quamvis statuas (quod vereor, ne nullo alio firmari exemplo queat) metri caussa pro ὑψιπετηέσσας dicere ὑψιπετήεις potuisse poëtam, toti tamen illi piscium generi, quos κίχλας Graeci, latini *turdos* dicunt, haudquaquam convenire id praedicatum videtur; quippe qui, non dicam in

altum evolare, sed ne tantillum quidem super aquam efferre sese possunt. Itaque GESNERUS l. c. postquam dixit, ὑψιπετήεις Matronem carminis caussa pro ὑψιπετεῖς [ὑψιπέτας dicere voluerat] posuisse, eo confugit, ut *turdos pisces* hactenus *alte volantes* ab illo dictos fuisse statueret, quod *levibus, variis, & celerrimis in mari circa saxa natationibus veluti volare videantur.* Quae mihi interpretatio, ut dicam quod sentio, tam dura & contorta videtur, ut meam super huius loci sensu inscitiam, ac de ipsa scriptura dubitationem profiteri malim, quam hac in parte doctissimi illius viri sententiae subscribere. Si ὑψιπετήας esset scriptum, suspicarer equidem, Parodum ludicrâ quadam ratione (quae tamen, fateor, frigidior quam pro reliquo huius poëtae ingenio videri poterat) ad Homericum ὑψιπετήεις adlusisse, sed ita ut ὑψιπετῆας nunc contrariâ sententiâ dixisset, quasi *piscis turdus* esset veluti *turdus avis ex alto in profundum mare delapsus.*

Vers. 79. Cum Θυάδας θ' ὑδατίνους ubique scriptum editumque esset, ita hoc acceperunt viri docti, praeeunte GESNERO pag. 1021, 16. quasi diceret poëta, *videri illos pisces, Thyadum (i. e. Baccharum) instar, in aquis discurrere.* Mihi respondere hoc nomen praecedenti πέτρας videbatur: Θυάδας autem, sive per librariorum errorem, sive consulto ab ipso parodo, pro συάδας aut ὑάδας positum suspicatus eram; (conf. Athen. IX. 401. c. itemque II. 36. d. & quae ibi de vocab. Συανία monuimus:) id autem ipsum, sive Θυάδας, sive συάδας aut ὑάδας, iocose pro χοιράδες dictum, quo vocabulo apud Graecos *petrae* vel *rupes e mari eminentes* intelliguntur.

Vers. 80 *sq.* ἱππούρους pisces, & μορμύρον, & γαλέην, hâc potissimum caussâ nominasse Parodus videtur, quod sint haec nomina Homerica; quibus longe quidem diverso sensu usus erat Poëta. μορμύρος ad verbum μορμύρω adludit. *Versus* 81. multis inquinatus vitiis in hunc modum editus erat:

> μορμύρος ἂν τάδ' ἦν μεγάλη σπάρος, ἦς ὁ μάγειρος.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »SCALIGERO placet,

> » μορμύρος, ἄντα δ' ἦν γαλεὴ, σπάρος· οὗς ὁ μάγειρος.

» Acutissimi viri coniecturam adiuvant Excerpta, in qui» bus [sicut & in nostro *ms. Ep.*] diserte scriptum ἄντα

» & οὖς. « — Totam Scaligeri emendationem, tam certam, quam perspicacem, iam ante nos merito adoptaverat BRUNCK in Anal. Illud unum iam olim primus Athenaei editor bene administraverat, quod ἦν posuit, pro quo contra metri rationem ἦν habet codex ms. uterque.

Vers. 83. Τῶν ἔλεγεν δαίνυσθαι. Satis hoc placuit, quod cum editis tuetur ms. *A.* In *ms. Ep.* est Τῶν δ' ἔλεγεν, insertâ particulâ, quae commodius abesse videtur.

Vers. 85. Κεῖτο δέ τις βοτάνη &c. Tenui hoc cum Brunckio, a CASAUBONO sic editum, qui nil aliud ad hunc versum adnotavit, nisi haec pauca: » In membra» nis, Κεῖτο δέ τις βάτις, & δείπνου: quorum neu» trum convenit. « — Et βατὶς habet etiam noster ms. *Ep.* quod utique non conveniebat, nisi post id vocabulum aliam voculam excidisse statueres, verbi caussa κῦ, aut aliquid simile. In βατάνης vero, quod habet ms. *A.* videant doctiores, an aliud quid lateat. In fine versus, noster *ms. Ep.* δείπνῳ habet cum edd. & *ms. A.* sed superscriptâ terminatione ου simul alteram lectionem δείπνου indicat; quae mihi percommoda videtur, genitivo δείπνου per adpositionem, quam dicunt Grammatici, ad ἧς relato, hâc sententiâ, *quam nemo attigit ut ea coena uteretur.*

Vers. 87. γεύσασθαι ἕτοιμος, *paratus qui gustaretur.* Medium γεύσασθαι, pro passivo γευθῆναι.

In *vers.* 89. nihil mutavi; *versum* vero *sequentem* de nostrâ coniecturâ constitui. Ad priorem haec notavit CASAUB. » Nihil variant mssti. [εἰσεῖδον quidem invito me» tro habent nostri.] Videtur ad Necyiam respicere, ubi » τὸ εἰσεῖδον aliquoties usurpatur. [Odyss. λ'. 581. & » 592.] Aliter iudicabat SCALIGER: qui ex aliis Homeri » locis emendabat, Κωλῆν δ' ὡς εἶδον, πῶς ἔτρεμον. Se» quentem vero versum, perspicue mendosum, sic idem » corrigebat, Κεῖτ' ἀγχοῦ, κύλικι πλείη· χεῖρας ὧν ἀπέ» ρυκον. « —

Vers. 92. ἀλλά με τυρῷ δεῖ &c. Una voce τυρῶδει edebatur. Ibi CASAUB. » Scriptura veterum, τυρῷ δεῖ. » Deest aliquid ad perfectionem sententiae. Hoc enim vult, » *cras pro his lautitiis oportebit caseo & properata maza esse* » *contentum.* «

Vers. 93. νηλὴς δ' οὐχ ὑπέμεινε· βιάζετο γὰρ ῥακέεσσι. » *Crudelem* vocat τὸν κωλῆνα, cuius partem capere non po» tuerat. Caussam continet posterius hemistichium: *quia,*

» inquit, *vi & impetu convivarum in frusta discerptus est.* e
» Omnes manu exarati praeferunt ῥαδίεσσι pro ῥακίεσσι.
» In versu Poëtae, quem παρῳδεῖ, [Iliad. ο'. 727. π'.
» 102.] est βελέεσσι. « Casaub. — Deesse aliquid ad versus superioris sententiam, ipse monuerat Casaubonus: sed tam parum esse, quod intercidisset, arbitratus erat, ut etiam haec, quae hoc versu leguntur, cum superioribus cohaerere statueret. At non conqueri potuit poëta, *se partem pernae capere non potuisse;* qui modo dixerat, *gustatâ eâ se doluisse, quod postridie non eisdem rursus deliciis frui posset.* Dein, quo pacto ad *pernam* referri possit id, quod mox sequitur, δέμνια μιν ζωμός τε μέλας, difficile fuerit dictu. Quo magis Brunckio adsensus sum, plura quaedam hic intercidisse statuenti. *Versus* iste 94. desumtus ex Od. π'. 103. Quo pacto vero superiori versu ex ῥακίεσσι orta sit prava scriptura ῥαδίεσσι, non exputo: nusquam enim Δ & Κ literas inter se permutatas videre memini: neque quidquam, quod tali permutationi originem dare posset, occurrit. Facilius Χ litera, sicut passim cum Λ permutatam videre licet, (conf. Adnot. ad Polyb. II. 2, 6. II. 32, 6. X. 37, 2.) sic & in Δ poterat detorqueri. Quare, ῥαχίεσσι fortasse olim hic scriptum fuisse, suspicatus eram; quod idem fere ac ῥακίεσσι valuisset, ut ex Hesych. in Ῥάχη coll. cum Ῥάκη intelligitur. Sed videndum, ne in ῥαδίεσσι, in quod consentiunt libri, aliud aliquid lateat.

Vers. 97. ἐν Ἀθηναίων κατέκειντο φάλαγγες. Ex Iliad. β'. 558. ubi ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, de Atheniensibus *in acie stantibus:* noster vero κατέκειντο de *discumbentibus ad mensas.* *Vers.* 98. Χαιρεφόων: nempe parasitus ille, vers. 9. commemoratus. *Ibid.* ἐνόησεν ἅμα πρόσσω &c. Iliad. α'. 343. *Vers.* 99. ὄρνιθας γνῶναι, &c. Od. β'. 159. *Vers.* 100. ἤσθιε δ' ὥστε λέων. Od. ι'. 292. f
Ibid. παλάμῃ δ' ἔχε τὸ σκέλος αὐτοῦ. ἔχετο σκέλος edd. quod intelligere posses, *crus haesit in manu illius;* at sic παλάμης in genit. casu oportebat. Bene ex *Epit.* ἔχε τὸ σκέλος commendavit Hoeschel. quod & in nostro ms. *Ep.* eodem modo scriptum. Similiter παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Od. α'. 104. β'. 10. τὸ σκέλος intelligo τῆς ὄρνιθος ἣν ἤσθιε, *crus illius avis cuius reliquam partem devorabat.* *Vers.* 101. ὄφρα - - πάλιν ποτιδόρπιον εἴη. Od. ι'. 234.

f *Verf.* 102. ἡδυπρόσωπος. Vocabulum Homerico more compofitum, ut ἡδύγλωσσος, ἡδύποτος, & id genus alia. *Ibid.* ὃν Ἥφαιστος κάμεν ἄψον. Iliad. β΄. 101. *Verf.* 103. Ἀττικῷ ἐν κεράμῳ. Conf. ad Athen. I. 28. c. Animadv. T. I. pag. 210. *Ibid.* τρισκαίδεκα μῆνας. Videtur primum refpexiffe Od. ρ΄. 408. ubi τρεῖς μῆνας, pro *longo tempore*: tum vero illum numerum hyperbolice exaggeraffe ex Iliad. ε΄. 387. τρεισκαίδεκα erat editum, confentiente puto ms. *A.* non male id quidem: praeferendum tamen putavi τρισκαίδεκα, quod dedit *ms. Ep.* ficut editur apud Homer. l. c. Sed parum utique referebat.

Verf. 104. Αὐτὰρ ἐπεὶ δόρποιο &c. Et fingulae dictiones Homero frequentatae, & totus color Homericus.

Verf. 105. χεῖρας νιψάμ. ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. » Vera pro» cul dubio fcriptura. Pofterius hemiftichium apud prin» cipem vatem legas non femel. Tamen in Excerptis fcri» ptum ἀπ' ὠκεανοῖο ῥόδων τε. Si liberet argutari, dicerem » *rofaceam aquam* intelligi, effeque figuram ἓν διὰ δυοῖν. » Sic hodie finitis epulis vel rofacea vel nardina, aut fi» milis, lavandis manibus funditur. Sed aquae rofaceae » nulla dum fuit, neque multo poft, notitia; verum olei » tantum rofacei. Alibi diximus, δ & α faepiffime per» mutata reperiri in antiquis membranis: fic hoc loco ῥόδων » male legerunt pro ῥοάων. « Casaub. — At in noftro quidem optimo ms. *Ep.* perfpicue ῥοάων fcriptum, ut in editis & ms. *A.*

Verf. 106. μύρον ἴρινον ἡδύ. Ad vulgatum ἠρινὸν, quod & codices noftri tenent, monuit Casaub. » Non » clam me eft, flores diftingui in vernos & aeftivos; ut » μύρον ἐαρινὸν five ἠρινὸν dictum videri queat *factum ex* » *floribus vernis.* Puto tamen alienum hoc a veritate, & » fcribo ἴρινον, aut εἴρινον, nihil enim refert, ut di» ximus libro quinto. [Vide ad V. 195. d.] Et profecto » non aliter fcripfit Matro. vide libro XV. « — nempe XV. 689. d. e. Adde I. 41. a.

a *Verf.* 109. Κρητὴρ δὲ Βρομίου ἐκεράννυτο. Vide XV. 675. b.

b *Verf.* 112. πίονα μῆλα: *pinguia mala.* Rurfus in ambiguo ludit Parodus. Apud Poëtam πίονα μῆλα funt *pingues oves.*

Verf. 114. πρόσφατος ἦν θ' ἀμάμαξυν ἐπίκ. καλ. » Uva» rum genus quoddam vocabant ἀμάμαξυν. Proba & in» tegerrima lectio. « Casaub. — Nempe ἀμάμιξιν volue-

rat DALECAMPIUS, *arbuſtivum racemum*; quem ita dictum b
putavit »quod cum fronde arborum maritarum miſcea-
»tur.« — Suidas: Ἀμάμαξυς· (nam ita ibi pro vulgato
Ἀμάμυξις ſcriptum oportebat:) σταφυλῆς γένος· οἱ δὲ
τὴν ἀναδενδράδα οὕτω καλεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἐπι-
χάρμῳ, καὶ παρὰ Σαφοῖ τὸ ὄνομα. conf. eumdem in Ἀνα-
δενδράδα, & Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 325. & Heſy-
chium in Ἀμάμυξ, ibique Interpretes; e quorum numero
HEINSIUS, quoniam iſtis omnibus locis ἀμάμαξυς cum
leni ſpiritu legitur, apud Athenaeum pro ἦν θ' ἁμάμα-
ξυν, ἦν τ' ἀμάμαξυν corrigendum cenſuit. At in θ' ἁμαμ.
conſentiunt apud Noſtrum ambo veteres codices cum
editis: pariterque apud Euſtath. ad Od. ε'. pag. 208; 36.
ἁμάμαξυς cum aſpero ſpiritu ſcribitur, idque non ex
Athenaeo ductum, ſed vel ex Suida vel ex Ariſtophanis
Scholiaſte. Quare nil hîc mutandum. De ἀναδενδράδι ſi-
ve *arbuſtiva vite & uva*, quam cum ἁμάμαξυ eamdem fa-
ciunt, conſule dicta ad I. 31. d. Animadv. T. I. p. 233.
Caeterum inſolentius utique dictum videri poterat, πρόσ-
φατος ἦν θ' ἁμαμ. pro πρόσφατός θ' ἦν ἁμαμ. quod HEIN-
SIUM commoviſſe videtur, ut πρόσφατοι corrigeret, id-
que poſtpoſito *commate* à ſequentibus ſepararet, & ad
praecedentia traheret, quaſi *uvas recentes* dixiſſet Matro:
in quo Heinſio iam praeiverat Dalecampius. Sed non
temere a librorum ſcriptura recedendum putavi, cuius
ea ſententia eſſe videtur quam in latina verſione expreſſi;
nempe ut obiter ſignificaverit Parodus, *ſua demum aetate*,
aut non multo ante, illud uvarum genus Athenis innotuiſſe.

Verſ. 119 *ſq.* οὐδ' εἴ μοι &c. Iliad. β'. 489 ſq. *Verſ.* c
121. κοῦραι, *puellae.* Percommode hoc dedit *ms. A.* *Verſ.*
122. ἃς Στρατοκλῆς ἤλαυνε, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς. *Stra-
tocles*, unus e convivis, ſupra vſ. 30. memoratus. Reli-
qua verba depromta ex Iliad. β'. 764. Videtur autem ſuo
more Parodus lubricam verborum ambiguitatem ſectatus.
Primum iſta verba, ἃς Στρατοκλῆς ἤλαυνε, per ſe poſi-
ta, ſic intelligi voluit quemadmodum verbo ἐλαύνειν uſus
eſt Comicus in Eccleſiaz. vſ. 39. *quibuscum conſuetudinem
habebat Stratocles*: ſed mox, quaſi de hoc non cogitaſſet,
adiicit iſta, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς, quo *velocitatem* deſigna-
ret, qua ſaltationes ſuas & praeſtigias meretriculae illae
peragebant.

AD CAP. XIV.

» Alexidis *versus*, quibus *convivia Attica ridet*, ita scri-
» bi debent:

» Ἔγωγε δύο λαβεῖν μαγείρους βούλομαι,
» οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμαι ἐν τῇ πόλει.
» μέλλοντε δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν,
» οὐκ Ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως
» * λιμῷ παρελθεῖν, ἀλλὰ δὴ καθ' ἓν
» ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα μεγαλίως.

» In tertio versu scripsimus μέλλοντε, pro μέλλοντα;
» referendum ad duos coquos de quibus dixit: etsi pro-
» prie δειπνίζειν de magistro convivii dicitur, non de co-
» quis. Penultimum sine ope librorum emendare potis non
» sum: ac videtur aliquid amplius, quam huius versiculi
» caput, deesse. Eclogarius, eo praetermisso, scribit οὐδ'
» ἀπηκριβωμένως ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα, μεγαλίως
» δέ.« Casaub. — (Noster ms. *Ep.* μεγαλείως δέ, sicut ms.
A. De tota autem Alexidis ecloga, praeter verba a Casau-
bono citata, nonnisi haec adposuit Epitomator: Ἄλεξις
δέ που φησὶν ἐπισκώπτων τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα· οὐκ ἀττικη-
ρῶς, οὐδ' ἀπηκριβ. &c.) Pergit Casaubonus: » Poëta hoc
» videtur voluisse: sic parandum esse convivium, ut sin-
» gulis convivis singulae patinae aut lances probe instru-
» ctae apponantur: neque enim περιφοραῖς ciborum fu-
» turum locum, ut in Athenensium mutitationibus. Ali-
» bi vocantur hae ferculorum circumlationes παραφοραὶ a
» Cynulco: quia plerosque convivarum praeteribant ci-
» bi, non concessa carpendi facultate. Eo videtur specta-
» re verbum παρελθεῖν.« — Quod μέλλοντε corrigit vir
doctus, non probo. Quidni enim vulgatum μέλλοντα sic
intelligamus, τὸν μέλλοντα γὰρ δειπνίζειν ἄνδρα Θεττα-
λὸν, (δεῖ ποιεῖν τοῦτο) οὐκ Ἀττικηρῶς? Cui rationi ni-
hil obstare videtur, nisi illud fortasse, quod vs. ult. αὐ-
τοῖς in plurali scribitur, aut quod pro uno homine non
opus fuisse videatur duobus coquis: at facile intelligi po-
terit, Thessalum non sine sociis ad coenam fuisse voca-
tum. Ea ratio si minus placet, possis etiam ἄνδρα Θεττα-
λὸν pro subiecto, ut aiunt, orationis habere; ut Thessa-
lus intelligatur loqui, dicereque, *hominem Thessalum, si
coenâ excipiat aliquos, non posse id ita parce facere, ut con-
suevissent Attici.* Thessali perinde & sumtuosi magnificique

in victu fuisse perhibentur, ut mox ipse Athenaeus monet, (conf. XIV. 663. a.) iidemque voraces. II. 47. b. X. 418. c. Vox Ἀττικηρῶς, pro Ἀττικῶς, iocose efficta videtur ad formam vocis λυπηρῶς, quae id ipsum exprimit quod dicere voluit poëta. ἀπηκριβωμένως valet *exactâ diligentiâ, ad amussim*; quod h. l. *circumscripte, parce, aegre*, aut tali quadam ratione intelligendum videtur; non, ut Spanhemius ad Aristoph. Plut. 627. interpretatus est, *exquisito apparatu*: cui praeierat Dalech. *exactis elegantiis* reddens. Caeterum, qua potissimum notione accipienda haec vox sit, certo definire nequeas, nisi, quid dicat λιμῷ παρελθεῖν, perspectum habeas. In quo mihi haerere aquam profiteor. Nec enim, quid Casauboni super hoc verbo disputatione lucremur, aut quid huc faciant περιφορὰ aut παραφορὰ, quas ille commemorat, video: nec vero aliud quid certius habeo. Hariolando interpretatus sum *cum fame congredi*: cuius dictionis similem nescio quam apud Polybium olim observasse mihi visus eram. Caeterum, quo pacto integritati suae restituendi sint duo illi extremi versus, & quaenam potissimum eis sententia insit, viderint ingeniosiores. Illud video, ferri in *quinto versu* non posse Casauboni rationem, qui primum pedem deesse statuit: sic enim & secundus pes & quartus spondei forent, quos eis in sedibus nullo modo patitur iambicum metrum. De argumento vero recte idem Casaub. conferri iussit IV. 131 extr. & sq.

Εὐτράπεζοι δ' εἰσὶν ὄντως. Perperam οὕτως edd. quod corrigendum monuit Casaub. Recte vero ipsum ὄντως dedit *ms. A.* Epitomator vocem eam praetermisit.

Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους Πτωχοὺς ποιήσας. e
Vide ad III. 119. e. Animadv. T. II. pag. 338. *Mox*, pro προτιθῶνται, operarum vitio est προτιθοῦνται in ed. Bas. quod in ed. Cas. 1. propagatum. *Ibid.* δρυπετεῖς. δρυπετεῖς sola ed. Cas. 3.

τοὺς ἀριστεῖς συνάγων πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. φύρετο δ' ἄλφιτα φησίν. At nec in illius, quod hic dicit, convivii Agamemnonis descriptione, Iliad. β'. 404 sqq. (conf. V. 186. f.) nec in aliis apud Agamemnonem conviviis, Iliad. η'. 311 sqq. ι'. 89 sqq. nec omnino usquam apud Homerum hodie ista verba leguntur: quae unde arripuerit Athenaeus, viderint quos nostra aetas tulit veneraturque Aristarchos. Uterque autem codex noster eadem verba agnoscit.

f Χρύσιππός τ' ἐν τετάρτῳ - - φησίν. A priori verbo φησὶν ad posterius aberraverat oculus librarii illius, cuius ex codice & impressa Athenaei exempla & alii codices mssti derivati sunt: nec enim in editis solum libris desunt illa verba, sed nec e codicibus suis Italicis mentionem eorum fecit Casaubonus, nec e duobus recentioribus Parisiensibus Villebrunius. Servavit autem ea noster antiquissimus *cod. A.* Pariterque Epitomator, omisso quidem pro suo instituto libri titulo, haec tamen habet: Χρύσιππος δὲ φησίν· ἐν Ἀθήναις ἱστοροῦσιν &c. Sic certe noster ms. *Ep.* *Mox*, δυεῖν dedit codex uterque: quod exemplum adiici poterit illis, quae de hac forma Attica citavit Maittaire de Dial. pag. 34. In narratione, quae sequitur, nil variant libri, praeter id, quod sub contextu indicavi, τούτων μακρ. pro τῶν μακρ. Illud ipsum autem τῶν Casaubono debetur, qui sic correxit, cum τοῦτον μακρόθεν legeretur in ed. Ven. & Bas. In interpretanda eadem narratione, quae sane non caret difficultate, quum multa peccasset Dalecampius, latinam versionem huiusmodi *in Animadv.* adposuit CASAUBONUS: » *Narrant, cum Athenis duo non ita antiqua celebrarentur in* » *Lyceo & Academia convivia: Academiae quidem coquum,* » *fictilem patinam in alios usus intulisse: ministros vero sacro-* » *rum omnes eam fregisse: quoniam videlicet res longe posita* » *non rite quaesita atque initus recepta esset: cum iis oporteat* » *abstinere quae sunt procul. Lyncei vero coquum, qui salitam* » *carnem in modum salsamenti ex piscibus concinnaverat, flagris* » *fuisse caesum, tanquam versutum & improbe ingeniosum.* « Tum pergit IDEM: » κατάξαι πάντας τοὺς ἱεροποιοὺς, puto significare, consensu & iussu omnium, quibus sacra » curae, fractam esse patinam. Alioquin non male scribes » πάντως, *omnino; nulla excusatione admissa.* Lege δέοντος, » aut δέον ἀπέχεσθαι τῶν μακρόθεν. « — Quorum caetera probans PALMERIUS, in Exercit. in Auct. Graec. p. 497. ista verba ὡς μακρόθεν, οὐκ ἀστείας παρεισδύσεως γενομένης, ita interpreratus est: » *quod e longinquo, & non in* » *ipsa urbe facta* (patella) *apportata & male ingesta fuisset.* » Scilicet ἀστείας intelligo [inquit] ἀπ' ἄστεος, *urbanae,* » *in urbe factae.* Nolebant scil. illi ἱεροποιοὶ Athenienses uti » opere figlino aliunde apportato, quam ex Ceramico, » Athenarum suburbio; ubi erant figlinae, urbi & vici- » niae sufficientes: & id erat ex antiquis moribus, & ex

» reip. etiam utilitate. α — Ἱεροποιοὺς non sum nescius si- f
gillatim ab Atheniensibus dictos olim fuisse *magistratus*
quosdam, (decemviri erant,) *qui sacris faciundis praeerant*, & praesertim victimas inspiciebant probabantque, aut improbabant vitiosas: de quibus prae caeteris consulendus Etymologus h. v. Sed, generaliori etiam notione quosvis *sacra facientes* intelligi posse iudicaveram: quare hic interpretatus sum *sacrificii participes*, nempe eos qui sacrificio facto epulas illas, de quibus agitur, celebrarent. Eodem prorsus modo usurpatum vocab. infra p. 149. f.

Πλάτων δ' ἐν δευτέρῳ Πολιτείας. PLATO *de Republ.* lib. a
II. pag. 124. ed. Massey. *Ibid.* ἐλαίας. ἐλάας apud Plat.
Ibid. καὶ λάχανά γε, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. Sic cum Platonis libris scribendum esse, deleta τε particula quae post ἑψήματα vulgo inserebatur, recte monuit CASAUBONUS in Animadv. Dein idem CASAUB. latam hic instituit disputationem, docens quid inter ἕψημα & ζωμὸν intersit: nempe ἑψήματα appellata Graecis esse *cocta olera aut legumina vel alia absque carne*: ζωμὸν vero, *iusculum in quo carnes coxissent*. Reliqua eiusdem disputationis, nihil admodum huc facientia, veluti quae de ζωμῷ λευκῷ apud Galenum adnotavit vir doctus, consulto praetermitto. Quae in eadem disputatione ad emendandum aliquem Clementis Alex. locum (ex Paedag. lib. II.) spectant, ea in Notis ad eumdem locum retulit Potterus pag. 173. Sub finem eclogae e Platone excerptae, olim in ed. Ven. & Bas. desiderabantur verba ἐν εἰρήνῃ - - τοιοῦτον βίον, quae e suo cod. Epit. adiicienda monuit Hoesch. & adiecit Casaub. Ibi igitur ἐν εἰρήνῃ ὑγιῶς cum eodem Hoeschelio edidit Casaub. At non modo noster *ms. A.* verum etiam *ms. Ep.* μετ' ὑγιείας dabant, ut est apud b
Platonem: eamdemque scripturam etiam ex codice ms. Epit. qui Corselii fuerat laudavit Andr. Schottus Observ. Human. I. 6, pag. 9. num. 7.

AD CAP. XV.

Ἡρόδοτος - - ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν Ἱστορ. HERODOT. IX. 81.
(cap. 82. ed. Wesseling.) Nihil variant libri. Quod τὰ c
κελευθέντα habet ed. Cas. pro τὰ κελευσθέντα, operarum vitium est ex ed. Bas. propagatum. Deinde vero, quod καὶ τὰ προκείμενα habebant editi omnes, id ex vetustis

membr. derivatum erat; ubi delenda utique fuit coniunctiva particula, quam recte ignorant Herodotei libri: sed hi τὰ προκείμενα ἀγαθὰ habent. ἐκπλαγέντα κελεῦσαι scripsit Epitomator, omissis mediis.

d φασὶ δέ τινες, καὶ ἄνδρα Συβαρίτην &c. Repetitur eadem historiola lib. XII. pag. 518. e. *Mox*, συνεστιαθέντα recte mss. Perperam συνεστιασθέντα edd. *Ibid.* In φειδιτίοις consentit ms. *Ep.* φιδιτίοις habet ms. *A.* Continuo deinde, ἀνδρικώτατοι legere antiquos ait Casaubonus: nempe sic Epitome Hoescheliana; at noster ms. *Ep.* ἀνδρειότατοι tenet cum edd. & ms. *A.*

AD CAP. XVI.

e Πολέμων δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι Κανάθρου· »Τοῦ - - - δείπνου κοπίδος, φησὶ, μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλούτοις λέγειν.« Pro istis omnibus, in *ms. Ep.* nil aliud legitur, nisi hoc, Κρατῖνος δὲ περὶ τούτων φησίν: statimque pergitur ad tertium versum ἐν ταῖς λέσχαισι, omissis duobus prioribus. Quod λέγει, pro λέγειν expressum est in ed. Casaub. id temere & invito editore factum: nec sane quidquam eâ scripturâ promovebatur. In λέγειν consentiunt editt. vett. & *ms. A.* Et verba supra scripta sic citat CASAUBON. in Animadv. quasi etiam in ipsius editione λέγειν legeretur: monetque, »Deest verbum φησὶν vel παράγει.« At non conveniebat παράγει; quod deinde λέγοντα pro λέγειν postulaturum erat. Quare verum putavi φησὶ: pro quo potuerat etiam γράφει ponere Athenaeus: omnino vero adiecto verbo opus erat, quod nonnisi per librariorum incuriam interciderat. Nec vero ad ea sola, quae proxime sequuntur, pertinebat id verbum: nam non modo Cratini versus ex Polemone adfert Athenaeus; sed quidquid toto hoc cap. XVI. continetur, id omne ex Polemone ductum est. Quare dein subiicit Noster, Ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. pag. 139. c. initio cap. XVII. Neque turbare nos debet, quod, cum coepisset idem Noster oratione infinita uti, μνημονεύοντα Κρατῖνον - - λέγειν, deinde ipsa Polemonis verba in recta oratione adponat, Καὶ Εὔπολις &c. tum Δεῖπνον δ' ἐστὶ &c. Nam centies eâdem ratione utentem videre licet, in citandis locis auctorum, e quibus sua depromit.

Est porro ad eumdem hunc locum Animadversio CASAUBONI haec: »Miro sermonis compendio ἐν τῷ παρὰ »Ξενοφῶντι Καvάθρῳ dictum, pro ἐν τῷ περὶ τοῦ πα»ρὰ Ξενοφῶντι Καvάθρου. Nam hoc vult: *Polemon in eo »commentario, quo exposuit quid sit κάναθρον apud Xenophon»tem, scribit* (vel *profert*) *Cratinum in Plutis fecisse mentio»nem earum epularum quae Lacedaemone celebrantur & κοπὶς »dicuntur.* Locus Xenophontis est in Agesilai encomio: »[pag. 530. editionis Basil. 1569.] ubi de magni ducis »frugalitate loquens, ἀκουσάτω δὲ, ait, ὡς ἐθοίναζεν ἐν »ταῖς θυσίαις· ἀκουσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ καvάθρου »κατήει εἰς Ἀμύκλας. Scias autem, obscurum fuisse anti»quis criticis Xenophontis hunc locum: quando Polemon »vocis καvάθρου interpretationem integro commentario »erat persecutus. Diversas super ea dictione veterum sen»tentias nos quoque observavimus. Nam Athenaeus pau»lo post [pag. 139. f.] ex Didymo grammatico κάναθρον »interpretatur καμαρωτὸν ξύλινον ἅρμα, *currum ligneum for»nicatum.* Homeri interpretes [Eustath. ad Iliad. ω'. pag. »1475 med.] nihil aliud fuisse volunt, nisi quem Home»rus πείρινθα & ὑπερτερίην vocat, latini veteres *plaxe»mum*, aut potius *sirpiculum*: hoc enim e vitili materia »constabat, ut & *canathrum*, ex eorum sententia qui πλέ»γμα & ψίαθρον exposuerunt.« [eoque etiam cum duplicata ν litera scribunt, ab ἡ κάννη derivantes.] »Hesychius »diversas opiniones attigit: ideo verba illius non sunt »praetermittenda. Κάναθρα· [sive potius Κάνναθρα· quod »literarum series ibi desiderabat:] ἀστράβη ἢ ἅμαξα, πλέ»γματα ἔχουσα, ἐφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς »τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν· ἔνιοι δὲ, ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ »γυπῶν. Postrema verba corrupta sunt: scribe, εἴδωλα »τραγελάφων καὶ γρυπῶν. Plutarchus: [in Vita Agesilai, »pag. 606. c.] Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλι»να καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς »πομπαῖς. Sed observanda nobis sunt praecedentia eius»dem scriptoris verba: Καὶ τὸ κάναθρον φησὶν ὁ Ξενοφῶν »οὐδέν τι σεμνότερον εἶναι τῆς ἐκείνου θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλ»λων. *Narrat* Xenophon, *canathrum filiae Agesilai nihil or»natius fuisse quam aliarum.* In Xenophontis codicibus vul»gatis de canathro filiae Agesilai ne verbum quidem ex»tat hodie: verum superius allata disertissimi auctoris »verba ita, nisi fallimur, legit Plutarchus in suis codici-

e bus: ἀκουσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ Καναθρου ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ κατήει εἰς Ἀμύκλας. Quia sunt aliquot eaedem literae similes in Καναθρου & θυγάτηρ, aliud agens librarius alteram vocem omisit.« Haec ille. Mihi emendatio ista tituli libri Polemonis, ἐν τῷ περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι Καναθρου, tam certa visa erat, ut in contextum recipere non dubitarem. Qui aliorum commentariorum titulos eiusdem Polemonis Grammatici consideraverit, qui magno numero partim ab aliis, sed praesertim ab ipso Athenaeo nostro passim commemorantur; is non dubitaverit, istam fuisse huius libelli inscriptionem: cui decurtandae alterandaeque quid occasionem dederit librariis, in aprico est; praesertim si persimilia inter se scripturae compendia cogites, quibus praepositiones περὶ & παρὰ in manuscriptis libris frequenter solent efferri. De patria POLEMONIS admodum dissentiunt inter se auctores, quorum sententias recensuit Vossius lib. I. de Historic. Graec. cap. 18. pag. 119. »Spartanum autem fuisse, vel Sparta oriundum, colligi posse censuit CASAUBONUS ex eo, quod ait ipse Polemo paulo post, συναγχοῦσιν οὐ μόνον τοὺς ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς ἀφικνουμένους.«

Ex CRATINI versibus trochaicis, duos posteriores alteri personae tribuit Dalecampius. Equidem initio statueram, alterius personae partes incipere a voce καλῶς, (extremo vs. 2.) quae idem valeat ac καλῶς λέγεις, *ita est*. Sed rectius adverbium illud cum verbo θοινᾶσθαι iunctum sinemus; & commode quatuor versus ad unius personae partes referentur: cui rationi non obstat, quod in duobus posterioribus versibus oratio recta sit, in prioribus obliqua. De *Copide*, quam vocabant Lacedaemonii, confer Meursium, Miscellaneor. Laconic. lib. I. cap. XI. ubi & nonnihil de *Aeclo* seu Ἀΐκλῳ. De *Leschis* consulendus idem lib. IV. cap. 16.

f Δεῖπνον δ' ἐστὶν ἰδίως &c. Haec sunt, ut modo dixi, Polemonis verba, quae usque ad finem huius capitis continuantur. *Mox*, de scriptura vocabuli ἄϊκλον vel αἶκλον vide quae post Eustathium commode disputavit H. STEPHANUS in Indice Thesauri, hac voce. Istorum, quae h. l. in opere pleniore leguntur, nihil fere habet Epitome; in qua post Cratini verba continuo haec sequuntur: Ὅτι ἡ κοπὶς ἑορτή ἐστι παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾗ θύουσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον. Deinde vero, ubi

de *aeclo* rursus agitur, sic divisis vocalibus ἄϊκλον recte in nostro quidem cod. *Ep.* scribitur.

Quod ait, διδόασι τῶν συνιόντων &c. intercidit haud-dubie coniunctiva particula; nam manifeste haec referuntur ad ista, paulo ante, καὶ τῶν κρεῶν διδόασι &c. Quae hinc sequuntur verba, τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ -- χλωρούς, eadem iam citaverat Noster II. 56. a. quo loco observationem nostram effugerat menda, corrigenda ex hoc loco in quo nunc versamur. Pro σῦκα τὰ ξηρὰ, quod consentientibus libris legitur II. 56. a. σῦκά τε ξηρὰ scriptum oportebat.

Ἐν δὲ τῇ πόλει κοπίδας ἄγουσι &c. Huic repugnare utique videtur id quod mox sequitur, κομίζουσι γὰρ -- εἰς ἀγρόν. Id ipsum fortasse Epitomatorem commoverat, ut εἰς ἀγορὰν pro εἰς ἀγρὸν scriberet. At *Cleta fanum* & *Tiasus fons* sive rivus, non in urbe erant, sed in agro, ut docet Pausanias III. 18. pag. 254. Quare ista ἐν τῇ πόλει, deletâ δὲ particulâ, superioribus iungenda suspicatus sum: nec enim satisfecit Meursius, quem vide l. c. & in Graecia Feriata, sub nomine Τιθηνίδια.

πρὸς τὴν Κορυθαλλίαν καλουμένην Ἄρτεμιν &c. Tenui editam scripturam. In utroque quidem codice nostro Κορυθαλίαν est: quod & ipsum teneri poterat. — » *Corythallia Diana* Spartae culta festo die Tithenidiorum, » ea est quae in aliis Graeciae urbibus dicebatur Κουροτρόφος. Dubitari enim non potest, sic dictam quod faceret τοὺς κόρους θάλλειν. Alii tamen peculiare numen » ea voce significari putant. Fanum huius Deae fuit, teste Athenaeo, παρὰ τὸν λεγομένην Τίασσον. Lego » Τιάσσαν, ac verto, *prope Tiassam fontem*: nam de fluvio dixisset τὸν, non τήν. Hesychius: Τιάσσα, κρήνη ἐν » Λακεδαιμονίᾳ· τινὲς δὲ ποταμόν. Pausanias [l. c.] ait fluvium.« CASAUB. — *Mox*, ὀρθαγορίσκους habent (excepta Basileensi) editiones omnes cum *ms. A.* recte, ut ex pag. 240. b. adparet. Perperam ὀρθραγορίσκους ed. Bas. & sic etiam noster *ms. Ep.*

Τὸ δὲ ἄϊκλον ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Verbum καλούμενον, quod post ἄϊκλον h. l. insertum legebatur in editis, ignorant nostri codices mssti: quare delere non dubitavi. Caeterum difficultate non caret hic locus: quem cum DALECAMPIUS latine sic expressisset: *Quod Aeclon Lacedaemonii, reliqui Dores* τὸ δεῖ-

b πνον, *id est, coenam, vocabant*: adnotavit dein CASAUBONUS: » Ista verba, interpretibus non recte accepta, sic » verti debent: *At illud quod dicitur* αἶκλον, *aliis quidem* » *Doribus significat idem ac* δεῖπνον, *coena*. Putavit Polemon, » τὸ αἶκλον aliud Spartae, aliud apud caeteros Doras si» gnificare. « — Rationem suae illius interpretationis capite sequenti (nempe ad pag. 140. c.) se adlaturum profitetur Casaubonus. Eadem Athenaei sive Polemonis verba, de quibus quaerimus, Epitomator sic acceperat: Ὅτι ἄϊκλον ὑπὸ τῶν Δωριέων καλεῖται τὸ δεῖπνον: id est, *Coenam* (τὸ δεῖπνον) *a Doribus vocari* ἄϊκλον. At id si dixisset Polemon, omnes Grammaticos habiturus erat consentientes, neque certe censuram illam DIDYMI incurrere potuisset, quae pag. 140. c. his verbis legitur: Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων, καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Quae verba quo pacto cum illis, de quibus modo quaerebamus, conciliari possint, non video. Nec enim satis est, quod ibi a CASAUBONO adnotatur: » Dixit Polemo, αἶκλον aliud Spartanis significare, aliud » caeteris dorice loquentibus: his αἶκλον valere idem ac » δεῖπνον, *coena* vel *convivium*; Lacedaemoniis ita adpel» lari apophoreta de quibus diximus. [vide mox ad illa » verba, lit. c. μετὰ δεῖπνον τὸ καλούμενον ἄϊκλον εἰσφέρου» σι.] Errare Polemonem ait Didymus: παραπλησίως, » inquiens, ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων: ver» te, *cum omnes Dores similiter coenam appellent* αἶκλον. « — Dubium nullum est, quin Didymi verba, quae adposuimus, ad ista Polemonis referantur, in quibus hic haeremus. Nec vero in eisdem Didymi verbis eo nomine reprehenditur Polemon, quod is αἶκλα a Lacedaemoniis dicta esse statuerit ea, quae *post coenam* adponebantur. Ad eam enim reprehensionem deinde demum progreditur Didymus, cum ait: (pag. 140. c. d.) ἄϊκλον δ' οὐ λέγουσιν οἱ Λάκωνες τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον μοῖραν &c. quae verba referuntur ad ista Polemonis, quae mox pag. 139. c. leguntur, Ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι τοῖς εἰσιοῦσιν &c. Quare superest, ut statuamus, turbatum esse hoc loco, in quo versamur, nescio quid in Polemonis verbis, ac nonnihil etiam fortasse intercidisse. Suspicari licebat, locutum esse fortasse Polemonem de duplici nominis forma, aliis ἄϊκνον vel αἶκνον, aliis ἄϊκλον vel αἶκλον dicentibus; quorum

alterum apud Lacedaemonios, alterum apud alios Dores b in usu fuisse dixerit ille Grammaticus. Sane quum ab aliis Grammaticis (Suida & Etymologo) nonnisi alteram formam ἄϊκνον vel αἶκνον adnotatam videamus, ab aliis vero utramque; (vide Hesych. in Αἶκνον, Αἶκλος, Ἀναίκλεια, & Eustath. ad Iliad. σ΄. pag. 1191, 47. tum ad Od. μ΄. pag. 478, 24 sqq.) mirum videri possit, alteram istam ἄϊκνον vel αἶκνον, quae praesertim paulo magis etiam frequentata fuisse videtur, prorsus silentio praeteritam fuisse a Nostro. Caeterum cum hoc loco confer XIV. 646. d. e.

Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Ἐλπίδι. Lib. VI. pag. 235. f. duplici titulo citatur illa fabula, Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ. In verbis EPICHARMI (quae desunt Epit.) nil variant libri, nisi quod post ἐκάλεσε γάρ τοι, quod habent edd. cum ms. A. temere omissum est pronomen τις in ed. Cas. 3. τὺ pro τοι, & ᾤχεο pro ᾤχετο correxi, monente CASAUBONO in Animadv. ubi hanc versionem adiecit: *Vocavit te aliquis cupide ad convivium: tu cupide eripuisti te fuga.* τὺ Dores non modo in primo casu usurpant pro σὺ, sed & in quarto pro σέ. Vide Maittaire de Dial. p. 195.

ἐν Περιάλλῳ. » Eadem fabula sub finem libri [IV. 183. c » c.] Περιάλος uno λ dicitur: fortasse Περίλαος verum » istius dramatis nomen. Id erat usitatum viri nomen in » Sicilia, ut scimus ex historia Phalaridis. Sed & περίαλ- » λος Graecum vocabulum est, de eo *qui caeteris praestat*, » aut vult videri praestare. « CASAUB. — Utrobique Περιάλλῳ duplici λ literâ praeferunt vetustae membranae.

μετὰ δεῖπνον τὸ καλούμενον ἄϊκλον εἰσφέρουσιν. Commodum foret μετὰ τὸ δεῖπνον, quod voluerat CASAUB. sed & sine magno incommodo (ut quidem mihi visum erat) abesse potest articulus, quem ignorant libri. — » Nunc dicamus [ait idem CASAUB.] quid Lacedaemo- » ne vox αἶκλον significaverit ex sententia Polemonis. » Existimavit Polemo, appellasse Lacedaemonios *aeclum*, » apophoreta quae dabantur convivis qui phiditia agita- » verant. « — Eo nomine Grammaticum hunc paulo post reprehendit Didymus pag. 140. c. d. (Confer paulo ante notata ad pag. 139. b.) *Apophoreta* quae sint, quae dicit Casaubonus, si cui minus notum vocabulum, docebunt non Graeca Lexica, sed Latina. Graece ἐπιχορηγήματα dixit Didymus loco modo citato.

AD CAP. XVII.

c Πρὸς δ' ἀντιλέγων Δίδυμος ὁ γραμματικός. »Prolixus »admodum describitur ex Didymi scriptis locus: conti»nuatur enim per aliquot paginas, usque ad haec verba, »Περὶ δὲ τοῦ τῶν φειδιτίων δείπνου Δικαίαρχος [p. 141. a.] »aut etiam fortasse ad ista, Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος. [p. »141. e.] - - Falsus est iudicii dubio procul Dalecam»pius, cum putaret desinere Didymum loqui in istis, »[pag. 139. f.] ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς »τὴν θέαν.« CASAUBONUS.

βιβλιολάθαν. »Quod scribit auctor, *Didymum hunc edi»tis* MMMD *libris* Βιβλιολάθαν, *oblivionem librorum*, »[sive *obliviscentem librorum*] *esse cognominatum*, quod suo»rum scriptorum saepe non meminisset: de numero libro»rum consentit Suidas, cognomen vero aliud ei tribuit: »Χαλκέντερον enim fuisse dictum, ut si latine dicas, *Ae»noventrum* vel *Aenocordum*; quod indefatigabili diligentia »in studiis uteretur. Non dubito allusisse auctores huius »appellationis ad Homericum hemistichium, χάλκεον δέ »μοι ἦτορ ἐνείη. Ego Origenem potius *Chalcenterum* ap»pellaverim, cuius incredibilis assiduitas & vigiliae sex »millia librorum pepererant.« IDEM. — »Lego βιβλιο»πλάθον, *librorum fictorem*. Sed inest aliquid σκωπτικὸν »in ipsa vocabuli formatione, (ut in Gallorum locutione, »*faiseur de livres*) alludente ad κοροπλάθον, quasi diceret, »*tam facile libros edentem, quasi pupas fingeret.*« CORAY. — Nolim solicitari vulgatam scripturam, quam uterque noster codex tuetur. Idem cognomen huius polygraphi haud obscure respexisse Quintilianus videtur, Instit. Orat. I. 8. *Pleni sunt*, inquit, *eiusmodi impedimentis Grammaticorum commentarii, vix ipsis, qui composuerant, satis noti. Nam* Didymo *quoque, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est, ut, cum historiae cuidam ut vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam continebat.*

d Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ. Πολυκράτης φησὶν ἐν τοῖς &c. *ms. A.* qui tamen simul & prius φησὶ τάδε tenet & dein ἱστορεῖ. *Ibid.* ἄλλα πέμματα. Haud fere dubito, quin οὔτε (vel οὐδ') ἄλλα πέμματα scripserit auctor: *neque aliud pistorium opus.*

e ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι. Sic *ms. Ep.* quod verum iudicavi. Et ἐφ' ἵππων quidem, pro ἀφ' ἵππων, haud

dubie deſiderabatur. Tum vero ferri quidem *κεκοσμημένων* poterat: ſed magis erat probabile, ex duobus librariis illum erraſſe, qui terminationem participii ſimilem feciſſet ſubſtantivo proxime praecedenti, quam hunc, ex cuius ſcripturâ vox, de qua agitur, ad ſuperiora legitime referebatur.

ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων. Perpe- f
ram ante Caſaub. *καμάρῳ τῶν* editum erat, quod ab illo correctum eſt, conſentientibus msstis. Conf. ſupra, ad p. 138. c. notata. — »Currus tectos vocat Didymus *καμαρωτοὺς*, ut Strabo naves tectas vocatas ait *καμάρας*: [Strabo lib. XI. pag. 495. d. ubi vide Caſauboni Notas.] » Tacitus, *cameras*. Quin iſta quoque tecta vehicula Grae»ci *καμάρας* nuncuparunt. Pollux lib. X. cap. 12. [ſect. » 52.] *τὰ δὲ κατάστεγα καὶ στεγαστὰ ὀχήματα καὶ καμάρας· οὕτω γὰρ ὠνόμασεν Ἡρόδοτος.* [Herodot. I. 199.] » - - *Canathris* Spartanarum virginum reſpondent Roma»norum *carpenta* & *pilenta*, quibus ad Deorum aedes foe»minae vehebantur: item plebeiae *arcerae* & *capſi*: de » quibus Nonius, Iſidorus, alii. « CASAUB.

αἱ δ' ἐφ' ἁμίλλαις ἁρμάτων ἐζευγμένων πομπεύουσιν. » Appellat, opinor, *ἁμίλλας ἁρμάτων ἐζευγμένων*, currus » eo modo & ornatu iunctos, quo iungi ſolent in ludis » circenſibus. *Aliae virgines*, inquit, *pompae interſunt tectis » pilentis, aliae curribus deferuntur agoniſticis.* « IDEM. — At illa quidem ſententia Graecis in verbis non continetur, quae ita, ut vulgo leguntur, hoc ſonant: *aliae vero pompam ita agunt ut curribus iunctis inter ſe contendant.* Neſcio an tali quodam modo ſcriptum olim fuerit, *αἱ δ' ἐπ' Ἀμύκλας* (vel *ἐς Ἀμύκλας*) *ἐφ' ἁρμάτων ἐζευγμένων πομπεύουσιν.*

Πότ' ἂν κοπίδ' οἴσομαι &c. » Edita ſcriptaque lectio ſic a
» habet: *Πόττ' ἂν* [ſic quidem in ed. Ven. & Baſ. Sed in » ipſius Caſauboni edit. eſt *πότ' ἂν*, & ſic in *ms. A.* In » *Epit.* tota deeſt ecloga.] *κοπιδοιώσομαι ἐναμυκλαῖον*, [*κοπίδ' οἰώσομαι ἐν ἀμύκλαιον ms. A.*] *παραγγέλλωσι βάρακες » πολλὰ οἱ κάρτα καὶ δωδέμαστοι* [immo *δωδέμαστοι* edd. » omnes & *ms. A.*] *μάλα ἀδεῖς.* [*ἀδύς ms. A.*] Tot men» dis haec deformantur, ut temeritatis potius notam re» formidare debeam, quod ea reſtituere aggrediar, quam » veniam deſperare, ſi parum quod volui praeſtitero. Sic » autem ſcribo: *Ὁπόταν κοπίδα οἴσομαι ἐν Ἀμυκλαίου*

, ὅπερ ἀγγέλλουσι βάρακες πολλοὶ, καὶ ἄρτοι καὶ ς μάλα ἁδύς. Hoc eſt: *Quando copida feram ad ſa- Amyclaeum: quod iam denunciant baraces multi, & s, & iuſculum ſuave admodum.* Moris erat, copidas ɔrare in Amyclaeo templo: eo igitur conveniebant, ım ſacrificii quam convivii apparatum deferebant. ycus hoc vocat κοπίδας οἴσειν εἰς Ἀμυκλαῖον ἱερόν. ı potuimus aliud excogitare, quod huic loco magis ʼeniret. Eleganter vero ait poëta, *baraces*, qui tota ɛdaemone parari incipiebant, *dare ſignificationem im- ntis feſti:* [Dorice ἀγγέλλοντι vel παραγγέλλοντι ım fuerit, pro παραγγέλλουσι.] ut ſi quis hodie di- liba & id genus alia, quae pridie Oſchophoriorum Ramalium noſtrorum ſtudioſe confici ſolent, indi- ɛſſe inſtantis eius ſolemnitatis. Apud Strabonem & ániam καταγγέλλειν τὴν ἑορτὴν dicuntur, qui de mo- ſta indicebant. Pro βάρακες, Dalecampius emendat κακες: quoniam ſequitur, τοῦτο γὰρ ἀβάρακες ῦσι, οὐχὶ τὸ λύπας. Nos e contrario, poſterio- ſcripturam emendandam ex illa priore affirmamus: ɛnim abſtergendae maculae illorum verborum: τοῦ- γὰρ οἱ βάρακες [ſic, quemadmodum edidit Ca- ıonus, habet ms. A.] οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι ὁφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθέ- Vocis huius [βήρηξ vel βάραξ, de qua iam non- l dictum ad III. 114. f. Animadv. T. II. p. 302 ſq.] as interpretationes doctorum hominum recitant & ychius & qui Etymologicum magnum compoſuit: praecipuarum expoſitionum auctores ex Athenaeo, potius ex Didymo, novimus. Heſychii verba, in ;atis libris corruptiſſima, ita ſcribe: Βάρακες, τὰ ρυράματα τῆς μάζης. Ἀττικοὶ δὲ, βήρακας. δηλοῖ αὶ τολύπην. Mox iterum: Βάραξ· ἱέραξ παρὰ Λίβυ- ιαὶ φύραμα στρογγύλον ἀφ' οὗ αἱ μᾶζαι γίνονται, καὶ ι τολύπαι. Ex his verbis diſcimus, quid appellaverit ρυράματα μαζῶν Eratoſthenes: *univerſam* nimirum *am, quae in mactra ſubacta eſt, priusquam in plures as dividatur.* De *tolypis* mazis libro priore diximus te XXIX. [ad III. 114. f. Animadv. T. II. p. 303.] notanda vox ἐρίων in Heſychii gloſſa. Oſtendit enim, ophronem, cum βήρακας exponeret τολύπας, non m de *mazis tolypis* cogitaſſe, verum etiam de *lana-*

»tum glomis. Redeamus ad EPILYCUM. Est vero caete- »rorum verborum emendatio plane insignis; καὶ ἄρτοι »καὶ ζωμὸς μάλα ἀδὺς, ex istis, κάρτα καὶ δεδίμα- »νται [immo, ut dixi, δεδίμανται habebant libri omnes] »μάλα ἀδεῖς: in quibus etsi certa latent verae scriptu- »rae vestigia, veritatem tamen ex illo puteo Democriteo »ἀντλεῖν & extrahere prope erat nefas, nisi poëtae lo- »cum suis verbis expressisset Didymus, in continenti sub- »iiciens: διαρρήδην λέγων, μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρα- »τίθεσθαι. (τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, »ὥς φησι Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς »Ἐρατοσθένης.) καὶ ἄρτους δὲ καὶ ζωμόν τινα κατηδυσμέ- »νον περιττῶς. Id est: *Quibus verbis diserte significat Epily- »cus, in copidibus solas apponi mazas: (nam istud vox βά- »ρακες significat: non lanarum glomos, ut ait Lycophron; »aut primam massam mazarum, ut Eratosthenes:) & panes, »ac ius quoddam exquisitae suavitatis.* Ita concipimus Di- »dymi verba, in edita lectione pessime affecta, & propter »omissas parentheseos notas, & propter mendas de qui- »bus iam diximus. Postrema *Didymi* luce meridiana cla- »rius probant, non aliter fuisse concipiendam EPILYCI »sententiam, quam uti est a nobis factum. Omnes mem- »branae hic nos destituunt: nisi quod ἀδύς scriptum in »illis [quod etiam est in nostris] offendimus; quae vera »scriptura, ut probavimus.« CASAUBONUS.

Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὥς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι· ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ &c. In editt. vett. sic legebatur, Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ &c. omissis decem verbis, quae ex Epitome supplenda monuit Hoeschelius, & in contextum recepit Casaub. Eadem vero verba & noster *ms. Ep.* & *ms. A.* recte exhibent. Referuntur autem haec Didymi verba ad illa Polemonis, quae pag. 139. b. legebantur. Quod de scribendo illo nomine per literam caninam praecipit Didymus, id etiam apud Plinium observatur, qui *porcum piscem*, quem ποτάμιον χοῖρον Athenaeus vocat, VIII. 331. e. apud Lacedaemonios *orthragoriscum* vocari scribit, lib. XXII. 2, 9. Sed & absque ρ litera apud Hesych. vulgo sic scribitur, Ὀρθαγόρικος· (perperam omissâ quoquo σ literâ) χοιρίον μικρόν. — »Caeterum [sic ad hunc locum CASAU- »BONUS] neque Polemon, neque Didymus, vocem Laco- »nicam Laconice extulerunt: nam Lacones dicebant aliter.

b »Hesychius: Βορθαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖ-»ροι, βορθάκεροι Λάκωνες: ubi vides, illud ρ, pro quo pu-»gnat Didymus, non habere locum.« — Alia vocum exempla, in quibus Lacones vocali, a qua vulgo incipit vox, literam β praeponebant, adnotavit Maittaire de Dialect. p. 162.

ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ. Perperam ὥσπερ Σαῖος ἱστορεῖ edd. Adnotavit autem Casaub. »Legi in codice Biblio-»thecae Palatinae, ὡς Περσαῖος ἱστ. Is est scriptor, qui »mox [alio modo corrupto nomine, hac pag. lit. e.] »Περσεὺς nominatur. Prius scribebam, ὥσπερ Σφαῖρος »ἱστ. nam etiam *Sphaeri* laudantur libri non multo post »[pag. 141. c.] eiusdem & argumenti & tituli.« — Desiderantur ista in *Epit.* Sed *ms. A.* licet paulo post (quod sciam) mendosum Περσεὺς teneat, tamen hoc loco istud Περσαῖος recte tuetur; quod & ipsum satis manifeste in editorum scriptura inerat. Est autem Persaeus hic (ut perspecte Ionsius docuit lib. I. de Scriptorib. Histor. Philosoph. cap. 2. pag. 12.) non diversus ab illo Cittieo, Zenonis Stoici olim famulo, dein discipulo, de quo infra p. 162. verba facit Athenaeus, rursusque lib. XIII. p. 607. a. & e. Nam eiusdem Persaei librum exstitisse, cui titulus Πολιτεία Λακωνικὴ, diserte testatur Diogenes Laërt. VII. 36. Quare ex Historicorum, & omnino e Scriptorum Graecorum albo & *Saeus* delendus, & *Perseus*, quos in numero Graecorum Historicorum incertae aetatis recensuit Vossius lib. III. de Histor. Graec. pag. 399 & pag. 410.

c Quae sequuntur verba, Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων &c. de eis paulo superius diximus ad pag. 139. b. Nempe haec ex Polemone retulit Didymus, refutandi illius caussa.

Alcmanis verba sic edita legebantur in ed. Casaub. Κἤπειτα, (sed κἤπειται ed. Ven. & Bas. κηπιται *ms. A.*) μύλαις, δρυφῆται κἠπὶ ταῖς συναικλείαις. Ad quae ista adnotavit Casaubonus: »Lego, κ'ηπὶ τά τ' ἀνδρεῖα φοι-»τῷ, κ'ηπὶ τὰς συναικλείας. Emendationis nostrae non »obscura vestigia in scripta lectione. Quae postea voca-»ta sunt Spartae *phiditia*, prius dicebantur ἀνδρεῖα, ut in »Politicis scribit Philosophus. [Aristot. Politic. lib. II. cap. »8. (al. 10.) T. II. pag. 332. ed. Duval. ubi quidem »ἄνδρια vulgo scribitur.] συναικλείας Didymus ipse in-»terpretatur συνδείπνια. Sic quem alii Graeci vocant »ἄδειπνον, Lacedaemonii ἀναικλεῖον, ut indicio est He-

» fychius. « — At, si in emendandis veterum Auctorum e locis tam longe, quam a Casaubono hic factum, recedere a librorum scriptura licet, non erit porro quod de persanandis vel gravissimis quibusque vulneribus desperemus. Mihi equidem non licere putavi tam esse audaci: nec vero melius aliquid quod in medium adferrem habui. Illud quidem satis perspicuum visum erat, *κἠπίται μύλαι*, quod habent membranae, nil aliud nisi *κἠπὶ* (i. e. *καὶ ἐπὶ*), conf. Koen ad Corinth. de Dialect. pag. 88.) *τᾷ μύλᾳ* valere, ex more earumdem vetustarum membranarum, in quibus constanter iota ad latus ponitur, non subscribitur: sed, *mola* quid huc faciat, non dixerim. Cogitaveram *τᾷ μοίρᾳ*, *ad capiendam portionem*, permutatis librariorum solenni errore vocalibus *υ* & *οι*, & labiali litera ex haud infrequenti Laconum more pro canina posita: at id quidem hariolari erat, non emendare; quamquam ipso vocabulo *μοίρα* paulo post in eadem re utitur auctor. Porro, in *δρυφῆται* lubens fatear latere videri verbum *φοιτᾷ*: sed quid de *δρυ* syllaba, quae praecedit, facerem, nihil prorsus occurrebat. Quod *ταῖς συναικλείαις* in *τὰς συναικλείας* mutatum voluit Casaubonus: mihi non prorsus insolens videbatur praepositionis *ἐπὶ* cum dativo casu in tali dictione, qualis est haec de qua quaerimus, constructio: cui non modo par erat ista quae hic praecedit, *ἐπὶ τᾷ μύλᾳ*, verum etiam simillima illa in loquendi formulis satis obviis; verbi caussa, *ἐπὶ κυνηγεσίᾳ ἐξιᾶσι*, apud Nostrum I. 24. c. aut *ἐπὶ ξενίᾳ καλέσας*, II. 58. c. Sin omnino quartum casum necessario postularet hic locus, posses cum Koenio ad Corinth. pag. 94 sq. statuere, ex Dorum Aeolumque dialecto *ταῖς συναικλείαις* idem ac *τὰς συναικλείας* valere: qua tamen ratione non admodum nitar equidem. — » Allato isto » ALCMANIS testimonio, poëtae domo Laconis, probare » Didymum suam sententiam, ait CASAUBONUS; nempe » errasse Polemonem, dicentem, *αἶκλον* caeteris quidem » Doribus valere idem ac *δεῖπνον*, Lacedaemoniis vero ita » vocari apophoreta, quae post coenam dabantur con» vivis qui phiditia agitassent. « conf. Animadv. ad p. 139. b. — » Sed, quod probare instituerat, [sic pergit idem » CASAUB.] melius demonstrat *alter locus* ALCMANIS, *Αἶ» κλον δ' Ἀλκμάων ἁρμόξατο*: *coenam Alcmaeon instruxit*; » vel, *id convivium rexit Alcmaeon*. *ἁρμόξατο*, pro, *fuit*

» *harmosynus*; ut saepe ἁρμόττειν, pro *esse harmostam*, & » id genus alia. Harmosyni Spartae praefecturam in mu» lierum mores obtinebant: quos dubium non est in con» viviis praesertim publicis munus suum exercuisse. «

ἀλλ' ἐπάϊκλα μὲν λέγεται ταῦτα &c. Et ἐπάϊκλα vocabantur, (sive ἔπαικλα) & ἐπαίκλεια. conf. XIV. 642. e. & 664. e. f.

d ἣν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι. Ex πᾶσι, quod est in *ms. A.* πάσι factum in ed. Ven. inde παίσι ed. Bas. Denique recte παισὶ ed. Cas. Huc enim deinde respicit id quod mox sequitur, (lit. e.) ἣν δὲ εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν φειδίτια κομίζουσι. Pari modo πᾶσιν pro παισὶν perperam positum vidimus IV. 128. d. conf. pag. 143. d. In *ms. Ep.* desunt ista verba, & admodum in breve contracta sunt omnia quae hac in regione leguntur: attamen ad vocab. ἐπιχορηγήματα, quod paulo ante hunc locum legitur, adiectum est interpretamentum, ἤγουν μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα, sumtum nempe ex eadem hac pag. lit. f.

καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα· αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ, κάμματα. » Aliis criticis ambae voces » idem designant, *ipsa* videlicet *lauri folia, quibus liba ista » involvebantur.* « Casaub. — Vide Hesychium, & quae ibi ab Eruditis adnotata sunt; & confer Nostrum p. 141. a. — De vi verbi κάπτειν consule Hemsterh. ad Comici Plutum pag. 314 sqq. *Ibid.* ἔθος ἦν τοῖς πάλαι, φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι. » *Soliti veteres lauri folia comedere in» ter bellaria.* Opinio fuit antiquorum, laurum ad valetu» dinis conservationem conducere, &, ut loquitur auctor » Geoponicorum lib. XI. [cap. 2.] ὑγιείας εἶναι ἐργαστι» κήν. Ex eo mos iste institutus. Sed & aliae erant causae, » cur folia laurea manderent, ut ad Theophrastum dice» bamus. [ad cap. περὶ Δεισιδαιμονίας pag. 289. Charact. » Theophr. ed. Casaub.] Martialis: *Foetere multo Myrtale » solet vino: sed, fallat ut nos, folia devorat lauri.* « Casaubonus. — Conf. Hieron. Mercurialem, Variar. Lect. lib. IV. cap. 6.

e » Testimonium ex incerti poëtae *Cyclopibus*, ita etiam » membranae nobis exhibent: φύλλα σὺ δείπνων καταλύ» σεις. ἣ δὲ καθάπερ σχημάτων, ἣν δ' εἰς τὰ τῶν » ἀνδρῶν φειδίτια κομίζουσιν &c. Hic primum observan» dum est, pravam distinctionem in mirum errorem im» pulisse viros doctos. Putarunt enim, superioribus verbis,

reris, cur verbo *κάπτειν* nullum esse hic locum Casaubo- a
nus existimaverit. Nempe turbaverat virum doctum par-
tim id quod de verbo *κάμπτειν* parum feliciter supra dis-
putaverat, tum vero id quod apud Hesychium vulgo le-
gitur his verbis: *Κάμματα· φύλλα δάφνης, ἐν οἷς σκέ-
πουσι τὰ ψαιστά.* At tantum abest, ut ex isto Hesy-
chii loco hic noster sit corrigendus, ut potius ex Athe-
naeo restituenda Hesychio fuerit vera scriptura. Respexit
enim manifeste doctus Lexicographus ipsa illa Nicoclis
apud Athenaeum nostrum verba, quae modo ex p. 140. d.
citavimus, cum quibus consentiunt haec de quibus hic
quaerebamus. Neque enim *foliis lauri tegebantur* liba; sed
eis liba *imponebantur.*

AD CAP. XIX.

εἶτα μᾶζαν μὲν ὅσην ἂν ἕκαστος ᾖ βουλόμενος. Vide-
tur, qui primus ita scripsit, putasse desiderari hic particulam
εἶτα, quae ad praecedentem vocem *πρῶτον* referretur:
itaque pro verbo *ἔστι*, (vel *ἐστὶ*) quod paulo intri-
catius fortasse hic scriptum erat, *εἶτα* posuit. At vero,
ad istud *πρῶτον* manifeste refertur id quod paulo inferius
sequitur, *εἶτ' ὀξέως ἤδη δεδειπνηκόσιν* &c. Utique con-
nexio orationis desiderare videtur, ut *ἔστι δὲ* hic le-
gamus; aut, praecedente nudo *commate* loco maioris di-
stinctionis, nude *ἐστὶ*, *absque coniunctione.* Tum ferri qui-
dem fortasse possit *μᾶζαν μὲν ὅσην*, casu nominis ad
casum pronominis ex Graeci idiotismi ratione adcommo-
dato: sed potuit etiam istud imprudenti excidere librario,
ut *μᾶζαν μὲν ὅσην* scriberet, cum *μᾶζα μὲν ὅση*
debuisset. *Ibid.* *ἑκάστῳ κώθων παρακείμενός ἐστί.* Cor- b
rupte *καθ' ὃν* editum erat; pro quo (ut perspecte Ca-
saub. monuit) *κώθων* fuit scribendum, ut sententia esset,
» *apponitur unicuique suum poculum, ut cum libuerit bibat.*
» *κώθωνα* [sic pergit idem Casaub.] proprium esse Spar-
» tanorum poculum, ac proinde optime huic sententiae
» convenire, liquido constat ex libro XI. « — Vide XI.
483. b.

ἐνίοτε δ' οὐδ' ὅ τι μὲν οὖν. » Scribo *ἐνίοτε δὲ οὐδ' ὁτιοῦν*:
» nam edita scriptura, *ἐνίοτε δέ τι μόνον*, capi non
» potest. « Casaub. — Mihi in corrupto *μόνον* non mo-
do particula *οὖν*, sed simul etiam vocula *μὲν*, latere visa

b erat. *Ibid.* ὡς τέταρτον μνᾶς μάλιστα. Adiiciendam esse vocem μνᾶς rectissime, ut videtur, monuit Casaub. Nihil autem, nec hic, nec paulo ante, ab editis discedit *ms. A.* In *ms. Ep.* vero totus locus omissus. *Ibid.* ἱκανὸν ὂν παρ' ἅπαν τὸ δεῖπνον ἅπαντας αὐτοὺς παραπέμπειν. Minutum est, sed ne hae quidem minutiae omittendae: παρ' ἅπαν editum volebam, ut dedit *ms. A.* Mendose παραπᾶν una voce ed. Ven. & Bas. Inde παρ' ἅπαν ed. Cas. — » Mire usus est verbo παραπέμπειν: id significat, *deducere aliquem & comitari.* Ita levatur itineris molestia: facundus enim comes pro vehiculo est. Inde translatum verbum, de eo dicitur venuste, quod *alii rei adiunctum, eam reddit gratiorem.* Sensus igitur est: *tantâ copiâ ius apponi, ut sufficiat vel solum ad levandam omnibus sicci panis molestiam*: libentius enim ex iure panis estur, quam siccus & solus.« Casaubonus. — Meursius, Dalecampium secutus, intellexit, *quod sufficeret, ut transmitti totâ coenâ ad convivas omnes posset.* Miscellan. Lacon. p. 47. *Paulo ante*, in illis verbis, πλὴν ἤ γε ἀπὸ τούτων ζωμὸς, quo referatur pronomen τούτων haud adparet; nisi forte e superioribus intelligi κρεῶν possit: quamquam κρέα in plurali numero non praecessit. ἀπὸ τούτου habet *ms. Ep.* vide ne rectius.

c Συμφέρει δ' ἕκαστος εἰς τὸ φειδίτιον &c. Intelligendum τοῦ μηνὸς vel κατὰ μῆνα, *singulis mensibus*; ut ex Plutarcho & Porphyrio docuit Meurs. pag. 45 sq. *Dein*, vulgatum αὐτοῖς οἱ φειδῖται, quamquam tenet cum editis codex uterque, tamen non ferendum putavi, sed in αὐτοὶ οἱ φειδῖται utique mutandum.

d ὅσον εἰς αὐτὴν τὴν συνουσίαν νομίζοντες, καὶ τὰ πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶναι. » Scribe, ὅσον εἰς αὐτὴν ἀρκεῖν τὴν συνουσίαν νομίζονται. τὸ γὰρ πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶναι, μὴ μέλλοντά γε προσφέρεσθαι. *Quantum ad convivium illud putant sufficere: nam plura apparare quam quae sint satis, supervacuum esse; quando illa non sis comesturus.* In voce προσφέρεσθαι frequenter lapsi interpretes.« Casaub. — Priore emendatione carere nos posse putavi: nec enim verbo ἀρκεῖν opus est, nec verbo finito νομίζονται. Ea ipsa sententia, quam Casaubonus voluit, percommode inest in verbis qualia vulgo leguntur. Sed τὸ pro τὰ verum puto: quamquam, si quis pertinacius id

agat, iftud quoque fortaffe defendi poffit. Verbum προσ- d
φέρεσθαι in medio genere activa (vel reciproca) notione ufurpatum (pro, *cibum capere*, *comedere*) iam faepius obfervavimus: nunc paffive accipiendum, *comedi*; & μέλλοντα προσφέρεσθαι, *comesum iri*.

Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον εἴωθεν ἀεί τι παρά τινος κομίζεσθαι - - κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη. Quum priora verba eodem, quo fcripfi, modo effent edita, pofteriora vero fic, κατ' οἶκον ἠρτυμένα ματτύην: »Scribo, »ait, CASAUBONUS, Μετὰ τὸ δεῖπνον εἴωθεν ἀεὶ παρά »τινος κομίζεσθαι (ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων) παρ' αὐ»τοῖς κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη, ὃ καλοῦσιν ἐπάι»κλον. Plana fententia, quae in edita lectione non pro»cedit.« — Cui, quod ad pofteriorem fpectat emendationem, ἠρτυμένη ματτύη, adfenfus fum: (ubi poterat etiam ματτύα fcribi, ut paulo poft: fed promifcue utrumque dicebatur, ματτύη & ματτύα; uterque autem codex h. l. vocalem η tenebat:) fed, cur in prioribus verbis pronomen τι deleretur, nullam fatis idoneam vidi cauffam. Poterat nullo incommodo ad praecedens ἀεί τι deinde per adpofitionem inferri κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη: *femper aliquid*, - - nempe *domi paratus cibus aliquis delicatior*; hoc enim proprie fonat ἡ ματτύη, ut paulo ante adnotavimus. Nifi plura quaedam verba effent interiecta, commode τις pro τι dicturus erat. Sed quoniam accufativum cafum obftinate tenet codex uterque, fufpicari licet in hunc modum fortaffe olim fcriptum fuiffe, εἴωθεν ἀεί τι παρά τινος κομίζεσθαι - - κατ' οἶκον ἠρτυμένον, ματτύη, ὃ καλοῦσιν ἐπάικλον: ut ἠρτυμένον ad τι referretur, fola vero vox ματτύη per adpofitionem effet adiecta, idem valens ac fi ματτύη τις dixiffet. *Mox*, ubi legitur ἐστὶ δὲ ἡ ματτύα, codex *Ep.* e
in contextu quidem ματτύη habet, fed ματτύα inter lineas.

τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν - - μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. »Habuit igitur illa *Carneorum* apud Lacedaemo»nios folemnitas convenientiam aliquam cum Iudaico »fefto, quod ἑορτὴν σκηνῶν vocant LXX, alii fcriptores »facri σκηνοπηγίαν.« CASAUB. — Scripturam Καρνείων tenui cum editis. Καρνίων vero habent mssti noftri. Apud Euftath. ad Iliad. ω'. extr. ubi plura ex hoc Athenaei loco adferuntur, magis etiam corrupte Καρνίων editur. Sed vide Noftrum XIV. 635. e. Conf. Meurf. Mifc.

Lacon. II. 13. & Graec. Feriat. in Κάρνεια. *Ibid.* τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν. Perperam τρόπους *ms. A.* Recte τόπους *ms. Ep.* cum editis. Magis placet etiam series verborum, qua utitur idem *ms. Ep.* nempe τόπους μὲν γὰρ εἶναι ἐννέα. Mox vero corruptissime idem τῷ ἀριστεῖ, pro ἀριθμῷ.

f σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται. »σκιάδες, quarum ex *De»metrio Scepsio* meminit auctor, similes erant iis quas ve»teres Latini *umbras* vocabant, ut scribit Festus: de qui»bus dicemus plura libro V. capite sexto.« CASAUB. — Vide ad V. 196. a. *Ibid.* ἔχει τε ἑκάστη σκιὰς φρατρίας τρεῖς. Verba ista praetermisit *Epit.* Codex *A.* vero σκιὰ h. l. habet cum editis. Sed obtemperandum CASAUBONO duxi, qui id corrigendum obiter monuit. »Quae»ri potest, inquit, quid appellaverit φρατρίαν hic scri»ptor, cum ait, ἔχει τε ἑκάστη σκιὰς (ita scribendum, »non σκιὰ) φρατρίας τρεῖς. Constat, tribuum partes »φρατρίας esse nuncupatas in rep. Atheniensium: an & »in Spartana πολιτείᾳ eadem fuerit eius vocis significa»tio, non facile dictu est. Atque omnino, si quid iudico, »difficultate non caret hic locus.« —

AD CAP. XX.

a μικρὰ συμπεριενεχθεῖσι νόμου χάριν, παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐτοῖς, στρωμναί τε &c. Corrupte vulgo sic edebatur, μικρὰ συμπεριενεχθεῖσιν ὁμοῦ χάριν παρεσκευάζετο. καὶ πάλιν αὐτοῖς (in ed. Bas. & Cas. etiam sic: καὶ πάλιν, Αὐτοῖς) στρωμναί τε &c. neque aliud quidpiam dabant vetustae nostrae membranae. Perspecte vero CASAUBONUS, postquam monuit νόμου χάριν esse corrigendum; (in quo praeiverat Dalecampius, *dicis caussa* vertens;) deinde sic pergit: »Sequens periodus imperfe»ctam sententiam continet; nisi repetas ex praecedenti»bus παρεσκευάζοντο. Imo vero, qui me audiet, distin»ctas sententias culpâ librariorum, in unam coniunget, »& scribet: ὅταν δὲ καὶ παραγένοιντο, μικρὰ συμπερι»νεχθεῖσιν νόμου χάριν, παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐ»τοῖς, στρωμναί τε &c. quae ita vertet sermonis Graeci »peritus: *Quin, si quando ad phiditia convenirent, postquam »dicis caussa paululum una fuissent, mox parabantur eis cum »alia, tum etiam lecti,* &c.« — Quarum emendationum

utramque adoptandam iudicavi: & priorem quidem citra ullam dubitationem: de altera addubitaveram paulisper, an, solummodo distinctione sublata ante & post καὶ πάλιν, ipsa vox πάλιν teneri posset. At, hâc servatâ, alia mutanda forent: nam & παρεσκευάζοντο in plurali foret legendum, & τε particula post στρωμναὶ foret delenda, quae nihil habebat quo referretur, nisi forte ad istud ποτηρίων τε spectare dixeris, quod ex longo intervallo sequitur. Itaque nihil expeditius certiusque erat, quam καὶ ἄλλα cum Casaub. corrigere. Parum hîc opis praestabat *Epitome*, in qua, quae hoc loco in pleniore opere leguntur, mutatis paululum verbis sic contracta sunt: οὔτε θέλοντες ἥκειν εἰς τὰ φειδίτια κατὰ τὸ πάτριον ἔθος· καὶ εἰ ἔλθοιεν, ἐν στρωμναῖς πολυτελῶς ἠσκημέναις ἀνακείμενοι. De usu verbi συμπεριφέρεσθαι dictum est ad initium huius libri, IV. 128. a. rursusque dicetur ad V. 177. d.

»Pergit DEMETRIUS, οἱ δὲ πρότερον ἐπὶ τοῦ κλιντηρίου »ψιλοῦ διακαρτεροῦντες τῆς κλίνης παρ' ὅλην τὴν »συνουσίαν, ὅτε τὸν ἀγκῶνα ἅπαξ ἐρείσειαν. Lego διεκαρτέρουν, vel διακαρτεροῦντες ἦσαν. *Veteres Spartani*, in»quit, *quamdiu convivabantur, super nuda lecti sponda du»rabant, postquam semel cubito fulciri coeperant.*« CASAUBONUS. — Lectulos, in quibus veteres Spartani epulis adcumbebant, totos ligneos fuisse ex Athen. XII. 518. e. & ex Cicerone pro Muraena cap. 35. discimus. Quare κλιντήριον τῆς κλίνης (quod non incommode vir doctus *lecti spondam* interpretatus est) intelligi debebit *lignea tabula quae vel a tergo vel a latere est, in qua vel dorso vel cubito inniti possimus*. Ista, ὅτε ἅπαξ ἐρείσειαν, si quid video, non tam reddenda erant, *postquam semel fulciri coeperant*, quam, *si omnino fulcirentur*, aut, ut in versione posui, *si modo umquam fulcirentur*, vel *inniterentur*. Ut autem pro participio διακαρτεροῦντες verbum finitum desideraret Casaubonus, in caussa fuerat quod in verbo ἐρείσειαν finiebatur vulgo ista ῥῆσις, & interposito *puncto* sic deinde pergebat oratio, εἰς δὲ τὴν προειρημένην τρυφὴν ἦλθον. Et habet quidem *Epitome* h. l. illud ipsum διεκαρτέρουν, quod voluerat vir doctus: sed id haud dubie suo arbitratu, ut multa alia, posuit Abbreviator, qui deinde omissis his ipsis, quae post verbum ἐρείσειαν in opere pleniore sequuntur, continuo sic pergit: ἦρξαν δὲ τῆς τοιαύτης βλακείας οἱ μικρὸν πρὸ Κλεομένους βασιλεύσαντες. Veram ora-

a tionis connexionem progressionemque perspectissime vidit CORAY noster, monens in *Notulis msstis*, tenendo participium διακαρτεροῦντες, *punctum post* ἐρείσειαν *commate* fuisse mutandum, moxque pro εἰς δὲ τὴν πρ. levissima mutatione εἰς τάνδε τὴν scriptum oportuisse. Cui quin morem gererem non dubitandum duxi. Poteras utique etiam suspicari, εἰς δὲ τὴν ex εἰς δὴ τὴν esse corruptum: sed, utrum praetuleris, perinde erit; & lubens in isto equidem adquievi. Sic igitur illud οἱ πρότερον non absolute per se positum est, ut valeat οἱ πρότερον ὄντες, οἱ πρότεροι, vel οἱ παλαιοί: sed cohaerent (non dissimili quidem sententiâ) ista verba, οἱ πρότερον διακαρτεροῦντες βρωμάτων παντοδαπῶς πεποιημένων. Sic corrigendum pro vulgato παντοδαπῶν recte monuerat CA-
b SAUB. — *Paulo post*, ubi οὓς τοσοῦτον αὖθις edidimus, postremam vocem ignorat *ms. A.* cum editis, nec certo ego spondeam esse ab auctoris manu. Percommode vero isto loco habet eam noster *ms. Ep.* neque aspernanda mihi visa erat. *Mox*, quae de opulentia nonnullorum ex privatis Spartae civibus ait, cum his confer quae habet Plutarchus in Agide p. 798. c.

AD CAP. XXI.

c οὐδέποτε ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου συνῆγε καιροῦ. » Quia ὡραῖα Graecis appellantur quae *elegantia* sunt, » Dalec. vertit ἐνωρίστερον, *elegantius*. At enim proxima » verba, τοῦ κατειθισμένου καιροῦ, virum doctum erroris » sui admonere debuerant. Igitur ἐνωρίστερον, vel ἐνωρέ- » στερον, [istud, non hoc, agnoscunt libri; nempe edd. » & *ms. A.* nam deest haec ῥῆσις *Epit.*] positum pro ἐνω- » ρότερον, quod significat μᾶλλον ἐν ὥρᾳ. Graeci dicunt ἐν » ὥρᾳ, quod in idiotismo nostro *bona hora*. Aristoph. Vesp. » 242. & Concion. 395. Theocrit. XXI. 40. Latini varie » exprimunt: M. Tullius, *mature*, de convivio Verris » apud Rubrium: *mature veniunt, discumbitur*. Alii, *de tem-* » *pore*; Hirtius vel Oppius de Bell. Hispan. *ipse de tempore* » *coenavit*. Plautus, *tempori*; Capteiv. *Numquid vis? Heg.* » *Venias tempori*. Inde elegans vox facta, *temporius*. Glos- » sae veteres: *Temporius*, ἐνωρότερον. Quas *coenas tempe-* » *stivas* Cicero appellat, quaeque alii *convivia tempestiva*, » solita de die inchoari contra maiorum disciplinam, ea

» sunt Graecis εὐωρότερα δεῖπνα : & *tempestive coenare*, δει- c
» πνεῖν ἐν ὥρᾳ, vel συνάγειν. « CASAUB. — συνάγειν συμπόσιον legimus V. 186. c. συνάγειν τὰ συσσίτια, IV. 143. a. τὰ φειδίτια, V. 186. b. Sic & συνάγειν δεῖπνον, ni fallor, dixere Graece, *coenam agere*, *instituere*. Sed solum per se verbum συνάγειν non puto ista notione usurpari; nisi ex connexione orationis nomen τὸ συμπόσιον vel δεῖπνον aut aliquod simile intelligatur : quod hîc quidem facile cum ex antecedentibus, tum ex sequentibus intelligebatur. Caeterum quae hoc capite de CLEOMENIS *moderato victu* ex Phylarcho traduntur, eadem fere narrat Plutarchus in Agid. & Cleomene pag. 811. quae cum his contulisse neminem poenitebit.

πεντακλίνου τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον. Haec est utriusque nostri codicis scriptura : pro qua sic edebatur, πεντάκλινόν τε διεστρώννυτο, οὐδέποτε πλεῖον. Ubi perspecte adnotavit CORAY : » Lege πεντακλίνου » τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον: vel πεντάκλινόν τε » διεστρ. καὶ οὐδέποτε πλεῖον. « *Ibid.* δι' ἐδεάτρου. cf. IV. 145. f. & p. 171. b. c.

ἐπί τε τῷ τρίποδι ψυκτὴρ χαλκοῦς ἐπέκειτο, καὶ κάδος, d
καὶ σκαφίον ἀργυροῦν, δύο κοτύλας χωροῦν, καὶ κύαθος. » Plutarchus haec paulo aliter : *craterem* vocat quem Athe- » naeus ψυκτῆρα; in tripode autem fuisse ait φιάλας ἀρ- » γυρᾶς δικοτύλους δύο. *Cado* vinum continebatur : *scaphia* » inter potoria vasa etiam Latini nominant, Plautus & » Tullius. Pro κύαθος, malim κύαθοι. Plutarchus, καὶ πο- » τήρια ὀλίγα. « CASAUB. — κάδος recte ed. Cas. Corrupte κλάδος edd. vett. cum *ms. A*. Deinde, sive κύαθοι legas, sive κύαθος, (quod ipsum fortasse non sollicitandum erat) intelligendum ex superioribus verbis ἀργυροῖ vel ἀργυροῦς. Sic & diserte Plutarchus, ποτήρια τῶν ἀργυρῶν ὀλίγα παντάπασιν. *Mox*, εἰ μή τις αἰτήσειεν· ἐδίδοτο δὲ &c. Ita distinguendas voces monuit CASAUB. cum in editis & mssttis sic legeretur, εἰ μή τις αἰτήσει· ἐνεδίδοτο δὲ &c. quod ipsum tamen vide ne teneri debuerit : nam & εἰ μὴ cum futuro indicativi pro aor. opt. haud raro constructum reperias; compositum vero verbum ἐνεδίδοτο valere poterit, *in manus tradebatur*. Quod in editis sequebatur, τὸ δὲ πολὺ πρῶτον καὶ ὅτε προσπεύσειεν ἐκεῖνος, οὕτως ᾔτουν καὶ οἱ λοιποί: id quidem ferendum non erat. Quae verba se non intel-

d ligere profeſſus CASAUBONUS: »Si modo vani, inquit, »coniectores non ſumus, hoc vult auctor: *In Cleomenis »conviviis ſervari ſolitum hoc inſtitutum, ut nemini vinum fun- »deretur niſi petenti*: iſtud cum iam dixerit, nunc addit, »*utplurimum Cleomenem omnium primum fuiſſe qui vinum po- »ſceret; deinde, ubi datum eſſet ab illo ſignum, ita popoſciſſe »& reliquos convivas*. Itaque ſcribo: τὸ δὲ πολὺ, πρῶτον »αὐτὸς ᾔτει· καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, οὕτως ᾔτουν »καὶ οἱ λοιποί.« — At eamdem ſententiam paulo brevius expreſſit Phylarchus, τὸ δὲ πολὺ πρώτῳ ſcribens, ut quidem vetuſtae noſtrae membranae declarant. Refertur autem ille dativus caſus ad ſuperius verbum προσεφέρετο, *porrigebatur*: (quae connexio orationis quo clarius pateret, interiecta verba ἐδίδοτο - - δεῖπνον parentheſeos ſignis incluſimus:) tum vero vel ex illis verbis praecedentibus, εἰ μή τις αἰτήσει ſive αἰτήσειεν, intelligendum hîc πρώτῳ αἰτοῦντι; vel potius ex his quae continuo ſequuntur, καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, intelligi hîc debet προσεφέρετο πρώτῳ προσνεύσαντι. Et commodum quidem videri poſſet, ſi ſaltem πρώτῳ αὐτῷ hîc ſcripſiſſet auctor: ſed poterat, ni fallor, nullo incommodo, debetque ex ipſo etiam Graeci ſermonis uſu, ex eiſdem verbis continuo ſequentibus, καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, hoc loco intelligi πρώτῳ ἐκείνῳ προσνεύσαντι. Epitomator, omiſſis mediis, haec ita contraxit: εἰ μή τις αἰτήσει. ᾔτουν δὲ, ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος. .

e τὰ δὲ λοιπὰ ὥστε &c. »Mendum ſubolent iſta. Quid »appellat τὰ λοιπά? nam & mssti eam ſcripturam agno- »ſcunt. Senſus poſtulat tale quid, τὰ δ' ἦν τοιάδε, vel »τοσαῦτα, ὥστε &c. aut ſic, τὰ δὲ λοπάδια, ὥστε »&c.« CASAUB. — Placet utique λοπάδια, diminutivum (quo utitur Ariſtoph. Plut. 812. & Alexis apud Noſtrum, III. 107. d.) vocabuli λοπὰς, quod & *patinam* vel *lancem* denotat, & per metonymiam *edulium, quod in ea adponitur*. conf. Caſaub. ad IV. 158. b. At tamen vulgatum τὰ λοιπὰ, quod uterque noſter codex tuetur, hactenus defendi tenerique poſſe putavi, ut idem ac λοιπὸν vel τὸ λοιπὸν valeat, utque hoc dixerit auctor: *Fercula poſita erant ſuper menſula admodum vulgari; caeterum ita* (erant comparata) *ut* &c. Mox, ὑπερτείνειν recte ed. Caſ. cum *ms. A.* (in *Epit.* abeſt) Corrupte vero ὑπερτάνειν editt. vett. *Neque rurſus ita contendendum in hoc eſſe*,

et sine ulla militiae sumtus faciat, excedens moderatum vivendi modum: sic reddidit CASAUB. in Animadv. *Dein*, φυνιστήκει rescripsi ex *ms. A.* & ed. *Ven.* ἐφεστήκει ed. Bas. & Cas. 'Ακρόαμα, intellige musicos aut mimos, cantu aut ridiculis recitationibus & gesticulationibus exhilaraturos convivas. *Ibid.* οὐδὲν restitui ex ed. Ven. & *ms. A.* cum citra necessitatem in οὐδὲν mutatum esset in ed. Bas. & Cas. quae tamen consentientem habent *ms. Ep.* Sed & alibi fere, ubi οὐθὲν habet *ms. A.* οὐδὲν scripsit Epitomator. *Denique*, quod ait τεθηρευμένους, id ea ratione dictum est, qua θηρᾶν φίλους saepe Socrates dixit apud Xenophontem.

ANTIPHANIS *versiculos* latine reddidit GROTIUS in Excerpt. pag. 602 sq. cuius versionem Graecis nostris subiecimus. *Vers.* 3. εἰς τὰ φειδίτια habet *ms. A.* cum edd. (Totam eclogam omisit *Epit.*) Id cum non ferat metrum, aut τὰ fuit *delendum* cum Grotio, aut εἰς (vel ἐς) τὰ φιλίτια scribendum cum TOUPIO, in Curis Nov. in Suid. p. m. 209. Et haec quidem posterior ratio probabilior utique. Nec enim commode abesse potest articulus: convivia autem ista Lacedaemoniorum perinde & φιλίτια & φειδίτια dicta fuisse, notum est; &, Atticos quidem scriptores priori magis, quam altero nomine, uti consuevisse intelligi videtur ex testimoniis, quae a Meursio in Misc. Lacon. pag. 43 sq. e variis auctoribus collecta sunt. Nil autem mirum, istud vocabulum φιλίτια a librariis nostris, qui toties ante hunc locum φειδίτια scriptum repererant, nunc in eamdem formam fuisse mutatum.

Vers. 4 *sq.* φορεῖν τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει. Cum φόρει vulgo legeretur, probavi CASAUBONUM, ad hunc locum ita commentantem: » Difficile dictu est, quid in» telligat hic poëta, cum inter Laconica instituta etiam » hoc ponit, τὸ φορεῖν τοὺς βύστακας. Eruditi viri con» sentiunt, βύστακας hic dici τοὺς μύστακας, *barbae pilos* » *qui labium superius vestiunt.* Sed obstat huic interpreta» tioni lex Lacedaemoniorum, qua erat cautum, ne cui » fas esset τὸν μύστακα τρέφειν. Auctor Plutarchus, in » Agide, & De sera Numinis Vindicta. [p. 550. b.] Non » debemus autem existimare, elegantissimum poëtam in » tanta ignoratione Laconicae disciplinae esse versatum, » ut rem ignoraret omnibus notam, qui oculorum saltem » sensum haberent. Hesychius βύστακα (aut fortasse βύ-

a » στακα scripserat) exponit πώγωνα. Si volumus ita hîc » accipere, iam nulla difficultas. *Barbam* enim Lacedae» monios aluisse nemo dubitat. Sed cur diceret τοὺς βύ» στακας potius quam τὸν βύστακα. Praeterea, etsi Hesy» chio plurimum tribuo, mihi tamen suspecta haec illius » interpretatio. Nobis in mentem huiusmodi lectio & in» terpretatio veniebat: φορεῖν τοὺς βύστακας μὴ κατα» φρόνει: *ne ita mores Spartae aspemeris, ut audeas in supe» riori labro pilos alere.* καταφρονεῖν vox est, ut Servius » loquitur, praegnans; pro καταφρονοῦντα τολμᾷν, *prae » contemtu audere aliquid.*« — Sic ille: quae mihi & luculenta & certissima visa erat emendatio. Grotio Toupioque, μὴ φόρει τοὺς βύστακας (μύστακας etiam Toup.) scribentibus, necesse fuit, quo metro constaret ratio, articulum τοῦ *delere*, qui ad vocabulum ζωμοῦ non sine vi adiectus videtur, quemadmodum etiam duo alia nomina φιλίτια & βύστακας adiectos articulos habent. *Vers.* 6. Pro ἀρχαϊκῶς, Grotius ἀρχαϊκῶς scripsit: qua novatione nil erat opus.

AD CAP. XXII.

b εἰς τὴν ἑταιρίαν. ἑταιρείαν edd. & *ms. A.* minus commode, est enim hoc a verbo ἑταιρεύω, & diverso significatu usurpatur. εἰς τὰς ἑταιρίας habet Epit. Paulo post vero καθ' ἑταιρίας recte edd. cum *ms. A.* *Ibid.* Quatuor verba καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα, quae deerant editis, dedit *ms. A.* repereratque eadem h. l. in suo exemplo Epitomator: quod etiamnum ex contractis illius verbis adparet; sic enim ille: ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὰς ἑταιρίας, αἳ καλοῦνται ἀνδρεῖα, καθ' ἃς διῄρηντο οἱ πολῖται. Confer Aristot. Polit. II. 8. (10.) & Strab. X. 480. c. *Ibid.* Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην. κατὰ τὴν πόλιν in codice msto Huraldino scribi ait Casaub. Sed in editam scripturam recte consentiunt & nostri mssti, & alii quorum notitia ad Casaubonum per-

c venerat. In eodem cod. Hurald. paulo post, pro κοιμίζουσι, scriptum erat κομίζουσι: quod videri poterat denotare, *curam gerunt, & res necessarias subministrant*; sed repugnant rursus cum reliqui omnes codices, tum quod continuo sequitur vocabulum κοιμητήριον.

Verbum προκαθίζουσι tenet cum editis codex mstus

uterque. Id proprie significat *praesidere*, *in sublimi sedere*: c poterit vero etiam valere, *in publico*, *in omnium conspectu sedere*. Vide Lexic. Polyb. verbo Προκαθῆσθαι, quod idem significat ac προκαθίζειν. *Ibid.* ποτήριον — — κεκραμένον ὑδαρεῦς. » Malim ὑδαρῶς: etsi consensum librorum » non aspernor. « CASAUB. — Immo vero optime habet scriptura librorum. Intellige ὑδαρεῦς οἴνου, coll. X. 431. d. & 427. c. aut refer ad rectum casum τὸ ὑδαρὲς, (scil. πόμα) coll. X. 423. f.

τοῖς δὲ παισὶ. Tacite hoc correxit Casaub. Iam bis d haud multo ante permutata ista a librariis vidimus, παισὶ & πᾶσι, p. 140. d. & p. 128. d.

τοὺς νεωτέρους ex *ms. A.* adoptandum duxi. *Ibid.* e ἀβαμβάκευτα τοῖς ὀρφανοῖς παρατίθεται. » ἀβαμβάκευτα recte ex Hesychio docti interpretati sunt, *cibos* » ἄνευ μαγγανεύματος *paratos*, *& sine ullo exquisito coquo-* » *rum artificio.* Sed originem vocis non omnes habent co- » gnitam. Est autem a βάμβα, quod pro βάμμα usurpa- » runt Dores. Hesychius auctor est, ita appellasse Syra- » cusanos *colorem* & alia quaedam: nam βάπτειν est *tinge-* » *re.* Inde est βαμβακεύειν, de *mangonizatione ciborum.* « CASAUB. — ἀβαμβάκευτα rursus paulo post editum erat, ubi ἀβαμβάκευτα ex *ms. A.* recepi, quam veriorem scripturam H. STEPHANUS iudicaverat in Indice Thes. Hoc loco cum nihil ex *ms. A.* adnotatum esset, vulgatum tenui. *Ibid.* κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν. Sic codex noster uterque. ἐφιζάνουσιν edd. *Mox dein*, ἐκ δεξιᾶς vel ἐν δεξιᾷ, pro eo quod nude editum erat f δεξιᾶς, scribendum monuit CASAUB.

AD CAP. XXIII.

Ἡρόδοτος δὲ συγκρίνων &c. Vide Herodot. I. 133. In huius verbis, ista οὐκ ἀλέσι praetermisit Epitomator, a οὐκ ἄλεσι habet ed. Ven. sicut fere *ms. A.* in quo οὐκαλέσι: qua in scriptura haud obscure latebat id ipsum quod apud Herodotum e probis codicibus recepit Wesselingius. Librorum scripturam apud Athenaeum corrupit editor Basileensis, consulto refingens ad vulgatae olim apud Herodotum pravae scripturae exemplum: nec odoratus est facinus optimus Casaubonus, qui, Venetam editionem numquam inspicere dignatus, hoc loco etiam scripturam

a verae proximam, quam in Italicis ſuis Excerptis haud dubie enotatam repererat, minime curavit. *Aliquanto poſt*, iſta, τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων, dedit noſter *cod. A.* ſic ut apud Herodotum leguntur, niſi quod ibi Weſſelingius pro σπουδαιότατα (quod & olim ibi legebatur & in multis codicibus reperitur) ex aliis msstis τὰ σπουδαιέστατα adoptavit. Apud Noſtrum temere τὰ σπουδαιότατα αὐτῶν πρήγματα vel πράγματα edebatur. In
b στεγέαρχος conſentiunt cum editis ambo noſtri codices mssti: quae vocabuli forma vide ne reſtituenda ſit Herodoto. Dein in eorumdem librorum noſtrorum ſcriptura, μετίησι, haud dubie latebat μετιεῖσι, quod eſt apud Herodotum. Vitioſum eſt, quod apud Noſtrum ex ed. Ven. in reliquas tranſiit, μετίασι: μετιέασι ſaltem, aut μετιᾶσι, oportuerat. Denique & iſtud, τὰ δ' ἀνήφοντες, rectiſſime codices noſtri dedere: pro quo tam inficete quam temere τὰ δ' ἂ νήφοντες edd.

AD CAP. XXIV.

Ξενοφῶν ἐν Ἀγησιλάῳ. XENOPHON, *in Ageſilao*, p. m.
c 531. Pro πᾶν μὲν τὸ παρὸν, quod cum editis tenet Epitome, in ms. *A.* legitur πᾶν μὲν διὰ τὸ παρὸν, quod fortaſſe ex πᾶν μὲν νὴ Δία τὸ παρὸν ortum.

Ἐν δὲ τῷ Ἱέρωνι. XENOPHON, in *Hierone*, p. m. 713. *Ibid.* ἔφη, ὦ Σιμωνίδη. In *ms. A.* poſt ἔφη inſeritur τοι;
d cui particulae nullus hîc fuiſſe locus videtur. *Ibid.* τὸ ἡμῖν παρατιθέμενον δεῖπνον, ἢ τὸ ἑαυτοῖς. ἢ τούτοις ed. Ven. cum utroque noſtro codice: ubi lubens tuliſſem ἢ τὸ τούτοις, (nempe τοῖς ἰδιώταις:) ſed τούτοις absque articulo non ferendum putavi. Igitur τὸ ἑαυτοῖς tenui, quod ex vulgatis Xenophontis editionibus huc adſcivit editor Baſ. & tenuit Caſ. Suſpicor vero, non ἢ τὸ ἑαυτοῖς, ſed ἢ τὸ αὐτοῖς ſcripſiſſe Xenophontem, atque ex illa ſcriptura ortam eſſe eam quam noſtri libri praeferunt.

In ὑπερβάλλειν conſentiunt noſtri mssti cum editis. *Mox:* πλὴν οὐχ οἱ τύραννοι dedit *ms. A.* atque etiam ed. Ven. Idque reſtituendum videtur Xenophonti; cuius vulgara exempla ſecutus editor Athenaei Baſileenſis, delevit negativam particulam. Nempe abundans & inutilis videbatur hoc loco negatio, quippe quae in par-

ticula πλὴν iam contineretur. At πλὴν nunc, ut ſaepe alias, idem valet ac ἀλλά. Itaque veluti interpretandi cauſſa, hoc loco ἀλλ' οὐχ pro πλὴν οὐχ poſuit Epitomator. *Ibid.* ὅσῳ ἂν πλέω τις. Sic conſtituendam putavi ſcripturam, in qua mire variant libri. ὅσῳ ἂν πλείω τις ms. *Ep.* ſicut vulgo apud Xenoph. Corrupte ὅσῳ ἂν τις πλέων τις ms. *A.* Inde ὅσῳ ἂν τισι πλέω τὶ ed. Ven. & Baſ. Denique ὅσῳ ἂν τις πλέω ed. Caſ. *Ibid.* τοσούτῳ καὶ θᾶσσον μᾶλλον κόρος. Sic ed. Ven. cum mssts: qui neſcio an τοσούτῳ θᾶσσον καὶ μᾶλλον debuerint; ſed nil temere mutandum putavi. Breviter apud Xenoph. editur, τοσούτῳ θᾶσσον κόρος. Inde apud Noſtrum, τοσούτῳ καὶ θᾶσσον κόρος ed. Baſ. & Caſ. *Ibid.* ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ ὁ παρ. Sic recte apud Noſtrum edd. & mssti: pro quo perperam vulgo apud Xenophontem (in vetuſtis quidem editionibus; puto id in recentioribus correctum, quarum nulla nunc nobis ad manum eſt) ſic legitur, ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖς παρατιθ. Poſtrema verba, inde ab illis, Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία &c. omiſit Epitomator; ut neſcias, utrum εὐτελέστατα, an εὐτελέστερα, in ſuo codice ille repererit: prius quidem tenet noſter *ms. A.* cum edd.

AD CAP. XXV.

εἰς ὃν Καλλιμ. ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον. Mendoſe ἐπίνικον ed. Ven. cum ms. *A.* *Ibid.* προκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσί τινα καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλῆθος. conf. XII. 514. e. 529. d. & 539. b. Cicer. Tuſc. VI. 7. & Valer. Max. IX. 1, 3.

Θεόπομπος. Perperam Θεόφραστος *Epit.* repetens id nomen ex his quae modo praedicta ſunt. *Ibid.* βασιλέα Θῦν ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι. » Dalec. *fercula omnia cen*» *tum menſae appoſuiſſe.* [Id graece foret, ἑκατὸν τὰ πάντα.] Imo vero, *omnia centena*: puta, centum boves, » centum apros, centum oves, & ita de caeteris quae » inter edulia locum habent. Sic dixit Strabo πάντα θύειν » ἑκατὸν, ut olim expoſuimus. Parthenius Ἐρωτικοῖς cap. » 9. καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα » ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. « Casaub.

ὅτι οὕτως αὐτῷ δοκείη ζῆν ὡς ταχέως ἀπολούμενος. » Sic melius, (ait Casaubonus) quam οὗτος. « — Nempe οὗτος vitioſe legitur in editt. omnibus. Docere autem nos debebat Animadverſor, οὕτως dare libros msstos: ſic

certe codex noster uterque. Ad rem quod spectat, adnotavit idem Casaub. »Simile est in Apologetico Ter»tulliani: *Megarenses*, inquit, *obsonant quasi crastina die* »*morituri*.«

Ὅταν, φησὶ, βασιλεὺς εἴς τινας ἀφίκηται τῶν ἀρχομένων. Malim adiecto articulo, Ὅταν, φησὶν, ὁ βασιλ. aut, ut habet Epitome, Ὅταν εἴς τινας ἀφίκηται τῶν ἀρχομένων ὁ βασιλεύς. Pro εἴς τινας, suspicatus eram εἴς τινος olim scriptum fuisse, usitatissimâ nominis οἶκον ellipsi. At bene habet vulgatum: nec enim de privato homine agitur, regem excipiente hospitio; sed de communi civium, quarum urbem adiisset rex. *Mox*, recte ἑκάσταις γὰρ ed. Cas. cum msstis. Vitiose ἕκαστα γὰρ editt. vett.

AD CAP. XXVI.

ἐσθῆτας καλὰς ἔχοντες. »Mssti λευκὰς pro καλὰς »habent. Sic Romanorum Caesarum ministri fuerunt *al*»*bati*: & certum est, apud omnes fere gentes olim hone»stiorum vestes fuisse *albas*; quod pluribus alibi proba»mus.« Casaub. — Vocem καλὰς tuetur ms. *A.* λευκὰς nonnisi *Epitome* habet. Quod paulo post posui, κατ' ἀντικρὺ ἀλλήλων, dedere mssti ambo: nec opus erat adiecta litera consonante.

ἐν τῷ μεγάλῳ οἴκῳ. Reddidi, *in conclavi maiori*. Sic enim vocab. οἶκος utique hîc accipiendum videtur, ut οἴκημα, pro *conclavi*, *coenaculo*. Eodem modo usurpatum vidimus IV. p. 130. a. Mire vero, &, si quid video, prorsus contra mentem auctoris, locum hunc reddiderat Dalecampius: *in eodem atrio coenant omnes; rex quidem in aedificio quodam magno seorsim*. Quem tamen bona fide secutus est Gallicus interpres. *Ibid.* οὐ τὸν αὐτὸν οἶκον κατακεῖνται. Desiderabam αὐτὸς aut ὁ βασιλεὺς ante κατακεῖνται. Sed nil mutat ms. *A.* In *Epit.* vero deest tota ista ῥῆσις.

ἀκριβῶς συντεταγμένον. Sic & ἀπηκριβωμένως p. 137. d. *parce*, *circumscripte*, *exactâ mensurâ*.

πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται &c. Aves istae, ni fallor, intelligi debent comprehensae in numero *mille victimarum*, quem modo dixerat: nam ἱερεῖον, ut satis notum, de *quovis animantium genere* dicitur, *quae* non modo *sacrificii caussa*, verum etiam solummodo *comedendi caussa*

mactantur. Ita vero (quod ipsum voluit auctor) minuitur id quod supra modum mirabile & prodigiosum inesse videri poterat in eo quod de *mille victimis in Regis coenam quotidie mactatis* vulgo iactabatur. *Mox*, pro οἵ τε στρουθοὶ, ἅτε στρουθοὶ malebat Dorvillé, ad Charit. p. 589. quod ego quidem minime desideraveram. In *Epit.* pro οἵ τε στρουθοὶ, est καὶ στρ. De *struthionibus* docuit Bochart. in Hieroz. Part. II. lib. II. c. 14. non modo ovis harum avium, sed & ipsa carne, quamquam duriore & concoctu difficili, delectatos olim fuisse multos. Et, in Aethiopia, *struthophagi* commemorantur apud Strabonem & Diodorum Siculum.

οὗ οἱ ἐδέατροι ἅπαντα, μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, διαιροῦνται. Desunt ista in Epit. Ad editam vulgo scripturam, οὗ ἰδεῖν ἅπαντα, haec monuit CASAUBONUS: » Lego οὗ οἱ ἐδέατροι: de qua » voce scribunt veteres, Graecum nomen istud esse, at » τὴν χρείαν esse Περσικήν. *Mactatae victimae*, inquit, *e regia* » *in vestibulum afferuntur ad eos qui sumtu regis aluntur: ubi* » *ab epularum praefectis & carnes & panes in portiones distri-* » *buuntur & dividuntur aequaliter*. Iuvat quod sequitur, τῶν » ἀπὸ τῆς τραπέζης παραλειπομένων ὁ τῆς τραπέζης » ἐπιμελούμενος δίδωσιν ἑκάστῳ τῶν οἰκετῶν. De his » portionibus Daniel loquitur capite primo: καὶ διέταξεν » αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῆς τρα- » πέζης τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τοῦ πότου [πο- » τοῦ] αὐτοῦ. « — Daniel propheta, ex versione Alexandrina, cap. 1. vs. 5. De ἐδεάτροις apud Persas vide infra pag. 170. b. c. Idem vocabulum iam supra occurrebat, pag. 142. c. conf. Suidam & Hesych. h. v. Vulgatam scripturam ita fere, ut sub contextu indicavi, corrigendam censuit CORAY: » οὗ ἰδεῖν ἐστιν ἅπαντα· καὶ » μερίδας ποιήσαντες &c. Supra (lit. b.) dixerat, ἔξω » δειπνοῦσιν, οὓς καὶ ὁρᾶν ἔξεστι παντὶ τῷ βουλομένῳ. «

Paulo post: οὕτως οὗτοι τὰ σιτία &c. Vocem οὕτως, quam editiones vett. cum ms. *A.* ignorabant, tacite adiecit Casaubonus; recte vero. Dedit autem eam Epitome; e qua adiiciendam iam olim docuerat Hoeschelius. *Ibid.* καταλείπεται δὲ τὰ πλεῖστα κρέα καὶ ἄρτοι. Locum hunc citans Brissonius De Regno Persar. pag. 491. edit. Lederl. voculam τὰ consulto omisit: eamdemque apud Athenaeum delendam notavit LEDERLINUS in eo

Athenaei exemplo quo utor, quod olim Lederlini fuerat. Quam voculam, ficut facile equidem abesse passurus eram, sic contra librorum fidem delere minus necessarium duxi. Agnoscit vero eam cum editis codex *A*. In Epit. quidem tota ῥῆσις deest.

a διὰ τὸ παρῃτῆσθαι, ἵνα μὴ δὶς πορεύωνται &c. Verbum παρῃτῆσθαι, quod reciproca notione accepi, (sicut παραιτεῖσθαι apud Lucam Evang. cap. 14, 18. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες) haud incommode CASAUBONUS (nescio an rectius etiam) passive accepit, pro *excusatum haberi*. » Cur ad solum prandium, inquit, non » item ad coenam regis, Persarum proceres venirent, » caussam hanc affert Heraclides: διὰ τὸ παρῃτῆσθαι ἵνα » μὴ &c. id-est, *propterea quod Rex huius officii gratiam il-* » *lis fecit*, [fecerat,] *ne bis veniant*, [venirent,] *sed & ipsi* » *suos quisque convivas excipiant*. [exciperent.] Haec mens » auctoris. διὰ τὸ παρῃτῆσθαι tantumdem significat ac si » dixisset, διὰ τὸ τὸν βασιλέα ἔχειν αὐτοὺς παρῃτημένους: » ut apud Lucam Evangelistam, [loco citato, paulo post » verba modo adlata] ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. « — Vide quae ibi collegit Wetstenius, cuius diligentiam nec hic Athenaei locus effugit. *In fine cap.* pro ὑποδέχωνται, perperam ὑποδέχονται habet ed. Cas.

AD CAP. XXVII.

Ἡρόδοτος δέ φησιν. HERODOTUS *lib. VII*. cap. 118 sq. In huius verbis, recte ἐς πᾶν κακοῦ dedit uterque codex noster, ut est apud ipsum Herodot. pro ἐς πᾶν κακὸν, quod temere hic editum erat. *Mox* vero, verb bum ἐδαπάνησε suo arbitratu posuit Athenaeus, nec id incommode, pro eo quod erat apud Herodotum ἀπέδεξε τετελεσμένα.

καὶ γὰρ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, καὶ κρατῆρας παρετίθεντο, καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον. In his verbis cum finiretur vulgo oratio, & continuo sequerentur ista, εἰ δὲ δὶς Ξέρξης &c. adnotavit CASAUBONUS: » Postre- » ma verba, si modo sana sunt, hoc significant: non so- » lum prandentibus omnia fuisse exhibenda magnifice; ve- » rum etiam *a prandio* πότους *agitantibus, pretiosis poculis* » *mensas instruendas*. Aliud est δεῖπνον vel ἄριστον, aliud » πότος. Ita possumus non inepte hanc lectionem inter-

» pretari. Sed cum de comessationibus istis nihil scriptum b » sit ab Herodoto, cuius verbis auctor loquitur; censeo » inesse huic loco vitium, ex negligentia librariorum pro- » fectum. Lego: *καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβον*: *at- » que ista* omnia aurea & argentea vasa *post coenam ca- » piebant*; Xerxis videlicet milites. Herodotus: *Οἱ δὲ πλη- » σθέντες, τῇ ὑστεραίῃ τήν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες, καὶ » τὰ ἔπιπλα πάντα λαβόντες, οὕτω ἀπελαύνεσκον*. Fuit » cum aliter medicinam isti loco facerem, & cum sequen- » tibus iungens, scriberem, *Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δεί- » πνου. εἰ δὲ Ξέρξης* &c. « — Hanc emendandi rationem, posteriori loco a Casaub. commemoratam, probavit Val- ckenaer ad Herodot. l. c. At multo verisimilius mihi vi- sum erat, verba nonnulla, ad complendam sententiam necessaria, intercidisse. Quae sequuntur, non eisdem ver- bis, sed in eamdem sententiam paulo aliter proposita, apud historiarum patrem leguntur. In his, apud Nostrum *ἐσιτεύετο* temere editum erat; pro quo *ἐσιτέετο* de- dere ambo nostri codices, Herodoteâ formâ, quamvis eodem verbo ibidem Herodotus non utatur.

Καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ. Herodot. *libro IX*. cap. 110. *Ibid. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον*. Pro *μόνον*, quod c hic edebatur, Ionicam formam *μοῦνον* ex ms. *A*. recepi. In Epit. tota haec ecloga desideratur. De verbo *σμᾶται* haec adnotavit Casaubonus; » Non dubito, veram esse » hanc lectionem, quam & Athenaei editi scriptique om- » nes codices tuentur, & ipsius Herodoti. Tamen & » Valla apud Herodotum, & Dalecampius hic, *κοσμεῖ- » σθαι* pro *σμᾶσθαι* legerunt interpretatique sunt. [Nem- » pe sic vertit Dalec. *eodem tantum die caput regio cultu ad- » ornare*.] Putarunt enim, *σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν* nihil aliud » esse quam *sordes capitis radere*: quod semel in anno fa- » ctitatum a rege Persarum, ne nos quidem verisimile » putamus. Enimvero *σμᾶσθαι* operosiorem curam deno- » tat, cum *adhibito smegmate caput probe defricatur*; quod » viri cordati non saepe faciunt anni spatio, multi ne se- » mel quidem multis annis. Itaque, sicut Romani Caesa- » res & Francorum veteres reges diem illum soliti festum » agere, quo vel ipsi vel eorum liberi barbam ponebant » aut caesariem incidebant, sic rex Persarum solemni die » caput curabat. Quod autem *σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν* id quod » diximus significet, clarum ex Graecorum medicorum

c » libris, qui ita saepe sunt locuti. Lege Galenum DE Com» positionibus Medicamentorum κατὰ τόπους, libro pri» mo. « — Vide Herodoti interpretes, & Freinshemium ad Curt. VIII. 9, 27.

ἐδείπνει μὲν dedit cod. uterque: & refertur μὲν ad αὖται δὲ, quod sequitur. Quas deinde rationes subducit auctor *impensarum cum ab Alexandro, tum a Persarum rege in singulas coenas factarum, quas inter se pariles* ait *esse*, eas rationes ad veritatem exactas comperiet, qui calculum inierit. *Alexander*, inquit, *in coenam* 60 *aut* 70 *convivarum insumsit minas* 100. *Persarum rex, in coenam hominum* 15000, *insumsit talenta* 400. Efficiunt autem 400 talenta, *minas* 24000. Iam institue analogiam:

Ut 24000 *minae, ad* 15000 *homines: sic* 100 *min. ad* x *hom.*

Et reperies, $x = 63$. qui numerus est inter 60 & 70 convivas, quos Alexander adhibere coenae consueverat.

d Iam Graecorum pecuniam cum Romana comparans, (drachmamque Graecam Romano denario aequalem statuens,) ait, 400 *talenta* efficere 240 *myriadas numorum Italicorum*, i. e. denariorum. Atque ita res habet: nempe,

400 *tal.* = 24000 *min.* = 2400000 *drachm.* s. *denar.*

Inde, *in singulos viros insumtos* esse ait 160 *denarios*. Scilicet 2400000 in 15000 distributae, dabunt pro quaque parte 160 *denarios*. Eadem autem ratio est impensae ab Alexandro in singulos viros factae. Nam 100 minae, quos ille in 63 viros impendit, efficiunt drachmas sive denarios 10000; qui numerus in 63 partes divisus, pariter dabit pro quaque parte *denarios* 160.

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν &c. » Versus ex MENANDRI » *Methe* allati, & recte scripti unica voce excepta, & » apertissimi sunt, ut fere Menandri omnia. Sensus est: » *Non pari sumtu mortales cuticulam curare, & Diis sacra fa*» *cere. His, pro luculenta hostia, offerri vix decem drachma*» *rum oviculam: in convivium unum facile integrum talentum* » *impendi; iis videlicet emendis, quae mensae apponenda sunt,* » *aut conducendis acroamatis.* « CASAUB. — Quam vocem corrigendam Causaubonus monuit, ea *vs.* 3. erat, ubi contra metri legem δώδεκα legebatur in edd. & ms. *A.* pro quo δέκα erat ponendum, quod ipsum recte legitur apud Nostrum VIII. 364. d. ubi eadem ecloga, multis etiam versibus in fine aucta, repetitur. Epitomator h. l. sua auctoritate δραχμῆς ἄγω προβάτιον scripsit, omissis

duobus reliquis eiusdem versus verbis. At *primus* statim *d* *versus* non ita in expedito erat, ut persuadere nobis Casaubonus voluerat. Ut enim taceam, negativam particulam οὐχ h. l. desiderari in editt. vett. quam noster quidem habet ms. *A.* & ex Italicis codicibus tacite Casaubonus adiecit: altero loco, quem diximus, non scribitur

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν.

sed Εἶτ' οὐχ ἅπαντα πράττομεν &c. Quem versum *Grotius* (in Excerpt. p. 733.) praeeunte eodem CASAUB. *in Animadv.* sic refinxit:

Εἶτ οὐκ ἀτοπώτατα πράττομεν καὶ θύομεν;

Et Grotium secutus est Clericus in Menandri Fragmentis pag. 114. Tum vero, hoc loco οὐχ ὅμοια tenens Casaubonus, in fine versus *interrogandi signum* non adposuit; cui nec ego locum hîc esse existimavi: quo pacto vero ille verba ista acceperit, non declaravit. Dalecampius sic reddiderat: *Similiter quoque nos agimus, Diis sacram cum facimus rem.* Nempe editionem Bas. ob oculos habuerat, in qua deerat negativa particula. Ego ita accepi, ac si οὐχ ὅμοια ταῦτα πράττομεν dixisset poëta: cum quo convenire videri etiam possit quod paulo post ψαλτρίας ταύτας dicit; si modo vera ista lectio. Eumdem *versum primum* paulo aliter BENTLEIUS acceperat, in Emendatt. in Menandr. pag. 39 sq. sic scribens,

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;

cum interrogandi signo. Quae verba ita interpretatus est: *Non aeque stulte sacrificamus, ac cetera agimus?* Illamque scripturam οὐχ ὅμοια multo argutiorem esse iudicavit eâ, quam ad lib. VIII. 364. d. cum Casaubono Grotius probaverat, οὐκ ἀτοπώτατα. Epitome nihil hîc opis praestabat: nam libro VIII. totam eclogam omisit Abbreviator, hîc autem in hunc modum eam contraxit: Μένανδρος δὲ τοῦ μεγίστου δείπνου τάλαντον δαπάνημα τίθησι, λέγων· θεοῖς μὲν ἠγορασμένον δραχμῶν ἄγω προβάτιον· αὐλητρίδας δὲ, καὶ μύρον, καὶ τὰ καὶ τὰ, μικροῦ ταλάντου γίνεται τὸ κατάλογον.

Vers. 5. Non conveniebat metro id quod cum msto *A.* e (aliisque Parisiensibus & Italicis) habebant h. l. editiones veteres & ed. Cas. 1.

ταύτας, Θάσιον, ἐγχέλεις, τυρὸν, μέλι.

Nec vero aptius erat Μενδαῖον, Θάσιον &c. quod legitur VIII. 364. e. nisi dactylum in secunda senarii sede

e ferendum statueris, quem vereor ne non agniturus ibi fuerit Menander. CASAUBONUS, quo labans fulciret metrum, versum hunc, ubi in Animadv. eum repetiit, sic scripsit, ταύτας, τὸ Θάσιον &c. quod deinde in ed. Cas. 2. & 3. in contextum receptum est. Quam coniecturam miror doctissimo BENTLEIO fuisse probatam, qui eamdem l. c. adoptare nullus dubitavit; cum quidem *Thasium vinum* Graece τὸν Θάσιον, non τὸ Θάσιον, fuisset dicendum: taceo, parum commode sic uni huic nomini, aliis multis interiecto, quae articulo carent, articulum fore praepositum. Quare post ταύτας equidem *asteriscum* ponere malui, quo indicaretur hiatus & corruptela, quae ibi occupaverit versum. Vix enim dubito, in ipsa voce ταύτας mendum inesse. Simili in sententia BRUNCKIUM fuisse intelligo ex iis, quae ille in suo Athenaei exemplo ad VIII. 164. adnotavit: ubi vel Μενδαῖον οἶνον, deleto nomine Θάσιον, legendum censuit, vel οἶνόν τε Θάσιον: quarum coniecturarum utraque quidem peraptа ad metrum est, sed nimis longe recedere a veteris scripturae vestigiis (sive ταύτας cogites quod hic vulgo legitur, sive Μενδαῖον, quod altero loco) mihi videbatur. Suspicatus eram,

καὶ τ' ἄλλα, Θάσιον, ἐγχέλεις, &c.

sed etiamnum aliud potius requiro vocabulum, cuius elementa paulo propius partim ad vocem ταύτας, partim ad Μενδαῖον accedant. Ac videtur illud in αια debuisse terminari: quod cum mihi quaerenti non contigerit reperire, feliciori ingenio sponte fortasse occurret.

Vers. 6. μικροῦ ταλάντου γίνεται τὸ κατὰ λόγον. τάλαντον edd. quod ferendum erat, si darent veteres libri: sed in ταλάντου h. l. consentit ms. *Ep.* cum *A.* eamdemque scripturam idem codex *A.* tenet VIII. 364. e. Verba aestimandi, aut quibus pretium vel summa quaedam definitur, (quale hic est verbum γίνεται) genitivum casum adsciscunt. τὸ κατὰ λόγον, *impensae ratio*, vel *summa ex rationibus existens*. μικροῦ (quod satis notum) adverbialiter positum, pro μικροῦ δέον, *parum abest*, *propemodum*. In *fine versus* (nisi apud poëtam continuo olim secuta nonnulla statuas, quae vel consulto ab Athenaeo, vel per librariorum negligentiam omissa sint) intelligi par est, *ista si in convivium comparo & coëmo*. Sed facile credo, plura quaedam, quae hic adiecta fuissent apud poëtam,

praetermissa esse ab Athenaeo, utpote ad ipsius institutum non magnopere pertinentia.

ὡς γὰρ ὑπερβολῆς τινος. Intelligo οὔσης. *Ibid.* καὶ ἐν Δυσκόλῳ δέ φησιν οὕτως· Ὡς θύουσι &c. » Ex ipso fabulae » titulo apparet, publicos mores obiurgatos fuisse ab eo qui » ista pronunciabat. Δύσκολος enim est *morosus homo*, cui ni» hil placet nisi quod ipse faciat: immo ne illud quidem. « CASAUBONUS. *Vers.* 2. κοίτας φέροντες. Dalec. *lectos afferentes.* » Scribendum κίστας, non κοίτας. Ineptum » est putare, de *lectisterniis* poëtam sentire. Spondeo de *cistis* » eum loqui, *in queis deferri moris erat cibos ad sacrorum » epulas necessarios.* Grammatici κίστας vocant ὀψοφόρους, & » ita describunt, ἀγγεῖα πλεκτὰ εἰς ἐδεσμάτων ἀπόθεσιν. » Quam recte igitur *cistae* coniunguntur σταμνίοις, quod » *oenophori* genus fuisse nemo nescit? « CASAUB. — Tum rursus IDEM in *Addendis*: » Sed vetus est sive consue» tudo sive error librariorum, scribere κοίτη pro κίστη, » & κοιτὶς pro κιστίς. Ptolemaeus Hephaestionis filius, » Ἥραν δὲ δωρήσασθαι χλαμύδα, καὶ Ἀθηνᾶν αὐλούς· Νηρέα » δὲ τοὺς ἅλας καλουμένους ἐν κοιτίδι. Ita nuper Hoesche» lius edidit; recte. Hesychius: Κοίτη· κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώ» ματα ἔφερον· αἱ δὲ μικραὶ, κοιτίδες. « — Sic ille: quare nil mutandum. Paria habent alii Grammatici, laudati ab Hesychii interpretibus. (Dissentire quidem paululum Suidas videtur: sed apud eum, cum ait, τὴν γὰρ κίστην κοῖτιν λέγουσι, pro κοῖτιν, puto, κοίτην scriptum oportebat.) Tamen apud Menandrum h. l. κίστας scripsit Grotius in Excerpt. pag. 719. *Ibid.* Pro σταμνι' οὐχὶ, quod habent edd. cum ms. *A.*, Casaubonus in Animadv. καὶ στάμνι' οὐχὶ correxit, quod adoptarunt Grotius & Clericus: nobis magis placuit σταμνιά τ' οὐχὶ, quod proposuit BRUNCK in Notis msstis ad h. l.

Vers. 5. αἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν. Haec verba ex Menandro citat etiam Etymologus, in Ἱερὸν ὀστοῦν, verbum θύοντες adiiciens, pro eo quod apud poëtam sequebatur, ἐπιθέντες. Scriptura *Versu* 6. olim vulgata,

καὶ τὴν χολὴν ἔτ' ἐς τὰ βρώματα τοῖς θεοῖς,

ex incrustato utcumque veteri ulcere orta erat. Eam latine sic reddiderat Dalech. *& intestina praeterea Diis cum in cibum admoverint.* Sed, ut sub contextu docui, aliud habent vetustae membranae: & haud dubie parere debui CASAUBONO, monenti: » Scribe ex Clemente, Stromat.

f »lib. VII. [pag. 514 extr. ed. Heinf. pag. 847. ed. Pott.]
»καὶ τὴν χολὴν ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς Ͽεοῖς.
»Etfi poterat tolerari noftra lectio, melior tamen eft Cle»mentina. Sed apud Clementem multo plura emendatio»nis egent: quod ex noftrae γραφῆς comparatione fa»ciendum ftudiofo lectori relinquimus. « — Apud Clementem fic vulgo legitur: Μένανδρός τε τὴν ὀσφῦν (ὀσφὺν edit. Pott.) ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολὴν, ὀστέα τὰ ἄβρωτα (forte καὶ τὴν χολὴν ὀστέα τε ἄβρωτα) φησὶ, τοῖς Ͽεοῖς ἐπιτιθέντες (perperam ἐπιτεθέντες ed. Pott.) αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσι. Eodem loco idem fcriptor plures alias in eamdem fententiam veterum poëtarum eclogas adpofuit. Eodem fpectant Tertulliani verba, ex Apologetico laudata a Cafaub. *Volo & ritus veftros recenfere, non quales fitis in facrificando, cum enecta & tabidofa quaeque mactatis: cum de opimis & integris fupervacua quaeque truncatis, capitula, & ungulas, quae domi quoque pueris vel canibus deftinaffetis.* Scripturam iftam, ὀστᾶ τ' ἄβρωτα, Potterus apud Athenaeum in ed. Caf. 2. aut 3. in ora adnotatam videns, e codicibus quibusdam msstis Athenaei ductam exiftimavit. Quo in genere multos faepe erraffe viros doctiffimos video; ut, quae emendationes in illis, quas dixi, editionibus ex Cafauboni Animadverfionibus ad oram Athenaei adtextae funt, eas omnes e vetuftis quibusdam codicibus ductas effe, fibi perfuaderent. In fine eclogae, complendi verfus cauffa vocem ἀεὶ adieci, praeeunte Bentlei, Emend. in Fragm. Menandri pag. 24. Totam eclogam fic contraxit Epitomator: ὅτι τοῖς Ͽεοῖς τὴν ὀσφῦν ἄκραν καὶ τὴν χολὴν ἐπιθέντες, τὸ λοιπὸν ἅπαν αὐτοὶ κατεσθίουσι.

AD CAP. XXVIII.

Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ.
»Subiungitur ῥῆσις fatis longa ex Philoxeni Cytherii »*Convivio*. Extat & libro XIV. [pag. 643.] alius locus »ex eadem fabula. Conftat nobis ex utriusque lectione, »poëtam mira ingenii lafcivia convivium fictum a fe, »fictis vocibus, planeque infolentibus defcripfiffe. Ludi»cra enim res fuit tota, & ridiculi cauffa ridicule a fa»ceto poëta defcripta. Quare mirum non eft obfcura »haec effe: ut interea de mendis nihil dicam. Nos &

» emendandi utrumque locum & interpretandi laborem
» omnem inanem censemus. Quis enim se ratione assecu-
» turum speret, quod sine ratione & τοῦ γελοίου μόνου
» χάριν bambalio aliquis effutierit? Torquere autem se in
» istis, quid aliud est quam Philetae infelicem diligentiam
» [vide Nostrum, IX. 401. e.] imitari. Omissis igitur mo-
» lestis adeo nugis, quod instat agamus. « CASAUBONUS.
— De duobus PHILOXENIS, *Leucadio* altero, altero *Cytherio*, quorum modo huic, modo illi, tribuitur ludicrum illud carmen, *Coena* inscriptum, vide quae notavimus ad I. 5. b. Animadv. T. I. p. 64 sq. ubi & de PLATONIS *Comici* fabula *Phaone* nonnihil dictum, e qua versus nonnulli ad *Philoxeni Coenam* spectantes ibi protulit Athenaeus. Ad ea, quae ibi (in opere pleniore) dixerat, respicit nunc Auctor, cum obiter ac velut in parenthesi ait, ὥσπερ καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Πλάτων &c. Premitur autem utique fragmentum hoc, quod ex ludicra illa *Philoxeni Coena* hic adpositum est, eis difficultatibus, ut merito post Casaubonum KOENIUS ad Corinth. pag. 123. *plusquam Cimmeriis involutum tenebris* conquestus sit. Quae quidem difficultates nec Dalecampium, nec nuperum Gallicum Interpretem deterruerunt, quin totum & emendandum & interpretandum susciperent: quorum ego ut miratus sum fiduciam, sic non sustinui imitari audaciam. Si quis tamen id egerit abundans otio, & cum a doctrina, tum ab ingenio satis instructus; non dubito quin passim multa, ratione admodum probabili, ad liquidum deduci ab eo queant. Nam quod prorsus *sine ratione* omnia ista *effutita esse*, eamque ob caussam *nulla ratione assequenda*, Casaubonus dixit; id quidem vereor ne nimium sit. Si quis igitur in his, quid valeat ingenio, voluerit experiri, cum eo fragmento, quod hic adposuit Deipnosophista, non solum alterum ex libro XIV. de quo Casaubonus dixit, coniungat; verum his adiungat etiam aliud, quod exhibetur lib. IX. pag. 409. e. quod cum exitu huius nostri cohaeret, tum rursus aliud ex lib. XI. pag. 487. b. proxime post istud collocandum. Ipsum initium eiusdem carminis quodnam fuerit, e Platonis comici versibus discimus, qui libro I. pag. 5. b. & c. leguntur. Nobis non nisi carptim strictimque hanc carminis partem, quam prae manibus habemus, percurrere licet: ad quam nonnulla a Viris doctis obiter monita adferemus, pauca quaedam nobis

f obſervata adiicientes. Puto, iam Athenaei aetate multum alteratum fuiſſe hoc carmen: ſed haud dubie plura deinde demum ab eis librariis, qui Deipnoſophiſtae opus deſcripſerunt, corrupta ſunt. Quibus vulneribus parcam admodum medicinam obtulere noſtrae membr. *A*. Epitomator vero ex toto fragmento nonniſi pauca verba excerpſit. *Φιλόξενος δὲ*, inquit, *ὁ Κυθήριος φησί που· Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν ἄμμι· ἑτέραν δ' ἕτεροι, ἄλλοι δ' ἑτέραν· μέχρις οὗ πλήρωσαν οἶκον. ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς. Ἐν οἷς φησι καὶ ὅτι παρέφερον ἐν κανέοισι μάζας χιονόχροας·* [ſic] *καὶ ὅτι θερμὸς παρῆλθε μετ' αὐτῶν ἰσοτράπεζος συνόδων, καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες· καὶ ἄλλα τοιαῦτα λυρεῖ.* Totum vero iſtud PHILOXENI *fragmentum*, ad praeſcriptum verſionis Latinae Dalecampii, ſuo more Graece emendare & integritati reſtituere conatus erat PURSANUS: qui totam etiam Eclogam, ſic a ſe correctam, peculiari chartae inſcripſit, quae exemplo editionis Baſileenſis, quo ipſe olim uſus erat, inſerta eſt. Cuius tamen in emendationibus ad univerſum hunc locum ſpectantibus, praeter paucas cuilibet facile obvias, nullam reperire mihi contigit, quae eam veri ſpeciem prae ſe ferret, ut prae caeteris notanda aut hoc loco commemoranda nobis videretur.

Hexametris verſibus totum olim carmen comprehenſum fuiſſe videtur: quorum paſſim nonnulli etiamnum integri ſuperſunt; veluti primus huius fragmenti:

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν,

itemque poſtremus:

δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν.

Sed in aliis plus minus obſcurata obliterataque metri veſtigia. *λιπαρῶπα τράπεζαν.* In Dalecampii verſione, *menſam lata facie* ſcribitur non modo in Caſaubonianis, ſed & in ipſius Dalecampii editione. Puto *laeta facie* voluerat. Feſtive vero Gallicus interpres, *une table qui paroiſſoit bien grasse.* Sed huiusmodi obſervationibus immorari, foret & otio abuti, & illudere noſtris lectoribus.

a *Mox*, *παντοδαποὺς τέχνας εὑρήκατι.* *εὑρήκαντι* coniectaverat KOEN ad Corinth. pag. 150. Sed cum *εὑρήματι* habeat ms. *A*. fortaſſe *εὑρήμασι* debuerat, quod ad *παντοδαποῖς* referretur, quod paulo ante ſcriptum in eodem codice. Sic vero *τέχνας* foret genitivus doricus, pro *τέχνης*. *Ibid.* *δελφακωματίοισι.* Voca-

bulum δελεασμάτιον ex hoc ipso loco adnotavit H. Stephanus in Thes. *Ibid.* μάζας χιονοχρόας. Ad nominativum χιονόχροος retulit idem Steph. in Thes. IV. 531. cuius formae est etiam vox λευκοφορινοχιονοχρόους, quae deinde lit. d. legitur. Epitomator, ut vidimus, χιονόχροας scripsit, (sic certe noster *ms. Ep.*) tamquam a recto casu χιονόχρως: quod analogiae non minus conveniens; sic enim & εὔχρως, & μελάγχρως, & alia similia dicuntur. *Ibid.* ὦ φιλότας. Non est proprium nomen, ut vulgo statuunt; sed appellativum doricae formae, pro ὦ φιλότης, *o amice.* *Ibid.* πλῆρες θεοτερπές. ἐπ' αὐτῷ &c. In ed. Ven. non interpungitur oratio. a

θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν ἰσοτράπεζος ὅλος μνήστης b συνόδων πυρὸς &c. In ed. Bas. & Cas. scribitur θερμός. sequente maiore interpunctione, ut cum superioribus iungatur illa vox; quam sequentibus adtribuimus, praeeunte ed. Ven. & ms. *A.* itemque *ms. Ep.* ἰσοτράπεζος, *aequalis magnitudinis cum ipsa mensa*: quod Matro Parodus supra (pag. 136. b.) τὸ κάλυμμα τραπέζης dixit. συνόδων, piscis nomen, qui aliâs συνόδους. Sed quid tum πυρὸς, quod adiicitur? & quid μνήστης, quod praecedit? Vide ne ὅλος νῆστις συνόσδων πυρὸς oportuerit. νῆστις piscis, e *mugilum* genere, VII. 306. e. f. 307. d. & alibi; tum συνόσδων πυρὸς fortasse conferri possit cum illo, λοπάδος προσῶζεν, IV. 133. b. Sed longe absum, ut statuere quidpiam velim. *Mox*, in βαθμοὺς latet nescio quod piscis nomen. Pro ἐπίπυσται, forsan ἐπίπυστοι oportebat, idem valens ac περίπυστοι, *celebres*, *nobiles*. *Ibid.* καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες αἱ κοῦφαι παρῆλθον. κυφαὶ scribendum censuit IACOBS, in Animadv. ad Asclepiadis Epigr. XXVIII. vers. 2. Tom. II. Analector. Brunckii, rursusque in Notulis msstis ad hunc locum; nempe vocem praecedentem, ut videtur, in duas dividens, ut καρίδες intelligantur *squillulae*; de quibus pariter Matro dixerat, (supra, pag. 136. a.) αἱ δὴ ἴδειν κυφαὶ μὲν ἔσαν. Ad eam rationem, praecedentia verba sic fuerint refingenda, καὶ ξανθὸν μέλι: quod ipsum ξανθὸν μέλι infra rursus legitur, lit. e. Sed in ξανθαὶ μελικαρίδες non modo cum ms. *A.* consentit ms. *Ep.* sed & superscripta super α in μελικαρίδες vocali η indicavit Epitomator, vocabulum μελικαρίδες (ex ipsius quidem sententia) doricam vocis formam esse pro μελικηρίδες, a sing. μελι-

κηρίς. Quae ſequuntur, θρυμματίδες εὐπέταλοι, ſunt *placentulae bene foliatae.* *Ibid.* χλωραί τε ἡδυφάρυγγες. In χλωραὶ latere videtur neſcio quod ſubſtantivum. *Mox*, πυρίων τε ex ms. *A.* & ed. Ven. reſcripſi: temere πηρίων τε ed. Baſ. & Caſ. Forte πυριῶντες oportebat, quod idem valeret ac πυριώμενοι, *igniti*, *fervidi*; ſive activâ notione; *calefacientes.*

c παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν. Sic ſcribendum docuit KOEN ad Corinth. pag. 123. *Ibid.* σαφ' οἶδα. ἔστα δὲ, ναὶ μὰ θεοὺς. Sic corrigendam monſtroſam vulgo ſcripturam perſpecte monuit IACOBS, in Notulis mſstis. Poſt corruptam vocem σαφύοιδα *aſteriſcum* aut crucis ſignum poſuerant editores. *Ibid.* ὑπερμέγεθες dedit codex noſter *A.* *Mox*, idem codex τέτμενον dedit. *Ibid.* πέμιν τε μελοικαίτιν. In his latere ἐμίν τε μέλοι καὶ τὶν, monuit KOEN, loco modo citato: vere haud dubie; ſed quid de litera π in πέμιν facerem, non liquebat: quare vulgatum tenui, quamvis vitioſum. *Ibid.* θοιναπαρέης, ὅτε παλάξαι. θοίν' ἀπαρχὴς, οὔτ' ἀπαλλάξαι corrigit IACOBS in Notis mſstis. *Mox*, ἑτοίμως correxit primus editor. Mendoſe ἑτόμως ms. *Dein*, σπλάγχνον, non σπλάχνον habent editt. omnes, conſentiente (quod ſciam) mſto: neſcio, ex errore librarii, an ex dialecto.

d καὶ ὀσφῦς. καὶ ἰσφῦς ms. *Ibid.* δίεφθα 'κροκώλια σχελίδας τε. Sic recte ms. *A.* Et poſteriora verba ſic corrigenda eſſe, perſpecte etiam viderat IACOBS. Idem vero Vir doctus, pro δίεφθα, δ' ἑφθὰ legit in Notis mſstis. *Ibid.* λευκοφορινοχρόους. Vocabulum legitime compoſitum, eiusdem formae cum λευκόχροος, quod idem ac λευκόχρους valet, *colore albus.* Medium in compoſitionem receptum eſt vocab. φορίνη, quod *cutem* ſignificat, praeſertim *ſuillam*; quo utitur Athenaeus IX. 381. c. *Ibid.* γλυκὺς τὰ μιξεριφ. Si γλυκύς τε legas, ferri poterit vocabulum μιξεριφαρνογένης, non illepide compoſitum. Poſt id ipſum vero vocab. fuerit interpungenda oratio, quae ſic dein perget: ἂν δὴ φιλέωντι (dorice pro φιλέουσι) θεοὶ, τούτω, (dor. pro τούτου) φιλέτας, ἔσθοις. Ibi φιλέτας idem videtur eſſe ac ſuperius ὦ φιλότας, *o amice*; niſi potius etiam hic eodem modo, φιλότας, ſcriptum oportuit. Poſt ἔσθοις rurſus interpungenda oratio. Tum ſequitur καὶ λαγῷά τ' &c. Nam;

quin pro eo quod vulgatum erat, *καὶ λαγῴετ'*, nullâ fere adlatâ mutatione ſic ſcriberem non dubitandum putaveram: ac ne nunc quidem aſſentiri doctiſſimo Iacobs poſſum, *καλά τ' ᾠὰ* corrigenti. *λαγῷα*, ſcil. *κρέα*, *carnem leporinam*, ſive *leporem ad menſam paratum* vocant Graeci. Sic apud Noſtrum, IX. 400. d. & paſſim alibi: ſic ſaepe Ariſtophanes, quod & Polluci, Suidae, & aliis Grammaticis obſervatum.

Quod ſequitur, *φάσεων*, pro *φασιανῶν* poſitum eſſe adparet: utrum ipſe ſic ſcripſerit poëta, an a librariis perperam detortum ſit vocabulum, definire non praeſumam. *Mox*, vocabulum *ὁμοσύζυγα* neſcio utrum a poëta ſic fuerit compoſitum, an ex confuſione duarum lectionum aut ex interpretatione natum: potuerat poëta vel *σύζυγα* dicere, vel *ὁμόζυγα*, quae ſunt neutra pluralia a ſingularibus *σύζυξ* & *ὁμόζυξ*. *Paulo poſt*, in *σύμπακτον*, quod *σύμπηκτον* valet, accentum mutavi; cum *συμπάκτον* vulgo ſcriberetur. *Mox*, monſtroſam vocem *τυρονάπαστις* in tres partitus ſum, *τυρὸν ἅπας τις*: *quisque dicebat, concretum illud lac caſeum eſſe mollem.* Pro ἦ μὲν, quod pro vulgato ἡ μὲν poſui, ἦ μὰν maluiſſem, ſolennem adſeverandi vel iurandi formulam; ſed veritus ſum, ne non conveniret metro; cuius tamen rationem illa in regione non expedio. Quod ſequitur, *ἐς χόρον ἑταῖροι ἴμεν*, id dedit ms. *A*. Pro *ἤσμεν*, quod hic editum erat, Maittaire de Dial. pag. 207. *ἦσμεν* cum circumfl. ſcribere iubens, ut unicum exemplum primae pluralis imperfecti ab *εἰμὶ*, dorice ſic formatum, citavit. *ἤλθομεν* corrigit Iacobs in Notis msstis, ad ſententiam quidem commodiſſime; ſed vereor ne & nimis remotum ſit a librorum ſcriptura, & ab huius poëtae ſtylo alienum. Fuerit *ἴμεν* (ſive formâ magis dorica *ἴμες*, quae a librariis cum iſta permutata ſit) imperfectum verbi *εἶμι*, *eo*, *venio*; ut ſenſus idem ſit ac verbi *ἤλθομεν*. Sin metrum primam longam deſideraverit; aut *εἶμεν* (vel *εἶμες*) ſcripſerit poëta, quod a ſing. *εἶν*, *εἶς*, *εἶ*, legitime formatum videtur; aut *ἦμεν* (vel *ἦμες*) ab *εἰμὶ*, *ſum*. Videtur autem revera metrum primam illius verbi longam deſiderare; ut penultimus verſus, permutata verborum duorum ſede, talis fuerit:

ἐς χόρον ἦμεν ἑταῖροι· τῆνα μὲν ἐξαπαείρευν

quem dein exceperit poſtremus ille:

e δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν. *Versu penultimo*, ut ἐξαπαείρευν scribamus, pro vulgato ἐξαπαείρειν, cum metri tum & ipsius dorici idiomatis ratio poscere videtur. *Versu ult.* pro κατὰ χειρὸς, quod hic edebatur, καὶ χειρῶν & hoc eodem loco dabat noster ms. & idem rursus cum editis lib. VIII. pag. 409. e. *Eodem vers.* mendose ἔδωσαν scriptum erat in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. pro quo recte ἔδοσαν in ed. Cas. 2. 3. & sic etiam in nostro codice.

AD CAP. XXIX.

f Ἀπαντήσασα τῷ Ἀντωνίῳ ἡ Κλεοπάτρα ἐν Κιλικίᾳ. Cum mendose in vett. editionibus ἐν Λυκίᾳ legeretur, *in Lycia* intellexerat Dalecampius. Sed ἐν Κιλικίᾳ, quod restituit Casaubonus, quodque paulo ante recte ubique positum erat, hic quoque tuentur ms. *A.* & *Ep.* itemque Plutarch. in Antonio, p. 926. e. f.

a καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε. » κυλίκια quid fuerint, libro XI. » explicatum. « CASAUB. — Scilicet κυλικεῖον lib. XI. p. 460. d. e. f. dicitur *poculorum repositorium* vel *armarium*: & pro vocabulo κυλικεῖον, ista notione accipiendo, perperam interdum κυλίκιον scribitur, veluti V. 199. f. Eademque ratione h. l. Casaubonus vel κυλικεῖα legendum, vel vocabulum κυλίκια eodem modo accipiendum sibi persuaserat. Fortasse vero satis fuerat, κυλίκια hoc quidem loco, (ubi hanc scripturam cum editis tuentur ambo nostri msti) itemque V. 197. c. & passim alibi apud Nostrum, cum H. Stephano (Thesaur. Gr. Ling. II. 497. e.) pro diminutivo vocabuli κύλιξ habere; & *caliculas*, *calices*, aut omnino *vasa potoria* intelligere.

b ταλανταίους εἰς ῥόδα μισθοὺς δέδωκε. » *Rosa* olim » non postrema cura eorum, qui nepotinis sumtibus ob» lectabantur. Exemplum hoc insigne, & quod narrat » Suetonius in Nerone cap. 27. Similia in aliorum Impe» ratorum vitis. « CASAUB. — Perperam ταλαντείους editum erat. Veram scripturam dedit ms. *A.* Epitomator hanc narrationis partem praetermisit. *Ibid.* ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρώνων. CASAUBONUS, πήχυια edens, τῶν ἀνδρώνων vero cum superioribus editoribus in contextu omittens, haec ad h. l. adnotavit:

» Securi sumus membranas, cum ἐπὶ πήχυια βάθη b
» scripsimus, id est πηχυαῖα. Testantur tamen eruditi homines, in Farnesiano codice scriptum esse ἐπὶ πυκνὰ » βάθη: quod placet minus. Sed quid sibi volunt membranae, in quibus constanter scriptum reperimus τὰ » ἐδάφη τῶν δένδρων? Non video qui ferri appendix » ista queat, nisi scribamus τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρώνων, » & per ἀνδρῶνας intelligamus *coenationes*. Proprie, ut » scribit Vitruvius, *Graeci ἀνδρῶνας appellabant oecos ubi » convivia virilia solent esse*. Sed Aegyptiam reginam Cleo» patram non adstringebant leges plebi Graecarum mulie» rum positae. [Et viros illa, non mulieres, coenâ exci» piebat.] Athenaeus lib. XII. [pag. 542. c. d.] ἀνθινά τε » πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκεύαστο. Etsi lon» ge alia ibi sententia est; favent tamen haec verba nonni» hil coniecturae nostrae. « — In mendosum τῶν δένδρων consentiunt nostrae membr. *A.* Tam certam vero Casauboni emendationem iudicavi, ut adoptare non dubitarem. conf. V. 193. c. ἐπὶ πήχυια habent eaedem nostrae membr. quod in πηχυαῖα mutandum putavi, monente etiam Toupio ad Schol. Theocr. II. 67. pag. 215. Lubens equidem πυκνὰ accepissem, quod e *ms. Farnesiano* adfertur: sed videtur illud recentioris cuiusdam docti viri coniectura potius esse, quam codicis scriptura: quae si revera etiam in illo codice legitur, ingenio librarii nostro codice posterioris accepta referenda fuerit.

ἐμπεπετασμένων δικτύων τοῖς κάλυξιν. Praeclaram Casauboni emendationem rursus non dubitavi in contextum recipere. Is ad scripturam olim, consentiente nostro codice, vulgatam haec adnotavit: » Quid significet » hic dictio ἕλιξι, non scio: & mendae suspicionem » movet illud quoque τοῖς, quod ἕλιξι non convenit, » sed ταῖς. Suspicor scribendum τοῖς κάλυξι: nihil » enim convenientius in mentem nobis venit: κάλυξ au» tem proprium *rosarum* vocabulum esse nemo dubitat. » Sensus est: *super rosas, quibus pavimentum erat constratum, » retia fuisse expansa, ne ingredientium pedibus auferrentur, » & soli planities aequalis ubique corrumperetur.* Retium istum » usum nemo mirabitur, qui observaverit consuetudinem » veterum, involucris pellucidis aut etiam reticulis invol» vendi rosas, quo facilius earum fragrantiam percipe» rent. M. Tullius in Verrem libro quinto, sive De Sup-

b » pliciis: [cap. XI.] *Nam, ut mos fuit Bithyniae regibus, » lectica hexaphoro ferebatur, in qua pulvinus erat pellucidus » Melitensi rosa fartus: ipse autem coronam unam habebat in » capite, alteram in collo, reticulumque ad nares sibi appone- » bat tenuissimo lino minutis maculis, plenum rosae.* « — Suidas: Κάλυξ· ἄνθος ῥόδου μεμυκός. i. e. *flos rosae clausus.* Idem: Κάλυκας· ῥόδα κεκαλυμμένα. Pariter Hesychius: Κάλυξ· τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος.

περίοπτον ὑπὲρ τὸ θέατρον κατασκευάσαντα σχεδίαν. » Significat, *pontem* theatro fuisse impositum, super quem » fictitium istud antrum est instructum. « CASAUB. — *Pegma ligneum* interpretatur SOPING. ad Hesych. in Σχεδίη. *Coenaculum temporarium* reddiderat Dalech.

c ἀθύρματα Διονυσιακά. *Bacchicorum ludorum ornamenta*, Dalech. *Bacchi crepundia* vel *ludicra* dicendum fuisse monuit Casaub. *Ibid.* λειτουργούντων αὐτῷ τῶν ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντων ἀκροαμάτων. » *Acroamata* sunt *histriones* & *mi- » mi:* & Latini quoque sic loquuntur. Hi sunt illi ipsi, » quos in vita Antonii appellat eleganter Plutarchus τὰς » ἀπὸ τῆς Ἰταλίας κῆρας. « CASAUB. — Vide Lexica Latina, in *Acroama*: & conf. supra, pag. 142. f. De verbo λειτουργεῖν confer IV. 129. d. & ibi notata. *Ibid.* μετέβαινε δ' ἐνίοτε, φησὶ, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. Ad μετέβαινε δ' ἐνίοτε adiectam malles vocem νυκτός: quae e sequentibus quidem poterat intelligi, sed commodius hîc diserte adposita fuisset. In ms. *A.* est φησίν: fortasse φησὶ νυκτὸς olim fuerat scriptum. Verba ista τῶν τεγῶν cum in versione latina praeteriisset Dalecampius, monuit CASAUBONUS: » Haec ex veteri more lucem ac- » cipere debent. Soliti enim antiqui, non Iudaei tantum, » (de quibus ex sacris literis constat) sed & Graeci & » Latini, *tecta* suarum domorum ita confecta habere, ut » in ea spectandi caussa adscenderetur, quoties aut pom- » pa ducebatur, aut alia caussa stimularet. De Graeco- » rum tectis constat ex hoc loco; nam ita vertendum est: » *cum tota Atheniensium urbe essent qui facibus e tectis praelu- » cerent.* Lucianus: [in Somnio s. Gallo cap. 24.] Οἱ δὲ, » ὁπότε προΐοιμι, καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτί- » θεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος. Tacitus, de Agrip- » pinae adventu Brundusium: *Atque ubi primum ex alto » visa classis, complentur non modo portus & proxima maris,*

» *sed moenia ac tecta.* - - Plutarchus in Cicerone: Τὰ δὲ » φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ » δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. αἱ δὲ γυναῖκες ἐκ τῶν » τεγῶν προὔφαινον ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρός. Cave » assentiaris doctissimo viro, qui προφαίνειν ἐκ τῶν τεγῶν » interpretatur *spectare e tecto*, cum προφαίνειν sit *praelucere*. « Haec CASAUBONUS, plura etiam alia de *tectis* veterum, Romanorum praesertim, adiiciens: quae, ut nihil huc facientia, consulto praetermisi.

ὁ Καλλίκολα προσαγορευθεὶς διὰ τὸ ἐν στρατοπέδῳ γεν- d νηθῆναι. » *Imperatorem Caium cognomen invenisse Caligulae* » scribit Athenaeus, *quod in castris esset natus.* Sed haec » caussa proxima non est: verum illa, quam ex Latinis » scriptoribus & Dione norunt omnes. « CASAUB. — *Ibid.* ὠνομάζετο νέος Διόνυσος &c. Plura numina recensens Dio Cassius, LIX. 26. quorum formam & attributa subinde sibi sumsit Caligula, *Bacchum* silentio praeteriit: at non praeteriit Philo in libro DE Legatione ad Caium, 1003 seqq. ed. Francof. 1691. ubi etiam ipsa illa adpellatio, ὁ νέος Διόνυσος memoratur, p. 1004. d.

AD CAP. XXX.

» Redit Athenaeus ad *tenuem Graecorum victum*, de quo » dicere instituerat libri huius initio, & ait: Εἰς ταῦτα » ἐστὶν ἀποβλέποντα τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀγαπᾷν τὴν Ἑλληνι- » κὴν πενίαν. Cui bono adiecta sint ista, τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, » non capio: & delenda censeo vel mutanda. « CASAUBONUS. — Nil mutant libri; neque quidquam mutandum mihi videbatur. Verbis istis viam sibi parat Deipnosophista, quâ eo, unde digressus erat, redeat. ταῦτα τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς dicit illa, quae de Antonio & Caligula modo commemorata sunt, *quae* non solum *id quod satis est superant*; sed & ipsum *humanae sortis modum*, immane quantum, *excedunt*. *Ibid.* Κλείταρχος ἐν τῇ πρώτῃ. Articulum τῇ, temere olim in ed. Bas. & Cas. omissum, restitui ex ms. *A.* & ed. Ven. *Mox*, recte codex *ms*. uterque, ὅτι ὁ πᾶς αὐτῶν πλοῦτος, dedit; cum ὁ articulus desideraretur in editis.

ἐγκρασιχόλους recte ms. *Ep.* Vide infra, VII. 285. a. e & 300. f. Aristot. Hist. Anim. VI. 3. Hesych. & alios. HERODOTI locum, de quo mox agitur, habes lib. IX. cap. 15 extr. Ad vulgatam apud Nostrum scripturam,

e Αὔταμνος, adnotavit CASAUBONUS: »In msstis est Αἴνταμνος. Scribendum, ut in Herodoto, Ἀτταγῖνος: » nisi Athenaeus ipse memoria hic lapsus. « — Quibusnam in libris Αἴταμνος repererit doctus Animadversor nescio. Noster ms. *A.* perspicue Αὔταμνος habet ut editi: nec ex recentioribus msstis Parisiensibus aliud adnotavit Villebr. nec in Aegiana collatione Romana varietas scripturae ad hunc locum adfertur. Epitomator autem totum locum praetermisit. Praeferendam vero putavi scripturam apud Herodotum vulgatam, quoniam saepius eadem apud eum occurrit, facile autem ab illa in istam, quae apud Athenaeum obtinuit, aberrare potuere librarii. Apud Pausan. VII. pag. 546. in aliam partem erratum est; ubi Ἀτταγῖλος vulgo scriptum, ut ad Herodot. observavit Valckenarius. Quod ait Noster, ὅν φησιν Ἡρόδοτος - - μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι, hoc est, *a divitiis magnifice paratum*, sive, *magnis divitiis instructum fuisse*; monuit idem CASAUB. » memoria lapsum videri Athe» naeum. Audiamus (inquit) Herodotum: Ἀτταγῖνος ὁ » Φρύνωνος, ἀνὴρ Θηβαῖος, παρασκευασάμενος μεγάλως, ἐκάλεε ἐπὶ ξείνια [ξεινίῃ equidem malueram] αὐτόν τε Μαρ» δόνιον &c. *Attaginus, Phrynonis filius, Thebanus, cum » magnifice omnibus rebus necessariis se instruxisset, hospitio » excepit Mardonium & alios quinquaginta e praecipuis.* παρασκευασάμενος μεγάλως, vernaculo sermone diceremus, » *après avoir fait de grands préparatifs.* «

f Ἡγοῦμαι δὲ, ὅτι οὐκ ἂν περιεγένοντο, οὐδ᾽ ἂν ἐδέησε τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλάταιαν παρατάττεσθαι, ἀπολωλόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. » Elegans auctoris io» cus in alienissimum sensum a Dalecampio detortus. *Si » esset verum*, ait Athenaeus, quod dixit Clitarchus, *Boeo» tos, cum Persas conviviis exciperent, non aliud eis appo» suisse quam illas ciborum quisquilias, quibus soliti ipsi se » alere; perissent opinor Persae, neque illis opus fuisset stare » in acie contra Graecos in campis Plataicis: quippe queis iam » tales cibi pernitiem attulissent.* περὶ Πλάταιαν auctori» tate Homeri licet tueri: omnes alii Πλαταιὰς semper. » παρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι dictum pro eo, quod est » usitatius, πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Utrumque invenient ti» rones apud optimos scriptores: hoc tamen vel maxime » viros doctos videtur in errorem impulisse. Sed & περι» γίνεσθαι male acceperunt pro *vincere*: nam idem signifi-

» cat hic atque apud Herodotum, cum illo ipso in loco f
» [IX. 16.] ait, τούτων πάντων ὄψεαι, ὀλίγου τινὸς χρό-
» νου διελθόντος, ὀλίγους τινὰς τοὺς περιγενομένους. Ac for-
» tasse [immo haud dubie] illum locum auctor respiciebat
» haec scribens; nam de eisdem Persis editum est illud,
» quod refert Herodotus, dictum fatidicum. « — Multo rectius utique locum istum Casaubonus, quam Dalecampius, interpretatus est: sed illud, si quid video, minus recte, quod illa verba, οὐδ' ἂν ἐδένησε τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλ. παρατάττεσθαι, ita accepit, quasi dixisset auctor οὐδ' ἐδένησεν αὐτοῖς (nempe τοῖς Πέρσαις) παρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι: quae in hunc modum erant accipienda, ut τοῖς Ἕλλησι ad ἐδένησε referretur, & post παρατάττεσθαι subintelligeretur αὐτοῖς, scilicet τοῖς Πέρσαις, de quibus continuo pergit dicere, ἀπολωλόσιν ἤδη &c. ea sententiâ, quae in latina versione a nobis expressa est. παρατάξασθαι τοῖς πολεμίοις, confligere cum hoste, familiaris Polybio praesertim dictio. Πλάταιαν ex edit. Ven. in alias propagatum: quâ nominis formâ non modo Homerus usus est, sed & Herodotus & Thucydides. Πλάταια in plurali neutrius generis, quod est in nostris membranis; nusquam alibi quod sciam, reperitur.

AD CAP. XXXI.

κατὰ Φιγάλειαν scripsi cum cod. *A.* quod probum erat, ut vel ex Stephano Byzant. videre est. Si simplicem vocalem in penultima voluisses, Φιγαλίαν penacute scriptum oportebat, ut XI. 465. e. & 479. e. Poterat & Φιγαλέαν scribi, ut apud Polyb. V. 3, 8. ubi videsis notata. Urbis nomen omittens Epitomator, & totam narrationem contrahens, ἐν Φιγαλεῦσι habet, pro eo quod mox sequitur παρὰ Φιγαλεῦσι.

τυροῦ πεντάμνουν, intellige σταθμόν: & confer omnino Eustath. ad Od. τ'. pag. 715, 17 sqq. qui locus praeterierat doctissimos Hesychii interpretes ad voc. Πέλεκυς: ubi, primum, non solicitari debuit vocab. σταθμίον, quod idem valet ac σταθμὸς, *pondus*; tum vero post istam vocem delendum erat *comma*, quod ex Schreveliana editione Albertinae adhaesit; denique, pro ἀρχαῖον, ἀρχαῖοι scriptum oportebat. *Ibid.* Verba τὰ πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἱερείων ἁρμόττοντα, quae in alienum prorsus sensum detorserat

interpres, nil aliud significare, nisi *quorum usus in conditura carnium*, recte monuit Casaub. Conf. ad I. 13. c. Animadv. T. I. pag. 117 sq.

a πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ὁ χορηγός. »Pro & »παρεῖχεν ὁ χορηγός. Et fors fuat ita auctor scripserat.« CASAUB. — Poterant puto subintelligi ista, & παρεῖχεν, aut ταῦτα γὰρ παρεῖχεν. Fortasse etiam breviter, & ὁ χορηγὸς, scripserat Athenaeus. *Ibid.* φύστη μᾶζα νόμου χάριν. In editis omnibus *comma post* φύστη signatum erat: inde vocem μᾶζα, ut ex glossa manifeste ortam, delendam censuerat TOUP Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 555. provocans ad Suidam & Hesych. in Φύστη, & ad Athen. III. 114. f. Sed postliminio revocandam statuit Idem in Epist. Crit. p. 9. auctoritate Comici in Vesp. 608. Ad posteriora verba, haec est adnotatio CASAUBONI: »*Maza dicis caussa apposita.* Sic loqui amant scriptores de »iis quae *non* tam *ad usum*, quam *ad speciem* parari solent: »cuiusmodi fuit assis Caianus in mancupiis. Cur hic di»catur *maza apposita fuisse* tantum *dicis caussa*, vellem ex»posuisset: nam alioquin coenas frugales, qualis erat quae »hic describitur, frequentabat maza, non ut ulli legi aut »instituto satisfieret, sed ut locum panis obtineret, sicut »docuimus alibi ex Aristophane.« — Puto, νόμου χάριν dixit, quod esset hoc nonnisi praeludium illarum, de quibus agitur, coenarum. Praeterea, partem tantum mazae & casei & viscerum nunc gustabant; maiorem partem *adolebant*; quod verbo καθαγισάντων, quod sequitur, satis indicatur.

τῶν παρά τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. »Initio *mazonomi* dicti a mazis, »quae apponi in iis solitae: postea quaevis *lances rotundae* »*& ligneae.* Glossas Hesychii sic emendabis: Μαζόνομον, »τὸν κύκλον, ἢ τὸν ξύλινον πίνακα. Varro, DE Re Rusti»ca: *ut in eodem tecto ornithonis inclusum triclinium haberet,* »*ubi delicate coenitaret, & alios turdos videret in mazonomio* »*positos coctos.* Pro *mazonomus* dixerunt & *mazophorus*, vel »*mazophoris.* Hesychius: Μαζοφορὶς, ὅμοιον κανῷ.« CASAUB. — In Ptolemaei Philadelphi pompa commemorantur etiam *aurei mazonomi*, sive (in diminutivo) *mazonomia*. V. 197. f. 200. a. 202. e.

b προφαγεῖν. Sic libri omnes; quod probum puto: distinguitur enim hoc coenae *praeludium* ab ipsa coena, de

qua deinde. Referendum igitur hoc verbum in commune ad omnes praedictos cibos. Doctissimus CORAY, προσφαγεῖν corrigens, ad unum vocabulum ἅλες, vel ad duo, σπλάγχνον & ἅλες, referebat. *Ibid.* καθαγισάντων δὲ ταῦτα. Genitivus pendet ab ἑκάστῳ, quod sequitur. καθαγίσαι, est *adolere*, *Deorum in honorem cremare*: e quo, ut modo dixi, intelligitur, partem quidem istorum, quae praedicta sunt, gustasse convivas, sed maiorem partem Diis adolevisse. Suidas: Καθαγίσω, καύσω, ἀφιερώσω. Hesychius: Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω: ubi illam interpretationem, συντελέσω, ex confusione verborum καθαγίσω & κατανύσω, perperam huc traductam censuit doctus Editor: quae fortasse solicitari non debuit, ea notione accipienda, quam in Latina versione expressi. *Ibid.* ἐν κεραμείῳ κοτταβίδι. »Scribe κεραμέᾳ, ut »libro XI. CASAUB.« — Nempe XI. 479. c. (ubi idem citatur HARMODII locus) κεραμέᾳ κοτταβίδι scribitur consentientibus libris. At id quidem perinde esse videtur: nam & κεράμειος & κεράμεος dicitur; a κεράμεος autem formatur quidem foemininum κεραμέα, sed forma κεράμειος pariter & in masculino & in foeminino genere usurpari potuerit. De *cottabide* (κοτταβίδι, scil. κυλίκι) vide Nostrum loco modo citato. *Mox*, pro eo quod hîc legebatur, ἀν εἶπεν, iam ex coniectura ἀνεῖπεν uno verbo correxeram, cum id ipsum XI. 479. d. etiam vulgo sic scriptum animadverti. *Ibid.* εὐδειπνείας. Cum mendose εὐδειπνίας (sic) scriptum esset in ed. Ven. & Bas. & in vetustis etiam membranis; CASAUBONUS, postquam in contextu εὐδειπνήσεις ex coniect. correxerat, in Animadv. adnotavit: »Lego εὐδειπνήσειας, »adstipulante scriptura libri undecimi. Simillima forma »εὐφημίας convivialis Graecis & Romanis in usu, Ζήσειας: cuius meminit Dio in Commodo. In moribus »nostris vestigia clara sunt eius consuetudinis: precamur »enim, ut prosit quod estur aut bibitur.« — Libro XI. 479. d. εὐδειπνίας edebatur: vetustae vero nostrae membranae εὐδείπνειας dabant; quod, licet scripturae integritatem praestare non ausim, tamen & ibi tenendum & h. l. recipiendum putavi.

τοῖς λεγομένοις μάζωσι· τοῦτο γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοὔνομα. »Ait, μάζωνας vocari »convivia Bacchica. Olim, ut apparet, generale id fuit

» conviviorum omnium nomen. An a Graeco μᾶζα, » quasi *locus quo mazae congererentur?* an potius ab He» braeo *mazon*, id est, *cibus*, *obsonium?* At μᾶζα est illo» rum *matsah*, quod genus panis aut placentae illis signi» ficat. « CASAUB.

c τὴν ἀπομαγδαλίαν. Penacute scribitur hoc nomen apud Suidam, & sic edidit Brunck in Comici Equit. 414. Oxytona scriptura, apud Pollucem VI. 93. restituit Kühnius, quam & Hesychius (in ipsa illa voce & in Κυνάδες) & Eustathius ad Odyss. υ'. pag. 728, 18. agnoscunt: quae eadem forma haud obscure in scriptura olim apud Aristoph. l. c. & apud Nostrum X. 409. d. vulgatâ latebat. Sed h. l. sicut ἀπομαγδαλίαν cum edd. & msto *A*, habet noster codex *Ep.* sic & in suo codice repererat Eustathius: itaque loco citato lin. 20. haec ipsa Athenaei verba citans, pariter accentum in penultima posuit. *Ibid.* τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων. » Addit Eustathius, [loco cit. lin. 21.] » sed de suo, ὧν αἰτία εἶναι ἡ Ἑκάτη ἐδόκει. Hecaten in » compitis fuisse cultam notissimum est: quae fuit Dea » χθονία, &, ut appellatur a Theocrito, δασπλῆτις, id » est, interprete Hesychio, *difficilis accedentibus.* « CASAUB. — Equidem cum ERASMO (in Adagio, *Canis vivens e magdaliis*) acceperam de *timore a canibus qui in compitis homines invadunt*: quod satis cum res ipsa indicare videbatur, tum id quod communi consensu auctores omnes, quos laudavi, docent, canibus obiici solitas illas offas.

d κιρνᾶσι. Sic codex noster uterque: quod cur in κιρνῶσι mutaretur ab editoribus, nulla caussa fuit. Legitime sane a verbo κίρνημι (quod idem ac κιρνάω valet) formatur κιρνᾶσι, ut ab ἵστημι, ἱστᾶσι.

AD CAP. XXXII.

Γρυνείου Ἀπόλλωνος. » Gryneum, oppidulum in fi» nibus Aeolidis, cui vicinum *Gryneum* nemus, Apollini » sacrum. « DALECHAMP. — Vide Strab. XIII. 622. a. b. & Stephanum Byz. in Γρύνοι, eiusque interpretes. Tenui Γρυνείου sicut editum erat. Sic quidem & Γρύνειος Ἀπόλλων scribitur apud Steph. Byz. & *Gryneum nemus* apud Virgilium. Silet Epitomator: sed Γρυνίου habet *ms. A.* Oppidi quidem nomen Γρύνιον erat: Dei cognomen apud

Strab. XIII. 618. f. Γρυνεὺς editur. *Ibid.* τοῦ Κωμαίου Ἀπόλλωνος. »Κωμαίου, *pagani*, *commessatoris*.« DALECH. — Comessator Graece κωμαστὴς, non κωμαῖος, dicitur. Vocabulum Κωμαῖος idem valere ac κωμήτης, nempe, *vici* vel *pagi incolam*, *paganum*, Stephanus Byzantinus adnotavit in Κώμη. An idem Apollinis cognomen alibi etiam occurrat, nec compertum habeo, nec inquirere nunc vacat.

εἰσιόντες πάντες: *ingredientes omnes*, nempe in Prytaneum; quod ex tota narratione intelligitur. Attigit hunc Athenaei locum BLANCHARD in Differt. *de Prytanibus & Prytaneis*, in *Histoire de l'Academie des Inscriptions*, T. VII. pag. 64 sq. Tenui deinde, priori loco, κατακλινθέντες, Homericam formam; altero loco κατακλιθέντες: quarum scripturarum utramque praeivit (quod sciam) noster ms. *A*. In *Epit.* admodum contracta tota ista narratio. Quod posteriori loco iterum κατακλινθέντες scribitur in ed. Cas. 3. id quidem illi editioni proprium est: superiores omnes ibi in κατακλιθ. consentiunt. Confer notata ad II. 37. d. & 47. e.

ἄρτος καθαρός. *Purum*, puto, *panem* dicit, cui nec lac, nec pinguedo, aut mel, aut aliud quid admixtum. Ab eo distinxit τὸν κριβανίτην, quod erat *placentae* genus: vide f III. 109 extr. & seq. coll. cum pag. 113. b. & 115. a. *Ibid.* λεκάριον πτισάνης. Henr. Stephanus in Indice Thesauri col. 1360. d. hunc locum ita citat, quasi λεκάνιον scripsisset Athenaeus. Sed in λεκάριον consentiunt edd. & ms. *A*. (In *Epit.* desunt ista.) Eamdemque vocis formam agnoscit etiam Pollux X. 86. quo e loco idem vocabulum eidem ab Editoribus restitutum est lib. VI. sect. 85. *Ibid.* δς ἂν ἔξω τι τούτων ἱεροποιὸς &c. Vide not. ad IV. 137. f. *Ibid.* ὑπὸ τῶν τιμούχων ζημιοῦται. »Sic vo»cabantur magistratus in aliquot Graecorum civitatibus, »ut in hac Naucrati, & Massiliae. Strab. libro quarto.« [pag. 179. c. d.] CASAUB.

καὶ τούτων μεταλαμβάνων κοτύλην οἴνου. »Puto a »deesse aliquid: nam sententia est pendens & imperfecta; »oratio autem ἀσύντακτος καὶ ἀκατάλληλος. Utcumque »vulnus obligaveris, si scribas, καὶ τούτων μεταλαμβά»νων ἅμα λαμβάνει κοτύλην οἴνου.« CASAUBONUS. — Mihi nihil desiderari videbatur: sed μετέλαμβανον scriptum reliquisse suspicor auctorem; quod, quoniam in

a plurali numero positum fuisset, cum quidem praecessisset singularis, vitiosum visum erat alicui librario, qui id in *μεταλαμβάνων* temere mutavit. Id si minus placet, poterit *μεταλαμβάνειν* in infinitivo corrigi, qui a verbo finito ἔξεστι pendeat. *μεταλαμβάνειν τινὸς*, sonat, *participem esse rei; μεταλαμβάνειν τὶ, accipere aliquid: μεταλαμβάνειν τὶ τινὸς*, idem valet ac *ἀντὶ τινὸς*; *accipere aliud pro alio.* *Ibid.* In ἀμὶς consentit *ms. Ep.* Quod autem ἁμὶς cum aspero spiritu scribitur in *ms. A.* id non prorsus spernendum. Adnotavit sane Eustathius, (teste H. Stephano in Ind. Thes. nam apud ipsum Eustathium reperire locum mihi non contigit) pro ἀμὶς veteres Atticos ἁμὶς dixisse.

b Οὐλπιανὸς ἡμᾶς διδάσκειν δίκαιος. *Aequum est, ut Ulpianus hoc nos doceat:* nempe, ut Iurisconsultus, idemque omnis antiquitatis peritissimus. Dicens autem haec inducitur Plutarchus Grammaticus, unus e Deipnosophistis, qui loquitur inde a pag. 134. d.

AD CAP. XXXIV.

d *ἀπαγγείλασθαι ἑστιάσαι.* Sic edd. & *ms. Ep.* puto etiam *ms. A.* Ex Grammaticorum vero praescripto ἑστιᾶσαι oportebat: & sic scriptum malim. In eodem verbo variant libri apud Polyb. V. 14, 8.

e *κατὰ τόπους τῆς χώρας τὰς ἐπικαιροτάτους τῶν ὁδῶν διέλαβε σταθμοῖς.* Sic ms. *Ep.* cum edd. Sed, quo impeditior videri poterat scriptura codicis *A.* καὶ τὰς ἐπικαιρ. exhibentis, eo maior mihi oborta suspicio erat, veram eam esse, & praeter rationem ab illa discessisse primum editorem. Eam autem sic equidem acceperim, ac si dixisset auctor, *διέλαβε τὴν χώραν σταθμοῖς κατὰ τόπους καὶ κατὰ τὰς ἐπικαιροτάτους ὁδοὺς αὐτῆς.* *Ibid.* τῶν τε οἰσυΐνων, intell. πλεγμάτων, aut aliud simile. Scripturam istam recte tuetur codex mstus uterque. Conf. Odyss. ε'. 256. ibique Schol. & Eustathium ad Od. ε'. pag. 221 sub fin. ubi haec ipsa etiam Athenaei verba citantur. Operarum errore factum videtur, ut οἰσΰων (sic) legatur in ed. Casaub. Si ab οἰσύα ductum voluisset Editor, οἰσυῶν scripsisset: sed nulla mutandi caussa erat. *Ibid.* τό τ' ἀπὸ τῶν πόλεων. Minutum est, nec tamen silentio praetereundum, τό τ' ἀπὸ cum apostropho dedisse utrumque

codicem mstum, pro τό τε ἀπὸ, quod editum erat. e *Ibid.* καὶ πρὸ τοῦ μέλλειν. » Ferri potest fortasse haec » lectio: *antequam deberet quemquam excipere*. Magis tamen » probem quod aliquando reposueram, πρὸ τοῦ ἐπαγγέλλειν. Non multo ante scriptum est, ἐπαγγείλασθαι ἑστιάσειν Γαλάτας πάντας. « CASAUB. — Ex eisdem verbis modo a Casaub. citatis, intelligi poterat πρὸ τοῦ μέλλειν ἑστιᾶσαι.

παρεσκευάσθαι in passivo commode dedit ms. *Ep.* f quemadmodum & καταβάλλεσθαι in passivo praecessit. Nec aliud debuit ms. *A.* in quo mendose quidem παρασκευάσθαι. *Ibid.* ἀπήλαυον, nempe τῶν παρασκευασθέντων. Quod HOESCHELIUS commendavit, ἀπέλαβον, videtur id ille in suo cod. Epit. reperisse, quamquam nullam scripturae illius mentionem fecit Casaubonus: & lubens id equidem accepturus eram, si opus fuisset. Sed noster ms. *Ep.* cum msto *A.* & editis in ἀπήλαυον consentit; in quo nihil merito desideraveris. cf. p. 152. e.

AD CAP. XXXV.

Θρᾳκίων δὲ δεῖπνον. Prima vox omissa in sola ed. Bas. operarum errore. *Ibid.* Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ Ἀναβάσεως. Legitur ea narratio apud XENOPHONTEM *de Cyri Expedit.* libro VII. p. m. 315 sq. Quod ἕκτῃ hic vulgo legebatur consentientibus libris; ne putes aliam librorum distributionem obtinuisse in codice quo usus est Athenaeus, vetat idem ipse noster auctor, apud quem lib. II. pag. 49. b. particula eiusdem narrationis diserte *ex septimo* Ἀναβάσεως *libro* citatur. Quo minus dubitandum duxi, quin ἑβδόμῃ h. l. pro ἕκτῃ rescriberem. Pariter Suidas, in Κατασκεδάζειν eamdem historiam ex *septimo* Ἀναβάσεως libro citavit.

τρίποδες εἰσηνέχθησαν &c. Haec sunt verba, a Nostro a supra II. 49. b. citata. *Ibid.* ἄρτοι ζυμῖται. Pro ζύμιτες, quod ed. Ven. habet, ζύμηται exaratum est in ed. Bas. pro quo ζυμῆται reponendum monuit editor in Corrigendis. Et reperitur quidem ista forma apud Etymologum pag. 412, 37 sq. sed haud dubie magis legitima forma erat ζυμῖται, quam ex Xenophontis libris tacite huc transtulit Casaub. quae eadem apud Nostrum etiam III. 109. b. c. & 111. e. occurrebat. Caeterum illud ipsum

a ζύμητες, quod cum ed. Ven. agnoscunt veteres nostrae membranae, (in *Epit.* desunt ista verba) videndum ne ex ζυμήεντες sit corruptum, quod fuerit plurale a sing. ζυμήεις; quo nomine Athenis, ut Hesychius docet, adpellatur panis qui alibi ζυμίτης. *Ibid.* μάλιστα δ' αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο. Perperam vulgo h. l. μάλιστα δὲ τραπ. sed recte δ' αἱ τράπεζαι scribitur II. 49. b. ut apud Xenoph. quod & hîc reposui. Vocabulum αἱ τράπεζαι commode apud Xenophontem Leunclavius *fercula*, vel *cibaria* interpretatus est, auctoritate (ut ipse ait) Pollucis lib. VI. cap. 12. sect. 84. Sed de ipsis *mensis cum impositis ferculis* accepit noster Athenaeus loco modo citato; ubi ait, quos paulo ante τρίποδας nominaverat Xenophon, eosdem mox eumdem τραπέζας vocare. *Ibid.* καὶ διερρίπτει ex ed. Ven. & mstis restitui. Temere καὶ ἐῤῥίπτει ed. Bas. & Cas.

b καθ' οὖς αἱ τραπ. Verum videtur, & Xenophonteum, quod est in membranis, καθ' οὖς καὶ αἱ τραπ. *Ibid.* Ἀρύστας cum editis tenet codex noster uterque: & sic apud Xenoph. corrigendum videtur. *Ibid.* ἐνταῦθα μὲν δὴ γέλως. Sic percommode ms. *A.* cum editis. ἐνταῦθα ἤδη καὶ γέλως ms. *Ep.*

c προὐχώρει ὁ πότος. Sic recte ed. Cas. ut est apud Xenoph. Perperam ὁ ποτὸς edd. vett. cum ms. *A.* (In *Epit.* haec praetermissa.) Vide not. ad IV. 130. a. *Ibid.* καὶ τὸν ἵππον δωροῦμαι. Sic ed. Ven. cum ms. *A.* absque τοῦτον, quo pronomine nil erat opus. *Ibid.* καὶ κοπίδα. Sic ed. Ven. cum ms. *A.* quod non modo apud Athenaeum revocari debuit, sed etiam Xenophonti restituendum videtur pro τάπιδα, quod vulgo ibi legitur. Merito mireris, scripturae illius, κοπίδος, ne mentionem quidem fecisse Casaubonum; cui eam & Veneta editio, si inspicere voluisset, & excerpta ex Italicis codicibus indicare potuerant.

d συγκατεσκεδάσατο μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Sic commodissime verissimeque, si quid video, ed. Ven. cum ms. *A.* (nam & haec omisit *Epit.*) Pro quo imperite editor Bas. illud posuit, quod apud Xenoph. vulgo edebatur συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας, quod ipsum securus tenuit Casaubonus. Atqui apud Suidam quoque (in Κατασκεδάζειν) vera scriptura συγκατεσκεδάσατο verbo medio servata erat: sed ibi quidem in sequentibus ordo

turbatus verborum; cum τὸ μετ' αὐτοῦ κέρας scribatur, pro μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. De more isto Thracum consule quae Suidas l. c. & ipse Noster X. 432. a. ex Platonis lib. I. de Repub. protulerunt. *Denique*, & istam verissimam scripturam, Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασί τε, οἵοις σημαίνουσιν αὐλοῦντες non modo eaedem nostrae optimae e membranae, sed & Veneta editio planissime dabant; quam rursus sprevit idem Casaubonus, absurdam tenens lectionem quam e corruptis Xenophontis libris editor Basileensis obtruserat Athenaeo. Nam, ut taceam inficetam istam verborum structuram, Xenophonteo stylo indignam: quis quaeso in Seuthae Thracum regis convivio *Cerasuntiis* tibicinibus e Colchide erat locus? quorum Graecum nomen ne erat quidem Κερασουνταῖοι, sed Κερασούντιοι, ut ex ipso Xenophonte discimus, Ἀναβασ. lib. V. pag. 285 sq. Quod deinde ὠμοβοΐαις scripsi, id manifeste in ὠμοβοΐαις contineri videbatur, quod est in nostro ms. *A*.

AD CAP. XXXVI.

τὰς τροφὰς προτιθέντας. CASAUBONUS, cum mendosam scripturam χοὰς in contextu tenuisset, adnotavit dein: »Editum volui τὰς τροφάς. Ex coniect. primum ita »emendaveram, deinde in membranis sic inveni scriptum, »& sequitur mox [pag. 152. c.] ἐφ' ὧν τὰς τροφὰς προ»τίθενται.« Veram scripturam uterque noster codex dedit.

ἐὰν δὲ ᾖ τι δυσαπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες, &c. »*Sin aliquid sit, quod avelli, nisi aegre, non queat,* »*gladiolo parvo ut quicque incidit secantes.* Elegans vox πα»ρατέμνειν, cuius vim nisi pluribus verbis Latinis non ex»primas. Significat enim, cultros istos non fuisse mensae »appositos, quod hodie fit; sed, quoties erat opus, soli»tos educi, & in suum mox locum restitui. Non dissimi»lem vim habet praepositio παρὰ in verbis παραβουλεῖν & »παραγεύεσθαι, de quibus ante [ad I. 3. f. Animadv. T. I. »pag. 42. & ad II. 45. a.] diximus. Potes etiam παρα»τέμνοντες exponere *aegre secantes;* quod valeat ad decla»randam parvitatem cultellorum istorum; quare etiam »μαχαίρια vocat, neque hoc solum, sed etiam μικρά. Vi»dentur Graeci *cultrorum mensalium* diu ignorasse usum: »nam in universa illorum lingua nullum vocabulum est, »quod proprie ἐπιτραπεζίους *cultros* denotet. Latina vox

a » *culter* Syriacam originem habet a *Kathàl*, *occidit*, trans-
» positis literis posterioribus. Graeci etiam *cultros* μαχαί-
» ρας vocant aut μαχαίρια. Vetustissimi Graeci appensam
» gladii vaginae *machaeram* gestabant, eaque utebantur
» pro cultro. Homerus: [Iliad. γ'. 271 sq.]

» Ἀτρείδης δ' ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
» ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
» ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας.

» Haec poëtae verba afferunt lucem sequentibus Posido-
» nii, quibus declaratur Celtarum mos, non quidem pe-
» nitus idem, sed tamen affinis: ὃ τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίᾳ θήκῃ
» παράκειται, id est, *qui culter ensis vaginae adiacet in pecu-
» liari theca*. Etiam hodie ensium nostrorum vaginae cul-
» tris condendis peculiarem thecam habent. « Casaubo-
nus. — Mihi, ut dicam quod sentio, in verbo παρα-
τέμνειν nullam talem vim, qualem doctus Commentator
dixit, reperire licuit. παρατέμνειν, si quid video, nihil
aliud hîc sonat, nisi *resecare*, *dissecare*, *praecidere*. Conf. ad
IV. 173. d. De originatione vocabuli *culter*, si quid statue-
re necesse esset, in omnes alias partes potius eundum equi-
dem censerem, quam in eam quâ praeivit vir doctus.
Vide Vossii Etymolog. Opp. T. I. pag. 196.

τὸν ποτὸν ex ms. *A*. adscivi. Id idem valet ac τὸ πο-
τὸν, quod habet ms. *Ep*. cum edd. Vide IV. 129. d. &
ibi not. Paulo post (lit. b.) in τὸ ποτὸν consentiunt
membranae.

c ἐν ἀγγείοις περιφέρουσιν, ἐοικόσι μὲν ἀμβίκοις. » Ne-
» que placet τὸ μὴν isto loco; neque video quid appellet
» ἀμβίκους: non enim puto esse vasculi genus illud quod
» libro XI. [pag. 480. d.] ἄμβιξ dicitur. Fortasse scriben-
» dum, ἐοικόσι μικροῖς βίκοις. Quod autem subiicitur, et-
» iam *lances* eos habuisse *similes*, ad materiae similitudi-
» nem refero, non figurae. « Casaubonus. — Pro μὴν,
quod perperam editum erat, recte μὲν dedere nostrae
membr. *A*. (Consulto hic nonnulla praetermisit Epi-
tomator.) Ad istam μὲν particulam, nisi mox ἢ κερα-
μέοις δὲ scriptum oportuit, refertur deinde istud, τὸ δὲ
πινόμενον &c. Caeterum, cur *figuram istorum vasorum Gal-
licorum* non potuisse conferri dicamus cum eorum figura,
quos ἄμβικας vel ἀμβίκους Graeci vocarunt, non video:
quorum figuram φοξόχειλον fuisse Athenaeus docet XI.
480. d. id est, *ut labia in angustum coirent*. Confer Hesych.

in Ἄμβικα, & ibi Interpp. Et poteſt *ἀμβίκοις* per errorem pro *ἄμβιξι* irrepſiſſe, ex ambiguitate nexus ſcripturae in fine vocis, de quo alibi diximus. Sed vulgatam vocabuli formam tuetur Etymologus p. 80. lin. 18. ubi habes: Ἄμβικον, (a recto caſu ὁ *ἄμβικος*) χύτραν, *κάδον*. c

Paulo poſt, ubi *καὶ γὰρ τοὺς πίνακας* legitur, *καὶ γὰρ καὶ τοὺς πίνακας* malueram, *etenim lances quoque*. In iſtis, *ἐνίοτε δὲ καὶ ὀλίγον ὕδωρ*, ignorabant *καὶ* particulam edd. & ms. *A*. ſed commode eam dedit ms. *Ep*. *Deinde*, iſta *παρὰ δὲ τοῖς ὑποδεεστ.* usque *ἐσκευασμένον*, cum deeſſent editionibus vetuſtioribus, adiecit Caſaubonus, monitus ab Hoeſchelio; & habent eadem ambo noſtri codices.

καλεῖται δὲ κόρμα. Non ſolum *δέρκομα* vitioſe edebatur, ſed & imperite haec cum ſuperioribus ita iuncta erant, *παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὑτὸ καλεῖται δέρκομα*. Ubi monuit Casaubonus: » Scribendum, *παρὰ δὲ τοῖς » πολλοῖς καθ' αὑτό. καλεῖται δὲ κόρμα*. Id eſt, *bibitur vul» go zythum per ſe: & vocatur corma. καθ' αὑτό*, intellige » *merum; ſine melle*, quo temperari ſolitum dixit ab iis » qui vinum quidem bibere non poterant ob cenſus te» nuitatem; ſed erant tamen caeterâ turbâ, de qua nunc » loquitur, paullo ſaltem beatiores. Κόρμα vero omnino » ſcribendum cum membranis & Epitoma. Dioſcorides » vocat *κοῦρμι*. « — In *κόρμα* conſentiunt noſtri mssti.

περιφέρει δὲ ὁ παῖς ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ τὰ λαιά. » *Orſus* d » *a dextris, deſinebat in laevis*. Si hoc voluit, poterat omit» tere *καὶ τὰ λαιά*. Quis enim non ita intelligit *ἐνδέξια* » apud poëtam? Casaub. « — Nec tamen aliter acceperim iſta *καὶ τὰ λαιὰ*, niſi *a dextra & inde porro ad ſiniſtram*: non ſane, ut Dalecampius vertit, *pocula dextrâ ſiniſtrâque manu puer circumfert*. *Ibid. οὕτως διακονοῦνται*. Poſt *διακονοῦνται* interpunxi orationem praeeunte ms. *A*. & *Ep*. Poteſt autem illud verbum perinde & paſſiva & activa notione accipi: *ita illis miniſtratur*; vel, *ita miniſtrant*: nam utroque modo uſurpatur. Vide pag. 153. c. & d. Ad ea vero, quae ſubiiciuntur, *καὶ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦσιν ἐπὶ τὰ δεξιὰ στρεφόμενοι*, adnotavit Casaubonus: » Immo vero Galli religioſius putarunt *ſiniſtrorſum* » ſe vertere in adorando, quam dextro verſum more Ro» mano. Plinius lib. XXVIII. cap. 2. [ſect. 5.] *In adoran» do dexteram ad oſculum referimus, totumque corpus circum-*

» *agimus : quod in laevum fecisse Galli religiosius credunt.* « — Plinium cum Posidonio ita conciliari posse HARDUINUS censuit, ut ἐπὶ δεξιὰ hîc intelligeretur *a laeva dextram versus.*

AD CAP. XXXVII.

Λουερνίου τοῦ Βιτύϊτος πατρός. Vide Strabon. IV. 191. c. & Livii Epit. LXI. aliosque auctores, quos ad Livium laudavit Drakenborch.

e διακονουμένοις. Postulavit hoc grammatica ratio, quod ad praecedens εἰσερχομένοις referretur. Nusquam frequentior error librariorum, quam in huiusmodi terminationibus vocum.

f καὶ ῥίψαι αὐτῷ παρατρέχοντι. Dalech. *& accurrenti proiecisse.* Rectius CASAUB. » *eique iecisse currenti ad ipsius cur-* » *rum.* παρατρέχειν est *currere iuxta currum* quo vehitur is » quem honoris *caussa prosequeris.* Ita olim moris fuit, ut » ad Suetonium notabamus. « — *Ibid.* διότι τὰ ἴχνη τῆς γῆς &c. Contulit Casaubonus cum ista Galli poëtae adulatione verbum illud apud Persium : *quicquid calcaverit hic, rosa fiat.* Et apud eumdem : *Nunc non e manibus illis, nunc non e tumulo fortunataque favilla, nascentur violae?* —— Recte διότι dedit ms. *Ep.* puto & ms. *A.* Perperam δι' ὅτι divisis vocibus ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Pro quo cum in Casauboni Animadversionibus (casu, puto, non consilio Animadversoris) διὸ καὶ τὰ ἴχνη expressum esset, temere deinde hoc ipsum in contextu positum est in ed. Cas. 2. & 3.

AD CAP. XXXVIII.

Πάρθων. Restitui hoc ex ms. *A.* quod cur in Παρθυαίων mutaretur ab editoribus, nulla caussa fuerat. Quamquam enim usitatius est in Graecorum sermone nomen Παρθυαῖοι, tamen & breviorem formam Πάρθοι in usu fuisse, vel Stephanus Byz. poterat docere. Paulo post, in verbis παρὰ Πάρθοις eadem nominis forma recurrit,
a ubi gratiam ei fecerunt iidem editores. ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς, *loris nodosis.* Vide Pollucem X. 54. ibique Interpp. & Toup ad Suid. Part. III. pag. 442.

περὶ Σελεύκου δινγ. τοῦ βασιλέως. De *Seleuco Callinico*, agi, Antiochi Magni patre, colligitur ex Iustin. XLI. 4 extr.

καὶ τὴν τράπεζαν μόνῳ, καθάπερ ἥρωϊ πλήρη βαρβα- b
ρικῶν θοινημάτων παρακειμένην. Cum vitiose *καθάπερ*
ἥρῳ esset editum, adnotavit CASAUB. » Lege *μόνος καθά-*
» *περ ἥρως*. Convenit hoc veterum opinioni, quam de suis
» heroibus habebant. Quia enim morosos & iracundos pu-
» tabant, ad illos accedere verebantur. Propterea ut rem mi-
» ram fingit Comicus in Avibus, [vers. 1485 sqq.] esse lo-
» cum quendam *ἔνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ ἄνθρωποι συναριστῶσι*
» *καὶ ξύνεισι*: ad quem locum plura Enarrator. « — Vide
Schol. ad Av. 1490. At mihi quidem perspicuum visum
erat, Parthorum regem *Heroi* conferri, non tamquam
heroi iracundo, sed tamquam *semi-deo*, *supra humanam*
sortem elato. Quod ad grammaticam rationem spectat, non
rectus casus, sed dativus desiderabatur, a verbo *παρα-*
κειμένην pendens. Itaque, quemadmodum recte *μόνῳ* da-
bant libri omnes, sic & rectissime *ἥρωϊ* dedere nostri mssti,
quae unice vera scriptura. *παρακειμένων* manifestus
error erat veteris alicuius librarii *ὁμοιοτελεύτῳ* decepti: &
haud dubie *παρακειμένην* recte a nobis auctori resti-
tutum, ad *τράπεζαν* referendum. Eamdem emendationem
occupaverat doctissimus CORAY, in Notis msstis. » Ope-
» rosa nimis est, inquit, emendatio Casauboni. Lego *πα-*
» *ρακειμένην*. Constructio est: *καὶ* (*εἶχεν ἑαυτῷ*) *μόνῳ*
» *παρακειμένην*, *καθάπερ ἥρῳ*, [rectius *ἥρωϊ*,] *τὴν τράπεζαν*
» *πλήρη βαρβαρικῶν θοινημάτων*. «

Ibid. ὑπὸ - - τοῦ βασιλέως προαχθείς. ἐπαρθεὶς scripsit
Epitomator, suo arbitratu, & minus quidem commode.
προαχθεὶς, ex Graecorum scriptorum usu, sonat *ad di-*
gnitatem evectus; *ἐπαρθεὶς* vero, *adductus*, *incitatus*, *impulsus*.

τῶν προσφάτως καθιερωθέντων. Ad vulgatam scriptu- c
ram, *προσφάτων*, recte monuit CASAUB. » Scribe *προσφά-*
» *τως*, *recens mactatorum*. Haec *κυρία* notio vocis huius. «
— Sane & manifestus error erat, & perspicua erroris
origo, & emendatio certissima.

Παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς - - τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευά- d
ζονται. *Etrusci* olim omnes barbaros *τῇ κατὰ τὸ ζῆν πο-*
λυτελείᾳ superare existimabantur, teste Diodoro Sicul.
in Excerpt. de Virt. & Vitiis pag. 230. ed. Vales. *Ibid.*
Τίμαιος δ᾽ ἐν τῇ πρ. Coniunctivam particulam, omissam
a librariis, haud dubie adiecerat auctor. Agnoscit eam
vero etiam ms. *Ep.* ubi sic, *Τίμαιος δὲ φησὶ* &c.

AD CAP. XXXIX.

e ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις. » De *incitegis* dicimus libro se» quente cap. XIII. [ad V. 209. f.] Dalecampius recte » vertit *repositoria.* « CASAUB.

a *Ibid.* πρὸς αὐλὸν πυκτεύειν. » Alibi docemus, Graecos » scriptores πυκτεύειν saepe pro μονομαχεῖν usurpare: » quomodo hic censeam capiendum. « CASAUBONUS.

AD CAP. XL.

Ποσειδώνιος δ' ἐν τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. » Scri» pta lectio (inquit CASAUB.) ἐν λγ'. τῶν Ἱστοριῶν: hoc » est, τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. « — Illa scriptura non in Aegianis lectionibus (quod ait Villebr.) adnotata est; sed in aliis Excerptis Italicis eam repererat Casaubonus. Habet vero eamdem codex Hermolai Barbari. At noster quidem ms. *A.* ἐν τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ tenet. In edd. adiectus erat articulus, ἐν τῇ τρίτῃ, quem abieci auctoritate msstorum.

Ibid. ἐν γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀγερθέντες. Quod adhuc editum erat, ἐγερθέντες, i. e. *excitati*, id tuentur quidem mssti nostri ambo: nec tamen quisquam iustus iudex dubitaverit, quin illud in ἀγερθέντες (i. e. *congregati, convenientes*) mutari debuerit.

b παρατεθέντων κλινῶν, τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. » Exponimus libro nono cap. I. « CASAUB. — Vide ad IX. 366. a. *Ibid.* πιστωσάμενοι τὴν δόσιν. » *Donatione » firmata.* Intellige, caveri solitum perituro vel pignoribus » captis, vel chirographo, vel fideiussione. Nam solutio » mercedis conventae differebatur post caedem moriturien» tis: imo tunc tantum promissum praemium deberi inci» piebat. Mirum plane genus contractus: quando testa» tor ad haeredes ius transmisit, quod ipse habuit nun» quam, neque habere potuit vivus. « CASAUB.

c καὶ παραστάς τις. Sic scripsi, praeeunte utroque codice msto. παραστὰς δέ τις edd. *Ibid.* δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτὸς ἀποτυμπανισθῆναι. » *Quibus contendunt unusquisque quod iustissimum sit, sibi » potissimum caput amputari.* Torquent se hoc loco inter» pretes in exprimenda voce ἀποτυμπανισθῆναι: quae hîc » quidem perspicue ponitur pro eo quod paullo ante di» xit, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. Eustathius [ad Odyss. σ'.

» 657, 17.] docte, postquam ista ex Athenaeo verba Eu- c
» phorionis descripsit: Καὶ ὅρα, inquit, τὸ ἀποτυμπανι-
» σθῆναι, ταὐτὸν ὂν τῷ τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. « CASAUBONUS. — Nempe generatim de quolibet *supplicii* genere usurpatur id verbum. Pro καθ' ὃ, quod ex ista Casauboni Animadversione receptum est in ed. Cas. 2. & 3. olim unâ voce καθὸ edebatur, consentientibus mstis & Eustath. l. c. nec id quidem male. Valet autem haec dictio, δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ vel καθὸ &c. proprie, *deducere* aut *exponere rationes*, *propter quas*, vel, *quarum respectu* &c. Scripturam αὐτὸς, quam firmant nostrae veteres membranae, nemo facile cum αὐτῶν, quod Epitomatori placuit, commutatam voluerit.

AD CAP. XLI.

τήν τε στολὴν τὴν πολεμικήν. Articulum posteriori lo- d
co, in ed. Cas. temere omissum, revocavi ex editt. vett. & ms. *A.*

ARISTOPHANIS versiculi ex *Phoenissis* corruptissimi vul- e
go sic legebantur:

Ἐς Οἰδίπου δέτται δὲ διπτύχῳ κόρῳ
Ἄρης κατέσκηψέ τε μονομάχου πάλης, ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν. Inde monuit CASAUBONUS: » Aristophanis lo-
» cum ita scribe & distingue:

» —— ἐς Οἰδίπου δὲ διπτύχω κόρω
» Ἄρης κατέσκηψ'· οἵ γε μονομάχου πάλης
» ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσι.

» *In geminos Oedipi filios Mars ingruit: qui luctae singularis
» & gladiatoriae certamen nunc instituunt.* δέτται in vulgata
» lectione, glossa est corrupta vocis poëticae δίπτυχοι,
» pro διττός. Κατασκήπτειν est *cum pernicie aliquo ingruere,
» more fulminis.* Eleganter hîc de Eteocle & Polynice usur-
» patur, qui soli totius belli aleam subibant. πάλην μονο-
» μάχον interpretati sumus *luctam singularem & gladiatoriam*,
» ut appareat mens Athenaei, qui ex isto loco probare
» instituit, *gladiatores* iam tum fuisse notos. In quo equi-
» dem assentiri illi non possum. Quid enim *gladiatoribus*
» commune cum iis quos veteres historiae narrant *singu-
» lari certamine* decertasse? Antiquissimi fuit moris, com-
» missione unius duorumve aut trium parium salutem con-
» trariorum exercituum redimere, & ex eventu eius

e » pugnae populorum controversias dirimere. Exempla sunt » in historia sacra Hebraeorum, Graeca, Romana.« — Comici verba in vetusto cod. *A.* non minus quam in editis corrupta: nec melius habita in suo codice repererat Epitomator; quare, pro suo more, tamquam desperata praetermisit. Primum versum ab Adr. Heringa paulo felicius correctum, vestigia veteris scripturae presse sequendo, exhibuit Valcken. ad Phoeniss. pag. 461. quam emendationem cum Brunckio (in Fragm. Aristoph. pag. 273. 2.) adoptavimus. *Tertio* versu, ἐστᾶσιν, quod est in Athenaei libris, tenuerat Valcken. cum Heringa: sed cum eodem Brunckio ἱστᾶσιν, quod Casaubonus proposuerat, praeferendum censui; non modo quod particulae νῦν aptius convenire videbatur verbum in praesente tempore positum, sed & quod praeteritum ἑστᾶσι passivâ magis, quam activâ, notione usurpatur.

ἀλλ' ἐκ ῥήματος τοῦ μαχ. Sic ms. *A.* absque artic. ante ῥήματος: quod probum iudicavi. *Ibid.* τὸ τέλος εἰς ος τρέπει. Debetur ista emendatio acutissimo Corayi nostri ingenio. » Lego, inquit, τὸ τέλος. (i. e. τὴν τελευταίαν » συλλαβὴν) εἰς ος τρέπει. (*in os vertit*) Eadem regula de » κόμη & κομῶ traditur in Scholiis Homeri a Villoisono » editis ad Iliad. β'. 443.« — Fuerint quidem fortasse nonnulli scripturae librorum tenaciores, qui vulgatum ἴσως τρέπει defendi posse adeoque teneri debuisse contendant; nempe ita, ut ἴσως intelligamus *pariter, eodem modo.* Id si quis satis commode fieri posse iudicaverit, in eamdem nobiscum sententiam verba auctoris sic poterit interpretari: *quoties nomen* μάχη, *cum alio compositum, format vocabulum pari modo exiens atque vocabulum* ὁπλομάχος, (nempe in ος) *tum quidem proparoxytonum fit vocabulum.* Epitomator, totum locum (inde a verbis Ἔοικε δὲ &c.) nonnihil quidem contrahens, tamen aliquanto planius expressisse videtur in hunc modum: Πεποίηται δὲ τὸ μονομάχος ὄνομα οὐκ ἐκ τοῦ μάχη· ὃ συντιθέμενον προπαροξύνει τὸ τέλος, ὡς σύμμαχος, πρωτόμαχος, ἀντίμαχος,
f ἐπίμαχος, φιλόμαχον γένος. Τὰ δὲ τοιαῦτα ῥήματα, [ὀνόματα dicere debuerat] ὅτε παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει. πυγμάχος, ναυμάχος, ὁπλομάχος, τειχομάχος, πυργομάχος.

Quod vulgo hîc legebatur, αὐτόν σε πυγμάχε πρῶτον, vitium satis perspicue prodebat. Nam si vocabulo

πυγμάχε usus esset *Stesichorus*, exemplum hoc proxime f post πυγμάχος, ante ναυμάχος, positurus erat noster Auctor. Sed peraptum huic loco erat id, quod optimae nostrae membr. *A.* dederunt, πυλαμάχε, a recto casu πυλαμάχος, *ad portam* (seu fortasse, *ad Thermopylas*) *pugnans*.

κωμῳδιοποιός. Sic constanter ms. *A.* ut iam saepe dictum. In POSIDIPPI *vers.* 1. ἑώρακεν tenent libri omnes. ὥρακεν voluerat DAWES Misc. Crit. pag. 202. pro quo & ἑόρακεν scribi posse monuit TYRWHIT ad Dawes. pag. 454. (conf. Animadv. ad Athen. L. 15. c. T. I. pag. 132.) At cum Grotio in Excerpt. pag. 815. & cum Brunckio in Gnomicis pag. 201. ferendum anapaestum in illa senarii sede apud comicum iudicavi.

Ὅτι δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐμονομάχουν, καὶ ἐκ προκλήσεως τοῦτ' ἐποίουν, ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. » Videtur eruditissimus vir *alio in opere* eorum *ducum historias* » collegisse, *qui pro salute sui exercitus seu publicas victimas* » *se devoverunt.* Utinam extaret is liber hodie: quae fuit » huius viri diligentia, disceremus inde, opinor, fortium » aliquot virorum & nomina & res gestas, quarum fortasse hodie funditus extincta est memoria. Fuit & illud » veteribus ducibus genus μονομαχίας non incognitum, » cuius quotidie exempla eduntur a male consulta nobilitate Gallica. Rixae inter nobiles ex levibus saepe offensis » cientur: offensam condonare & ignoscere, quod sapientes magnanimitatis proprium putarunt, turpe & ignominiosum habetur. Unicum hodie nobilitatis sincerae » specimen est, suum ius armis persequi: in hoc cardine » vertitur summa illorum existimatio, & is quem falso » *honorem* vocitant. Qui iniuriam, parvam, magnam, » sibi factam arbitratur, illius auctorem ad singulare certamen provocat: concurritur: horae momento alter ambove mutuis vulneribus pereunt. Certissimum est, nullum saeculum ex veteri historia, nobis cognitum, adeo » crebra huius insaniae exempla vidisse, atque hoc nostrum plane ferreum: aliquando tamen factum esse iam » olim, ut controversias suas magni duces pugnâ ex provocatione finirent, dubitari nequit. Exemplum illud antiquissimum est, quod narrat Diodorus lib. XVII. [cap. » 100.] de Coragi ducis Macedonis pugna cum Dioxippo » Atheniense. Ac fieri potest, ut de privatis huiusmodi » pugnis Athenaeus illo in libro, ad quem nos reiicit,

a » tractasset. Inter argumenta declamationum, quae apud » rhetores leguntur, extat haec lex, Νόμος τοὺς ἀριστεύον- » τας μονομαχεῖν: quae lex nisi ficta est, ut pleraeque in » illis libris, duos idem virtutis praemium poscentes com- » mittebat: exstat apud Sopatrum & Marcellinum in Her- » mogenis Commentariis.« CASAUBONUS. — Quamquam parum ad id, de quo apud Athenaeum nostrum agitur, facere videtur excursus iste optimi doctissimique viri adversus certaminum singularium levissimis saepe de caussis a privatis hominibus initorum furorem; tamen illius huc transscribendi laborem haud invitus suscepi, quoniam ita semper habui persuasum, ex omni turba perversarum opinionum, quae ad hanc nostram usque aetatem occaecatum vulgo animum miserorum mortalium tenent, nullam esse tam a ratione alienam, nullam tam multis modis tamque turpiter absurdam, quam eam ipsam quae insano isti mori patrocinetur. Sed de tali quodam singularium certaminum genere Athenaeus (ut praedixi) non cogitavit: ac ne Coragi quidem & Dioxippi pugna, quam ex Diodoro huc traxit Casaubonus, in eumdem censum venire debet: fuit enim ea duorum fortium virorum, quorum alter robore, alter etiam arte sua confideret, de palma contentio. Caeterum quod Casaubonus statuit, *peculiare opus* edidisse Athenaeum, quo *exempla* collegisset *ducum, qui singulari certamine salutem exercituum suorum aut reipublicae redemissent*, in eo cum alios sequaces habuit, tum VOSSIUM DE Historicis Graec. II. 15. At illa quidem sententia (de qua iam in Praefatione ad nostrum Athenaeum pag. VII. not. *k.* obiter dixi) nullo alio nititur fundamento, nisi precaria interpretatione verborum ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν, quibus hoc loco utitur auctor: quae nihil aliud sonant, nisi, *alibi diximus;* nec ita accipienda videntur, quasi dixisset, *in alio opere*, sed, *in alia huius operis parte.* Istam quidem dictionem eàdem, qua dico, sententiâ passim usurpatam mihi videor observasse; quamquam locum nullum sigillatim nunc maxime in promtu habeo. Quod si duos priores Athenaei libros integros haberemus, non dubito reperturos nos ibi esse ipsum locum, ad quem nunc nos auctor remittit, quo *de illustribus belli ducibus verba fecerat, qui certamen singulare, ad quod alter alterum provocasset, inierunt.* Sane libro primo, ubi Homericorum heroum instituta moresque enarrantur, (in cuius

libri Epitoma etiam superest mentio, nonnisi obiter quidem iniecta, I. 9. a. τῆς μονομαχίας *Aiacis cum Hectore*) commodissimus erat locus de illo veterum bellatorum more verba faciendi. a

Δΐυλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος. Ad vulgatum Διΰαλος recte monuit CASAUBONUS: »Noli quaerere quis hic fuerit »*Diyalus*: scribendum enim Δΐυλλος. Hic est DIYLLUS, »de cuius *Historiarum libris* dicebamus ad Laërtii librum »V.« — Vide omnino Casaub. ad Laërt. V. 76. Contra apud Nostrum XIII. 593. f. vulgatum Δΐυλλος in Δίδυμος mutandum probabiliter censuerunt viri docti.

θάψας τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν ἐν Αἰγαῖς. »*Rex* »*& regina* sunt Aridaeus, Alexandri filius, & eius uxor »Eurydice. Vide, si est operae, Diodorum & Iustinum. »Reges Macedoniae *Aegis* fuisse solitos *sepeliri* etiam Pli»nius adnotavit.« CASAUB.

AD CAP. XLII.

θέλεις ἀκροάσασθαι. Sic ms. *A.* & *Ep.* ἀκροᾶσθαι b edd. *Ibid.* οὕτως ἦσε τὸν βασιλέα. ᾖσε erat editum, i. e. *occinit.* Sed: »Inepta lectio: ait CASAUB. nam ἧσε »debet scribi: *ita oblectavit & cepit regem.*« — Atqui id ipsum ἧσε exhibet uterque noster codex mstus. conf. XIV. 623. d.

τὸν χρυσὸν ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐξέβαλλον. ἐξέβαλον d edd. cum *ms. A.* Commodius vero erat imperfectum tempus, quod & dedit ms. *Ep.* & ex coniectura reponendum monuit CORAY. Idem Vir doctus adnotavit, interpretem (ἅμα τοῖς ἄλλοις sic reddentem, *cum ciborum purgamentis*) videri legisse ἅμα σκυβάλοις. Istud graecum vocabulum si in animo habuit Dalecampius, fuerit coniectura docti viri, minime quidem illa aspernanda. Caeterum msto codice non usum esse Dalecampium, iam saepius monuimus. Quod paulo post de *aureo poculo Philippi* narratur, idem rursus infra legitur, VI. 231. b. qui locus cum hoc conferendus.

καὶ τὸν λαχόντα, ἔχοντα δρεπάνιον. Verbum ἔχοντα, e cum deesset prioribus editionibus, adiecit Casaub. consentientibus mstis. *Ibid.* ὑποτρέχοντος. Sic perspecte corrigi iussit CORAY. Erat autem vetus vitium ἐπιτρέχοντος, quod cum editis tenet codex noster uterque.

AD CAP. XLIII.

f Ταῦτ' εἰπεῖν εἶχον - - - περὶ ἀρχαίων συμποσίων ἐπιστάμενος. Perperam ἐπιστάμενοι ed. Baſ. & Caſ. Quem errorem quum dein intelligeret CASAUBONUS, monuit in Animadv. »Legendum ἐπιστάμενος. *Haec habui, viri amici » & convivae, Graecorum longe principes, dicenda, quae ſci» rem de antiquorum conviviis.* Quia convivarum plerique » erant Graeci, propterea eos appellat τῶν Ἑλλήνων πολὺ » πρώτους: nihil moratus ipſum convivii dominum, ci» vem Romanum. Sed non unus locus eſt, in quo aucto» ris vel iudicium vel gratiam in textura horum dialogo» rum deſideres.«

PLATONIS locus exſtat *De Legib. lib. I.* pag. 29 ſq. T. VIII. edit. Bip. ubi loquens inducitur Megillus Lacedaemonius. Pro verbis οὔτ' ἐν ἄστεσιν ἴδοις, quae e Platone reſtituit editor Baſileenſis, monſtroſe prorſus in ed. Ven. legitur οὔτενος ἄστεος ἂν: in *ms. A.* vero, οὔτ' ἐν ἄστεος ὤν, ſub quo videndum ne quid aliud lateat. Totum lo-
a cum praetermiſit Epitomator. *Ibid.* κωμάζοντι ex Platone tacite adſcivit Caſaub. Perperam βαδίζοντι ed. Ven. & Baſ. Sed κεμίζοντι ms. *A.* quod ex κωμάζοντι detortum. *Mox*, καὶ οὔτ' ἂν tenent apud Athenaeum edd. & codex mstus, ut apud Platonem: ubi equidem καὶ οὐδ' ἂν deſideraveram. Quod autem ſequitur apud Noſtrum, ῥύσαιτο, commodius videtur quam quod vulgo apud Platonem legitur, λύσαιτο. Sonat enim λύσασθαι, *redimere captivum*. Bene haberet λύσειεν, in activo, *neque eum dimittat.* Sed οὔτε τις ῥύσαιτο hoc ſonat, *neque eſt quisquam qui hunc* (coram iudice) *defendere, & periculo eripere poſſit. Ibid.* ὥσπερ ἐν ἁμάξαις ἴδοι παρ' ὑμῖν. εἶδον editur apud Plat. quod perinde eſt. παρ' ὑμῖν recte ed. Ven. & ms. *A.* ut apud eumdem Platonem. Perperam παρ' ἡμῖν ed. Baſ. & Caſ. 1. quod ipſum etiam Caſaubonus in Animadv. eodem modo, nihil de errore monens, repetiit. Correctus tamen eſt error in ed. Caſ. 2. & 3. Pro ἐν ἁμάξαις, vitioſe ἐν ἀμαώαις expreſſum eſt in ed. Baſ. quod Dalecampius *per meſſes* interpretatus eſt; adnotans quidem in ora, apud Platonem ἁμάξαις legi. Inde CASAUB. »Cauſ» ſa non erat, cur corruptam librorum Athenaei lectio» nem ἐν ἀμώαις, ſincerae quae apud Platonem ſervata » eſt quisquam praeferret. Qui non ignorant quid ſit ἐξ

» ἁμάξης λαλεῖν, *ex plaustro loqui*, de obscuritate loci » huius conqueri non possunt. Adi Suidam & paroemio» graphos.« — Si Venetam inspicere editionem vel Dalecampius vel Casaubonus voluisset, in ea etiam ipsa veram scripturam reperturi fuerant. Suidam vide in Ἐξ ἁμάξης: & Schol. ad Aristoph. Plut. 1015.

AD CAP. XLIV.

Ἀλλ' ὡς ὄφελον. Ex toto hoc capite Epitomator nonnisi pauca verba excerpsit. Pro Μᾶλλον ὤφελον, quod erat editum, ἄλλως ὤφελον ex ms. *A.* citatur: ubi pro ἄλλως haud dubie Ἀλλ' ὡς oportuit. Qui vocem Μᾶλλον hoc loco primus invexit, immemor is fuerat vulgatissimi apud quoslibet Graecos scriptores usus, cum verbis *volendi*, *cupiendi*, *optandi*, ante particulam ἢ comparativum μᾶλλον omittendi, a quovis Graeci sermonis non prorsus ignaro facile subintelligendum: cuius ellipseos paulo post aliud exemplum habemus in Antiphanis vs. 3. hac ipsa pag. lit. d. Sed & ὤφελον in vulgata scriptura utique vitiosum erat: nam aut Ἀλλ' ὡς ὤφελες - - διαφθαρῆναι oportebat, aut Ἀλλ' ὡς ὄφελον - - διεφθάρης, ut adverbii vice fungeretur vox ὄφελον. Vide Thomam Magist. pag. 665. Etymol. pag. 643, 47. & Scholiasten in Sophocl. Aiac. 1211. laudatum Wetstenio ad 1 Corinth. 4, 8. Idem error, quem h. l. librarius erravit noster, ὤφελον pro ὄφελον ponens, in duobus vetustis Novi Testamenti codicibus obtinuit 1 Cor. 4, 8. & in pluribus item aliis codicibus in Epist. ad Galat. c. 5, 12. Quod si in his, quae mox sequuntur, editorum librorum spectes lectionem, prima quidem specie facile tibi persuadeas, probum esse ὤφελον, sed διεφθάρην, quod ibi vulgo legitur, ex διαφθαρῆναι esse corruptum. Sin διεφθάρην tenuisses, rursus ὤφελον in ὄφελον foret mutandum. Sed, utrum secutus fueris, mirum debebat videri, *optare Cynulcum, se ipsum suspendio periisse.* Quanto erat probabilius, hominem iratum ei ex convivis, qui longa sua disputatione moram coenae iniecerat, hoc dicentem induci ab auctore nostro: *Mallem tu in Thracico illo ludo, de quo modo narrabas, suspendio vitam finiisses, quam* &c. Veruntamen, quae in editis vulgo sequuntur, eam speciem habebant, ut cum superiori sententia haud ita male conve-

a nire viderentur: nempe, *Malim in Thracico illo ludo* (suspendio) *periissem, quam hîc apud vos* (fame) *perire.* Sed primum vide, quam parum graece haec ipsa postrema sententia vulgo expressa sit, ubi sic legitur: Μᾶλλον ὄφελον - - - διεφθάρην, ἢ τῇδε παρ' ὑμᾶς, ὥσπερ νηστείαν ἄγοντας, καὶ περιμένοντας &c. Quae barbarica sermonis structura merito mireris quod doctissimum Casaubonum non adverterit, qui totum istum locum absque animadversione praetermisit. At notum quidem cuivis tironi est, oportuisse saltem παρ' ὑμῖν, tum ἄγουσι, & περιμένουσι. Deinde autem, verum si quaeris, tota ista lectio, διεφθάρην ἢ τῇδε παρ' ὑμᾶς, nihil est aliud, nisi coniectura parum felix, qua sive recentior aliquis librarius, sive primus Athenaei editor, incrustare conatus est vulnus, quo veteres membranae h. l. laborabant: quod vulnus mihi longe diversa ratione, & ea quidem expeditissima, sanari posse deberique visum erat. Nam in membranarum scriptura, διεφθάρησαν. ἔτινες γὰρ ἡμᾶς, quantumvis monstrosam prae se speciem illa ferat, perspicue haec ipsa, quae edidimus, verba continentur, διεφθάρην. ἀνέτεινες (sive ἀνέτειναι malis) γὰρ ἡμᾶς &c. Videtur autem verbo ἀνατείνειν, quod proprie *extendere* significat, (cf. Lexic. Polyb. in hoc verbo, num. 1.) haec vis hoc loco inesse, *morando & extendendo tempus cruciare & enecare* aliquem. Sic ἀναβάλλειν, ex eadem praepositione ἀνὰ compositum verbum, *differre, in aliud tempus reiicere*, significat; verbo vero παρατείνειν, cuius primaria significatio non multum a notione verbi ἀνατείνειν abest, inest notio *cruciandi, vexandi;* ut ad III. 96. c. Animadv. T. II. p. 145. observavimus. confer Casaub. ad Nostrum IV. 157. c. Et commodius h. l. videri potuerat verbum παρατείνειν, quod ἀπολλύειν & ἐπὶ πλέον παρελκύειν exponitur a Timaeo in Lexic. Plat. & sigillatim etiam usurpatur de *fame*, λιμῷ παρατείνεσθαι, *fame cruciari*, ut docent exempla ibi a Ruhnkenio prolata, cui adiici poterat Xenoph. Cyrop. I. 3, 11. Sed quoniam ἀνατείνειν etiam *in altum tollere* significat; fortasse consulto adhibitum verbum est, quod simul etiam ad *suspendium* quodammodo referri posset: cui simile est aliquatenus id quod in latina versione posui, *suspensum tenere.*

ὥσπερ νηστείαν ἄγοντας, καὶ περιμένοντας τὸ ἀνατέλ-
b λον ἄστρον, οὗ φασι μὴ φανέντος οἱ τὴν χρηστὴν ταύτην

φιλοσοφίαν εὑρόντες νόμιμον εἶναι μηδενὸς γεύεσθαι. » Car- b
» pit Deipnosophista religionem aliquam, quae tempori-
» bus illis recens erat introducta: nam illa verba, *οἱ τὴν*
» *χρηστὴν ταύτην φιλοσοφίαν εὑρόντες*, de *primis auctori-*
» *bus novae religionis* accipi debent. An ad ritus superſti-
» tionis Isiacae respiciebat? Nam certum est, eorum sa-
» crorum mystas magnam castimoniam prae se tulisse,
» saepeque ieiunasse. Ego non dubito, hominem Aegy-
» ptium aliud potius spectasse, & *τὴν χρηστὴν ταύτην φι-*
» *λοσοφίαν* ironice appellasse *religionem Iudaeorum aut Chri-*
» *stianorum*. Nam quod ait, *nefas grande habitum esse, ante*
» *ortum stellae ieiunium solvere*, purus putus est Iudaicus ri-
» tus. Hieronymus, adversus Iovinianum libro secundo:
» *Petrus Apostolus non exspectans stellam more Iudaico, sed*
» *hora sexta in solarium pransurus ascendit.* Idem postea ser-
» vatum a Christianis: quorum notae sunt stationes, xe-
» rophagiae, & crebra ieiunia. Non omnia autem ieiunia
» eodem tempore frangebant. Utplurimum sub initium no-
» ctis corpori procurando operam dabant. Expectabant
» igitur *Vesperuginis exortum*, &, ut ait Athenaeus, *τὸ*
» *ἀνατέλλον ἄστρον*. Hic erat illis *καιρὸς νόμιμος ἀποσι-*
» *τισμοῦ*. Multi scriptores id tempus *horam nonam* vo-
» cant. Prudentius: *Ieiunamus;* ait: *recuso potum: nondum*
» *nona diem resignat hora.* Cassianus, Collat. II. cap. 26.
» *Hora nona refectionis tempus indultum est.* - - - Quod au-
» tem *φιλοσοφίαν* interpretamur *religionem*, non mirabi-
» tur qui Graecos patres legerit; ubi passim Christiana
» pietas ita appellatur. Exempla sunt apud S. Chrysosto-
» mum singulis paginis. Unum afferam non dissimilis sen-
» tentiae, ex Homil. XIII. in Epistolam ad Romanos: *ὁ*
» *νενεκρωμένος τούτοις πενίᾳ συζῶν καὶ νηστείᾳ καὶ τῇ λοι-*
» *πῇ σκληραγωγίᾳ τε καὶ φιλοσοφίᾳ, ἐν ἑσπέρᾳ τῆς ἀναγ-*
» *καίας μεταλαμβανέτω τροφῆς μόνῃ.* Eidem, *ὁ διὰ πί-*
» *στεως φιλοσοφῶν* usitata est hominis Christiani periphra-
» sis.« CASAUBONUS. — Non de Christianorum aut Iu-
daeorum ieiunio, sed de simili quodam apud Ethnicos
more agi, contendit SPANHEMIUS ad Callim. Hymn. in
Cer. vs. 6. nihil tamen adferens, quod ad illustrandum
hunc locum faciat. In simili apud Nostrum loco, lib. VII.
pag. 307. f. perspicue respicitur atque etiam nominatim
designatur illud *ieiunium* quod tertio Thesmophoriorum
die agebant mulieres Athenienses: sed de illo quidem ie-

b iunio hic non agi ſatis adparet. Facile equidem crede-
rem, reſpici ſectam aliquam philoſophorum, ex Neopy-
thagoricorum ſchola, ſingularem quamdam morum triſti-
tiam & diſciplinae ſeveritatem profitentium. Vocabulum
ἄστρον ſigillatim pro *canis ſtella* uſurpatum vidimus I. 22.
f. ſed hoc loco intelligendum *heſperum* vix dubitari poteſt.

DIPHILI *verſus*, Κεστρεὺς ἂν &c. ſimul cum alio, qui
apud poëtam proxime praeceſſerat, repetitur infra, VII.
307. f. & 308. a. ubi de *mugile* piſce ex profeſſo agitur.
Ibi etiam (pag. 307. c.) originem proverbii *κεστρεὺς νη-
στεύει* expoſitam reperies. Sequitur HOMERI *verſus*, Οὐ
μὲν γάρ τι χέρειον &c. ex Odyſſ. ρ'. 176. In ARISTO-
c PHANIS ex *Cocalo verſ.* 2. vulgatam ſcripturam, *ἡνίκα
καὶ τοὺς νεωτέρους*, ob metri rationem nullo pacto ferri
poſſe perſpecte monuit BRUNCK, in Ariſtoph. Fragm. p.
252. cuius emendationem *ἐπηνίκα τοὺς* adoptare non
dubitavi.

ἐνθάδε πάντα ὥσπερ τοὺς πυρέσσοντας περιφερόμενα ὁρᾷν.
» Libro nono: [IX. 387. e.] *τοσαῦτά σοι περὶ τῶν φα-
» σιανικῶν ὀρνίθων ἔχω λέγειν, οὓς ἐγὼ διὰ σὲ ὥσπερ οἱ πυ-
» ρέσσοντες περιφερομένους εἶδον.* Iocus eſt in verbi *περι-
» φέρεσθαι* varia ſignificatione. Convivae qui loquuntur
» interea dum funus fit prandio, cibis non fruuntur niſi
» oculis, dum eos vident *circumferri*, ut erat veterum
» conſuetudo. Hoc ipſum accidit febricitantibus *ἀποσί-
» τοις*, quibus utplurimum ſimul admoventur & amoven-
» tur fercula, faſtidiente cibos ſtomacho. Sed & morbi
» genus eſt, *σκοτόδινος* vel *σκότωμα* dicti, Latinis *verti-
» go*: quo laborantes omnia cernunt ſe moventia & ro-
» tantia. Eo alluſum ab auctore. Simile eſt libro ſexto,
» [VI. 245. f.] de paraſito, cui contigerat aliquoties, ci-
» bum qui de more circumferebatur, oculis tantum parti-
» cipare: Πτολεμαῖε, inquit, *πότερον ἐγὼ μεθύω, ἢ δοκεῖ
» μοι ταῦτα περιφέρεσθαι;* « CASAUBONUS. — Mihi nec
hoc loco, in quo verſamur, nec altero huic parallelo,
IX. 387. e. (cum quo conf. pag. 386. e.) ad iſtam verbi
περιφέρεσθαι ambiguitatem, quam dicit vir doctus, adludi
viſum erat. Qui febri laborat, is in acceſſuum interval-
lo, coenae intereſſe poteſt, atque etiam adpetentia cibo-
rum ſaepe non caret: ſed plurimas e lancibus, quae cir-
cumferuntur, nonniſi oculis uſurpare cogitur; cibos, quae
illis continentur, guſtare ei non licet.

Quae ſequuntur, in hunc modum edita legebantur, c
ut poſt verba, *μετέωρον αὐτὸν παραστήσας ἔφη*, omiſſo & poëtae & fabulae nomine, ſtatim ponerentur ipſi verſus, Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες, αὐτὸν τὸν θεὸν, ἐξ οὗ τὸ μεθύειν &c. Eo ſpectat adnotatio CASAUBONI: »Non »indicantur, cuius ſint hi verſus: quod docet nos inte»grior ex libris melioribus lectio. Scribe: Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, »ἄνδρες, κατὰ τὸν ἡδὺν Ἀντιφάνη, ὃς ἐν τῇ Παρεκδιδο»μένῃ ἔφη, αὐτὸν τὸν θεόν. « — Iſtud ſupplementum Caſaubonus cum in aliis, puto, Excerptis ex msstis Italicis repererat, tum in collatione Aegiana; quae totidem verbis illud exhibebat, non (ut Villebrunius indicare videtur, T. II. verſionis Gallicae pag. 99.) omiſſo dramatis titulo. In noſtris vero membranis *A.* non modo eadem leguntur verba, verum etiam ita, ut nos edidimus, bis poſita ſunt iſta, Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες. Ex quo etiam plane adparet, quid ſit quod alios dein librarios deceperit, ut ſimul cum iſtis reliqua verba τὸν ἡδὺν &c. praetermitterent. Inſeruit ANTIPHANIS *verſus* Excerptis ſuis Grotius, pag. 620 ſq. Pro mendoſo ὑμῖν, quod *vſ.* 3. d
cum editis tenent etiam veteres membranae, recte monuit CASAUBONUS: »Omnino ſcribendum, ἦ μὴν ἐλ. Quis »non agnoſcit uſitatiſſimam Graecorum in iureiurando »formulam, ὄμνυμι ἦ μήν. Deeſt autem μᾶλλον, ut paſ»ſim apud Graecos & Latinos. «

AD CAP. XLV.

Πλεονάζων ἐν ταῖς προσφωνήσεσι πρός σε περὶ τῶν ἐπιφανῶν κλήσεων, ἀγωνιῶ μή ποτε εἰς πληθώραν ἐμπεσὼν &c. »*Cum multus ſim in te appellando, exponendisque tibi convi»viis illuſtribus ad quae fuerim vocatus, vereri ſubit ne in ple»nitudinem incidas, & de me queraris. Ideo viſum, coenae te »facere participem, apud Cebetem Cyzicenum coenatae. Sed »priusquam ad has epulas redeas, potionem bibe ex hyſſopo.* »In explicandis auctoribus, ibi plurimum ſaepe moleſtiae, »ubi minimum utilitatis: ſicut fere accidit, quoties per »iocum aliquid dicitur. Tale eſt epiſtolae huius princi»pium: cuius ne unum quidem verbum recte interpre»tes ſunt interpretati. Senſus is eſt quem expreſſimus. »Intelligendum autem eſt, *Parmeniſcum* eiusdem argumen»ti literas ſaepius [ad Molpidem] ſcripſiſſe, quibus ſplen-

» didas coenas ei describebat: sicut solitos facere mutuis
» epistolis Lynceum & Durim non semel narratur Athe-
» naeo. Hoc plane erat quod aiunt Graeci ἑστιᾷν λόγοις,
» & *comedendos sermones* (ut Plautus loquitur) *dare.* Ideo
» scribit Parmeniscus, *vereri se ne ex huiusmodi epulis ple-*
» *thoram Molpis contraxerit, & stomachi fastidium:* quo ut
» illum liberet, velle se ait convivium ei narrare non
» multae lautitiae, sed multi ioci. Postrema verba obscu-
e » ra sunt, προπιὼν δ' ὑσσώπου τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν
» ἑστίασιν. Distinctione tollitur obscuritas, προπιὼν δ'
» ὑσσώπου, τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν ἑστ. *sed ubi hause-*
» *ris aquam ex hyssopo, mature ad has dapes redi.* πιεῖν ὑσ-
» σώπου, ut φαγεῖν ἄρτου: *aquam* intelligo *ubi maceratum*
» *fuerit hyssopum.* Calida ea herba est, neque inutilis lan-
» guenti stomacho. τὴν ὥραν, pro ἐν ὥρᾳ, de quo ante
» [ad pag. 142. c.] dictum satis. « CASAUBONUS. — τὴν ὥραν, prorsus ut ἐν ὥρᾳ, *mature, iusto tempore;* praesertim ubi de *coenae tempore* agitur. Sic usurpavit Lucian. in Somnio s. Gallo, cap. 7. T. VI. ed. Bipont. pag. 300. & in Navigio s. Votis, c. 22. T. VIII. p. 175. πληθώραν dixit Parmeniscus fere quemadmodum nos *cruditatem* diceremus; vernaculo sermone, *une indigestion.* Itaque *hyssopi decoctum* commendat, quod nimirum purgandi vim habet, ut docet Dioscorid. III. 27. Est porro familiare admodum Graecis, ut verba ea quae de cibo & epulis proprie usurpantur, ad animi oblectationem transferant. Sic non modo dictionem ἑστιᾷν λόγοις, de qua monuit Casaubonus, frequentabant, sed εὐωχεῖν & εὐωχεῖσθαι λόγων vel λόγοις, & id genus alia, ut observavit idem vir doctus ad Theophr. cap. 8. περὶ Λογοποιΐας pag. 208.

κύνουλκον. Vide Animadv. T. I. pag. 15. *Ibid.* τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης. Conf. Spanhem. ad Callim. pag. 658. *Ibid.* τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης. » Haec
» aqua, ut libro secundo proditur, omnium in Graecia
» aquarum levissima. « CASAUB. — Vide II. 43. b. *Ibid.* κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν. Optimam aquam illam dicit, *quae manibus infunditur,* nempe *postquam bene coenaveris.* Vide lib. IX. p. 408 sqq. Quod vero κατὰ Φιλόξενον dicit, non iam memini idem plane dictum tribui Philoxeno: sed *aquae* κατὰ χειρῶν *post coenam* datae meminit Philoxenus apud Nostrum IV. 147. e. & IX. 409. e. Da-

batur vero etiam *aqua* κατὰ χειρὸς vel κατὰ χειρῶν pro- e
xime *ante coenam*. II. 60. a. IV. 408. f.

καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν (φακῆν,) ἡ δ' ἐπεισρέει. »Senarius ex aliquo Tragico sumptus, qui in proverbium »abiit. Arrianus, in Euxini Periplo: ὡς ἐπεισρεῖν ἡμῖν »ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος, τοῦτο δὴ τὸ τραγικὸν, »καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.« CASAUBONUS. — In Proverbiis retulit Zenobius Centur. I. num. 75. Vocem φακῆν parentheseos signis intercepi, ut extra versum positam. Qui proxime sequitur versus,

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν, f

ex Euripidis Medea vs. 332. desumtus, una mutata litera, cum ibi κακῶν loco φακῶν legatur; quod iam olim Paul. Leopardus adnotavit, Emendat. lib. VI. cap. 12. Haud dubie pariter iste, Φακὸς σε δαίμων &c. (ut idem Leopardus coniectaverat) ex Euripideo aliquo, frigidiuscule quidem utique, expressus est, cum Κακὸς δαίμων & κακὴ τύχη dixisset poëta.

'Εμοὶ δὲ. Exspectasses, 'Εγὼ δὲ, scilicet ἀνεβόησα. Sed refertur dativus ἐμοὶ ad verbum ἦν, quod primo DIPHILI versu, qui sequitur, continetur. Et ἐμοὶ ἦν nunc idem valet ac *mihi videbatur*, quod quidem ironice dici adparet. *Duo priores versus* in edd. sic scripti legebantur:

Τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα
φακῆς κατ' ἄνδρα τρύβλιον μεστὸν μέγα.

Quorum in posteriore nil mutant libri, nec est quidquam quod mutatum velis. In priore, illud statim dubitationem movere poterat, quod ita distincta sunt verba, ut ista, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα, non ad praecedentia, sed ad sequentia referantur: quod in ed. Ven. etiam magis signate indicatur, interposito *puncto post* ἀνθηρόν. Sed, quod gravius est, ipsam verborum scripturam editam non ferebat metri ratio; nisi quartum pedem dactylum esse vellemus, quem in illa sede non admittere aiunt iambicum systema. Codices mssti, quod ad verborum distinctionem spectat, nil adiuvant: ex ms. *A*. nulla ab ed. Cas. discessio enotata est: in ms. *Ep*. vero nec post ἀνθηρὸν, nec post σφόδρα distinguitur oratio. Ipse vero versus in ms. *A*. sic scribitur:

Τὸ δειπνάριον ἦν ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν σφόδρα:

in ms. *Ep*. autem, omisso τὸ articulo,

Δειπνάριον ἦν ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν σφόδρα.

Quarum scripturarum neutra ad metri legem exacta est: sed minus peccat posterior, quam ita adoptavi, ut ante γλαφυρὸν verbum ἦν ex coniectura (cuius veritatem quidem praestare non ausim) repeterem.

a Ad *Vers.* 3 *& sequentes*, Πρώτιστον οὐκ ἀνθηρὸν ἐπὶ ταύτῃ φέρων, *&c.* cum nullae personarum vices vulgo notatae essent, haec est CASAUBONI Animadversio: »Haec »& sequentia obscurissima sunt. Ut ea illustremus, ante »omnia sciendum, his versibus duos loquentes introduci. »Alter, parum assuetus splendidioris vitae lautitiis, con»vivium nescio quod describens, *pro magnis delitiis* nar»rat *fuisse cuique appositum lentis* τρύβλιον. Atque hoc ille »vocavit primo versu δειπνάριον ἀνθηρόν. Quod cum huic »non probaretur, interfatur, & ait, Πρώτιστον οὐκ ἀνθη»ρόν. *Hoc, quod primum recensuisti, splendidum non est.* Per»git alter in narratione instituta. Itaque sequentia ita di»stingues:

»B. Πρώτιστον οὐκ ἀνθηρόν. A. Ἐπὶ ταύτῃ φέρων
»εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας,
»ὑπό τι δυσώδης.

»*Post lenticulam prosiliit in medium saperda magnus.* φέρων »vacat prorsus, ut saepissime. [vide Viger. de Idiotism. »Cap. VI. sect. 2. reg. 5.] De illo dicendi genere, ὑπό τι »δυσώδης, satis dictum est ad primum Suetonii. [ad »Sueton. Iul. Caes. cap. 41. Nempe ὑπό τι, *aliquatenus*, »*quodammodo*, *nonnihil.*] Posterius hemistichium versiculi »huius non possum corrigere. ἀνθίαν piscem intelligo.« — Verbum ἐπεχόρευσε, quod *Vers.* 4. legitur, simillimo modo positum vidimus lib. II. 55. d. *Saperda*, idem piscis est qui aliâs *coracinus*, VII. 308. f. qui sale conditus e Ponto adferebatur: parum delicatus cibus, ut docet Archestratus apud Nostrum, III. 117. a. Posterius hemistichium *versus quinti* cum *vers.* 6. omisit Epitomator. Quo loco, cum certi nihil haberem, hariolando quid maxime probabile videretur tentavi. *Sexto versu*, qui sic vulgo edebatur,

ὃν πολλὰ ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν.

facile intelligebatur, verbum intercidisse. Id verbum vel κλαίειν poterat esse, ut III. 117. a. vel χαίρειν, quod supplevit CASAUB. in Animadv. sic scribens: »Re»stituo pedem qui deest manifesto:

»ὡς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν.«

Utro ex his verbis usus sit poëta, eo aegrius definias, a quo minus certo de sententiae summa constat. Caeterum ea est Graeci sermonis mira proprietas, ut in his ipsis dictionibus κλαίειν σοι λέγω & χαίρειν λέγω, haud multum diversam faciant sententiam duo verba, quorum primitiva vis e diametro sibi opposita esse videatur. Quodsi, in eodem hoc versu, λέγειν esset veterum membranarum scriptura, utique prima vocula ὃν cum Casaubono in ὡς mutanda videri debebat. Sed λέγει, quod est in membranis, ὃς pro ὃν clamare mihi visum erat. Quid de οὗτος ἥρως ἀνθίαν (*vers.* 5.) faceret, nescire se, ingenue professus est Casaubonus. Mihi, pro ἀνθίαν oportuisse ἀνθίας in recto casu, cum verba proxime praecedentia, tum ea quae proximo versu sequuntur, de quibus modo dixi, declarare videbantur. In ἥρως vero latuisse ἱερὸς, intelligi videbatur ex VII. 282. c. ubi ex Aristotelis Hist. Anim. IX. 37. docet Noster, ἀνθίαν piscem, ἱερὸν ἰχθὺν a nonnullis appellari. Iam, quae sit summa sententiae, istis verbis comprehensae, diversas in partes poterit disceptari: equidem coniectaveram, dicentem haec rursus induci alteram personam *B.* esseque ironice dicta, cum respectu ad opinionem quae de *Anthia pisce* vulgata erat, ubi ille esset, non reperiri feram. Sic sententia fere fuerit huiusmodi: *Nempe hic sacer piscis erat, qui omnem aliam feram procul abesse iusserat: quare nil mirum, nec* *turdos* (sive *pisces* hos intelligas, sive *aves*) *nec aliud ullum e venatione obsonium adfuisse.* Si quid certius ab alio adferatur, lubens accipiam.

ἡ θεατροτορύνη Μέλισσα. » *Theatrotoryne*, *theatrorum cochlear* vel *tudicula*: quod in theatris tam frequens esset, » quam in olla cochlear. « DALECHAMP. — *La danseuse de theatre* interpretatur VILLEBR. — Videtur significare, *quae inconcinno motu & magno strepitu quatere magis terram sciret, quam commode sciteque saltare.* *Ibid.* ἡ κυνάμυια. Vide III. 126. a. & ibi not.

ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι. Aliâs πώγωνα βαθὺν τρέφων, aut πώγωνα vel γένειον βαθὺ καθειμένος, dicitur *promissam barbam gerens.* Hoc loco nescio an γενειοσυλλεκτάδαι dicantur, qui adeo vastam spissamque barbam alunt, ut *colligare* eam aut *in nodos colligere* opus habeant. Vide III. 98. a. & Animadv. T. II. p. 161 sub fin. Eodemque spectare videtur illud σακκογενειοτρόφοι, IV. 162. a.

b *ἦ καθάπερ ὁ πρόγονος ὑμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδαρεύς.* ἢ gravi accentu vulgo notabatur, quod etiam in ms. *Ep.* factum video. At, cum sit h. l. *interrogativa* particula, ἦ circumflexo accentu scribendum putavi. De MELEAGRO, *Gadareno*, *Cynico*, qui idem primus Anthologiae Graecae conditor fuisse existimatur, conf. Nostrum XI. 502. c. d. tum Strab. XVI. 759. b. & instar omnium consule quae docte disputavit IACOBS in Prolegom. ad Animadv. in Anthol. pag. 36 sqq. *Ibid.* *τὸν Ὅμηρον, Σύρον ὄντα τὸ γένος* &c. »Syros abstinuisse piscibus, & eius rei caus»sam, docemur libro VIII. [pag. 346. c. d.] At *Homerum* »*fuisse Syrum*, tam verum est, quam fuisse Indum, aut, »quod multi tamen crediderunt, Aegyptium. Clemens »Alex. *Ὅμηρον οἱ πλεῖστοι Αἰγύπτιον φαίνουσι.* « CASAUB. — At, per iocum id statuisse Meleagrum, intelligi debet. Athenaei hunc locum respexit Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 814, 40. *Ibid.* *δαψιλείας πολλῆς οὔσης κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον.* Conf. Nostrum I. 9. d. e. & Platon. de Rep. lib. III. pag. 210. ed. Massey.

ἢ μόνον ἀνέγνωτε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον Λεκίθου καὶ Φακῆς σύγκρισιν; Recte *σύγγραμμα* ms. *Ep.* cum edd. Perperam *συγγράμματα* ms. *A.* qui tamen mox singularem *τὸ* tenet. »Dalecamp. emendat *ληκύθου*: male. Ver»tit autem, *oleariae trullae*: etiam hoc male. Vocat *σύγ»γραμμα*, quod fuit poëmation ioculare. Poëta eo car»mine *lentem cum piso contenderat.* Eustathius sexto in »Odysseam commentario: [ad Od. ζ'. pag. 275, 8.] *Εἰς »ὄσπριον φακῆν γράψαι λέγεται Ὅμηρος, ἐκθέμενος λεκί»θου καὶ φακῆς σύγκρισιν. λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν »τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κροκοειδοῦς· ὅπερ ἀρσενικῶς κα»λεῖται ὁ λέκιθος.* Haec ille. « CASAUBONUS. — Scriptum istud ludicrum, vir doctus cum Eustathio ad *Homerum* auctorem videtur retulisse. At minus diligenter Athenaeum, ex quo ista hausit, inspexerat Eustathius: (nam h. l. Epitome, qua ille usus est, nihil ab opere pleniore discedit:) nec enim *Homerus*, sed satis perspicue *Meleager*, *Cynicus*, hîc statuitur scriptionis illius auctor. Nec vero a quoquam alio scriptore Homerus auctor illius libelli perhibetur.

συμβουλεύσαιμ' ἂν ὑμῖν, κατὰ τὸν Σωκρατικὸν Ἀντι-
c *σθένην, ἐξάγειν ἑαυτοὺς τοῦ βίου, τοιαῦτα σιτουμένους.*
Suadere vobis velim, secundum Socraticum Antisthenem, ut e

vita vos educatis, tali victus ratione utentes. Quo pacto, c quae ista dicens inducitur mulier, auctoritatem *Antisthenis Socratici* potuerit invocare, difficile dictu. Sane tale monitum, ut vita excedere malimus, quam tenui victu esse contenti, & a reliquis Antisthenis praeceptis prorsus abhorret, & exemplo minime convenit, quod ipse praeivisse perhibetur; ut qui & temperantiae laude excelluit, & morbo mortuus est, non sponte vitam finivit, & in ipso extremo morbo, & gravibus quoque doloribus, paene nimis etiam φιλόζωος fuisse visus erat: teste Laërt. VI. 18. Itaque suspicari licebat, Ἀρίστιππον pro Ἀντισθένην scriptum oportuisse: nam *Aristippo* certe hoc conveniebat, ut paupertati & omnino tenui ac miserae vitae mortem praeferendam censeret. conf. Laërt. II. 94 sq. Sed, quum consentaneum sit ut ironice intelligamus illud dictum, vide ne respiciens *Nicium* illud Antisthenis responsum, quod a Laërtio VI. 5. refertur, *Beatissimum esse homini, si, felix cum sit, moriatur*, hoc fortasse dixerit ridens: *Vos cum tam sitis felices fortunatique, qui adeo splendida delicataque coena fruamini, nihil melius facere potestis, nisi ut iam vita egrediamini: nam, secundum* vestrae scholae parentem *Antisthenem Socraticum, nihil beatius vobis accidere potest, quam ut adeo felices moriamini.*

ὁ Καρνεῖος ἔφη. Κάρνειος hoc loco habent edd. sed Καρνεῖος dedit codex noster uterque, cum circumflexo in penultima, sicuti supra. Ridenti mulieri graviter & serio respondens inducitur bonus philosophus.

ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ δεῦρο [τῷ τῇδε ms. *Ep.*] βίῳ τὰς ἁπάντων ψυχάς. » Haec veterum multorum philosophorum sententia: animam quasi in ergastulo contineri in hoc corpore: ideo δέμας illud dici, & *vitam* » βίον, quasi βίαν. Themistius: Τοῦτο γὰρ δέμας καλοῦσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ » φύσιν· οὐδὲν γὰρ, ἐν ᾧ πέφυκεν εἶναι, κατέχεται βίᾳ » καὶ τὸ δεδέσθαι τήν τε βίαν ταύτην παραγαγόντες ὠνόμασαν βίον, ὥσπερ οἶμαι τὴν ἑσπέραν Ὅμηρος ἕσπερον » &c. « CASAUB. *Ibid.* τὸν Θεὸν recte codex uterque; quod & e suis codd. commendavit Casaub. Perperam τὸν Θεὸν edd.

διὸ πάντας εὐλαβουμένους τὴν τῶν κυρίων ἀνάτασιν, φοβεῖσθαι τοῦ ζῆν ἑκόντες ἐκβῆναι. [ἐκστῆσαι ms. *Ep.*] Cum ἀνάστασιν vulgo legeretur, monuit in Animadver-

c ſionibus CASAUBONUS: » Egregie emendamus hunc lo» cum, in quo viri docti οὐδὲν ὑγιές. Legendum, litera» lâ unâ detractâ, ἀνάτασιν: id eſt: *Propterea omnes, qui » Deorum, in quorum poteſtate ſunt, minas verentur, timere » vita exire ſponte ſua.* οἱ κύριοι ſunt *Dii*; qui & κρείσσονες di» ci ſolent. Sic ſtatim, μετὰ τῆς τῶν κυρίων γίνεσθαι γνώμης, » *accidere ex Deorum ſententia.* « [οἱ κύριοι, ſunt *ſupremi Dii; Deus*: οἱ κρείσσοντες, *Naturae quaevis hominibus ſuperiores; Superi.*] » Ἀνάτασις, eſt *comminatio*, & ἡ μετὰ πικρίας » ἀπειλὴ, ut Graeci interpretantur. [vide Suidam.] Pro» prie ſignificat, *baculum attollere*, qui eſt *minitantium* ge» ſtus. Philo Iudaeus, in Commentariolo Ὅτι πᾶς σπου» δαῖος ἐλεύθερος: Ἐπανατάσεως δὲ καὶ ἀπειλῶν, ἃς σοφοῖς » ἀνδράσιν ἐπανατείνονταί καὶ ἀπειλοῦσί τινες, ἥκιστα φρον» τιστέον. In editione magni Turnebi leges, ἐπανάστα» σεως, eodem atque hîc errore. Sopater vel Marcellinus in » Hermogenem: Ὁ τῷ πένητι πλούσιος ἐπανατεινάμενος » τὰς χεῖρας, καὶ κρινόμενος ὕβρεως, ἀρνήσεται ὡς οὐχ » ὑβρίζων τοῦτο ἐποίησε. Syrianus in eâdem ſententiâ di» xit, τὰς χεῖρας ὥσπερ οἰκέτῃ προσάγειν. Adiiciamus il» lud quoque animi cauſſa. Sicut ἀνατείνειν eſt *minari*: [at, non ἀνατείνειν, ſed ἀνατείνεσθαι, *minari* ſonat.] » ita παρατείνειν eſt *cruciare*. Proprie *extenſionem* id ver» bum ſignificat: quia autem tormentis corpora exten» duntur, παρατείνειν ſolet accipi ſimpliciter pro *torquere* » aut quoquo modo *cruciare*. Sic accipiendum moneo in » hoc loco Xenophontis, qui tot viros doctos exercitos » habuit fruſtra, Παιδείας libro primo, [cap. 3. ſect. 11. » ed. Zeun.] ἕως παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ » παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων: vertendum, *donec hunc ego » ita excruciem, ut ipſe me cruciat, ab aditu ad te prohibens.* » Graeci Grammatici in ſimilibus locis exponunt ἐπιτρί» βειν, quod verbum ſignificat *vexationem* & *cruciatum.* « — De verbo παρατείνειν conferri poſſunt, quae paulo ante ad IV. 156. a. monuimus. Vocabulum ἀνάτασις, *minae, comminatio*, cum ἀνάστασις perperam commutatum in Polybii codicibus olim obſervavimus, lib. IV. 4, 7. Dictionem μετὰ ἀνατάσεως καὶ ἀπειλῆς habes etiam in Epicteti Fragmentis num. 71. noſtrae edit.

d μόνον τε τὸν ἐν τῷ γήρᾳ θάνατον ἀσπασίως π ρ ο σ ί ε σθαι. Verba iſta omiſit Epitomator: vulgatum vero π ρ ο ΐ σ τ α σ θ α ι tenet ms. *A*. Quod non ferendum eſſe

perſpecte CASAUBONUS vidit: » Lego, inquit, προσίεσθαι, *lubenter admittere, probare.* « Quod non dubitavi quin in contextum reciperem. *Ibid.* ἑλέσθαι ἕν τι τῶν τριῶν ἔχειν κακῶν. Proverbialis locutio, ἓν τῶν τριῶν κακῶν: de qua vide Suidam in Τὰ τρία, & praeſertim in Τῶν τριῶν: e quo ſua maxime hauſit Eraſmus in Adagio, *Tria Theramenis cavenda.*

οὐ γὰρ ἐπίστασθε, ὦ ταλαίπωροι. » Hic incipit Cynulcus ex ſua perſona loqui, & ſuos convivas alloqui, » abſoluta deſcriptione Parmeniſceae coenae. « CASAUBONUS. — Mihi iſta verba etiamnum orationi *Nicii* adtribuenda viſa erant. Sed haud ſatis utique perſpicuum eſt, quibus in verbis finem dicendi facientem iſtam mulierem fecerit Parmeniſcus, aut quousque omnino ipſius *Parmeniſci* verba in hoc ſermone, quem *Cynulco* tribuit Athenaeus, pertineant: denique in his, quae proxime ſequuntur, tam parum plana diſputationis connexio & conſecutio eſt, ut vere iudicaſſe Vir doctus DELAPORTE DUTHEIL videatur, cum in Notis msstis ad hunc locum ſuſpicatus eſt, nonnulla ex eis, quae hoc loco ſcripſerat Athenaeus, intercidiſſe.

αἱ βαρεῖαι αὗται τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικόν. » Forſ. ταράττουσι, vel brevius θράττουσι. Conf. » Timaei Lexic. Plat. in Ἐνθράττειν & Θράττει, cum no» tis Ruhnkenii. « CORAY. — Quam emendationem, quisquis loca inſpexerit ad quae provocavit Vir doctus, tam inſigni ſpecie veri commendabilem reperiet, ut miretur fortaſſe, cur non citra dubitationem a nobis adoptata fuerit. Et ego haud cunctaturus eram, quin illam reciperem; niſi vulgata ſcriptura, utriusque noſtri codicis auctoritate fulta, hactenus defendi poſſe viſa eſſet, ut, quemadmodum verbi cauſſa τὰ ὦτα φράττειν ſonat *aures obturare*, ſic φράττειν τὸ ἡγεμονικὸν intelligeretur *obturare & intercludere illos quaſi meatus, per quos animi pars principalis*, id eſt, mens hominis, *cum corpore communicat, & ſuum in illud imperium exercet.* *Ibid.* καὶ οὐκ ἐῶσι τὴν φρόνησιν ἐν αὑτῇ εἶναι. ἐν αὑτῇ, quod editum erat, idem valet ac ἐν αὐτῇ, quod eſt in ms. *A*. Atque etiam alibi vidimus, & quidem accedente etiam eiusdem codicis noſtri auctoritate, rectius in illo pronomine, licet reciproce uſurpato, *lenem ſpiritum*, quam *aſperum*, adhiberi. Ac videtur ἐν αὐτῇ in ſuo exemplo reperiſſe Epitomator, ex

quo ille ἐν αὐτῷ fecit, pronomen ad τὸ ἡγεμονικὸν referens; quae scriptura alioquin per se ne ipsa quidem spernenda est. De dictione ista, ἐν αὐτῷ vel ἑαυτῷ εἶναι aut διαμεῖναι, vide Lexic. Polyb. in voce Ἐν, num. 2.

AD CAP. XLVI.

τὸ γὰρ ἐσθίειν πολλὰ, καὶ κρέα φαγεῖν &c. » Clemens » Alexandr. Stromat. lib. VII. [cap. 6. p. 850. ed. Potter.] » νωθρία ἀπὸ τῆς κρεοφαγίας ἐγγίνεται. Androcydes: » [apud Clement. ibid.] Οἶνος καὶ σωμάτων [immo καὶ » σαρκῶν] ἐμφορήσεις, σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται,
e » ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν. » CASAUBONUS. *Ibid.* Ξενοφῶν φησιν, ὡς ἡδὺ μὲν μάζαν &c. Particulam ὡς, quae in edd. & in ms. *Ep.* desideratur, dedit ms. *A.* *Xenophontis* verba leguntur in Cyropaed. I. 2, 11. *Ibid.* Σωκράτης δὲ &c. Citavit hinc Eustath. ad Iliad. λ'. p. 814, 35 sq. Eisdem paene verbis Cicero Tusc. Quaest. V. 34. *Socratem ferunt, cum usque ad vesperam contentius ambularet, quaesitumque esset ex eo, quare id faceret, respondisse: Se, quo melius coenaret, obsonare ambulando famem.* Brevius ac fere nonnisi obiter Xenoph. Memorab. I. 3, 5. *Mox*, pro ἑσπέρας, perperam est ἑσπερίας in ed. Ven. & Bas. Ad ista, τί τηνικάδε; haec adnotavit CASAUBONUS: » *Quid » istud horae ibi ageret?* Praecedunt haec verba, ἑσπέρας » βαθείας. Plena oratio sit, Τί τηνικάδε τῆς ἡμέρας ποιεῖς » ὧδε; Nam ita loquuntur Graeci. Aristophan. Avib. τη» νίκ' ἔστιν ἄρα τῆς ἡμέρας; «
f Ἡμῖν δὲ αὐτάρκης μερὶς ἣν ἂν παρ' ὑμῶν λάβωμεν. Sic haud dubie melius edd. quam μερὶς ἦν, quod est in ms. *A.* Desunt haec verba in *Epit.* cum nonnullis sequentibus.

φησὶ γὰρ οὗτος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόστων. » Plures » poëtas & scriptores alios edidisse olim Νόστους docet » Suidas. Index operis, argumentum fuisse ostendit *redi» tum in patriam*, vel Graecorum eversa Ilio, vel Argo» nautarum e Colchide, vel aliam similem historiam. In » hypothesi Medeae Euripideae quod extat *Nostorum* fra» gmentum, de Iasonis & caeterorum Minyarum rebus » agit. Auctor *Nostorum* hic dicitur ANTICLIDES, cuius & » Νόστους laudat Clemens Alex. in Protreptico, & nomi» nat Suidas. Mox [pag. 158. d.] citatur LYSIMACHUS » ἐν τρίτῳ Νόστων: sitque eius operis mentio etiam in

»Pindari antiquis Scholiis. Plutarchus, de Fluminibus: f
»[Opp. T. II. pag. 1160. a.] *καλεῖται δὲ Ἀδράστεια,*
»*καθὼς ἱστορεῖ Πλησίμαχος ἐν β' Νόστων.* Scribendum *ἱστο-*
»*ρεῖ ὁ Λυσίμαχος.* Alexandrinum fuiſſe didici ex Apollo-
»nii interprete, lib. I. [ad vſ. 558.] Steſichorum quoque
»*Νόστους* ſcripſiſſe, Phalaridis ad ipſum epiſtola docet.
»Interdum ſine auctoris nomine laudatur ſcriptor *Νόστων*,
»quaſi incertus. Apollodorus Bibliothecae lib. II. [c. 1.
»pag. 87. ed. Heyn.] *Nauplius*, ait, *uxorem duxit*, *ὡς μὲν*
»*οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κρατέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς*
»*Νόστους γράψας, Φιλύραν.*« Casaubonus.

Ἡρακλέα, Εὐρυσθέως θυσίαν τινὰ ἐπιτελοῦντος συμπαραληφθέντα. Sic percommode ms. *A.* quod valet *ſimul cum aliis ad convivium vocatum*; proprie, *adhibitum.* Simillima ratione Parmeniſcus paulo ante (pag. 156. e.) *παρειλήφθην* dixerat. Pari modo idem verbum in Epicteti Enchirid. occurrit cap. 24, 1. & 25, 1. noſtrae edit. Nec aliter hoc loco Epitomator in ſuo legerat exemplo, unde mutatâ quidem verborum conſtructione *συμπαρειλῆφθαι* in Epit. poſuit. Iſtud verbum parum intelligens recentior librarius, ſive ipſe primus Editor, temere in *συμπαρακληθέντα* mutavit. *Ibid. τῶν τοῦ Εὐρυσθέως υἱῶν.* Poſtremum vocabulum, quod deerat editis, diſerte adiectum dedit codex noſter uterque.

ἀπέκτεινε τρεῖς τῶν παίδων, Περιμήδην, Εὐρύβιον, Εὐρύ- a
πυλον. »Alii horum caedem aliter narrant. Vide Apol-
»lodorum, Bibliothecae libro II.« Casaub. — Apollod. II. 8. pag. 164. ed. Heyn. *Ibid. εἰ καὶ πάντα Ἡρακλέους ζηλωταί.* »Diogenes Laërt. in Antiſthene; & nos ibi.« Casaub. — Vide Laërt. VI. 2. & Caſaub. ad Laërt. VI. 13. not. 30. Inde etiam Epictetus, magnus Cyniſmi non degeneris admirator, frequenter in ſuis Diſſertationibus *Herculem* ut virtutis exemplum proponere conſueverat.

AD CAP. XLVII.

Τραγικὸν γὰρ &c. »*Tragica res eſt lenticula*, ait Cynul-
»cus: reſpiciens eo, niſi fallor, quod tragici quidam
»poëtae eius leguminis ſaepiuſcule & frigidiuſcule memi-
»niſſent: nam cum tragoedia circa reges & principes
»verſetur, *lenticulae* nullus eſſe locus in ea poëſi videtur.
»Notum quantopere exagitatus fuerit Euripides a Comi-

a » cis propter Telephum, quem mendicum ac fortasse len-
» ticulae sorbitiuncula se oblectantem induxerat. Athe-
» naei verba sic eduntur: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἐστιν.
» Ἀρχάγαθος ἔφη πω γεγραφέναι ῥοφοῦντα Ὀρέστην τῆς
» νόσου πεπαυμένον, φησὶ Σώφιλος ὁ κωμῳδοποιός. [illegible]
» possum in animum inducere haec ita recte scribi; [illegible]-
» go, Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἐστιν, Ἀρχάγαθος ἔφη· ὅς γε
» καὶ ῥοφοῦντα Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ Σώ-
» φιλος. Planissima sententia. Integer est senarius, quem
» ex *Sophilo* affert. « Casaubonus. — Commodissima per se videri poterat docti viri emendatio: & eodem fere modo scripserat hoc loco *Epitomator*. Sic quidem in nostro cod. *Ep.* scriptum: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακὴ 'στιν· Ἀρχάγαθος ἔφη. ὅς καὶ ῥοφεῖν Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον φησὶ Σόφιλος (sic ille) ὁ κωμικός. Sed, post verba Ἀρχάγαθος ἔφη aliud quid scriptum reliquisse Athenaeum, dubitare nos non sinunt veteres libri: quamquam, quale id fuerit, aegre hodie quisquam definiverit. In ed. Ven. est ἔφη πῶ γεγραφέναι. In duorum recentiorum codicum Parisiensium altero (si fides Villebrunio) nude est π γεγραφέναι; in altero, του γεγραφέναι. Quae posterior ratio speciem haberet, si pro γεγραφέναι legeretur γεγράφθαι, ut haec prodiret sententia: *Archagathus ait, scriptum alicubi esse, Tragica res est lenticula.* Sed γεγραφέναι tenent libri omnes, atque etiam veteres nostrae membranae, quae ante istud verbum non πῶ vel πού, sed πο habent; quae duae literae πο cum videantur esse initium nominis truncati, *nonnihil vacui spatii* post illas in contextu nostro relictum volui. Videndum est autem; fueritne *alicuius comici Poëtae nomen* truncatum; (puta, fortasse Πολύζηλον, aut Ποσίδιππον) qui comicus tragicum poëtam nescio quem riserit, quod imperite & inepte *lenticulam* in *tragoediam* invexisset. Nam (quod non superfluum fuerit adnotasse) non φακῆ ἐστιν scribitur in vetustis libris: sed φακῆ 'στιν cum apostropho habet uterque noster codex; quo magis fit perspicuum, (quod iam per se probabile erat,) esse illa verba,

Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ 'στιν, —

legitimi senarii initium, ex aliquo Comico decerpti. Haec autem eadem verba Athenaeus noster, (qui, cum *lenticulae* mentio incidisset, quoscumque versiculos in suis commentariolis relatos haberet, quibus de eo cibo ageretur,

eos cunctos adponere lectoribus gestiebat) non apud a ipsum poëtam, qui illo usus erat, legerat; sed ab ARCHAGATHO, Medico, (de quo Plinium vide XXIX. 1, 6.) in nescio quo scripto citatum repererat. Sed post verbum γεγραφέναι, quum in ms. A. sicut in editis statim sequantur ista, ῥοφοῦντ' Ὀρέστην &c. haud dubie nonnulla interciderunt, quibus haec verba cum praecedentibus connectebantur: quae Epitomator, sive ex suo exemplari, sive ex ingenio, perapte supplevit, ὡς καὶ interserens. In SOPHILI deinde versu, qui continuo adponitur, paulo commodior quidem videri poterat infinitivus ῥοφεῖν, quem posuit Epitomator, quam participium ῥοφοῦντα: sed poterat etiam hoc ipsum ferri; & probabile est, suo arbitratu Abbreviatorem hoc, ut alia multa, mutasse. Participium sane cum editis tenent veteres membranae, & quidem, prouti metro commodum erat, per apostrophum scriptum, ῥοφοῦντ' Ὀρέστην, quemadmodum a nobis editum est.

Στωϊκὸν δὲ δόγμα ἐστίν· ὅτι τε πάντα εὖ ποιήσει ὁ σοφὸς, καὶ φακῆν φρονίμως ἀρτύσει. Vide Laërt. V. 125. ubi haud dubie πάντα, non πάντας scribendum. Confer Stobaeum, cuius verba huc spectantia ex parte adposuit Menagius ad Laërt. l. c. sed omisit eam partem, qua interpretatio illius praecepti maxime comprehendebatur: scilicet, πάντα εὖ ποιεῖν idem valere ac κατὰ λόγον ὀρθὸν ἐπιτελεῖν πάντα, ut est apud Stob. in Eclogis Ethic. p. 169 sq. ed. Canteri. Quod ad usum & adplicationem illius praecepti pertinet, haud poenitebit legisse, qua ratione illo usus sit Epictetus in Dissert. Lib. I. cap. 7, 31 sqq.

καὶ (Ζηνώνειον) γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν. » TIMONIS *Phliasii versum* corrupit vox Ζηνώνειον, » alieno loco inserta: pertinebat enim ad praecedentem » aut sequentem versum, hoc modo:

> Καί γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκε
> Ζηνώνειον. « — CASAUBONUS.

Audaciorem rationem BRUNCKIUS iniit, in Timonis Fragmentis, T. II. Analector. p. 76. versum sic refingens:

> Ζήνωνός τε φακῆν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν
> ἕψειν.

Mihi satis visum erat, si vocem Ζηνώνειον uncis includeremus, quibus moneretur lector, esse eam extra versum positam; quemadmodum in voce φακῆν fecimus in illo

a versu, qui pag. 157. e. legitur. Caeterum, non *Ζηνώνειον* hoc loco, sed *Ζηνώνιον* habent ambo nostri codices, qui tamen paulo post in eodem vocabulo diphthongum in penultima ponunt. Ingeniosa vero est VILLEBRUNII coniectura; quam ille quidem non ut coniecturam proposuit, sed ut certam emendationem in Gallica versione expressit, quasi sic scriptum esset:

καὶ μὴ φακῆν ἕψειν, ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν.

Ne faites pas cuire des lentilles, si vous ne l'avez pas appris en Sage: quae sententia cum sequentibus verbis, *Quasi vero non aliter* &c. mire utique videri possit convenire. Illud unum oblitus est nos docere Vir doctissimus, quo pacto suam illam particulam *μὴ*, loco vulgatae *γε* positam, cum metri conciliaverit ratione. Nempe oportebat saltem, *Μή τε φακῆν ἕψειν* &c. Denique non tacendum, quod ad rem quidem conficiendam parum confert, in *Epit.* hoc loco sic scribi: *διὸ καὶ Τίμων ὁ Φλιάσιος ἔφη, Ζηνώνιόν τε φακῆν ἕψειν.* Tum vero sic pergitur in eadem
b *Epitome*: *ἔστι δὲ ἡ Ζηνώνειος ἐπὶ τῇ φακῇ ὑπόθεσις τοιαύτη, εἰς δὲ φακῆν ἔμβαλλε δυωδέκατον κοριάννου.* In quo bene habet *κοριάννου*, quod & ms. *A.* recte dedit, pro *κορίαννον*, quod editum erat. Caeterum revera-ne praeceptum illud ipse dederit *Zeno*, an per iocum fuerit illi a nonnullis adscriptum, aliis discutiendum relinquo.

καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος &c. » CRATETIS *verba*, *Μὴ πρὸ
» φακῆς λοπάδ' αὔξων εἰς στάσιν ἄμμε βάλῃς*: non dubito
» esse desumta ex *Encomio Lenticulae*, quod ab eo fuisse
» editum testatur Demetrius Phalereus in libello *Περὶ Ἑρ-
» μηνείας* [sect. 170. p. 70. ed. Schneid.] Est vero Crates
» poëtico loquendi genere usus, quod ne doctissimi qui-
» dem viri videntur intellexisse. Sic enim vertunt & Eras-
» mus [in Adagio, *Ante lentem* &c.] & alii omnes, *Ante
» lentem ne auge ollam.* Atqui erat vertendum, *Ne lenticu-
» lae praetuleris patinam.* *Λοπὰς* est *patina*, in qua lautiores
» cibi soliti apponi, ut & Erasmus ait recte, & notissi-
» mum est. Lenticulam adponebant non *ἐν λοπάδι*, sed *ἐν
» τρυβλίῳ*, in paropside, ut plurimum fictili. Diphilus, [su-
» pra pag. 156. c.] *φακῆς κατ' ἄνδρα τρυβλίον μεστὸν μέ-
» γα.* Quid inter *λοπάδα* & *τρυβλίον* intersit, declarat hi-
» storia Philoxeni libro sexto. [VI. 246. a.] Philoxenus,
» ait, *παρακειμένων ἐλαῶν, καὶ μετὰ μικρὸν προσενεχθεί-*

» σης λοπάδος ἰχθύων, πατάξας τὸ τρύβλιον, (in quo b
» erant olivae) ἔφη, μάστιζεν δ' ἐλάαν. Poëticum ver-
» bum est *αὔξειν*, quo utuntur pro *studere alicui rei*, eam-
» que *curare*. [*magnifacere.*] In Sardanapali epigrammate,
» [apud Nostrum, VIII. 336. a.] Εὖ εἰδὼς θνητὸς ἐὼν, τὸν
» θυμὸν ἄεξε: id est, *genio indulge*, & *cuticulam cura*. Apud
» Homerum & Hesiodum θάρσος ἀέξειν, & πένθος ἀέξειν,
» & similia multa, pro, *uti plurimum aliqua re*. Sic igitur
» & apud Cratetem λοπάδα αὔξειν exponemus *dedere se*
» *patinis*. Plutarchus, ut vim huius vocis exprimeret, ὑπερ-
» βαίνειν verbo usus est recte: nam αὔξειν πρὸ φακῆς est,
» *neglectâ lenticulâ transire ad patinas*. Verba illius sunt in
» commentario Praeceptorum salubrium; [sive, De Sani-
» tate tuenda, T. II. Opp. pag. 125. e. f.] Αὐτὸς δέ τις
» ἑαυτῷ παρακελευέσθω, μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξειν ἀεὶ,
» μηδὲ πάντως ὑπερβαίνων τὴν καρδαμίδα καὶ τὴν ἐλαίαν
» ἐπὶ τὸ θρῖον καὶ τὸν ἰχθὺν, εἰς στάσιν ἐκ πλησμονῆς τὸ
» σῶμα καὶ ταραχὰς ἐμβάλλειν καὶ διαῤῥοίας. « CASAU-
BONUS.

Χρύσιππός τε ἐν τῷ Περὶ τοῦ Καλοῦ, &c. » Sequuntur
» *duae gnomae* ex CHRYSIPPO, quibus parcimonia & vi-
» ctus tenuitas commendatur. Prior est: Μή ποτ' ἐλαίαν
» ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων χειμῶνος ὥρᾳ. *Si habueris urticam*,
» *olivam ne edito hieme*. Frugi homines carnium & piscium
» loco olivas esitabant. Auctor tamen huius praecepti et-
» iam ab his monet abstinendum. *Urticae*, ut scandix &
» similia agrestia olera, non pauperum sed mendicorum
» mensis conveniunt. Alterum praeceptum: βολβοφακῆν
» βαβαὶ βαβαὶ, [in ed. Ven. punctum ponitur post alterum
» βαβαί.] βολβοφακὴ δ' οἷον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος.
» Tres voces primae vitium codicum nostrorum arguunt:
» nisi alieno loco positae sunt; quod verum censeo. De-
» buere enim subiici hexametro versui, quo praeceptum
» hoc continetur: *per hiemem pro summis delitiis habendam*
» *esse bolbophacen*; id est, *habenti bolbophacam non alias de-*
» *litias hieme esse quaerendas*. Sequi debent ista, βολβοφα-
» κῆν, βαβαὶ, βαβαί. Quae verba sunt cuiusdam, qui
» aut rem aut nomen βολβοφακῆς abominabatur. Est au-
» tem *bolbophace*, quam ex Aristophane Pollux nominat
» πολφοφάκην. « [Vide Poll. VI. 61. ubi tamen non dicit
ab Aristophane, sed *a nonnullis* ita vocari. Sed τῶν πόλφων
vel πολφῶν meminisse ait Aristophanem.] » Veteres ma-

b » gistri [Pollux ib.] explicant πολφοὺς, ἐμψύματα ἐκ » σταιτὸς, *farinae subactae massam in fila deductam & pro-* » *ductam*. Ex quo facimus coniecturam, non ignorasse ve- » teres genus illud edulii quo plurimum delectantur Pro- » vinciales & eorum vicini Allobroges quos Delphinates » nunc appellant. Probe subactum φύραμα tritici excel- » lentissimi ducunt tractu in tenuissima fila, ex quibus ceu » tela quaedam texitur; aliis filis stamen, aliis subtemen » referentibus: deinde ubi opus confectum est, & sole » siccatum, in ollam coquendum coniiciunt; fitque plane » βρῶμα πολτῶδες, quod Erotianus [in Lexic. Hippocrat.] » ait esse πολφούς. Ipsi a tenuitate & subtilitate filorum » *menus* vocant. Sed addunt Graeci, *polphos leguminibus* » *solitos immisceri;* unde ratio apparet compositae vocis » πολφοφάκη. Libro VI. [pag. 269. d.] leges in Phere- » cratis versu λειριοπολφανεμώνην, quia etiam *cum herbis* » quibusdam *polphi* parabantur, ut lilio & anemone. « Casaubonus. — Consentaneum erat, ut statueremus, non alias *sententiolas* ex Chrysippo h. l. adferri, nisi in quibus *lenticulae* fieret mentio. Atqui, quam priorem sententiam Casaubonus statuit, in ea primum non comparet *lenticula:* tum vero & per se absurde monitum videtur, *hieme non comedendas olivas, sed urticam:* absurde dico; non quod urticam nimis miserum cibum existimem; (nam & in olerum numero relatam eam supra vidimus, II. 62. d. & novi ego e meis familiaribus nonnullos, qui cum tenella urtica animi caussa pro olere vescerentur, optimo spinachio delicatiorem repererint:) sed quod hieme non suppetit urtica, quae comedi possit; quippe quae verno demum tempore nascitur. Itaque vox βολβοφακῆν, (quâ *pulmentum ex lenticula* significatur; cf. XIII. 584. d.) ad priorem sententiolam referenda erat: quod & in ms. *Ep.* perspicue factum, ubi idem vocabulum cum superioribus verbis iungitur, & interposito puncto a sequentibus separatur. Caeterum, idemne prorsus valeat nomen βολβοφακῆ (sive βολβοφάκη, ut pag. 584. d. scribitur) & πολφοφάκη quam Pollux commemorat, an paulo diversum quid sonent duo ista vocabula, non vacat nunc disquirere. Qui id egerit, is praeter Pollucem ipsum & quae ibi notarunt Interpretes, consulat cum quae ad Hesychium in Πόλφοι adnotata ab Interpretibus sunt, tum quae disputavit Salmasius in Homonym. Hyles Iatric. p.

201. Illud moneo, apud Erotianum, ad quem Casaubonus provocavit, vocem πόλφοι non modo exponi per βρῶμά τι πολτῶδες, sed & diserte doceri, ex aliorum sententiâ synonyma esse πόλφους & βολβούς. De quo utcumque statuas, βολβοφακῆ quidem vix aliud sonare potuerit, quam, quod a nobis in versione positum est, *lenticulam cum bulbis coctam*. Confer de eadem voce quae notavit Foesius in Oecon. Hippocr. voce Πόμφος. *Mox*, repetita vox βαβαὶ, quae semel tantum in ms. *Ep.* legitur, quid hic potissimum valeat, ac sit-ne ab Athenaei manu, an ex librarii alicuius nota marginali in contextum fuerit invecta, definire non ausim. Nam, quod in Latina versione sic scripsi »*Papae!* [exclamabamus:] »*papae!* « mera ea coniectura nostra erat. In alterâ sententiâ, Βολβοφακῆ δ' οἷον &c. post οἷον in ms. *Ep.* interpungitur oratio; quod hactenus ferri possit, si pro interrogandi signo accipias. Sed commodius carebimus puto illa distinctione. b

In ARISTOPHANIS versu ex *Gerytade*, cum Πτισάνην διδάσκεις σαυτὸν ederetur, adnotavit CASAUBONUS: » Placet iudicium scribentium αὐτὸν, sublatâ literâ, quae per» peram repetita fuit. « — Equidem id ipsum, διδάσκεις αὐτὸν auctoritate nostri ms. *A.* edidi: quod ante nos iam a Brunckio factum in Fragm. Aristoph. pag. 230. num. 4. Nec vero aliter, puto, debuerat ms. *Ep.* in quo mendose quidem (sic) διδάσκειν αὐτ' ἕψειν scriptum. In ms. *A.* post πτισάνην temere repetitae sunt literae ην. In eiusdem ARISTOPHANIS versu ex *Amphiarao*, ἥδιστον ἕψων cum editis agnoscit ms. *A.* & ms. *Ep.* sed ἥδιστον ἕψειν editur apud Eustath. ad Odyss. ν'. pag. 275, 6. c

Ἐπίχαρμος - - Χύτρα δὲ φακέας ἥψετο. » Ex his EPI» CHARMI verbis male intellectis exsculpserat olim ERAS» MUS proverbium, [*Olla lenticulam attigit:*] quod nul» lum usquam fuit, ut recte *H. Stephanus* admonuit. « CASAUB. — Scilicet monuit H. STEPHANUS in Animadv. in Erasmi Adagia: » Vertendum fuit, *Olla lenticulae coque» batur.* Nam ἥψετο non deducitur ab ἅπτομαι, quod est » *attingo*; sed ab ἕψομαι, quod est *coquor.* « —— Vulgatum ἥψετο firmat noster cod. *A.* sed ἥψατο habet ms. *Ep.*

Ἀντιφάνης Ὁμοίαις. » Fabula ANTIPHANIS, quae hic » inscribitur Ὅμοιαι, ea est de qua libro XI. Ἀντιφάνης ἐν » Ὁμοίοις. Alibi [III. 74. e.] citatur idem poëta ἐν Ὁμωνύ-

c » μοις. « CASAUB. — Veteres nostrae membr. *A.* cum editis libris h. l. Ὁμοίαις tenent, Ὁμοίοις vero XI. 471. c. itemque XIV. 642. a. Simili titulo Alexidis fabula citatur, Ὁμοία, XIV. 642. d. ni ibi prorsus ἐν Ὁμοίαις pro ἐν Ὁμοίᾳ legendum. Hoc loco Ἀντιφάνης δ' Ὁμοίαις edebatur: ubi δὲ particulam, qua carere poteramus, delevi auctoritate nostrarum membranarum. *Ibid.* Εὖ δὲ γίνετ'· ἢ φακῆν &c. Corruptissime haec edita erant. εὖ δὲ γίνεθ' ἢ φακῆν ἕψειν μ' δίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τί εἶς ed. Ven. Dein etiam novo errore, pro φακῆν, est φακεῖν in ed. Bas. & Cas. 1. sed id rursus in φακὴν mutatum in ed. Cas. 2. & 3. Pro μ' δίδασκε vero, με δίδασκε habet ed. Cas. Adnotavit autem CASAUBONUS: » Antiphanis verba ita fortasse concipienda: εὖ » γε γίνεται. ἢ φακῆν ἕψε, ἤ με δίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τίς » εἶς. *Bene res habet: at tu vel lentem coque, vel quis sis in- » digenarum doce me.* ἕψειν de eo dicitur, qui aliquid coquen- » dum curat; ut in Apophthegmate Antigoni regis apud Plu- » tarchum, γόγγρον ἕψειν. « — Ego suspicatus eram, dari fortasse mandatum servo, qui se alium esse, & quidem indigenam, dicebat. Sed in tam brevi fragmento nil certi definiri potest; veterum librorum maxime scriptura consulenda est. In Epit. haec desunt. De γίνεθ' ἢ nil ex ms. *A.* enotatum video, nisi esse in eo codice η pro ἢ: quod si in eodem γίνεθ' per *theta*, ut in editis, scribitur: quid sub eo lateat nescio. Deinde vero idem sic habet, φακην ἑψ ειν με δίδασκε: in quo perspicue ἕψει ἤ με δίδασκε continetur: ubi metri caussa γε particulam interferendam putavi. Denique pro τί εἶς, idem ms. *A.* τισεις habet, id est, τίς εἶς.

Quod de *Ulyssis sorore*, nomine *Phace*, ait, id hinc ex-
d cerpsit Eustath. ad Odyss. η'. pag. 125 init. *Ibid.* Λυσίμαχος ἐν τρίτῳ Νόστων. Vide notata ad pag. 157. f.

AD CAP. XLVIII.

Ἀλλ' ὑμεῖς γε, (temere ἡμεῖς γε una ed. Cas. 1.) ἔφη, οἱ ἀπὸ τῆς καλῆς Ἀλεξανδρείας -- σύντροφοί ἐστε τῷ φακίνῳ βρώματι, καὶ πᾶσα ὑμῶν ἡ πόλις πλήρης ἐστὶ φακίνων &c. » *At vos pulchrae Alexandriae cives, o Plutarche, » lente plurimum vescimini: atque adeo universa urbs vestra ple- » na est* φακίνων, *lenteorum*; nempe βρωμάτων, aut aliarum

» rerum a lentibus denominatarum. Aegyptum lentibus
» abundare ſcribit etiam Plinius. « [vide Plin. XVIII. 12,
31. aliosque auctores ibi ab Harduino citatos.] » Sed vi-
» dentur Graeci φακίνους appellaſſe, a cibi huius vilitate,
» homines abiectos & nihili: hoc eſt, eos qui hodieque
» Italis & Gallis *faquini* nominantur. Non enim caret ioco,
» quod ait Cynulcus plenam eſſe Alexandriam φακίνων.
» Similis iocus in his Ὧν καὶ Σώπατρος ὁ φάκιος πα-
» ρῳδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακίδῃ. Alibi poëtam hunc
» φλυακογράφον vocant; [III. 86. a.] hic φάκιον, io-
» coſe pro Πάφιον, (fuit enim *Paphius*,) alludens ad φακῆν
» legumen, & homines ut videtur φακίνους. Index fa-
» bulae Βακίδης, merito ſuſpectus mihi: neque ullam
» fabulae huius mentionem facit Suidas. Cenſeo ſcriben-
» dum, ut ſaepe alibi, ἐν Βακχίδι. Paullo poſt vocat
» Μνηστῆρας Βακχίδος: [pag. 160. a. itemque XIV. 644.
» c.] at lib. XIV. [pag. 656. f.] ait, Σώπατρος ἐν Βακχί-
» δος γάμῳ. Suidas ſcribit: [in Σώπατρος κωμικός] fe-
» ciſſe alicubi Athenaeum mentionem *fabulae Sopatri*, cui
» titulus Φακῆ. Locus, quem reſpicit, extat initio libri
» ſexti. « CASAUBONUS. — Vide Athen. VI. 230. e. Inde
nempe anſa ioci, quo φάκιον pro Παφίῳ dicentem Cynul-
cum inducit Athenaeus. Eiusdem fabulae titulum, (Φακῆ)
etiam alibi commemoratum a Noſtro, lib. XV. pag. 702.
c. ubi ad eum locum bono cum Deo pervenerimus, re-
ſtituemus auctori ex vetuſtis noſtris membranis: de quo
loco iam nonnihil diximus in Praefatione Tomo primo
praefixa pag. 100. Porro Σώπατρος Βακχίδι citatur
apud Noſtrum IV. 176. a. Et apud Suidam (in Σώπατρος
παρῳδός) diſerte adnotatur, fabulae illius Athenaeum in
Deipnoſophiſtis mentionem feciſſe. Quare adſenſus ſum
Caſaubono, pro vulgato Βακίδῃ, quod quidem & ve-
tus noſter codex tenet, Βακχίδι ſcriptum oportuiſſe.

In SOPATRI *verſu poſteriori* perperam ſic diſtincta ede- e
bantur verba, μέγαν κολοσσὸν, φάκινον ἄρτον ἐσθίειν: &
in ms. *A*. non modo minor diſtinctio, ſed plenum etiam
punctum poſt κολοσσὸν interſertum. Inde φάκινον ἄρτον
panem e lente confectum reddiderat interpres. Recte vero in
ms. *Ep*. indeque apud Euſtath. Od. ν'. pag. 275, 6. iun-
guntur verba μέγαν κολοσσὸν φάκινον. De quo etiam mo-
nuit CASAUBONUS, ſic diſtinguendam orationem docens,
ut a nobis factum. » *Negat*, (inquit) qui haec loquitur,

e » *posse se panem comedere, cum appositam sibi tantâ copiâ len-*
» *ticulam cernat. Colossum aereum magnum lenticularem* appel-
» lat *paropsidem* in qua erat lens apposita: cuius magnitu-
» dinem, altitudinem & plenitudinem declarat *collossi* ap-
» pellatio. «

Ex EURIPIDIS *versibus*, duo priores (Ἐπεὶ τί δεῖ &c. & Δήμητρος ἀκτῆς &c.) leguntur etiam apud Stobaeum, Serm. V. pag. 63. omisso auctoris nomine, sed in ea serie cum aliis positi, ut Menandri esse videri possent, quamvis nihil cum Menandro commune habeant. Inde vero factum, ut apud eumdem Stobaeum, Serm. XXXVIII. pag. 233. ubi iidem versus simul cum tertio rursus sine auctoris nomine recitantur, (nam in Veneta quidem Stobaei editione nomen poëtae non adiectum) rursus Menandro eos temere adscripserit Gesnerus. Ex eisdem versibus nonnulli etiam apud alios leguntur auctores, quos laudavit Musgrav. T. III. pag. 594. fragm. 14. & Fabricius ad Sextum Empir. adv. Mathem. I. 272. In *Fragmentorum* numero *ex incertis fabulis* retulit Musgravius. Ex *Aeolo* quidem desumtos ait Fabric. l. c. sed nullo certo indicio; nam Plutarchus, ad quem provocat, titulum fabulae non nominavit. Omnes quinque versus adposuit A. Gellius VII. 16. *Vers.* 3. Perperam apud Athenaeum πέφυχ' ὑμᾶς τρέφειν erat editum, consentiente ms. *A.* Recte Grotius in Florileg. pag. 35. & Musgrav. ἡμᾶς correxere, quod dabant Stobaeus pag. 233. & Sextus Empir. & Aulus Gellius: id ipsum vero apud Athenaeum etiam noster ms. *Ep.* exhibebat. *Vers.* 4. ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς habet ms. *A.* cum *edd.* quam scripturam & Grotius tenuit. Epitomator duos posteriores versus omisit, qui nec apud alios auctores leguntur, excepto Gellio, e quo πλησμονὴ in recto casu recepi cum Musgravio.

ὁ σχοινικὸς οὗτος φιλόσοφος. Vide Fabric. ad Sextum Empir. adv. Mathem. I. sect. 288. & eumdem in Biblioth. Graec. T. I. pag. 640. *Ibid.* Versiculos illos, Ἀρκεῖ μετρία &c. MUSGRAVIUS in Fragm. ex incertis fabulis, num. 163. sic disposuit, quasi duo essent versus, quorum posterior a verbis Τὸ δ' ἄκαιρον initium caperet: quos quonam decurrere metro censuerit vir doctus, mihi non liquet. Equidem, utcumque potui, tamquam versiculos e choro lyrico decerptos distribui. In superioribus editio-

nibus continuo tenore, veluti nullo metro adstricta, scripta haec erant.

Διογένης τε &c. Vide Laërt. VI. 46. & ibi Menag. f

EURIPIDIS *versus* ex *Supplicibus* leguntur num. 863 seqq. ed. Musgrav. Nihil in his apud Athenaeum variant libri, nisi quod *vers.* 2. perperam *ὄλβον* habet ms. *A.* ubi recte a *ὄλβῳ* ms. *Ep.* Sed inter Athenaei codices & Euripideos nonnulla est dissensio; de qua Marklandum consule & Musgravium ad Euripidem. *Quanti versus* ridiculam parodiam commemorat Noster, VI. 250. e. f.

AD CAP. XLIX.

Χρύσιππος - - περὶ τῶν μὴ δι' αὑτὰ Αἱρετῶν. Posses eàdem sententià *δι' αὑτὰ* scribere: ac ea fortasse verior scriptura fuerit. Sic VII. pag. 285. d. eiusdem CHRYSIPPI commentatio citatur *περὶ τῶν δι' αὑτὰ Αἱρετῶν.* Quae paulo ante leguntur verba, *ὡς ἔοικεν*, cum deessent ed. Ven. & Bas., adiicienda ex sua Epitoma monuerat Hoeschel. & adiecit Casaub. consentientibus nostris msstis. *Mox*, pro *χρυσοῦς* est *χρυσεὺς* in ms. *A.* Idem ipsum vocabulum b dein subintelligi par est ad verbum *ῥαψάμενον*.

Qui sequuntur EURIPIDIS *versus*, *Ὦ χρυσὲ δεξίωμα* &c. excepto quarto, leguntur etiam apud Stobaeum Serm. LXXXIX. qui in Grotii Florileg. est Tit. XCI. Esse autem ex Fabula *Bellerophonte* ductos, in ora adnotavit Grotius, puto e Senecae Epist. CXV. ubi iidem quinque versus, quos citavit Stobaeus, in latinum sermonem conversi leguntur, adiecto haud obscuro indicio, esse e *Bellerophonte Euripidis* ductos. Nam in impressis quidem Stobaei exemplis index fabulae non magis declaratur, quam vel apud Athenaeum nostrum, vel apud Sextum Empiricum, qui quatuor priores versus eosdem, qui apud Nostrum leguntur, citavit lib. I. Advers. Mathem. sect. 279. Apud Nostrum, *Vers.* 1. *δεξίωμα* recte tenet ms. *Ep.* sed *δεξίαμα* mendose ms. *A.* permutatis inter se literis *ω* & *α*, cuius permutationis alibi notabiliora occurrunt exempla. *Vers.* 2. Pro *ὡς οὔτε* nonnisi operarum errore *ὧν οὔτε* expressum est in ed. Cas. 2. & 3. In *eod. vers.* bene *οὔτε μήτηρ* & *τοιάσδ' ἔχει* habent apud Nostrum edd. & mssti, ubi apud Stobaeum *οὐδὲ μήτηρ* & *τοίας ἔχει*: sed cum Athenaei codicibus consentit Stobaei codex mstus Parisinus, a

b Brunckio olim collatus. *Verf.* 3. Pro ἐν δήμοισιν, quod tenent noftri codices, eft ἀνθρώποισιν apud Stob. & Sext. Empir. *Verf.* 4. οἵας σύ χ' οἱ σὲ δῶμ. Sic edd. cum ms. *Ep.* Absque apoftropho οἵας σὺ καὶ οἱ σὲ δῶμ. ms. *A.* quod & ipfum ferri poterat: & fic etiam olim (ni fallor) apud Sextum legebatur. Vide paulo poft ad lit. c. notata. *Verf.* 6. In ἔχειν nil mutant noftri libri. τρέφειν Stob. Senecae latini verfus hi funt:

Pecunia, ingens generis humani bonum:
cui non voluptas matris, aut blanda poteft
par effe prolis, non facer meritis parens.
Tam dulce fi quid Veneris in vultu micat,
merito illa amores coelitum atque hominum movet.

c εἶπε, πρὸς τὸ ἀριθμ. Pro εἰπεῖν, quod in fuperioribus editt. fuerat, εἶπεν habet ed. Caf. 3. Veram fcripturam εἶπε commode dedit ms. *Ep.*

Διογένης δ' ἐν τῇ ἑαυτοῦ Πολιτείᾳ. In libris, qui ad Diogenem auctorem vulgo referebantur, fuiffe Πολιτείαν, tradit Diogenes Laërt. VI. 80. *Ibid.* καλῶς δὲ καὶ ταῦτα. Sic ms. *Ep.* cum edd. καλῶς γὰρ καὶ τ. ms. *A.* *Ibid.* Duo Euripidis *verfus*, Μὴ πλοῦτον εἴπῃς &c. ex fabula *Aeolo* defumtos effe, Stobaeus docet Tit. xci. (tit. xciii. in Grotii Floril. pag. 377.) *Pofteriori verfu*, pro ὃν χ' ὁ κάκιστος, quod ex Stobaeo adfciviffe videtur primus Athenaei editor, (in ed. Baf. plane vitiofe ὃν χ' ὁ κακ.) ex utroque noftro codice ὃν καὶ ὁ reftitui, quod ipfum etiam apud Sextum Empir. adv. Math. I. 271. eodem modo fcribitur, itemque apud Plutarch. de Audiend. Poët. Opp. T. II. pag. 34. d. e. Grotius iftos verfus latine fic expreffit:

Laudare Plutum parce: non veneror Deum,
qui peffimorum faepe fit poffeffio.

d Χρύσιππος δ' ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ &c. Pro eo quod editum erat, εἰσαγωγῇ τῆς εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείας, Casaubonus adnotavit: „Scribendum „ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν „πραγματείαν: aut inducenda ifta, εἰς τὴν. κ — Quum πραγματεία habeat nofter ms. *A.* licet nulla alia h. l. varietas fcripturae adnotata fit, fufpicatus fum, eodem modo hic fcriptum reliquiffe Athenaeum atque XI. 464. d. ubi laudatur ὁ Χρύσιππος, ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγματείᾳ: quem titulum ita

accepi, quasi esset, ἐν τῷ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγματείᾳ, ἥ ἐστι μία τῶν αὐτοῦ Εἰσαγωγῶν: id est, *in commentario de Bonis & Malis, quae est una ex illius Isagogis*; nempe non opus plenius & copiosius, sed ex eo genere compendiorum, quas Εἰσαγωγὰς vocabant Stoici. Vide A. Gellium XVI. 8. ad quem provocavimus cum de vocab. Εἰσαγωγὴ disputaremus ad Epicteti Differt. II. 16, 34. conf. ipsum Epict. l. c. & I. 29, 23. & II. 17, 40. Idem Chrysippi scriptum Origenes contra Celsum lib. IV. pag. 206. (ed. Spenc.) breviori titulo sic citavit, Χρύσιππος ἐν τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν Εἰσαγωγῇ.

In ALEXIDIS *verf.* 3. Quod πένητας οὐδ' εὐπατρ. olim edebatur, id & temere & imperite prorsus positum erat. Ad sententiam percommodum, quod habet Epitome, πένητας δ' εὐπατρ. sed minime aptum metro. Casaubonus, omittens particulam, consentientes habet nostras membr. *A.* Sed claudicabat metrum, cui fulciendo γὰρ particulam post εὐπατρίδας inserui, praeeunte GROTIO; qui hunc versum, a duobus praecedentibus avulsum, in *Pherecratis fragmentis* posuit, Excerptor. pag. 515. hac adiecta latina versione,

Inopes, patricios quamvis, nemo respicit.

Grotium, ut Pherecrati hunc versum tribueret, CASAUBONUS induxerat, ab Alexidis versibus in sua editione hunc avellens, & in fine sic scribens, οὐδὲ εἷς ὁρᾷ, φησί που Φερεκράτης. De quo additamento etiam in Animadv. monuit: » *Pherecratis*, inquit, est hic versus, » Πένητας εὐπατρίδας οὐδὲ εἷς ὁρᾷ, ut docet lectio quam » ex Epitoma restituimus. Sensus hic est: *Nemo unquam » vidit pauperem, qui inter nobiles locum suum obtineret.* εὐ» πατρίδαι dicuntur *bono genere prognati*, qui patrem suum » ciere queant. Posse etiam patritios, quamvis nobiles, » in paupertatem venire quis dubitat? Ergo erunt qui» dam πένητες εὐπατρίδαι: quod negat tamen poëta: » quia, ut ait ille, *pauper ubique iacet*, neque unquam pro » nobili habetur. « — Atqui verba ista, φησί που Φερεκράτης, quae h. l. leguntur in Epitome, nihil ad istum versum (qui Alexidis est; sicut duo praecedentes, cum quibus arcte cohaeret) pertinebant: sed manifeste ad eos spectant versus, quos paulo post auctor noster ex Pherecratis Corianno adponit. Nempe Epitomator, omissis illis verbis, Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κύνουλκος &c. post οὐδεὶς (sic

enim scribitur in Epit.) ὁρᾷ, interposita maxima distinctione huiusmodi: · qua solet uti ubi ad alia transit, sic pergit: Φησί που Φερεκράτης· ἰδοὺ κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ φακοί, &c.

AD CAP. L.

e In PHERECRATIS *vers.* 1. Φέρε δὴ, κατακλινῶ· σὺ δὲ τράπεζαν φέρε· si secundam in κατακλινῶ ob debilem positionem, quam vocant, correptam statuas, erit versus iusto brevior. Id spectans, puto, TOUPIUS Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 533. τράπεζάν μοι φέρε, scripsit. Sin productam pronunciaveris eamdem syllabam, quod & ipsum per prosodiae leges licitum fuerit, nihil desiderabitur.

Vers. 2. Sic edebatur, καὶ κύλικα κἂν τραγεῖν &c. Ubi CASAUBONUS monuit: »Scribe καὶ κύλικα κ' ἐντραγεῖν, ἵν' ἥδιον πίω. *Da poculum, & edendum aliquid, ut eo libentius bibam.*« — Quam emendationem spernens TOUPIUS l. c. καὶ τράγημ' scribendum veluti pro auctoritate, suo fere more, contendit. At nihil certius illâ scripturâ, quae a Casaub. commendata erat, quam firmant etiam nostrae membr. *A.* (In *Epit.* ut paulo ante docui, omissi duo priores versus.) Haud semel librarios fefellit verbum ἐντραγεῖν, quod tamen saepius occurrit apud Nostrum. Vide III. 73. e. & 74. a. II. 56. e. III. 65. e. VII. 324. b.

f μεθ' ὧν μηδὲν τῶν πολυτελῶν. Intellige, ex sequentibus, verbum ἔχεις: nempe μεθ' ὧν ἔχεις· μηδὲν τῶν πολυτελῶν ποίησον δοθῆναι· ἀλλὰ κἂν τὴν πολυθρύλλητον ἔχῃς φακῆν.

ἢ τὸν καλούμενον κόγχον. »Haec Cynulcum fecit loqui Athenaeus consulto consilio, ut esset occasio dicendi de voce κόγχος quae deinde sequuntur. Enimvero, cur de Athenaeo iure expostulemus, caussam praebet nobis iste locus: ubi cum tam multa de nomine κόγχος disputentur, quid hîc eo verbo intelligere debeamus, non est ab illo expositum. Certissimum est, falli interpretem, qui in vulgata significatione κόγχον accipiens, de *generis* tantum differentia hîc agi putavit.« [Scilicet verba continuo sequentia γελασάντων δὲ πάντων, καὶ ἐπὶ τῷ κόγχῳ μάλιστα, sic interpretatus erat Dalecampius: *Arriserunt omnes, ideo potissimum, quod masculino genere Con-*

chum enuntiasset.] »quasi aliud nihil totâ hac disputatione
»ageretur, quam ut probet auctor, non solum κόγχην
»sed & κόγχον dixisse veteres. Ille vero ea de re ne co-
»gitavit quidem isto loco: quod affirmare licet absque
»ulla temeritatis suspicione, eius verba saltem legenti.
»Quid? nonne suo loco dictum est libro III. [vide ibi
»pag. 86. totâ, & praesertim sub finem.] ubi de *conchis*
»& ostreis agebatur, utroque genere solitam eam vocem
»usurpari. Τὰς κόγχας, ait, ἔστιν εὑρεῖν λεγομένας καὶ
»θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Nos arbitramur, caussam non
»adiectae interpretationis esse, quod in communi usu tunc
»versaretur vox κόγχος eâ notione qua hic accipitur.
»Quare hoc tantum docere instituit Athenaeus, etiam an-
»tiquos notum habuisse eum cibum, & ita appellasse ut
»tum vulgo nominabatur. Quod si recte divinamus, ci-
»bus quem auctor intelligit appellatione κόγχου, *faba*
»est *non fresa*, sed integra & cum folliculo, quam Ro-
»mani *conchem* & *concham* dicebant. Sensus igitur est: Pe-
»tit Cynulcus, *dari sibi panem, & cum eo aliquid, non de
»lautioribus cibis, sed vilioribus: puta, ait, lenticulam, de
»qua multa iam dicta sunt, vel quam vocant conchem Ro-
»mani, Graeci veteres κόγχον.* Memineris, Romae hos
»sermones haberi: itaque τὸν καλούμενον debemus expo-
»nere, *eam quae vulgo hic vocatur conchis.* Quid con-
»venientius lenticulae coniungi poterat quam *conchis?*
»Nam & hanc pauperum fuisse ἔδεσμα, ex Iuvenalis Sa-
»tyra III. [vs. 293.] & XIV. [131.] notissimum est.
»Martialis: [lib. VII. Epigr. 77.]

»*Cum Saxitani ponatur cauda lacerti,*
»*& bene si coenas, conchis inuncta tibi.*«

[Adde eumdem Martial. lib. V. Epigr. 40. & XIII. 7.]
»Memineris etiam, *Cynulcum* esse qui κόγχον nominat.
»Solitus hic vir rerum appellationes quae erant Romae
»in usu, inter loquendum retinere, cum magno saepe au-
»rium τοῦ Κειτουκείτου [Ulpiani] fastidio. Sic libro III.
»[pag. 121. e. f.] pastoritia fistula exceptus est, quod
»δικόκταν appellasset quam Romani *decoctam*. Ergo etiam
»hic, *conchem* appellans κόγχον, risum meretur conviva-
»rum.« CASAUBONUS. — Solent interdum Graeci, quae
vocabula latine in *is* tertiae declinationis terminantur, ea
graece in *ος* secundae declinationis formare. Sic *panis*
apud Messapios πανὸς erat, ut docet Noster III. 110. c.

sic *caulis*, est καυλὸς; *laevis*, λεῖος; & si qua sunt id genus alia. Sed illud utique parum congruum, quod, cum non modo Latine *haec conchis* in foem. gen. diceretur, sed & Graecus auctor TIMON, ad quem mox provocat *Cynulcus*, pariter in foem. gen. κόγχος usurpaverit, ipse tamen τὸν κόγχον in masculino usurpet.

a TIMONIS *vers.* 1. Οὔτε μοι ἡ Τηΐη μᾶζ' ἀνδάνει. Οὔτε μοι ἑκταίη μᾶζ' edebatur, similiterque paulo post, Διαφόρων γὰρ οὐσῶν τῶν ἑκταίων μαζῶν. Ibi CASAUBONUS: »Hoc vult, inquit, *Timo*, ut indicat mox Cynulcus: *sibi, homini frugi & parco*, κόγχον *magis placere quam mazam* ἑκταίην, *aut Lydiam carycam*. Sed expendenda sunt nobis verba Timonis: nam & hîc est quod nos exerceat. ἑκταίην μᾶζαν interprètantur *ante sextum diem factam*: quae expositio si admittatur, caussa nulla est cur miremur non probari Timoni μᾶζαν ἑκταίην. Quae enim voluptas, aut mazam aut panem sex diebus servatum comedere? Viderint docti, quam hoc quadrare putent Timonis menti: ego absurdum censeo. Probabilius sit interpretari ἑκταίην, *grandem*: ut *grandis polenta* apud Persium, *Invigilat siliquis, & grandi pasta polentâ*. Proprie est *maza quae sex hominibus alendis sufficiat*. Sic panes ἑκταίους interpretatur Hesychius, τοὺς ἐκ χοινίκων ἕξ: choenix autem, ut scribit Diogenes Laërtius, victus erat hominis diurnus. Ita possumus exponere editam lectionem ἑκταίη μᾶζα. At neque in manu exaratis Athenaei codicibus, neque in Epitoma invenimus ἑκταίη scriptum: sed vel ἦτε vel ἐκτέῳ. Legendum existimo, ἐκ Τέω extra versum quidem: in versu autem ἡ Τηΐη vel Τεΐη; nam utrumque rectum, ut docet in Ἐθνικοῖς Stephanus. Favent coniecturae sequentia Cynulci verba, quibus comparat has mazas cum *Eretriacis*; quasi innueret, utrumque genus a loco, unde afferretur, nomen invenisse. Quare sensus erit: *non placere Timoni cibos longe arcessitos, cuiusmodi est maza Teia, aut Lydia caryca: sed pro omnibus deliciis, in quibus parandis tantum alii laboris ponant, abunde sufficere vilem & sordidam concham, usitatum Graecorum omnium cibum.*« — Vulgatum ἑκταίη imperitae nescio cuius hominis coniecturae debetur. In Epitoma quidem deest primus Timonis versus cum maiore secundi parte: sed in ms. *A.* sic scriptum ἡ τηι μᾶζ', in qua scriptura satis perspicue id, quod coniectaverat Ca-

ſaubonus, ἡ Τηΐη μᾶζ', continebatur; praeſertim ſi a conferas quod mox ſequitur, Διαφόρων γὰρ ἐκ Τέω μαζῶν, quod perſpicue ſic ſcriptum in ms. *A.* ſimiliterque in *Epitoma*, ubi, praepoſitis his verbis, Σώπατρος τὴν Ἐρέτριαν λευκάλφιτον φησί, ſic pergitur: διάφοροι γὰρ αἱ ἐκ ταύτης μάζαι, ὡς καὶ αἱ ἐκ Τέω. Quare nulla ratio ſubeſt, cur pro ἐκταίη μᾶζ' (ut maluerat Palmer. in Exercitat. pag. 497.) ἐκ Τηΐου μᾶζ' legamus, & Τηΐων intelligamus oppidum Bithyniae. *Mazam* autem *Teiam* non tam cum Caſaub. dictam exiſtimem, quod e Teo arceſſi conſueverit Athenas; quam quod in ipſa Teo eximia ratione pararetur, & ad Teiorum morem Athenis in delicatorum culinis parari ſoleret. Potuerat tamen farina, e qua conficiebatur maza, *ex Teo* inſula adferri.

οὔτε καρύκκη ἡ Λυδῶν. »De *caryca Lydorum* ſatis li»bro XII. [516. c.] & alibi.« Casaub. — Ferri poterat καρύκη (& mox καρυκῶν,) quod habent edd. hoc loco, atque etiam libri omnes pag. 516. c. Sed ſecutus ſum auctoritatem noſtrarum membr. *A.* in quibus κακρύκη quidem mendoſe ſcribitur pro καρύκκη, ſed mox dein perſpicue recteque καρυκκῶν. (In *Epit.* utrobique deeſt id vocab.) Conf. IV. 132. f. & ibi notata. *Verſ.* 2. αὐαλέη ex eisdem membr. *A.* revocavi, quae quidem mendoſe in prima litera οὐαλέῃ habent, ſed in quo perſpicue αὐαλέῃ contineri videbatur: quod cum probum eſſet, nil opus erat cur in αὐσταλέῃ ſive ab editoribus ſive a iunioribus librariis mutaretur; quamquam & hoc per ſe rectum fuerat. Habet vero etiam αὐαλέῃ ms. *B.* teſte Villebrunio; codex *C.* vero οὐκ ἀλεῇ, referente eodem. Idem Villebr. pro ἐνὶ, ſcribendum ἔνι (i. q. ἔνεστι) contendit; & λιτὴ καὶ αὐαλέη κέγχρος, in nominativo caſu. — »Κέγχρος αὐσταλέη per contemtum dicitur, ut *ſca»bioſum far* Perſio. Pro περισσοτρύφητος (*verſ.* 3.) extat »in msstis. περισσότρυφος, quod non probo. Placet περισ»σοτρύφητος εἶζυς, eo ſenſu quem expreſſimus.« Casaub.

ὥς Σώπατρος ἐν Βάκχιδος Μνηστῆρσι. Suſpicari poteras, ὧν Σωπ. ἐν Βάκχιδι μνημονεύει, vel ὧν Σωπ. ἐν Βάκχιδος Μνηστῆρσι μνημονεύει. Sed nil mutant membranae; & ferendum viſum eſt vulgatum. De iſta *Sopatri fabula* paulo ante dictum ad pag. 158. d.

AD CAP. LI.

b Ὦ ἄνδρες κυνοσπάδοι. Vulgatum olim κύνες οἱ tenet ms. *A*. (In *Epit.* haec talia desunt.) Ubi quid sibi velit οἱ articulus adiectus, non expuro: ac velim scire quo pacto eum Casaubonus acceperit, qui nihil ad ista verba adnotavit. Certe nihil adest, quo vel praepositivus, quem vocant, articulus οἱ referri possit, vel postpositivus οἵ, si quidem sic cum accentu scriptum voluisses. Ni prorsus *deletam* malueris voculam, possis suspicari, ἄνδρες κύνειοι scriptum oportuisse; quasi dixisset, *viri canini*. Sed non convenire videtur, ut ista compellatione hospites suos adlocutum esse convivatorem statuamus: nam quamvis invocati ad coenam Cynici isti venissent, (vide IV. 164. a.) tamen semel admissos aeque liberaliter ac caeteros convivas haberi consentaneum erat. Itaque suspicatus sum, κυνοσπάδοι hîc scripsisse Athenaeum: quod vocabulum, nusquam alibi (quod sciam) hodie occurrens, Hesychius nobis conservavit, per θηρευταὶ exponens. Significat autem proprie *canum agitatores*, ut idem fere valeat ac κύνουλκοι: quo nomine per iocum insignitos subinde videmus eos e Cynicis, qui inter alios eminere viderentur, & aliorum quasi essent ductores. Conf. IV. 156. e. & Animadv. T. I. pag. 15. ad I. 1. d. Sed magis utique probabile mihi videtur, sic scripsisse Athenaeum, Ὦ ἄνδρες Κυνικοί. conf. pag. 163. a.

κατὰ τὴν Στράττιδος τοῦ κωμῳδιοποιοῦ Ἰοκάστην, ἥτις - - ἐν Φοινίσσαις φησί. »De STRATTIDIS *Phoenissis* alio »loco diximus.« CASAUB. Nempe in Animadv. ad lib. VII. cap. XXIII. quo toto capite Casaubonus recensum fabularum Strattidis instituit. *Prior* STRATTIDIS *versus*, Παραινέσαι δὲ &c. totus ex Euripidis Phoeniss. ductus est, ubi legitur num. 64. Ibi vide quae a VALCKENARIO notata sunt. Desiderabatur apud Athenaeum in editis δὲ particula, quam ex Euripide se adiecisse in Strattidis fragmento profitetur GROTIUS in Notis ad Excerpt. p. 879. Sed & apud Athenaeum nostrum dedit eamdem particulam uterque noster codex mstus. De *posteriore versu* consule ERASMUM in Adagio, *In lente unguentum*.

Σώπατρος - - ἐν Νεκυίᾳ. »SOPATRI Νεκυία argumen»tum habuit ex Homeri Necyia, Ὀδυσσ. λ'.« CASAUB.

c ἧς μέμνηται καὶ ὁ ἐμὸς προπάτωρ Οὐάρρων &c. »Ait

Γαλάταις - - θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς αἰχμαλώτους. Conf. e Diodor. Sicul. in Excerpt. de Virtutibus & Vitiis, T. II. ed. Weſſel. pag. 582. (T. X. pag. 14. ed. Bipont.)

SOPATRI *eclogam* vulgo incipiunt a verbis *Κἀγὼ κατακαύσειν.* Mihi, quoniam praecedentia *Γαλάτας μιμούμενος* & perapte cum iſtis cohaerent, & poſterius hemiſtichium ſenarii efficiunt, illa ipſa etiam poëtae verba eſſe viſa erant. *Verſ.* 4. Bene habent editi *καὶ μὴν* & deinde *φιλολογεῖν τ' ἀκ.* ubi mendoſe *καὶ μὴ* & *φιλολόγων τ' ἀκ.* habent membr. *A.* *Verſ.* 6. *τὴν πεῖραν ὑγιῆ λήψεσθαι.* Pro *ὑγιῆ*, doctiſſimus IACOBS in Notis msstis *ὑμῖν* corrigit: ubi mihi quidem, ut metri reſpectu, ſic & ad ſententiam percommode ſtare vulgatum videbatur. *ὑγιὴς*, *verus*, *rectus*: vide Lexic. Polyb. & Indic. Graec. Epictet. *πεῖρα ὑγιὴς*, *experimentum verum*, *certum.*

Verſ. 7. *πρόσθεν καπνίζων.* »Sextus verſuum SOPA-
»TRI ſic editus a nobis: ut habetur in membranis. Lego,
»*πρὸς πῦρ καπνίζων.* Senſus eſt: *Volo de vobis, o phi-*
»*loſophi, ſumere experimentum, utrum vere an falſo de malo-*
»*rum tolerantia vos iactetis. Ego vos, ad ignem admotos, fu-*
»*mo cruciabo: deinde, ſi quem veſtrûm crus reducere videro*
»*dum torrebimini, addicam illum hero Zenonio & immiſericor-*
»*di, eâ lege ut extra fines deportetur; qui quidem ſapientiam*
»*ementiatur, & falſo nomen philoſophi ſibi vindicet.* Haec
»mens poëtae: quâ cognitâ, obſcuri nihil in illius ver-
»bis.« CASAUBONUS. — Totam *Sopatri eclogam* praetermiſit Epitomator. In *προσ* (with θ above), quod habent veteres membranae, perſpicue *πρόσθεν* continetur; quod idem valet ac *πρότερον*, ut ad I. 12. f. vidimus, ubi ſimili compendio (omiſſa terminatione) ſcripta eadem vox. Neque aliud quid porro circumſpiciendum videtur. Syllaba *τον*, quae absque accentu ſequitur in eisdem membranis, ex imperite accepta gloſſa irrepſiſſe videtur; cum in vetuſtiore aliquo codice *πρόσθεν* illud per *πρῶτον* fuiſſet expoſitum. Ad ſenſum quidem optime GROTIUS in Excerpt. pag. 971. *πρότερον* ſcripſit. Quod *καπνίζων* dicit poëta, idem valet ac *πῦρ ἀνάπτων*: quemadmodum apud Homer. Iliad. β'. 399. *κάπνισσαν* interpretantur *πῦρ ἀνῆψαν.* vide Schol. min. & Euſtath. pag. 124, 35 ſq. Iam vero in poſteriori hemiſtichio utique deſideratur particula aliqua, qua fulciatur claudicans in vocula *ἐὰν* metrum.

f *Verſ.* 8. » Cave ne aſſentiaris Dalecampio, qui οὐ σπά-» σαντα ſcribit, pro συσπάσαντα « Casaub. — Nempe toto coelo a poſtremorum verſuum ſententia aberraverat optimus Dalecamp. de cuius erroribus h. l. admiſſis nil opus eſt ut moneamus. *Verſ.* 9 *ſq.* Cum παραθήσεθ' vitioſe editum eſſet, neſcio an conſentientibus membranis; monuit Casaubonus, ſic ſcribendum, ut edidimus, Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ ἐπ' ἐξαγωγῇ &c. » *Zenonius herus*, inquit; inclemens, & miſereri neſcius. » Erat enim Zenonis dogma, τὸν σοφὸν οὐκ ἐλεηθήσεσθαι: » *non cadere in ſapientem miſericordiam.* παραθήσεται κυρίῳ » ἐπ' ἐξαγωγῇ, ut editum eſt, negamus eſſe graecam » orationem: at πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ, frequens apud » oratores & Graecos Iuriſconſultos. Poenae ſervilis ge-» nus erat, *hac lege atque omine vendi, ut extra fines depor-» tetur ſervus nequam.* Aelianus in Epiſtolis: τὴν δὲ νύμφην » ἀποδώσομαι κἀκείνην ἐπ' ἐξαγωγῇ &c. « — Vide Reiskii Indic. Demoſth. in Ἐξαγωγή. Verſus iſtos Grotius latine ſic reddidit:

Ego me autem novi tres crematurum Diis
Dialecticos de genere ſuppoſititio,
Et quia vos colere literas intelligo,
ſapientiamque, & maxime patientiam;
periclum faciam dogmatum, primum quidem,
fumo: mox ubi vos ignis affabit calor,
erus retrahentem veſtrûm ſi quem videro,
vendetur ille Domino, ſed Zenonio,
& exportandus; ut qui ſapere haud didiceris.

AD CAP. LII.

a Antiphanis *verſ.* 1. Quo pacto ferri potuerit quod vulgo legebatur,

Τῶν Πυθαγορικῶν δὲ τυχὸν ἄθλιοι τινές,

non video. Nam & verbum finitum deſiderabatur, & claudicabat metrum. Corrigendo δ' ἐνέτυχον pro δὲ τυχὸν, & ſententiae & metro ſatisfactum putavi.

Verſus 2. ſic editus legebatur, ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγον τ' ἄλιμμα καὶ κακὰ, & pro τρώγον τ', unâ voce τρώγοντ' expreſſum in ed. Baſ. & Caſaub. Ubi τρώγοντες ἅλιμα corrigendum monuit Caſaub. in Animadv. Sic vero perſpicue ſcriptum in ms. *A.* Eamdemque ſcripturam in-

Mm 4

dicabat ms. *Ep.* in quo quidem & contracta admodum & aliâ ex parte corrupta legitur ista ecloga in hunc modum: Πυθαγορικοὶ ἄθλιοί τινες ἐν τῇ χαρᾷ διατρώγοντες ἅλιμα. De *alimo* nonnulla disputavit Casaubonus ad II. 58. f. Plura dabit BOCHARTUS Hierozoic. P. I. lib. III. c. 16. col. 876. ubi & haec ipsa Antiphanis verba tractavit, contulitque cum Graeca libri Hiob versione, cap. 30. vs. 4. qui locus inprimis ad illustrandum hunc nostrum facit. Et ibi quidem ἅλιμα adspiratâ vocali scribitur, quemadmodum & hîc scribendum Bochartus censuerat. Sed ita fluctuantes video aliorum auctorum codices, ubi *alimi* vel *halimi* fit mentio, & tam parum adhuc ad liquidum deductum videtur, quodnam plantae genus vel ἄλιμον vel ἅλιμον adpellaverint veteres, quae duo etiam nomina a Plinio & Solino inter se permutata & confusa conqueruntur nonnulli; (vide Bodaeum a Stapel ad Theophrast. IV. 20. & Salmas. ad Solin. passim:) ut discedere a scriptura codicum nostrorum, in ἅλιμα consentientium, nefas duxerim.

Vers. 3. τοιαῦτα συλλέγοντες ἐν τῷ κωρύκῳ. In superioribus editionibus post verbum συλλέγοντες continuo sequebantur ista, κἂν (minus recte etiam κᾆν cum accentu) τῷ κυρίῳ Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφομένῳ φησί. Nec aliud habent veteres membranae. Ibi CASAUBONUS: » Non ausim, inquit, praestare sinceritatem huius lectio- » nis, κᾂν τῷ κυρίῳ Κωρύκῳ δ' ἐπιγρ. Nam alibi simpli- » citer haec fabula Antiphanis inscribitur Κώρυκος. [IX. » 366. b. & 409. c.] Quamquam non hoc tam me mo- » vet, quam quod divinare nequeam quid sit κύριος κώ- » ρυκος. Dalecampius fortasse non male, κᾂν τῷ Κυρίου » κωρύκῳ, *Domini pera*, aut *panarium*: vel *corycus*; ut de » corymachia veterum exercitatione accipiamus. « — Quod divinare non potuerat Casaubonus, id propemodum acu tetigisse mihi visus est KOPPIERS, in Observ. Philolog. pag. 41. statuens, post συλλέγοντες intercidisse tria verba, quae senarium complevissent, ἐν τῷ κωρύκῳ. Et mediam quidem syllabam in κωρύκῳ corripi docuit idem vir doctus ex Aristoph. Lysistr. 1213. & ex Athen. XIV. 668. f. Iam deinde quidem (si modo recte enotavi, nam haec scribenti non amplius ad manum est libellus) nude κᾂν τῷ Κωρύκῳ ἐπιγρ. scribendum idem KOPPIERS censuit, plane abiecto vocabulo κυρίῳ: quod

a tamen minime de nihilo hîc positum videri debebat; immo vero, cuius quaenam vis & ratio esset, ipsum viri docti inventum declarabat. Nempe pro *κυρίωι*, quod in vetustis membranis est, (quod idem ac *κυρίῳ* valet) *κυρίως* oportebat: ac fortasse quae vocalis *iota* in fine vocis videtur esse in membranis, ea, si curatius inspicias, *sigma* esse comperietur; aut *sigma* certe fuerat in exemplo de quo illae descriptae sunt: qua de permutatione literarum *ι* & *ς* in fine vocum, cum alibi saepe, tum ad Polyb. I. 15, 10. monuimus. Quidquid sit, sic mihi persuasi, *κἀν τῷ κυρίως Κωρύκῳ ἐπιγραφομένῳ* hoc loco scriptum reliquisse Athenaeum; satis perspicuâ sententiâ, quam in latina versione expressi.

In ipso Fragm. ex ANTIPHANIS *Coryco* s. *Pera*, *vers.* 2 sq.

— — — *τῆς δὲ πλείστης τοὐβολοῦ*
μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Cum *τοῦ βόλου* esset editum, CASAUBONUS *τοῦ 'βολοῦ* (sic) scribi iusserat: equidem contractam formam *τοὐβολοῦ* praetuli. Pergit CASAUB. »*Mazae, cuius summum* »*pretium sit obolus, crustam nigricantem sumit & decorticat.* »Significat, mazae male curatae & semiustulatae crustis »illum vesci. *μελαγχρῆς*, pro *μελαγχροιής*: ut apud Me»nandrum, *μελαγχρὴς μειράκιον*: auctor Eustathius. [ad »Od. π'. pag. 601, 2.] *λέπειν* hîc, mazae *crustam aufer*»*re*, ut arbori librum.« — Vide vero, ne verbo *λέπει* paulo diversa (nescio quae) vis sit tribuenda; verbi caussa *rodit*, *circumrodit*.

b In Fragm. ex ALEXIDIS *Tarentinis*, *vers.* 2. cum ait poëta, *οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἓν ἔμψυχον*: quid sit *οὔτ' ἄλλο*, se non capere ait SAM. PETITUS, Miscell. V. 8. pag. 97. nec ullum sensum istud *ἄλλο* habere contendit. Rescribit igitur *οὔθ' ἅλα*, *neque salem*: »quo absti»nuisse, inquit, Pythagoricos, mihi non dubium est.« Non meminerat cum ista scriberet Petitus, vocabulum *ὄψον* sigillatim de *piscibus* usurpari; ex quo, quid dicat poëta *οὔτ' ἄλλο ἔμψυχον*, satis erat perspicuum. *Vers.* 3. *πίνουσιν μόνοι*. Sic recte ms. *A*. *πίνουσι μόνοι* edd. *Vers.* 5. *ἀποκτείνας μὲν οὖν*. Sic corrigendum monuit CASAUB. cum vitiose *ἀποκτείνας γενοῦ* legeretur in edd. & ms. *A*. (Desunt tres posteriores versus in ms. *Ep*.) Quod ad sententiam spectat, similem locum habes eiusdem Alexidis, IX. 386. c. d.

προελθών τε φησί. Sic ms. *A.* δὲ pro τε habent edd. In altero Fragm. ex ALEXIDIS *Tarentinis*: *verſ.* 2. διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. De uſu verbi σμιλεύω & eius compoſitis, ad dicendi artificium translato, conſule quae docte collegit IACOBS ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 385. Septem priores verſus GROTIUS in Excerptis exhibens p. 588 ſq. ſic latine reddidit:

> *A. Pythagoriſmi & fabulae*
> *acutae & ſaponatae ſolicitudines*
> *illos ſaginant. Praeter haec datur in diem*
> *cuique horum panis aſſus & aquae poculum:*
> *victus nihil praeterea.* B. *Vitam carceris*
> *commemoras.* A. *Atqui ſic viri ſapientiae*
> *addicti vitam vivunt aerumnabilem.*

Verſ. 4. ἄρτος καθαρὸς, *panis purus putus, ſimplex, nulla arte paratus.* Vide ad p. 149. f. *Verſ.* 10 *ſq.* οἳ δι' ἡμέρας δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν. » Non hoc dicit, » *quinque diebus eum cotylam hordaceae farinae unam abſu-* » *mere:* ſed, *quinto quoque die ſolum edere, & nihil edere ni-* » *ſi mazam factam ex hemina farinae hordaceae.* Erat autem » *cotyla*, octava pars choenicis, qui cenſebatur legitimus » modus diurni alimenti perſonae unius. « CASAUBONUS. — Poſt οἳ δι' ἡμέρας perperam ms. *A.* inſerit μιᾶς, in reliquis tamen nil mutans. Poſtremos quinque verſus huius eclogae, (excepto verbo διάγουσι) & plurima mox alia, omiſit Epitomator.

In Fragm. ex *Pythagoriſſante*, *Verſ.* 3. cum τοῖς Πυθαγορίοις vulgo legeretur, τοῖς Πυθαγορείοις ſcripſi, quod & ſermonis uſus & metrum deſiderabat. *Verſ.* 4. ὁποιονοῦν una voce edebatur. Diviſis vocibus ὁποῖον οὖν habet ms. *A.* ὁποῖον ἂν malle ſe ſignificavit CASAUB. quod quidem cum ſubiunctivo ἔχῃ aptius videre convenire. De argumento eclogae, haec notavit idem CASAUBONUS: » Dixerat alter, *exiſtimare ſe, convivium amici Py-* » *thagorici*, a quo erat invitatus, *futurum ex inſtituto di-* » *ſciplinae Pythagoricae, ſine carnibus; ſed pro illis datum* » *iri caricas, uvas paſſas, caſeum,* & ſimilia. Reſpondet » hic: *Longe aliter futurum; nam convivatorem victimam eſſe* » *mactaturum, omnium quas haberet maxime opimam.* «

AD CAP. LIII.

e κατὰ - - Ἀντιφάνη - - ἐν Δραπεταγωγῷ. » Fabulae » nomen de eo interpretor *qui fugitivum retraxit.* « CASAUB. *Ibid. Verf.* 2. » *Buccea*, quam defcribit poëta, *parva* erat ἐκ » τοῦ πρόσθεν, id eft, *ex anteriore parte, ex qua poterat con-* » *fpici.* « CASAUB. — Dalecampius, *exiguam primum*, interpretatus erat. — Pro πρόσθεν, quod vulgo ponebatur, πρόσθε oportuit metri cauffa; de quo etiam IACOBS monuit in *Notis msstis.* Quod vero mox dein idem (in eisdem Notis msstis) pro καταφάγετε, καταφάγω fcribendum cenfuit: » quod & metrum, inquit, ae- » que ac contextus flagitat: « id quidem aliam habet rationem. Scilicet ante oculos erat docto Viro exemplum editionis Cafaubonianae fecundae vel tertiae; in quibus verfu primo huius eclogae, pro ποιῶν (quod habent cum membranis fuperiores editiones omnes) temere ποιῶ expreffum eft: quare pari ratione deinde καταφάγω in prima perf. fing. oportuiffe iudicaverat. Scripturam καταφάγετε vero, cum editis, agnofcunt ambo noftri codices mssti; nifi quod in ms. *Ep.* κατεφάγετε fcribitur, five temere id factum, five confulto in praet. imperf. ponere verbum voluit Epitomator. Caeterum quum *tertius Verfus* vulgo fic effet fcriptus,

τὴν χεῖρα, καθάπερ αἱ γυναῖκες καταφάγετε πάμπολλα καὶ ταχύτατα: non modo non indicabatur, quanam in voce terminaretur ifte verfus; fed &, verba illa καθάπερ αἱ γυναῖκες ad praecedentia-ne, an ad fequentia effent referenda, non liquebat. Cafaubonus, quam in partem acceperit, non declaravit. Dalecampius, & cum eo Gallicus interpres, tertium verfum in τὴν χεῖρα finiunt: & Καθάπερ αἱ γυναῖκες cum fequentibus iungunt: *Vos, ut mulieres, perquam multa celerrime devoratis.* Quam rationem, quamquam de ifta mulierum Graecarum virtute nihil mihi conftat, nolim quidem praecife improbare: fed commodius ad fuperiora referri ifta verba mihi vifa erant, quum praefertim etiam legitimâ fenarii menfurâ cum illis τὴν χεῖρα decurrerent. Epitomator, omiffis fuperioribus, eadem verba Καταφάγετε πάμπολλα ad fequentem *Antiphanis* eclogam ex *Thombycione* (five qui alius fuit illius fabulae index) retulit, fic fcribens: Ἀντι-

φάνης που φησί· κατεφάγετε πάμπολλα· ἐξὸν ἀνήσασθαι τὰς προσφόρους ὑμῖν τροφὰς, &c.

κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητὴν ἐν Θομβυκίῳ. » Quid » fit Θομβυκίων. non scio: nisi forte proprium nomen. Ali» bi citatur Antiphanes ἐν Βομβυλίῳ. Sed cogitemus am» plius.« CASAUBONUS. — Scilicet Θομβυκίωνι erat editum. Sed Θομβυκίωι habent membr. *A.* quod Θομβυκίῳ valet. De vulgata olim scriptura monuit KOPPIERS in Observ. Philol. pag. 29. vitiosam haud dubie esse, & in toto Graeco sermone nullum simile verbum, aut vocabulum reperiri. Et ille quidem, conferens hunc locum cum III. 125. f. (ubi vide notata) utrobique ἐν Βομβυλίωνι legendum censuerat. At quoniam terminationem vocabuli nonnisi ex mendosa huius loci scriptura, quam editi libri dabant, acceperat vir doctus; superest, ut ex huius loci cum altero collatione coniectemus, Βομβυλίῳ hîc oportuisse, quemadmodum ibi dant libri omnes. Contra, si scripturam huius loci cum ea contuleris quae est apud Polluc. X. 179. (ubi Βομβυκίῳ) rursus probabile videbitur, apud Athenaeum pariter cum hoc loco, tum altero, (III. 125. f.) prorsus ut apud Pollucem, ἐν Βομβυκίῳ scriptum oportuisse. Denique illud certum videtur, initialem hoc loco literam Θ perperam (nescio quo casu) invectam esse, & in B utique mutandam. Sed, quod ad consonam spectat, quae terminationem vocis praecedit, fortasse utraque scriptura vera fuerit, Βομβυλίῳ, & Βομβυκίῳ: ac fortasse (eâdem manente notione) perinde & promiscue utroque nomine, Βομβύλιος (vel Βομβυλιὸς) & Βομβύκιος, ferebatur olim fabulae illius index. Certe in vulgato Graecorum usu ambo ista nomina promiscue versabantur, idem significantia, nempe *animalculum* nescio quod *ex Apum vel Vesparum genere;* ut partim ex Suida discimus in Βομβυλιὸς, partim ex Hesychio eâdem voce, collatâ cum voce Βόμβυκες, & cum Schol. ad Aristoph. Nub. 158.

In verbis ex illa fabula hîc prolatis, haud aegre quidem agnoscas hunc senarium,

τὰς προσφόρους ἡμῖν τροφὰς, σκόροδα, τυρόν.

Sed praecedentis sequentisque versus disiecta ac mutilata sunt membra. In extremis verbis, ἐστὶν δραχμῆς dedit ms. *A.* ἐστὶ δραχμῆς edd.

Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πυθαγορείοις. Quamvis

e apud nullum alium scriptorem mentio huius fabulae *Aristophaneae* occurrat, tamen nullâ significatâ dubitatione BRUNCKIUS subiectam eclogam Comicorum principi tribuit, in Fragm. Aristophanis p. 264. At, Ἀριστοφῶν scribendum videri, non sine insigni specie veri monuerat MENAGIUS ad Laërt. VIII. 38. quem vide. ARISTOPHONTIS quidem fabula, Πυθαγοριστὴ, cum ab aliis laudatur, tum ab Athenaeo, VI. 238. c. & XIII. 563. b. Sed nihil impedit, quo minus pariter Πυθαγόρειοι efferri potuerit eiusdem fabulae index: nam, quod discrimen nonnulli inter Πυθαγορείους & Πυθαγοριστὰς statuerunt, (de quo vide eumdem Menag. ibid.) illud quidem nec perpetuum, nec ubique vulgo observatum fuisse consentaneum est. Nec vero illud praetereundum, in vetustis nostris membranis h. l. non Πυθαγορείοις scribi, sed Πυθαγόροις: quod mendosum quidem utique, sed tale, ut, cum praesertim οι & ι frequentissime permutet noster librarius, decurtata illa vox ex Πυθαγοριστάῖς possit videri. conf. mox ad *vers.* 1. notata. Et Πυθαγορισταῖς hic scriptum oportuisse, probabile etiam fit ex eo quod in ipsa ecloga adposita Πυθαγορισταὶ nominantur, non Πυθαγόρειοι. Caeterum nullus error magis in proclivi esse debuit librariis, quam ut *Aristophontis* nomen in *Aristophanis* detorquerent: quod idem & apud Suidam (in Πυθαγόρα τὰ συμβ. pag. 235. ed. Küst.) olim factum, & apud ipsum pariter Athenaeum nostrum, VI. 238. c. ab Epitomatore commissum est, sive a librario certe qui nostrum codicem *Ep.* exaravit; nam ibi quidem Ἀριστοφάνης pro Ἀριστοφῶν scribitur in hoc codice.

Vers. 1. Τί; πρὸς θεῶν, οἰόμεθα &c. Sic edd. Τί πώποτε οἰομ. ms. *Ep.* qui tamen continuo deinde & τοὺς πάλαι ποτὲ tenet. Τί πρὸς τῶν θεῶν ms. *A.* quod utique non ferebat metrum. Sed probum foret Πρὸς τῶν θεῶν, absque Τί. Sic fortasse, quae praecedere debebat (ut modo dictum est) vox Πυθαγορισταῖς, ea temere in Πυθαγόροις & τί fuerit mutata.

f *Vers.* 2. τοὺς Πυθαγοριστὰς γινομένους, οὕτως ῥυπᾶν. Quod ait BRUNCK l. c. »se in secundo versu lectionem regii codicis repraesentasse: « id partim ad istud initium versus pertinet, ubi τοὺς articulum, qui deerat editis, mssti libri agnoscunt omnes: partim vero ad vocem οὕτως, quae percommode ita scripta in illo cod. *B.*

quo olim Brunckius usus erat. Est is codex, ut iam saepius adnotavi, ab *Hermolao Barbaro* scriptus: & videtur ea emendatio ingenio deberi Hermolai: nam in ms. *A.* perspicue ὄντως scriptum, ut in editis. Sed iam saepe permutatas istas voces a librariis vidimus: & tenendam h. l. eamdem emendationem putavi. In ms. *Ep.* omissa illa vox est. Quod in *cod. vers.* γενομένους edidit idem Vir doctus, id a GROTIO accepit, qui sic ediderat in Excerpt. pag. 549. cuius est etiam Latina versio, quam Graecis versibus subiecimus. Commodius vero, quoad sententiam, videtur praesens tempus γινομένους, quod cum editis tenent mssti. Videtur primam verbi syllabam brevem voluisse Grotius, quae in γινομένους longa est. Sed ne hoc quidem repugnat metro: fit enim sic quartus senarii pes anapaestus, quem in illa sede non respuit comoedia. f

Vers. 8. αὐτοῖσιν scripsi cum Brunckio. αὐτοῖς quidem tenent mss. nostri ambo cum edd. Sed fulcro isto indigebat labans metrum: & expeditius hoc videbatur, quam αὐτοῖς ἄν, quo usus erat Grotius. *Vers.* 9. κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους. Similiter *praerodere digitos* ait coquus gloriosus, quem in Pseudolo Plautus induxit.

Ludicrum HEGESANDRI *Epigramma in Cynicos Philosophos* ex Athenaeo in suam Anthologiae editionem recepit H. Stephanus, pag. 533. ubi quidem inscriptionem minus commode fecit Εἰς Γραμματικούς. Commodius Εἰς Φιλοσόφους inscripsit Brunck, Analect. T. III. pag. 172. nescio unde: sic vero etiam Epitomator scripserat, Ὅτι ἀρχαῖον ἐπίγραμμα εἰς φιλοσόφους πεποίηται. *Epigramma in Sophistas* nominavit IOS. SCALIGER, qui illud exhibuit in Notis ad Varron. de Ling. Lat. atque etiam Lucilianis versibus latine reddere conatus est. Vide Varr. de Ling. Lat. T. II. ed. Bipont. pag. 5 sq. In verbis illis, Οὐκ ἄκαιρον δ' ἐστὶ μνημονεῦσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς ποιηθέντος ἐπιγρ. ipsum verbum μνημονεῦσαι ignorant membranae, adiectum in edd. sive ex recentioris librarii sive ex primi editoris ingenio. Recte vero adiectum putavi: nec enim, ut καιρός ἐστι τούτου dicunt Graeci, pari modo & ἄκαιρόν ἐστι τούτου dici potuisse videtur. a

Vers. 1. ῥινεγκαταπηξιγένειοι sic, uti editum est, scriptum in ms. *Ep.* In vetustis membr. *A.* vero pro vocali ι in prima & in sexta syllaba ει positum, ut persaepe alibi.

a *Verſ.* 2. σακκογενειοτρόφοι. In hoc vocab. *accentum in antepenult.* ſignant mss. & editt. vett. *Penacute* ſcriptam rectius dedit Caſaub. quia notionem habet activam. Similiter vero γενειοσυλλεκτάδαι nominantur Cynici ſupra, IV. 157. a. ubi vide notata. *Ibid.* λοπαδαρπαγίδαι. Similiter dictum atque λοπαδάγχναι, III. 113. f. ſi vera illa ſcriptura, & λοπαδοφυσητὴς, VIII. 333. b.

Tertius verſus deeſt in ms. *Ep.* Ibi mendoſe editiones veteres ἱνατανωπερίβαλλοι dederant cum ms. *A.* quod parum feliciter, ac neſcio quo ſenſu, in ἡματανωπερίβαλλοι mutavit Caſaubonus; quod ipſum etiam ipſius Caſauboni manu in libro, quo is olim uſus erat, ſic ſcriptum video. Recte ἱματανωπερίβαλλοι Scalig. & Brunck. ex ἱμάτιον, *pallium.* Dein νηλιποκαιβλεπέλαιοι habent editi omnes, quod & Scaliger & Brunck tenuerunt, absque α initio vocis; minime quidem male: nam ſicut ſine illo vocabuli augmento ratio conſtat verſui, ſic & commoda eſt ſententia. Sunt enim νήλιποι apud Heſych. & Suid. iidem qui ἀνυπόδετοι, id eſt, *discalceati, absque calceis incedentes:* quod ipſum haud dubie hoc loco dicere voluerat poëta. Satis enim notum eſt, ex Socratis imitatione Cynicos ἀνυποδήτους (vel ἀνυποδέτους) & ἀχίτονας inceſſiſſe: (vide Xenoph. Memorab. I. 6, 2. & ibi Interpp.) quorum alterum hac voce, alterum ea quae in eodem hoc verſu praecedit, indicatum poëta voluit. Quo ſpectat etiam quod in Etymol. M. col. 603, 30. ſic ſcribitur: Νήλιπος, ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων. Sed, verum ſi quaeris, ipſum hoc vocabulum νήλιπος vel νηλίπους proprie & ex origine vocis non tam *discalceatum, qui calceos non geſtat,* ſignificat, quam id quod eſt huius conſequens, qui *ſqualidos habet pedes;* ſcilicet ex νη, negante particula, & verbo ἀλείφω, *ungo,* aut nomine λίπος, *nitor,* vel λιπαρὸς, *nitidus, unctus,* compoſitum: unde πόδες νήλιποι, proprie, οἱ μὴ λιπαροὶ, οἱ αὐχμηροὶ καὶ ἀλιπεῖς, ut obſervavit Euſtath. ad Od. β′. pag. 74, 32. Contra, qui *calceos non geſtat, discalceatus,* Graece proprie ἀνήλιπος ſonat, ut quidem Etymologus docet, col. 107. lin. 14. quo vocabulo Theocritus IV. 56. doricâ formâ ἀνάλιπος uſus eſt; ubi originem eius longe diverſam a priore oſtendit Scholiaſtes, nempe a nomine ἤλιψ, quod τὸ ὑπόδημα, *calceum,* ſonat, & α privativo. Quare cum h. l. apud Athenaeum ἀνηλιποκ. cum α initio vocis dederint ve-

teres nostrae membranae, minime aspernanda fuit ista scriptura, quae ad metrum non minus, quam altera, apta erat. Sed de sesquipedalis illius verbi parte posteriore, βλεπέλαιοι, quid statuerem, incertus haerebam. Quid enim hoc sibi vult, *oleum* aut *olivas spectantes?* nisi forte intelligas, *spectantes olivas si quas furari possint.* Quare suspicabar, κλεπέλαιοι pro βλεπέλαιοι oportuisse: quod eo maiorem etiam veri speciem habebat, quod iam saepius β & κ literas perperam inter se permutatas observavimus. vide Not. ad II. 71. a. & ad IV. 129. e. 130. b. 134. b. Sed, ne quid temere mutarem, retinuit id quod paulo inferius pag. 163. c. legitur, adprime huc pertinens, ἔπειθ' ἕωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον, καταμανθάνων τοῦ λαιον &c.

Vers. 5. συλλαβοπευσιλαληταί. »Συλλαβοπευσιλαβηταὶ sunt, *qui in interrogando syllabas captant.* »Respicit dialectiorum interrogationes, & sophistarum »elenchos. Non placet quod in Epitoma inveni, συλλα»βοπευσιλαληταί. Si cui aliter videatur, per me licet in»terpretetur de iis *qui nihil nisi syllogismos & soritas loquan»tur, quique minutis interrogatiunculis obvios cruciant.*« CASAUBONUS. — Mihi non displicebat - - λαβηταὶ, quod ubique editum erat: sed, quod in Hoescheliano codice Epitomae invenerat Casaubonus, idem ipsum non modo noster pariter ms. *Ep.* sed etiam veteres membr. *A.* dabant; adeoque recipi hoc a nobis restituique auctori debuit. *Vers.* 6. »ζηταρετησιάδαι sunt quos Latini vocant b »*aretalogos;* de quibus plura ad Suetonium. [ad August. »cap. 74.] Scripturam Excerptorum etsi non probo, ad»scribam tamen fidei meae caussa, ζηταρετησιάδης.« CASAUBONUS. — Noster ms. *Ep.* cum ms. *A.* verum tenet, sicut editum erat.

AD CAP. LIV.

Ἀρχέστρατός τε ὁ Γελῷος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ &c. »Epi»gramma istud debebant sequi *versus Archestrati de Diodo»ro Aspendio:* sed longissimo hyperbato obscuravit au»ctor seriem sermonis. Principium hyperbati est in his »verbis, ἣν μόνην ὑμεῖς &c. finis vero in istis, longo post »intervallo, [p. 163. c.] Ἀρχέστρατος δὲ, ὦ Κύνουλκε, &c.

Ibid. Σφοδρίου. A recto casu Σφοδρίας, quem h. l. po-

b fuit Epitomator, ita fcribens: Ὅτι Σφοδρίας ὁ Κυνικὸς Τέχνην ἔγραψεν Ἐρωτικὴν &c. *Ibid.* Περσαίου - - Συμποτικοὺς Διαλόγους. Συμποτικὰ ὑπομνήματα dicit Nofter XIII. 607. a. de eodem fcripto (ut videtur) loquens. De PERSAEO nonnihil dictum fupra, ad p. 140. b. *Ibid.* συντεθέντας ἐκ τῶν Στίλπωνος καὶ Ζήνωνος ἀπομνημονευμάτων. »STILPO Dialogos IX. ediderat non magnae rei, vel Dio»gene Laërtio tefte. [Laërt. II. 120.] ZENONIS Stoici »*Commentariorum* mentionem faciens auctor, librum, opi»nor, intelligit ab eo editum Ἐρωτικῆς τέχνης, *De Arte* »*amandi*. Sed & DE Republica libri turpiculi erant; fae»pe ut illorum difcipulos ipfius puderet.« CASAUB. — Vide Laërt. VII. 4. & ibi Menag.

c ἐν οἷς ζητεῖ, - - - Πῶς ταῖς ἐπιχύσεσι χρηστέον; »In»ter exempla vaniffimarum quaeftionum a *Zenone* tracta»tarum, [immo a *Perfaeo*; nam ad hunc proxime refer»tur verbum ζητεῖ:] refert Athenaeus, πῶς ταῖς ἐπι»χύσεσι χρηστέον? *Quomodo trullis vinariis fit uten*»*dum?* Hoc fignificat ἐπίχυσις, qua voce etiam Varro »utitur. Hac vinum hauriebant e cratera, quae menfae »erat appofita: dicitur & οἰνήρυσις.« CASAUBONUS. — Dalecampius interpretatus erat, *Quo modo vinum libationibus affundendum fit?* At vocabulum ἐπίχυσις, pro *trulla vinaria*, vel *gutto*, quo e maiori vafe vinum hauritur, quod in cyathum infundatur, iam fupra occurrebat, IV. 142. d. rurfusque infra ex Menandro citatur XI. 484. d. De quo vide Varron. de Ling. Lat. IV. 26. pag. 35. ed. Bipont. & Cleric. ad Menandri Fragm. pag. 190. Nec vero de *vinaria* folum *trulla* ufurpabatur, fed perinde etiam de *olearia*; quo fenfu faepius citatur a Polluce, VI. 103. X. 92. & 109. Cafauboni interpretationem huius loci adoptavit Gallicus interpres: *comment il faut fe fervir des pots à verfer le vin?* Sed valde ego fallor, aut longe aliud quid fpectaverat in illa quaeftione Perfaeus. Nempe ἐπιχύσεις, *quae quo pacto inftituendae fint* praeceperat ille, funt genus aliquod *propinationum*, fimile his quas *Toasts* Angli adpellant & nos hodie cum illis adpellare confuevimus. Mos, quem dico, huiusmodi erat: fub finem convivii poculum, cui *merum vinum infufum* erat, (ἐπιχεῖν hoc vocabant) manu tenentes, nominabant vel honoris cauffa nomen principis alicuius viri, vel amoris cauffa nomen amafii aut amafiae, cuius in honorem libabant par-

Ad imitationem Iliad. α'. 225. dictum, ut solet alibi passim idem Timon Homerum imitari, unde ὁ παρῳδὸς Τίμων vocatur Eustathio, hunc versum ex Deipnosophista citanti, ad Odyss. α'. pag. 37, 44. Nihil autem mutant libri, & νεκροῦ ὄμματ' ἔχων idem Eustathius eo spectare coniectaverat, quod δύσμορφος (*deformi facie*) fuerit ille parasitus. WESTON, in Hermesianacte pag. 15. vertit, *cui lumen ademtum*. Mihi, frequentem literarum β & κ permutationem cogitanti, (de qua paulo ante ad lit. a. huius pag. dixi; quae permutatio in ipsis etiam vocabulis νεκρὸς & νεβρὸς apud eumdem Nostrum aliquoties manifeste admissa est, II, 71. a. V. 187. f. IX. 368. d.) probabile visum erat, νεβροῦ fortasse h. l. oportuisse: *hinnuli oculos habens*, id est, *mobiles*, quibus prompte circumspicis & expiscaris, ubi lautam aliquam coenam adipiscaris. Sic, quod de *corde* Homerus dixerat, κραδίην τ' ἐλάφοιο, id ad *oculos* transtulerit Timon: contra, *cor* eidem homini esse *rigidum*, *immotum*, *durum* ait; scil. qui, si quid erogandum est, *flecti nescius*, symbolarum exactori (ut ait WESTON l. c.) more Cynico diceret, τοὺς δ' ἄλλους ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρα. Eustathius l. c. τὴν κραδίην ἀκύλιστον, τὸ ἄτεγκτον ἦθος interpretatur.

MNASALCAE *Epigramma* ex Athenaeo in Adpendicem a Anthologiae retulit H. Stephanus pag. 525. & Brunck in Analect. T. I. pag. 193. num. 14. Habet etiam Eustath. ad Iliad. β'. pag. 216. init. Confer IACOBS Animadv. in Anthol. Vol. I. P. 1. pag. 407. *Vers.* 1. pro τλάμων, perperam ταλάμων habet ms. *A*. Verum tenet ms. *Ep.* *Vers.* 2. pro vulgato κειραμένη, κειραμένα cum Brunckio scripsi, ut consentiret cum dorica forma ἁ ἀρετὰ vs. 1. & cum βεβολημένα vs. 3.

BATONIS *Comici* Eclogam in Excerpta sua retulit GROTIUS pag. 830 sq. cuius Latinam versionem Graecis versibus subieci. *Vers.* 1. ἐνταυθοῖ καλῶ: quasi ἐγκαλῶ: *huc voco ad rationem reddendam*. Duo *verss.* 3 & 4. eisdem verbis ex Platonis Comici Συναπατῶντι supra citati sunt, III. 103. b. ubi vide notata. *Vers.* 5. Ἄνθρωπ' ἀλάστωρ. Sic edd. In ms. *A*. suo more Ἄνθρωπε absque apostropho scripsit librarius. *Vers.* 6. ἀδικεῖς τοὺς θεούς. Articulus deerat ed. Bas. & Cas. quem recte dedit ed. Ven. cum ms. *A*. Ex tota ecloga Epitomator nonnisi verss. 7 - 10. adposuit. *Vers.* 8. Ante ἢ πέφυκε, e c

c superiore versu intelligendum videtur τιμιώτερον: quasi dixisset, τιμιώτερον σαυτοῦ, καὶ τιμιώτερον ἢ πέφυκε τῇ φύσει. *Vers.* 10. Pro κακοῖς, ἀδικεῖς scripsit Epitomator ex vs. 6.

Vers. 12 *sqq.* Ἐπειθ' ἕωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
καταμανθάνων τοὔλαιον, ὥστε περιφέρειν
ὡρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

» Tanta, inquit, te diffidentia tenet, *ut totum diem a summo mane circumferas ampullam, diligenter considerans subinde quod intus est oleum: ut iure aliquis putet, non ampullam te huc illuc gestare, sed horologium.* Qui ex diffidentia metuunt alicuius rei iacturam, solent ei incubare, & subinde illam subiicere oculis suis, quibus ipsi miseri vix credunt. Theophrastus, in eius vitii descriptione, [περὶ Ἀπιστίας, Charact. cap. 19. ed. Casaub.] καὶ φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, καὶ κατὰ στάδιον ἀριθμεῖν πόσον ἐστίν. Quae verba pluribus ibi exposuimus. Καταμανθάνειν est *diligenter aliquid explorare.* An autem in ampulla oleum insit, nec-ne, motitatione aut pondere cognosci poterat: nam ampullae, ut alibi dicebamus, [ad Theophr. Charact. pag. 169. ed. Casaub.] scorteae fuerunt, aut fictiles, vel ex aere. Notabis antiquissimum morem circumferendi *horologia*: cuius nullum aliud testimonium puto in literis antiquis extare, nisi quod Vitruvius horum meminit lib. IX. cap. 9. appellatque *viatoria, pensilia.* Hodie multiplicis formae horologia fiunt elegantissima, quae iam non utilitatis, sed ornamenti gratia, etiam proletariorum mulieres sibi appendunt.« Casaub. — Apud Epictetum, Dissert. I. 24, 11. philosophi Cynici in itinere supellectilia sunt λήκυθος & πήρα. Quod hîc dixit poëta καταμανθάνων τὸ ἔλαιον, idem spectaverat auctor Epigrammatis pag. 121. a. cum βλεπελαίους Cynicos nominavit, si vera ibi illa scriptura. De *horologio*, cuius hîc fit mentio, nonnihil iam disputaverat Casaub. ad I. 1. e. Animadv. T. I. pag. 18. Adde, quos ibi laudavi, Menag. ad Laërt. II. 1. & Salmas. Exercit. Plinian. ad Solin. pag. 451 sqq. Ipsum quoque hunc locum tetigit Salmasius ibi pag. 456. monens, » non posse ex his versibus colligi, quod Casaubonus coniecerat, iam tum vulgata fuisse *horologia viatoria & pensilia*, quorum meminit Vitruvius; quae recentioris inventi esse constat.« — Neque vero ad liquidum per-

ducta quaestio de Horologiis veterum adhuc videtur. Hoc loco, ubi *ampulla olearia* cum *horologio* quodammodo confertur, videtur *aquarium* quoddam *horologium* vel *clepsydra* intelligendum: quam video VILLEBRUNII quoque fuisse sententiam. Caeterum & illud ab eodem VILLEBRUNIO vere monitum videtur, verba περιάγειν & περιφέρειν hoc loco non tam notione *circumferendi*, *huc illuc gestandi* esse accipienda, quam notione *invertendi*. Sane, *secum circumferre*, graece, non περιφέρειν, nec περιάγειν, sed περιάγεσθαι sonat. Pro ὥστε περιφέρειν ὡρολ. δόξει τις, malebat ὥς σε CORAY. At ὥστε non minus recte, quam ὡς, cum indicativo pro infinitivo construi posse videtur: pronomen autem personale facile per se poterat subintelligi.

AD CAP. LVI.

ὁ Τίμων σου φησί. Nec parentheseos signa adiecta habent superiores editt. & nullâ prorsus distinctione interiectâ sic scribunt, ὁ Τίμων σου περὶ τοῦ κυνὸς &c. Nec aliter ms. *A*. In *Ep*. desunt haec de *Timone*, simul cum *Archestrati* versibus. Monuit autem CASAUBONUS: » Scribendum, ὃν ἀντὶ τοῦ Ὁμήρου προσκυνεῖς διὰ τὴν γαστέρα, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, ὁ Τίμων σου φησί που. « — Mihi satis visum erat φησί: quód verbum omisit librarius, cum ad consecutionem orationis non adtenderet animum, & sequens verbum γράφει huc referendum putaret. Pergit CASAUBONUS: » De Epicuro dixit Timon in » Sillis, [nempe teste Athenaeo nostro, VII. 279. f.] γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Ex reliquiis » poëmatum Timonis apparet quam diligens in Homeri » lectione fuerit. Multa enim illius usurpat pro suis, vel » ἀπαραλλάκτως, vel leviter immutans, ut hic. Versus » enim Homeri est, [Od. η'. 216.] Οὐ γάρ τοι στυγερῇ » ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο. « — Inde *parodum* TIMONEM Eustathio dictum paullo ante vidimus.

In ARCHESTRATI Fragm. *vers.* 2 *seq.* ὅσοι κεπφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται. » *Fatuos & corrupti iudicii » homines*, quibus nihil palatum sapit, sic describit Ar» chestratus,

» Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ' ὅσσοι κούφην τελεβώδη
» ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν.

d »Quibus non erit maior linguae Graecae usus quam no»bis, aegre illis persuadebitur, τὸ τελεβώδη Graecum es»se vocabulum. Atqui non tantum isto loco, sed & li»bro septimo, ubi iterum describuntur Archestrati ver»sus, in ea lectione scripti cum editis consentiunt. Quid »super eo verbo sit statuendum, iudicent acutiores. In»terea sunto coniecturae, quas subiiciemus, vel οὐκ ἐμ»πειρίας vel εὐστοχίας nostrae monumentum. Potest scri»bi, κούφην κ' ἐρεβώδη: *mentem levem & caliginosam.* Sic »τόπος ἐρεβώδης apud Apollodorum. Potest etiam,

»Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ' οἳ κούφην κ' ἐλλεβορώδη
»ψυχὴν κέκτηνται.

»*quibus mens est ellebori egens*, &, ut ait Persius, *ebria ve»ratro.*« — At libro VII. pag. 303. e. ubi iidem versus repetuntur, non prorsus cum huius loci lectione consentiunt libri. Priorem enim versum ibi sic exhibent membr. *A.* cum editis:

Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσιν ὅσοι κούφαν γε λεβώδη.

Ibidemque in κούφαν (per vocalem α) consentit ms. *Ep.* (in quo hoc quidem loco omnes istos versus desiderari dixi:) sed in eodem cod. pro γε λεβώδη magis corrupte, & ad metrum prorsus inepte, καὶ λεμβώδη scribitur. Toupius in Epist. Crit. p. m. 80. nude ὅσοι τὴν ἀττελεβώδη ψυχὴν legendum contendit, expulsa prorsus voce κούφην; quam nihil esse aliud, ait, nisi interpretationem τοῦ ἀττελεβώδη. Coray, in *Notis msstis*, κούφην κ' ἀνεμώδη legens: »Sunt nimirum, inquit, ἀνεμώδη »ψυχὴν κεκτημένοι, illi ipsi quos & ἀεσίφρονες appellant, »vocabulo composito ex ἄω, unde ἄημα, synonymum »τοῦ ἄνεμος.« — Mihi aliquid magis reconditum videbatur latere in istâ bis fere eâdem recurrente scripturâ: probavique Bentleii acute inventum, κεπφαττελεβώδη corrigentis, in *Dissert. upon the Epistles of Phalaris* pag. 86 sq. Vocabulum non male conveniens Archestrati stylo, & percommode id quod voluerat poëta exprimens. Ἀττέλεβος (idem valens ac ἀττέλαβος) est *minuta locusta*, sive aliud quoddam *insectum*, *herbas & olera rodens*: ut mire conveniat hoc vocabulum cum his, quae deinde subiicit poëta, ὥστε πρέπει καθαρῶς, ἀπόσοι τάδε μωρολογοῦσι, τοῖς λαχάνοις προσάγειν. Κέπφος, interprete Hesychio, *avicula* est ita *levis*, ut a vento facile hinc inde pellatur; unde, ut adnotavit idem Grammaticus, etiam

κοῦφος ἄνθρωπος, *levis homo*, κέπφος adpellatur: d (vides glossae κοῦφος originem:) eademque avicula ita *stupida* & *deceptu facilis* habebatur, ut κεπφωθεὶς vulgo diceretur ὁ ἀπατηθεὶς, *deceptus*: & ipsum nomen κέπφος, ut Suidas docet, diceretur ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων, *in homines stolidos*.

Vers. 3. Pro εἰσὶν δ' ἀπόπληκτοι, quod hîc habebant edd. cum msto, εἰσὶν τ' ἀποπλ. ex coniect. corrigi iusserat CORAY: cui eo lubentius sum obsecutus, quod altero loco VII. 310. e. eamdem particulam τε pro vulgata δὲ agnoscat uterque noster codex mstus; quamquam ibi imperite traiecta verba sint in hunc modum, θυντῶν τ' εἰσὶν ἀπόπληκτοι. *Vers.* 4. ὅς ἀνθρωποφ. Sic commodius hoc loco, quam ὥς δ' ἀνδρωποφ. quod habet altero loco ms. *A.* *Vers.* 5. ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ. Perperam h. l: σάρκας φιλέει ms. *A.* Pro ἄν περ, scribitur ἄν που p. 310. e.

Ἦν δ' ὁ Διόδωρος οὗτος -- Ἀσπένδιος. Huius *Theodori* e *Aspendii* mentionem fecit Iamblichus, in Vita Pythag. sect. 266. De quo conf. Schefferum de Nat. & Constit. Philos. Ital. pag. 172. Bentlei l. c. pag. 85. & Brucker. in Hist. Crit. Philos. T. I. pag. 1101 sq. *Ibid.* ἀπὸ τοῦ Διοδώρου προαχθέν. Vide paulo inferius ad verbum προσαγαγόντα lit. f.

πρὸς ὃν ἐπιστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ. f
Cum in huius loci interpretatione toto coelo ab auctoris sententia aberrasset Dalecampius, CASAUBONUS (in Animadv.) Graeca ista sic latine reddidit: »*Ad quem scribens* »*Diodorus, iussit eum qui proficiscebatur renuntiare quod ipse* »*dixisset, Pythagorae clienti, cuius porticus magna frequentia* »*celebratur*, (dum disputat) *de insania amiciendi se more fe*»*rarum, & insolentia.*« Pergit inde CASAUB. »Non est »hic stylus assuetus *Stratonico*; quod declarant multa eius »acute dicta, quae magni scriptores nobis conservarunt. »[vide Athen. VIII. pag. 347 sqq.] Sed induit Stratoni»cus φιλοκαινίαν orationis & χαυνότητα, ut eadem vi»tia in factis illius, ad quem scribebat, irrideret. Porro »Stratonici verba, quae hic describuntur, videntur esse »titulus atque ἐπιγραφὴ Epistolae, quam *Diodoro* mitte»bat. Itaque vere Stratonici sunt tantum haec: Τῷ περὶ

f » Ϡηροπέπλου & quae ſequuntur: caetera adiecit Timaeus;
» quem miror equidem, ſeriam Hiſtoriam profeſſum, his
» nugis chartas ſuas impleviſſe. Interpretibus nihil hîc lu-
» cis affulſiſſe res ipſa loquitur: noſtra interpretatio quam
» bene iis conſentiat quae de Diodoro refert Athenaeus,
» nemo non videt. Debemus Palatino codici elegantiſſi-
» mam vocem *περιστάσιμον*. [Nempe ſic edebatur
» ubique, *ὕβρεώς τε πέρι, στάσιμον στοὰν* &c.] Πε-
» *ριστάσεις ποιεῖν*, ut dicebamus ad Theophraſtum, [Cha-
» ract. c. 9. *περὶ Λογοποιΐας*. pag. 215. ed. Caſaub.] eſt,
» *agyrtarum more turbam circa ſe cogere*. Inde *locus περιστά-*
» *σιμος, qui frequentia hominum celebratur*. *Ϡηρόπεπλον μανίαν*
» quid aliud eſſe dicas, quam quod expreſſimus? Huc per-
» tinent illa ſuperiora verba, *κομᾶν, ῥυπᾶν, ἀνυποδητεῖν*,
» & alia in eam ſententiam. *ὕβρις* eſt *inhumanitas & inſo-*
» *lentia* hominis, qui deficit a caeterorum moribus & in-
» ſtitutis: nam in corporis cultu, ut docet Varro, aliud
» eſt homini, aliud humanitati ſatisfacere. α — *περιστά-*
σιμον recte, una voce, ſcriptum etiam in noſtris membr.
A. Vocabulum *περίστασις* eadem notione, qua *περιστά-*
σιμος στοὰ hoc loco dicta eſt, Polybio aliquoties uſur-
patum olim obſervavimus. Vide Lexic. Polyb. hac voce,
num. 3. Pro *πελάτῃ*, quod erat editum, *πελάτᾳ* ſcri-
pſi cum membr. *A*. doricâ formâ, quae ſuo loco hîc
ſtabat. Neſcio vero an etiam Πυθαγόρα ſcriptum opor-
tuerit pro vulgato Πυθαγόρου.

κατά τινα τῦφον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγαγόντα. καὶ κατά τινα erat editum, conſentiente (quod ſciam) msto *A*. Delevi incommodam h. l. particulam, auctoritate msti *Ep*. Non damno *προσαγαγόντα*, quod uterque codex cum editis agnoſcit; quod ſonare poteſt, *adhibuiſſe, adiunxiſſe* eum hoc inſtitutum reliquis Pythagorae inſtitutis. Suſpicatus tamen eram, *προαγαγόντα* fortaſſe oportuiſſe, quod idem valere videtur ac *εἰσαγαγόντα, invexiſſe, introduxiſſe*: quo ſenſu & *προάγειν εἰς φῶς* Graeci dicunt, *in lucem proferre*. Sic paulo ante, *ἀπὸ τοῦ Διωδόρου προαχθὲν, a Diodoro invectum, introductum*: niſi forte ibi verba iſta ſic reddenda fuerant, *a Diodoro derivatum, propagatum*, nam illa notione, quam modo dixi, quamque in verſione poſui, vereor ne non ἀπὸ, ſed ὑπὸ ſcriptum oportuiſſet.

AD CAP. LVII.

ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον, μαγειρικὰ σκεύη καταλέγειν μαθη-σόμενοι. Vocabulum *ἀσώτιον* non niſi eo conſilio hic adpoſuit Athenaeus, ut viam ſibi pararet de illius vocis uſu deinde differendi. Eodem conſilio (frigide ſatis, ut mihi videtur) *μαγειρικὰ σκεύη* nunc rurſus nominat, quorum iam ſupra p. 149. a. facta erat mentio. Vide paulo poſt, pag. 165. d. & 169. a. b. *Ibid.* *τὸν Ἀθηνογένους Κεφαλίωνα ἀποστοματιοῦντες.* ATHENOGENIS *Cephalionem recitaturi.* Quis fuerit ille ATHENOGENES, aut quodnam eius ſcriptum, cui titulus *Cephalio*, doctioribus inquirendum relinquo. Mihi quidem nihil compertum: nam de *Athenogene Martyre*, (de quo egit Fabric. Bibl. Graec. T. V. pag. 195 ſqq.) nemo hic cogitaverit: quod vero ſcriptionis titulum ad *Cephalionem, rhetorem & hiſtoricum*, Suidae commemoratum, ſpectare coniectaverat DALECAMPIUS, ut contra hunc *Athenogenes* neſcio quis ſcripſerit librum conviciis & probris plenum; ea quidem gratuita prorſus coniectura eſt. a

In SOPHOCLIS Fragm. ex *Cedalione*, *κέντρωνες*, *ſunt fures, qui merentur ut aculei & tormina eis admoveantur.* Vide Suidam, &, e quo ille ſua hauſit, Scholiaſten Comici ad Nub. 449.

Quae ſequuntur verba, *δέον ὑμᾶς ἐπιφαγεῖν τι - - - ἡμᾶς θέμις*, eorum nec integritatem aut veritatem ſcripturae praeſtabo, & ſententiam minime mihi liquere ultro profiteor. In ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. absque parentheſeos ſignis edita iſta leguntur; & in ed. Ven. & Baſ. quidem ſic, *δέον ὑμᾶς ἐπιφαγεῖν τι - - - χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις*: in ed. Caſ. 1. vero, *δέον ἡμᾶς - - - χαριτογλ. ὑμᾶς θέμις.* Dein in Animadverſſ. monuit CASAUBONUS: » Ita haec diſtinguo, *Ὅτι δ' ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι » περὶ τὰ δεῖπνα ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχετε (δέον ἡμᾶς ἐπιφα- » γεῖν τι αἰτῆσαι, ἢ ἐπεσθίειν τι τῶν κυνικῶν βρωμάτων. » οὔτε γὰρ χαριτογλωσσεῖν ἡμᾶς θέμις.) δῆλον ἐξ ὧν » καὶ Ἀλ.* Scio quid de vocibus *ἐπιφαγεῖν* & *ἐπεσθίειν* » mox ſcribatur: nihilominus tamen iſto [hoc] loco non » putem otioſam eſſe praepoſitionem. *ἐπιφαγεῖν* & *ἐπε- » σθίειν* interpretor, *edere poſt alium*, &, ut ita dicam, » *arrodere iam roſa.* « — Cuius praeſcriptum hactenus ſecuti ſunt ii, qui editionem Caſ. 2. & 3. curarunt, ut eo loco, b

b ubi Casaubonus iusserat, *parentheseos signa* ponerent: sed δέον ὑμᾶς & ὑμᾶς θέμις, quod erat in ed. Ven. & Bas. utrobique repositum est in ed. Cas. 2. & 3. Ego vero tenendam scripturam nostrarum membranarum duxi, quae δέον ὑμᾶς & ἡμᾶς θέμις dederunt. In *Epit.* haec omnia desunt. Verbum ἐπιφαγεῖν proprie *superedere* sonat, quod Plinius dicit lib. XIX. 6, 34. id est, *insuper edere*, & sigillatim, *cum pane* vel *praeter panem comedere*, ut Pollux docet, VI. 39. Et sic commode infra accipi potest in Eupolidis verbis apud Nostrum, IV. 170. d. Sed videtur etiam simpliciter pro *comedere* accipi posse, quemadmodum, haud dubie usurpatur vicinum verbum ἐπεσθίειν vel ἐπέσθειν, ibid. apud Nostrum in Aristophanis versu, tum in illis Epicharmi verbis, τὰ γλυκέα μὲν ἐντ' ἐπέσθειν, apud eumdem Nostrum, III. 85. d. pariterque in illis Callimachi, ἅλα λιτὸν ἐπέσθων, Epigr. LI. Et hoc loco utrumque verbum ἐπιφαγεῖν & ἐπεσθίειν non alio sensu accipiendum videtur: & utrumque quidem, quemadmodum & verbum χαριτογλωσσεῖν, (quod paulo ante de vocabulis ἀσώτιον & σκεύη μαγειρικὰ diximus) non alio consilio hic posuit Grammaticus noster Deipnosophista, nisi ut deinde Ulpianum suum inducere posset interrogantem, quisnam e veteribus auctoribus usus esset illis verbis; (pag. 169. a.) cui deinde alium e convivis faceret respondentem, testimoniaque veterum proferentem. Vide pag. 170. d. & pag. 165. c.

ἀπὸ βιβλίων - - λαβόντα ἐντυχεῖν. Vertit Dalech. *cum accipere qui casu obvenisset.* Id Graece sonabat, λαβεῖν ὃ ἂν τύχῃ aut ὃ ἂν ἐντύχῃ. At λαβόντα ἐντυχεῖν, est *caperet & legeret.* Sic mox apud ipsum poëtam Linus ait, λάβε, ἔπειτ' ἀναγνώσει. Nihil ista notione verbi ἐντυγχάνειν vulgatius: vide Lexic. Polyb. & Ind. Graec. Epictet. hac voce, & Notas nostras in Epict. Dissert. T. II. P. I. p. 7. Ad λαβόντα intelligendum τὶ vel ἕν, usitatissima ellipsi.

c In ALEXIDIS *vers.* 3. ἔπειτ' ἀναγνώσει recte dedit. ms. *A.* Cum perperam ἀναγνῶς esset editum, sic corrigendum suspicatus erat IACOBS in Notis msstis, ἔπειτ' ἀναγνῶς, πάντα γ' εὖ διασκοπῶν. *Vers.* 7. δηλώσεις γὰρ αὐτῷ τὴν φύσιν &c. Respicitur Prodici fabula, de *Hercule*

d *in bivio*, apud Xenoph. Memorab. II. 1. *Vers.* 12. Σιμοῦ τέχνην ἔλαβες. SIMI *artem sumsisti.* Simus, civitate Magnes, hilarodica poësi clarus, memoratur infra, XIV.

610. d. Sed ibi Σῆμον, non Σῖμον, habet uterque codex noster; quod tamen mendosum utique videtur. Alius est *Simus* Cous, Medicus, Straboni laudatus & Columellae, monente Fabric. in Bibl. Graec. T. XIII. pag. 424. & Harduin. in Ind. Auctorum a Plinio laudatorum, p. 66. Is, de quo hic agitur, vere-ne scripserit *Artem coquinariam*, an finxerit hoc poëta, non dixerim.

AD CAP. LVIII.

In CRATINI *verf.* 1. Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην. *Vidisti-ne Thasium hoc salsamentum?* » Scripsimus auctoribus membranis Θασίαν, cum esset editum Θυσίαν, immani errore. Libro superiore veram lectionem exposuimus cap. XXXII. « CASAUB. — Vide Notata ad III. 119. c. Animadv. T. II. pag. 334. sub fin. ubi post illa Plinii verba, de *salpa* pisce, *qui piscis nusquam percoqui potest nisi ferula verberatus*, haec adiecit CASAUBONUS: Cynulcus libro » sequente [nempe hoc ipso loco] dictionem τάριχον per » circumlocutionem expressit, de Magno hunc versum » pronuncians, Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην οἷ' ἄττα βαΰζει. » Nam Θασία ἅλμη idem valet ac τάριχος. Sic autem » eum locum emendamus ex scripta lectione. « — Recte vero Θασίαν (pro Θυσίαν, quod erat in ed. Ven. & Bas.) dedere veteres quoque nostrae membranae. *Verf.* 2. » ἐκ » παραλλήλου dictum, ταχέως καὶ παραχρῆμα: neque mu» tanda est distinctio, ut sentiebat Dalecampius. « CASAUB. — Nempe Dalecampius, tollens distinctionem post καὶ παραχρῆμα, verba haec cum sequentibus iuncta voluerat, sic vertens: *quam extemplo apud surdum caecus loqui visus est!* — » *Tertius versus* elegantissimum proverbium » continet, οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι: » de eo qui maledicenti remaledicens, &, ut dicitur Grae» co proverbio, τὸν ξύοντα ἀντιξύων, probe se vindica» vit. « CASAUB.

κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα καὶ ἀκρότητα κύμβαλα. Ad vulgatum olim κολάρους, sic commentatus est CASAUBONUS: » Quid appellat κολάρους? aut omnino » quid ea vox significat? Nobis id verbi alibi nusquam le» ctum. Quin hic quoque illud non agnoscit Eustathius, ne» que Epitomae auctor. Dalecampius vertit *mutilos*: legit » nimirum κολούρους: quam frigidâ sententiâ, omnes intel-

e » ligunt. Sed locus eſt emendandus literae unius adiectio-
» ne, ſcribendumque *κολάβρους*. Vide lib. XV. cap.
» XVI. [XV. 697. c.] *μέλη πάραυλα* recte Eraſmus expo-
» ſuit, [in Proverbio, *Nihil ad Bacchum.*] *modos ad tibiam*
» *non reſpondentes.* Euſtathius: [ad Iliad. σ'. pag. 1214, 34.]
» Παρὰ Σοφοκλεῖ μὲν βοὴ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ, ἢ
» κατὰ θρηνῳδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές. παρ' ἑτέρῳ δέ τινι,
» μέλος πάραυλον, τὸ ἀπῳδόν· κατὰ τὸ, ὑπ' ἐμφύτου
» γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἀναπέμπει (noſtri omnes
» [Athenaei] codices, ἀναγινώσκει) μέλη πάραυλα. Haec
» Euſtathius. Ἀκρότητα κύμβαλα, ſunt *cymbala male ſonan-*
» *tia, neque ex arte modulata.* E contrario *κροτητὰ μέλη*
» apud Sophoclem in Thamyra, [apud Athen. IV. 175.
» f.] Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. « — Libro XV.
apud Noſtrum pag. 697. memorantur *οἱ τοὺς κολάβρους*
(ſic recte ibi ms. *A.*) *καλουμένους συντιθέντες*: & *Cteſiphon*
Athenienſis, *ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων*. Ubi
haec monuit idem CASAUBONUS: » Κολαβρίζειν Graecis eſt
» σκιρτᾷν; [docente ſcil. Heſychio] *laſcive ſaltare.* Inde
» genus *ſaltationis petulantis & laſcivae*, *κολαβρισμὸς* eſt di-
» ctus. [vide Polluc. IV. 100.] Cantiones, quas inter co-
» labriſſandum cantitabant, *κόλαβροι* vocabantur: parum
» honeſtas, & ſpurcidicas eas fuiſſe, clarum ex Athenaei
» hoc loco. Vocem *κόλαβροι*, quomodo hîc capitur, pro
» *obſcoeno & inhoneſto carmine*, non temere alibi legas quam
» hoc loco & ſimili alio libri quarti, ſi per impuros li-
» brarios licuiſſet. « — Aliâs *κόλαβρον* graece vulgo *por-*
cellum (τὸν μικρὸν χοῖρον) dici ſolitum Suidas adnotavit:
pariterque apud Heſychium, in Κόλαβρον, pro vulgato
κοιλίδιον, *χοιρίδιον* legendum videtur. Epitomator h. l.
iſtud ipſum vocabulum, ignotum ipſi ac ſuſpectum, prae-
termiſit, ſic ſcribens: Ὑπὸ τῆς ἐμφύτου, φησὶ, (nempe
auctor Athenaeus) γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἀναγινώ-
σκει μέλη (vitioſe *μέλι* noſter ms. *Ep.*) πάραυλα. De
dictione, *ἀκρότητα κύμβαλα*, conf. KÜSTERUM ad Heſych.
ad voc. Ἀκρότητα, pag. 207. ed. Albert. & VALCKENA-
RIUM ad Theocr. pag. 225. ubi ait, latere in iſtis Athe-
naei verbis verſum *Cratini* hunc,

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα.

» Intelliguntur, inquit, *abſona carmina, & cymbala ſonos*
» *edentia diſſonos, atque adeo immodulatos.* « — Ac ſatis per-
ſpicue ſane ſenarius ille in Athenaei verbis continetur:

ſed, quo iure Cratino illum tribuerit Vir doctiſſimus, non video. Certe cum verſibus Cratini modo citatis nec quod ad ſententiam ſpectat cohaeret hic; & illi hexametri Alexandrini ſunt, hic iambicus eſt ſenarius.

In ALEXIDIS fragm. ex fabula *Exſule*, *Verſu penult.* temere Caſaubonus Hoeſchelio obſecutus eſt, qui pro τὸν ἑστιῶντα, quod in ed. Ven. & Baſ. recte poſitum erat, τῶν ἐσθιόντων corrigere iuſſerat, e ſuo (puto) codice mſto Epitomae, quem dein eumdem Caſaubono utendum miſit. Recte vero τὸν ἑστιῶντα, id eſt, *convivatorem*, tenet noſter ms. *Ep.* cum editt. vett. & ms. *A.* In *alterius Fragmenti* ALEXIDIS *verſ.* 3. in fine, pro ἐστὶ γλυκύ, quod erat editum, ἐστὶν γλυκὺ commodius dedit ms. *A.*

Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ. »Pollux lib. VII. c. 16. »[ſect. 74.] fabulam hanc THEOPOMPI inſcribit Ὀδυσσεῖς, numero multitudinis. Quae de *Ulyſſe* hiſtoria »fabularis continet, non ſolum Epicis & Tragicis multorum poëmatum argumentum praebuerunt, ſed etiam »Comicis multarum comoediarum. Citatur Epicharmi Ulyſ»ſes duplex, Αὐτόμολος, & Ναυαγός. Cratini quoque, ut »Theopompi, Ὀδυσσεῖς ſaepe laudantur: item Alexidis »Ὀδυσσεὺς ὑφαίνων. Nominatur & Anaxandridis Ὀδυσ»σεὺς Athenaeo.« CASAUB. — *Theopompus* ἐν Ὀδυσσεῖ, ut apud Noſtrum, ſic citatur a Scholiaſte Ariſtoph. ad Veſp. 1337. Theopompum ἐν Ὀδυσσεῖ α'. laudat Erotianus in Λάσιον, ut docuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 792.

THEOPOMPI *verſ.* 1. Εὐριπίδου τ' ἄριστον οὐ κακῶς ἔχον. Nusquam vulgo diſtinguunt Graeca verba; quae Dalecampius & interpres Gallicus in hanc ſententiam acceperunt, *Euripidis prandium non male habens.* GROTIUS vero, in Excerpt. pag. 553. ſic edidit:

Εὐριπίδου τ' ἀρεσκον οὐ κακῶς ἔχον,
τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Hac adiecta interpretatione:

Scitum comperior illud placitum Euripidis:
Vere beatus quisquis eſt, coenat foris.

De mutatione vero priori verſui adhibita nihil in Notis monuit Vir magnus. Puto autem ἀρέσκον eum voluiſſe, non ἄρεσκον: quamquam hoc ipſum ἄρεσκον, eodem modo ſcriptum, repetiit Barneſius in Notis ad Euripidis Fragm. ex incertis Tragoed. vſ. 396. At mihi ne illud quidem, Εὐριπίδου τ' ἀρέσκον, ſatis Graecum eſſe

b visum erat: nam Εὐριπίδῃ in tertio casu oportuerat: quare ab ista mutatione abstinendum putavi. Sed ἄριστον tenens, pro ἄριστον ἔπος accepi; tum vero proximis verbis, Οὐ κακῶς ἔχον, ipsius Euripidis dictum incipere mihi videbatur. Musgravius quidem in Fragm. Eurip. num. 222. omisso priore versu, posteriorem solum adposuit: hoc saltem ostendens, se ista verba, οὐ κακῶς ἔχον, cum aliis viris doctis non pro Euripideis habuisse.

AD CAP. LIX.

Πόθεν δὲ καὶ ἡδυλογία. » Proponuntur ab Ulpiano quae» stiones aliquot super dictionibus nonnullis, quibus de » industria usus est auctor in superiore velitatione inter » Laurentium, Cynulcum, & Magnum. Primum quaeri» tur auctor vocis ἡδυλογία, quae praecessit non longe, » [pag. 164. lit. e.] ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ » ἡδυλογίας. « Casaubonus — Forsan καὶ ἡ ἡδυλογία (cum articulo) scriptum reliquerat Athenaeus.

ὦ χοιρίον εὐάρτυτον. Perperam εὐάρτητον ed. Ven. & Bas. de quo corrigendo monuerat Hoeschel. & correxit Casaub. consentientibus msstis. Idem Hoesch. ex sua Epit. χοιρίδιον commendavit, quod & noster ms. *Epit.* habet. Et probum quidem per se erat χοιρίον, quod cum editis agnoscit ms. *A*. Sin, ut mihi videtur, e Comico aliquo ducta ista verba sunt; praestabit (puto) ipsa illa scriptura, ὦ χοιρίδιον εὐάρτυτον, quod fuerit posterius hemistichium senarii alicuius iambici. Nec enim ita accipienda sunt pleraque ex eis dicteriis conviciisque, quae inter convivas iactata facit Athenaeus, quasi ab iratis cum livore proiecta: sed ut poëtarum flosculi, quibus illi iocantes ridentesque conspergere sermones suos exhilarareque voluerint.

Φρύνιχος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τῷ Ἐφιάλτῃ. » Huius dra» matis & Scholiastes Comici in Aves facit mentionem, » & Iulius Pollux lib. VII. cap. XXIV. ubi male editum » est Ἰφιάλτῃ: hinc corrige. « Casaub. *Ibid.* μνημονεύει τοῦ ἡδυλόγου. τοῦ ἡδυλογεῖν malueram, quoniam in adlata ecloga verbum ἡδυλογοῦσι occurrit: sed potest & ἡδυλόγου ferri, sive in masculino accipias, sive, quod equidem malim, in neutro genere, a τὸ ἡδυλόγον, quod idem valeat ac τὸ ἡδυλογεῖν. Phrynichi *eclogam* in

Excerptis suis exhibuit GROTIUS, pag. 497. monens esse partim anapaesticos versus tetrametros catalecticos, partim iambicos senarios. *Vers.* 1. Ἔστιν cum Grotio scripsi, metri caussa, pro ἔστι, quod erat vulgatum. *Vers.* 3. γε particulam ex coniectura inserui: sic minimo negotio fulciri labans metrum posse visum erat. Epitomator quidem, ex tota ecloga nonnisi haec verba excerpens, Ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις μισάνθρωπον, posterius hoc nomen adiectivum ad substantivum κέντρον retulit. Quae si vera ratio est, fuerit ἄνθος ἥβης in accusativo casu accipiendum, *florem iuventutis*: quam in partem GROTIUS accepit, cuius est versio totius Eclogae huiusmodi:

Quos iam posse evadere, rebus cunctis magis ardua res est:
aculeatum nam quid in promtu gerunt,
hostem aliorum, florem iuventutis. Compellant comiter omnes,
semperque forum circumcursant, & ibi subsellia oberrant.
At, quos benigne affantur, his magnam affricant
scabiem: dein sese occultantes, simul effuse omnia rident.

Vers. 4. αἰεὶ scripsi cum Grotio, primâ syllabâ longâ. ἀεὶ vulgo. *Ibid.* περιόντες per syncopen intelligendum pro περιιόντες positum. *Ibid.* ἐπὶ βάθροις ὅταν ὦσιν scripsi cum Grotio, deleto τοῖς articulo, quem non ferebat metrum; & verbis ὅταν, ὦσιν ad superiora relatis, a quibus dirempta erant in ed. Bas. & Cas. commate post βάθροις interposito. Ad ὦσιν vero intellexi οἱ Ἀθηναῖοι vel οἱ πολῖται. *Vers.* 5. Pro ἐκεῖ δὲ, quod pariter a Grotio accepi, poteras etiam ἔπειτα suspicari. *Ibid.* Vere-ne admiserit Phrynichus dactylum ἥδυλο in quartam senarii iambici sedem, an alio modo succurrendum metro fuerit, non dixerim. Illud utique recte a Grotio factum iudicaveram, quod versum hunc pro senario accepit, & vocem ἀμυχὰς, quae vulgo ei iungebatur, inde separavit sequentique adtribuit. *Vers.* 6. καταμύξαντες commode dedit ms. *A.* pro καταγύξαντες quod erat editum. *Ibid.* συγκρύψαντες poterat active accipi, intelligendo τὰ κέντρα: sed nec male reciproce (intellecto pronomine ἑαυτοὺς) accepisse videtur Grotius. *Ibid.* ἅπαντα bene edd. ἅπαντες, quod est in *ms. A.* ad sententiam non magis, quam ad metrum, aptum erat.

Τὸ δὲ χαριτογλωσσεῖν. Respicit locum superiorem, pag. 164. b. ubi vide notata. *Ibid.* Αἰσχύλος &c.

c AESCHYLUS in *Prometh. Vincto*, vs. 293 sq. Priorem versum, qui apud ipsum poëtam erat anapaesticus dimeter, nescio quis sciolus temere apud Athenaeum cum iambico senario permutatum cupiens, sic scripserat,

Γνώσει τάδ' ὡς ἔτυμά γ'· οὐδὲ γὰρ μάτην.

Sic quidem omnes Athenaei editiones. Sed vel ipso claudicante metro prodebat se hominis imperitia: nam in voce ἔτυμα mediam longam fecit, quae ubique brevis est. Optimae nostrae membr. *A*. cum Aeschyli codicibus, omissis γ' & γὰρ particulis, amice conspirant. *Initio versus* eaedem membr. cum editis Atticam formam Γνώσει tuentur, quam apud Aeschylum ex Athenaeo recte recepit SCHÜTZIUS. Vocem ἔτυμα pro more plene scriptam dedere membranae: sed cum editis ignorant δὲ, quod post γνώσῃ recte legitur apud Aeschylum. Omnia desunt *Epit.*
d τὰ μαγειρικὰ σκεύη; τούτων γὰρ ἐμνημόνευσαν, ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς δείπνοις μνήμης ἠξιωμένων. Indefinite dicit ἐμνημόνευσαν, scil. οὗτοι. Nempe, proxime quidem, Magnus, pag. 164. a. paulo vero superius (pag. 149. a.) alius e convivis, Plutarchus, ubi *de Phigalensium conviviis*, quae *Arcadiae* civitas est, agebatur. Respondebitur vero ad istam Ulpiani quaestionom paulo inferius, p. 169. b. & seqq. *Ibid.* τὸ ἀσώτιον ποῦ κεῖται; Vide supra, pag. 164. a. & infra, pag. 169. a. b.

De dictione illa, σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, in ALEXIDIS fragm. *ex Cnidia*, (quae mox repetitur in
e fragm. ex eiusdem *Phaedro*, adiecta simili alia, συνεστρόγγυλλεν) dixi nonnihil ad II. 42. f. Animadv. T. I. pag. 304. Confer etiam II. 58. a. *Ibid. Vers.* 3. perperam ἱκανῶς ms. *Ep.* pro ἰταμῶς.

AD CAP. LX.

Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱός. De hoc vide Plutarch. in Phocione p. 744. d. e. *Ibid.* Δίφιλος -- ἐν τοῖς Ἐναγίζουσι. » DIPHILI drama, quod hîc Ἐναγίζοντες, *Parentantes*, in» scribitur, alibi vocatur Ἐναγίσματα, *Parentalia.* « CASAUB. — Δίφιλος ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι citatur apud Scholiast. Aristoph. ad Equit. 960. ut adnotavit HARLES ad Fabr. Bibl.
f Gr. T. II. p. 439. *Vers.* 1. Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτύγχανεν. γ' ἐτυγχ. commode ms. *A*. dedit, pro τ' ἐτύγχανεν, quod erat editum. *Phaedimus* ille quis fuerit, non

dixerim. Uni e triginta Athenarum tyrannis Phaedimi nomen fuisse apud Demosthenem legimus, περὶ Παραπρεσβ. T. I. pag. 402. ed. Reisk. Fuisse eum, de quo hîc agitur, illius nepotem, suspicari aliquatenus licet cum ex temporum ratione, tum ex more vulgato apud Athenienses, nepoti nomen avi imponendi. In *vers.* 5. nil adiuverunt nos vetustae membranae; in quibus, sicut in editis, est κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα λίθον ἀμαξιαῖον, omisso verbo quod ad complendam sententiam desiderabatur. Epitomator totam eclogam praetermisit. CASAUBONI ad hunc locum haec est animadversio: » Versus ille, τὸ μνῆμα » κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα λίθον, neque legitimum pedum nume» rum, neque sententiam implet. Lego, τὸ μνῆμα, κατ' » ἐνιαυτὸν ἕνα πωλεῖν λίθον. Iocus est Comicus παρὰ » προσδοκίαν. Nam auditor exspectabat verbum πρίασθαι. » *Volo*, ait, *legem ferre, quae Ctesippum coget monumentum* » *patris tandem perficere: ut quotannis unum saltem teneatur* » *saxum emere*, ad conficiendum tandem patris monumen» tum, quod diu est cum aliquot lapidum defectu visitur » imperfectum. Quia aliquot saxa de tumulo Chabriae » vendiderat Ctesippus, ut modo dictum est, id opus pro » inchoato tantum habebatur ab iis qui rei veritatem igno» rabant. Ideo ait iste, lege adigendum esse Ctesippum, » ut operi incepto tandem colophonem imponat. Sed, » quia veritatem norat qui haec loquitur, pro πρίασθαι » dixit πωλεῖν, acerbo ioco immanitatem Ctesippi per» stringens. « — Haec Vir doctus: quae mihi, ut dicam quod sentio, parum fecere satis; quamquam, quod in medium adferam melius, habeam nihil; &, prorsus obscurum mihi esse, quid duobus extremis versibus voluerit poëta, debeam profiteri. Nec sane quidquam DALECAMPIUS promoverat, sic reddere conatus poëtae sententiam: *quotannis unum tantum saxum poni; saxum, inquam, & vilis admodum pretii, & quantum plaustro vehi potest.* VILLEBRUNIUS comicum salem, simulque totius sententiae clavem sibi reperisse visus erat in ambiguitate verbi ἐπιτελεσθῆναι, quod aliâs quidem *absolvi, perfici*, ait, significare; hîc vero, penitus *destrui* & *aboleri*. Cuius interpretatio an & satis per se lucida sit, & rem videatur conficere, iudicet lector: *J'aurois proposé une loi* (sic ille) *qui n'auroit pas été inutile, à ce que je crois; de sorte qu'en vendant tous les ans une pierre* (vides Casauboni inventum

f πωλεῖν adoptasse hunc interpretem) *capable de charger un chariot, & à bas prix, comme je l'entends, le monument de son pere auroit été achevé en un an.* Equidem fateor, lucidiora certioraque etiamnunc a feliciore ingenio me exspectare. Interim hariolando, lacunam utcumque impleturus, verba illa, *conferret civium quisque*, supplevi: mordacem quemdam salem in hoc inesse statuens, ut dicat poëta, si quilibet civis Atheniensis quotannis lapidem grandem, qui plaustri onus esset, conferret, spem esse, non posse omnes lapides vendere Ctesippum; atque adeo profusionem hominis quamvis immanem, tamen non esse impedituram, quo minus absolvatur tandem patris monumentum.

Τιμοκλῆς - - Οὐδ' ὁ Χαβρίου &c. *Timoclis* verba prorsus in alienum sensum detorserat Dalecamp. sic vertens, *Chabriae vero filius Ctesippus ter adhuc tondetur*, &c. Huc spectavit CASAUBONUS, cum ait: » TIMOCLIS *versus de* » *Ctesippo* exponi debent convenienter menti auctoris, quod » docti non fecerunt. Ait poëta: Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τρὶς κείρεται, ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν » ἀνδράσι. Loquitur de Ctesippo paupere iam facto: & » ait, *mutatam ab eo esse vitae rationem, cum prius ter die* » *tonderi soleret.* Mollitiem obiici certum est: cuius argu» mentum vult esse, quod solitus fuerit ter quotidie ton» sori operam dare. Mos fuit θηλυδριῶν, barbam & pilos » capitis diligenter tondere: & hoc amplius, alas maxil» larum & alias corporis partes summo studio vellere. » Ideo, vellent, nollent, tonsoris opera plurimum coge» bantur uti. Apud Theophrastum inter notas hominis » qui nomen comti & venusti affectabat, leges τὸ πλειστάκις ἀποκείρεσθαι. Itaque τρὶς κείρεται interpretor, » *ter quotidie operam dat tonsori.* Sic λούεσθαι πεντάκις in » versu Menandri, qui sequitur, de eodem Ctesippo.«

g MENANDRI *Fragmentum* habet Grotius in Excerpt. pag. 737. & Clericus pag. 136 sq. *Vers.* 4. καὶ βάψομαι. Dalec. *& intingar unguento.* Rectius, ut videtur, GROTIUS:

Nec unguentatus; at nunc pol tingar quoque.

Quem secutus CLERICUS, adnotationem adiecit: » Cri» nes & barbam *sibi pingebant* luxuriosi senes, ut iuniores » amicae viderentur; qua de re copiose & erudite egit » Hadr. Iunius lib. de Coma, pag. 552 & sqq.« *Vers.* 5. καὶ παρατιλοῦμαι. » Homines severiores nullo modo » vellebantur, molliores totum corpus velli curabant,

» quo respicit Seneca Ep. CXIV. *Alter se iusto plus colit,* » &c. « CLERICUS ibid. — Aliâs παρατιλμὸν notum est fuisse poenam, qua Athenis in adulteros saeviebant mariti: de qua hîc non agitur. *Vers.* 7. κατέδομαι, Attice, praesens pro futuro κατεδοῦμαι.

κιναιδίαν recte ms. *A.* & *Ep.* κιναιδείαν edd. minus commode: foret hoc enim a verbo κιναιδεύω, quod nusquam (quod sciam) reperitur. *Ibid.* Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν. Orationem dicit DEMOSTHENIS, quae *Pro Leptine* vulgo inscribitur; ubi vide p. 479. ed. Reisk. *Ibid.* τοὺς τὰ πατρῷα. Perperam aberat articulus τὰ in edd. & in ms. *A.* Quem cum ex coniect. iam adiecissem, in ms. *Ep.* recte adiectum vidi.

MENANDRI pulcris versibus versionem subieci GROTII, ex eius Excerptis pag. 734. *Vers.* 5. Pro καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν, est καὶ μηδέποτε ἐπιβ. in ms. *Ep.* percommode id quidem ad sententiam, sed parum apte ad metrum. Videri quidem posset prodire iustus senarius, si deinde vocem οὕτως omitteres, quam tamen ipsam cum aliis agnoscit idem codex: sed ne sic quidem legitimus foret ille versus, ob spondaeum in quarta sede.

AD CAP. LXI.

Ἀξιόνικος ἐν Τυῤῥηνῷ. ἐν Τυῤῥηνικῷ legitur VI. 244. f. Fabulae titulum suo more tacuit Epitomator: auctor vero temere Ἀξιόμαχος nominatur in ms. *Ep.* ubi quidem nihil aliud ex hoc loco adfertur, nisi haec verba: Πυθοδήλου δὲ ἀσώτου Ἀξιόμαχος μνημονεύει· ὃν καὶ ἀσωτότατον ἄνθρωπον καλεῖ. *Vers.* 1. Ὁ Πυθόδηλος οὗτος ἰσοβαλλίων. » Ἰσοβαλλίωνα dici existimamus, quasi ἴσον » Βαλλίωνι: *moribus Ballioni similem.* *Balliones* in vetere » comoedia, etiam Cicerone teste, [pro Q. Roscio, cap. » 7.] appellabant impurissimos homines, ut sunt *lenones,* » & id genus. Lege Pseudolum Plauti: quem poëtam & » nomen illud, & caetera omnia, imo plerarumque fa» bularum integra argumenta, de Graecis fabulis in suas » transtulisse, nemo est quin sciat. « CASAUBONUS. — Fortasse εἴσω Βαλλίων oportebat, ut εἴσω ad προσέρχεται referretur: *Pythodelus hic, cognomine Ballio, intro accedit.* *Vers.* 2. ἀσωτέστατος. » Proximus versus, » προσέρχετ' ἐπικαλούμενος ἀσωτότατος, transpositione

c » vocum posteriorum sanandus est, siquidem illum volu» mus esse sanum: προσέρχετ' ἀσωσότατος ἐπικαλούμενος.« Casaub. — At ne sic quidem iusta mensura inerit versui, nisi in ἐπι secundam syllabam productam volueris: quod fortasse fieri posse ob plurium brevium concursum iudicaverint nonnulli: sed erunt alii viri docti, quibus, etiamsi caeteroquin recte haberet metrum, ob ipsum illum frequentiorem brevium syllabarum concursum suspectus versus fuerit. Mihi certissima ratio sanandi versus visa erat, si ἀσωτέστατος scriberemus. Licet enim nusquam illam ipsam nominis huius formam reperire mihi contigerit; tamen ex quam plurimis simillimae formationis exemplis, quae sunt ab Eustathio ad Od. β'. pag. 89, 39 sqq. collecta, quibus usi sunt graeci poëtae, (ut ἀνιηρέστερος, αἰδοιέστερος, ἀμορφέστατος, δικαιέστερος, ἀνεικαιέστατος, γεναιέστατος, σπουδαιέστατος, & id genus alia) dubitari non debet, quin & hic poëta ἀσωτέστατος pro ἀσωτότατος dicere potuerit. Quod autem post hanc ipsam vocem in ms. *A.* (si modo recte accepi) vocabulum ἄνθρωπος adiectum est, merito omiserunt hoc editores, utpote invita Musa invectum.

Vers. 4. ἀπὸ τυμπάνου Ἰσχὰς κατὰ πόδας πορεύεται.

Ἀποτυμπανισχὰς tenet ms. *A.* cum edd. Quare non audiendus codex Paris. *C.* in quo (Villebrunio teste) ἀποτυμπανιστὴ aut aliquid simile scribitur. Sed illud utut sit, vix dubitari potest mendosum esse istud nomen, praesertim cum ex alio apud Nostrum loco (XIII. 587. e.) didicerimus, nobilem fuisse Athenis meretricem cui Ἰσχὰς nomen. Quare perspectissima utique habenda Corayi nostri emendatio, sic scribi iubentis, ὑπὸ τυμπάνου Ἰσχὰς ut sententia sit duorum posteriorum versuum huiusmodi: *Ebriaque a tergo sapientissima Ischas cum tympano* (vel, *pulsans tympanum*) *illius vestigia premens incedit.* Sic apud Sophocl. Electr. 711. ὑπαὶ σάλπιγγος, *ad tubae sonum.* Poterat etiam in tertio casu, ὑπὸ τυμπάνῳ, dicere poëta: sic apud Appianum quidem est ὑπὸ σάλπιγγι, Civil. I. 58. & Macedon. cap. 2. T. I. pag. 515. nostrae edit. Et praepositionem ὑπὸ, sive cum genitivo, sive cum dativo constructam, nonnumquam pro μετὰ, *cum*, poni, pridem docuit H. Steph. Thes. T. III. 1755. g. & 1756. e. f. & Vigerus de Idiotism. pag. 585. editionis

Hoogev. Sed ne opus quidem esse putavi, ut a librorum scriptura hactenus discederemus, ut ἀπὸ, quod illi dabant, in ὑπὸ vellemus mutatum. Certe simili quadam ratione dictum apud Polybium V. 69, 8. ἀφ' ἑνὸς σημείου καὶ παραγγέλματος ἑνὸς, *ad unum signum datum unumque imperium*, & alia eiusdem generis apud alios scriptores, velut ἀπὸ σάλπιγγος apud Xenoph. in Hipparchico pag. 757. sub fin. quamquam non sum nescius, esse viros doctos, qui tradant in huiusmodi dictionibus praepositionem ἀπὸ proprie in significatione vocis *post* esse accipiendam: de quo vide H. Stephanum, Thes. T. I. 490. f. g.

Πολύευκτον δ' Ἀναξανδρίδης ἐν Τηρεῖ κωμῳδῶν. Cum id per operarum errorem Πολύευκτος in ed. Bas. legeretur, CASAUBONUS in sua illud in Πολυεύκτου mutavit. Dein miratus ipse in Animadv. insolentem verbi κωμῳδῶν constructionem, vidit tandem monuitque Πολύευκτον esse scribendum: qui si Venetam inspicere editionem voluisset, non aliter ibi scriptum reperturus erat: nec aliud habent nostrae membr. *A*. Videtur Casaubonus genitivum casum ex Epitome olim adoptasse: at ibi longe alia orationis structura est, nec verbum κωμῳδῶν comparet, sed sic scribitur: Πολυεύκτου δ' Ἀναξανδρίδης, (nempe μνημονεύει: quod e superioribus ibi supplendum) λέγων· &c. Ad ANAXANDRIDAE *vers.* 4. ἄῤῥην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπτης, adnotavit DALECAMPIUS: »Perdices foeminas innuit, »nonnumquam libidine sic aestuantes, ut de maris con»gressu dum inter se certant, eum dilanient.« — Eamdem fabulam Villebrunius repetiit, quae tamen nec ulli veterum commemorata legitur, nec, si legeretur, huc magnopere convenire videtur. Vocabulum ὁ ὄρνις, in masculino genere, sigillatim de *gallo gallinaceo* dici, notum est: & gallinaceorum a gallinis pugnâ victorum mentionem facit Aristoteles, Hist. Anim. IX. 49. & Aelian. de Nat. Anim. V. 5. Sed hoc utcumque sit, illud adparet, respexisse Anaxandridem, mediae comoediae poëtam, illos Aristophanis versus, ex Avib. 284 sqq.

A. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὔρνις ἐστίν; ὡς πτερορῤυεῖ.
B. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

Conf. quae notavit Bergler ad Alciphr. pag. 112.

χωρίσαντές εἰσι. Cum deesset verbum εἰσὶ, CASAUBONO obtemperavi, monenti »χωρίσαντές εἰσι scriben-

» dum, Attice pro ἐχώρισαν.« Simili periphrasi dictum habes εἴη λέγων, III. 104. f. & ἐστὶ γινόμενος III. 113. c.

Ibid. Εὔβουλόν φησι τὸν δημαγωγὸν ἄσωτον γενέσθαι. De *Eubulo* hoc consule Ruhnken. in Hist. crit. Orator. Graec. in Reiskii Oratorib. Graecis Vol. VIII. pag. 145 sqq. Adde Demosthenis loca a Reiskio in Indice Historico ad Demosth. voce *Eubulus Anaphlystius* indicata.

e Καὶ τοσοῦτον ἀσωτίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ διενήνοχε τοῦ δήμου τοῦ Ταραντίνων &c. Postquam multum ab auctoris sententia hic, ut persaepe alias, Dalecampius aberrasset, haec adnotavit CASAUBONUS: » THEOPOMPI *locum* quod » docti viri non recte ceperint, equidem facile illis con» dono, manifeste enim fallit nos Athenaeus, nisi falsi sunt » omnes nostri codices. Loquens auctor de *Eubulo, aso» to Atheniensi, testem* laudat *Theopompum*, ut qui illius » mentionem fecerit: & statim verba ista Theopompina » subiicit: καὶ τοσοῦτον - - τοῦ δήμου τοῦ Ταραντίνων, » ὅσον ὁ μὲν περὶ τὰς ἑστιάσεις εἶχε μόνον ἀκρατῶς· ὁ δὲ » τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατε» τέλεκε. Quis non iure arbitretur, *de Eubulo* accipienda » esse verba Theopompi, cum id clare adeo Athenaeus » significet? At, si misso Athenaei testimonio, ipsa Hi» storici verba consideremus, clara luce clarius est, non » de *cive* aliquo hic loqui Theopompum, sed de univer» so *Atheniensium populo*; cuius comparationem instituit » cum populo Tarentino. *Longe*, inquit, *superavit luxu & » avaritia populum Tarentinum: nam hic quidem epulis tantum » ultra modum deditus erat; Atheniensium vero populus etiam » publicos urbis reditus in mercedem sibi divisit.* Ita accipio » τὸ καταμισθοφορεῖν: nam sententia interpretum [*in alen» dis militibus consumsit*, interpretatus erat Dalech.] alie» na est a Theopompi sententia: qui, ut vides, ista vo» ce Atheniensium πλεονεξίαν taxare voluit: quae autem » *avaritia* est, publicâ pecuniâ militem alere? Scimus ex » Demosthene insaniam eius populi, qui aera militum si» bi solitus dividere ad ludos spectandos: in quo uno duo » inerant complicata vitia: τρυφὴ & amor voluptatum; » cum spectacula anteponerent publicae salutis curae; ava» ritia & πλεονεξία; cum in eam rem dari sibi de aera» rio pecuniam postularent, suae parci, publicae prodigi.« — Haec Vir doctus; haud paulo propius utique, quam Dalecampius, ad verum accedens. At mihi nec Athe-

naeus nec eius libri fefelliſſe nos hoc loco viſi erant. Si quid peccatum eſt, *Theopompus* peccavit, qui unius hominis mores atque inſtitutum, cum totius alicuius populi inſtituto moribusque contulerit. Quamquam nihil magnopere impedire videtur, quo minus unius cuiuspiam hominis mores cum moribus alicuius civitatis ſatis commode poſſint conferri, ſive publica civitatis inſtituta dicas, ſive civitatis mores eos intelligas, quos maior pars civium privatim etiam ſequitur. Igitur cum doceat nos Athenaeus, de *Eubulo demagogo iſta ſcripſiſſe Theopompum*; conſentaneum erat, ut verba illa, ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους &c. non, ut Caſaubonus fecit, ſic acciperentur quaſi ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων δῆμος dixiſſet; ſed ut ὁ δὲ intelligeretur *Eubulus*, verba autem τῶν Ἀθηναίων ad καὶ τὰς προσόδους referrentur. De *Eubulo* autem verba feciſſe Theopompum *decimo libro Hiſtoriae Philippicae*, diſerte etiam Harpocration in Lexico Rhet. voce Εὔβουλος teſtatur; ubi haud dubie eumdem locum, ad quem provocat Athenaeus, in animo habuit. Confer Valeſium ad Harpocr. l. c. Verbo καταμισθοφορεῖν eâdem fere notione, qua Theopompus, Aeſchines uſus eſt in Orat. περὶ Παραπρεσβ. pag. 300. ed. Reisk. eâ differentiâ, quod ibi καταμισθοφορεῖν τὰ ὑπάρχοντα, ſit *facultates exhaurire mercede in milites mercenarios eroganda*, cum hoc loco de *mercede* agatur *qua Atticam plebem demereri* ſibique devincire voluerat demagogus. Illud ipſum verbum interpretari voluiſſe Harpocration videtur, cum l. c. de *Eubulo* ait, ἀργύριον συχνὸν πορίζων τοῖς Ἀθηναίοις διένειμε, *multam conficiens pecuniam Athenienſibus distribuit*. De re, quae hic agitur, conſulendus inſuper idem Harpocration in Θεωρικὰ, & Ulpiani verba, quae Valeſius adpoſuit in Notis ad Harpocr. pag. 38.

Καλλίστρατος δὲ &c. De hoc vide Ruhnkenium in Hiſt. Crit. Orator. Graecor. pag. 140.

τὸ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πλῆθος &c. »Quod dicit, *Tarentinos* »*omnes fere dies in conviviis transegiſſe*, facile credat qui »Strabonis verba legerit de Tarentinis, lib. VIII.« [pag. 280.] Casaub. — *Plures*, ait Strabo, *publicas feſtivitates quotannis celebratas eſſe a Tarentinis, quam eſſent dies cuiusque anni.* De reliqua eorumdem luxuria vide Noſtrum lib. XII. pag. 522. *Ibid.* Τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους - - παρασκευάζεσθαι ζῆν· αὐτοὺς δὲ - - οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἤδη

f βιῶναι. »Acutum scitumque dictum, & dignum quod »auctorem alium habeat quam voluptarium populum. Is »esto Manilius, poëta insignis, cuius sunt verba lucu»lentissima:

» *Quid tam sollicitis vitam consumimus annis?*
» *torquemurque metu, caecaque cupidine rerum;*
» *aeternisque senes curis, dum quaerimus aevum,*
» *perdimus? & nullo votorum fine beati,*
» *v i c t u r o s agimus semper, nec v i v i m u s umquam?*

» Quod in Graeco est παρασκευάζεσθαι ζῆν & μέλλειν ζῆν, »dixit Manilius *victuros agere.*« Casaub. — Vitiose in editt. omnibus παρεσκευάζεσθαι legebatur, pro παρασκευάζεσθαι.

AD CAP. LXII.

a στρατιώτης γὰρ ὢν, καὶ λογίζεσθαι τὰ προσίοντα - - οὐκ ἠδύνατο. »Forte delenda καὶ particula, nisi quis ὢν »in ἦν mutare voluerit.« Coray. — Ferri posse voculam putavi, hoc sensu, *etiam non poterat*, id est, *ne poterat quidem.* Sed deletam utique malebam. Paulo post,
b ἀριστίνδην recte tenet ms. *Ep.* ἀριστήδην vero mendose scribit cod. *A.* *Ibid.* ἔπειτα δ' οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ &c. »De »*Philippo & eius sodalibus* quae narrantur, similia iis quae »libro sexto de iisdem.« Casaub. — Vide VI. p. 260. med. ubi ex eodem libro quadragesimo nono eiusdem Theopompi simile testimonium citatur, quod apud Theopompum proxime excipiebat verba h. l. adposita; ut discimus ex Polybii Historiar. lib. VIII. cap. 11. ubi eadem Theopompi verba citantur, adiecto Polybii super eis & omnino super inconstantia & maledicentia illius scriptoris iudicio. De vocab. λάσταυρος nonnihil dictum supra
c ad I. 9. c. Animadv. T. I. pag. 96. *Ibid.* τὰ μὲν γὰρ οἱ πόλεμοι. Sequebatur haud dubie apud Theopompum aliud membrum orationis, a verbis τὰ δὲ incipiens, quod praetermisit Athenaeus, ut nihil faciens ad ipsius institutum. Villebrunius, quo esset quod isti τὰ μὲν responderet, mox τὰ δ' αἱ πολυτέλειαι pro καὶ αἱ πολυτ. scribendum censuit.

AD CAP. LXIII.

Πασικύπρου. »*Rex Cypri*, quem libri editi *Pasicyprum* e »appellant, Excerpta *Pasicryppum.* « CASAUB. — At noster ms. *Epit.* perspicue Πασίκυπρον τὸν βασιλέα Κύπρου tenet. *Ibid.* Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν Τύρου πολιορκίαν Πνυταγόραν ἀποστέλλων. Vertit Dalecampius, *Alexander - - ad eum* (scilicet ad *Pasicyprum*) *Pnytagoram legatum misit.* Ad quae verba nihil animadvertit Casaubonus. Atqui ista interpretatio manifeste repugnat his, quae continuo deinde de Pasicypro traduntur. Nec fuit *Pnytagoras*, legatus Alexandri, sed ipse unus e Cypri regibus, qui Macedoni Tyrum oppugnanti cum classe auxilio venerant; ut ex Curtio, IV. 3, 11. & Arriano II. 19 sqq. discimus. Et narrat quidem idem Arrianus, cap. 21. p. 97. ed. Gron. *quinqueremem Pnytagorae in pugna cum Tyriis esse demersam;* sed ex hoc Duridis testimonio intelligi par est, non periisse idcirco ipsum regem, sed salvum evasisse. Is igitur, cum Tyro capta domum rediret, petiit ab Alexandro *castellum* illud de quo hic agitur, quod olim *Pasicypri* fuerat. Quare verbum ἀποστέλλων non erat *legatum mittens* interpretandum, sed *dimittens*, *domum dimittens*, ut apud Polyb. V. 10, 4. *Mox*, pro Πυμάτῳ, d habet Πυμάτωνι noster ms. *Epit.*

In nomine Αἰθίοψ nil mutant Libri. *Archiae* Corinthii, *Syracusarum conditoris*, meminit Thucyd. VI. 3. & Strabo, cum alibi, tum VI. p. 269. c. *Ibid.* μελιτούττης recte scriptum dedere mss. *A.* & *Ep.* μελιττούτης edd.

AD CAP. LXIV.

Θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησεν. *Thesmothetae*, magistratus Athenis sex numero, inde nomen sortiti, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. Vide Harpocr. h. v. *Ibid.* ἵππαρχος pro ὕπαρχος corrigendum esse monuit CASAUB. »Primum, inquit, ita habent Excerpta nostra: »deinde sic legendum esse arguit perspicue Xenophontis »Hipparchicus. « — Veram scripturam tenent ambo nostri codices. Et, in festis publicis pompisque ducendis insigne hipparchorum Athenis munus fuisse, clare docet Xenophon, pag. 756 sub fin. & seq. *Ibid.* παρὰ τὸ ἀνάκτορον. *Prope ipsa adyta* interpretatur MEURSIUS in Eleu-

ſin. I. 19. pag. 55. Satis eſſe putavi, *iuxta Cereris templum*. Vide infra, ad V. 113. e.

AD CAP. LXV.

a ἐκαλεῦντο οἱ Ἀρεοπαγῖται. Perperam ἐκάλουν τε edd. Scriptam vero lectionem eſſe ἐκαλοῦντο, id eſt, *vocabant ad ſe in Areopagiticam curiam*, monuit CASAUB. Et ea ſane unice vera eſt: quam eamdem noſtrae membr. *A.* dederunt. Sic pag. praec. ἀνακαλεσαμένων αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγ. quod ipſum verbum hîc quoque repetiit Epitomator, ſic ſcribens, Ἔξην δὲ τοῖς Ἀρεοπαγίταις - - ἀνακαλεῖσθαι καὶ κολάζειν.

Adnotavit ibidem CASAUBONUS: » Commode accipe » quod ait, *poenas luiſſe* τοὺς μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶν- » τας, *eos qui pauperes viverent.* Hoc Graeca verba ſonant. » Saevos iudices! ſi paupertatem verterunt crimini, & » pro maleficio vindicarunt. Sed laxiorem ſententiam ad » eos reſtringe, qui ſimul *pauperes* & *otioſi* erant. « [Quidni ad hos, qui ſimul *pauperes*, & *luxurioſi* ?] » Quin et- » iam ita fortaſſe ſcriptum fuerat, τοὺς μὴ ἐκ περιουσίας » ἀργῶς ζῶντας: *eos qui in magnis opibus non conſtituti*, » *otioſe viverent.* Lege antiqua Athenienſium, otioſi ho- » mines rationem vitae ſuae reddere tenebantur. Dioge- » nes Laërtius in Solone. « —

Μενέδημον γοῦν καὶ Ἀσκληπιάδην &c. Eosdem etiam fabro interdum in aedificandis domibus operam locaſſe
b ſuam Diogenes Laërtius tradit, II. 131. *Ibid.* μυλῶνα ſcripſi praeeunte ms. *A.* *Ibid.* ἐπειδὴ ἀναγνοὺς dedit idem ms. *A.* ἐπεὶ ἀναγνοὺς, non minus bene, edd. & ms. *Ep.* *Mox* vero, εἶπεν ſcripſi cum ms. *Ep.* pro εἰπὼν, quod habebant editi cum ms. *A.* Monuerat etiam CASAUB. » Scribe εἶπεν, non εἰπών: nam praecedit » ἀναγνούς. « Sed vel ſic tamen mira ſupereſt hoc loco ἀνακολουθία in orationis ſtructura: Δημόκριτον Ἀβδηρῖται κρίνοντες, - - ἀφείθη: ac vereor ne non ſatis excuſari illa inconſtantia eo poſſit, quod ante ἀφείθη proxime praecedit nominativus ἀναγνοὺς ad Democritum relatus. Quare aut ἀφεῖσαν ſcribendum videtur, aut ſtatuendum intercidiſſe poſt τὰ πατρῷα verba nonnulla, fortaſſe de poena quam irrogaturi Philoſopho erant Abderitae: (puta, κολάζειν ἤμελλον, aut aliquid in eam

ſententiam :) poſt quae verba deinde nova periodus ini- b
tium ceperit in hunc modum: *ἐπεὶ δ' ἀναγνοὺς* &c. Sed, quidquid ſit, vetus utique illa ſcriptura eſt: nam eodem modo in Epitoma legitur, *Δημόκριτον δὲ Ἀβδηρῖται δημοσίᾳ κρίνοντες, - - - ἀφεῖσθαι.*

AD CAP. LXVI.

κατὰ τὸν Ἄμφιν. Vitioſe *κατὰ τῶν Ἄμφιν* ed. Baſ. & Caſ. quod vitium cum non eſſet a Caſaub. in Animadv. notatum, per ed. Caſ. 2. & 3. etiam propagatum eſt. *Ibid.* » In *verſu* AMPHIDIS, *Πίνουσ' ἑκάστης ἡμέρας δύ'* » *ἡμέρας* : coniecturam meam conſenſui librorum lubens » praetulerim, *δι' ἡμέρας* : *bibunt ſingulis diebus totos dies.* « CASAUBONUS. — Vulgatum tuetur ms. *A*. Codex vero Epitomae etiam exſerte *δύο ἡμέρας* habet. In contextu quidem codicis *Pariſ. B.*, teſte Villebrunio, *δι' ἡμέρας* ſcribitur; quod vel caſu factum, vel ingenio debetur Hermolai Barbari, qui illum ſua manu ſcripſit codicem: *δύ' ἡμέρας* vero ibidem inter lineas legitur, quae vetus, & vera (ut mihi videtur) ſcriptura eſt. Cuius ſcripturae ſententiam non ſatis expreſſiſſe Dalecampius videtur, cum ait, *quod in biduum ſufficiat, quotidie bibunt* : nam hoc amplius dicere poëta voluit, *Quotidie bibunt tantum, quantum vix abſumere aliquis poſſe videatur, ſi per duos continuos dies nihil aliud ageret.*

κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς ὥσπερ Ἀρτεμίσιον. » *Dianam* & c
» poëtae & pictores olim faciebant *τρίμορφον* & *τριπρόσωπον*. Cleomedes libro ſecundo, *ὅθεν καὶ τριπρόσωπον* » *τὴν Ἄρτεμιν ποιεῖν ἔθος ἐστίν.* Eo reſpexit DIPHILUS » cum diceret, *aſotos*, qui dies totos vino ſe ingurgitant, » *tria capita habere, tamquam aliquod Dianae ſimulacrum.* « CASAUB. — Nempe ita gravatum caput ſentiunt, quaſi *tria capita* geſtarent. Proverbialis videtur fuiſſe illa locutio: quam exaggeravit deinde Menander, temulentum aliquem inducens dicentem, *ἀνίσταμαι γὰρ τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων* : *ſurgo enim quatuor habens capita* : apud Athen. X. 442. d.

ἐν τῇ ὀγδόῃ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Recte hoc dedit ms. *A*. d
πρὸς τῇ εἰκοστῇ edd. *Ibid.* *συναναστρέφειν τοῖς νέοις.* » *συναναστρέφεσθαι* ſcribunt meliores libri. «

d CASAUB. — Nempe ſic *Epitome* : editam vero ſcripturam,
non minus probam, tuentur membranae *A*.
ὥς φησι Ποσειδώνιος - - Ἀπίκιόν τινα &c. »*Poſidonius*
» auctor hiſtoriae, quam commemorat Noſter ſuper *Api-*
» *cio* aſoto, is eſt qui Hiſtoriam τῶν Μετὰ Πολύβιον libris
» LII deſcripſerat. Satis compertum eſt, vixiſſe illum ante
» everſam rempublicam. Quamobrem *Apicius* iſte, cuius
» mentionem facit Athenaeus ex Poſidonio, alius omni-
» no eſt ab illo ganeone pernobili qui imperante Tiberio
» vivebat. Pater illius fortaſſe fuerit aut avus. Nam a
» damnatione *Rutilii Rufi*, cuius dicitur iſte Apicius exſti-
» tiſſe cauſſa, ad tempora Tiberii & poſterioris Apicii anni
» minimum centum intercedunt. De *Apiciis* plura libro
» primo, cap. VI.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. T. I.
e pag. 78 ſq. De *Rutilio* & eius *condemnatione* vide Cice-
ronem, frequenter eius mentionem facientem, locis in
Erneſti Indice Hiſtorico indicatis, voce *P. Rutilius Rufus*.
A nemine vero, praeter noſtrum Athenaeum, nomen
accuſatoris, cuius opera damnatus Rutilius eſt, memo-
riae proditum eſſe, adnotavit Petrus Victorius Var. Lect.
XVII. 6.

AD CAP. LXVII.

ἀνάλωκε. ἀνήλωσε, quod habent editi, ignorant no-
ſtri mssti. Nec opus erat augmento, quod vocant Gram-
matici: quod in iſto verbo frequenter negligi ab optimis
auctoribus ſolet. Sic paulo ante, pag. 167. a. ἀνάλωσεν
ſcriptum conſentientibus libris. Sed & commodius h. l.
videbatur perfectum tempus, quam aoriſtus: quare ἀνά-
λωκε recepi, quod dedere veteres membranae. *Ibid.* ἐφ'
f ᾧ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐπεῤῥαπίζετο. Lepide Dalecampius,
apud quem illi colaphos omnes incuterent. Quem locum absque
animadverſione transmiſit Caſaubonus. Perſpecte vero
idem ad X. 422. d. docuit, ἐπεῤῥάπισε Δημήτριον non de-
buiſſe ibi verti, *Demetrio colaphum impegit*, ſed *obiurgavit
eum*, prorſus ac ſi eſſet ὠνείδισε. Pariter Polyb. II. 64, 4.
τὸν ἐπιῤῥαπισμὸν dixit *convicia*, *acerbas obiurgationes*. Nec
aliter hoc loco verbum iſtud accipi debuit.
ἐπιδόσεων δέ ποτε γινομένων. »Ἐπιδόσεων morem ex-
» ponebamus ad Theophraſtum, in charactere Illiberali-
» tatis, [cap. XXIII. pag. 335. ed. Caſaub.] ubi etiam ſe-

»quentem de *Phoco* locum explicuimus.« CASAUB. — Ibi hunc locum sic interpretatus est vir doctus: »*Pecuniam* »*aliquando cum in usum publicum Athenienses conferrent, in* »*concionem & ipse prodiit, ac se quoque erogare dixit, accla*»*mantibus unanimi consensu Atheniensibus, Ad luxuriosam ne*»*quitiam*. Sentiebat Phocus, se velle conferre aliquid: po»pulus verniliter nimis accepit Ἐπιδίδωμι, ea notione »qua usurpatur pro *crescere*, & *in aliqua re proficere*.« — Hac posteriori notione cum alibi saepius occurrit id verbum, tum XII. 549. a. οἱ δὲ εἰς πάχος σώματος ἐπίδωκαν. Et in illa utique verbi ambiguitate, quae in latino quidem sermone exprimi non potuit, lusisse videntur Athenienses.

Pro φιλοπότης, est φιλοπώτης in ms. *A.* ut passim alibi in eodem vocabulo & eius cognatis. Vulgatum tuetur *Epitome:* in eadem vero desunt dein reliqua de *Phoco*, & quae sequuntur, usque ad ista verba, Μαγειρικὰ δὲ σκεύη &c.

ὡς ὁ πατὴρ εἱστία τοὺς ἑταίρους. Id est, *cum pater convivio exciperet sodales*, nempe *filii sui*. Atqui ex his, quae continuo subiiciuntur, perspicue intelligitur, convivium illud, de quo agitur, non *a patre* esse institutum, sed *ab aliquo amicorum filii*. Et id ipsum perspicue docet Plutarchus, in Phocione pag. 750. e. qui quidem, cum caeteroquin eisdem paene, quibus Athenaeus, utatur verbis, eumdem cum Nostro auctorem secutus esse videtur. Sic igitur Plutarchus: Νικήσαντος δὲ, καὶ πολλῶν αἰτουμένων ἑστιάσαι τὰ νικητήρια, τοὺς ἄλλους Φωκίων παραιτησάμενος, ἑνὶ τὴν φιλοτιμίαν ταύτην παρεχώρησεν. ὡς δὲ ἐλθὼν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἄλλην τε σοβαρὰν ἑώρα παρασκευὴν, καὶ ποδονιπτῆρας οἴνου δι' ἀρωμάτων &c. Itaque PETR. FABER, Agonistic. II. 18. suffragante BURETTE in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. I. pag. 277. & RAMBACHIO ad Potteri Antiq. Graec. T. III. p. 608. sic refingenda apud Athenaeum verba censuere, ὡς ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο ὑφ' ἑταίρου. Quae per se quidem expeditissima sanandi vulneris ratio videri poterat: sed tamen nescio quid incommodi nec satis liquidi habere mihi visa erat. Certe, si scripsisset ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο ὑφ' ἑταίρου, consentaneum foret, ut intelligeretur ἑταῖρος *ipsius patris*: at cum deinde ait, οὐ παύσεις τὸν ἑταῖρον, adparet, ἑταῖρον illum, de quo agitur, esse *filii sodalem*. Porro si dixisset,

ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο, non paulo post repetiturus fuisse videtur idem vocabulum ὁ πατὴρ, sed pronomen ἐκεῖνος ibi positurus erat, aut nomen ὁ Φωκίων. Illud quidem non urgeo, etiam ista verba λαμπρὰ μὲν ἦν suspecta videri posse, quoniam non sequitur vocula δὲ, quae illi μὲν respondeat: istud, inquam, nolim urgere; nam οὓς ἰδὼν, quod sequitur, idem valet ac ἰδὼν δὲ αὐτούς. Sed eas, quas dixi, rationes suspicionem mihi moverant, in voce ὁ πατὴρ, ubi priori loco posita est, latere nomen eius iuvenis, qui convivium illud Phoco & illius suisque sodalibus exhibuit, & ad idem convivium (ut consentaneum erat) patrem etiam Phoci Phocionem vocaverat.

a πλὴν Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου. *Praeter Calliam, Hipponici filium:* nempe, de quo *nemini opus erit quaerere*, quia omnibus notus est. Vide Aeliani Var. Hist. IV. 16. & 23. & ibi Perizon. Quod dein hunc etiam *puerorum magistris* ait *notissimum*, id ita interpretatur PERIZONIUS ad Aelian. IV. 16. quod »nempe frequens eius apud Aristophanem »fiat mentio.« Ac sane passim hunc exagitavit Comicus, quo & pertinent versus illi paulo superius a nobis ad pag. 166. d. prolati. *Paedagogis* autem notum esse ait, puto, non quod hi Aristophanem pueris praelegerent; quod didascalorum erat, non paedagogorum: sed quod frequenter exemplum hominis, quo deterrerentur pueri, ob oculos eis ponerent paedagogi.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων &c. »Proposuerat Ulpianus paulo »ante duas quaestiones, [p. 165. d.] alteram de voce ἀσώ»τιον, alteram de *coquinariae instrumento*: deinde, aliorum »responsionem antevertens, de *asotis* quae legerat apud »veteres recitavit. Nunc, ut orationi suae finem impo»nat, redit ad propositas quaestiones, & ait, Περὶ δὲ τῶν »ἄλλων, ὧν φθάνω προβεβληκὼς, εἴ τι λέγειν ἔχετε, ἀνα»πεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. ὥστε λέγετε· »ἐπιζητῶ γάρ. καὶ Μάγνος εἴρηκε τὸ ἐπεσθίειν καὶ ἐπι»φαγεῖν. Legendum aio, ἐπιζητῶ γὰρ καὶ ὃ Μάγνος εἴρη»κε. *Iam*, inquit, *sermonis vices suscipite: quaero enim a »vobis, non illa tantum quae dixi ante: verum hoc amplius, »ubi legantur voces ἐπεσθίειν & ἐπιφαγεῖν, quibus modo usus »est Magnus.* [Vide pag. 164. a.] Lege superiora cum »vel mediocri attentione; neque dubitabis ita scribendum »& exponendum.« CASAUBONUS. — Vera haud dubie est docti viri interpretatio: atque etiam percommoda vi-

deri poterat eiusdem emendatio; ſed haec quidem, omnia ſi reputas, parum fortaſſe neceſſaria comperietur. Ea, de quibus Ulpianus ait *ἐπιζητῶ*, *requiro*, *iterum quaero a vobis*, ſunt haec eadem quae modo illis verbis ſignificaverat, *περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὧν φθάνω προβεβληκὼς*, *quae iam ante propoſui & quaeſivi*. Atqui nullam aliam propoſuerat quaeſtionem, niſi has duas, *Τίνα ἐστιν τὰ μαγειρικὰ σκεύη; καὶ τὸ ἀσώτιον ποῦ κεῖται;* [pag. 165. d.] Nunc recordatur, Magnum, ubi iſtis verbis, de quibus ipſe nunc quaeſtionem movet, uſus erat, [p. 164. a.] ſimul uſum eſſe verbis *ἐπεσθίειν* & *ἐπιφαγεῖν*. De his igitur pariter audire ſe cupere ſignificat. Editorum librorum cum ſcripturam, tum diſtinctionem verborum, tuentur hoc loco veteres membranae. a

Καὶ ὁ Αἰμιλιανὸς. Articulum, qui deerat editis, adieci ex ms. *A.* *Ibid.* *τὸ μὲν ἀσώτιον.* »Ἀσώτιον, eſt *ganea*: »dictum ut *μαγείριον*, & ſimilia.« CASAUB. — Miram Epitomatoris halucinationem in vocabulo *ἀσώτιον*, infra ad lit. d. adnotabimus.

AD CAP. LXVIII.

In ANAXIPPI *verſ.* 1. *Ζωμήρυσιν φέρεις*, &c. Videtur colloquium verſari inter coquum & dominum vel oeconomum. Coquus, veluti pro muneris ſui auctoritate, varia vaſa culinaria poſtulat: alter ei reſpóndet, his nunc non eſſe opus; curare eum modo debere, ut his quae ad manus ſunt utatur, & coenam nunc paret. »Ζωμήρυσις »proprie eſt *trulla ad hauriendum iuſculum*; ut *οἰνήρυσις*, »*trulla vinaria*. Sed coqui varie abutebantur, ut in tollen»da ex olla ſpuma. Philippus in Epigrammate, [in Ana»lect. Brunckii T. II. pag. 215. num. 13.] *ζωμήρυσίν τε* »*τὴν λίπους ἀφρηλόγον.*« CASAUBONUS. — Perperam *ζομήρυσιν* expreſſum in ed. Baſ. & Caſ. 1. b

Verſ. 2. *κρεάγραν, θυεῖαν, τυρόκνηστιν παιδικήν.* *Θυίαν* vel *θυΐαν* edebatur, nec ex ms. *A.* aliud adfertur: & *θυΐαν* habet etiam noſter cod. *Ep.* Sed id non ferebat verſus: itaque alteram vocabuli formam, non minus legitimam, recepi; quae & uſui ſermonis & metro ſatisfaciebat. Et ſic ſcripſerat fortaſſe Epitomator: certe ſic ſcribit Euſtathius, *ἡ θυεία*, ad Iliad. λ'. pag. 820, 3. ubi hunc Athenaei locum ob oculos habuit. — »Vocat

b » τυροκνῆστιν παιδικὴν, (nisi aliter scribendum) quia » libenter *radulam* tractant *pueri*, vel quia plurimum ea » utebantur in parandis infantium & puerorum cibis. « CASAUB. — Posteriorem rationem secutus est Gallicus interpres, *une râpe a râper le fromage pour les enfans.* Vocem παιδικὴν omisit Epitomator: de qua confer infra ad vers. 6. quae ibi adnotavit Dalecamp.

Vers. 3. πεπιλεὸν non puto esse *radulae manubrium; sed* » per se accipi debet, de quodam *ligno*, *manubrium securis* » similitudine quadam *referente;* cuius potuit esse in culi» nis multiplex usus. « CASAUB. — Per errorem στιλεὸν scriptum esse, cum ἐλεὸν oportuisset, (i. e. *mensam coquinariam*) censuerat H. STEPHANUS in Ind. Thes. p. 58. g. Sed nil temere mutandum. Mihi στιλεὸν non male Gallicus interpres *un rouleau* reddidisse visus erat, id est, *cylindrum* vel *lignum teres*, massae farinaceae in latitudinem extendendae & aequandae inserviens. *Ibid.* σκαφίδας τρεῖς. » σκαφίδες sunt *alveoli*, vasa inter maxime necessaria coquinae. Errant qui *pelvem* esse putant. Usus al» veolorum multus. Antiphanes: [apud Nostrum IV. 171. » c.] καὶ δημιουργοὶ μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας. [cf. p. 170. » c.] Ariston, in epigrammate de coqui supellectile, καὶ » τὰν λαιμοτόμον σκαφίδα: significat, *alveolis* solitum ex» cipi sanguinem mactatorum animalium. « [At σφαγίδα ibi, non σκαφίδα, legitur cum in Anthologia H. Steph. pag. 438. tum in Analectis Brunckii T. II. p. 258.] » Ite» rum in eodem, καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα: quia, ut » puto, in *alveolis* carnes coquendas lavabant. « CASAUB.

Ibid. δορίδα. Mireris ne verbulum quidem de hoc vocabulo adnotasse Casaubonum, quod tamen ab ipso primum ita editum est, cum δειρίδα olim legeretur in ed. Ven. & Bas. quemadmodum etiam in cod. *A.* scriptum. Nempe ad scripturam δειρίδα haec adnotaverat DALECAMPIUS: » δειρίδα: quo pecudes excoriant. δορίδα, » Pollux. « — Ac sane unice verum erat δορίδα, i. e. *cultrum excoriatorium.* Vide Poll. VI. 89. & X. 104. & Hesych. in Δορίδες. Omisit illam vocem Epitomator, & cum eo Eustathius ad Iliad. λ'. pag. 820, 3 sq. ubi ex hoc loco reliqua recenset vasa coquinaria: sed idem Eustathius ad Iliad. β'. pag. 184, 8. idem vocabulum δορίδες commemorans, μαγειρικαὶ τράπεζαι interpretatur: ubi ne (quod in mentem venire poterat) corrigendum ex He-

ſychio & Polluce μαγειρικαὶ μάχαιραι ſuſpiceris, vetat Pollux eodem loco quem modo citavi; ubi δορίδας non ſolum interpretatur αἷς ἔδερον, ſed & ἐφ' ὧν.

Verſ. 4 ſq. οὐ μὴ πρότερον νεύσεις, Ζεῦσον ἐχθρὲ σὺ, τὸ λεβήτιον; κᾆτα τοῦ χύτρου πάλιν ὑστερεῖς;

Scabroſos duos verſus callide praetermiſit ſuo more Epitomator. In verbis nil mutant veteres membranae, & in diſtinctione etiam verborum (quantum ſcio) ſuperioribus editionibus adſentiuntur, quae interpungunt orationem poſt ἐχθρέ. dein vero nec poſt σὺ, nec poſt λεβήτιον, nec poſt ὑστερεῖς, ullum diſtinctionis ſignum ponunt. (Solummodo in ed. Caſ. 2 & 3. comma poſt ὑστερεῖς ponitur.) Eosdem verſus, puto, dixit CASAUBONUS, cum ait: »Sub finem in quibusdam haeret nobis aqua, ob »mendas codicis.« — Eosdem, cum eo qui ſequitur, ſic interpretatus erat DALECAMPIUS:

Et quem prius eluas, o coeleſtibus inviſe,
lebetem exiguum, rurſumque ollam poſtea,
ac cybelum agoniſteriam.

Quod vulgo νεύσεις ſcribitur verbum, id *eluas* reddidit, quaſi πλυνεῖς vel λούσεις eſſet ſcriptum. VILLEBRUNIUS, cui, ubi aliis haeret aqua, numquam non Muſae omnes atque Gratiae favent, confectam rem putavit, ſi οἴσεις pro νεύσεις, & verſ. ſeq. χυτρεῖον pro χύτρου legeret: quibus inventis frenis, controverſa verba ſic vertit: *va me prendre auparavant la marmite à l'endroit où on la ſerre.* Equidem unum ex his me profiteor quibus hic aqua haeret: &, quae in verſione Graecis ſubiecta ſcripſi, ea me tentando & hariolando ſcripſiſſe profeſſus ſum. Expeditiſſima utique corrigendae vulgatae lectionis ratio foret, ut, pro πρότερον νεύσεις, πρότερον εὕσεις vel εὕσεις ſcriberetur; ſi modo commodam inde ſententiam, cui uſus loquendi faveret, lucraremur: ſed multum abeſt, ut, eſſe hanc rationis noſtrae laudem, pro certo adfirmare auſim. Quum εὕειν vel εὕειν, Heſychio interprete, idem atque καίειν valeat; cogitaveram, quemadmodum in proxime ſequente teſtimonio τὴν κακκάβην κάειν vel καίειν Ariſtophanes dixit, eodem modo Anaxippum τὸ λεβήτιον εὕειν dicere potuiſſe. Sed quo prodiret tolerabilis aliqua ſententia, ſtatuendum fuit, κάειν τὴν κακκάβην in iſto Comici verſu non, ut a viris doctis accipi video, *adurere ollam* ſignificare, ſed *admoto*

c *igne facere ut ferveat.* Quod *vers. seq.* χύτρου editur, id ex iuniorum librariorum aut ex ipsius Veneti editoris ingenio est. Mendosum λήτρου, quod habent vetustae membranae, peraeque ex λίτρου corruptum statuere licebat, ac ex χύτρου: & istud quidem magis etiam in promtu erat: λίτρῳ autem (id est *nitro*) pro *sale* & omnino pro condimento frequenter usos esse veteres satis constat. conf. Athen. II. 68. a. & Polluc. VI. 66. Poteras etiam κύστρου cogitare, quod est *cochleare quo vertuntur quae in sartagine friguntur:* sed id quidem versui non erat aptum. Denique vero & illud κἀκ molestiam facit; nisi dictionem κἀκ τοῦ λίτρου simili quadam ratione atque illam τὰν τῆς τροφῆς, III. 124. a. accipere licuerit, ut valeat *& quod ad nitrum adtinet.*

Vers. 6. καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν. Cum τὴν κύβηλον esset editum, monuit CASAUBONUS: » Κύβιλιν » scribunt Excerpta: melius κυβηλὶς, ut in Hesychio, » qui hanc vocem diligenter exposuit. « — Hesychius: Κυβηλίς· μάχαιρα. ἄμεινον δὲ πέλεκυν, ᾧ τὰς βοῦς καταβάλλουσι. Mox dein vero apud eumdem Hesych. rectius κύβηλις cum accentu in antepenult. scribitur, ut apud Suidam & apud Etymologum col. 8. l. 9. & col. 542 extr. In nostro quidem ms. *Ep.* κύβιλλιν (sic) scriptum: sed Eustathius in suo codice κύβηλιν reperisse videtur; certe sic scribit ipse ad Iliad. λ'. pag. 820, 4. ex eodem hoc Athenaei loco. Eamdemque scripturam κύβηλιν tuentur membr. *A.* Vocabulum ἀγωνιστηρίαν, quod vix alibi usquam istâ quidem formâ occurrit, omisit Epitomator: nihil autem mutat ms. *A.* Nescio an idem fere ac ἀγωνιστικὴν valeat: sed de eadem voce simulque de significatione vocab. κύβηλις non abs re fuerit, si quae DALECAMPIUS adnotavit, adposuerimus. » Κύβηλον, vel κύβιλιν, » inquit, [sic enim ille veteres editiones secutus scripsit] » plerique omnes interpretantur *bipennem*, ac *securim*: quod » si probamus, ἀγωνιστηρία fuerit *magna securis*, discin» dendis pecudum artubus idonea, & quae certamini bel» lico apta esse possit. Pollux vero lib. VI. [89.] & X. » [104.] κύβηλον esse vult τυροκνῆστιν, *radulam casеariam.* » Hoc si placet, duplicem fuisse suspicor: alteram mino» rem, quam paulo ante [*vers.* 2.] vocavit *puerilem*, παι» δικὴν τυροκνῆστιν; alteram maiorem, quam nunc appel» lat κύβηλον ἀγωνιστηρίαν, i. e. *non sine labore tractandam.* «

'Αριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις. Cum Σκηναῖς vitiose ederetur, erudita ac copiosa disputatione (cui in *Indice Auctorum ab Athenaeo citatorum* olim locum dabimus) docuit CASAUBONUS, cum hoc loco, tum passim apud alios scriptores, ubi eadem scriptura vulgo obtinuit, Σκηνὰς scriptum oportuisse; fuisse enim illius *fabulae* ARISTOPHANIS indicem hunc, Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι, id est, *Mulieres locum ad tentoria sua* [scilicet, quibus merces venales exponerent,] *occupantes*. Docuitque idem, suam emendationem (non quidem hoc loco, sed lib. VII. p. 286. f. ubi idem error erat commissus) firmari codicis msti *Huraldini* auctoritate. At nostrae membr. *A*. non isto loco tantum, sed & hoc eodem in quo versamur, veram scripturam Σκηνὰς tenuere: eamdemque scripturam etiam Brunck in cod. Paris. *B*. hoc loco repererat. Fabulae indicem vero alii paulo aliter interpretantur; in his HEMSTERHUSIUS, cum ad Polluc. X. 106. scribit: » De ista loquendi formula, Σκηνὴν καταλαμβάνειν, θέαν καταλαμβάνειν vel προκαταλαμβάνειν, *praeoccupare commodum videndi locum*, videndus omnino vir eruditissimus P. LEOPARDUS lib. I. cap. 13.« — Quod vero ait Athenaeus, *Aristophanem* in illa fabula κακκάβην *dixisse, quam alii* χύτραν: » Non omnium hoc fuit iudicium: [ut monuit CASAUBONUS:] » Pollux enim eo loco κακκάβην interpretatur *patinam*. καὶ κακκάβην, inquit, τὴν λοπάδα ἐρεῖς· εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.« — Ipsum ARISTOPHANIS *versum*, qui deerat in vetustioribus Pollucis editionibus, multo emendatiorem, quam apud Athenaeum legebatur, e melioribus codicibus edidere posteriores Pollucis editores, in eumdem modum quo apud Nostrum correximus:

τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

Quae scriptura a nostrarum membranarum scriptura (κάστοῦ) nonnisi tenui illa lineola transversa differt, qua in vetustis codicibus litera ε a litera σ discernitur: de quo subtili literarum σ & ε discrimine, e quo similes passim errores nati sunt, diximus ad Polyb. XI. 9, 5. ipsasque figuras utriusque literae, quibus usi sunt paulo vetustiores librarii, ibi depictas dedimus. In illo versu Kühnius ad Poll. vocem κάε pro ἔκαε accepit, atque etiam ἔκαε legendum censuit, in hanc sententiam, *caccabum enim ad-*

c *ussit praeceptoris*. Ego vero κάε in imperativo accipiens, in eum sensum interpretari tentavi, de quo paulo ante ad *Anaxippi vers.* 4. dixi. Quae interpretatio invenerit fortasse praesidium aliquod in Antiphanis vers. 3. apud Nostrum, X. 623. a. ubi verbum προσκάεται de summo *fervoris* gradu in elixando cibo accipi videtur: cui accedit, quod verbum πυροῦν, eiusdem cum κάειν significationis, haud sane infrequenter de *elixandis, ad ignem coquendis & fervefaciendis* cibis usurpatur. Eamdem scripturam, quam habent nostrae membranae, etiam in Paris. B. servatam esse docuit Brunck in Fragm. Aristoph. p. 265. impositis etiam accentibus κάε τοῦ διδασκάλου. Ea igitur ab aliis (nescio utrum iunioribus librariis, an ab ipso primo editore) sic corrupta est, ut τὴν κακκάβην γὰρ Καρύστου διδάσκαλον ederetur: cuius scripturae, temere prorsus invectae, ac ne ullum quidem sensum fundentis, frustra patrocinium quaesiveris in Antiphanis ex Parasito versu tertio, qui paulo inferius lit. e. legitur. Epitomator ex hoc loco nonnisi haec verba excerpsit: Ἀριστοφάνης δὲ τὴν χύτραν, κακκάβην που εἴρηκε.

In ANTIPHANIS, ex *Philothebano*, *vers.* 2. pro Βοιωτίας, quod consentiente ms. *A.* hîc edebatur, recte Βοιωτία legitur lib. XIV. pag. 622. extr. ubi iidem versus, adiecto magno numero aliorum, qui hos apud poëtam excipiebant, adferuntur. Et hoc loco ms. *Ep.* veram scripturam Βοιωτία servavit: quam etiam ex codice Hoesch. adnotavit Casaub. Quaenam sit ista mulier, quam dicit, *eiusdem nominis cum anguilla Boeotia*, haud adparet. De *domestica ancilla* cum Dalecampio accepit Villebr. *Vers.* 3. Pro μιχθεῖσα, quod consentiente utroque nostro codice hic legitur, τμηθεῖσα habes pag. 623. a. id est, *dissecta*, quod & hoc loco cum Dalecampio omnino repositum voluit KOPPIERS in Observatis Philolog. p. 57. Adnotaverat tamen DALECAMPIUS, cum *dissecta* in contextu posuisset: » Codex noster [is quidem, ut iam saepe mo- » nui, non alius erat, nisi exemplum editionis Basil.] *per-* » *mixta*: subintellige, *cum suis condimentis*. « — Ac sane tali quodam modo usurpatum videri poterat idem verbum in Anaxandridae versu, II. 68. b. ex lectione olim vulgata, σεμνύνει τὸ τάριχον ὁμοῦ μιχθὲν κοριάννῳ, *salsamentum coriandro conditum*. Sed ibi quidem, verum si quaeris, diversa ratio est. Attamen abiicere h. l. librorum scriptu-

ram, quae non de nihilo esse videbatur, eâ potissimum de caussa veritus sum, quod totius loci sententia minus mihi perspicua erat. VILLEBRUNIUS, idem verbum μιχθεῖσα tenens, in alium prorsus sensum accepit: *& qui s'est accouplée dans le ventre creux de la caccabe*: nempe de Homerico verbi usu cogitans; cui tamen quo pacto hic locus esse possit, ubi de *una* tantum anguilla, non de duabus, agitur, ipse viderit.

Βατάνιον δ' εἴρηκεν Ἀντιφάνης. Vocabula βατάνιον & πατάνιον constanter apud Pollucem, Hesychium, aliosque grammaticos per *nudum iota* in penultima scribuntur: pariterque alibi apud Nostrum; velut L. 28. d. XII. 516. e. & f. Porro, quum continuo deinceps plurimi adferantur versus, in quibus illa vocabula occurrunt; in illorum versuum nullo scriptura per nudam vocalem refragatur metro, plura autem sunt loca, ubi scripturam per diphthongum non admittit metri ratio. Id satis caussae visum nobis erat, cur & hoc loco, & in tota sequente super istis vocabulis disputatione, reiectâ scripturâ per *ει diphthongum*, alteram per *nudam iota vocalem* adoptaremus; cum praesertim & in aliis quibuscumque verbis frequentissime eadem confusio in libris nostris obtinuerit. De corrigenda vulgata apud Nostrum scriptura monuerat etiam H. STEPHANUS in Indice Thes. voc. Βατάνια & Πατάνια. In nostro ms. *Ep.* hoc loco sic scribitur: Κατάνειον (sic mendose pro Βατάνειον, ex literarum β & κ confusione, de qua aliàs dixi; quae in eodem vocab. etiam apud Polluc. X. 108. olim admissa erat.) δὲ λέγεται μὲν οὐκ ἐμφαίνεται δὲ ἐνταῦθα τί σημαίνει. Proxime vero ante ista verba, imperite haec inseruit Epitomator: Σκεῦος δέ τι καὶ τὸ ἀσάτιον παρὰ Στράττιδι. Nempe perperam ac perverse huc traxit ea, quae paulo ante (lit. a. & b.) de vocabulo ἀσάτιον breviter quidem admodum dixerat Auctor.

In ANTIPHANIS ex *Euthydico vers.* 1. pro πολύπους (quam scripturam quidem & Athenaei libri & Pollucis X. 107. communi consensu hîc exhibent) metri ratio postulaverat ut πουλύπους scriberemus; qua forma promiscue cum altera usos esse Atticos, poëtas certe, sed & prosaicos puto, satis adparet ex compluribus testimoniis a Nostro lib. VII. pag. 316. prolatis: & ibidem quidem perperam (de quo etiam BRUNCKIUS monuit, ad Fragm.

d Ariſtoph. pag. 234.) plerisque locis, ubi primam ſyllabam productam metrum flagitabat, nudam *ο* vocalem poſuere vel librarii vel editores; at veram ibidem ſcripturam per diphthongum aliquoties tenuere noſtrae membranae: eamdemque ſcripturam omnes etiam libri tenent I. 5. d. & II. 64. a. *Verſ.* 2. *βατάνοισιν*, quod & editi & ſcripti libri habent, nec Graecum erat, &, quamvis Graecum foret, tamen & metro & auctoris propoſito repugnabat. CASAUBONUS, cum adnotaret »Scribe *βα-τανισίοισιν*« metri nullam rationem habuerat, quod nimis ſaepe accidit doctiſſimo viro. Rectius vero iam olim H. STEPHANUS (in Ind. Theſ. voce *Βατάνιον*) monuerat, *βατανίοισιν* hîc ſcriptum oportuiſſe metro poſtulante. Pollux X. 107. idem Antiphanis teſtimonium citans, *ἐν πατανίοισιν* ſcripſit, terminationem vocis recte exhibens, ſed in prima vocabuli litera ab Athenaeo diſſentiens. Eumdem Pollucis locum poſtquam citavit CASAUBONUS, haec adiicit: » Athenaeus legit hîc per *β. βατάν.* »Imo etiam Pollux ipſe.« Quod quo fundamento niſus ille dixerit, mirari ſubierat. Nam Athenaeum quidem hoc loco *βατάν.* per *β* literam ſcriptum voluiſſe, (puto, quod ſic in ſuo fabularum Antiphanis codice, aut certe in Adverſariis ſuis, ita ſcriptum inveniſſet) ex his quae paulo poſt ipſe ſubiicit, ſatis adparet. Pollux vero X. 108. diſerte tradit, eamdem vocis formam *βατάνιον* nonniſi in vulgi uſu verſari: ſatisque ſignificat, ſe illam apud nullum probatum auctorem reperiſſe. In quo adverſatur ille quidem Athenaeo & Heſychio: ſed de ſcriptura tamen, quam ipſe in ſuis codicibus aut adverſariis repererat, dubitare nos non ſinit. At nempe, Caſauboni aetate in eo, quem modo dixi, Pollucis loco non *βατάνιον*, ſed *κατάνιον*, edebatur. Igitur, quoniam apud eumdem Pollucem, ſect. 107. poſt adlata Antiphanis verba, de quibus quaerimus, continuo ſic vulgo legitur, *Ἄλεξις δὲ πατάνια εἴρηκεν*: haud improbabiliter colligere inde poterat Caſaubonus, in praecedente Antiphanis teſtimonio non *πατανίοισιν* ſcripſiſſe Pollucem, ſed *βατανίοισιν*. Sed, poſtquam altero loco apud hunc Grammaticum (X. 108.) pro mendoſo *κατάνιον* e melioribus codicibus vera ſcriptura *βατάνιον* reſtituta eſt; ſupereſt, puto, ut id, quod idem de Alexidis ſcriptura dicit, ita accipiatur, ut intelligamus Pollucem in ſuo Alexidis exemplo (vel in Adver-

ſariis ſuis, unde Alexidis teſtimonium deſcripſit) nec *βα-τάνια*, ut apud Athenaeum legitur, nec *πατάνια* ſcriptum reperiſſe, ut apud ipſum Pollucem vulgo editur, ſed *πλα-τάνια*, ſingulari prorſus nominis formâ, quam optimus Pollucis codex mstus, teſte Iungermanno, exhibebat. Ut ad Antiphanem redeam: quod in utroque noſtro codice *A.* & *Ep.* ſcribitur;

ἐν βατάνοισιν ἑφθὰς ἐντετμημένους:

poſſes ſuſpicari, veram ſcripturam eſſe *ἐντετμημένας*, & ſuperiori verſu delendam eſſe vocem *τετμημένας*, ut ex gloſſa invectam. Sed ſuperius quidem *τετμημένας* cum noſtris codicibus agnoſcit Pollux, qui dein vocem *ἐντετ-μημένους* ignorat.

Ἄλεξις ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ. Apud Pollucem X. 107. olim *ἐν Ἀσκληπιάδῃ* editum erat: ſed apud eumdem e melioribus codicibus vera ſcriptura, cum Athenaeo conſentiens, iam pridem reſtituta eſt. ALEXIDIS verba non adpoſuit Pollux: nonniſi hoc ait, *Ἄλεξις δὲ ἐν Ἀσκλη-πιοκλείδῃ πάτανια* (ſive, ut vetus cod. ms. habet, *πλα-τάνια*) *εἴρηκεν.* Quid ſit vero, quod CASAUBONUS ait: »*πατάνια Pollux legit per π. Athenaeus cum ſecunda lite-*»*ra θ:*« id quidem nullo pacto exputare poſſum, niſi plane ſtatuamus, aliud animo agentem ita illum ſcripſiſ-ſe, cum voluiſſet ſcribere, *Athenaeus per literam β.* Nam nec apud Athenaeum in hoc vocabulo veſtigium ullum video ſcripturae per θ in ſecunda ſyllaba; nec quemquam alium, qui ita ſcripſerit, cognitum habeo. *Verſ.* 2. *πε-ρὶ τὴν Σικελίαν.* *περὶ Σικελίαν* edd. & mssti noſtri. Ob-temperandum vero CASAUBONO putavi, monenti: »Se-»cundus verſus adiectione articuli fulciendus, *περὶ τὴν* »*Σικελ.*« *Tertius verſus* ſic editus legebatur:

δειπνοῦντας εἰς βατάνεια γ' ἐκβαλεῖν ποιῶ.

Nil hîc monuit CASAUB. Quare etiam in ora ed. Caſ. 2 & 3. nulla emendatio adnotata: ſed in Animadv. ad ſimi-lem locum eiusdem Alexidis, III. 107. d. hunc verſum ita citavit idem Commentator, ut *ἐμβάλλειν* pro *ἐκ-βαλεῖν* ſcriberet; quemadmodum ibi legitur,

δειπνοῦντας εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποιῶ.

Poterat, propius inſiſtendo veteri ſcripturae, *ἐμβαλεῖν* h. l. ſcribere; quemadmodum malle ſe profeſſus eſt Iun-germann. ad Polluc. X. 107. id quod verum putavi at-que recepi. Mssti quidem noſtri ambo h. l. in primoribus

d verbi literis ἐκβ. ab editis non recedunt; sed ms. *A.* ἐκβαλεῖν tenet; ms. *Ep.* vero ἐκβάλλειν habet: particulam γ' vero, quae in edd. praemittitur, uterque codex ignorat. Et ms. *Ep.* quidem βατάνιον in sing. scribens, nihil quod ad metrum desideretur reliqui fecit. Praeferam tamen pluralem βατάνια, quem servat ms. *A.* cum editis. Quem si teneamus, erit versus ita, ut sub contextu significavi, constituendus:

δειπνοῦντας εἰς τὰ βατάνι' ἐμβαλεῖν ποιῶ.

In fine versus, utrum ποιῶ scribas, in quod hoc loco libri consentiunt, an πσῶ, ut III. 107. d. nihil interest: nam in ποιῶ prima syllaba ob sequentem vocalem corripi potest.

Πατάνιον δὲ διὰ τοῦ π. Recte διὰ τοῦ codex uterque cum editt. vett. Perperam διὰ τὸ ed. Cas. *Ibid.* Ἀντιφάνης ἐν Γάμῳ. Aut sic, aut ἐν Γάμοις scribendum pro vulgato Σάμῳ, docuit KOPPIERS in Observ. Philog. pag. 8. & iam ante eum (ut ipse profitetur) docuerat Io. Sal. SEMLER in Miscell. Lect. Conf. Harles ad Fabric. T. II. pag. 418. not. hh. Scilicet Antiphanes ἐν Γάμῳ citatur IV. 160. d. ἐν Γάμοις vero, III. 95. a. quod perinde est. Et Ἀντιφάνης Γάμοις scribit Lexicographus San-Germanensis ineditus, eumdem locum respiciens, quem hîc citat Athenaeus. Ex illo Lexicographo excerpta nonnulla ad Antiphanem spectantia, a Ruhnkenio sibi communicata, protulit Koppiers in libello modo laudato. Verba illius haec sunt: Βατάνια, τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς· Ἀντιφάνης Γάμοις. Ubi simul observabis veterum librorum in scribendo vocabulo, de quo hîc disserit Noster, miram dissensionem. βατάνιον per β literam nonnisi *ex vulgi more* dici aiebat (ut suprà vidimus) Pollux X. 108. eamque scripturam apud nullum veterem auctorem a se repertam esse significat. Athenaeus ex Antiphanis Euthydico scripturam βατανίοισιν adfert, ubi Pollux πατανίοισιν scriptum viderat. Sangermanensis vero Grammaticus etiam in altera Antiphanis fabula, in qua per π scriptum vocabulum diserte adnotavit Athenaeus, scripturam βατάνια per β literam repererat. Hesychium si audias; βατάνια, pro λοπάδια, Sicula vox erat. In ANTIPHA-
e NIS *vers.* 2. pro ἅλες oportuisse ἅλας, indicabant accusativi praecedentes, χύτρας & λύχνους. Nihil tamen ex ms. *A.* adnotatum; in *Ep.* vero omissus iste versus.

In PHILETAERI *verſu*, a verbis οὗτος πατανίων ad iſta e ſimiliter exeuntia ἕξειν πατανίων aberraverat oculus librarii . . ius, cuius de exemplo expreſſa eſt Veneta editio: quare in ed. Ven. & Baſ. deſunt undecim verba προσελθέτω. καὶ πάλιν &c. quae ex Excerptis e codicibus Italicis auctori reſtituit Caſaubonus. Eadem verba, uti conſentaneum erat, veteres noſtrae agnoſcunt membranae. In iſtis verſibus, niſi firmando uſui vocabuli πατάνιον prolati eſſent, videri poſſet Πατανίων, *Patanio*, nomen proprium coqui eſſe: ac neſcio, an nihilo minus ſic accipi debeat.

Ἐν δὲ Παρασίτῳ ὁ Ἀντιφ. Articulum ὁ, cum deeſſet editis, dedit ms. *A*. *Verſ.* 2. ἥξει. Perperam ἕξει ed. Baſ. & Caſ. quod ex melioribus codd. corrigendum monuit Caſaub. Atqui verum tenebat etiam ipſa editio Ven. Vocem ἰσοτράπεζος ex Philoxeni Coena (ſupra, p. 147. b.) mutuavit coquus, doctus videri cupiens. *Verſ.* 3. Καρύστου θρέμμα. Perperam καρύστρου ms. *Ep.* *Caryſtiam patinam* dicit, ex *Caryſto* Euboeae; quo ſpectat illud ἀπ' Εὐβοίας λοπάδες, IV. 135. e. ubi vide notata. *Verſ.* 7. Ad vulgatam ſcripturam, χαίροντες ὀνομάζουσιν, εἴτε σίττυβον, haec adnotavit CASAUBONUS: » Apud Pollu» cem ſcriptum, χαίρουσιν ὀνομάζειν: apud Euſtathium » [ad Iliad. λ'. pag. 820, 6.] & in Epitoma ſimpliciter » ὀνομάζουσιν. Omnes, retento ſenſu, verborum elegan» tiam & metri legem neglexerunt. Eſt enim venuſtatis » Atticae, χαίροντες ὀνομάζουσι, pro *nominant*, vel *nomi» nare ſolent*. Sed non aſſentior Euſtathio, qui poëtae ver» ba ſic accipit, quaſi κάκκαβος, λοπὰς & σίττυβος idem » ſint. Nobis plane videtur contrarium. Ait enim qui iſta » loquitur, *non curare ſe verborum proprietatem*, *neque videri » ſibi quicquam intereſſe quo nomine vas illud appellet*, *ſive » κάκκαβον*, *ſive λοπάδα*, *ſive σίττυβον*. Haec iſte quidem: » at caeteris omnibus Graece loquentibus, aliud eſt κάκ» καβος, aliud λοπάς: & toto genere ab his diverſum » σίττυβος. Heſychius δερματίνην στολὴν interpretatur. « — At σιττύβαι, non σίττυβοι, apud Heſych. exponuntur δερματίναι στολαί. Sic & in Photii Lexico, Σιττύβαι, δέρματα. Vocabulum σίττυβος apud Heſychium prorſus non reperitur. Quod vero de iſta dictione χαίροντες ὀνομάζουσιν ſcripſit Caſaubonus, in eo memoriam fefelliſſe doctiſſimum Virum perſpecte monuit VALCKENAR. ad He-

f rodot. VII. 236. docuitque non esse dubitandum quin χαίρουσιν ὀνομάζοντες scripserit Antiphanes, quemadmodum apud Pollucem X. 106. e melioribus codicibus iam pridem restitutum est, pro eo quod mendose ibi editum erat χαίρουσιν ὀνομάζειν. Confer Hoogeveen ad Viger. de Idiot. pag. 249.

Vers. 8. πλὴν ὅ τι λέγεις ἀγγεῖον, οἶδα. Ferri hoc fortasse potest, hâc sententiâ, *caeterum novi quodnam dicas vas*. Sed vide, ne sic scriptum oportuerit: πλὴν ὅτι ὃ λέγεις ἀγγεῖον οἶδα; intelligendo, Ἄλλο μοι οἴει διαφέρειν πλὴν ὅτι οἶδα ὃ λέγεις ἀγγεῖον; *Credis-ne aliud mea interesse, nisi ut sciam* (vel, *dummodo sciam*) *quodnam tu vas dicas?*

Εὔβουλος δ' ἐν Ἴωνι καὶ βατάνια καὶ πατάνια λέγει &c. » EUBULI *ex Ione* locum affert Athenaeus ut probet non semper esse idem βατάνιον & πατάνιον. Eumdem [ex parte] » recitat Pollux, [X. 106.] ut evincat, non plane idem » esse πατάνιον & λοπάς. Neuter firmo admodum argu» mento nititur: nam quid mirum, si bis idem dictum » sit a Comico? qui fortasse stomachabundum aliquem ea » loqui faciens, dedita opera battologiam ei attribuit. » Sane cum ait, πατάνια πυκνὰ ταρφέα, diversis voci» bus idem bis dicit: nisi quis putet τὸ πυκνὰ interpre» tamentum esse vocis poëticae ταρφέα. « CASAUBONUS. — At nec dixerat Athenaeus, nec ullo modo significaverat, sibi diversa quadam notione apud Eubulum accipienda videri duo vocabula βατάνια & πατάνια.

AD CAP. LXIX.

a In ALEXIDIS ecloga, ex *Lebete*, *personarum partes* distinxi quemadmodum perspecte indicaverat CORAY in *Notis msstis*. *Vers.* 1. Commode habent editi Καὶ μὴ προφάσ. ubi, contra quod metrum flagitabat, Μὴ προφάσ. *absque* καὶ habet ms. *A.* (In ms. *Ep.* desunt quatuor priores versus.) At perinde consultum fuisset metro, si Μηδὲ προφάσ. legeretur. Et sic forsan scripserat poëta. *Vers.* 2. Ἀλλά γε λέγ' οὗ δεῖ. Cur Ἀλλ' ἄγε scribi iusserit CASAUBONUS, caussa nulla erat: immo percommode istud habebat, *At dic modo, dic saltem.* Ἀλλ' ἄγε sonat, *Sed age;* quod non tam aptum huic loco esse videtur. Conf. Koen. ad Corinth. de Dialect. pag. 36. Sed, quod dissimulari non debet, ex emendatione sive iunioris librarii,

five primi editoris, ipfa ifta eft lectio. Vitiofe prorfus a in vetuftis membranis fcribitur, Ἀλλὰ λέγοντα σὺ δεῖ. *Ibid.* λήψομαι poffit effe *fumam, capiam & tibi dabo*: poffis vero etiam intelligere, *emam*. Vide ad III. 118. a. Animadv. T. II. p. 326. *Verf.* 5. μάραθον recte mss. & edd. quod cur in μάραθρον mutaretur nulla cauffa erat, licet fic fcribatur id nomen apud Polluc. VI. 66. ubi iidem Alexidis verfus citantur. Vide II. 56. c. & ibi notata. *Ibid.* καυλὸν, σίλφιον. » Malit aliquis non fine cauffa, καυ» λὸν σιλφίου. Sed nec fine cauffa placeat quod eft edi» tum, καυλὸς, σίλφιον. Vide locum Antiphanis quem ex» ponimus libro fuperiore cap. XXI. « CASAUB. — Vide III. 100. f. quo refertur caput XXII. (non XXI.) animadverfionum Cafauboni; ubi nonnihil notatum de iftis nominibus. Conf. II. 63. d. & I. 28. d. & utrobique adnotata, Animadv. T. I. pag. 212. & 427.

Verf. 6 - 8. Loco omnium, quae tribus iftis verfibus comprehenduntur, in ed. Ven. & Baf. nonnifi haec legebantur, fic fcripta,

Κορίαννον· αὖον· ῥοῦν· κύμινον· σίραιον.
σέσελλι πήγανον. πράσον.

CASAUBONUS vero in hunc modum edidit:

κορίαννον, αὖον, ῥοῦν, κύμινον, κάππαριν,
ὀρίγανον, γήτειον, σκορόδιον, θύμον, σφακὸν σίραιον, b
σέσελλι, πήγανον, πράσον.

Tum IDEM in *Animadv.* ait: » In fexto verfu, recte libri » noftri, κορίαννον αὖον, ῥοῦν, κύμινοι [κύμινον voluerat] » κάππαριν. Male apud Pollucem, [VI. 66.] κορίαννον » αὖρον: quod male emendarunt nonnulli, κορίαννον δαῦ» κον, corrupto metro: nam iambicos effe verfus tefta» tur diferte Pollux. « [Recte vero hodie apud Poll. κορίαννον αὖον editur.] » Deinceps perturbata funt omnia:

» ὀρίγανον, γήτειον, σκορόδιον, θύμον, σφακὸν,
» σίραιον,
» σέσελι, πήγανόν, [πήγανον voluerat] πράσον.

» Reftitue eâdem operâ & veram lectionem & metri legem:

» ὀρίγανον, γήτιον, ἄνισον, θύμον, σφακὸν,
» τότ' αὖ σίραιον, σέσελι, (vel πέπερι, ex Pollu» ce) πήγανον, πράσον.

» Vocem ἄνισον reftituimus ex Polluce, ubi tamen ἄννητον » minus bene editur. Omiffum hoc nomen fuerat, quia » in *quinto verfu* ἄνηθον poëta recenfuerat: fed, aliud effe

b » *anethum*, aliud *anisum*, consulti herbariae rei sciunt. » σφάκος est *salvia*: hoc est, ἐλελίσφακος. « — Scilicet verba, quae in contextu supplevit Casaubonus, dederant ei Aegii notae & alia excerpta ex Italicis codicibus; cum quibus consentit noster ms. *A.* nisi quod in hoc γήτειον recte scribitur antepenacute, non γητειὸν, quod casu, non consulto, in ed. Cas. 1. sic scriptum videtur; tum σκόροδον, non σκορόδιον. Porro σίραιον recte scriptum in ms. *A.* & *Ep.* ut in ed. Ven. & Bas. non σισίραιον, quod ex operarum errore in editionem Casaub. irrepsit: denique σέσελι, non σέσελλι, recte scriptum in ms. *A.* & *Ep.* Ex omnibus quidem aromaticis herbis, quae istis versibus commemorantur, Epitomator nonnisi has nominavit: ἄνηθον, μάραθον, ἀσταφίδα κεκομμένην, νάπυ, σέσελι, θύμον, καὶ σίραιον: reliquorum loco, καὶ ἄλλα adiecit. Quas emendationes proposuit Casaubonus, sunt eae omnes ex Polluce ductae; apud quem rectius utique, quam apud Nostrum, procedit versuum modulus. Nam apud Nostrum extremus quidem versus, σφάκον-πράσον, bene habet: sed penultimus,

ὀρίγανον, γήτειον, σκορόδιον, θύμον,

eo peccat, quod dactylum habet in quarta sede: tum vero vocabuli σκορόδιον terminatio diminutiva, quae ad complendam versus mensuram necessaria videbatur, est ea quidem e codicibus msstis, petita; nam ex Aegiana etiam collatione Romani codicis eamdem vocis formam adscriptam orae libri, qui olim Casauboni fuerat, video: sed non est illa ex veteri scriptura, quae (ut paulo ante docui) σκόροδον habet. Nec vero idcirco, abiecto toto vocabulo, prorsus diversum ἄνισον ex Polluce obtrudere Athenaeo consultum duxi. γήτειον quidem, quod praecedit, recte habet: perinde enim & γήτειον & γήτιον dicebant Graeci, & utralibet forma uti poterat poëta, prout vel productam penultimam syllabam, vel correptam vellet. Conf. ad II. 68. e. Animadv. T. I. pag. 461. Eadem de caussa, in proxime sequente ecloga vers. 6. ubi γήτειον dabant libri, haud dubie γήτιον fuit scribendum.

Ἐν δὲ Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις μάγειρον δὲ ποιεῖ λέγοντα. Illam δὲ particulam, importune repetitam, cum editis membranae etiam nostrae agnoscunt: quam delere non sum ausus, cum, quid sub ea lateret, nescirem. In huius Eclogae *vs.* 6. γήτιον corrigendum fuit, flagitante me-

tro: de quo vocab. paulo ante dixi. *Verſ.* 8. Duo verba, οὐ ξύλον, operarum culpâ omiſſa ſunt in ed. Caſ. 2. & 3. *Ibid.* οὐ σκάφην: *non alveolum.* σκάφην Petrus Victorius Var. Lect. XX. 14. intelligebat *inſtrumentum quo coqui ex olla ius hauriunt*; quo & refert locum Antiphanis pag. 172. c. At ea quidem ζωμήρυσις eſt, de qua pag. 169. b. Σκάφη vero quodvis aliud potius vas fuerit intelligendum: de quo vocab. nonnihil adnotavit Caſaub. ſupra ad vocem σκαφὶς, IV. 169. a. conf. III. 109. c. & d. & Heſychii Interpp. ad vocem Σκαφηφόροι. Conſentaneum eſt, ſic dictum fuiſſe *vas* quodvis *oblongum, modice concavum*, varii generis uſibus deſtinatum.

In Alexidis ecloga ex *Aerumnoſa*, *Verſ.* 2.

πρώτιστον ὑποτίθει εἰς λοπάδα νεανικήν.

Cum ὑποτιθεὶς conſentiente ms. *A*. eſſet editum, monuit Casaub. »Scribe ὑποθεὶς: nam ὑποτιθεὶς facit »verſum hypermetrum & exlegem.« — Nempe, non quidem hypermeter erat verſus; ſed, contra legem iambici ſyſtematis, (de qua lege confer tamen quae infra ad pag. 175. a. adnotavimus) dactylum pedem habebat in quarta ſede. Cui incommodo remedium quidem adlatura erat Caſauboni emendatio: ſed cacophoniam, venuſto poëta Alexide indignam, efficere mihi videbantur duae ſyllabae θεὶς & εἰς, non modo continuo ſeſe excipientes, ſed & in eodem verſiculi pede concurrentes: tum vero & illud incommodum cum vulgata ſcriptura commune habebat eadem emendatio, quod in tota ecloga nullum *verbum finitum*, quod dicunt Grammatici, comparebat. Itaque ὑποτίθει in imperativo praetuli. Sic commode procedit verſus, quia diphthongus in fine vocis, ob ſequentem vocem a vocali incipientem, corripitur: iamque tertius pes anapaeſtus eſt, quartus vero tribrachys. λοπάδα νεανικὴν quum *ollam novam* interpretatus eſſet Dalecampius, monuit idem Casaubonus, debuiſſe *magnam patinam* verti. »Νεανικὸν, non eſt νέον; [inquit:] ſed *vehemens*, *non* »*iuvenum*: pro *magno* accipitur. Ut apud Ariſtotelem pri»mo Hiſtoriarum, πόροι νεανικοί: ſic λοπὰς νεανικὴ, *pa*»*tina ingens*: & apud Ariſtoph. in Pluto, κρέας νεανικὸν, »*magnum fruſtum carnium*.« — Satis vulgatus uſus illius vocabuli: quem ubi docuit H. Stephanus in Theſ. III. 1036. ipſum etiam hunc Alexidis locum adferre non neglexit, *in magnam* & quaſi *ſtrenuam patellam* exponens. Commo-

dissime fortasse *validam* dixeris. Aristoteles Hist. Anim. VIII. 20. βροντὴν νεανικὴν dixit, *validum tonitru*: & νόσημα νεανικὸν, *validum, vehementem morbum*.

Vers. 3. τρίμμα. Conf. I. 31. f. & VII. 293. b. c. *Ibid.* διειμένον. Passivum verbi δίημι, *madefacio, perfundo*: cuius medium διέμενος ex Aristophane citatum vidimus II. 67. d. Activum vero διεὶς habes VII. 293. d.

d Ἐπεσθίειν. Vide supra pag. 164. b. & 169. a. ibique notata. *Ibid.* Εὔπολις Ταξιάρχοις. Monuit CASAUBONUS, Ταξιάρχους & Ταξιάρχας vocari eam fabulam apud Pollucem. At hodie ubique apud illum Grammaticum, ἐν Ταξιάρχοις, editur. Caeterum perinde erat. Vide quae notavimus ad Polyb. VI. 24, 3. & X. 22, 4. *Versus* ex ARISTOPHANIS *Pluto* citatus, est num. 1006. (vs. 1005. ed. Br.) quo loco de verbo ἐπεσθίειν multa erudite disputavit Hemsterhusius. Caeterum consentaneum erat, ut hoc Aristophanis testimonium de verbo ἐπεσθίειν praeponeretur isti ex Eupolide de verbo Ἐπιφαγεῖν. Et sic quidem Epitomator; sed omisso priori testimonio ex Teleclide petito: Ὅτι, inquit, καὶ τὸ ἐπεσθίειν εἴρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιον. καὶ τὸ ἐπιφαγεῖν. Εὔπολις &c. Cum editis vero consentit ms. *A*. In ipsis Comici verbis pro ἐπάσθιον, quod erat in edd. & msstis, ἐπήσθιον correxi ex libris Aristophaneis.

AD CAP. LXX.

e ANTIPHANIS ex Μετοίκῳ s. *Inquilino versus tertius* corruptissime editus erat, cum Θ' ἑτοίμασα (in ed. Cas. 2. & 3. etiam vitiosius Ο ἑτοίμασα) & dein ποίησα scriberetur, insuperque in distinctione verborum varia ratione peccaretur. Corrigendum monuit CASAUBONUS,

θ' ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τ' ἄλλ' ὅσα &c.

quem sequi non dubitavi; nisi quod θ' particulam superiori versui adnectere malui cum KOPPIERS; quem caeteroquin non probavi, in Observ. Philol. pag. 44. sic corrigentem,

— — λυχνοὺς θ'
ἑτοιμάσει, σπονδάς τε, ποιήσει τ' ἄλλ' ὅσα &c.

Nec enim opus erat particula τε, perincommode (ut mihi quidem videbatur) inserta. Iungenda vero verba σπον-

δὰς ποιήσει: dein ad τ' ἄλλ' idem Verbum intelligendum, e τὰ ἄλλα ποιήσει &c. Hoc satis erat, nec desiderabatur vocula copulativa. Eclogam istam omisit Epitomator. Codex *A*. vero, in priori certe verbo ἑτοιμάσει, (nescio an & in ποιήσει) veram tenet scripturam: & illud quidem minus commode habet, quod τ' ἑτοιμάσει, non τ' ἑτοιμάσει scribit. Nempe superest ea scriptura ex vetustiore scriptura, quam frequenter aliàs idem ipse noster codex tenet; ubi vocalis non elidebatur, sed plene scriptum erat λυχνούς τε ἑτοιμάσει. *Vers.* 4. Pro τούτοις, quod erat editum, commode τούτῳ dedit idem ms. *A*. scilicet τῷ τραπεζοποιῷ.

στρεύκτορα. Nihil admodum mirum est, si in adoptandis nominibus Latinis non semper quantitatem syllabarum ex usu Romanorum religiose servarunt Graeci; praesertim ubi terminationem habebat latinum nomen similem terminationi Graecae, quae alia quantitate a Graecis pronunciabatur. Itaque non praecise damnem equidem editam scripturam στρούκτορα, quam tuentur etiam veteres membranae: sed quoniam στρεύκτορα dedit ms. *Ep*. recipiendum hoc putavi. Paulo post quidem (pag. 171. a.) ἰνβιτάτορα tenui, quod uterque codex cum editis agnoscebat. *Ibid.* ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου. ALEXANDRUM *Aetolum* dicit; cuius & alias fabulas passim laudat Noster. *Vers.* 1. λαβεῖν αὐλητρίδα. Verbum λαμβάνειν, sicut interdum *emendi* notione accipitur, (vide supra ad lit. a. in Alexidis vs. 2.) sic hoc loco & *versu sequenti* pro *conducere* positum esse, satis adparebat. *Vers.* 2. δημιουργόν. Vide paulo inferius, pag. 172. (cap. LXXII. nostrae edit.)

Φιλήμων, Παρεισιόντι. Παριόντι legitur XII. 516. f. Sed istud rectius videtur. Περὶ τοὐπτάνιον. Sic recte ms. *A*. quemadmodum ex ingenio corrigi iusserant BENTLEI & VALCKENAER, pro τοὐπτανεῖον, quod invito metro erat editum. Vide supra ad III. 102. f. Animadv. T. II. pag. 201. *Ibid.* οὐ γίνεθ' ἡ. οὐ γίνεται ἡ ms. *A*. quod teneri poterat: nam anapaesto pedi perinde ibi locus erat. Sed *vers.* 2. ubi ἐστὶν ἐπὶ τοῦ διακονεῖν consentientibus eisdem membranis erat editum, necessario ἐστ' ἐπὶ per apostrophum fuit scribendum cum BENTLEIO, ad Philemonis Fragm. pag. 115. Nec enim aliter metro constabat ratio, ob vocalem α in διακονεῖν ex con-

stanti Graecorum usu productam. Sic VI. 245. c. in Menandri versu. Confer Barnes ad Anacr. IV. vs. 63.

a νῦν δ' ὀψωνάτορα. Vide quae paulo ante ad voc. στρούκτορα adnotavimus. De vocab. *Obsonator*, praeter Lexica latina, consuli potest Taylor ad Lysiam T. I. p. 18. ed. Reisk.

Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημ. Leguntur illa verba in *Memorab. Socr. Lib. I.* cap. 5, 2. *Ibid.* ἐθέλοιμεν scripsi cum ms. *A.* quod ad Xenophonteam formam propius accedit. θέλοιμεν edd.

Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ - - ἐν Φανίῳ. Sic perspicue ms. *A.* quod propius accedit ad scripturam ἐν Φανῷ, quae habetur VII. 314. b. & propius etiam ad illam, Φάννιον, quae exstat XIII. 567. d. MENANDRI ista verba,

Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής,

senarii numerum utrique non implent. Poterant autem variae corrigendi versus rationes excogitari. In illa, quam iniit Casaubonus, nihil est quod magnopere desideres. Aliam vero proposuit IACOBS in *Notis mstis*, ita scribendum statuens:

— — Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος

— ἀγοραστής. — ut prima quatuor verba priorem terminaverint senarium, tum initio alterius nomen aliquod sit omissum. Poteras etiam, absque ulla vel mutatione vel lacuna, in hunc modum disposita verba cogitare:

— — — — Φειδωλὸς ἦν,

καὶ μέτριος ἀγοραστής. — ⏑

In Clerici Fragmentis Menandri frustra quaeras hoc ἀποσπασμάτιον. Cuius defectus caussa haec est, quod in *Dalecampii Indice Scriptorum ab Athenaeo citatorum* (quo ex Indice maiorem partem Fragmentorum Menandri corrasit Clericus) eo loco, ubi fragmentum hoc citatur, confusio quaedam in numeris admissa erat ab his qui illum Indicem ad editionem Casaub. 2. & 3. adcommodarunt.

b In ARISTOPHANIS versu ex *Tagenistis*, Ὡς ὀψώνης legebatur in ed. Ven. & Bas. Id sua auctoritate Casaubonus in Ὡς οὐκ ὀψώνης mutavit, & de ea mutatione (quod merito mireris) ne uno quidem verbo monuit in Animadv. Nescio vero an sic scriptum legatur in iunioribus quibusdam msstis. Brunckius quidem, in Fragm. Aristophanis, pag. 267. num. 3. eodem modo repetens hunc versum, sicut erat a Casaubono editus, nullam ex cod.

Parif. *B.* (quem is olim contulerat) difcrepantiam commemorat. Nec Villebrunius vel ex ms. *B.* vel ex *C.* aliud quid protulit; fed Cafaubonianam lectionem fequens, Gallice fic reddidit: *Il ne faloit pas que le pourvoyeur retardât notre diner.* At Ὡς ὀψώνης eft in ms. *A.* & perfpicue planiffimeque Ὡς ὁ ὀψώνης (i. e. Ὡς ὁ ὀψώνης) in ms. *Ep.* quod non dubitare debui, quin auctori reftituerem. Porro teneri quidem poterat ἡμῶν, quod habent edd. cum ms. *A.* fed magis placuit ἡμῖν, quod dedit idem ms. *Ep.* In eodem codice videri poterat διατρίβη fcriptum, quod vitiofum utique foret, pro διατρίβειν: fed verum fi quaeris, quae videtur effe vocalis η, fuerit compendiofa nota, qua fyllaba finalis ειν debebat indicari: quam quidem notam, cum fuperne adpingi verbo debuiffet, perperam ad latus literae β pofuit librarius.

Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως. Nil mutant libri. Quae de titulo fabulae hoc loco difputavit Cefaubonus; ea in Indice fcriptorum olim fuo loco referemus. Factum fubinde videmus, ut ipfe Athenaeus confulto omiferit verba fcriptoris, ad cuius auctoritatem provocaret: quemadmodum continuo deinde, ubi Alexidem teftem invocat. Sed hoc loco adiecta vox οὕτως indicare omnino videtur, per librariorum negligentiam intercidiffe Cratini teftimonium: quare defectum indicavimus, qui iam in ed. Ven. *vacuo nonnullo fpatio relicto* indicatus erat. Pariterque (ni fallor) in ms. *A.* nonnihil fpatii eodem loco relictum eft.

Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ. » Δρωπίδης Alexidis, Δρῶπις eft » in libris Pollucis lib. X. cap. 26. Utrumutrum verum » fit, proprium videtur. Legi in Hefychio, Δρόπις τρυ» γητός: de quo cogitandum. « Casaub. — Apud Pollucem, X. 121. ubi Δρώπιδι olim editum erat, mssti libri Δρωπίδι dabant, pro quo Δρωπίδῃ ex Athenaeo reftituerunt viri docti. Recte: nec enim hic folum fcripturam illam cum editis tenent veteres membranae, fed & fupra, III. 125. f. nifi quod ibi fuo fere more Δρωπειδῃ fcripfit librarius. Rurfus vero XI. 496. a. ubi ἐν Δρωπίδι apud Noftrum edebatur, recte ἐν Δρωπίδῃ eft in membranis. Fuiffe autem Δρωπίδης proprium nomen, Suidas adnotavit.

Εἰλέατροι. Sic plane ms. *Ep.* nec vero aliud debuerat fcriba membranar. *A.* in quibus eft εἰλαιάτροι, folenni

b vocalium ε & αι permutatione. Sed inde εἰλειάτροι factum in ed. Ven. pro quo denique ἐλέατροι posuit editor Baſ. & hoc tenuit Caſaub. Ac ſane commodiſſimum hoc videri debebat, cum ob id quod mox addiicitur, παρὰ τὸν ἐλεόν: tum quod communi conſenſu alii Grammatici, qui huius vocabuli meminerunt, Ammonius, de Differ. Voc. pag. 48. Etymologus, col. 326, 46. & Euſtathius, ad Odyſſ. ξ'. pag. 553, 24. ἐλέατρος ſcribunt, non εἰλέατρος. Sed, quoniam & Suidas in Εἰλεὸς, & Etymologus l. c. & col. 298, 32. & Euſtathius l. c. diſerte docent, perinde & εἰλεὸν & ἐλεὸν dici τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: conſequens erat, ut & εἰλέατροι & ἐλέατροι dici potuiſſe intelligeremus. Quare ab iſta ſcriptura, quam praeiverat uterque codex mstus, non diſcedendum putavi. De vocab. ἐλεὸς, vide Noſtrum p. 173. a. Conſule etiam Animadverſionem proxime ſequentem. Recte vero mox παρὰ τὸν ἐλεὸν cum edd. habet ms. *Ep.* Corrupte παρὰ τὸ ἔλαιον ms. *A.*

AD CAP. LXXI.

Ἐκάλουν δὲ, φησὶ, καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους ὅτι προέσθιον τῶν βασιλέων. ἐλειάτρους h. l. habent ed. Ven. & Baſ. ſed ἐλεάτρους ed. Caſ. Omnes vero edd. mox deinde ἐλέατρος & ἐλέατρον. Et ſic ubique ms. *Ep.* At mirum ſane videri debebat, quo pacto dici potuerit, τοὺς ἐλεάτρους nomen ſortitos eſſe ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων. Contra, perſpicue apud Ammonium legitur: Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς· τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. - - Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης, παρὰ τὰ ἐδέσματα. Planiſſime vero rem conficit Suidas in Ἐδέατρος, & Euſtathius ad Odyſſ. α'. pag. 37, 16 ſqq. qui eisdem fere, quibus Noſter, verbis utuntur; quamquam iis non ex *Pamphilo* vel *Artemidoro*, ut apud Athenaeum, (nam non ſatis perſpicuum eſt, verbum φησὶ hoc loco utrum ad *Pamphilum*, an ad *Artemidorum* ſit referendum) ſed ex alio Grammatico, Aelio Dionyſio, depromtis. Quare perſpecte Valckenarius in Animadv. ad Ammonium pag. 74. non dubitare ſe profeſſus eſt, quin iſta vox hoc loco, & in his quae ſequuntur, Athenaeo ſit reſtituenda. Ac ſane clariſſima illius vocabuli veſtigia in vetuſtis no-

stris membranis supersunt. Nam eae primo quidem loco sic b
habent προγεύστας αιδε ελαιατρους: ubi quum αι pro ε usurpaverit librarius, vides eum primo ἐδεάτρους scribere voluisse, puto, quod sic in exemplo scriptum ob oculos habuisset: sed mox cum cogitasset vocabulum ἐλέατρος, quod modo praecesserat, corrigere mendam volens, quam hic subesse putabat, ἐλαιάτρους scripsit; nec vero id quod scribere coeperat, delere voluit. Eâdemque de caussâ paulo post, pro ἐδέατρος, iam non haesitans, sed rectâ statim ἐλαίατρος per λ literam posuit. At paulo inferius, ubi est ἐδέατρον ἀποδειχθῆναι, quum iam tertio idem vocabulum per δ scriptum in exemplari videret, porro non ausus est δ in λ mutare, sed plane αἰδέατρον scripsit. Possis etiam statuere, primo loco duas scripturas, alteram e contextu, alteram quae superne adposita fuisset, imperite in unam esse contractam.

ὃν νῦν καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic codex noster uterque: c
non καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι, ut erat editum.

Ἀριστοφάνης ἐν προτέραις Νεφέλαις. » Immo ἐν δευ» τέραις « adnotavit h. l. BRUNCK in ora sui libri. Vide quae monuit IDEM in Fragm. Aristoph. pag. 256. & confer Nostrum, VII. 299. b. & VIII. 345. f. *Versus* ex ARISTOPHANE citati leguntur in Νεφέλαις δευτέραις, quae hodie supersunt, num. 1196 sqq. ubi vide quae notarunt Interpp. *Vers.* 2. Pro ἀρχαὶ est αἱ ἀρχαὶ in ms. *A.* ex scholio, reclamante metro. *Ibid.* τὰ πρυτανεῖ'. » Πρυτανεῖα in foro Atheniensium, quod in Romano *sa*» *cramentum.* Varro: *Ea pecunia, quae in iudicium venit in* » *litibus, sacramentum a sacro. Qui petebat & qui inficiaba*» *tur, de aliis rebus uterque quingenta aeris ad pontem depone*» *bant: de aliis rebus item certo alio legitimo numero assium.* » *Qui iudicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferebat:* » *victi ad aerarium redibat.* « CASAUBONUS. — Τὰ πρυτανεῖα Scholiastes Aristoph. ad Nub. 1134. cum *sportulis* confert quas Romani vocabant. Ac sane, pecuniam, de qua hic agitur, non tam ad publicum aerarium rediisse, quam, veluti sportulam, privato iudicum fisco accessisse, vel ex hoc ipso Comici loco intelligi videtur.

In fragmento ex PHERECRATE sic erat editum: ἀλλ' d
οὐκ οἶδα σύ. Ubi ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ, vel οἴδασι, corrigendum monuit CASAUBONUS. οὐκ οἶδας σύ. ex ms. *C.* adfert Villebr. Recte vero οὐκ οἶσθα σύ. dedit ms. *A.*

d Quae verba commode fortasse interrogative accipientur; *at tu nonne noveras?*

Ait PHILYLLIUS: Βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ &c. » *Vultis dicam* » *quis ego sim? Dorpia dicor, primus Apaturiorum dies;* » *quo die praegustatorum turba multum est operata.* Ex verbis » sequentis Senatusconsulti, ita exponi debere hunc lo- » cum, liquet. Sententia eius *Senatusconsulti* est haec: » *Quo possit senatus, cuius hoc decretum est, festum Apatu-* » *riorum cum caeteris civibus concelebrare; per tot dies sena-* » *toribus remitti necessitatem veniendi in senatum, per quot dies* » *reliquae curiae vacent: quinque nimirum dies ab eo quem Prae-* » *gustatores celebrant.* Athenis plures curiae fuere, Quin- » gentorum, Areopagitarum, aliae. In *Areopago* vide- » tur hoc *Senatusconsultum* esse factum. Initio, quae fuit » curiae huius severitas, pauca erant festa, quibus legi- » timus senatus ab Areopagitis non ageretur. Mutatione » facta publicorum morum, paulatim & hoc mutavit. « CASAUBONUS. — Quod PHILYLLIUS ait, ἡ τῶν προτεν- θῶν, intellige ἡμέρα vel ἑορτή: idem autem substantivum ἑορτὴ ad Δορπία etiam intelligendum, quod proprie adie- ctivum est; a substantivo τὸ δόρπον, vel ὁ δόρπος, *coena*, ductum. Δόρπεια scribitur apud Suidam, hac voce, & in Ἀπατούρια; itemque apud Hesychium, in Ἀπατούρια: nec id male, nempe in plurali neutrius generis; quâ for- mâ fere omnia festorum nomina apud Graecos solent ef- ferri. Nec vero satis id caussae fuerat, cur apud eumdem Hesychium alio loco, (cum sic scriberetur, Δορπία· ἡ τῶν Ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα οὕτω καλεῖται) scripturam Δορπία in Δόρπεια mutaret doctissimus editor. Nam non modo apud Pollucem VI. 102. pariter Δορπία scri- bitur: sed hoc loco in Philyllii versu metri ratio pror- sus non patitur, ut de alia scriptura cogitemus; nam & penultimam vocis syllabam brevem, & ultimam longam necessario in illa sede postulat iambici senarii lex & men- e sura. In *Senatusconsulti* formula, ubi legitur ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι, temere ὥσπερ expressum est in sola ed. Cas. 3.

Ibid. διαφεῖνται ex nostra coniectura est. In ed. Ven. & Bas. corrupte διαφέται scribitur: nec aliter in ms. *A.* (In *Epit.* totum deest senatusconsultum.) Pro eo Casau- bonus, sive ex sua, sive e nescio cuius viri docti conie- ctura, διαφίενται edidit, nulla mentione illius muta- tionis in Animadversionibus facta. Mihi aptius visum erat

acepissem. Fuisse enim *viros* ullos, qui δημιουργοὶ appellarentur *quod placentas conficerent*, &, ut loquitur auctor libro primo, ἀπὸ τῆς τῶν πεμμάτων δημιουργίας, [vide I. 28. d.] neque probant sequentia Athenaei, neque verum censeo. Scripserim igitur, Τὰς δὲ τὰ πέμματα, non τοὺς: & ποιούσας, non ποιοῦντας. *Mulierum* δημιουργῶν mentio clara in subiectis testimoniis. Hesychius paulo auctius hanc vocem accipit, λέγεται καὶ γυνὴ δημιουργὸς ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. Ita vult appellari, non *publicas pistrices*, sed *eas mulieres, quibus in nuptiarum solemnibus munus* solitum mandari *fingendarum placentarum*. Pollux explicat libro III. capite de Nuptiis. [ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα, - - δημιουργός. Poll. III. 41.] Platoni, libro quinto de Republica, inter *muliebria opera* recensetur, ἡ τῶν ποπάνων θεραπεία. Proclus interpres refert ad morem Atheniensium, qui soliti sint in efficiendis Deorum libis, » mulierum uti industria. Verba doctissimi viri sunt ista: » Ἔνθα καὶ ἔθος ἐδίδαξε τὸ Ἀττικὸν, ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν » οὐχ αἱ ἀλετρίδες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανοποιοὶ, μι» μούμεναι τὰς φύσεις, τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς » ἀνιᾶσι. ζῶα καὶ φυτά. Conferendus est cum istis Procli, » pulcherrimus Theocriti locus in descriptione pompae » Ptolemaicae. Ait poëta, recensens pompae illius fer» cula, [XV. 115 sqq.]

» Εἴδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται, &c.

» Mos autem, de quo Plato & Proclus, non in omni» bus sacris obtinuit Athenis. Nam in Furialibus id mini» sterium obibant nobiles ephebi: quod docet nos Philo » Iudaeus, cuius verba subscripsi, quia sunt elegantissi» ma. Διό μοι δοκοῦσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων ὀξυδερκέστατοι - - - » τὴν ὑπηρεσίαν τιθέμενοι. « — Philonis verba, parum huc spectantia, leguntur in libello, Quod omnis probus liber, p. 886. b. edit. Francf. 1691. Duas voces, τοὺς ποιοῦντας, eo loco, quo a nobis editae sunt, positas dedere nostrae membr. *A*. Hae igitur editis libris hactenus quidem adsentiuntur, quod *masculino* genere, non foeminino, utantur. Nec aliud in suo codice repererat Epitomator, qui sic habet: Ὅτι οἱ τὰ πέμματα καὶ τοὺς πλακοῦντας ποιοῦντες, δημιουργοὶ πρότερον ἐκαλοῦντο.

. καταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους. καταμεμφ. δὲ τοὺς μαγ. scribitur in ms. *A*. ubi quid sibi velit repetita par-

ticulâ δὲ, non video. Commode quidem eam neglexerunt editores. In MENANDRI ecloga (quam totam praetermisit Epitomator) diversas personarum partes, praeeunte fere Dalecampio, distinxit CLERICUS in Menandri Reliquiis pag. 194. sic: A. Μάγειρ' &c. tum *vers.* 2. B. Πόσας -- ποιεῖν. tum rursus *eod. versu:* A. Τρίτον. &c. Quae vero inde sequuntur, omnia eidem personae *A.* tribuit. Quam rationem merito improbans BENTLEI, in Emend. in Menandr. pag. 72. omnia perpetuâ oratione decurrere monuit. *Vers.* 5. παραθήσω μίαν. Corrupte παράθεσιν μίαν ms. *A.* (quemadmodum etiam in ms. *B.* scribi adnotavit Villebr.) quod in παράθες σὺ μίαν mutarunt alii; & sic habent editi:

τί σοὶ διαφέρει τοῦτο; παράθες σὺ μίαν. Id est:
Quid hoc tua interest? adpone tu unam.

At hoc quidem ferri non posse, monuit BENTLEI l. c. »Nam versus, inquit, & sententia laborat: non enim »coqui erat, sed ministrorum, *mensam apponere*. Lego er»go certissime,

»τί σοι διαφέρει τοῦτο; παραθήσω μίαν.

»*Apponam unam.* Ipse scilicet dominus id facere recte di»citur, quod eius iussu pueri faciunt.« — Sic ille: cui, quoniam certius nihil habui, obsecutus sum. Nam editam quidem scripturam pes trochaeus, in senarium iambicum invectus, manifesti vitii arguebat. Sed quod si etiam sententia postulabat, ut παραθήσω legeretur; eadem ratio pariter videri poterat postulare, ut praecedente *versu* 4. ποιήσω pro ποίησον legeretur: nisi forte hoc ipsum ποίησον ita sit accipiendum, quomodo latine dicimus, *fac*; id est, *pone*, *finge*: quod Gallice *supposez* dicimus, aut *mettez le cas*; quem usum illius verbi H. Stephanus in Thes. III. 431. a. ex Xenophontis Ἀναβ. lib. V. adnotavit.

Vers. 6. οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν; Quo sensu hoc dicat, haud satis adparet. Dalecampius interrogative accepit; sed omissa negatione: *Candylos num potes facere?* Villebrune, absque interrogatione, in hunc modum: *Il ne s'agit pas de faire des candyles.* Clericus: *Non licet candylos facere?* Videtur haec esse sententia, *Nonne tu potes candylos & alia, quae soles, facere, nisi scias quot ego mensas sim positurus?* Sed mihi non satis liquere profiteor. Κάνδυλον esse *placentam ex amylo, caseo, lacte, & melle confectam*, vidimus ad I. 9. a. Anim. T. I. pag. 94. Versus

b hic & septem sequentes repetuntur apud Nostrum XIV. 644. c. d. ubi pro οἶα σὺ, in fine versus, est ὅσσα σύ.

Vers. 7. Pro καρυκκεύειν, καρυκεύειν scribitur p. 644. Neutra scriptura auctoritate caret: sed praestare videtur haec cum *duplici* κ litera. Vide ad IV. 160. a. In Clerici Fragm. Menandr. pag. 194. temere in hoc versu, pro καρυκκεύειν, editum est παρακυκκεύειν, sive operarum errore, sive (quod BENTLEIO visum erat) ipsius Clerici παροράματι.

Mire vero foedatum edebatur *Versu* 9. posterius hemistichium: ὁ μάγειρος γὰρ ἐν Πιχηχέτου ποιεῖ. Itaque monuit CASAUBONUS: » Ferri diutius non debet » monstrum lectionis: nam ex libro XIV. scribendum, ὁ » μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ, πλακοῦντας ὀπτᾷ, » &c. Probat autem *omnia perverse agi, quia coquus opera » dulciaria effingat;* cum eius sit munus carnes coquere aut » pisces, & condimenta condire. *E contrario* ἡ δημιουρ» γὸς, inquit, *coqui aemula, partes illius obit, carnes co» quit, turdos parat,* & alia curat quae ad coquorum cu» ram pertinent. Hic est sensus sequentium versuum. « — Utique ἐγχύτους scribitur pag. 644. d. & diserte ibidem proxime ante pariter scribitur, Ἐγχύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει Μένανδρος. Quare lubens istud, sicut voluit Casaubonus, auctori hic restitui pro monstrosa huius loci scriptura, a qua parum etiam discedunt nostrae membranae, in quibus sic est, ἐνπιχυχετους. PIERSONUS quidem ad Moeridem p. 85. minori cum mutatione ἐπιχύτους h. l. corrigi posse censuerat. Ac fuit utique etiam ἐπίχυτος placentae nomen, Nostro quoque memoratum, sed sub peculiari rubrica, & paulo post ἐγχύτους, XIV. 645. b. c. ut distinguere duo genera videri possit Athenaeus: quamquam revera unum genus fuit, diversis nominibus, sed iis vicinis admodum & cognatis; unde apud Etymologum (col. 367, 32.) Ἐπίχυτος exponitur ὁ ἔγχυτος πλακοῦς. Igitur illud scripturae monstrum, quod membranae habent, ex duabus contractum scripturis fuisse videtur, quarum altera olim in contextu fuerat, ἐνχύτους, (nam νχ frequenter in vetustioribus libris, atque etiam in eisdem nostris membranis, pro γχ scribi, iam aliâs observavimus) altera superne adscripta, vel saltem indicata, ἐπιχύτους.

Vers. 13. κρεάδια ὀπτᾷ, καὶ κίχλας, τραγήματα,

κρεάδι' ὀπτῷ edd. sed κρεάδια plene scriptum dedit ms. *A.* b quod cur non teneremus nulla caussa erat. Caeterum, sive plene scribatur vox, sive per apostrophum, nihil interest: sed aliam h. l. dubitationem movere poterat id quod de eadem voce κρεάδιον ad Aristophanis Plut. 227. Brunckius monuit, ex analogiae lege brevem in illo vocabulo haberi debere α vocalem antepenultimae syllabae: quare ille apud Comicum aliam scripturam, λεβήτιον, pro λοπάδιον probavit. Hemsterhusius ibi vulgatum defendebat: sed vellem de quantitate syllabae, de qua quaerimus, scrupulum nobis exemisset vir doctissimus. Nulla hic dubitatio superesset, si verba ita, ut p. 644. d. vulgo factum, distinguerentur, κρέα διοπτῷ: quod non displicuit CASAUBONO, qui ita etiam legi posse diserte censuit. Sed aegre equidem mihi persuadeo, legitimum verbum esse διοπτᾷν; in quo quamnam vim habeat διὰ praepositio, difficile dictu fuerit. *Ibid.* Pro καὶ τραγήματα, quod consentiente quidem ms. *A.* sed invito metro, edebatur, τὰ τραγήματα scribendum censuit *Adr.* HERINGA Observat. cap. 29. pag. 258. idque interpretatus est *bellariorum loco.* Mihi delenda potius particula visa, quae vel imprudenti alicui veteri librario exciderat, vel ex scholio interlineari irrepsit.

Vers. 14 sqq. Ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν &c. »Etsi laxa significatione vocis δεῖπνον & *antecoenia* & *missus omnes cum bellariis* continentur; peculiari tamen notione ita vocabant *missum medium*, qui ex solidioribus cibis constabat. »Ideo superiori libro extremo δείπνου ἀρχὴ esse dicebatur *missus ille qui gustationem excepit.* Ita accipiendum »verbum δειπνεῖν in 14. & 17. Menandri versu, de coena loquentis, ubi perversa sunt omnia.« CASAUB.

Vers. 16. δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα absque lacunae signo c edebatur, neque aliud habent veteres membranae. Ibi notavit CASAUB. »Deest (post δειπνεῖ) vox una: haud »scio an σύναμα.« — At istud quidem metro non faciebat satis. Mihi in eamdem fere sententiam probabilius videbatur verbum μεμιγμένα, ab eisdem primoribus literis atque vox μελίπηκτα incipiens; quae res, ut saepe aliâs, omissioni dare potuerat occasionem.

ANTIPHANIS *vers.* 3. μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας. Vide ad pag. 170. c.

Μένανδρος Δημιουργῷ. Indicem fabulae latine, e re ipsa,

Pistricem reddidi. conf. supra ad lit. a. Grotius, *Libificam*; nempe *mulierem* (sive *puellam*) *quae liba conficit*. Quare etiam *vers*. 1. παῖ, non tam *puer*, ut ibi Grotius vertit, (cuius versionem caeteroquin adoptavi) reddi debuit, quam *puella*. Clericus, in Fragm. Menandr. pag. 43. Δημιουργὸν, *Hyponymphidem* reddidit, Suidam secutus & Schol. Aristoph. ad Eq. 647. ubi sic: Δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας.

d μνημονεῦσαι Πανύασιν. Panyasis, vetus poëta, Graecas antiquitates carmine descripsit: de quo vide Vossium lib. IV. de Historic. Graec. cap. 6. Inde poëtica dictio, quae sequitur, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, & *multos gallinarum pullos*. νοσσάδες, pro νεοσσοί. conf. Eustath. ad Iliad. β'. pag. 173, 24 sq. Pro ὄρνεις, eodem sensu ὄρνις scribitur in Epit. & inde apud Eustath. l. c. Iablonski, in Pantheo Aegyptior. lib. III. cap. 3. sect. 7 sq. ubi de cruentis apud veteres Aegyptios sacrificiis agit, (quae ab Amasi rege abolita esse Porphyrius de Abstin. lib. II. c. 55. ex Manethone docet,) tangens hunc Athenaei locum, evidens esse censuit, (pag. 75.) deesse aliquid in istis Athenaei verbis, tali quodam modo supplendum: Πολλὰ μὲν ἀντὶ ἀνθρώπων, πάλαι τυθέντων, ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, &c. ut hoc dixerit Athenaeus: *Seleucus ait, Panyasin primum placentarum mentionem fecisse, ubi de victimis humanis, in Aegypto offerri olim solitis, narrat, dicens, loco hominum immolatorum, postea placentas multas oblatas fuisse.* At, sicut minime equidem negaverim, fieri posse, ut in eam sententiam, quam dicit vir doctus, scripserit aliquid Panyasis eo loco, quem ex Seleuco Grammatico Athenaeus citavit: sic non necesse esse arbitror, ut statuamus, vel Athenaeum vel Seleucum alia verba, praeter ea quae hodie in libris nostris supersunt, ex eodem Panyasidis loco excerpsisse aut excerpere debuisse.

Stesichori vel Ibyci *versiculum primum*, in hunc modum edidit Casaubonus: Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρ' ἀσαμίδας. In Animadv. vero ait: »Lego cum doctis viris, Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα σησαμίδας.« Nempe recte *sesamidas* interpretatus erat Dalecampius. At σασαμίδας, doricâ formâ, clare dederant editt. vett. cum ms. *A*. in quibus ne unâ quidem literâ omissâ, (modo per-

peram distinctis vocibus) δορὰς ἀσαμίδας scribitur. Communem vocabuli formam habes infra, XIV. 646. f. σησαμίτης ἄρτος nominatur III. 114. a. b. Ad metrum quod spectat: primi versiculi modulum iis definiendum relinquo, qui in Lyrici carminis legibus initiati sunt: illud non debeo dissimulare, posterius vocabulum a primo versu ad secundum esse a nobis traductum; quo factum, ut *verss.* 2. & 3. legitimi sint anapaestici dimetri.

SIMONIDIS *versiculos de Meleagro*, ex Athenaeo in Fragmenta Lyricor. recepere Ursinus & H. Stephanus, tum Brunck in Analect. T. I. p. 122. Conf. Iacobs Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 207 sq. Ursini editio non est nobis in promtu. H. Stephanus tres priores tantum versiculos exhibuit: quos cum ex veterum Athenaei editionum lectione describeret, primum versiculum sic conceptum dedit: e

Ὡς δουρὶ πάντας νικᾷς ἐνεούς.

Perspecte vero monuit, pro νικᾷς ἐνεοὺς, quod quidem eodem fere modo tenent nostrae membranae, (totam vero eclogam omisit Epitomator) νίκασε νέους oportuisse. Pro Ὡς initio versus, Ὃς edidit Casaubonus, consentientibus membranis. *Vers.* 2. Pro Ἄναυρον ὑπὲρ, Dalecampius *trans Nauron* posuerat. Quem castigans CASAUBONUS: »Vide, inquit, quid sit vulgatorum exemplarium »fidem sequi temere. Nam virum doctum in eum erro»rem impulerunt Strabonis editiones quae nostram prae»cesserunt; in quibus Ναῦρος hic Thessaliae fluvius no»minatur: perperam, ut olim diximus, & est certum »atque indubitatum.« — Vide Strab. IX. pag. 436. c. ed. Casaub. *Versus* 4 & 5. pro uno numerantur in Athenaei editionibus omnibus: quos in duos versiculos partitus sum, praeeunte Brunckio. *Vers.* 4. In οὕτω γὰρ Ὅμηρος nil mutant libri: BENTLEI vero in *Dissert. upon Phalaris* pag. 40. ubi eosdem recitat versiculos, οὕτω καὶ Ὅμηρος scripsit: casu-ne, nescio, an consulto.

AD CAP. LXXIII.

περὶ Δηλίων & Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος εἴρηκεν. Ad APOLLODORI libros Ἐτυμολογουμένων retulit HEYNE, in Apollodori Fragm. pag. 1150. *Ibid.* ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας - - - καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα, Μάγὶς καὶ Γογγύλεις. f

&c. Ad hunc locum sic commentatus est CASAUBONUS: »Delii, inquit ex Apollodoro Athenaeus, coquis suis no»mina indere soliti a ministerio quod plurimum obibant. »Inde originem habent Deliacorum coquorum appella»tiones, *Gongylus* & *Magadis*, vel, ut scriptum in Ex-
a »cerptis, *Magasis*: ἐπειδὴ τὰς μάζας φησὶν Ἀριστοτέ»λης ἐν ταῖς Θοίναις δι᾽ ἡμέρας τρίβοντες παρεῖχον ὥσπερ »ἐν γυναιξὶ γογγύλας μεμαγμένας.« [Cum caetera verba ex lectione vulgata adposuerit Casaubonus, postremum verbum tamen tacite h. l. correxit: nam μεμὶγμένας habent editt. omnes cum ms. *A*. In Epit. autem deest id verbum.] »Sine dubio latet vulnus in hac peri»copa. Vult exponere duarum superiorum vocum *Maga»sis* & *Gongylus* τὸ ἔτυμον. *Magasidas* coquos fuisse nun»cupatos, *qui in sacris epulis totos dies mazas subigerent*. »Hactenus recte. Quid illa sibi volunt, ὥσπερ ἐν γυναιξὶ »γογγύλας μεμαγμένας? Oculis corporis nihil invenio »in blattariis membranis quod in hoc aestu me adiuvet: »oculus mentis videtur invenisse veram lectionem: ὥσπερ »οἱ Γογγύλοι γογγ. μεμαγμ. vel etiam retenta voce γυ»ναιξὶ: ὥσπερ καὶ γυναιξὶ Γογγύλους γογγύλας μεμ. »*sicut & Gongyli ita sunt dicti, quod mulieribus conficerent »quas vocabant gongylas mazas.* Excerpta sic: ἐπεὶ τὰς »μάζας φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Θοιν. δι᾽ ἡμ. τρίβοντες »παρεῖχον γογγύλας. [Sic & noster ms. *Ep.*] Ita nul»lum erit discrimen inter *Magasidas* & *Gongylos*. Cur su»perioris coniecturae nos poeniteat, opinor non est. Quid »si tamen ne illa quidem vera? Venit enim nobis in »mentem loci cuiusdam *Aristophanei*, quem suspicio est »ex ora libri in contextum verborum esse admissum in»consulto, & cum *Aristotelis* verbis in unum veluti cin»num confusum. Comici versus in Pace sunt: [vs. 27 sq.]

»Ἣν μὲν παραθῶ τρίψας δι᾽ ἡμέρας ὅλης,
»ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.«

— Haec CASAUBONUS. Et, ut inde incipiam, ubi ille desiit, profecto quisquis adlata Comici verba inspexerit, non dubitabit, quin illa ipsa in animo habuerit Apollodorus, haec scribens quae ex eo Athenaeus refert. Quo pacto vero statuere Casaubonus potuerit, ex ora libri temere in contextum recepta esse illa *Aristophanis* verba, & cum *Aristotelis* verbis confusa, id quidem exputare non possum. Quisnam enim, quaeso, hic supererat locus

verbis Aristotelis? aut quaenam sunt hic verba philoso- a
phi, cum quibus confundi verba Comici potuerint? Quanto simplicius erat, fateri id quod in oculos (corporis oculos dico, non modo mentis aciem) incurrebat, temere a librariis nomen *Aristotelis* in locum *Aristophanis* fuisse substitutum. Eamdem nominum confusionem rursus in nostro ms. *Ep.* admissam paulo post (ad lit. e. eiusdem paginae 173. in qua versamur) videbimus. Possit aliquis suspicari, *ὥς φησιν* scriptum oportuisse; quam PURSANI video fuisse sententiam, qui illam *ὡς* particulam in suo libro hic adiecit. Sed frequentissime istâ citandi auctoris formulâ, *φησὶν*, absque *ὡς*, utitur Athenaeus. Ex adlatis Comici verbis adparet etiam, (quod iam ante intelligebatur,) recte a Casaubono *μεμαγμένας* esse correctum, & in contextum recipi hoc debuisse. Denique ex eisdem verbis probabile admodum, nisi plane certum, fiebat, non *ὥσπερ ἐν γυναιξὶ* scriptum oportuisse, sed vel nude *ὥσπερ γυναιξὶ*, vel *ὡσπερεὶ γυναιξί*. Iam, p.
ut ad superiora redeam: non, (quod CASAUBONUS ait) 171
coquis suis Delios indidisse ista nomina, scribit ex Apol- f
lodoro Athenaeus: sed, *inter ipsos Delios frequentia illa nomina fuisse*. Porro, quo pacto *illud recte habere* sibi persuaserit CASAUBONUS, quod *nomen Μάγαδις vel Μάγασις* impositum fuisse perhibeatur nonnullis *eo, quod in sacris epulis totos dies mazas subigerent*; id non magis, quam alia, quae hic commentatus est vir doctissimus, exputare equidem potui. Nam illud quidem manifeste indicare Athenaeus videtur, nomen illud ad nomen *μᾶζα* habuisse respectum: at Μάγασις, quod in Hoescheliana Epitome legerat Casaubonus, (estque etiam in nostro ms. *Ep.*) nihil prorsus significat: Μάγαδις autem, quod habent vetustae membranae, nihil cum *μᾶζα* commune habet; sed instrumentum musicum significat, satis in vulgus notum, cuius paulo post mentio fit, IV. 182. d. rursusque lib. XIV. pag. 634 & sqq. Eiusdem etiam supra, IV. 151. e. ex Xenophonte meminerat Noster, ubi formâ nonnihil diversâ *μαγὰς, μαγάδος*, dicebatur. Nomen illud vocabulo *μᾶζα* cognatum, quod h. l. scripserat Apollodorus, haud dubie Μαγὶς erat: quod in communi usu & *τράπεζαν ἔνθα τὰ μεμαγμένα* significabat, id est, *mensam pistoriam*, sive etiam *mactram*, in qua mazae & placentae parantur; & ipsam *mazam* aut

placentam: de quo vocabulo veteres Lexicographi, Hesychius, Pollux X. 8. & Etymologus consuli possunt, & Hesychii Pollucisque interpretes. De eodem vocab. nonnihil monuit Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. III. plura de eodem Foesius in Oecon. Hippocr. collegit. Obiter monebo, quae Suidas de eadem voce habet, spectare ea ad Graecam Vet. Test. versionem libri Iudicum, cap. 7, 13. conf. Biel Thes. Philol. T. II. p. 304. Esse igitur hanc vocem Nostro hic restituendam, viderat quoque VILLEBRUNE, ab ADAMO puto admonitus. Et ille quidem etiam insuper, haud sane improbabiliter, statuit in plurali numero Μαγίδες olim scriptum fuisse, quod tanto facilius in Μάγαδις potuisset corrumpi: qua corruptione semel admissa, in promtu erat, ut etiam in sequenti vocabulo, quod Γογγύλοι olim scriptum fuisse statuit idem, singularis Γογγύλος pro plurali inveheretur.

a · Ἀρτυσίλεῳ -- καὶ Ἀρτυσίτραγοι. » Illorum coquorum, » quos Delii Ἀρτυσιλάους & Ἀρτυσιτράγους vocabant, » subobscura est nominis ratio: non aliter tamen libri ma» nuales, nisi quod Ἀρτυσίλεω scribit Eclogarius. « CASAUBONUS. — Ἀρτυσίλαοι edebatur; & sic est etiam in ms. *A*. at in eodem imperite duae iunguntur terminationes, Ἀρτυσίλαοιεω: noster cod. *Ep.* (sicut Hoeschelianus) unam terminationem Ἀρτυσίλεῳ habet, quam adoptandam duxi; ita tamen ut *iota* subscriberem, quod in hac terminatione uterque codex ignorat. Haud obscure vero significat id nomen *eum, qui pro populo cibos condit* vel *parat*. Ἀρτυσίτραγος autem, *qui τραγήματα*, i. e. *bellaria parat*. Commode h. l. admonuit VILLEBRUNIUS, plurima ex familiarum nominibus eis, quae inde a quartodecimo fere seculo ad hunc diem in Europae populis obtinent, similiter ab opificiis vel artibus, quas profitebantur earum progenitores, originem duxisse. Sed id quidem satis in vulgus notum: illud minus vulgatum, quod idem Vir doctissimus, cui nomen familiae LEFEBVRE (*Faber*) est, de singulari *honore fabris* olim *a Regibus habito*, eadem occasione lectoribus Athenaei narravit.

HOMERI *versus*, quem citat Noster, legitur Iliad. ι'. 215. ubi pro eo, quod vulgo ibi editur, ἔχευεν, alios libros ἔθηκεν legere monent Scholia brevia, & Scholiastes Villebr. quam scripturam etiam veteres Homeri editiones tenuerant.

Πολυκράτων, ὁ Κρίθωνος, Ῥηναιεὺς, δίκην γραφόμενος, οὐ Δηλίους αὐτοὺς ὀνομάζει, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἐλεοδυτῶν ἐπῃτιάσατο. CASAUBONUS, cum Ῥηναίους δίκην γραφ. edidiſſet, haec adnotavit: » Reſtituimus pri- b
» ſcam ſcripturam Ῥηναίους: quae improbo ſcelere muta- » ta fuerat in Ἡρηναίους. [Ἡρηναῖους, ſic, expreſſum in ed. » Ven. & Baſ.] *Polycrato*, ait, *Crithonis filius, dicam Rhe-* » *naeis aliquando impegit: quos tamen Delios appellavit* » *nunquam; ſed actionem ſuam inſcripſit, Adverſus* τὸ κοινὸν » τῶν ἐλεοδυτῶν, *commune coquorum*. Rhenaei, ſunt inco- » lae Rhenae, vel, ut alii vocant, Rheneae, parvae inſu- » lae ad Delum, quatuor tantum ſtadiorum intervallo diſ- » ſitae. Hanc Polycrates Samius olim Delio Apollini con- » ſecravit, ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, *Delo annexam* » *catenis*, ait Thucydides. [III. 104.] Quare & Rhenaei » ex eo Delii dicti. Imo vero omnes Delii, Rhenaei erant. » Quia enim neque naſci neque denaſci in Delo fas erat, » & primum & ultimum vitae diem in ea inſula omnes » agebant. Puto tamen, excidiſſe hinc vocem, ita reſti- » tuendam, Ῥηναίους δίκην γραφόμενος, οὐ Ῥηναίους οὐ- » δὲ Δηλίους αὐτοὺς ὀνομάζει: *in actione contra Rhenaeos, ne-* » *que Rhenaeos neque Delios eos vocavit.* « — Haec ille. Epitomator iſta omnia omiſit: veteres autem membr. *A.* id ipſum quidem (ni fallor) quod Caſaubonus edidit, Ῥηναίους, agnoſcunt. At, quam contorta ſit docti viri interpretatio, (praeſertim, cum, *Rhenaeos* pariter *Delios dici ſolitos eſſe*, nemo veterum tradiderit) ſatis adparet: atque ipſe etiam intellexerat, cum ſupplemento opus eſſe coniectaret. Veriſſime haud dubie ab alio Viro docto, neſcio quo, in Miſcell. Obſervat. Crit. Vol. VII. T. I. pag. 109. monitum eſt, Ῥηναιεὺς, pro Ῥηναίους ſcriptum oportuiſſe. (conf. Steph. Byzant. in Ῥήνη.) Et adiecto quidem articulo, ὁ Ῥηναιεὺς, corrigebat ille: ſed percommode abeſſe potuit articulus; atque rectius etiam abeſt, ubi praeceſſit ὁ Κρίθωνος. Iam reſtituto vocabulo Ῥηναιεὺς, ſuſpicari aliquis poſſet, ſic dein oportuiſſe δίκην γραφόμενος τοὺς Δηλίους, οὐ Δηλίους αὐτοὺς &c. Ac potuerat quidem ſic ſcribere Athenaeus, ſed minime opus erat adiectis duabus vocibus: cum e praecedentibus verbis, tum e ſequentibus ſatis adparebat, de *Deliis* agi.

Κρίτων δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμονι. Con-

b ſtanter κωμῳδιοποιὸς ſcribit cod. *A.* (ut iam ſaepe monui) pro κωμῳδοποιὸς, quod habent editi. De Indice fabulae adnotavit CASAUBONUS: »Non facile dixerim quî ſit fa»ctum ut in noſtra editione ſcribatur ἐν Φιλοπαίγμονι. »Nam prius edebatur Φιλοπράγμονι: quo nomine etiam »Timocles comoediam docuerat. Ego non memini, quan»do hunc ſcriptorem cum msstis contuli, & ex iis emen»davi, usquam ita ſcriptum reperire: niſi forte in Pala»tino codice, qui nunc ad manum non eſt. « — Praeterierat illa Caſauboni adnotatio cum Fabricii tum Harleſii diligentiam, qui in Biblioth. Graec. mendoſum fabulae titulum, Φιλοπαίγμων, tenuere. ἐν Φιλοπράγμονι tuentur veteres membranae cum ed. Ven. & Baſ.

Eclogam ex illa CRITONIS fabula praetermiſit Epitomator. Nihil vero in ea ab editis diſcedit ms. *A.* niſi quod *verſ.* 4. pro ἐθέλησεν ἐκ Πειρ. recte ἐθέλησ' ἐκ Πειρ. per apoſtrophum ſcripſit; quam ſcripturam ibi metrum flagitabat. *Verſ.* 1. μεγάλου κύριον βαλλαντίου. βαλλάντιον, *crumena* vel *marſupium* adſervandis numis. Vide Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. I. p. 291. &, quem is laudat, Wetſten. ad Lucae cap. 10, 4. *Verſ.* 2. ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν. Dalecamp. *Cui navigium non erat in portu, navicularium fecit.* CASAUBONUS: »Illum ver»ſum interpretor, *cum in portu naviculatorem conſtituiſ»ſet hominem navigationis expertem.* « — At hoc quid ſit, ut dicam quod ſentio, paene magis obſcurum videtur quam Graeca verba. Si hoc voluit Caſaubonus, *conſtituiſſe eum, de quo agitur, ſibi naviculatorem*, id eſt, *pactum eſſe cum naviculario vel nauclero, ut ſe quo vellet navi traiiceret*, tum vero ποιησάμενος oportuerat, non ποιήσας. Immo vero nec ποιεῖ nec ποιεῖται aliquis ναύκληρον, ſed navem eius μισθοῦται: ſignificat enim ναύκληρος *dominum navis*, (qui latine *navicularius* vel *naviculator* dicitur) non *gubernatorem*, qui eſt ὁ κυβερνήτης. Porro vox ἄπλους ea notione, quam illi tribuit vir doctus, nec occurrit usquam, nec ſic accipi poſſe videtur. Θάλασσα ἄπλους dicitur *mare, quod* (ſive ob vim tempeſtatum, ſive ob piratarum metum) *navigari non poteſt.* ναῦς ἄπλους, *navis quae navigationi non eſt apta*, & *mari committi non poteſt.* Homo ἄπλους is dici videtur, *qui navigare non poteſt*, id eſt, *qui quacumque de cauſſa in portu retinetur, & impeditur quo minus ſolvere & navi proficiſci poſſit.* Itaque duorum prio-

rum versuum sententiam in hunc modum equidem acceperam: *Opulentum mercatorem Phoenicium, qui duabus navibus, quae ipsius erant, merces Athenas devexerat, parasitus* ille de quo hîc agitur, (vide vers. 5 sqq.) homo luxuriâ perditus & alios per luxuriae illecebras perdens, *eo redegerat, ut*, abligurita omni pecunia, ob contractum aes alienum *portu solvere non posset.*

Ad *vers.* 3. καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο, c idem CASAUBONUS: »Ista, inquit, non intelligo, nisi »hoc similive modo corrigamus, καὶ ἀφορμίσασθαι »ναῦς ἀναγκάσας δύο: *cum coëgisset naves duas stationem »deserere*, id est, *navigare.*« — At, ut alia huius interpretationis incommoda taceam, verbum istud ἀφορμίσασθαι Graecus sermo non agnoscit. Equidem verbum desideraveram, quod *vendendi* notionem haberet, ut sensus esset, *& coëgit eum duas suas vendere naves.* Quum tale nihil occurreret, videndum putavi, an levi quadam mutatione φωριᾶσαι legi posset, hoc sensu: *coëgit eum, ut naves* (sive alienas, sive, quod verius videbatur, suas, quas nunc creditores suo iure sibi vindicare potuerant) *furtim e portu subduceret.* Sed ipsum illud verbum φωριᾶσαι, quod coniecturâ finxeram, fateor eâdem fere difficultate premi, qua Casaubonianum ἀφορμίσασθαι. Nam adnotavit quidem verbum φωριᾶν Hesychius; sed ita, ut videatur pro synonymo habere cognati verbi φωρᾶν: quod nusquam, quod sciam, aliter usurpatum hodie reperitur, nisi notione *indagandi furtum* aut *in furto deprehendendi.* Nam, quod apud Aristophanem Nub. 499. *furandi* sensu verbum φωρᾶν accepit interpres Frischlinus, id quidem (quamquam Frischlino etiam suffragantem virum haud vulgariter Graece doctum Dammium video, in Lexico Etymol. pag. 2541.) perlectis quae & a Graeco Scholiaste & ab aliis Interpretibus ibi notata sunt, urgere non ausim. Sed mirari subit tamen, cum non modo nomen φὼρ Graece *furem* denotet, sed & φωρὰ, *furtum*, & φώριον, *rem furto ablatam*; quid sit quod ab his nominibus verbum nullum deductum reperiatur, quod *furari*, *furto auferre*, significet.

Vers. 6. οὗτος τρία μόνος ἀγαθὰ &c. Editam olim scripturam μόνον tuentur veteres nostrae membranae. Parendum vero CASAUBONO putavi, monenti: »Scribendum est μόνος: *solus hic locus tria habet parasitis admodum utilia & bona.*«

AD CAP. LXXIV.

c 'Ἀχαιὸς - - ἐν 'Ἀλκμαίωνι τῷ Σατυρικῷ. Satis erat ἐν 'Ἀλκμαίωνι Σατυρικῷ, quemadmodum TOUPIUS ſcripſit in Epiſt. Crit. pag. 50. absque τῷ articulo. Sed, quoniam ferri etiam articulus poterat, absque codicum auctoritate delere eum nolui. Confer vero paulo poſt, lit. e. *Ibid.* καρυκκοποιοὺς duplicatâ in medio literâ κ ſcripſi praeeunte ms. *Ep.* cui eo magis hîc parere debui, quod mox dein uterque codex in καρυκκεύειν conſentit. Venetus editor ubique duplici κ uſus eſt; Baſileenſis inconſtantior ſemel ſimplici: ſua auctoritate Caſaubonus ter deinceps alteram literam κ abiecit. Vide ſupra, ad pag.
d 172. b. In ACHAEI *verſu*, pro προσβλέπων, perperam προβλέπων ſcribitur in ſola ed. Caſ. 3. *Ibid.* τὰ ἱερεῖα περιτέμνοντες. Nil mutant libri. Vide vero, ne παρατέμνοντες oportuerit. περιτέμνειν eſt *circumcidere*: παρατέμνειν videtur eſſe *diſcindere* aut *praecidere* quod vel Diis offeratur vel adponatur convivis. Vide ad p. 152. a. Animadv. p. 505.

ARISTOPHANIS duos verſus Anapaeſticos in Brunckii Fragmentis Comici fruſtra quaeſivi: nec ſunt tamen (quod ſciam) ex una e fabulis ducti, quae integrae ſuperſunt.

» Quod ſequitur [rurſus] teſtimonium ex ACHAEO, Τίς » ὑποκεκρυμμένος μένει φαραβάκων κοπίδων συνομώνυμε, » corruptiſſimum eſt: nec interpretari prius, quam emen» daveris, licet. Alius aliam affert medicinam: nobis haec » non diſplicebat, Τί δ' ὑποκεκρυμμένος μένεις σαλάκων, » κοπίδων σύ γ' ὁμώνυμε; *Quid te clam occultans manes ne» quam, qui vulgo κοπὶς cluis?* Σαλάκων proprie quis di» catur, notum ex Ariſtotele & Theophraſto. Hîc ſimpli» citer accipio pro *improbo* aut *nequam homine*. Vocat au» tem κοπίδων ὁμώνυμον, quaſi dicas *victimarum*, vel *car» nium ad minutalia inciſorem*. Κοπίδας in coquorum in» ſtrumento recenſent veteres. Ariſton, in Epigrammate » de coqui ſupellectile, Σπόγγον ὑπὸ στιβαρῇ κεκλιμένον » κοπίδι. « [Analect. Brunck. T. II. pag. 258. Adde Anaxippum apud Noſtrum, IV. 169. b.] » Ex eo κοπίδας » appellarunt Delphi eos qui in culinis copidas tractarent. » Athenaei quae ſequuntur verba hanc interpretationem » non obſcure confirmant. Ait, 'Ἐπισκώπτουσι γὰρ &c. «

Casaubonus. — Eadem verba latine sic converterat Dalecampius: A. *Cauponum ecquis abditus hic manet?* B. *Cui κοπὶς nomen idem est ac cultro coquinario.* Nos Toupii amplexi sumus emendationem ex Epist. Crit. p. m. 50. » Nimirum hic coquus [inquit] coquum alloquitur, quem » festive vocat Σαραμβικῶν κοπίδων συνωνύμων: *a brother » tradesman.* [puta, *artis collegam.*] Sunt autem κοπίδες » Σαραμβικαὶ, *cultri coquinarii.* Nam Σάραμβος, *caupo* sive » *coquus* Atticus, satis notus. « —

Ἐπισκώπτουσι γὰρ οἱ Σάτυροι τοὺς Δελφούς. οἱ Σατύρειοι edebatur. Perspecte vero monuit Casaubonus: » Doctis viris οἱ Σατύρειοι sunt *satyrici poëtae.* Minime ve» ro. Non meminerant, satyram totam esse Romanorum: » etsi Tragicorum erant quaedam *satyrica dramata*; at ipsi » ex eo nunquam *satyrici poëtae* dicti. Scribo, οἱ Σάτυροι: & intelligo *satyros*, quos in *Alcmaeonem* suum in» troduxerat Achaeus. Ex praecedentibus ita exponen» dus est hic locus. « — Id ipsum vero, Σάτυροι, recte dedere nostrae membr. *A.* In *Epit.* desunt haec verba cum Achaei versu.

Ἀριστοτέλης δ', ἢ Θεοφρ. &c. Pro his in ms. *Ep.* scribitur Ἀριστοφάνης δέ φησι περὶ Μαγνήτων &c. eadem nominum confusione, de qua paulo ante (ad lit. a. huius pag.) dictum. *Mox*, pro τοσαύτας ἐπιτελοῦντας, fortasse τοιαύτας ἐπιτ. malles: sed nil opus videtur, ut solicitetur vulgata scriptura: intellige *tot res*, quot mox deinde enumerantur. Et pari ratione dicere amant Graeci, τοσαῦτα ἔχω εἰπεῖν, ut pag. 174. e. & saepe aliâs. Quod sequitur, ἱερὸ τοῦ θεοῦ, ad illustrandam vim huius f dictionis conferri possunt, quae ad I. 1. e. a Casaubono adnotata sunt; vide Animadv. T. I. pag. 22 med.

Δημήτριος - - ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακοσμ. Articulum τοῦ, quem habent editi, ignorat h. l. ms. *A.* Parum interest: lubens vero tenui articulum, quem & alibi, ubi idem citatur Demetrii opus apud Nostrum, video adiectum. *Ibid.* ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος. *Hyacinthiam viam* nomen habere statuit Meursius in Atticis Lect. IV. 18. ab Hyacinthio colle eique subiecto pago, quem Ὑακινθόκωμον appellari ait apud Hesychium in Ὑάκινθος. At ibi quidem τὸ ὑακινθόκωμον, vel (ut rectius alii) ὑακινθόκομον, est herbae quoddam genus. Commode H. Stephanus in Thesaur. Ling. Gr.

T. III. 1711. a loco dictam illam viam statuit, quo interfectus Hyacinthus est.

ἱδρύσθαι ἥρωας Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν - -
a *ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων* &c. » Quae de » ridiculis veterum Graecorum numinibus *Daetone*, *Ceraone*, & caeteris narrantur, totidem fere literis apud » Eustathium leguntur in Odysseae commentariis. Non » dissimilia apud veteres Romanos Deorum mendicabula, » de quibus S. Augustinus & alii patres. « CASAUBONUS. — Ad eumdem locum KÜSTERUS in libro, qui illius olim fuerat, haec adnotavit: » Vide supra pag. 39. c. ubi » male Κέρδων vocatur, [qui hic Κεράων.] Sed ibidem » rectius puto Μάττων scribi, pro Δαίτων, propter ea, » quae hic sequuntur. « — Pariter Μάττωνα h. l. potius, quam Δαίτωνα, legendum MEURSIUS censuerat, Miscell. Lacon. lib. I. cap. 6. pag. 22. monens tamen, vetus esse mendum; quoniam sic etiam apud Eustathium legatur. Nempe quae habet Eustath. ad Odyss. α'. p. 50, 34 sqq. ex Epitome Athenaei ducta sunt, quae cum editis libris & vetustis membranis in scripturam Δαίτωνα hoc loco consentit: quam scripturam, licet paulo minus commoda quam altera videri possit, tamen mutare non sum ausus; cum praesertim τὸ μάζας ποιεῖν ad δαιτροῦ munus, unde ductum illud nomen, possit referri. Caeterum confer notata ad II. 39. c. Anim. T. I. p. 276.

Δαίταν. Sic ms. *A.* cum edd. Δαίτην ms. *Ep.* Δαίτων Eustath. l. c. οὐ μνημονεύειν Μίμνερμον. Sic recte edd. Perperam μνημονεύει ms. *A.* qui tamen Μίμνερμον in accusativo tenet. Desunt ista verba Epit. *Ibid.* Δία Ἐλαπιναστήν. Sic ms. *Ep.* & Eustath. Δι' Ἐλαπιναστὴν ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* Δι' Εἰλαπιν. ed. Cas.

AD CAP. LXXV.

Πολλῶν δὲ τοιούτων ἔτι λεγομένων. Particulam ἔτι, quam ignorabant editi, dedit ms. *A.* *Ibid.* πάνυ τις. Ferri h. l. τὶς posset, nisi idem pronomen eidem nomini adiectum proxime iam praecessisset. Nunc utique πάνυ τι scripsisse auctorem puto, pervulgatâ formulâ. *Mox*,
b pro κατακηληθέντας, operarum errore κατακληθέντας expressum in ed. Cas. 2. & 3. *Dein*, ubi ὁ Ἀλκείδης & mox τὸ ὄργανον τοῦτο ἡ ὕδραυλις dedere membr. *A.* cum

ed. Ven. temere articuli ὁ & ἡ omiſſi ſunt in ed. Baſ. & b
Caſ. *Ibid.* εὕρημα. εὕρεμα ms. *Ep.* Neutrum male.

Ad totum hunc locum haec adnotavit CASAUBONUS: » Apud veteres Graecos & Romanos conviviorum haec » ratio fuit, ut, poſtquam corpora dapibus ſatiaſſent, » oculos aureſque varie oblectarent. Ideo finitis epulis » acroamata, tibicinae, ſaltatrices, & qui dicebantur Bac» chi artifices, in coenationes introducebant. Haec eſt » cauſſa cur Athenaeus *decimo quarto* demum *libro* de *Mu» ſica & muſicis Inſtrumentis* ſerio tractat. Nam qui fuit » ordo conviviorum, idem eſt horum librorum, ut ſaepe » diximus. Mirari igitur licet, quo conſilio vir erudiriſſi» mus huc infercerit ſermonem *de Organis muſicis*, qui » deinceps hoc in libro habetur: eſt enim alieno loco » poſitus, cum ad librum XIV, ut diximus, pertineat. » Sed videtur Athenaeus nihil eorum voluiſſe praetermit» tere, quae in eo convivio dicta eſſent, cui apud Lau» rentium interfuerat. Quare, etſi alius erat ab illo aſ» ſignatus locus huic tractationi: quia tamen inter epulas » de muſicis quibusdam inſtrumentis ſermo ex occaſione » inciderat; noluit auctor committere, ut ea pars τῶν » ἐπιτραπεζίων λόγων in hoc opere deſideraretur. Verum » hac de re plura nobis alio loco erunt dicenda. « — In proximis hiſce verbis PROLEGOMENA ſua reſpexit Caſaubonus, quae lucem quidem numquam viderunt; quibus de totius operis huius argumento proiixe dicturus erat. Quod ad dubitationem ſpectat, quam hîc movit Vir doctus: utique in hoc opere ſecutus eſt Athenaeus ordinem qui in conviviis teneri ſolet: ſed, quod iam aliâs profeſſus ſum, etiam atque etiam perſuaſum habeo, in hoc quidem egregie falſum eſſe Caſaubonum, quod propoſitum fuiſſe Athenaeo ſtatuit his eisdem libris eos ſermones memoriae prodere, qui revera habiti fuiſſent in aliquo convivio apud neſcio quem Laurentium vel Larenſium Romae celebrato, cui convivio ipſe Athenaeus interfuiſſet. Perſpicuum eſſe mihi videtur, quod iam in introitu dixeram, nihil aliud propoſitum fuiſſe auctori, niſi ut ſuae eruditionis (quae in Grammatica maxime & Philologia, quam dicimus, verſabatur) theſauros, ex Adverſariis & commentariolis ſuis, quibus illos condiderat, commodo quodam habitu, qui quamplurimos adliceret lectores, in publicum ederet. Eo conſilio totum hoc

b finxit Convivium: convivasque eruditos, veluti dramatis alicuius personas finxit, quarum cuique consentaneas partes tribueret. Eodem consilio universe quidem secutus est, ut dixi, ordinem in magnis splendidisque conviviis servari solitum: sed non ita scrupulose eum secutus est, quin interdum prorsus ex oculis amisisse videatur & convivium & convivas suos, idque unice spectasse, ut vel varietate rerum, de quibus dissereret, delectaret lectorem, vel quaecumque in commentariolis suis tum, cum scriberet, maxime parata & promta haberet, ea prae caeteris suis adponeret lectoribus. Iam igitur nil mirum, (quod ne in vero quidem convivio mirandum magnopere foret) si in eo temporis intervallo, quod inter gustationem & ipsam coenam intercedebat, instrumenti alicuius musici sonum finxit audiri a convivis, indeque occasionem ab his captam, de Musica veterum (de qua sub finem operis proprius copiose dicendi locus erit) nonnihil disputandi.

c Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ Χορῶν. ARISTOCLES ille quis fuerit, quove tempore vixerit, non liquet. Grammaticum maxime fuisse libellum, qui hîc citatur, quo de nominibus Instrumentorum musicorum actum fuisset, HEYNIUS censuit, in Fragm. Apollodori pag. 1172. At plura scripsit ille tamen ad Rem musicam spectantia. Et ipsum quidem opus περὶ Χορῶν pluribus libris erat comprehensum: certe alibi *primum Aristoclis librum* περὶ Χορῶν citat Noster. Vide XIV. 620. d. Rursus eiusdem librum περὶ Μουσικῆς laudat ibidem paulo post, pag. 620. e. Denique eiusdem Epistolam commemorat, pag. 636. f. pariter ad Rem musicam pertinentem. Domo *Alexandrinum* fuisse, intelligi videtur ex his quae continuo deinde ex eo adfert Athenaeus. Vide mox ad lit. d.

Πλάτωνα -- νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον &c. Excussit hunc locum SALMASIUS in Exercit. Plinian. p. 450. *Ibid.* καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κ λ ε ψ ύ δ ρ α εἶναι. Edebatur δοκεῖ κλεψύδρας εἶναι. Adnotavit vero CASAUBONUS: »In Excerptis κλεψύδρα εἶναι, quomo»do legêre interpretes. Membranae κλέψυδρας. Sine du»bio scribendum cum Eustathio [ad Iliad. α'. pag. 1214, » 27.] κατὰ κλεψύδραν. Absurdum est dicere, *hydraulica* »*organa esse clepsydram*: verissimum est, *clepsydram ea re*»*ferre*.« — Sic ille: at nostrae membr. *A*. itemque ms.

Ep. in eam scripturam, quam edidimus, consentiunt, *δοκεῖ κλεψύδρα εἶναι*: quae nihil incommodi habere mihi visa erat. Potuerat dicere auctor, *δοκεῖ κλεψύδρα τις εἶναι*: *videtur esse quaedam clepsydra*: in eamdem vero sententiam ipsa illa librorum scriptura accipi posse videtur: & ita eam acceperat Eustathius, qui sententiam clarius expressurus, *κατὰ κλεψύδραν* dixit: non quod ita apud Athenaeum legisset, sed quod ista, quae libri dabant, verba ita intellexisset.

ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως. *δὲ* particulam, quae deerat edi- d tis, commode dedere nostri mssti. *Ibid.* *καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος.* Melius fore *ταρασσομένου*, adnotavit Coray. At cur in vulgato non adquiesceremus, quod libri tenent omnes, caussam nullam videre mihi licuit. *ἀράσσειν*, *tundere*, *pulsare*, *concutere*, *agitare*.

ἔτι δὲ δινουμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοί. *ἀξινῶν* (id est, *bipennibus*) cum editt. vett. agnoscit codex noster uterque: pro quo cum *ἀξόνων* ex coniectura edidisset Casaubonus, adnotavit dein: »Haec videtur citra controversiam recta scriptu»ra, ut vidit etiam Dalecampius: nam & Vitruvius [X. »13.] *axes ex torno subactos* in hydraulicorum descriptio»ne habet. Omnes tamen manu exarati codices *ἀξινῶν* »retinent.« — *Axibusque praeterea instrumentum pervadentibus* in versione posuerat Dalecampius, tum in ora etiam diserte adnotaverat: »se quidem *ἀξόνων* legere, sed »Philandrum in Commentariis suis in Vitruvium *ἀξινῶν* »tenere, nec mendum hoc corrigere.« Athenaei verba, sive potius Aristoclis, latine sic reddidit Philander ad Vitruv. X. 13. *Fistulae ima parte in aquam versae sunt, quae commota ab adolescentulo, axinis per organon motis, & percurrentibus, spiritu inflantur fistulae, & suavem sonum reddunt.* *ἀξονίων* legi volebat Villebrunius, intelligebatque *parvos cylindros* aut *axes verticales*.

ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. »Hero compa»rat *βωμίσκῳ*. Vitruvius [l. c.] *arae* & *arulae*, ut emen»davit Turnebus.« Casaub. — *Arca* & *arcula* vulgo legitur apud Vitruvium. Hero, quem Casaubonus dicit, is est, cuius *Πνευματικὰ*, sive *Spiritalia*, ut interpretantur, exhibentur in Veterum Mathematicorum Operibus, Parisiis anno MDCXCIII. editis, ubi pag. 227 sq. constructio *Ὑδραυλικοῦ ὀργάνου* exponitur: cuius tamen ratio

d diversa est ab illius *Hydrauleos* structura, de qua hic agitur: *καί φασι τοῦτο εὑρῆσθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ.* » Legendum ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. *Ctesibius* enim *res pneumaticas excogitavit* » *Alexandriae in taberna sui patris tonsoris*, ut disertis» simis verbis narratur a Vitruvio lib. IX. cap. 9. Falsis» simum est quod putarunt docti homines, de *Aspendo* » Pamphyliae civitate haec posse accipi. [Sic Dalechamp.] » Nam omnino locus emendationis eget: nisi dicere lu» beat, fuisse aliquam *urbis* eius *partem*, quae sic vocare» tur, in qua habitaverit Ctesibii pater. De eo statuant » eruditi: ego enim nullam habeo cognitam *Aspendiam* in » urbe Alexandrina, neque in eius vicinia.« Casaubonus. — *Alexandrinum* fuisse *Ctesibium*, paulo ante (lit. b.) diserte etiam docuerat Athenaeus; & vixisse quoque *Alexandriae*, haud obscure significare videtur. Pariter Philo Byzantinus, auctor Βελοποιϊκῶν, qui diu se apud artifices Alexandrinos versatum profitetur, (in Vet. Mathem. p. 50.) de *Ctesibio* loquens, Κτησίβιον ait τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεγονότα, ibid. pag. 67. Item Athenaeus ille, Nostro multo vetustior, qui de Machinis Bellicis scripsit, de eodem loquens, Κτησίβιος, ait, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηχανικός. (Vet. Mathem. pag. 8.) Quare, quisquis tandem fuerit ille *Aristocles*, e quo haec tradit auctor noster, illud non dubitandum videtur, vixisse eum scripsisseque librum περὶ Χορῶν, e quo haec ducta sunt, in urbe *Alexandrina*, & illud adverbium ἐνταῦθα, *hic*, recte de *Alexandria* intelligi. Quid sit vero, quod ἐν Ἀσπενδίᾳ adiiciatur, non magis mihi quam Casaubono liquet. Nihil in illa scriptura mutant vetustae membranae. Epitomator vero, ista verba omittens, nonnisi haec posuit: Εὑρὼν δὲ ταύτην Κτησίβιος ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, διέπρεψέ τε μεγάλως καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Θαΐδα ἐδίδαξεν. Illud quidem aegre mihi persuadeo, quod Casaubono probabile visum erat, temere a librariis vocem Ἀσπενδίᾳ pro Ἀλεξανδρείᾳ esse invectam. Sed multo minus audiendus videtur Villebrunius, cum ἐν τῇ Ἀσπενδίου corrigit, id est, *in aedibus Aspendii*; quem *Aspendium* ille » celeberri» mum ex omni antiquitate citharoedum fuisse « nobis narrat. Nam video quidem Ciceronem Verrina prima cap. 20. *signum* commemorantem *in Pamphyliae oppido Aspendo* olim positum *citharoedi*, singulari quadam ratio-

ne citharâ canentis; videoque ibidem eâdem occasione commemoratum *Graecum proverbium*, Ἀσπένδιος κιθαριστὴς, quod pluribus etiam exposuit Zenobius, Proverbior. Cent. II. num. 30. (conf. Erasmi Adagia, in *Intus canere*, & *Aspendius Citharoedus*:) sed citharistam, *Aspendium* nomine, de quo hic cum aliqua veri specie cogitari possit, nusquam reperio. Quare, donec aliud quid certius adferatur, statuamus interim, quod ne Casaubono quidem displicuisse video, fuisse parti cuidam urbis Alexandriae, aut tribui alicui Alexandrinae, nomen Ἀσπένδιαν aut aliquod simile. Spes quaedam adfulserat, posse fortasse veram huius loci scripturam restitui ex cognomine Auctoris nostri scriptore illo, cuius libellum περὶ Μηχανημάτων paulo ante citavi: apud quem eodem loco, ubi de *Ctesibio* agitur, ex msstis Parisinis sic editum est in Vet. Mathem. pag. 8. Κτησίβιος ὁ Ἀσκληνὸς (in ora Ἀσκρηνὸς) ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηχανικός. Cum enim eamdem editionem Parisiensem plurimis scatere vitiis compertum haberem, nossemque servari in Bibliotheca Universitatis nostratis codicem manuscriptum optimae notae, eumdem libellum cum aliis eiusdem generis continentem, sperabam reperturum me forte in illo codice hoc loco scripturam propius ad eam, quam apud nostrum auctorem exhibent libri, accedentem: sed nihil aliud ibi, nisi ὁ Ἀσκρινὸς, pro Ἀσκληνὸς vel Ἀσκρηνὸς, reperire nobis contigit: quod sit-ne patris, an patriae, an tribus nomen, non dixerim equidem. Ex eodem Athenaei Mechanici testimonio ductum est, quod in Animadversionum Casauboni editione tertia, (puto etiam in secunda) in illis Casauboni verbis, quae ex editione prima supra retuli, *Ctesibius enim res pneumaticas* &c. post vocem *Ctesibius* haec verba inserta leguntur » *Ascrenus*, *ut vocatur* » *a veteribus*. « Apud iuniorem Heronem *Ascraeus* vocatur, cuius verba retulit Fabricius Bibl. Graec. T. II. pag. 592. not. *a*.

Sed quoniam in mentionem incidi Codicis illius Manuscripti Argentoratensis veterum Mechanicorum: quum iam diu mihi in votis fuisset, ut reperiretur Vir tam Graece doctus, quam rerum peritus quae in illis scriptis tractantur; qui diligenter excutiendi eiusdem Codicis, &, quae ille proba commodaque obtulisset, in usus communes conferendi laborem susciperet; non possum quin

a hac occasione eis ex Lectoribus nostris, quibus haec talia curae sunt, laetus nunciem, repertum esse his ipsis diebus quem quaesieramus: Virum dico iuvenem, ut bellica virtute egregium, sic civilibus omnibus humanioribusque laudibus cumulate ornatum, *Paulum* COURIER, Parisiensem; in una ex illis cohortibus, quarum in regendis Machinis instituendisque Operibus bellicis praecipua opera versatur, in copiis Reipublicae Francicae centurio. Is & universae rationis, quibus partes cunctae artis bellicae continentur callentissimus, & veteris omnis recentiorisque historiae institutorumque omnium populorum notitia abunde instructus, in Graecis vero Romanisque literis ita versatus, ut veteranum aliquem literarum professorem diceres, qui in illis studiis totam aetatem exegisset: postquam nuperrime in hanc urbem praesidii caussa missus est, post officii militaris curam nihil prius atque antiquius habuit, quam ut rationes circumspiceret, quibus & suae ampliora semper addiscendi cupiditati, & quae didicisset in usus publicos convertendi studio satisfaceret. Igitur, cum eruditum opus non modo moliatur, sed iam paene perfectum habeat, quo omnem Rei tormentariae, & universae rationis qua ab aliquot retro seculis vel in muniendis locis vel in oppugnandis hostium munimentis usi sunt aut adhuc utuntur Europae populi, Historiam exposuit; cui operi praemittere constituerat commentationem de Veterum in eodem genere Inventis Artibusque: eo consilio Codicem illum, quem dixi, Manuscriptum cum editione Parisiensi coepit conferre, in eoque non modo ad emendandos impressorum librorum tam frequentes, quam immanes saepe, errores, & ad supplendas quibus illi scatent lacunas, luculentissima praesidia invenit; verum etiam opuscula nonnulla nondum in lucem edita, haud exiguum momentum ad pernoscendam universam veterum in eo genere rationem collatura, eodem codice comprehensa reperit. Quare non intra prius suum consilium brevem de Veterum ratione commentationem scribendi subsistere decrevit: sed hoc amplius, quae inedita Opuscula continet ille codex, suis Animadversionibus illustrata in lucem edere, reliquaque scripta in Parisiensi Veterum Mathematicorum editione comprehensa, emendatiora dare constituit. Denique, ut ad Athenaeum redeam nostrum, huic ipsi etiam auctori praesidia minime spernenda ab

eiusdem Viri cum doctrina, tum felicitate ingenii, accessura mihi spondeo. Vix ille quidem his diebus in difficilem illum locum, qui libro secundo T. I. pag. 170 sq. nostrae editionis legitur, coniecerat oculos, cum primo intuitu rationem pervideret mecumque communicaret, qua difficultatis pars saltem aliqua, quae & Casauboni & meam prorsus effugerat animadversionem, levari atque adeo tolli haud dubie debuisset. Nam cum pag. 171. lin. 1. nostrae edit. consentientibus scriptis editisque libris sic legatur, *καὶ ἀπέστησαν πρὸ τοῦ εὑρεῖν τὸ πραττόμενον*: quae verba, ut sonabant Graeca, sic a nobis latine reddita sunt, *priusquam id quod res esset reperissent, destiterunt:* perspecte vidit ille, vitium verbo *ἀπέστησαν* inesse, ac pro eo *ἠπίστησαν* scriptum oportuisse; *non crediderant, fidem non habuerant, priusquam ipsi rem ita esse reperissent.* Quae emendatio ita & certa & per se ipsa evidens, puto, cuilibet videbitur, ut mirari subeat eam non cuique sua sponte occurrisse. Ac nunc quidem reperio, eamdem emendationem iam olim a DALECAMPIO fuisse adhibitam, qui hunc locum latine sic reddiderat, *antequam satis rem explorassent, non credidisse.* Et Dalecampium secutus erat vel ADAMUS vel VILLEBRUNIUS, T. I. Gallicae versionis p. 162. sic scribentes: *Des curieux, qui ne pouvoient le croire sans en être témoins, entreprirent de l'observer.* Quorum versiones doleo eo tempore, quo hunc locum tractavi, hac ex parte minus diligenter fuisse a me inspectas. Sed earum neutram tunc inspexerat solertissimus noster Criticus, cum eamdem emendationem e vestigio, ut aiunt, proprio ex ingenio depromeret. Et proposuerat ille quidem statim verbum paulo diversâ formâ (quae propius etiam a librorum scriptura abesset) scribendum, nempe *ἀπίστησαν*: quemadmodum etiam a PURSANO, qui nonnisi Dalecampianas fere emendationes in Graecum sermonem transferre consueverat, ad oram libri, qui ipsius olim fuerat, video adnotatum. Sed augmentum in illo verbo negligere & analogia grammatica vetabat, & usus sermonis, qui *ἠπίστησαν* utique desiderabat: quâ formâ cum alibi occurrit id verbum, tum apud Lucian. in Dial. Mort. III. & apud Polyb. III. 98, 1. & IV. 18, 8.

Sed ad pensum redeamus, in quo substitimus. *Ctesibium* mechanicum *vixisse* ait apud Athenaeum nostrum Aristo-

d cles ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, i. e. *ſub ſecundo Evergete*. Eſt autem *Ptolemaeus Evergetes ſecundus*, ſeptimus Aegypti rex, (cf. lib. VI. pag. 252. e.) idem qui *Phyſcon* aliàs cognominatur; quem ſe quidem *Evergetem* adpellari voluiſſe, ſed ab Alexandrinis ob peſſimos mores rectius Κακεργέτην adpellatum Noſter tradit, IV. 184. b. c. & XII. 549. d. qui circa annum a Roma condita DCVIII ad regnum acceſſit. Contra adnotavit Fabricius, (Biblioth. Graec. T. II. pag. 592. not. b.) Salmaſium ad Solinum, & Franc. Iunium in Catalogo Artificum, ex Hedyli eprigrammate quod exhibet Noſter XI. 497. d. e. collegiſſe, multo ante *ſub Ptolemaeo Philadelpho*, ſecundo Aegypti rege, *vixiſſe eumdem Cteſibium*. Iunii liber non eſt ad manus: Salmaſium vero, ubi de Cteſibio & de Hedyli epigrammate agit (Exercit. Plin. ad Solin. p. m. 449 ſq.) non video ex illo epigrammate collegiſſe, ad Philadelphi Ptolemaei tempora referendam eſſe Cteſibii aetatem: nec id recte colligi inde poſſe videtur. Aliud argumentum, quod maiorem habet ſpeciem, ipſe ibidem FABRICIUS adfert, quo falſi argui videri poterat vel Ariſtocles, e quo haec tradit Athenaeus, vel ipſe Athenaeus aut eius librarii, qui in deſcribendo Ariſtoclis teſtimonio erraverint, cum Cteſibium ſcripſerunt *ſub ſecundo Evergete* vixiſſe: nempe hoc ipſum, quod vetus ille Athenaeus Mechanicus, ut ſupra vidimus, Cteſibii huius meminerit: ſcripſiſſe autem illum Athenaeum circa Ol. CXLII. cum ſecundus Evergetes Ptolemaeus nonniſi Olymp. CLVIII. coeperit regnare. At, cur ad illud tempus aetatem Athenaei Mechanici retulerit vir doctiſſimus, nullam aliam cauſſam reperio, niſi quam ipſe paulo ante (Bibl. Gr. T. II. pag. 588.) referebat, ſcilicet quod libellum ſuum περὶ Μηχανημάτων Athenaeus ad *M. Marcellum* ſcripſerit, qui Syracuſas cepit Olymp. CXLII. Iam video quidem, libellum illum ad *Marcellum* aliquem fuiſſe ſcriptum; quem his verbis ὦ σεμνότατε Μάρκελλε compellat auctor. Video etiam, praeeuntem Fabricio Lambecium (cuius verba ex Biblioth. Caeſar. T. VII. ad cod. CXIV. exhibentur in Praefatione Editioni Pariſienſi praemiſſa pag. x.) de *M. Marcello*, qui *Syracuſas* expugnavit, hic agi ſtatuiſſe. At in toto libello nihil reperire mihi contigit, quo illa firmetur interpretatio. Quare, niſi alioquin etiam parum probabile videri deberet, Ptolemaei Philadelphi aetate Mathematicum

Graecum ad virum Romanum librum scripsisse; ad labefactandam illam hypothesin satis (puto) foret, si rationes nostras in hunc modum subduceremus: *Athenaeus* Mathematicus & Mechanicus librum suum *Marcello* alicui dicavit: idem vero Athenaeus meminit *Ctesibii* illius, quem vixisse *sub secundo Evergete* ex diserto Aristoclis apud Athenaeum nostrum testimonio novimus: ergo *Marcellus* hic non est ille *M. Marcellus*, qui ante sextum & sexagesimum annum quam Evergetes II. regnare coepit, *Syracusas* expugnaverat. d

διαπρέψαι τε. Verbum hoc, quod, ex hac orationis structura, ad τὸ ὄργανον pertinet, ad Ctesibium refertur ab Epitomatore; cuius verba paulo ante adposuimus. Idem dein καὶ τὸν αὐτοῦ scripsit, ut habent edd. *Ibid.* e ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα, εἰ περὶ τὸ ὄνομα σφάλλεται. Omisit haec Epit. Recte vero εἰ περὶ dedit ms. *A.* quod & ex aliis codd. commendavit Casaub. pro εἴπερ τὸ ἐν. quod erat editum. Ad rem quod spectat, merito dubitavit CASAUBONUS, quam in partem istud dixerit Athenaeus. »Quis ille *error*, [inquit] *in nomine*, quem *Tryphoni* obiicit? an quia *mechanicum* appellaverat Ctesibium, hydraulicorum inventorem? nam hydraulicorum ratiocinationes a tractatu de machinis Vitruvius quoque videtur separare. An in eo potius est error, quod *auctorem hydrauleos* non *Ctesibium* appellaverat Trypho, sed vel *Chrysippum*, vel nescio quo alio simili nomine, hodie in nostris libris depravato?« — Posterior ratio potior videtur. Suspicari quidem poteras, in eo errorem quaesivisse Athenaeum, quod *scripsisse* de hydrauli Ctesibium Trypho perhibuerit; quem inventorem quidem fuisse, sed librum nullum de illo organo edidisse statuerit Noster. At *Commentarios* quosdam de variis artis suae inventis edidisse *eumdem Ctesibium* clare docet Athenaeus superior pag. 8. eodem loco, quem supra citavimus, & Vitruvius lib. I. c. 1. & in Praefat. libri VII. Praeterea, si id dicere voluisset noster Athenaeus, adiectâ καὶ particulâ dicturus erat καὶ συγγράψαι: nec vero ad nomen Κτησίβιον adiecturus videtur illud τὸν μηχανικὸν, si eumdem *Ctesibium* hic dixisset, de quo adhuc agebatur. Mox dein pro ῥᾴδια suo arbitratu Epitomator ῥᾴω scripsit.

AD CAP. LXXVI.

f γιγγραΐνοισι - - - ἐχρῶντο αὐλοῖς. Duplicatam literam γ dedit ms. *Ep*. & ex Epitoma Eustathius ad Il. σ'. p. 1214, 19. Recte: nam & dein γίγγρης & γίγγροι, & γίγγρας & μέλη γιγγραντὰ constanti msstorum nostrorum consensu per duplicatam literam γ scribuntur: nec aliter apud Hesych. & Pollucem. Vocales αι vero in eadem voce ambo nostri codices non in *diphthongum* αι iungunt, ut est in editis; sed *separant*, duobus punctis vocali ϊ superne adpositis. Terminationem οισι tenet ms. *A*. cum editis: γιγγραΐνοις vero habet Epit. & Eustath. quod ex eisdem fontibus commendavit CASAUB. Pro vulgata olim scriptura γιγγραίνοισι, H. STEPHANUS in Ind. Thes. pag. 681. d. γιγγραίνουσι legebat, tamquam a verbo γιγγραίνω: quod bene per se haberet, nisi cum ista voce perspicue cohaererent verba sequentia, ἐχρῶντο αὐλοῖς. *Ibid*. ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν. » *Xenophontis* locum quaerant studiosi: mihi enim in mentem nunc non venit: » quin, si memini satis, nulla hodie in eius libris *gingri*-» *narum tibiarum* mentio. « CASAUBONUS. — Nec mihi *Xenophontis* locum, qui huc spectet, vel meminisse contigit, vel reperisse: nec a viris doctis, qui de isto tibiae genere varia veterum testimonia collegerunt, Salmasio ad Solin. pag. 87. Bocharto in Chanaan lib. II. cap. 7. aut ab Hesychii Interpretibus, indicatum illum vidi. Quare, quamquam idem *Xenophontis* nomen hoc loco uterque noster codex atque Eustathius (loco paulo ante citato) teneant, haud immerito suspectum illud habere licebit: nec tamen de alio substituendo nomine coniectura ulla satis probabilis nobis occurrebat.

τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις. Pariter Pollux IV. 75. λέγεται δὲ, inquit, καὶ Φρύγας εὑρεῖν αὐλὸν θρηνητικὸν, ᾧ κεχρῆσθαι τοὺς Κᾶρας, παρ' ἐκείνων λαβόντας. θρηνῶδες γὰρ τὸ αὔλημα τὸ Καρικόν. Inde Καρικὸν μέλος apud Nostrum XV. 665. f. est *lugubre carmen*. *Ibid*. εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο. Vide Bochart. in Chanaan, lib. I. cap. 7. pag. 394 sq. edit. Cadom. Eodem spectat quod ex Ergea Rhodio refert Noster, VIII. 360. c. *Phoenices olim Rhodum insulam habitasse*.

τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Ad *Ulpianum* diriguntur ista verba, qui Tyrius atque

adeo *Phoenix* erat. Vitiose Γίγρων expressum in ed. Bas. f & Cas. Γίγγριν habet Epit. & inde Eustath. ad Iliad. σ'. pag. 1214, 21. Rectius putavi Γίγγρων, quod cum ed. Ven. habet ms. *A.* quod magis etiam convenit non modo cum eo quod paulo post apud Nostrum γίγγρας vocatur vel tibia ea, de qua hic agitur, vel cantus qui ad illam tibiam canitur: verum etiam cum eo quod est apud Pollucem IV. 76. cuius verba h. l. adposuit Casaubonus, sic scribens: » *Has tibias* tradit Athenaeus *ita dictas, quod* » *eas inflari moris esset in Adoniis*: *nam Adonim*, inquit, » *vocant Phoenices* Γίγγρων. Pollux quoque: ἡ Φοινίκων » γλῶττα Γίγγραν τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς » ἐπωνόμασται. Aliis placet, a fictitia voce γιγγρὶ nomi- » natas esse *tibias gingrinas*. Festus deducit a verbo *gin-* » *grire*, quod de anseribus proprie usurpatur. Etiam grae- » ce χηνίζειν de *tibia canentibus* dixerunt, ut scribitur in » XIV. [lib. XIV. pag. 657. e.] Hebraeorum *Agur* [*ain*, » *gimel*, *resch*] quidam exposuerunt *anserem*: inde γίγγρος » & γιγγρίζειν: τὸ *ain* mutatum in *gamma*; sicut in aliis » multis. « — Probabiliorem originationem Bochartus dabit, in Chanaan, lib. II. cap. 7. p. m. 807.

μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν. Vitiose μνημονεύειν a habet sola ed. Cas. 3. operarum errore. αὐλῶν restitutum a nobis ex ms. *A.* cum αὐτῶν esset editum. Epitoma nec haec habet, nec sequentia Amphidis & Axionici testimonia.

In Amphidis *vers.* 1. si vera est lectio, γίγγραν τε, quam cum editis tuentur veteres membranae, intelligi debet, eum qui ista loquitur, subiecturum fuisse aliud quid, quod ad illam τε particulam referretur, nisi interpellatus fuisset ab altero. Cogitaveram, oportuisse fortasse γίγγραντα, qui foret quartus casus a primo ὁ γίγγρας. Sed quoniam & γίγγρας & γίγγρας in nominativo reperitur, vereor ne obliqui casus non γίγγραντος, γίγγραντι, & sic porro formari debuerint, sed γίγγρου, γίγγρῳ, γίγγραν.

Versus 3 - 5. sic concepti & distributi legebantur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1.

ἡμέτερον. ὃ Ͽεάτρῳ μὲν οὐδὲ πώποτ' ἐ.
δείχθη γ' Ἀθήνησιν δὲ κατακεχρημένον
ἐν συμποσίοις ἤδιστον. διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις &c.

Ubi nil aliud, nisi hoc, adnotavit Casaubonus: » *Am-*

a »*phidis* versum quintum leviter emenda, & scribe, ἐν »συμποσίοις ἐστι. [sic] τί δ' οὐκ ἄγεις. « — In ed. Cas. 2. & 3. vero in ora, pro hac Casauboni emendatione sic scribitur, ἐν συμποσίοις δ' ἐστί. τί δ' οὐκ ἄγ. Nempe (ut ab hoc incipiam) viderant, qui ita scripserunt, esse in Casauboni ista Animadversione aliquid ab operis peccatum: quod cum ex eo adparebat quod metrum non constabat versui, tum ex ipsa vitiosa scriptura, ubi verbum ἐστι nullo accentu erat notatum, nec tamen ad superiorem vocem reiici accentus potuerat. Sed, erratum istud pessime ab his correctum esse adparet. Casaubonus quid potissimum in animo habuerit, satis videtur perspicuum. Nempe hoc voluerat,

ἐν συμποσίοις ἥδιστόν ἐστι. τί δ' οὐκ ἄγεις.

Et sic quidem corrigi oportebat, ni velles in quarta senarii iambici sede dactylum pedem, qui ibi obtinet ex vulgata scriptura, a qua quidem in hoc versu nil discedunt vetustae membranae. *Tertius & quartus* in ed. Cas. 2. & 3. prorsus neglecta omni metri ratione sic scripti leguntur:

ἡμέτερον. ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδὲ πώποτ' ἐδείχθη γ'
'Αθήνησιν δὲ κατακεχρημένον.

Praeterea in ed. Cas. 3. novo etiam operarum errore ὃν θεάτρῳ expressum est pro ὃ θέατρ. Equidem, cur tertius versus non finiretur in πώποτε, aut cur quartus non ab ἐδείχθη inciperetur, caussam nullam vidi: &, quin sic ederem, non dubitandum existimavi. Tum vero γε particulam, quam post ἐδείχθη perincommode intruserant iuniores, delevi auctoritate veterum membranarum.

b *Vers.* 8. Cum ἀνατριαίνωσι editum esset, quod ipsum eaedem nostrae membranae tenent, ἀνατριαινῶσι corrigi iussit CASAUBONUS, simul adnotans: » Elegantissimum verbum ἀνατριαινοῦν, *perturbare*, *miscere omnia.* « — Verbum τριαινοῦν legitur apud Comicum, Pace vs. 570. de *fodienda* vel *vertenda terra*. Sed a verbo in οω desinente non magis ἀνατριαινῶσι formari potuerat, quam ἀνατριαίνωσι, quia subiunctivo modo non erat hîc locus. Placuit tamen id ipsum ἀνατριαινῶσι, quod proposuerat Casaubonus; scilicet a themate ἀνατριαινάω derivatum. Et hoc quidem thema a nemine adnotatum reperio: sed, a vocabulo ἡ τρίαινα formari potuisse verbum in αω, analogia suadebat; &, fuisse etiam olim in

usu, intelligi videtur ex nomine substantivo τριαπατῆρες, quod adnotavit Hesychius, qui ἀροτριοῦντες interpretatur. A themate τριαινοῦν, oportebat ἀνατριαινοῦσι, quemadmodum in suo libro correxit PURSANUS. In ed. Ven. & Bas. deest vox πράγματ', quam e msstis adiecit Casaub.

AD CAP. LXXVII.

Φοινίκων εἶναι καὶ τοῦτον (τὸν νάβλαν) εὕρημα. » *Nablum* esse *Phoenicum* vel Hebraeorum *inventum*, ipsum » nomen indicio est, ut ad Strabonem dicebamus. « CASAUB. — Vide eumdem ad Strab. X. pag. 471. & Bochart. in Chan. II. 7. pag. 807 sq. ed. Cadom. Vocabulum per mercatores Phoenicios in Graeciam translatum, quod ab *utre coriaceo* nomen habere docebunt Lexica Hebraica. Conf. Valckenar. in Callimachi Elegiar. Fragm. pag. 16 sq. C

» De *Nablo* ait SOPATER, οὔτε τοῦ Σιδωνίου νάβλα λα» ρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος. Hoc est: *neque Sidonii* » *nabli fides sunt corruptae.* λαρυγγόφωνος τύπος, periphra» sis est *fidium*, per quas intentas sonus editur, ut per gut» tur vox prodit. ἐκχορδοῦσθαι, ut ἐξαυλεῖσθαι: unde γλῶτ» ται ἐξηυλημέναι & παρεξηυλημέναι. « CASAUB. — Perperam Σιδώνου pro Σιδωνίου scriptum in ed. Ven. & Bas. Vir doctus Anonymus, cuius *Coniectanea in aliquot Athenaei loca* exhibentur in ed. Cas. 3. pag. 703. pro τύπος, quod cum edd. tenet ms. *A.* κτύπος rescribi suo periculo iussit. Et significat utique κτύπος *fremitum*, *sonitum*, cum armorum aliumve, tum & *instrumentorum musicorum*. Ac posset quidem τύπος, vi communis originis, idem fere significare: sed, quod sciam, non istâ notione hoc vocabulum est in usu. At ne satis quidem certum est, ista voce *sonum* vel *sonitum* significare voluisse poëtam. Rectius fortasse τύπος λαρυγγόφωνος intelligetur *forma* (i. e. instrumentum singulari formâ) *ex imo gutture sonum edens*. Pro νάβλα scribitur ναῦλα in ms. *Ep.* per imperitam literarum β & υ permutationem; quae quidem & apud alios passim scriptores in eodem vocabulo haud infrequens est. Perperam λαρύγγοφώνος penacute scribitur in ed. Bas. & Cas.

Καὶ ἐν Μυστακοῦ δὲ Θητίῳ φησίν. » Inscriptio fabulae » obscura, ut diximus libro superiore. « CASAUB. — Vi-

c de ad III. 119. a. Mire ingenio suo indulsit *Sam. Petitus*,
in Miscellan. lib. V. cap. 9. ubi & titulum & argumen-
tum illius fabulae, & versiculos inde hîc adlatos expli-
care conatus est: sed multis motibus nihil prorsus, ut
mihi quidem visum erat, promovit. Cuius molimina qui
cognoscere cupit, ipsum adeat. Prudentior CASAUBO-
NUS, cum monuisset corruptissimos esse SOPATRI *ver-
sus* qui sequuntur, nihil emendare ausus est, nisi quod
vers. 2. cum Dalecampio *παγεὶς*, pro *παγὶς* scribi
iusserit. *Lotum* ibidem pro *tibia* dici, vel ex Latinis poë-
tis notum. Conf. Nostrum pag. 182. d. e. In *primo versu*,
si Graeca ex eiusdem DALECAMPII versione corrigere li-
ceret, sic scribendum foret cum PURSANO, *Νάβλας ἐν
ἄλλοις ὀργάνοις σὺν ἐμμελής*: quibus quidem in verbis
multum absum ego ut veram auctoris scripturam agno-
scam. VILLEBRUNIUS in eodem *primo versu*, qualis vul-
go legitur, eam sententiam reperisse sibi visus erat, quam
his verbis in sua versione expressit: *Un nablas discordant
avec les notes.* Tum in subiecta Adnotatione ait: »*ἄρθροις
» γραμμάτων designe ici l'ensemble de tous les caracteres, let-
» tres, ou autres, par lesquels les Grecs écrivoient leur mu-
» sique.*« Denique, si quid in Graeca scriptura mutan-
dum, ait Idem, in hunc modum optime legetur: *Νάβλας
σὺν ἄρθροις γ' ἀσμάτων οὐκ ἐμμελὴς*, &c. De qua sive in-
terpretatione sive emendatione penes doctos sit iudicium.

Vers. 3. Pro illis, *ἐγρέτου δέ τις*, non video quid PUR-
SANUS secutus sit, sic corrigens, *ἐγρέτης δέ τις*, & dein
τῆς ἡδονῆς &c. In promtu erat, *ἔγρετ' οὐδέ τις* corrigere;
si quae *vers.* 4. sequuntur, satis convenirent. Et VIL-
LEBRUNIUS quidem diserte confirmat, posita ista corre-
ctione *ἔγρετ' οὐδέ τις* pro *ἔγρετο οὐδέ τις*, omnia in liqui-
do esse. At eiusdem viri versio huius loci, quae ex ADA-
MI schedis ducta videtur, non *ἔγρετ'* pro *ἔγρετο* suppo-
nit, sed *ἔγρε τ'* pro *ἔγρε τε*: quae DALECAMPII fue-
rat probabilis utique coniectura. Nam Gallica versio sic
habet: *Aucun homme, pris d'une fureur bacchique, n'animoit
de choeur* [sic] *dont la melodie rappelât la joie.* Quae qui-
dem ipsa interpretatio novo rursus Oedipo indigere mihi
videtur. Epitomator, ut consentaneum erat, totum hunc
locum praetermisit: ex ms. *A.* vero nulla prorsus ab edi-
d tis dissensio adnotata est. Ad *quartum versum* est DALECAM-
PII adnotatio huiusmodi: »*Εὐάζων.* Virgilius, *Evantes*

» *orgia circum*. Hinc apparet, in orgiis Bacchi animos eo- » rum qui festum celebrarent, nablis ad choreas & tripu- » dia Phoenices irritare solitos. « — Denique ne quis forte conqueratur, dissimulari a nobis *Samuelis* PETITI inventa, breviter commemorabo, postquam is titulum fabulae hunc statuit, Μύσται Κοτύτιοι, i. e. *Cotitiis sacris initiatus*, (quibus de nefandis sacris, sacris Deûm Matris simillibus, conferre iussit Strab. X. 470. d. Horat. Epod. XVII. 56. Iuvenal. Sat. II. 92. & Suidam in Κότυς. conf. infra Animadv. ad IV, 183. f.) poëtae verba in hunc modum ab eodem esse constituta:

Νάβλας ἐν ἄρθροις ἀσμάτων οὐκ ἀμελῆς
ὁ λῶτος ἐμπλήρη σύμψυχος πάγιον,
ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν· ἔκροθεν δέ τις
τὸν ἡδονῆς μελῳδὸν εὐάζων χορόν.

PHILEMONIS ex *Moecho* verba citaverat etiam Pollux IV. 61. sed ibi, cum a librariis omissa fuissent, suppleta aliquatenus sunt ab editoribus ex Athenaeo. Apud Nostrum: » *Secundus versus* (ait CASAUB.) est imperfectus, hoc si- » milive modo farciendus:

» νάβλαν τιν'. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστιν; εἰπέ μοι. «

Vocem δέσποτα supplevit Clericus in Philemonis Fragmentis pag. 310. Ego defectum indicare malui, quam, invecto supplemento prorsus incerto, dissimulare lacunam. Ubi prior persona νάβλαν τιν' dicit, ibi facile intelligitur ex pervulgato sermonis usu (qui hodieque vernaculis nostris communis est) *instrumentum* nominari pro *homine instrumentum pulsante*: quemadmodum apud Polybium vocibus σαμβύκη & σάμβυξ non modo *sambucam*, sed & *sambucistriam* denotatam vidimus. *Vers.* 3. Recte μὰ Δί' οὐ habent editiones omnes. Perperam μὰ Δία ms. *A.* ignorans negativam particulam. In *Epit.* ecloga tota desideratur. *Vers.* 4. Cum οὐδὲν οὖν οἶσθ' ἀγαθὸν esset editum, Casaubonus οἶσθα ἀγαθὸν corrigi iussit: quo nihil promovebatur, quoniam α illud ante vocalem omnino elidi debebat: ut monuit BENTLEI in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 114. Rectius igitur idem Bentlei, suffragante BRUNCKIO in Notis msstis, οὐδὲν οὖν οἶδας ἀγαθὸν corrigebat. Adiecit quidem Britannus criticus: » Sed, cum Aldina editio οὐδὲ νῦν habeat, non οὐδὲν » οὖν: fortasse sic potius legendum est,

» οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲ νῦν οἶσθ', ὠγαθέ; «

d Nempe pro οὐδὲν οὖν, quod recte Casaubonus edidit, habent quidem οὐδὲ νῦν ed. Ven. & Bas. sed id operarum errore, invitis msstis. Nostrae certe membranae οὐδὲν οὖν tuentur. *Vers.* 5. Post οὐ bene particulam γ' inseruere editores, quam ignorant nostrae membr.

ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. In hanc scripturam cum editis consentit codex noster uterque. Ex qua verborum structura videri poterat IUBA, e quo haec adferuntur, vocabulum σαμβύκην in masc. gen. usurpasse, τὸν σαμβύκην tamquam a recto casu ὁ σαμβύκης. At non modo alii omnes auctores aut ἡ σάμβυξ, aut (quod frequentius) ἡ σαμβύκη dicunt (conf. quae ad Polyb. VIII. 6, 2. adnotavimus, & ad eiusd. lib. V. 37, 10. ubi etiam de ipso instrumento nonnihil diximus:) verum etiam ex eodem *Iuba* apud Hesychium eâdem formâ vocabulum ἡ σαμβύκη in recto casu citatur; & τὰς σαμβύκας ex Euphorione citat Noster, IV. pag. 182. f. & τῇ σαμβύκῃ XIV. 637. b. ex Semo Delio. Quare ita accipienda fuerint ista verba, quasi dixisset, καὶ τὴν σαμβύκην τὸν λυροφοίνικα καλούμενον, id est, *& illud sambucae genus quem lyrophoenicem vocant.* cf. pag. 183. c. & XIV. 636. b.

e Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ὥρων. NEANTHES *Cyzicenus, primo libro Annalium.* Ὡρῶν, ut erat editum, sic habent membr. *A.* (Titulum libri, ut fere constanter solet, praetermisit Epitomator.) Inde, *libro primo de Horis*, in versione posuit DALECAMPIUS, adnotans haec in ora: »Τῆς ὥρας multiplex significatus est. *Anni partes »quatuor* hîc commode nos intelligemus.« — Idem scriptum Neanthis commemorans Vossius DE Historic. Graec. l. 15. pag. 98. satis habuit, *De Horis* interpretari. Villebrunius *anni tempora* intelligit: *dans le premier livre des Saisons.* Similiter apud Nostrum, XI. 470. b. citatur *Theoclytus*, sive potius, ut est in nostris membranis, *Theolytus* (qui etiam VII. 296. a. commemoratur) ἐν δευτέρῳ Ὡρῶν, ubi *libro secundo de Tempestatibus* vertit Dalechamp. Iam video quidem Comicos nonnullos Fabulas edidisse, quibus titulum Ὧραι fecerunt; ut Cratinus, itemque Aristophanes: de cuius fabulae Aristophaneae argumento Casaubonus nonnihil disputavit ad Athen. IX. 372. b. At Neanthis & Theolyti praedicta scripta, historica sunt: & utroque loco agitur de re e veterum tem-

porum memoria repetita. Utrobique haud dubie Ὥρων, et non Ὡρῶν, scriptum oportebat: vertique debuit, *primo, secundo Annalium* sive *Chronicorum* libro. ὧρος, auctore Suida, idem significat ac ἐνιαυτὸς, *annus*. Apud eumdem Suidam vocabulum ὡρογραφία absque interpretatione adnotatum est; ubi Küsterus in versione latina satis habuit, *Horarum descriptio* ponere: consultius ibidem *Aemilius* PORTUS sic scripserat: » *Horarum - descriptio*. Vel, *Annales*. ὧραι enim, *quatuor anni tempestates*. Et ὧρος apud » Hippocratem & Suidam, *annus*: & ὡρογράφος, *annalium - scriptor*.« Prior interpretatio (*horarum - descriptio*) rectius omissa prorsus fuisset: nemo enim veterum eam agnoscit; in alteram consentiunt omnes. ὧρον *annum* dixisse veteres Graecos, omnes Glossographi adnotarunt: atque etiam ipse noster Athenaeus X. 423. e. vel f. Et apud Nostrum quidem loco modo citato ὧροι levi spiritu vulgo scribitur. Sed apud Hesychium sic habes: Ὧροι οἱ ἐνιαυτοί. Rursusque, Ὧρος· ἐνιαυτός. Rursus apud eumdem: Ὡρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες. ὧροι γὰρ, οἱ ἐνιαυτοί. Erotianus in Lex. Hippocr. Ὧρος, ὁ χρόνος. καὶ Ὡρογράφοι, οἱ περὶ χρόνου γράψαντες. Etymologus: Ὧρος, ὁ ἐνιαυτός. - - καὶ Ὡρογραφίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἀναγραφαὶ γινόμεναι τῶν ἐν τοῖς πόλεσιν. Mirum vero omnino debebat videri, cum omnes isti Lexicographi nos doceant, ὡρογράφους dictos olim fuisse *Annalium scriptores*, & ὡρογραφίας dictas esse *Descriptiones rerum memorabilium in civitatibus gestarum, iuxta Annorum seriem digestas*; quid ergo esset quod in infinito numero librorum historicorum, quorum tituli ab eis scriptoribus, qui ad nostram aetatem supersunt, commemorantur, ne unus quidem reperiatur, (in Vossii quidem toto opere DE Historicis Graecis nullum reperire mihi contigit) cuius in titulo vestigium conspiceretur vocabuli Ὧρος, a quo Ὡρογράφοι nomen habuere. At salva res est. In *Ionicorum* praesertim, aut *Ioniae vicinorum* Scriptorum historicis operibus nomen illud esse quaerendum, probabile ex eo fiebat, quod Erotianus, Ionicarum glossarum interpres, in Lexico suo Hippocrateo utrique vocabulo, Ὧρος, & Ὡρογράφοι, locum dedisset. Atqui, praeter duos Scriptores, alterum *Cyzicenum* ex Ioniae vicina Mysia, alterum *Methymnaeum* ex Lesbo insula, (VII. 296. a.) quos vidimus libris quibusdam

e suis historicis generale nomen Ὥρων (*Annalium*, sive *Chronicorum*) inscripsisse, superest apud ipsum Athenaeum nostrum plurium aliorum Auctorum memoria, qui singularum civitatum Ionicarum Ὥρους scripserunt; modo ne vel librariorum vel Editorum imperitia temeritasque id ipsum nomen, de quo quaerimus, obscurasset. Nempe, ut ex Ὥρων & hic, & altero quem diximus loco, Ὡρῶν fecerunt, sic idem nomen alibi in Ὅρων corruperunt illi homines: ubi tamen nonnullis in locis veram scripturam opportune servarunt optimae nostrae membranae. Libro XIV. pag. 650. d. citatur (secundum vulgatam scripturam) Ἀέθλιος ἐν πέμπτῳ Ὅρων Σαμίων, id est, *libro quinto de Limitibus* vel *Finibus Samiorum*. Ibi noster ms. *A.* ἐν πέμπτῳ Ὥρων Σαμίων habet, *libro quinto Annalium Samiorum*. Lib. VI. pag. 267. a. citatur Μαλακὸς ἐν τοῖς Σιφνίων ὅροις, *libro de Siphniorum Finibus*. At ibi rursus membranae nostrae Ὥροις dant, id est, *in Siphniorum Annalibus*. Iam quid faciamus aliis simillimis locis, quibus de veteri civitatum Graecarum & praesertim Ionicarum historia agitur; ubi, cum pariter Ὅροις vel Ὅρων scripserit librariorum inscitia, nullus a vulgata scriptura dissensus ex nostris membranis enotatus est? sive quod eodem errore illae teneantur, sive quod speculator noster nonnullis in locis neglexerit veram ex illis enotare scripturam. Non dubitabimus, puto, XIV. 653. e. pariter atque pag. 650. d. ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὥρων, pro ὅρων, corrigere: nam de eodem testimonio utrobique agitur. Iam lib. XII. pag. 540. citatur Alexis Samius, historicus, ἐν τρίτῳ Σαμίων ὅρων: & ibi quidem, quamquam nihil ex membranis adnotatum video, tamen vix dubito veram eas tenere scripturam Ὥρων, quam eamdem ibi ipsa etiam Veneta editio servavit: sed, quidquid sit, fidenter (puto) ibi pariter Ὥρων rescribemus; neque aliter lib. XIII. pag. 572. f. ubi idem citatur Ἄλεξις ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ ὅρων (immo Ὥρων) Σαμιακῶν. Quibus ita positis, non tenebimus profecto illud, Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις ὅροις, XV. 696. e. Et ibi quidem alia etiam ratio, quae cunctari nos non sinit quin Ὥροις corrigamus, accedit: nempe quod, ubi apud alios scriptores idem *Duridis* opus citatur, in alterum errorem huic oppositum, sed propius quodammodo ad verum accedentem, quem initio notavimus, inciderunt librarii.

Nam apud Porphyrium in Vita Pythagorae vulgo sic scribitur, Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ὡρῶν. Pariter apud Euripidis Scholiasten ad Hecub. vs. 934. citatur Δοῦρις ἐν τῷ ιβ'. τῶν Ὡρῶν, ut quidem in ed. Barnes. itemque in ed. Musgravii scribitur: sed ibidem in Hervagiana editione (quae ad manus nobis est) Scholiorum in VII. Euripidis Traegoedias, Basil. 1504. pag. 94. sic expressum video, ἐν τῷ ιβ'. τῶν ὤρων, quod iam a vero non nisi *spiritu leni* abest, pro *aspero* posito. Sane post ea quae in hanc partem a nobis disputata sunt, non morari nos debebit spero doctissimi Vossii sententia, qui ex corruptis Athenaei codicibus, cum apud Porphyrium, tum apud Euripidis Scholiasten, Ὅρων, id est, *de Finibus*, scribendum censuerat, lib. I. de Historic. Graec. cap. 15. pag. 97. Denique, ut ad Athenaeum redeamus: apud eumdem iam tuto & lib. VIII. pag. 361. c. Κρεώφυλος ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὥροις, & XI. 475. b. vel c. Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τοῖς Ὥροις, non ὅροις, & XII. 520. d. ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων ἐν δευτέρῳ Ὥρων, non ὅρων, scribemus; quamvis in his postremis pro vulgata scriptura etiam Suidae auctoritas in Χάρων invocari possit, ubi ὅρους Λαμψακηνῶν *quatuor libris conscripsisse Charon Lampsacenus* traditur. Iam ut ad eum locum, unde digressi sumus, revertar: facile mihi persuadeo, NEANTHIS *Cyziceni* Ὥρους, quos hic nominavit Noster, non *generales* intelligendos esse *Annales*, sed *Annales Cyzicenorum*; pariterque *Theolyti Methymnaei*, (XI. 470. b. conf. VII. 296. a.) sigillatim *Methymnaeorum* fuisse aut certe omnino *Lesbiorum Annales*. En igitur ὡρογράφους complures, quorum prorsus deleta esse videbatur memoria, velut ex inferis resuscitatos!

τὸν μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις ἐπιχωριάζοντα παρ' ἡμῖν. Vide pag. 174. b. Videtur autem adverbium συνεχῶς non ad verbum ὀνομάζεις, sed ad ἐπιχωριάζοντα, referendum. De *monaulo* conf. Salmas. ad Solin. pag. 83 sq. ubi » Μόναυλος (ait) dicitur *singularis tibia*, ad differentiam » τοῦ ζεύγους, cum *binae* simul inflantur. «

AD CAP. LXXVIII.

Σοφοκλῆς ἐν Θαμύρᾳ. Nil mutant membranae: pariterque p. 183. f. & XIV. 637. a. in eamdem scripturam

f consentiunt. Sed quoniam apud alios auctores, atque etiam apud ipsum Nostrum L. 20. f. non Θαμύρας perhibetur illius Fabulae index, sed Θάμυρις, cuius etiam satis nota persona est; (conf. Brunck in Fragm. Sophocl. p. 14 sq.) videndum ne ex errore librariorum orta sit ista scriptura, & ΘΑΜΥΡΙΔΙ olim fuerit scriptum, idque perperam in ΘΑΜΥΡΑΙ (quod valet Θαμύρᾳ) mutatum. Potuerat enim perinde ἐν Θάμυρι dici, ut est apud Polluc. IV. 75. & ἐν Θαμύριδι, ut apud Eustath. ad Odyss. β'. pag. 271, 40. Reperitur tamen eadem scriptura, ἐν Θαμύρᾳ, quae apud Nostrum h. l. vulgata est, etiam apud Scholiasten Sophocl. ad Oedip. Colon. vs. 391. & in brevi nota, quam ex Lexicographo inedito San-Germanensi protulit Brunck in Lexico Sophocleo ad voc. Κάνναβις. Denique & Θάμυρις & Θαμύρας nomen eidem homini fuisse, diserte Suidas adnotavit. Quare nil temere mutandum.

Verba e SOPHOCLE prolata tenui sicuti edita erant: rectius fortasse facturus, si membranarum nostrarum scripturam, quamvis mendosam, in contextu posuissem. Sed eam tamen simul cum edita lectione haud longo ex intervallo oculis subiectam dedimus Lectoris, si quis, quid vel ingenio vel doctrina ad tentandam emendationem valeat, experiri voluerit. Eamdem fere scripturam ex aliis msstis protulit CASAUBONUS, nullam tentans medicinam. »*Sophoclis* e *Thamyra* testimonium, [inquit] ni»hilo emendatius legitur in membranis; quarum haec le»ctio, λύρα μόναυλοί τε, χειμών τε ὡς: & sequente ver»su κωμασάσης. « — *Vers.* 1. πηκτὶς est instrumentum musicum, de quo conf. XIV. 635. b. κροτητὸν non nude *pulsatum* vel *sonorum* intelligendum, sed oppositum τῷ ἀκροτήτῳ, (de qua voce ad pag. 164. f. dictum est) adeoque *harmonice pulsatum*, *bene modulatum*. Quae *vers.* 2 *sq.* leguntur post verba λύρα μόναυλος ἢ τε, ea necdum integritati a se restitui potuisse professus est Valckenar. ad Theocrit. pag. 225. Eademque verba desperata esse pronunciavit Brunck in Sophoclis Fragmentis. Tentavit tamen doctissimus IACOBS in Notis msstis, pro vulgato χειμώνων πλέως, corrigere χαρμονῶν πλέως: (quod utique perquam foret probabile, si modo editae isti scripturae magis conveniret cum veterum codicum scriptura:) tum *vers.* 3. pro ναὸς idem Vir doctus Δίναχος

legit: »deinde fuiſſe debet (inquit) vocabulum ut τέκ- f
»νον, φύτευμα, vel ſimile quid.«

Ararotis *verſ.* 1. Ὁ δ' ἁρπάσας. Valckenario obſecutus ſum, ad Euripidis Hippol. pag. 215. monenti, verſum initio mutilum ſic praeponendis voculis Ὁ δ' compleri debere. Toupio quidem (ad Suid. Part. III. p. m. 402.) in hunc modum ſcribi placuit:

— . — — —Ἁρπάσας
μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς, ἀνήλλετο
κούφως. —. — — —

Anaxandridae verba ſic edita erant, tamquam unum a complerent ſenarium: quae mihi ita, ut a nobis factum, diſtribuenda viſa ſunt. »In iſto verſu e Sopatri »*Bacchide*, Καὶ τὸν μόναυλον μέλος ἤχησε deeſt partici»pium λαβὼν, aut ἀναλαβών: ut in verſu praecedente »ex Anaxandride, ἀναλαβὼν μόναυλον &c.« Casaub.

»Sequitur Protagoridae locus ex eo libro quem »ſcripſerat *de Spectaculis*, in ſuburbano Antiochiae Sy»riacae *Daphne* dicto celebrari ſolitis: [cf. pag. 150. c. »& 183. f.] Παντὸς δὲ ὀργάνου κατάμιτον ἧπται κροτά»λων ὑπὸ φανοῦ πανδόρου, τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ, τὰς ἡδί»στας ἁρμονίας ἀναμινυρίζει. Mendas eſſe in prioribus ver»bis multas, nemo eſt quin fateatur. Nobis ſic videtur »eſſe ſcribendum: παντὸς δὲ ὀργάνου κατὰ μίτον ἧπται, »καὶ κροτάλων, ἡδυφώνου τε πανδόρου. *Peritiam habet om»nis organi fidibus conſtantis, & crepitaculorum, & pandori »ſuaviter canentis.* ἧπται ſic accipiendum ut apud Ariſto- b
»telem ſaepe, ἧπται φιλοσοφίας, *animum appulit*; & in »Metaphyſicis, τοῦτο φανερὸν τοῖς καὶ μετρίως ἡμμένοις, »*vel mediocriter verſatis in ea ſcientia.* ὄργανα κατὰ μίτον, »periphraſis eſt elegans eorum muſicorum inſtrumento»rum, quae ἐντατὰ vel καθαπτὰ nominantur: aut legen»dum καταμίτου, quod erit idem atque ἐντατοῦ. »Iam pro ὑπὸ φανοῦ, quod a ſententia huius loci eſt »alieniſſimum, facimus ἡδυφώνου, quo nihil convenien»tius.« Casaubonus. — In *Epit.* totus locus deſideratur. Membranae *A.* nihil de ſcriptura olim edita mutant, niſi quod πανδούρου pro πανδόρου dederunt: recte, quemadmodum & alibi ſcribitur & pag. 183. f. ubi ipſe hic reſpicitur locus. Fuiſſe inſtrumentum Τρίχορδον, id eſt, *tribus fidibus tenſum*, Pollux docet IV. 60. apud quem quoniam quartus caſus πανδοῦραν circumflexo accentu

b notatur, rectus casus fuerit ἡ πανδοῦρα, ut apud Hesychium; cum apud Nostrum ὁ πανδούρας, τοῦ πανδούρου statuatur nomen. Confer de eo instrumento Meibom. ad Nicomachi Harmonic. pag. 45. In verbo ἥπται nulla difficultas inest. κατὰ μίτον distinctis vocibus scribi non placet: quamvis enim οἱ μίτοι dicantur *chordae* vel *fides* quibus tensum est musicum instrumentum; tamen dictio ista, ὄργανα κατὰ μίτον, pro *instrumentis quae fidibus tensa* sunt, non videtur analogiae sermonis satis consentanea. *Facere* aliquid, *scribere*, *pertexere* κατὰ μίτον dicunt Graeci; sed notione longe diversa ab ea quae huic loco conveniat. (vide Notas ad Polyb. III. 32, 2.) Itaque, si tenendum esset κατὰ μίτον, ad verbum ἥπται referenda foret haec dictio, tali quodam sensu, *adcurate*, *subtiliter*, *tractavit*. Sed praeferendum utique ὀργάνου κατάμιτου: ut ὄργανον κατάμιτον dici intelligatur *instrumentum omne fidibus tensum*, quemadmodum ἑπτάμιτος κιθάρα apud Scholiasten Pindari, Pyth. II. 129. est *cithara septem chordis sonans*. Quod ad ὑπὸ φανοῦ spectat, ex quo ἡδυφώνου Casaubonus fecit, probabilior videtur VILLEBRUNII sententia, ὑποφώνου scribentis; quod de *submisso* quodam & *gravi sono* intelligatur, qui cantantis vocem comitatur: quod non male convenire videtur partim cum naturâ instrumenti tribus solum chordis tensi, (nonnulli etiam monochordon intelligebant panduram, ut Nicomachus docet Harmonic. I. pag. 8.) partim cum ipsius nominis originatione, ex ὑπὸ & φωνεῖν.

πετάσια δ' ἐπιτεθειμένοι καὶ προσκόπια. »Elegans locus POSIDONII, de ridicula expeditione Apamensium contra Larissaeos. Describitur eorum ornatus cum »in procinctu essent, qui potius comessabundis adolescentibus conveniat, quam veram pugnam pugnaturis. In »ea historia sunt haec verba: πετασστὰ δ' ἐπιτεθειμένοι καὶ προσώπια, σκιὰν μὲν ποιοῦντα, καταπνεῖσθαι δ' οὐ κωλύοντα τοὺς τραχήλους. Etsi nihil variant »codices mssti, tamen scribendum omnino πετάσους, »nisi cui probetur metaplasmus generis in hac voce. »πετάσους vel πέτασα ἐπιτεθειμένοι, valet, *petasati*, *petasos habentes capitibus impositos*. Sic apud Pausaniam, »ἐπιτεθειμένη γυμναστοῦ σχῆμα. Usitatius est τὸ περικεῖσθαι in hoc loquendi genere. Προσώπια non aliud »sunt quam *parvae personae*, vel *faciei tegumenta*, ex tenui

» & subtili materia factae. Has *personas*, ait POSIDONIUS, b» *nita fuisse aptatas, ut faciem quidem inumbrarent, at vento* » *non obsisterent quo minus cervices afflaret.* « CASAUBONUS. — Ex toto Posidonii testimonio nil aliud, nisi ista verba adposuit Epitomator: Ποσειδώνιος δ' ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, πετίγγια φησὶ καὶ μονοκύλια, κόσμον οὐ πολέμιον ἔργανα. Membranae A. in πεταστὰ nil mutant. Mihi vero non dubitandum videbatur, esse illam vocem ex πετάσια corruptam, quae esset legitima forma diminutiva: ὁ πέτασος, τὸ πετάσιον. Eamdem emendationem iam a VILLEBRUNIO video occupatam. Mirum vero, quod in προσώπια etiam consentire omnes libros msstos affirmare videatur Casaubonus. Nempe codices Italici, e quibus ille lectiones habebat excerptas, cum exemplo Aldinae editionis fuerant collati: ita nihil ad istam vocem ex illis adnotatum repererat Casaubonus. At προσκόπια habent membr. A. nec aliter ed. Ven. Tum demum in ed. Bas. operarum errore προσχόπια expressum; quod Dalecampius pro προσώπια accipiens, *larvas* interpretatus est. Hoc est unicum fundamentum, quo nisus erat Casaubonus, cum fidenter προσώπια legeret, & nihil hoc loco variare codices msstos affirmaret. Ac voluisse quidem ipsum etiam Basileensem editorem ut προσώπια ederetur, intelligo ex eodem exemplo editionis Aldinae, quod *Bedroti* olim fuerat, in quo ille sua manu προσώπια correxit. Ex quo nihil aliud efficitur, nisi fuisse illam duorum doctorum virorum, Bedroti & Dalecampii, coniecturam, Casauboni calculo comprobatam. Cui coniecturae illud quidem praesertim addebat speciem, quod vocabulum προσκόπιον nusquam alibi reperiatur, nec, quaenam eius vis sit, certo queat definiri: sed, quoniam iustâ analogiâ a verbo προσκοπέω, *prospicio*, formatum est nomen, non satis idoneae istae caussae erant, cur ab editore illud abiiceretur & prorsus e memoria hominum eliminaretur. Potuerat aliquod *galeae* genus, aut nescio quod aliud capitis tegumentum eo nomine designari. Habent quidem Gallo-franci nomen Graeco isti fere respondens, *visière*, quo anteriorem galeae partem insigniunt. At, quum tamen certi nihil haberem, in latina versione scripturam a Casaubono vulgatam defensamque tenui: quamvis, ut dicam quod sentio, non satis videam, cui usui eis, qui *petaso* fuissent *inumbrati*, fuerit etiam *persona* fa-

b ciei impoſita ad arcendum ſolis ardorem. Taceo, quod diminutivum vocabuli *πρόσωπον*, *προσωπεῖον* formari ſoleat, non *προσώπιον*.

ὄνους ἐφελκόμενοι γέμοντας οἴνου καὶ βρωμάτων παντοδαπῶν. » Non neſcio, *γέμειν* recte poſſe verti aliquando, » *eſſe onuſtum*: ſed tunc cum onus recipitur intus, & fit » *πλήρωμα τοῦ βαστάζοντος*. Sic *navis γέμειν* dicitur, » *onuſta eſſe*: plena videlicet *γόμου*. *Aſinos γέμοντας οἴνου* » nove dixit Poſidonius, pro *onuſtis vino*. Scribebam *ὄνους* » *ἐφελκ. καὶ γέμοντας ἀσκοὺς οἴνου*. Sed etiam alii aucto» res ea voce ita utuntur improprie. « CASAUB. — Ego vero valde dubito, an ullus Graecus ſcriptor *aſinum*, aut aliud iumentum, dixerit *γέμοντα οἴνου*, pro *σεσαγμένον* aut *πεφορτισμένον*. At eſt *ὄνος* etiam *vaſis* nomen, ſigillatim *vinarii*, apud Ariſtoph. Veſp. 614. (616. ed. Br.) ubi vide Schol. Parique notione *aſellum* Latine Petronius dixit, cap. 31. De quo monuit Salmaſius ad Tertull. de Pallio, pag. 438. neque praetermiſerat illum graeci vocabuli uſum H. Stephanus, Theſaur. T. II. col. 1339. c. Potuerat autem idem vas etiam *cibis condendis* inſervire. Fuiſſe amphorae genus utrimque anſatae, ſtatuit Burmannus ad Petron. pag. 123 ſq. A forma, aſini fere ſimilitudinem referente, nomen inveniſſe coniectaverat Graecus Comici enarrator. VILLEBRUNIUS verba *τοὺς τραχήλους* a ſuperioribus divellit, & in *τοῖς τραχήλοις* mutata, ad ſequentia verba refert: quod ſpecie non caret; at non ita, ſi cum ipſo *ὄνους* pro *aſinis* iumentis accipias, ſed ſi intelligas, *iſtos homines vaſa, quae vinum & carnes continerent*, e collis ſuſpenſa *ſecum circumtuliſſe*.

c *τιτύρινόν φησι καλεῖσθαι τὸν μόναυλον.* » *Monaulum* di» ctum eſſe etiam *τιτύρινον*, ex AMERIA Athenaeus, ex » Athenaeo probat Euſtathius. Minus recte apud Heſy» chium hodie, Τιτυρῆνος. « CASAUB. — Quae ex Athenaeo Euſtathius huc ſpectantia habet ad Il. σ'. pag. 1214, 17. ea ex loco paulo inferiore pag. 182. d. ducta ſunt, qui locus cum hoc conferendus. *Ibid.* Ἴδε ἀπέχεις - - τὸν τῆς φώτιγγος μνημονεύοντα. Scilicet, *idoneum ſe auctorem adlaturum*, promiſerat p. 175. f.

Ὅτι δὲ ὁ μόναυλος ἦν ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης, σαφῶς παρίστησιν Ἡδύλος. » Ut probet Athenaeus, *mo*» *naulum* non aliud fuiſſe organon muſicum ab eo quod » *καλαμαύλην* vocabant, Hedyli affert epigramma. « CA-

SAUB. — At, ὁ *μόναυλος* hîc non intelligendum *organon musicum*, ut ait Casaub. sed *tibicen illâ tibiâ canens*: quod perspecte etiam H. STEPHANUS Thes. I. 621. c. monuit, ubi Eustathii verba citavit, ex hoc loco & ex his quae proxime post Hedyli epigramma adiecit Noster ducta. Perspicua res est, cum *μόναυλον* dicat eumdem esse, qui nunc *καλαμαύλης* vocatur: *καλαμαύλης* autem, vel *καλαμαυλήτης*, *tibicinem* denotat, non *instrumentum*. Et in ipso statim epigrammatis initio habes ὁ *μόναυλος* - - *αὐλητής*. Si de instrumento velles hoc loco accipere, oportebat dein sic scriptum ὁ *νῦν καλούμενος καλάμαυλος*. At nil mutatu opus est: & de instrumento ne in usu quidem videtur fuisse nomen *καλάμαυλος*, quod nusquam reperitur; nam instrumentum, quo canit ὁ *καλαμαύλης*, *κάλαμος* vocatur, ut mox lit. d. aut ὁ *καλάμινος αὐλὸς*, ut pag. 182. c. d. Sed & illud in aprico est, nihil interesse inter vocabulum *καλαμαύλης*, & *καλαμαυλήτης*, quo usus est Hedylus in epigrammate. c

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος &c. » HEDYLI *Epigramma*, non » invenustum, sed multis mendarum portentis factum in» forme, adscribemus hoc loco; si quam forte illius ma» lis medicinam queamus excogitare. «

> Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
> αὐλητὴς, μίμῳ κ'ἠν θυμέλῃσι χάρις,
> τυφλὸς ὑπαὶ γήρως εἶχε, καὶ Σκίρπαλον υἱὸν, d
> νήπιόν τ' ἐκάλει· Σκίρπαλον εὐπαλάμου
> ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια· τοῦτο γὰρ εἶχε
> πᾶν μαρπᾶν * ἥδυμα σημανέων.
> ηὔλει δὲ γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων
> νὴ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην.
> ἢ καὶ Κώταλον, ἢ καὶ Πάγκαλον. ἀλλὰ Θέωνα
> τὸν καταμαυλήτην εἴπατε, Χαῖρε Θέων.

» Theonem *μόναυλον* appellat, qui *μοναύλῳ* sciret cane» re: metri lex vetabat dicere *μοναύλης*, ut *τυμβαύλης*; » vel *μοναυλήτης*, ut in ultimo versu *καλαμαυλήτης*. Ex » primi & ultimi versus comparatione intelligitur, *monau» lum* & *calamaulum* idem esse, quod erat probandum. » *Tertium* ita scribo:

> » τυφλὸς ὑπαὶ γήρως· εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱόν:

» *quem habuit filium Scirpalus*, id est, *Scirpali filius*. Dein» de lego:

> » νηπίαχόν τ' ἐκάλει Σκίρπαλος Εὐπάλαμον,

d νάειδεν αὐτοῦ τὰ γενέθλια.

» *Hunc recens natum Scirpalus appellavit Eupalamum, cum* » *eius natales celebraret.* Εὐπαλάμους Graeci vocant ho» mines *manu solertes.* Poëta ait, Scirpalum nomen hoc » filio suo imposuisse, animo praesagientem futuram il» lius τῆς αὐλητικῆς peritiam. Tibicinum & eorum om» nium qui tractant organa ἐντατὰ καὶ ψηλαφητὰ, erudi» tos digitos esse oportet. Sic paulo post [pag. 183. d.] » ait Athenaeus, Epigonum fuisse μουσικώτατον κατὰ τὴν » χεῖρα. Ex his constare arbitror, scribendum esse in se» quentibus:

— — » τοῦτο γὰρ εἶπε
» τοὔνομα, τᾶν μολπᾶν ἥδυμα σημανέων.

» Duriuscule dictum, pro, τὸ τᾶν μολπᾶν ἥδυσμα ση» μανέων: *ut significaret dulcedinem cantilenarum illius.* ἥδυ» μα, pro ἥδυσμα: ut θαυματὰ ἔργα apud Poëtam pro » θαυμαστὰ, & alia id genus, de quibus alibi diximus. » Postea ait, nomen *Eupalami* omen habuisse, & evasisse » illum tibicinem suavissimum. Lego:

» Ηὔλει δὲ γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων.

» *Ille igitur tibia canebat musto ebria ludicra Musarum.* Aut » omnia me fallunt, aut verissime ita emendamus. Nam » γλαύκης ineptum est multis modis: nostrum γλεύκους » plane confirmat vox μεμεθυσμένα. *Battalus, Cotalus*, & » *Pancalus*, nomina sunt sodalium Theonis, sive Eupala» mi, qui soliti dies condere cum illo potantes: meri» to igitur poëta illos testes ciet dulcium Theonis mo» dulationum. « CASAUBONUS. — Lubens cum Casaubono totum Epigramma tale adscripsi, quale vulgo apud Athenaeum legitur; quo facilius per se ipse iudicare posset eruditus lector, cum quaenam essent verba quae emendatione egere ipsi viderentur, tum quae prae caeteris commodissimae videri debeant ex magno numero coniecturarum a viris doctis propositarum. Nil differt autem scriptura editionum Ven. & Bas. ab ea quam in sua editione tenuit Casaubonus, nisi quod in ed. Ven. & Bas. *vers.* 1. pro μίμῳ κῆν sic scribitur μίμω κην, tum *vers. penult.* πάκαλον, pro πάγκαλον. Epitomator totum omisit Epigramma. Parum autem, & rectius ut dicam, nihil praesidii hic offerebant vetustae membr. *A.* in quibus editorum librorum errores aliis etiam monstris aucti sunt: unde constat, iam a primo editore aut a iunioribus libra-

riis nonnulla correcta esse. Nam *vers.* 1. deest in membranis primum verbum Τοῦτο: tum *ibid.* pro ὑπ' ἠρίον δ, sic scribitur ὑπηρίονον δ. Eaedem *vers.* 2. pro μίμῳ κὴν vel κὴν habent μεμωμένην: *vers.* 4. pro νήπιόν τ' ἐκάλει, νηπίοντε καλεῖ: *vers.* 5. εἶχεν, pro εἶχε: *vers.* 6. ἥδυσμα, pro ἥδυμα: *vers.* 8. ἄκρης τοις, pro ἀκρήτοις; & ἠδυπότην, pro suo more, pro ἠδυπότην. In πάκαλον vero *vers.* 9. in πᾶν μαρπᾶν *vers.* 6. & in aliis id genus, nihil mutat. Quale in ed. Ven. expressum erat hoc Epigramma, tale repetiit H. Stephanus in Adpendice Anthologiae pag. 521. nihil mutans, nisi quod *vs.* 2. μίμῳ κὴν scripsit; & *vs.* 8. καὶ τὸν, pro νὴ τόν. Dein Brunckius suis Analectis ita illud inseruit T. I. pag. 484. ut verbotenus TOUPIUM sequeretur, qui a se emendatum dederas in Epist. Crit. p. m. 20 sq. nonnullas quidem Casauboni tenens emendationes, sed alia multa suo arbitratu mutans, speciosa magis ratione, quam vera; ut cum Schneidero recte iudicavit IACOBS, cuius utique consulendae ad hoc Epigramma Animadversiones, Vol. I. Part. II. pag. 339 sqq. Superest ut earumdem emendationum, quae a nobis adoptatae sunt, paucis rationem reddamus. *Primum versum* recte iam a primo Editore constitutum iudicavi. *Vers.* 2. μίμων probavi, a TOUPIO propositum; qui μίμων χάριν *mimorum florem* interpretatus est. Potuerat tamen etiam cum Casaubono μίμῳ teneri; μίμον non personam, sed *actionem mimicam* intelligendo: quasi dixisset καὶ ἐν μίμῳ, καὶ ἐν θυμέλῃσι. *Vers.* 3. In vulgata scriptura εἶχε καὶ acute mihi observasse IACOBS visus erat, aliud quid latere: probavique οἴχωκε, quod timidiuscule quidem ille proposuerat. Quo recepto, simul ibidem, cum eodem docto Viro, Σκιρπάλου υἱὸς fuit corrigendum. Et ille quidem sic proposuerat scribendum:

— μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις,
(τυφλὸς ὑπαὶ γήρως ᾤχωκε) Σκιρπάλου υἱός.

Nobis vero visum erat, necesse non esse ut ista verba in parenthesi posita intelligerentur, negligi autem posse augmentum in verbo οἴχωκε. *Vers.* 4 & 5. Casauboni tenui emendationes. Ad verba vero, τοῦτο γὰρ εἶπε, commode subintelligi posse τοὔνομα, nec opus esse ut *vers.* 6. diserte cum Casaub. adiiciatur id nomen, opportune ex Eurip. Phoen. 12. docuit IACOBS: qui tamen,

d quoniam eodem verſ. 6. vocem ἤδυμα habuit ſuſpectam, ſic corrigere tentavit:

— τοῦτο δ' ἔθηκε
τὰν παλάμων ἀρετὰν τοὔνομα σημανέων.

Puto παλαμᾶν ſcribere voluerat Vir doctus, non παλάμων. Tenui ibi equidem, quamquam incertus, vocem ἤδυσμα, quam ſic ſcriptam dedere membranae: ubi literarum σμ concurſus, tamquam debilis poſitio, quam dicunt, non impedierit fortaſſe, quo minus corripiatur ſyllaba; quod quidem negari ſcio ab Hephaeſtione in Enchirid. pag. 5. Initio eiusdem *verſ.* 6. quidquid pro corruptis vocibus πᾶν μαρπᾶν ſubſtituas, vereor ne incerta ſemper manſura ſit coniectura. Equidem πᾶσαν τὰν ἀρετὰν tentavi. Nec vero ſane diſplicet Caſauboni μολπᾶν. Quod ſi in ἤδυσμα aliud quid quaerere volueris, (quod tamen non videtur neceſſarium) poſſis ſuſpicari,

πᾶσαν τὰν ἀρετὰν αἴσιμα σημανέων.

Id eſt, *omnem virtutem auſpicato* (vel, *qua ut ille excelleret, erat in fatis*) *ſignificans*. Omnium minime placet Toupii inventum, in quo quidem maxime ille exſultavit. Nempe is verſum hunc cum tribus praecedentibus ſic ſcriptos voluerat:

Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως. εἶχεν καὶ Σκίρπαλος υἱὸν,
νήπιον οὐκ αὐλεῖν Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια. τοῦτο γὰρ εἶχε,
τοῦτο παμμέριον ἡδὺ μάσημα νέων.

Verſu 7. Quamvis ſpecioſa fuiſſet Caſauboni emendatio, tamen tenendam eſſe librorum ſcripturam Γλαύκης, docuit Iacobs ex Theocr. IV. 31. & ibi Schol. itemque Plutarch. de Pythiae Orac. T. II. Opp. p. 397. a. Nempe *Glauca* celeberrima olim cithariſtria. *Verſ.* 8. Pro mendoſo νὴ τὸν, (pro quo καὶ τὸν ediderat Stephanus) recte ἢ τὸν ſcripſit Toup: nempe litera, in quam deſinit vox praecedens, voculae etiam ſequenti adhaeſerat. Vocem ἀκρήτοις idem in ἀκρήβοις (i. e. *adoleſcentibus*) mutavit: quod non videtur fuiſſe neceſſe. *Battalum, Cotalum, Pancalum*, quos *ſodales Theonis* Casaubonus ſtatuerat, Iacobs coniectavit fuiſſe ex *tibicinum, citharoedorum* & *poëtarum* numero; de *Battalo* etiam provocans ad Lucian. adv. Indoct. c. 23. Quae interpretatio haud dubie multo probabilior alterâ: at putem tamen equidem, intelligenda hîc nomina iſta potius ut *titulos*

cantilenarum, quibus canendis tibicen Theon prae caeteris excelluisset.

Ὥσπερ οὖν τοὺς τῷ (vitiose οὖν οὐκ τῷ ed. Cas. 2. & 3.) καλάμῳ αὐλοῦντας, καλαμαύλας λέγουσι νῦν· οὕτως καὶ ῥαπαύλας, - - - τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας. » Scripta lectio, ῥαπταύλας. [Sic noster cod. uter» que.] Eustathius [ad Od. σ'. pag. 1214, 18.] ῥαπταύ» λας: melius: est enim pro ῥαπαταύλης. Quare etiam » sequentia in Athenaeo corrigenda, τοὺς τῇ ῥαπάτῃ » αὐλοῦντας: vel certe, τῇ ῥαπάτῃ καλάμῃ αὐλοῦντας. » Hesychius: Ῥαπάτην, καλάμην· καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐ» λοῦντας, ῥαπαύλους. Scribe ῥαπταύλους, vel ῥαπαταύ» λους. « CASAUB. — Non ita subtiliter, ut Athenaeus fecit, ista vocabula distinguit Epitomator: qui omnia inde ab illis verbis, supra ante Hedyli epigramma positis, ἔτι δὲ ὁ μόναυλος & quae sequuntur, in haec brevia contraxit: Ἦν δὲ ὁ μόναυλος ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης, ὃ καὶ ῥαπταύλης. Inde sua hausit Eustathius l. c. qui tamen videtur in suo codice Epitomae ῥαπταύλης reperisse. Si deinde vera est apud Nostrum vulgata scriptura τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας, intelligendum fuerit, usu fuisse pervulgatum, & omnibus notum fuisse, τὴν καλάμην (i. e. *stipulam*) alio nomine etiam ῥαπάτην aut aliquo tali nomine adpellari. At, si adeo pervulgatum fuisset hoc nomen, non videntur glossographi illud in glossariis suis fuisse interpretaturi. Est tamen, ni fallor, etiam apud recentiores Graecos tale aliquod nomen in usu: adnotavit certe Du Cange in Glossario, ex Crusii Turco-Graecia, vocabulum ῥάπη, *paleam* significans; quod nescio an huc spectet. Caeterum *stipulam* pro *fistula pastoritia* etiam Virgilius dixit Eclog. III. 27.

AD CAP. LXXIX.

τὰ παρὰ τὰς κρούσεις ἁμαρτήματα. Ferendum atque adeo probum videri poterat περὶ τὰς κρ. At nonnisi ex operarum errore ortum hoc erat, scripturae compendium quod erat in ed. Ven. perperam interpretantium. παρὰ cum ed. Ven. tuentur mss. *A.* & *Ep.* Est autem παρὰ τὰς κρούσεις, *inter pulsandum*, *in pulsando*.

οὐ μόνον τοὺς παρθενίους καλουμένους &c. Eadem *tibiarum genera* recensentur infra lib. XIV. pag. 634. f. Eadem-

f que commemorat Pollux, IV. 81. atque etiam nomina interpretatur. *τῶν παρθενίων αὐλῶν*, & *τῶν ὑπερτελείων*, mentionem etiam fecit Ariſtoxenus, Harmonicor. lib. I. pag. 20. ubi conf. Meibomii Notas p. 90. *Ibid.* *τοὺς γὰρ ἐλύμους αὐλοὺς* &c. » *Tibias ἐλύμους* apud Sophoclem in» terpretatur Athenaeus, *Phrygias*: alii longe aliter acce» perunt, ut docebit te, ſi operae eſt ſcire, Heſychius. « CASAUB. — Cum Athenaeo conſentit Pollux, IV. 74. Ἔλυμος, inquit, *τὴν μὲν ὕλην, πύξινος· τὸ δ' εὕρημα, Φρυγῶν.*

Ἔτι *τε μεσοκόπους*. Cum *μουσοκόπους* eſſet in editt. omnibus, monuit CASAUBONUS: » Breviator ſcribit *με» σοκόπους*: quam eſſe rectam ſcripturam non dubito. » Heſychius: *Μεσόκοποι αὐλοὶ, οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων,* » *μέσοι.* « — Veram ſcripturam praeter ms. *Ep.* tuentur etiam noſtrae membr. *A.* Apud Heſych. *μεσοκόποι* penacute editur, quod minus rectum videtur: apud Pollucem IV. 77. pariter quidem *μεσοκόποι* editur, ſed in msstis eſt *μεσόκοποι.* In Xenarchi verſu apud Noſtrum XIII. 569. b. *μεσόκοπον μείρακα* interpretantur *media aetate puellam.*

a Ἰόβας *δὲ τούτους* &c. Intellige *φησί*: quod verbum frequentiſſime a Grammaticis praeſertim ſolet praetermitti. *Ibid.* *ὀνομάζεσθαι δὲ καὶ σκυταλίας.* Suo more fecit librarius noſter cum *σκυταλείας* ſcriberet: ſic tamen & apud Polluc. IV. 82. ex uno cod. ms. *σκυταλεία* adfertur, ubi alii *σκυταλία* tenent. Heſychius pluraliter *σκυτάλια* habet, quod *αὐλίδια* interpretatur, i. e. *tibiolas* vel *parvas tibias*: pariterque, quod ad rem ſpectat, *τὴν σκυταλίαν* Pollux *μικροῦ αὐλίσκου* nomen eſſe tradit; quae videri poterant repugnare ei quod Athenaeus tradit, nomen habere has tibias *κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους*, i. e. *a craſſitie, quâ ſimiles ſunt ſcytalis*; niſi admodum tenuem ſtatuas ſcytalam. Nihil horum habet Epitoma.

Τίς σ' ἐρασμίην τρέψασα θυμὸν ἐσέβη &c. » ANA» CREONTIS *teſtimonium de hemiopis tibiis*, in omnibus ho» die exemplaribus valde corruptum. Ait Athenaeus: *πε» ρὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρασμίην θρέψας θυμὸν ἐσέ» βην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι.* Tentarunt » multi doctiſſimi viri horum verborum emendationem: » quorum ſententias non referemus; ſed, quid nobis vi» deatur, paucis aperiemus. Lego, *Τίς ἐρασμίην σ' ὦ θέ» ρα ψ θυμὸν ἐσέβη, τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;*

» Videtur poëta Artemonem compellare, olim *servum*, a
» postea luxus & mollitiei perfectum exemplum: quod
» ex alio eiusdem Anacreontis cantico scimus, libro XII.
» [pag. 533 sq.] magna ex parte descripto. In eum, aut
» alium similis conditionis, similiumque morum, invehens
» poëta, *Quae*, inquit, *libido, o serve, te invasit, saltandi*
» *ad teneras hemiopas?* Postrema sane illa, τερένων ἡμιόπων
» ὑπ' αὐλῶν, non aliter concipienda esse, liquido constat
» ex ipso Athenaeo, scribente aliquanto infra, [p. 182.
» c.] διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς (τοὺς ἡμιόπους) κέκληκεν ὁ
» Ἀνακρέων. Non igitur est quod vereamur omnibus mem-
» branis fidem hîc abrogare: sunt enim vitiatae omnes. «
CASAUBONUS. — Casaubonianum θέραψ cum reliquis emendationibus adoptavit BARNES in Anacreontis Fragm. pag. 303. num. 155. sed vocabulum ἐρασμίη pro adiectivo accipiens, post θέραψ substantivum μανίη inserere conatus est, sic scribens:

Τίς ἐρασμίη σ', ὦ θέραψ,
μανίη θυμὸν εἰσέβη,
τερένων ἡμιόπων
ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι.

Eamdem Casauboni emendationem probans IACOBS, (Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 97.) reliqua sic scribenda censuit: Τίς ἔρως φίλον, ὦ θέραψ, θυμὸν ἐσέβη &c. PAUWIO sic placuit: Τίς, ἐρασμίη, τέρψις θυμὸν ἐσέβη. Equidem cum Casaubono vocab. ἐρασμίη, quamquam nulla alia auctoritate probatum, pro substantivo accepi: sed quum *servus* hoc loco minus placeret, τρέψασα praetuli, a VILLEBRUNIO propositum. In quo non id quidem me movit, quod in codice suo *A.* (qui nobis cod. *B.* est, ab Hermolao Barbaro scriptus) τρέψας legi, non θρέψας, ille confirmat: nam vulgatum θρέψας vetustae nostrae tenent membranae. Sed quum id ipsum θρέψας defendi nullo modo posse videretur, commodissimam iudicavi eam quam dixi emendandi rationem. τρέπειν νόον est, *mutare animum, & ad aliud impellere*, quod aliâs προτρέπειν Graece sonat. Caeterum Villebrunius vocem ἐρασμίη de *amasia* accepit: *Quelle fille charmante a pû s'emparer de ton coeur?* Sed, ut dicam quod sentio, in minutis adeo laciniis veterum scriptorum, misere per librarios alteratis, vereor ne vana plerumque sit omnis emendandi opera. Cuique sua inventa placent: veritatem

praestare nemo potest. Quare consultius fortasse GAILIUS fecit, in nitida sua Anacreontis editione fragmentum hoc quale vulgo apud Athenaeum legitur adponens, (num. XXXV.) virorum doctorum coniecturas in Adnotationibus referre contentus. In posteriore fragmenti parte, illud mirum videri poterat, quod ὑπ' αὐλὸν ediderit Casaub. eamdemque scripturam, tamquam consentientibus libris vulgatam, repererit in Animadversionibus; cum tamen ὑπ' αὐλῶν, ut ipse corrigi iussit, sic plane legeretur in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A*. Denique vero videndum, quid sit quod ὀρχεῖται, non ὀρχεῖσθαι, habeant eaedem vetustae nostrae membranae.

p. 182 c Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονι φησί· Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα &c. In omnibus Athenaei editionibus, post ista verba, ἐλάσσονες τῶν τελείων, sic pergitur: Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Ξενοφῶν δὲ καί τινας ἰδιώτας συνέμιξεν. πολλῷ τοίνυν κάλλιον Ὅμηρος ἐποίησε, &c. Inde postquam per aliquot paginas complura de *Conviviis apud Homerum* dicta sunt, denique pag. 182. b. c. ad *Tibias*, de quibus adhuc agebatur, sic redit oratio: Κατὰ μεταφορὰν Ἰξίων φησὶ, Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. Εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμ. - - - διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων &c. Ubi cuique ad id, de quo agebatur, vel mediocriter advertenti animum duae res in aprico esse debebant: primum, minime cohaerere illam disputationem, quae vulgo h. l. sequebatur, cum eo argumento quod hoc ipso loco auctor tractaverat: alterum, arcte cohaerere ista, quae pag. 182. b. c. & deinde leguntur, cum his ipsis rebus verbisque, in quibus nunc pag. 176. & p. 177. a. versabatur disputatio. Idque ipsum, quod dico, perspecte vidit CASAUBONUS, & de istis *turbis ex transpositione foliorum nonnullorum ortis* monuit his verbis: »De *hemiopis* »*tibiis* loquens Athenaeus, necdum absoluto eo sermo»ne, repente quasi oestro quodam percitus, alio transi»lit. Plane enim παρὰ προσδοκίαν quod aiunt, lectorem »in diversa rapit auctor, ἀσύγκλωστα συγκλώθων πράγ»ματα, ut ait Plato; &, quae nihil omnino commune »habeant, coniungens. Quid enim commune est dispu»tationi de peregrinis & antiquis instrumentis musicae, »cum enarratione *Homericorum conviviorum*? Fatebor hoc

» loco errorem meum: nam qui rationem nullam exco- C
» gitare possem, cur res adeo disiunctae εἰς μίαν μύκονον,
» τὸ τοῦ λόγου, essent congestae; scriptorem eruditissimum
» saepius apud me ἀταξίας & supinae cuiusdam negli-
» gentiae reum egi, eoque nomine poenas ab illo exegi.
» Ἀλλ' οὐκ ἦν ἔτυμος ὁ λόγος dicebat olim Stesichorus,
» recantans opprobria quae in Helenam temere effude-
» rat. Nobis quoque idem necessario faciendum. Nul-
» lum enim hîc negligentiae exemplum ab auctore editum
» est: sed magna potius facta illi iniuria ab iis qui hoc
» opus transscripserunt. Nescio enim quo casu factum sit,
» ut ex libro sequente transferrentur aliquot pagellae in
» locum hunc, & in medium sermonem de tibiis hemio-
» pis. Nam dubitari non potest, quin coniungi debeant
» quae de illis tibiis hic dicuntur, cum iis quae interval-
» lo satis magno deinceps de iisdem observantur. Ana-
» creontis verbis quae superiore capite [nempe Animad-
» versionum capite XXIV. ex distributione Casauboni]
» emendabamus, subiiciuntur ista, pag. 177. in editione
» recente: εἰσὶν δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων.
» Quae deinde sequuntur usque ad ista, Κατὰ μεταφορὰν
» Ἰξίων φησὶ, Τὸν ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, &c. quae
» habentur pag. 182. omnia aliena sunt ab hoc loco, per-
» tinentque alio, ut facile quivis intelligat admonitus a
» nobis. Vide libri sequentis caput primum. Iis igitur in
» suum locum reiectis, coniungamus quae malo exem-
» plo divulsa ab aliquot retro seculis fuere. Quare ita
» continuemus integram Athenaei de *hemiopis tibiis* obser-
» vationem: Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους,
» περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων, Τίς -- ὀρχεῖσθαι; Εἰσὶ δ' οἱ
» αὐτοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Κατὰ μεταφορὰν δ'
» Ἰξίων φησί· Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, *& caetera*,
» ad libri finem usque. [Id est:] *Notas habemus & hemio-*
» *pas tibias; de quibus Anacreon*, Quae, *inquit*, libido, o
» serve, te invasit saltandi ad teneras hemiopas tibias?
» *Hae tibiae minores sunt iis quas perfectas vocant. Per trans-*
» *lationem dixit Ixion*, hemiopon & minorem cito magnus
» devorat. *Sunt autem istae tibiae eaedem cum iis quas pueri-*
» *les vocant; quibus cum in commissionibus non esset locus, ute-*
» *bantur ad convivia. Ideo* teneras *dixit illas Anacreon.* Non
» poterant Platonica illa humani corporis ἡμίτομα aptius
» copulari atque arctius, quam ista inter se cohaerent.

c » Verſus Ixionis de piſcibus intelligi debet. *ἡμίοπος ἰχθύς*:
» ut ſi latine dicas *gingrinam apuam*, pro parva; quia gin-
» grinae tibiae erant breves. Piſces minutos praedam &
» eſcam eſſe magnorum, certum eſt. - - Sed quisnam
» iſte Ixion poëta? Nam *Demetrium Ixionem Grammati-*
» *cum* ex Diogene Laërtio & Athenaeo ſatis habemus no-
» tùm: *Ixionem poëtam* neque Athenaeus alibi, neque alius
» quisquam, opinor, commemorat e veteribus ſcripto-
» ribus. Suſpicor ſcribendum eſſe, Ἴων φησὶ, non Ἰξίων.
» *Iòn Chius*, inter antiquiſſimos & celeberrimos poëtas, no-
» tus omnibus. Tentari etiam poteſt, nec abſurde, ſcri-
» pſiſſe Athenaeum: Κατὰ μεταφορὰν δ' Ἰξίων φησὶν . . .
» . . . . Τὸν δ' ἡμ. In lacuna haec aut ſimilia deſunt,
» εἰρηκέναι Ἴωνα τὸν Χῖον. Atque haec de *hemiopis* Athe-
» naeus, & nos cum illo. Cum iſtis pulcherrime cohae-
» rent quae ſequuntur deinceps ad finem huius libri. Per-
» git enim auctor varia tibiarum genera recenſere, de
» quibus dictum hactenus non eſt. Nimis certum, haec
» ita continuanda eſſe: clara enim & aperta eſt ſeries dis-
» putationis. Hunc tamen errorem tantum neque inter-
» pretes odorati ſunt, neque eruditus ille Grammaticus,
» qui ante tot ſecula Epitomen horum librorum conte-
» xuit: ſequitur enim κατὰ πόδας ordinem qui in libris
» editis.« — Haec Casaubonus: quae, quod ad diſputationem ſpectat alieno prorſus loco inſertam, qua continens ſermo, ſuper argumento longe diverſo inſtitutus, ſubito ac plane abſurde medius dirimebatur, ita manifeſta ſunt, ut nec verbo ullo eius rei demonſtrandae cauſſa adiecto ſit opus, nec diutius ferri iſtae turbae ab Athenaei Editore debuerint; cum praeſertim eidem diſputationi, quae importune hoc loco inſerta erat, vera ſua ſedes certiſſimâ ratione libro V. pag. 187. b. adſignari potuerit. Nec vero erat cur magnopere miraretur Caſaubonus, quo tandem caſu ortae illae turbae eſſent: quarum cauſſa in promtu eſſe videtur, quod in vetuſto aliquo codice folia nonnulla, quum vinculis ſuis ſoluta eſſent, temere alieno loco poſita fuerint: quod hodieque nonnumquam uſu venire videmus, ubi imprudens librorum compactor opus deproperat. Inde in pluribus veterum auctorum codicibus manuſcriptis, atque etiam editionibus, ſimilium tranſpoſitionum exempla proſtant: veluti illud in Appiani Hiſtoria Belli Mithridatici, de quo in Adnot.

ad illum scriptorem pag. 588 sq. diximus; aut istud in c Epicteti Dissertationibus, de quo consuli possunt Uptoni & nostra notata ad Epict. Diss. III. 26, 33. Illud utique merito mireris, cum adeo manifesta hoc loco res esset, tamen nemini ante Casaubonum, nec editori, nec interpreti, nec librario fuisse animadversam. Est autem (de quo iam ex parte ipse etiam Casaubonus monuit) pervetusta haec labes, ut quae ex eo codice manarit, qui fuerat fons communis e quo vetustissimae nostrae membranae *A.* & ille liber propagatus est, quo Epitomator usus erat. Nam in membranis nostris eaedem turbae obtinent, quae iuniores codices occuparunt: & Epitomator post illa verba, καὶ τοὺς διόπους καὶ μεσοκόπους καὶ ὑποτρήτους, quae ex p. 176 extr. ducta sunt, praetermissis interiectis sic pergit: Ὅτι ἐδίδαξεν Ὅμηρος οὓς οὐ δεῖ καλεῖν &c. quae vulgo hic paullo post sequebantur pag. 177. b. c. quae nunc suo loco (Libro quinto ad pag. 187.) lectores nostri reperient.

Orationis filum, quod adeo importune abruptum erat, commodissime a se connexum gratulatus sibi erat Casaubonus. Nempe praestitit Vir doctus, codicibus msstis destitutus, quod praestare potuerat; quippe qui nesciret, callide iuniorem aliquem librarium, e cuius exemplo editio Veneta ducta est, sive ipsum Venetum editorem, conatum esse dissimulare incrustareque, quoad posset, duplex illud vulnus, quo oratio ita violenter diremta non potuerat non utràque ex parte adfligi. Scilicet cum in vetustis nostris membranis, e quibus derivati sunt alii omnes quotquot hodie supersunt Athenaei codices; sic esset scriptum, Αἰσχύλος γ' οὖν κατα μετα σπουδάζοντας εἰσήγαγε· Ξενοφῶν δὲ &c. homo ille, quo aliqualem sensum extunderet, sic posuit, Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε. quam scripturam editiones omnes tenuere. Deinde pag. 182. cum membranae sic darent, κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησὶ, ille κατὰ μεταφορὰν Ἰξίων φησὶ scripsit. Quibus callidis inventis prorsus obscurata & obliterata vetus veraque scriptura est; quae qualis fuerit, ex membranis nostris perspicue adparet. Nempe in illo vetustiore codice, e quo manarunt illae turbae, folium versum, quae erat pagina postrema quaternionis, desierat in haec verba, εἰσὶν δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γ' οὖν. — Inferne vero

c in eadem pagina, cuſtodis loco (quem vocamus) adpoſita haec erant verba *κατὰ μετα*, quae referebantur ad iſta, *κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησὶ* &c. a quibus incipiebat prima pagina novi quaternionis, qui proxime ſequi debebat. Iam inter duo iſta folia inſertus erat alienus quaternio ex libro V. huc translatus, (quaternionem ſuſpicor fuiſſe, non octo foliorum, ſed quatuor foliorum in forma quadrata, quot folia dediſſet quaeque membrana in illam formam plicata;) qui quaternio ab his verbis incipiebat, *σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Ξενοφῶν δὲ*, &c. quae verba vere cohaerebant cum iſtis ex lib. V. p. 187. b. *ὧν ὁ μὲν Πλάτων τὸν μὲν Ἐρυξίμαχον ἰατρὸν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνην ποιητὴν, ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως —*. Igitur librarius, qui ex illo codice ſic turbato opus Athenaei deſcripſit, poſtquam ex ultima pagina praecedentis folii verba iſta *Αἰσχύλος γ' οὖν* ſimul cum cuſtode *κατὰ μετα* deſcripſiſſet, continuo ſic perrexit, *σπουδάζοντας εἰσήγαγε, Ξενοφῶν δὲ* & ſic porro; donec, abſolutis quatuor foliis alieno loco inſertis, (quae in iſta verba deſinebant, pag. 182. b. *Τηλέμαχε ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος*, cum cuſtode *ὀδόντων*) perveniſſet ad alterum quaternionem, qui proxime ſequi debuerat, ab his verbis incipientem (pag. 182. b.) *κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησί*. &c.

Quibus ita a nobis, fuſius etiam fortaſſe & enucleatius quam neceſſe erat, explicatis, abunde intelligi arbitror, ſic ſcripſiſſe hoc loco Athenaeum, ut a nobis editum eſt: *Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησί Τὸν ἡμίοπον* &c. neque adeo opus eſſe nobis quaerere, quis fuerit *Ixion poëta?* aut fuerit-ne *Ion* pro *Ixione* nominandus? Nam AESCHYLI fabulam fuiſſe, *Ixionem* inſcriptam, niſi aliunde conſtaret, vel ex hoc ipſo Athenaei teſtimonio diſcere poteramus. Citatur vero etiam *Αἰσχύλος Ἰξίωνι* ab Heſychio, in *Ἱερεῖτιν*. Referturque inſuper in eiusdem *Aeſchyli fragmentis ex Ixione* (pag. 640. ed. Stanlei.) verſus ille, *Βίου πονήρου θάνατος εὐκλεέστερος*, adiecta hac nota: *Stob. Eth.* 122. Scilicet legitur ille verſus apud Stobaeum, in Sententiarum Serm. CXX. p. 606. ed. Geſn. ubi *Aeſchyli* quidem nomen, at non fabulae index adiectus eſt: at indicem fabulae, *Aeſchylus Ixione* ex Pariſienſi (puto) codice msto adnotavit Grotius in Floril. pag. 498. tit. CXXII. Fuerint igitur duo haec teſtimonia de *Aeſchyli* fabula *Ixione*, alterum Stobaei, alte-

rum Athenaei, adnotanda ad Fabricii caput illud Bibliothecae Graecae, quo de deperditis huius Tragici Fabulis agitur. Sunt autem versiculi, qui ab Athenaeo hic citantur, Τὸν δ' ἡμίοπον &c. anapaestici: sive, rectius ut dicam, unus est anapaesticus versus tetrameter catalecticus; quem in duo hemistichia non aliâ de caussâ distributum scripsimus, nisi quoniam integrum versum non capiebat unius lineae spatium. Quid sit vero cur de *piscibus* intelligendum illud poëtae dictum statuerit Casaubonus, non video: ac sane ἡμίοπος ἰχθὺς tam ridicule absurdeque Graece dictum videri deberet, quam si quis latine *gingrinam apuam* diceret. *Metaphora*, qua usum esse Aeschylum ait Athenaeus, in eo posita videtur, ut, quod in ἡμιόπῳ & *minori tibia* usu venit, ut sonus eius *a maiori obruatur & quasi absorbeatur*, id generatim ad alia omnia transferri posse significaverit poëta, dixeritque, *ubique, quod minus sit, id a maiori obscurari & quasi deglutiri*. Poëtae verba ut in illum sensum interpretaremur, cum per se consentaneum erat, tum suadebat Pollux, qui, cum lib. VI. sect. 161. (ubi de nominibus ex ἡμι compositis agitur) adnotaret, ἡμίοπον αὐλὸν dixisse *Aeschylum*, haud dubie non alia Tragici verba, nisi haec ipsa ab Athenaeo h. l. citata, in animo habuerat.

AD CAP. LXXX.

Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κιθαριστηρίων. »De *lysiodis* tibiis adi ad librum »XIV. [pag. 620. e. cf. VI. 252. e.] Κιθαριστήριαι adhi»bitae in concentum cum citharis.« CASAUB. — Conf. pag. 176. f. & Polluc. IV. 77. & 81. *Ibid.* Ἔφορός τ' ἐν τοῖς Εὑρήμασι. Cum Εὔφορός τ' esset editum, haec adnotavit CASAUB. »*Euphorus*, qui scripsit de priorum In»ventis, sit-ne *Ephorus*, notus omnibus historicus, an »alius, nondum constitui.« — Ἔφορος sane, ἐν δευτέρῳ περὶ Εὑρημάτων, citatur apud Nostrum, VIII. 352. c. rursusque Ἔφορος ἐν τοῖς περὶ Εὑρημάτων, XIV. 637. a. b. Et sic hic quoque haud dubie scriptum oportuisse evicit REINESIUS, Variar. Lection. II. 6. p. 159. & pag. 166 sq. provocans ad Strab. XIV. pag. 428. (pag. 622. d. ed. Casaub.) & ad Plin. lib. I. in Auctoribus externis, quibus in libro VII. usus Plinius erat: ubi quidem mendose

c *theoremata* pro *heuremata* vel εὑρήματα legebatur ante Harduinum. Extra dubitationem, si qua supererat, rem ponunt nostrae membr. *A.* quae perspicue h. l. sicut duobus aliis locis, Ἔφορος habent. Praetermisit *Ephori* mentionem Epitomator, a voce κιθαριστηρίων statim ad illa pergens, ὁ δὲ καλάμινος αὐλός.

ἔτι δὲ καὶ Ἀλέξων, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Αὐλῶν. Haec verba, cum errore iuniorum librariorum omissa essent, simili exitu huius ῥήσεως cum proxime praecedente deceptorum, adiecimus ex membr. *A.* In quibus quidem cum sic scriptum sit, Ἄλεξις ὢν καὶ αὐτὸς &c. id ita interpretatus sum, ut, quod saepe aliâs ab eodem librario factum observavimus, hic pariter ab eo admissum statuerem; scilicet ut duas lectiones, alteram quae in contextu scripta erat, (Ἄλεξις) alteram quae superne literis ων indicata erat, imperite confuderit miscueritque. Nempe Ἄλεξις statim scripserat ille librarius, de cuius exemplo descriptus noster codex est, quod nomen familiare esse debuit scribae Deipnosophistarum Athenaei, in quibus persaepe Alexidis comici testimoniis usus est auctor: deinde, postquam animadvertit ille errorem, veram nominis terminationem superne inter lineas adscripsit. At haec ita ego coniecturâ statuens, perquam probabili illâ quidem, ut arbitror, tamen profiteri debeo, nusquam alibi mentionem ullam Alexonis, qui *de Tibiis* aut omnino de Re musica scripserit, factam me reperisse: sed ne Alexidis quidem. Quare de hoc Docti viderint. Ac ne ullum quidem Alexonem usquam memoratum reperio, nisi *Alexonem Myndium*, qui Μυθικῶν libros edidisse perhibetur apud Diogenem Laërt. I. 29. Sed ibi viri docti probabili admodum ratione contendunt, Ἀλέξανδρος pro Ἀλέξων scriptum oportuisse.

d ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται &c. Conf. p. 176. c. & Eustath. ad Iliad. σ'. pag. 1214, 17. καλάμινος αὐλὸς est *stipula* vel *tenuis avena* Virgilii. De originatione vocabuli τιτύρινος varie praecipiunt. Vide Eustath. l. c. & Interpp. Hesychii ad Τίτυρος. Adde P. Victorium Var. Lect. XVII. 7. & Lexica latina in *Tityrus*. *Ibid.* Ἀριστοφάντος legas (ut dedit ms. *A.*) an Ἀριστοφάνειος, ut editum erat, perinde fere fuerit; sed praestat edita scriptura.

Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ. Vulgatum Ἀλεξανδρίδης tuetur ms. *A.* cum hic, tum XIV. 634. e. ubi

idem testimonium repetitur. Utrobique & nomen poëtae, & testimonium, desideratur in Epitoma. Vulgatam quidem scripturam utrobique, nulla adiecta animadversione, tenuit Casaubonus; qui tamen in Animadv. ad VI. 261. f. de eiusdem veritate dubitavit. Sed, citra dubitationem Ἀναξανδρίδης corrigendum esse, Meursius monuit, in Rhodo, II. 4. p. 87. Recte: nam *Alexandrides* quidem *Delphus*, historicus fuit: de quo post Vossium lib. III. de Historic. Graec. pag. 320. praecipue consulendus Hemsterhus. ad Polluc. IX. 59. *Alexandrides comicus poëta* nullibi umquam, nisi in corruptis quibusdam veterum scriptorum libris, exstitit. De quo post ea, quae ad Aristophanis Plutum p. 223 sq. idem Hemsterhusius disputavit, nihil est quod a nobis addatur, nisi ut doceamus quam pulcre vetustae nostrae membranae sententiam doctissimi viri confirment. Nempe apud Athen. VI. 261. f. ubi Ἀλεξανδρίδης vulgo editur, non modo in Epitoma (quod ibi etiam Casaubonus adnotavit) Ἀναξανδρίδης recte scribitur, verum etiam in membr. *A*. Pariterque XI. 460. e. pro edita scriptura παρ' Ἀλεξανδρίδη eaedem membranae perspicue παρ' Ἀναξανδρίδη exhibent.

Μάγαδιν λαλήσω, μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. »Scio »sic legi & alibi hunc versum in Athenaeo, & apud »veteres nonnullos Grammaticos. Sed mihi durius dictum »videtur, μάγαδιν λαλεῖν, pro, *inter loquendum magadin* »*imitari*. Deinde etiam illud, si quid iudico, duriusculum, μάγαδις μέγας aut μικρὸς, pro *gravi aut acuto* »*magadis sono*. Excogitavimus igitur planiorem & non »paullo venustiorem lectionem, Μάγαδις λαλήσω μι»κρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. Corruperunt qui non vide»bant particulam similitudinis indicem venuste omissam »esse. *Loquar tecum* ut *magadis, alte & remisse*. « Casaubonus. — Repeti eumdem versum apud Nostrum XIV. 634. e. iam paulo ante docuimus. Quinam autem sint alii veteres Grammatici, apud quos eumdem legi versum Casaubonus ait, mihi non liquet; nisi forte *Tryphonem* Grammaticum dixit, e quo eum Athenaeus pag. 634. citavit: sane apud eos Grammaticos, quorum scripta hodie supersunt, Suidam, Hesychium, Pollucem, Etymologum, Eustathium, frustra eumdem versum quaesivi. Haud immerito vero miratus est Weston in Hermesian. pag. 21. cur dura Casaubono visa sit dictio illa, Μάγαδιν λαλή-

d σω: cum ὀρχεῖσθαι τὸν Γλαῦκον, τὸν Κύκλωπα, & id genus alia dicantur, pro, *inter saltandum imitari Glaucum, Cyclopen*, &c. Idem vero *Weston*, si quid mutandum, Μάγαδι in dativo casu scribendum censebat, ut apud Theocr. XX. 28 sq. σύριγγι μελίσδω, αὐλῷ λαλέω. At apud Theocritum alia ratio est: nihilque in illo vocabulo hic mutandum. A poëtico utique sermone minime aliena videri debuit ista locutio, *Magadin tecum loquar*, pro, *similiter tecum loquar atque sonat magadis*: nempe simul *remissa tenuique voce*, simul vero etiam *grandi & alta*. At illud haud dubie recte viderat Casaubonus, μέγα pro vulgato μέγαν scriptum oportuisse: in quo lubens ei morem gessi.

λώτινοι αὐλοί. Eaedem tibiae nude etiam λωτοὶ dictae, ut ad pag. 175. c. notavimus. Et simpliciter λωτὸς, pro *tibia*, vel *fistula*; ut apud Euripid. Troad. 544. & Helen.
e 169. *Ibid.* Θηβαίων δ' εὕρημά φησιν εἶναι Ἰόβας τὸν ἐκ νεβροῦ κώλων κατασκευαζόμενον αὐλόν. » De *tibiis ex hinnu- » lorum ossibus* dictum libro secundo extremo. « CASAUB. — Vide II. 71. a. & ibi notata, Animadv. T. I. p. 475. Verba ista ex Athenaeo repetens Eustath. Iliad. σ'. pag. 1214, 24 sq. ad nomen Θηβαίων sua ex coniectura adiecit, τῶν κατ' Αἴγυπτον ἴσως: de cuius interpretationis veritate dubitare licebit. *Ibid.* ὁ δὲ Τρύφων. *Tryphon* Grammaticus, secundo libro περὶ Ὀνομασιῶν. vide XIV. 618. c. & 634. d. *Paulo post*, pro ναβλισταὶ, habet ναυλισταὶ ms. Ep. sicut ναῦλα pro νάβλα scripserat p. 175. b. c.
f τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι. » Non βάρωμον, sed βάρμον libro XIV. » scribitur. [pag. 636. c.] Putabam voce βάρμον alludi ad » etymum vocis βάρβιτος: nam persuasum fuit veteribus » Graecorum criticis, [vide Etymolog. M. in Βάρβιτος.] » βάρβιτον quasi βαρύμιτον esse dictam; cum vel Strabone » teste [lib. X. pag. 471. c. ed. Casaub.] barbara sit ea » vox Graecis, & Syriaca. Sed *baromum* sive *barmum* distin- » guit auctor a *barbito*. « CASAUB. — *Ibid.* ὑπὸ Λεσβοθέμιδος. An apud alium scriptorem eiusdem artificis mentio reperiatur nescio. Apud Plinium quidem, XXXIV. 8, 19. num. 25. in nobilium caelatorum, eorumdemque pictorum numero, *Lesbocles* nominatur.

Ἀριστόξενος δ' ἔκφυλα ὄργανα καλεῖ φοίνικας. Cum φοινικικὰς esset editum, adnotavit CASAUBONUS: » Le- » gebam καὶ ἔκφ. ὀργ. καλεῖ καὶ φοινικικά. Neque enim

» *phoenicica* ullum musicum organum nominatum: plera-
» que autem eorum quae hic commemorata sunt, a Syris
» Graeci acceperant. Sed scribendum, καλεῖ φοίνικας
» ex lib. XIV. [pag. 636. b.] ubi geminus huic locus:
» & scribit ibi Athenaeus, [pag. 637. b.] *phoenicem or-*
» *ganum a Syris* [*a Phoenicibus*, scribit] *inventum* ταύτης
» τυχεῖν τῆς προσηγορίας. « — Mendo hic non caret ms.
A. sed codex *Epit.* proxime ad verum accedit, φοινι-
κὰς (sic) scribens. Nescio an idem instrumentum in-
telligatur, quod alii λυροφοίνικα vocant. pag. 175. e. &
183. c. d. Proxime *dein*, μαγαδίδας penacute scri-
ptum tenui, sicuti editum erat consentientibus msstis;
certe e ms. *A*. nil aliud adnotatum; & in cod. *Ep*. sic per-
spicue scriptum video. Potuerat ita placere Aristoxeno,
quamvis constanter fere ubique aliâs antepenacute efferri
soleat id vocabulum. Video tamen etiam XIV. 636. c.
ubi μαγάδιδας editur, ibi consulto ex utroque nostro
codice penacutam scripturam μαγαδίδας adnotatam.

καὶ κλεψιάμβους. » Noli quaerere κλεψιάγ-
» γους, qui nominantur ex Aristoxeno, apud scriptores
» alios. Nusquam reperies. Legendum κλεψιάμβους. He-
» sychius: Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκ-
» μᾶνι. Vides eundem auctorem laudari ab Athenaeo &
» Hesychio. Nominis caussam explicat Noster libro XIV.
» [pag. 636. b. c.] ἐν οἷς παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς ἰάμβοις,
» [ἐν τοῖς μέτροις scribitur, sed vox μέτροις ad *iambos* re-
» fertur] κλεψιάμβους ἐκάλουν. Quare iubeamus μακρὰν
» κλαίειν commentitios istos *clepsiangos*, & illa *furtiva va-*
» *sa*, interpretum [Dalecampii certe] somnia. In excer-
» ptis non melius, κλεψιάγους. « CASAUBONUS. — In
codicum omnium h. l. dissensu, consultissimum fuit cer-
tam docti Viri emendationem, ab ipso Auctore nostro
suppeditatam, adoptare. Idem vocabulum κλεψίαμβοι
eâdem pag. 636. sub finem tertio occurrit, consentienti-
bus libris: firmaturque insuper Pollucis auctoritate lib.
IV. sect. 59.

Πλάτων δ' ἐν τρίτῳ Πολιτείας. » PLATONIS locum ex-
» ple atque explica ex ipso. [pag. 196. ed. Massey.] Nam
» pauculorum verborum praetermissio contrariam eius
» menti sententiam hic peperit. Plato enim *negat*, *rem-*
» *publicam a se institutam artifices alturam* τριγώνων καὶ πη-
» κτίδων, *& caeterorum.* « CASAUB.

AD CAP. LXXXI.

a Ἔστιν δ' ὁ σκινδαψὸς &c. Recte sic, acute, σκινδαψὸς edd. vett. cum msstis: & sic p. praec. f. σκινδαψοὺς, & hac pag. mox iterum iterumque, σκινδαψὸς, σκινδαψὸν, & σκινδαψούς: denique rursus κλεψίαμβοι, σκινδαψοὶ, ἐννεάχορδα, XIV. 636. b. ubi quidem media vox temere in editis omissa. Hoc loco cum nescio quo casu ὁ σκινδαψος absque accentu in ed. Cas. 1. scriptum fuisset, temere deinde in ed. Cas. 2. & 3. σκίνδαψος posuerunt: pariterque dein in Matronis & in Theopompi testimoniis σκίνδαψος & σκίνδαψον edidere; licet recte ibi σκινδαψὸς & σκινδαψὸν in ed. Cas. 1. expressum esset. Ad extremum, in Anaxilae testimonio, ad verum rediere omnes, communi consensu σκινδαψοὺς scribentes. De σκινδαψῷ, instrumento musico, conf. Ptolemaeum Hephaest. libro VI. extr. pag. 334. ed. Gal. De eiusdem vocabuli usu apud Logicos vide Fabric. ad Sextum Emp. pag. 482 sq.

ὁ παρῳδὸς φησι Μάτρων ἐν τούτοις· Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν &c. » MATRONIS imitatio Homerica est in his, ita » scribendis verbis atque exponendis:

» Οἱ δ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετάνυστο
» σκινδαψὸς [τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.]

» *Illi vero paxillo* id *appenderunt: unde etiam scindapsus pen-* » *debat.* Prima verba, quid paxillo appenderetur, non de- » clarant: fortasse aliud instrumentum musicum: fortasse » lagena vini, ut in illo Hermippi comici, [apud Athen. » XI. 480. e. f.] Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσα- » λόφιν. « CASAUBONUS. — Imitatio Homerica spectat ad Odyss. θ'. 67. & 105. Potuerat Οἱ δ' ὑπὸ scribere Matro, ut voluit Casaubonus: sed nulla magnopere necessitas urget, ut librorum deseramus scripturam Οὐδ' ὑπὸ, quam cum editis tuetur ms. *A*. Eamdem scripturam Brunckius tenuit in Matronis Fragmentis, Analect. T. II. pag. 250. num. 5. Epitoma quidem nil aliud habet, nisi, Ἔστι δὲ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄργανον, ὡς Μάτρων ὁ παρῳδὸς φησι. In *vers.* 1. ultima syllaba verbi κρέμασαν producitur positione, quae efficitur ex consona ν & spiritu aspero a quo incipit vox sequens. *Vers.* 2. ἀνηλακάτοιο γυναικὸς, *mulieris colum-non-tractantis*; ut interpretatus est H. Steph. in Ind. Thes. Ad quae verba adnotavit hoc loco DALECAMPIUS: » Nimio studio musicae te-

»nebatur, ut colum ſuam & nendi artem negligeret.« — a
Habent autem haec quoque nonnullum ad Homerica verba reſpectum: nempe ex poëtae praecepto *ἱστός τε ἠλακάτη τε* debent eſſe propria *ἔργα γυναικῶν*, Iliad. ζ. 491 ſqq. & alibi. Nec verbum illud *τετάνυστο verſ.* 1. parodiae exſors eſt: reſpicit enim ad Odyſſ. δ'. 535. *ἠλακάτη τετάνυστο.*

Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος, ἐποποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἁρματίῳ. »THEOPOMPI *Colophonii* poëma, Ἁρμάτιον »in libris publicis inſcriptum, in membranis dicitur Αἱμάντιον & Αἱματία: de quo pronunciet quisque τὴν ἀρέσκουσαν. Inde ſunt haec,

» Σκίνδαψον λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων b
» ὄξυινον, προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος.

»Dalecampius ſcribit ὀξύναν initio poſterioris verſus: »quod ſententiae non poteſt convenire. Lego ὀξύϊνον, »*fagineum.* Nam ὀξύα Theophraſti, quam *ſciſſimam* indi»getavit Theodorus Gaza, iudicio eruditorum *fagus* illa »eſt, operibus ligneis apta arbor, de qua Plinius lib. XVI. »capite de lignis ſectilibus: [cap. 43. ſect. 84.] *Facilis »& fagus, quamquam fragilis & tenera: eadem ſectilibus la»minis in tenui flexilis, capſisque ac ſcriniis ſola utilis.* Ex »hac arbore factum ſcindapſum ait poëta. Sed videntur »ad ſcindapſi fabricam non unius generis ligna deſide»rata. Ideo ſubdit, προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος: *ela»boratum e ligno promali grandis.* αἰζήεντος valet εὐτραφοῦς, »interprete Heſychio. τετυγμένον interpretor non de prae»cipua ſcindapſi materia, ſed de ligno ad quasdam par»tes neceſſario. Sic obſervat Theophraſtus in V. de Plan»tis, [cap. 8. pag. 114. ed. Heinſ.] ilicem non eſſe uti»lem ſimpliciter ad lyram, ſed ad ζυγὰ λύραις καὶ ψαλ»τηρίοις. *Promalum* eſſe arboris, non fruticis nomen, ad »Theocritum probabamus: an ſit *myrica* ſive *tamarix*, »quaerant amplius rhizotomi.« CASAUBONUS. — *Poëtae Epici*, THEOPOMPI *Colophonii*, absque hoc teſtimonio foret, apud Athenaeum conſervato, memoria perierat. Eiusdem tamen mentionem etiamnum alibi obiter quidem factam, haud ſine veri ſpecie, ſibi viſus eſt reperiſſe doctiſſimus SCHNEIDER, quem adi in Animadverſſ. in Nicandri Alexipharmaca pag. 81. Corruptas fuiſſe membranas oportet, e quibus titulum poëmatis, quod dicit Athenaeus, Αἱμάτιον vel Αἱματία enotatum reperit Ca-

b saubonus. In nostris quidem vetustissimis membranis perspicue Ἁρματίῳ scriptum, sicut in editis legitur. Recte σκινδαψὸν, non σκίνδαψον, scribi in editt. vett. & msstis, paulo ante monui: & sic etiam in ed. Cas. 1. scriptum; pro quo temere in eiusdem Casaub. Animadv. σκίνδαψον expressum est, quod deinde in ed. Cas. 2. & 3. perperam in contextum receptum. Non ὄξυινον, ut in eisdem Animadvers. perhibetur, sed ὀξυίνον (sic) scriptum in editionibus omnibus. At perspicue & exserte ὀξύϊνον exaratum in membr. *A.* Πρόμαλος Hesychio est μυρίκη. Est autem μυρίκη, *tamaris Gallica* Linn. ut ad Theocrit. I. 13. in edit. Harlesii Schreberus adnotavit. αἰζήεντα πρόμαλον de *viridi* ac *novella* myrica intelligi volebat Spanhem. ad Callimach. pag. 59. immemor nempe ad quodque genus supellectilium, sed maxime ad musica instrumenta, inutile esse recens lignum. *Iuvenem*, *validam* arborem rectius, puto, intelligemus.

Ἀναξίλας ἐν Λυροποιῷ. »Non memini legere alibi » fabulae titulum Λυροποιός. Apud Stobaeum tamen, Serm. » LV. citatur *Anaxilas* ἐν Μυροποιῷ: sed puto scribendum » Λυροποιῷ, aut certe Λουτροποιῷ. Pollux lib. VII. cap. » XXX. [sect. 167.] in sermone de Balneis: Ἀναξίλας » λουτήρια ὠνόμασε τοὺς νῦν λουτῆρας, ἐν Λουτροποιῷ λέ» γων, Ἐν τοῖς βαλανείοις οὐ τίθεται λουτήρια. Eadem re» petit lib. X. cap. x. [sect. 46.] « CASAUBONUS. — Apud Nostrum, ἐν Λυροποιῷ tenent cum editis membr. *A.* Est autem λυροποιὸς, *qui lyras & alia* id genus *musica instrumenta* (qualia in hoc ipso testimonio nominantur) *conficit*, ut adnotavit Pollux IV. 64. & VII. 153. Nec vero aliter scriptum oportebat apud eumdem Nostrum, XII. 548. c. ubi ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ mendose editum est, & haud multo melius in membr. *A.* scribitur (sic) ἐκ τοῦ ἀναξιλαυροποιου. Apud Stobaeum, cum in ed. Ven. & Gesn. 1. mendose Ἀναξίων nominaretur auctor, absque fabulae titulo; dein in ed. Gesn. 2. & 3. sic editum est, *Anaxilai* ἐκ μυροπίου. Tum rursus Grotius nude *Anaxilaus* adscripsit in ora Florileg. tit. LVII. pag. 218. puto, quod mendosum prorsus titulum videret. Nam in codice Parisino, quo Brunckius usus est, quem eumdem (ni fallor) Grotius olim consuluerat, sic scribitur, Ἀναξιλάου ἐκ μυρεπίου: quod ex μυροποιοῦ vel μυρεψοῦ corruptum esse adnotavit Brunck in Florilegii Grotiani ex-

branis (quae nec in aliis verbis quidquam mutant) ad- c
notatum eſt : nec tamen dubitavi γεγάθει penacute
ſcribere. Non enim praeſens tempus γεγαθέω eſt, ſed
γαθέω, (dor. pro γηθέω) unde praet. γέγαθα, plusquamperf. γεγάθειν, *laetus eram, delectabar.* Eſt autem verſus
ille, anapaeſticus trimeter : cui menſurae cum non reſpondeat praecedens, nec ſatis integrum illum, nec fortaſſe ſatis adhuc perſanatum eſſe, facile largiar.

Τὸ δὲ ψαλτήριον &c. » De *Pſalterio* multa doctores ec» cleſiaſtici, Hieronymus, Chryſoſtomus, Auguſtinus,
» alii. Sicut autem pleraque alia muſica inſtrumenta a Sy» ris mutuati ſunt Graeci : ita huius & inventum & no» men Syris imputarunt. Ac miratus ſum ſaepe, iam in» de a temporibus Nabuchodonoſori vetuſtiſſimi regis Ba» bylonii *pſalteriorum* nomen in ultimum fere orientem
» penetraſſe : nam apud Danielem [cap. 3. vss. 5. 7. 10.
» & 15.] *peſanterin*, graeca ſunt ψαλτήρια. Videtur au» tem Athenaeus *pſalterium* diſtinguere ab alio organo,
» quod vocat ψαλτήριον ὄρθιον, quodque proprio nomine
» λυροφοῖνιξ dicebatur. De hoc fortaſſe debent intelligi
» Chryſoſtomi verba in Protheoriis ad Pſalmos : Ψαλτή» ριον τῶν ἐντατῶν μὲν ἦν, πλὴν ὄρθιον, καὶ ἄνωθεν εἶχε
» τῶν φθόγγων τὰς ἀφορμάς. « CASAUBONUS. — At, quod
de ψαλτηρίῳ ὀρθίῳ dicit Noſter, id non ad τὸν λυροφοίνικα d
ſpectat, (de quo conf. pag. 175. e. & de φοίνιξ, p. 182.
f.) ſed ad τὸ Ἐπιγόνιον : nec ait, idem eſſe inſtrumentum ; ſed nonnihil quidem mutatum, nomen tamen
retinuiſſe. Ἐπιγόνειον penultimâ longâ ſcribitur apud
Ariſtoxenum, Harmonicor. Elementor. lib. I. p. 3. itemque apud Pollu. IV. 59. ubi docet, quadraginta chordas
habuiſſe. De *Epigono* confer Noſtrum XIV. 637 extr. &
638. a. & Polluc. l. c. Quod δημοποίητος Athenaeus hîc
dicit, in eamdem ſententiam Pollux τιμῇ δὲ Σικυώνιος
dixit. Aliâs τῷ φύσει opponitur τὸ θέσει, non modo de
filio adoptivo, ſed & de cive : velut apud Helladium in
Chreſtom. pag. 14. ed. Meurſ. παρὰ Εὐφορίωνι, τῷ φύσει
μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ.

μουσικώτατος δ' ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν. Videri poterat ſic diſtinguenda oratio : μουσικώτατος
δ' ὢν, κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν : ut κατὰ χεῖρα ad ἔψαλλεν referretur ; quo pacto Dalecampius accepit, cuius fere tenui hoc loco verſionem latinam. Atque

d etiam eâdem, quam dixi, ratione distincta verba in ed. Ven. video. Ad sententiae summam parum interest: at videtur tamen, si id spectasset auctor, potius ἐκ χειρὸς, quam κατὰ χεῖρα, fuisse dicturus. Quare lubens tenui eam distinctionem, quae in ed. Bas. & Cas. obtinet; quam eamdem, ni fallor, tenent veteres nostrae membranae: in cod. *Ep.* quidem prorsus sic scribitur, quemadmodum edidimus, ut cohaereant verba μουσικώτατος κατὰ χεῖρα, id est, *solertissimâ manu musicus*: ad quam dictionem supra provocavit Casaubonus, in exponendo nomine Εὐπάλαμος in Hedyli epigrammate, p. 176. c. *Paulo post*, multo commodius fluit oratio ex membranarum praescripto, καὶ ἐν οἷς ἂν, quam antea, cum abesset καὶ particula.

AD CAP. LXXXII.

e SOPHOCLIS ex *Mysis* duo versus sic scribebantur in editis:

> Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος αὐτισπαστά τε,
> Λύδης ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

Ibi haec CASAUBONUS: »Scribe ἀντίσπαστα retracto ac»centu: non enim potest esse pro ἀντισπάστῃ. Πολὺς δὲ, »ait, Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε Λύδης ἐφυμνεῖ πη»κτίδος συγχορδία. *Multus resonabat trigonus Phrygius, & »e contrario resonabat Lydiae pectidis concentus.*« — Recte; nisi quod Λυδῆς praeterea, pro Λύδης, fuit scribendum: & sic Brunckius edidit in Fragm. Sophocl. p. 21. num. 4. Constructio sic intelligenda: Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, scil. ὑμνεῖ· καὶ συγχορδία πηκτίδος Λυδῆς ἐφυμνεῖ ἀντίσπαστα, id est, ἀντισπαστικὰ, *quae ei ex adverso respondeant*: ἀντισπαστ. pro αὐτισπαστ. recte ms. *A*: Notemus obiter in foeminino genere non dicendum fuisse ἀντισπάστη, (ut videtur indicare Casaubonus) sed vel ἀντισπαστὴ vel ἀντίσπαστος. *Ibid.* καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Vide ad pag. 175. f. notata.

f EUPOLIDIS verba, ut monuit BRUNCK l. c. & HERMANN De Metris pag. 123. non tam unum versum efficiunt, (quemadmodum vulgo scribebantur,) quam duos dimetros trochaicos. In *priori versiculo* lubens Ὡς καλῶς scripsissem cum eodem BRUNCKIO: sed quoniam defendi vulgata scriptura poterat, teneri ea debuit. Et tuetur

eamdem cum editis & membranis *A.* etiam Epitomator; f qui, omissis Sophoclis versiculis, Eupolidis testimonium his ipsis verbis complexus est: Εὔπολις δὲ περὶ τοῦ τριγώνου φησίν· ὃς καλῶς τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις. Ad *Indicem fabulae* quod spectat, Βαπταῖς scribit ms. *A.* sed IX. 370. a. idem codex (quantum quidem novi) in Βάπταις consentit: quae vera est scriptura. De eiusdem fabulae argumento haec adnotavit DALECAMPIUS: » *Cotys* & *Cotyto* Dea nocturnis sacris Athenis » colebatur, obscoeno quidem ac turpi ritu. EUPOLIS » *Baptas* comoediam scripsit, qua sacri eius cultores acer» be exagitavit, ab illisque sic irritatis in mari demersus » & suffocatus est. Iuven. *Cecropiam soliti Baptae lassare* » *Cotyto.* Politian. cap. 10. Miscellan. Iunius adagio, *Co*» *tyos contubernalis.* « — Vide Iuvenal. Sat. II. 92. ibique Interpretes. Ad idem argumentum spectasse Sopatri fabulam, quae Μυστάκου θήτιον vulgo inscribitur, Samuel Petitus censuerat: de quo dictum ad III. 119. a. & ad IV. 175. c. & d.

Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου. Repete ex superioribus, μνημονεύει. τῆς πανδούρας scripsit Epitomator suo arbitratu: nihil autem mutato fuit opus; nam & τὸν πανδούραν dici vidimus pag. 176. b. *Ibid.* Εὐφορίων μὲν, ὡς προείρηται. Vide p. 182. e. *Ibid.* καὶ Πρωταγορίδης &c. Vide pag. 176. a. b. *Ibid.* Πυθαγόρας δὲ ὁ γεγραφὼς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Rursus citatur idem auctor lib. XIV. pag. 634. a. Conf. Vossium lib. III. De Historic. Graec. p. 409 sq.

Ibid. τὴν πανδούραν. Sic, cum articulo foeminini a generis, & acuto accentu in penultima nominis, scribitur cum in editis, tum in utroque nostro codice: quod tamen minus rectum videtur; nam aut τὸν πανδούραν oportuit, aut τὴν πανδοῦραν. Sic quidem in foem. gen. Πανδοῦρα circumflexo accentu scribitur apud Hesych. & Polluc. IV. 60.

ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης. *Ex lauro quae ad mare gignitur.* Eustathius, hunc locum respiciens, ad Iliad. σ'. pag. 1214, 32. κατὰ θάλασσαν scripsit, interpretationis caussa; nam id ipsum valet ἐν θαλάσσῃ, quod cum edd. & msto *A.* tenuit etiam Epitomator. Vide Lexic. Polyb. voce Ἐν, num. 1. & conf. Polyb. XXXIV. 8, 1. ex Athen. VII. 302. c.

a Τυῤῥηνῶν. Συῤῥηνῶν ms. *Ep.* errore eius qui rubras literas adpoſuit: nam primores verborum literae, ubi novum argumentum incipitur, atque nomina plerumque Auctorum, minio picta ſunt in illo libro. In eodem libro, *mox*, εὕρεμα pro εὕρημα ſcribitur, quod perinde eſt. *Ibid.* φησὶν εὑρεῖν Μαρσύαν. Sic recte ms. *A.* Perperam φησὶ Μαρσύαν absque εὑρεῖν. ed. Ven. & Baſ. Ex quo tacite Caſaubonus in ſua editione φησὶν εὗρε Μαρσύας fecit, praeeunte Hoeſchelio. Nempe εὗρε Μαρσύας ſcripſerat quidem Epitomator, ſed omiſſo verbo φησί. Nempe ſic, Σύριγγα δ' εὗρε Μαρσύας.

Εὐφορίων δ' ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ Μελοποιϊῶν. Eumdem dicit *Euphorionem*, quem modo nominaverat; cuius librum περὶ Ἰσθμίων pag. 182. e. citavit: quare hoc loco Epitomator, cum paulo ante omiſiſſet Euphorionis nomen, ſic ſcripſit: Εὐφορίων δ' ὁ ἐποποιὸς, ὁ καὶ τῆς πανδούρας μνησθεὶς, φησὶ, τὴν μὲν μονοκάλαμον σύριγγα &c. Eumdem *Euphorionem*, natu *Chalcidenſem*, ſaepius citans Athenaeus, fere conſtanter adiecto vocabulo ὁ ἐποποιὸς ſolet ab Euphorione Athenienſi, Tragico, Aeſchyli filio, discernere. Mireris vero, cum copioſe de iſto Euphorione egerint & Meurſius ad Helladium pag. 54 ſqq. & Voſſius lib. I. de Hiſtoric. Graec. cap. 16. pag. 105 ſq. tamen a neutro horum virorum mentionem factam huius ſcriptionis περὶ Μελοποιϊῶν: quem eumdem titulum operis cum editis Athenaei libris tuentur vetuſtae noſtrae membranae. Cuius omiſſionis non aliam fuiſſe cauſſam ſuſpicor, niſi quod in *Indice Scriptorum*, a Dalecampio edito, & in ed. Caſ. 2. & 3. repetito, erratum eſt in numero paginae, qua huius libri mentionem feciſſe Athenaeus perhibetur. *Ibid.* τὴν μὲν μονοκάλαμον. Voculam μὲν, in editis omiſſam, dedere mssti *A.* & *Ep.* *Ibid.* τὴν δὲ πολυκάλαμον, Σιληνόν· Μαρσύαν δὲ, τὴν κηρόδετον. Salmasius Exercit. Plin. pag. 584. b. ſic corrigendum cenſuerat: τὴν δὲ πολυκάλαμον, Σιληνὸν Μαρσύαν, τὴν κηρόδετον. At vulgatam ſcripturam tuetur codex noſter uterque.

AD CAP. LXXXIII.

Ταῦτα ἔχεις παρ' ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων. Meminerimus dicere iſta Alcidem, Muſicum Alexandrinum; qui

loquens introductus est inde a pag. 174. b. *παρ' ἡμῶν*, *a nobis* : nempe quae *a nobis* praestita sunt in arte musica. Dalecampius, in versione, *περὶ ἡμῶν* expressit *de nobis*.

ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα. De b
hoc *Menecle* consulendus Vossius lib. III. De Hist. Gr. p. 387. Cum titulum operis non prodiderit Athenaeus, *συγγραφέα* adpellasse auctorem contentus, i. e. *Historicum*, *Historiarum scriptorem*; suspicari licet, nude *Ἱστορίας* inscripsisse illum suos Historiarum libros : nisi forte illud *Meneclis* opus respexit Noster, quod lib. IX. pag. 390. b. citatur, cui titulus fuit *Συναγωγή*, id est, *Collectanea*, vel *Varia Historia*. Nam quod ei operi, de quo hic agitur, *Χρονικῶν* titulum fecit Dalecampius in Scriptorum Indice, id non alio nititur fundamento, nisi quod mox ait Noster, *ἔτι τε Ἄνδρωνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς*.

κατὰ τὸν ἕβδομον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου Πτολεμαῖον, τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον Κακεργέ- c
την &c. »PTOLEMAEUS, rex Aegypti, sub quo vindi- »catas ab interitu literas scribit Athenaeus, in historiis »dicitur *Evergetes secundus*: Alexandrinis & vivus & mor- »tuus *Cacergetes* est appellatus, ut hoc loco docet au- »ctor. [rursusque XII. 549. d. e.] Sic soliti Alexandrini »in suorum regum mores magna libertate iocari, alium »*Gastronem* aut *Physconem*, [is idem ipse fuit, de quo hic »agitur;] alium *Cybiosacten* appellantes. Erant enim eo »plane ingenio, quo fuisse Antiochenses in Misopogone »prodit Iulianus. Hic Ptolemaeus etiam contra fratrem »[Philometorem] bellum gessit : quae caussa est cur oc- »ciderit postea *πάντας τοὺς κατ' αὐτὸν ἐφηβήσαντας*: »nam eorum maxime suspecta fides erat tyranno, qui a »pueritia cum fratre assuevissent.« CASAUBONUS. — De eodem PTOLEMAEO, *septimo Aegypti rege*, *Evergete secundo* cognominato, itemque *Κακεργέτῃ* & *Physcone*, haud multo ante dictum est ad pag. 174. d. In quo illud fortasse mireris, quod, cum plurimos doctos viros in exsilium egerit, ipse tamen literarum amans fuisse videatur. Fuerat quippe celeberrimi Grammatici Aristarchi discipulus, (Athen. II. 71. b.) ipseque etiam librorum Homericorum proponere emendationes tentaverat: (II. 61. c.) denique idem auctor fuit (quod perspicue Athenaeus noster docet XII. 549. d. e.) *Commentariorum* illorum *Historicorum*, quatuor & viginti libris comprehensorum, (XIV.

654. d.) qui frequenter a Noſtro citantur. At quid magnopere mirum, ſi in mortali natura, & praeſertim in tyranni ingenio, contraria ſtudia coniuncta videmus? Pro Κακεργέτην, eſt Κακεργάτην in ms. *Ep.* ſive quod ita placuerit Breviatori, ſive quod errarit librarius.

AD CAP. LXXXIV.

d Προνόμου, τοῦ μεγίστην ἐσχηκότος δόξαν. Perperam Προσνόμου ed. Baſ. & Caſ. Veram ſcripturam dedit ed. Ven. cum utroque cod. msto. Conf. XIV. 631. d. Pauſan. IX. 12. pag. 734. & Suid. in Πρόνομος, ex Schol. Ariſtoph. ad Eccleſ. vſ. 102. De corrigenda menda monebat etiam IACOBS in *Notis msstis.* *Ibid.* ὡς Εὐφράνωρ τε, καὶ Ἀρχύτας, Φιλόλαός τε, ἄλλοι τε οὐκ ὀλίγοι. ὁ δ' Εὐφράνωρ καὶ σύγγραμμα περὶ Αὐλῶν κατέλιπεν. In ed. Ven. & Baſ. nil aliud legitur niſi ὡς Εὐφράνωρ καὶ σύγγράμμα &c. Duodecim voces, in medio omiſſas, ex Italicis codicibus ſupplevit Caſaub. Easdem omnes agnoſcit ms. *A.* ſed pro Φιλόλαός τε, mendoſe Φιλολίλαιός τε habet. Ac videtur id nomen etiam eo in codice corruptum fuiſſe, quo uſus erat Epitomator; qui adpoſitis *Euphranoris* & *Archytae* nominibus, *Philolaum* ſilentio praeteriit. Idem vero ſic ſcripſit: Εὐφράνωρ τε καὶ Ἀρχύτας οἱ Πυθαγορικοί· οἱ καὶ συγγράμματα περὶ Αὐλῶν κατέλιπον. EUPHRANORIS librum περὶ Αὐλῶν paulo ante etiam citaverat Noſter, pag. 182. c. Archytae vero ſcriptum de eodem argumento nusquam commemorat.

ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης. Articulum ὁ, cum deeſſet editis, dedit ms. *A.* *Ibid.* Ὅς τις αὐλοῖς. Vulgo ſic ſcriptum erat continuo tenore, Ὅς τις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις &c. usque κελεύεις. Ubi CASAUBONUS: » In » Ariſtophanis verbis, inquit, inducendum τὸ αὐτὴν: » ita plana erunt caetera. « — Docuit vero inſuper BRUNCKIUS (in Fragm. Ariſtophan. pag. 238. num. 8.) metri cauſſa delendam δ' particulam, poſt λύραις autem voculam aliquam (v. c. νῦν, aut ſimilem aliam) eſſe adiiciendam: quem ſecutus ſum. Sic prodibat verſus trochaicus tetrameter catalecticus, cum priori hemiſtichio verſus ſequentis. Equidem priorem etiam verſum, quem integrum non capiebat unius lineae longitudo, in duo hemiſtichia partitus ſum. Et Ariſtophanis vero teſtimonium,

& Phrynichi quod continuo sequitur, praetermisit Epitomator.

Φρύνιχος Ἐφιάλτῃ. Sic satis commode ms. *A*. Nec opus erat ἐν Ἐφιάλτῃ, quod est in edd. Poëtae huius verba, Οὐ τουτονὶ &c. tamquam unum efficientia versum vulgo scribebantur, quum sit iustus senarius unus cum primoribus verbis eius qui illum excipiebat. Postrema verba, αὐλεῖν τε διδάξας, sic scripsi, ut praeivere membr. *A*. αὐλεῖν τ' ἐδίδαξας edd. quod sicut non sperno, sic non vidi cur scriptae lectioni praeferrem. Ad sententiam quidem parum aut nihil interest.

ἐπαυλῆται τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον. Ut hic verbum ἐπαυλεῖν, eodem modo pag. 183. c. ὑπαυλεῖν usurpatum constructumque vidimus. ἐνόπλιον, intellige νόμον: vel ῥυθμὸν, ut volebat H. STEPHANUS in Thes. II. 1369. d.

IONIS versum ex *Phoenice vel Caeneo* in hunc modum edidit CASAUBONUS:

Ἐπῆδ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

Tum: »Isto versu, inquit, Ion Chius *tibiam* vocavit »ἀλέκτορα. In promtu caussa est: nam & *gallus gallina-»ceus* & *tibia* cantu dormientes excitat. Similiter Aeschy-»lus *Solem* vocat *Iovis alitem*, id est, ἀλέκτορα, in Sup-»plicibus: [vs. 220.] καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκε-»τε. Scholiastes: Ζηνὸς ὄρνιν· ἥλιον. ἐξανίστησι γὰρ ἡμᾶς, »ὡς ὁ ἀλεκτρυών.« — Scilicet nomen habet ἀλέκτωρ, ut docent graeci Grammatici, διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρου ἡμᾶς ἐγείρειν. (Eustath. ad Od. δ'. pag. 144, 34. & Etymol. M. in Ἀλέκτωρ.) At eo quidem respectu cum *gallo gallinaceo* paulo commodius *tuba*, quam *tibia*, confertur. Sic nescio quis apud Polybium XII. 26, 1. in Pacis laudibus, ait: Κοιμωμένους τὸν ὄρθρον, ἐν μὲν τῷ πολέμῳ, διεγείρουσιν αἱ σάλπιγγες· κατὰ δὲ τὴν εἰρήνην, οἱ ὄρνιθες. Sed nunc *tibiam* cum *gallo* conferre placuit poëtae: cuius in verbis quod mendosum Ἐπὶ δ' tacite in Ἐπῆ δ' mutavit Casaubonus, rectissime fecisse videtur; in quo praeeuntem Dalecampium habuit, qui *Canebat* interpretatus erat. Et sic sententiae quidem, sed versui nondum, constabat ratio. Nam metrum prorsus pessumdat inserta vox αὐλὸς: quam non dubito vel e versu praecedente aut sequente adpositam esse, vel potius ex interpretatione inter lineas olim adscriptam irrepsisse. Pariter mihi persuasi,

Λύδιος, non Λύδιον scriptum oportuisse: ut ἀλέκτωρ Λύδιος idem valeret ac αὐλὸς Λύδιος. Est autem ultima syllaba in Λύδιος producta, ob consonam sequente aspero spiritu. Sic, exclusa voce αὐλὸς, commodus prodit versus senarius.

a Ἐν δὲ Φρουροῖς τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε σύριγγα &c. »IONIS Φρουροὺς adducit in testimonium etiam He»sychius in Νιφόεσσα Ἑλένη. - - - Ex eodem dramate »adducit Athenaeus,

»Προθεῖ δέ τοι σύριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

»Ubi, sicut observat auctor, τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴ»ρηκε σύριγγα. Offendit me orationis huius τὸ ἀμφίβο»λον. Difficile enim dictu, vox Ἰδαῖον quo pertineat. »Eclogarius ita accipit: ἀλλαχοῦ δὲ τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον »σύριγγα κέκληκε. *Gallum gallinaceum appellavit Idaeam »fistulam.* Ἰδαῖον valet *factam ex buxo*, ut exponit Dalec: »vel *in sylva natam*, simpliciter: nam ἴδην *quamvis syl»vam* dicebant etiam vulgo. Pollux: Ἔστι δὲ εἰπεῖν, εὔ»θηρος γῆ, καὶ εὔθηρος ἴδη. Idem: Τόποι δὲ θηρίων, ἴδαι, »νάπαι, ὕλαι, ὄρη: &, τὰ δὲ ταῖς ἴδαις τε καὶ ὕλαις »χαίροντα. Alibi: Εὐναὶ λαγῶν, θάμνοι συνηρεφεῖς, ἴδαι »ἀμφιλαφεῖς. Apud Homerum *Idaeus* nobilis est Troia»norum praeco. Suspicatus sum nonnumquam, eo allu»sisse Ionem, appellasseque *praeconem*, *fistulam* & *gallum »gallinaceum*: quarum appellationum ratio perspicua. A»thenaei verba huic menti inserto καὶ accommodaveris: »τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε καὶ σύριγγα.« CASAUBONUS. — Omnis dubitatio fluctuatioque, in qua se circumegit Vir doctus, inde orta, quod, cum tractaret hunc locum, non meminisset, τὴν σύριγγα dixisse Graecos, non τὸν σύριγγα. De quo si cogitasset, visurus erat vocem Ἰδαῖον citra ambiguitatem ad τὸν ἀλεκτρυόνα referri. Sed & illud mirum, quod notionem eidem illi vocabulo Ἰδαῖον subiectam ubivis potius, quam ibi quaesiverit, ubi in promtu & in medio posita erat; quae etiam sponte occurrere debebat ei praesertim qui illud ad σύριγγα referebat vocabulum. Quid enim simplicius aut magis in promtu erat, quam *Idaeam fistulam* vel *tibiam*, *Phrygiam* intelligere? conf. Luciani Deorum Dial. XII. Iam vero poëta, pro eo quod *Phrygiam* vel *Idaeam fistulam* (Ἰδαίαν σύριγγα) dicere potuerat, fistulam maluit (per adpositionem, quam dicunt Grammatici)

τὸν Ἰδαῖον ἀλεκτρυόνα adpellare, id eſt, *Idaeum gallum gallinaceum.* Denique & illud praeteriit Caſauboni animadverſionem, quod in ipſo verſu adlato, prouti vulgo ſcribebatur, a

Προθεῖ δέ τοι σύριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

poſtrema vox minime conveniebat metro. Cui voci poſtquam ſubſtituimus eam, quam ipſe Athenaeus proxime praecedentibus verbis perſpicue indicavit, ἀλεκτρυών, perfectus prodiit ſenarius.

»In ſequenti verſu,

» Ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ,

» ſcripta lectio eſt τρέχοντα: quod refutat Epitoma, in » qua ſic eſt adnotatum, Ἴων ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν Φρύ» γιον καλεῖ. Quid eſt ἔκτυπος αὐλός? an *tibia canora & » bene reſonans?* Sonus ἔκτυπος, *clarus & perſpicuus:* pro» prie locum habet in iis, quae de alio ſunt ἀκριβῶς ex» preſſa, &, ut Graeci loquuntur, ἐκμεμαγμένα. Non » male tamen ſcripſerimus εὔκτυπα.« CASAUB. — Quod ſcriptam lectionem τρέχοντα eſſe Caſaub. ait, neſcio quibus e codicibus id enotatum repererit vir doctus. In Aegianis quidem excerptis nil tale comparet; & membranae noſtrae cum editis libris τρέχοντι tenent. Iſta tamen Caſauboni adnotatione inductus BENTLEI, in Epiſt. ad Millium pag. 55. ait: » Non de nihilo eſt quod codices mssti » conſtanter exhibent τρέχοντα, ad quorum indicium ſic » legerim:

» — — ἐκτύπουν, ἄγων βαρὺν
» αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμόν. — —

» ut in Euripidis Rheſo, [vſ. 308.] πολλοῖσι σὺν κώδω» σιν φόβον. « — Neque vero ego negaverim, commodiſſime hic ſtare poſſe accuſativum caſum: ſed dativo uſum eſſe poëtam, praeter membranarum noſtrarum cum edita ſcriptura conſenſum, evincit id quod adiicit Athenaeus, οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ. Mendoſum ἔκτυπον, recte haud dubie in ἐκτύπουν (a verbo κτυπέω) mutavit Britannus criticus. Iam ad verbum τρέχοντι quod ſpectat; fuerit τρέχων ῥυθμὸς, *currens*, i. e. *citus*, *incitatus numerus* ſive *modus.* At *Phrygii modi* non tam *concitati* fuiſſe perhibentur, quam *graves*, & praeterea *aſperi* & *inconditi:* quo magis probabilis mihi viſa eſt HEMSTERHUSII coniectura, τρήχοντι ῥυθμῷ legentis, (ad Luciani Dial. Deor. XII.) id eſt, *aſpero numero*, *inconditis modis.*

a Qua quidem admissa scriptura, actum utique esse de metri ratione in adlatis poëtae verbis, praeclarissime viderat idem Vir doctissimus: sed simul meminerat, quam lubrica omnino in laceris adeo poëtarum reliquiis, praesertim brevissimis, esset versuum constituendorum ratio. Iam, quod post verba, οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ, cum in editis libris, tum in vetustis membranis proxime sequebatur, βαρὺς γὰρ οὗτος, id quidem minime cum vulgata paulo ante scriptura, τρέχοντι ῥυθμῷ convenire videri debebat: sed ne sic quidem, si τρήχοντι ῥυθμῷ legas, ferendum erat, propter id quod continuo deinde sequitur, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν. Sic enim pronomen αὐτῷ ad ῥυθμῷ referebatur, quod tamen necessario ad αὐλὸν debebat referri, quem ob eamdem caussam τὸν κερασφόρον αὐλὸν Aristides Quintilianus vocavit, de Musica lib. III. p. 147. conf. Polluc. IV. 74. & Hesych. in Ἐγκαίρεον αὐλῆσαι, quod vitiose ibi scriptum pro Ἐγκεραυλῆσαι. Quare perspecte vir doctus DELAPORTE DUTHEIL in *Notis msstis* monuit, nisi alia huic loco certior medicina reperiatur, pro λέγων τῷ Φρυγίῳ, λέγων τὸν Φρύγιον esse scribendum, quod ad αὐλὸν referatur; aut certe deinde αὐλῷ, pro αὐτῷ, esse legendum. Cui haud cunctabundus morem gesturus eram, nisi id ipsum certius remedium, quod desiderabat Vir doctissimus, Epitoma Athenaei praesentissimum nobis exhibere visa esset. Scilicet extremam partem huius libri in hunc modum descripsit Epitomator: Ὁ αὐτὸς (nempe Ἴων) καὶ ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν Φρύγιον καλεῖ· καὶ βαρὺν αὐλὸν τὸν Φρύγιον. βαρὺς γὰρ οὗτος τῷ ὄντι· παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Unde perquam probabili ac certissimâ propemodum ratione coniectare licebat, in eo Athenaei codice, quo usus est Epitomator, scripta hoc loco fuisse ista verba ad sententiam necessaria, quae in nostris membranis librarius, a voce Φρυγίῳ ad Φρύγιον aberrans, praetermisit. Quod deinde τῷ ὄντι adiicit idem Epitomator, potuit id suo arbitratu facere: fortasse vero ipse etiam Athenaeus ibidem vocem ὄντως posuerat, qua frequenter alibi utitur; aut, absque voce οὗτος, nude βαρὺς γὰρ ὄντως scripserat, & ex ὄντως aliquis οὗτος fecit; quemadmodum persaepe aliâs οὕτως perperam pro ὄντως scriptum observavimus. Vide I. 34. e. III. 73. a. IV. 137. d.

τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. » *Cornu illud*, inquit, *quod adficitur tibiae* » *Phrygiae, proportione respondet codoni tubae:* id eſt, vim » eandem habet ad acuendum gravem aliâs tibiae Phry- » giae ſonum, quam in tuba codon. Eſt autem κώδων, » *orificium tubae* [exterius] *qua exit ſpiritus.* Sed notandum » eſt, cum multa fuerint tubarum genera (ſex enumerant » veteres) *tibiam Phrygiam* non cuicumque, ſed tantum » Tyrrhenicae, fuiſſe ſimilem. Euſtathius: [ad Iliad. σ'. » pag. 1189, 52.] Ἕκτη, tubae ſpecies, Τυρσηνικὴ, ἣς » εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κε- » κλασμένον ἔχουσα, λίαν ἐξύφωνος. « CASAUBONUS. — Confer Salmaſii Exercit. Plin. pag. 86 ſq.

NOV 1 2 1915